

Π.Ο.ΑΣ.Υ.

Η δικαίωση 1988 – 2008

**20 χρόνια
αγώνων και θυσιών
για την ΕΛ.ΑΣ.
και την Ελλάδα**

Η Δικαίωση

1988 – 2008

**20 χρόνια αγώνων
και θυσιών
για την ΕΛ.ΑΣ.
και την Ελλάδα**

Copyright © 2008: Π.Ο.ΑΣ.Υ.
Ειδική έκδοση της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων
Μεσογείων 96, Αθήνα, Τ.Κ. 115 27

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση του έργου αυτού, καθώς και η αναπαραγωγή του με οποιοδήποτε μέσο χωρίς τη σχετική άδεια του εκδότη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος7

Πρώτο Μέρος

Οι συνθήκες έχουν ωριμάσει.....15

Δεύτερο Μέρος

Η ίδρυση της Ομοσπονδίας37

Τρίτο Μέρος

Η εδραίωση της ΠΟΑΣΥ109

Τέταρτο μέρος

Στο μεταίχμιο των νέων εξελίξεων227

Πέμπτο μέρος

Ο αγώνας συνεχίζεται337

Έκτο μέρος

Η προοπτική της Ομοσπονδίας431

Επίλογος461

Η αφίσα του εξωφύλλου δημιουργήθηκε το 1989 από το σκιτσογράφο Θέμη Σιμιτσάκο και χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από το σωματείο των αστυνομικών της Δράμας, με στόχο τη διεκδίκηση ελεύθερης συνδικαλιστικής έκφρασης και την καταγγελία των διώξεων των μελών του διοικητικού του συμβουλίου για τη συνδικαλιστική τους δράση.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών έχει αποκτήσει πια στέρεες βάσεις στη χώρα μας. Με μεγάλη καθυστέρηση βέβαια, αν συγκριθεί με τον αστυνομικό συνδικαλισμό άλλων ευρωπαϊκών χωρών, αν και σήμερα, γνωρίζοντας πια το επίπεδο των συνδικαλιστικών οργανώσεων στο εξωτερικό, δεν είναι υπερβολή αν ισχυριστούμε ότι η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων (ΠΟΑΣΥ) αποτελεί γι' αυτές πρότυπο λειτουργίας και τούτο παρά τα εσωτερικά προβλήματα και τα συμπτώματα «κρίσης ταυτότητας» ορισμένων σωματείων που βγήκαν στην επιφάνεια και μάλιστα με ιδιαίτερα θορυβώδη τρόπο, τα δυο τελευταία χρόνια. Η ΠΟΑΣΥ δεν βάζει τη σφραγίδα της μόνο στο αστυνομικό γίγνεσθαι της χώρας, αλλά επιχειρεί να δώσει «ελληνικό» στίγμα στη δράση της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Αστυνομικών, της EuroCop.

Η ΠΟΑΣΥ, επίσης, δίνει μάχες για την οριστική επίλυση του «αστυνομικού ζητήματος» στη χώρα μας, για να μην ζήσει ξανά η ελληνική κοινωνία τα «εμφυλιοπολεμικά σύνδρομα» που δηλητηρίαζαν κάποτε τις σχέσεις της Αστυνομίας με τους πολίτες. Ο κίνδυνος να επιστρέψουν πανηγυρικά στις μέρες μας τα φαντάσματα του παρελθόντος είναι υπαρκτός, καθώς κατά καιρούς επιχειρείται μια παρελθοντική, συντηρητική – στρατιωτική στροφή στη λειτουργία του Σώματος για την αντιμετώπιση υποτίθεται της εγκληματικότητας και των πιθανών μελλοντικών κοινωνικών εκρήξεων.

Κάποιες δυνάμεις εντός κι εκτός Αστυνομίας θέλουν εξάλλου να απαξιώσουν το συνδικαλισμό με απώτερο στόχο να τον καθυποτάξουν, εκμεταλλευόμενες τις αδυναμίες των συνδικαλιστών και τις προκλητικές -κάποιες φορές- παρασπονδίες τους. Αυτές οι δυνάμεις φτάνουν στο σημείο να κατηγορούν τους συνδικαλιστές ότι υποσκάπτουν τη συνοχή της Αστυνομίας, ενώ άλλοτε προβάλλουν τη συνδικαλιστική δράση, ως «άλλοθι», για να καλύψουν τις δικές τους διοικητικές αδυναμίες.

Πώς φτάσαμε όμως ως εδώ; Πώς γεννήθηκαν τα πρώτα σωματεία και πώς δημιουργήθηκε η ίδια η Ομοσπονδία; Πώς μια Ομοσπονδία αστυνομικών κατάφερε να θέσει στο περιθώριο ό,τι πιο αντιδραστικό υπήρχε μέσα στον Οργανισμό που δημιουργήθηκε από την ενοποίηση της Αστυνομίας Πόλεων και της Ελληνικής Χωροφυλακής και που αντιδρούσε λυσσαλέα στο ενδεχόμενο να συνδικαλισθούν οι συμπολίτες μας αστυνομικοί, πριν από είκοσι και πάνω χρόνια; Πώς δημιουργήθηκε στη συνέχεια ένα αρραγές ένστολο μέτωπο, αποκρούοντας όλες τις επιθέσεις που εξαπολύθηκαν εναντίον του για να αρχίσει σχετικά γρήγορα να παράγει έργο υπέρ του καταπιεσμένου αστυνομικού, προς όφελος της ίδιας της κοινωνίας και τελικά ακόμα και υπέρ όλων εκείνων που έως τότε έβλεπαν εχθρικά τους ένστολους; Και γιατί σήμερα, παρά τους λαμπρούς αγώνες και τις τεράστιες επιτυχίες του συνδικαλιστικού κινήματος ελωχεύει ξανά ο κίνδυνος της οπισθοδρόμησης;

Τα ερωτήματα αυτά βρίσκουν εύκολες απαντήσεις αν συζητήσεις με τους πρωτεργάτες του συνδικαλιστικού κινήματος της Ελληνικής Αστυνομίας, αν ακολουθήσεις τα βήματά τους από την αρχή για να αισθανθείς την αγωνία τους, να μοιραστείς τη χαρά και τη λύπη στις καλές και τις άσχημες στιγμές του αγώνα τους, από τότε μέχρι σήμερα. Απαντάς εύκολα στα ερωτήματα αυτά, όταν γνωρίζεις ότι το πολιτικό σύστημα εκμεταλλευόταν ασύστολα τους Έλληνες αστυνομικούς, χωρίς οι ίδιοι να έχουν αρκετά περιθώρια αντίδρασης στα παιχνίδια και το παρασκήνιο της εξουσίας. Παιχνίδια που παίζονταν τότε εις βάρος τους, χρησιμοποιώντας τους ως υποχείρια πολιτικών σκοπιμοτήτων. Τι είδους μακρύ χέρι της εξουσίας θα ήταν η Αστυνομία άλλωστε, αν οι κυβερνώντες δεν προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν τη δύναμή της...

Τότε, πριν από είκοσι χρόνια, αρκούσε μια σπίθα για να πάρει φωτιά το «γκουβέρο». Είχαμε Δημοκρατία, πια. Ο συνδικαλισμός ήταν διακηρυγμένος στόχος της «Αλλαγής»¹ του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος. Είχαν ήδη γίνει κάποιες ανιχνευτικές κινήσεις από το 1981 ακόμα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η συνέχεια ήρθε μετά από λίγα χρόνια με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους αστυνομικούς, αλλά με συμπαράστατη και υποστηρικτή του εγχειρήματός τους την ίδια την ελληνική κοινωνία.

Για μένα, ήταν ξεκάθαρο ότι η διαπάλη για την θεσμοθέτηση του συνδικαλισμού των αστυνομικών, σε επίπεδο πολιτικών κομμάτων, είχε έντονα ιδεολογικοπολιτικά χαρακτηριστικά και συνοδευόταν από έναν ιδιότυπο κομματικό ανταγωνισμό. Σημαδεύτηκε, δε, σε ένα βαθμό από το «άγχος» των πολιτικών οργανισμών να σφραγίσουν τις εξελίξεις προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση. Η «αποκωδικοποίηση» των ενεργειών τους είτε μέσα από τα επίσημα ντοκουμέντα των πολιτικών κομμάτων, είτε μέσα από τα δημοσιεύματα του εκάστοτε συμπολιτευόμενου και αντιπολιτευόμενου τύπου, είναι ο καλύτερος μάρτυρας αυτής της προσπάθειας.

Το διακύβευμα ήταν πράγματι πολύ μεγάλο για να μείνει το πολιτικό σύστημα απαθές. Εφτά Πρωθυπουργοί, είκοσι υπουργοί Δημόσιας Τάξης, όλοι οι αρχηγοί των πολιτικών κομμάτων, εκατοντάδες βουλευτές, πρόεδροι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, εκατοντάδες εκπρόσωποι εργατικών κέντρων και μαζικών φορέων, ασχολήθηκαν με το συνδικαλισμό των αστυνομικών. Πολλοί από αυτούς ζήτησαν να πληροφορηθούν ποιό κινούν τα νήματα, ποιό «το παίζουν επαναστάτες», αν «είναι του γλυκού νερού» ή «αν το λέει η καρδιά τους». Η εξέγερση των καταπιεσμένων αστυνομικών μόλις είχε αρχίσει, για να απασχολήσει σχεδόν αμέσως ακόμα και το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Και η επίσημη ελληνική πολιτεία; Έτρεχε πίσω από τις εξελίξεις... Όταν πια είχαν πέσει όλα τα κάστρα, εδέησε να πει το μεγάλο ΝΑΙ, προωθώντας στο ελληνικό κοινοβούλιο το πρώτο ιστορικό νομοθέτημα για τον αστυνομικό συνδικαλισμό στη χώρα μας.

1. Το σύνθημα «Αλλαγή» είχε κυριαρχήσει στην προεκλογική εκστρατεία του ΠΑΣΟΚ και στη συνέχεια έγινε συνώνυμο της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ την πρώτη περίοδο της κυβερνητικής του θητείας.

Η Εικοσάχρονη πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελληνική Αστυνομία είναι ταυτισμένη με τη ζωή των ίδιων των πρωτοπόρων συνδικαλιστών αστυνομικών. Ίσως είναι στη φύση των επαναστάσεων και όλων των μεγάλων ανατροπών να «παρασέρνουν» τελικά στη δίνη τους, όλους τους βασικούς συντελεστές τους. Τους ανθρώπους δηλαδή που τράβηξαν μπροστά, που πρόταξαν τα στήθη τους στον «εχθρό», που άντεξαν ως το τέλος για να δουν και να χαρούν το απίστευτο για κάποιες εποχές έργο τους, το θησαυρό που αφήνει εν τέλει για τους άλλους ο αγώνας τους.

Σε όλη αυτή τη διαδρομή της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, από το 1988 μέχρι και σήμερα, στα ανώτατα εκτελεστικά και διοικητικά της όργανα συναντάμε την αδιαμφισβήτητη συμμετοχική δράση των πρωτοπόρων συνδικαλιστών Δημήτρη Κυριαζίδη, Χρήστου Φωτόπουλου, Απόστολου Ρίζου, Παναγιώτη Σαπουνάκη, Κώστα Αντωνίου, Κώστα Βουδούρη, Σωτήρη Μουντζούρη και πολλών άλλων. Σημαντική ήταν, επίσης, η συμβολή των στελεχών της πρώτης γενιάς Κώστα Κουτσουρά, Ανέστη Κελεσιδή, Γεράσιμου Μπελεβώνη, Μιχάλη Αλμπάνογλου, Χρήστου Γεωργάκα, Αθηναγόρα Παζαολή, Δήμου Παπατόλια, Θανάση Μαχαίρα, Ανδρέα Κόγκα, Ανδρέα Τζουμάκα, Μανώλη Γεωργουλάκη, Μπάμπη Νίκα, Γιάννη Αγγελάκη, Γιάννη Κουτρομπή, Βασίλη Μάνδαλου, Βασίλη Σπανδωνίδη, αλλά και πολλών άλλων στελεχών της πρώτης συνδικαλιστικής περιόδου. Καθ' ενός η διαδρομή, ένα κομμάτι της ίδιας σκληρής αστυνομικής συνδικαλιστικής ιστορίας. Δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τον ένα από τον άλλο. Όταν κάνεις έναν απολογισμό, μπορείς να αξιολογήσεις τις προσπάθειες και την συνεισφορά ενός εκάστου, πόσο συστηματικός, μεθοδικός, αποτελεσματικός ήταν ο καθένας τους. Ή το αντίθετο, να αναζητήσεις λάθη και παραλείψεις. Πού έφταξε ο ένας και πού ο άλλος. Γιατί χάθηκε η τάδε μάχη ή γιατί δεν επιτεύχθηκε πιο γρήγορα ο δείνα στόχος. Εμείς, στον δικό μας απολογισμό δεν θα μπορούμε στον πειρασμό των ιεραρχήσεων, «προάγοντας» τους μεν ή απορρίπτοντας τους άλλους.

Η Ομοσπονδία έχει αποδείξει ότι τιμά όλα της τα μέλη, ανεπηρέαστη από την μυθική παράδοση που ήθελε τον Κρόνο να τρώει τα παιδιά του... Ίσως να είναι τελικά και το «μυστικό» που την έκανε να αντέξει μέχρι σήμερα χωρίς σοβαρούς κλυδωνισμούς και πωσγυρίσματα, αν εξαιρέσει κανείς τα αρνητικά φαινόμενα της τελευταίας περιόδου, που την ανάγκασαν να προχωρήσει στη λήψη οδυνηρών καταστατικών μέτρων ακόμα και εις βάρος της μεγαλύτερης σε αριθμό μελών πρωτοβάθμιας οργάνωσής της.

Δεν μπορώ, όμως, να μην αναφερθώ ιδιαίτερα στον Δημήτρη Κυριαζίδη, στον άνθρωπο που κατάφερε να ηγηθεί της Ομοσπονδίας σχεδόν αδιαλείπτως από την ίδρυσή της έως σήμερα, στον άνθρωπο που πέραν των αστυνομικών, οι ίδιοι οι απλοί πολίτες διέκριναν στο πρόσωπό του τις αρετές του ασυμβίβαστου μαχητή και που τον ταύτισαν τελικά με τον αστυνομικό συνδικαλισμό και την Πανελλήνια Ομοσπονδία

Αστυνομικών Υπαλλήλων. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης δεν έγινε δικηγόρος στο επάγγελμα, όπως σκεφτόταν να γίνει, πριν πάρει τη μεγάλη απόφαση για την επαγγελματική του σταδιοδρομία, αλλά τελικά έδωσε όρκο να υπερασπίζεται τα δικαιώματα των συναδέλφων του αστυνομικών. Η ΠΟΑΣΥ ήταν το σπίτι του όλα αυτά τα χρόνια. Η Ομοσπονδία ήταν το στρατηγείο από το οποίο κατέγραψε όλες τις μικρές και μεγάλες μάχες μαζί με τους συνεργάτες του στην Εκτελεστική Γραμματεία και στο διοικητικό συμβούλιο και βεβαίως μαζί με τα πρωτοβάθμια σωματεία και τα χιλιάδες φυσικά μέλη που τον ακολούθησαν αταλάντευτα ως το τέλος. Ο ένστολος συνδικαλισμός ήταν το μέσο και ο δρόμος που υπό την στιβαρή καθοδήγηση του Δημήτρη Κυριαζίδη απέφερε στους αστυνομικούς μικρές και μεγάλες κατακτήσεις σε οικονομικό, εργασιακό, θεσμικό και συνταξιοδοτικό επίπεδο. Αυτές τις κατακτήσεις που πολλοί νέοι αστυνομικοί θεωρούν σήμερα δεδομένες, μη αντιλαμβανόμενοι ότι όταν όλα γύρω τους αλλάζουν, δεν πρέπει να εφησυχάζουν. Ούτε μια στιγμή...

Ο εκδημοκρατισμός στην Αστυνομία, η στοιχειώδης εξασφάλιση των δικαιωμάτων των αστυνομικών, οι καλύτερες συνθήκες εργασίας, η κοινωνική αναγνώριση και οι καλές σχέσεις με τους πολίτες, όλα αυτά και τόσα άλλα, δεν κατακτήθηκαν με απλές επισκέψεις στα υπουργικά γραφεία, ούτε «δια της ηγεσίας», όπως φαντάζονταν να κάνουν κάποιοι άλλοι αστυνομικοί στο ξεκίνημα της συνδικαλιστικής τους δράσης. Χρειάζονται εκατοντάδες χιλιάδες σελίδες για να καταγραφούν οι εργατοώρες που αναλώθηκαν και οι ανθρώπινες δυνάμεις που θυσιάστηκαν στο βωμό της κοινής προσπάθειας. Δεν μπορεί να περιγραφούν με απλά λόγια οι αγωνίες των ανθρώπων που πρωτοστάτησαν σε αυτόν τον αγώνα. Είναι λίγο ό,τι και να πούμε εμείς σήμερα. Είναι πέρα των δυνατοτήτων μιας απλής καταγραφής η παράθεση όλων των πρωτοβουλιών, των αποφάσεων, των θέσεων και αντιθέσεων, που συνέθεσαν το παζλ αυτού του αγώνα. Είναι ανθρωπίνως αδύνατον να χωρέσουν σε αυτό το βιβλίο οι συζητήσεις και οι διαβουλεύσεις, οι συναντήσεις και οι παρεμβάσεις, οι απλές μετακινήσεις και τα ατέλειωτα ταξίδια με τα μικρά και μεγάλα απρόβλεπτά τους, τόσο των ηγετικών στελεχών της Ομοσπονδίας, όσο και των εκατοντάδων εκπροσώπων των πρωτοβαθμίων οργανώσεων και των χιλιάδων απλών μελών τους. Χιλιάδες χιλιόμετρα, αναρίθμητα πήγαινε - έλα όλων των ηγετικών στελεχών από την επαρχία στην Αθήνα και από την Αθήνα στην επαρχία, πολλές φορές κι εκτός Ελλάδος, σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις για να επιτευχθεί ο στόχος.

Τι να πρωτοθυμηθείς και τι να πρωτοπεριγράψεις; Και πώς να το γράψεις; Με τη μορφή ενός ιστορικού δοκιμίου ή σαν μια απλή αφήγηση, σαν ένα παραμύθι, αφού τα πρώτα χρόνια ο αγώνας των συνδικαλιστών είχε πράγματι όλη την πλοκή και όλη την αγωνία που συναντά κανείς σε ένα αληθινό μυθιστόρημα;

Η αναφορά στους πρωτομάστορες του αστυνομικού συνδικαλισμού και στους αγώνες τους βασίστηκε κυρίως στο υλικό αρχείου που είχα συγκεντρώσει όλα αυτά τα χρόνια, καθώς και στα επίσημα ντοκουμέντα της ίδιας της Ομοσπονδίας. Πολύτιμο

υλικό, επίσης, τα δημοσιεύματα του Τύπου εκείνης της εποχής και οι προσεγγίσεις του θέματος από τους ίδιους τους δημοσιογράφους του αστυνομικού ρεπορτάζ που βίωναν μαζί με τους ενδιαφερόμενους αστυνομικούς την εξέλιξη της συνδικαλιστικής υπόθεσης. Οι αστυνομικοί οι ίδιοι επιζητούσαν την προβολή του αγώνα τους και βασίζονταν στην δημοσιογραφική υποστήριξη. Σε μεγάλο βαθμό το είχαν πετύχει, γι' αυτό και θεωρούμε ότι τα γραφόμενά τους απεικονίζουν απόλυτα το κλίμα και την συνδικαλιστική πραγματικότητα της εποχής που εξετάζουμε, παρά το γεγονός ότι η δημοσιογραφική παρουσίαση των γεγονότων δεν ταυτίζεται απόλυτα με την πιστή καταγραφή της αλήθειας.

Δεν περιορίστηκα όμως μόνο σε αυτά. Ένα φλας μπακ, μια «υπενθύμιση» ήταν επιβεβλημένη για μένα. Βρήκα ανθρώπους που εκείνα τα δίσεκτα χρόνια αγωνιούσαν για την έκβαση του εγχειρήματός τους. Μοιράστηκα και πάλι μαζί τους τις ίδιες αγωνίες, σε μια προσπάθεια καταγραφής της ιστορικής αλήθειας. Η Ομοσπονδία έχει υποχρέωση να διαφυλάξει τους ιστορικούς αγώνες που έδωσαν τα στελέχη της, αλλά και να παραδώσει στις επόμενες γενιές των συνδικαλιστικών στελεχών τις λαμπρές σελίδες του παρελθόντος της. Με αίσθημα ευθύνης και με αυτοκριτική διάθεση. Χωρίς κανένα άγχος για τις όποιες αρνητικές αναφορές, την κριτική ή την πολεμική που δέχτηκε από άσπονδους εχθρούς και φίλους της.

Θεώρησα, λοιπόν, σκόπιμο να χωρίσω το πλούσιο υλικό που συγκεντρώθηκε γι' αυτό το βιβλίο, σε έξι βασικά μέρη.

Στο πρώτο μέρος ο αναγνώστης γίνεται κοινωνός του προβληματισμού μου ως νεαρού αστυνομικού ρεπόρτερ πριν από τη γέννηση του συνδικαλισμού την περίοδο 1988-1989, «προσγειώνεται» στην πολιτική πραγματικότητα εκείνης της εποχής, με τους αστυνομικούς να βιάλλονται ως σάκοι του μπόξ και τα πολιτικά κόμματα να μην έχουν ενιαία στάση και αντίληψη για το αστυνομικό στερέωμα στη χώρα μας.

Στο δεύτερο μέρος καταγράφονται οι συστηματικές πλέον προσπάθειες για την ίδρυση των πρώτων σωματείων, η διαπάλη για τον προσανατολισμό του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών, οι πρώτες διώξεις και η δικαίωση με την ιστορική απόφαση του υπουργού Δημόσιας Τάξης Γιάννη Κεφαλογιάννη να αναστείλει το 1989, κάθε απαγορευτική για το συνδικαλισμό εγκύκλιο. Καταγράφεται επίσης, η αντίστροφη μέτρηση για την ίδρυση και της Ομοσπονδίας, ως ηγετικής δύναμης πλέον.

Το τρίτο μέρος είναι αφιερωμένο στις μάχες που έδωσε η Ομοσπονδία για την εδραίωση του συνδικαλισμού σε μια περίοδο πολιτικής αστάθειας, με τα πολιτικά κόμματα να μην έχουν ακόμα συνειδητοποιήσει την δυναμική του συνδικαλισμού των αστυνομικών, αλλά και τα εσωτερικά μέτωπα ανοικτά στο χώρο των ίδιων των σωματείων. Η Ομοσπονδία ανοίγει τα φτερά της, συνδέεται με την ΑΔΕΔΥ και με τα ευρωπαϊκά

συνδικάτα, πραγματοποιεί ανοικτές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας με τη συμμετοχή και ευρωπαίων αστυνομικών για να αποδεχτεί τελικά η ελληνική πολιτεία επί υπουργού Δημόσιας Τάξης Στέλιου Παπαθεμελή, το 1994, τη συνδικαλιστική πραγματικότητα και να θεσμοθετήσει τη λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος (Νόμος 2265 της 5ης Δεκεμβρίου 1994, ΦΕΚ 209).

Στο τέταρτο μέρος αναδεικνύονται οι δυσκολίες και τα προβλήματα σε συνθήκες νομιμότητας, αλλά και οι πρώτοι καρποί της δεκάχρονης πλέον συνδικαλιστικής δράσης. Η Ομοσπονδία κολυπά στα βαθιά, ο πρόεδρος της, ο Δημήτρης Κυριαζίδης κατακτά την καθολική αποδοχή των συναδέλφων του και εδραιώνει τον συνδικαλιστικό του ρόλο. Η πολιτική ηγεσία αποδέχεται το ρόλο του συνδικαλισμού και έξυπνα σκεπτόμενη, προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τη διάθεση των συνδικαλιστών για συνεργασία. Είναι η χρυσή εποχή Χρυσοχοϊδη, κατά την οποία η ίδια η Ομοσπονδία αποδεικνύει τη μαεστρία του επιτελείου της, σε στρατηγικό και τακτικό επίπεδο της συνδικαλιστικής της δράσης. Κατά τη διάρκεια της τετραετίας Χρυσοχοϊδη, η Ομοσπονδία ανέστειλε έξι φορές προγραμματισμένες κινητοποιήσεις, αλλά κατάφερε τελικά να καταγράψει το πιο πλούσιο έργο, διαψεύδοντας όλους εκείνους που έβλεπαν κατά καιρούς πολιτικές σκοπιμότητες πίσω από τους αγώνες της. Η ΠΟΑΣΥ ποτέ δεν εξήγγειλε αβασάνιστα κάποια αγωνιστική κινητοποίηση, προτού εξαντλήσει όλα τα περιθώρια διαλόγου και εξετάσει όλες τις πιθανές αρνητικές επιπτώσεις για την ίδια, διαφυλάσσοντας απόλυτα τον υπερχομματικό της χαρακτήρα.

Στο πέμπτο μέρος παρουσιάζουμε τις κυριότερες αγωνιστικές πρωτοβουλίες της Ομοσπονδίας μετά το 2004, όταν έχει αλλάξει ήδη το πολιτικό σκηνικό και μετά τις βουλευτικές εκλογές της 7ης Μαρτίου 2004, τα ηνία της χώρας ανέλαβε ο Κώστας Καραμανλής. Είναι μια ταραχώδης συνολικά περίοδος για το συνδικαλιστικό κίνημα, όπου και πάλι η Ομοσπονδία επιβεβαιώνει την αγωνιστική της πορεία, τον υπερχομματικό και ακηδεμόνευτο χαρακτήρα της. Είναι η περίοδος κατά την οποία πραγματοποιείται ένα αίτημα δεκαετιών, η υπαγωγή της Ελληνικής Αστυνομίας στο υπουργείο Εσωτερικών, επί υπουργίας Προκόπη Παυλόπουλου.

Στο έκτο και τελευταίο μέρος επιχειρείται από τον γράφοντα μια προσωπική κατάθεση ψυχής για την προοπτική της Ομοσπονδίας. Μέσα σε αυτή τη διαδρομή προβάλει κυρίαρχα πλέον το βασικό ερώτημα. Τι γίνεται από δω και πέρα; Συνεχίζουν τον αγώνα τους οι αστυνομικοί μας με την ίδια ζέση και το ίδιο πάθος ή τους αναμένουν δύσκολες μέρες; Μετά από τόσους και τόσους αγώνες μπορούν σήμερα να εφησυχάζουν και ενσυνείδητα να δηλώνουν ότι το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών δεν θα βρεθεί ξανά αν όχι στο σημείο από το οποίο ξεκίνησε, ενδεχομένως σε δύσκολες ατραπούς; Υπάρχει εμπεδωμένη συνδικαλιστική συνείδηση στην Ελληνική Αστυνομία

του σήμερα; Και ποιο είναι το μοντέλο της νέας Αστυνομίας, για την οποία ολοένα και περισσότεροι ομιλούν πλέον και πώς πρέπει να είναι ο αστυνομικός στον 21ο αιώνα;

Αναζητώντας εναγωνίως απαντήσεις σε όλα αυτά και παρακολουθώντας τα αγωνιστικά χρόνια των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, με αφορμή τη συμπλήρωση των εικοστών της γενεθλίων, μου ανέθεσε τη συγγραφή αυτού του βιβλίου. Δεν σας κρύβω, ότι έχοντας διακρίνει κατά καιρούς μια αίσθηση απογοήτευσης στα πρόσωπα πολλών φίλων μου αστυνομικών, που μου έλεγαν ότι «έχει οβήσει πια η φλόγα που κάποτε όλοι μας βλέπαμε» ή ότι «ο συνδικαλισμός, έτσι όπως τον είχαμε γνωρίσει, δεν πρόκειται να λειτουργήσει ξανά», είχα και ο ίδιος επηρεαστεί.

Είναι αλήθεια ότι το 2008, δεν θυμίζει σε τίποτε το 1988, τη χρονιά που φύτρωσαν οι πρώτοι συνδικαλιστικοί σπόροι στη χώρα μας μετά από τόσες και τόσες προσπάθειες. Το βέβαιο επίσης είναι ότι η ζωή αλλάζει, με συνέπεια και η ίδια η συνδικαλιστική ζωή να αλλάζει. Τίποτε δεν είναι όπως πρώτα στο χώρο της Ελληνικής Αστυνομίας, πόσο μάλλον στο συνδικαλιστικό μας γίγνεσθαι. Ο νόμος της αδράνειας του συστήματος, η φυσιολογική κόπωση των παλιών, το πλήρωμα του χρόνου κάποτε επέρχεται για όλους. Είναι αλήθεια, επίσης, ότι κάθε κύκλος έχει μια αρχή και ένα τέλος. Εδώ όμως δεν έχουμε να κάνουμε με έναν κύκλο, αλλά με ένα σπινάλ δίχως τέλος.

Οι απαιτήσεις της νέας γενιάς, ο σύγχρονος τρόπος ζωής, τα νέα κοινωνιολογικά δεδομένα, οι νέες τεχνολογίες, ο ρόλος των ανεξάρτητων αρχών, η ευρωπαϊκή διάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών, η ενσωμάτωση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης με το υπουργείο Εσωτερικών, όλα αυτά μαζί και ξεκομμένα, είναι αρκετά για να μας κάνουν όχι να ανησυχούμε, αλλά αντιθέτως να αισιοδοξούμε για το αύριο.

Η ζωή διδάσκει, εξάλλου, ότι όποιος αγωνίζεται για την πρόοδο, πρέπει να αναζητά τα λάθη του και βεβαίως να διδάσκεται από αυτά. Να χαίρεται και να καμαρώνει για τις επιτυχίες του, αλλά συνάμα ποτέ να μην εφησυχάζει. Να βάζει νέους στόχους στη ζωή του και να μην καταθέτει εύκολα τα όπλα. Αυτό έκαναν οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές μας, αυτό πρέπει να κάνουν και οι διάδοχοί τους. Χθες, σήμερα, αύριο.

Αυτή δεν είναι εξάλλου η μοίρα των ανθρώπων;

Όσο για την αδιαμφισβήτητη ΔΙΚΑΙΩΣΗ των πολύχρονων αγώνων της ΠΟΑΣΥ για την ΕΛ.ΑΣ. και την Ελλάδα, δεν χωρά καμία αμφιβολία, ότι υπάρχουν και αντίθετες απόψεις. Με αφορμή την έκδοση αυτού του βιβλίου, προσωπικά, θα ευχόμουν να ξεκινούσε μια σοβαρή συζήτηση όχι για το συνδικαλισμό -αυτός δεν την έχει ανάγκη-, αλλά για την ίδια την Ελληνική Αστυνομία. Εκεί είναι το μεγάλο πρόβλημα και όχι στους ανθρώπους που αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή για να ζούμε εμείς σε ένα ασφαλές και πολιτισμένο περιβάλλον.

Αθήνα, Ιούνιος 2008
Μανώλης Σταυρακάκης

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

**Οι συνθήκες
έχουν ωριμάσει...**

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Με το βλέμμα του ρεπόρτερ

Όταν πριν από είκοσι και πλέον χρόνια ξεκινούσα τα πρώτα μου δημοσιογραφικά βήματα, ως αστυνομικός συντάκτης, αναρωτιόμουν συχνά, αν οι δικοί μας αστυνομικοί θα μπορούσαν κάποτε να σταθούν στα πόδια τους, να αποκτήσουν τη δική τους φωνή και να αρθρώσουν το δικό τους δημόσιο λόγο. Να σταματήσουν να δέχονται την κριτική των πάντων, χωρίς οι ίδιοι να μπορούν να πουν την άποψή τους για την ίδια τους τη δουλειά, για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τους.

Έβλεπα ότι τα υπηρεσιακά προβλήματα ήταν πολλά, ο εργασιακός μεσαίωνας συνέθλιβε την προσωπική ζωή των αστυνομικών, η κατασυκοφάντηση της Αστυνομίας ήταν στην ημερήσια διάταξη και ο Έλληνας αστυνομικός εισέπραττε διαρκώς καρπαζιές...

«Για ποια δικαιώματα να μιλήσουν και τι σωματείο να φτιάξουν, όταν χρειάζεται υπηρεσιακή βεβαίωση ακόμα και για να παντρευτούν και δεν διαμαρτύρεται κανένας τους», αναρωτιόμουν με μια ισχυρή δόση απαισιοδοξίας από τα πρώτα κώλας χρόνια της δημοσιογραφικής μου εργασίας. Δεν άργησα, όμως, να πάρω τις απαντήσεις που έψαχνα. Μπορώ δε αβίαστα να πω σήμερα ότι το αστυνομικό ρεπορτάζ, μου έδωσε τη μοναδική χαρά να παρακολουθήσω από κοντά την τιτάνια προσπάθεια των πρωτοπόρων συνδικαλιστών για τη δημιουργία των πρώτων αστυνομικών σωματείων και βεβαίως της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Στην Ελληνική Αστυνομία υπήρχαν αστυνομικοί που το έλεγε η καρδιά τους. Ως αστυνομικός ρεπόρτερ, είχα το προνόμιο να συνομιλώ μαζί τους και να βιώνω τις χαρές και τις λύπες τους στις μεγάλες μάχες που έδιναν, προτάσσοντας «άοπλοι» τα στήθη τους απέναντι σε ένα αρτηριοσκληρωτικό σύστημα, βαθιά ριζωμένο στο κράτος και με ισχυρά στηρίγματα μέσα στην ίδια την ελληνική κοινωνία. Οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές είχαν απέναντί τους ένα υπουργείο Δημόσιας Τάξης και μια φυσική ηγεσία με αξιωματικούς απρόθυμους να συλλάβουν τα μηνύματα των καιρών, ώστε να συμβάλλουν και οι ίδιοι, λόγω της θέσεώς τους στην επιτάχυνση του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης του συνολικού συστήματος αστυνομίας και ασφάλειας στη χώρα μας.

Αν και είχαν, όμως, να πολεμήσουν ένα πανίσχυρο σύστημα και μάλιστα σε δύσκολους καιρούς, μετά από πολυετείς αγώνες, ξεπέρασαν τα εμπόδια που ορθώνονταν μπροστά τους, άντεξαν στις διώξεις και στα ύπουλα χτυπήματα και τελικά κατάφεραν το ακατόρθωτο: Να αναγκάσουν το κατεστημένο να αποδεχτεί το ρόλο τους ως ισότιμων συνομιλητών και διαπραγματευτών για την υπεράσπιση των συμφερόντων των Ελλήνων αστυνομικών μας.

Μεταπολίτευση και συνθήκες εργασίας

Ας δούμε, πιο αναλυτικά, πώς αντιμετώπιζαν τα πολιτικά κόμματα το ζήτημα του συνδικαλισμού την περίοδο της μεταπολίτευσης και βέβαια τις συνθήκες εργασίας που επικρατούσαν στις υπηρεσίες εκείνα τα χρόνια, ωθώντας μετέπειτα τους πρωτοπόρους αστυνομικούς στο να ορθώσουν το ανάστημά τους και να βρεθούν στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Όχι, βεβαίως, προς ίδιον όφελος, αλλά για να εκπληρώσουν πιστά τον όρκο τους. Πώς να εκπληρώσουν καλύτερα την αποστολή τους και να υπηρετήσουν την ελληνική κοινωνία εφόσον δεν διέθεταν τα αναγκαία υπηρεσιακά εφόδια και τις προϋποθέσεις; Δεν έπρεπε κάποιοι να βγουν μπροστά και να το απαιτήσουν, αφού ο πολιτικός κόσμος εκείνης της εποχής δεν έδινε την απαιτούμενη προσοχή στα καυτά προβλήματα των αστυνομικών υπηρεσιών και του ανθρώπινου δυναμικού τους;

Είναι αλήθεια ότι μετά την πτώση της δικτατορίας (1974), η πρώτη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας του αείμνηστου Κωνσταντίνου Καραμανλή, είχε να αντιμετωπίσει μείζονος σημασίας ζητήματα. Παρά τις δημοκρατικές θεσμικές αλλαγές και τις πολιτικές παρεμβάσεις για τον εκδημοκρατισμό του συστήματος και την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση², ο συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας δεν ήταν στις προτεραιότητες των πολιτικών κομμάτων, ενώ οι όποιες προσπάθειες διατύπωσης μιας κάποιας φωνής διαμαρτυρίας μέσα από ανώνυμες επιστολές αστυνομικών με παραλήπτες τον ημερήσιο αθηναϊκό κυρίως Τύπο, εκ των πραγμάτων ήταν καταδικασμένες σε αποτυχία. Οι καιροί απαιτούσαν συνειδητοποιημένα πρόσωπα με πνεύμα αυτοθυσίας που θα έβγαιναν δυνατά στο φως της ημέρας για να διεκδικήσουν τα αυτονόητα. Όπως κι έγινε τελικά μετά το 1988 χάρη των επίπονων διαρκών και σταθερών αγώνων των ιδρυτών της ΠΟΑΣΥ. Γι' αυτόν όμως τον άθλο, θα αναφερθούμε στη συνέχεια, αφού πρώτα λάβουμε υπόψη μας το γεγονός ότι λόγω των μεταπολεμικών ανώμαλων πολιτικών εξελίξεων, τα Σώματα Ασφαλείας είχαν υποταχθεί στις ανάγκες των μεταπολεμικών κυβερνήσεων για τη δημιουργία ενός ισχυρού αστυνομικού κράτους -δυνάστη της κοινωνίας και των πολιτών της, αδιαφορώντας ακόμα και για τις επιπτώσεις στην ίδια την υπηρεσιακή και προσωπική ζωή των αστυνομικών.

Τι κι αν από το 1950 η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα αναγνώριζε το δικαίωμα του συνδικαλισμού και στους αστυνομικούς, τι κι αν η 87η Διεθνής Σύμβαση Εργασίας αναφερόταν στο ίδιο δικαίωμα, τι κι αν η υπ' αριθμόν 690/1979 Διακήρυξη για την Αστυνομία της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης ανέφερε ρητά το δικαίωμα της ίδρυσης επαγγελματικών αστυνομικών ενώσεων;

Κύριο μέλημα των κρατούντων δεν ήταν τα δικαιώματα των αστυνομικών, αλλά

2. Η Συνθήκη υπεγράφη στην Αθήνα, στις 28 Μαΐου 1979.

η αυστηρότατη καταγραφή και πολύ περισσότερο η τήρηση των υποχρεώσεών τους. Δεν είναι υπερβολή αν πούμε ότι για πολλές δεκαετίες μετά τη λήξη του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου (1945) οι Έλληνες αστυνομικοί είχαν μόνο υποχρεώσεις και ελάχιστα δικαιώματα, ενώ ετιμωρείτο ακόμα και η σκέψη να διαμαρτυρηθεί κάποιος στον προϊστάμενό του...

Οι κανονισμοί περί πειθαρχίας και διοικήσεως αναγόρευαν τον όποιο διοικητή σε κυρίαρχο «άρχοντα» εντός κι εκτός Υπηρεσίας. Ο λόγος του ήταν νόμος και η προσταγή του ράβδος στις πλάτες των «άβουλων» αστυνομικών οργάνων. Δεν υπήρχε περίπτωση «κατώτερο όργανο», αστυφύλακας ή χωροφύλακας να αρθρώσει τον παραμικρό αντίλογο στον διοικητή του χωρίς τις συνέπειες του πειθαρχικού «δικαίου». Ενός συστήματος, βεβαίως, αυταρχικού και για τους ίδιους τους αξιωματικούς, η προσωπικότητα των οποίων συνεθλίβετο βάνουσα στις μυλόπετρες της καταπιεστικής, απρόσωπης έως απάνθρωπης εξουσίας που ασκούσαν οι ίδιοι στους άλλους.

Οι Κανονισμοί για τις υποχρεώσεις των αστυνομικών μέχρι και τις δεκαετίες του '60 και του '70 ξεπερνούσαν τα όρια της γελοιότητας, αλλά εφαρμόζονταν κατά γράμμα σε όλη την ελληνική επικράτεια.

Τι να πρωτοαναφέρουμε; Να ξεχάσουμε ότι οι παλιοί αστυνομικοί δεν επιτρεπόταν να κυκλοφορούν ακόμα κι όταν ήταν εκτός υπηρεσίας με πολιτική περιβολή και ότι και γι' αυτό το «προνόμιο» ήταν απαραίτητη η γραπτή άδεια του κυρίου διοικητού, αφού προηγουμένως έπρεπε να του λυθούν όλες οι απορίες για το λόγο που έπρεπε να βγάλει τη στολή, πού θα πήγαινε, με ποιον θα εσυνατάτο και τι θα συζητούσαν; Εδώ οι παλιοί χωροφύλακες όχι απλώς δεν επιτρεπόταν να κυκλοφορούν στο δρόμο με κοπέλες, αλλά ούτε καν να συνάπτουν σχέσεις, πόσο μάλλον να παντρεύονταν! Έμεναν σε στρατώνες όσο ήταν στη σχολή και σε θαλάμους, αργότερα, εντός των Υπηρεσιών τους, συνήθως υπό άθλιες συνθήκες (στρωματσάδα, σπασμένα κρεβάτια, στρώματα με κοριούς...) και σπιζόμενοι στοιχειωδώς σε υποτυπώδεις τραπεζαρίες. Όλοι οι άγαμοι ήταν υποχρεωμένοι ως το 1981 να διαμένουν υποχρεωτικά στους κοιτώνες εντός των αστυνομικών υπηρεσιών.

Να μιλήσουμε για την υπηρεσιακή καταπίεση, την ταπείνωση και την ανατριχίλα που τους προκαλούσε το συνεχές «απαγορεύεται!»; Και όμως, επί δεκαετίες αυτός ήταν ο κανονισμός λειτουργίας. Η φτώχεια και η ανεργία, ωθούσαν τα παιδιά των χωρικών στα αστυνομικά Σώματα για ένα όλο κι όλο πιάτο φαγητό. Η δημιουργία οικογένειας ήταν απαγορευτική και ως σκέψη για πολλές δεκαετίες. Ήσουν χωροφύλακας ή υπενωμοτάρχης και είχες φιλενάδα ή αποφάσιζες να παντρευτείς; Σε περίμενε η μετάθεση, το πειθαρχικό συμβούλιο, η απόταξη και το στρατοδικείο, στο οποίο παραπέμφθηκαν πάρα πολλοί αστυνομικοί γιατί ίσχυε τότε ο Στρατιωτικός Ποινικός Κώδικας (ΣΠΚ).

Αν υπηρετούσες στη Χωροφυλακή και ήθελες να παντρευτείς, έπρεπε να έχεις

συμπληρώσει το 32ο έτος της ηλικίας σου, αλλά και να υποβάλλεις αίτηση μνηστείας με όλα τα απαραίτητα στοιχεία της υποψήφιας νύφης, συμπεριλαμβανομένης και της ...προίκας που τη συνόδευε! Και η άδεια θα εκδιδόταν μόνο εφόσον, βεβαίως, δεν απορριπτόταν η αίτηση μετά από ενδελεχή έλεγχο των υπηρεσιών ασφαλείας για την καταλληλότητα ή μη της νύφης. Αν τύχαινε να είναι από αριστερή οικογένεια, δεν υπήρχε περίπτωση να επιτρέψει η Υπηρεσία το μυστήριο του γάμου.

Τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων³ δεν επέτρεπαν την ...υπονόμηση της ιδεολογικής καθαρότητας των ενόπλων Σωμάτων Ασφαλείας, όμως είναι αλήθεια ότι πάρα πολλοί αστυνομικοί δεν το έβαζαν κάτω. Παντρευόντουσαν και κρατούσαν επτασφράγιστο μυστικό το γάμο τους, πολλές φορές ακόμα και το γεγονός ότι είχαν αποκτήσει παιδιά. Μάλιστα, όταν μετά το 1954 άρχισαν να ελαστικοποιούνται οι αυστηρότατοι κανονισμοί, η ίδια η Υπηρεσία αναγκαζόταν να νομιμοποιεί χιλιάδες γάμους και βαφτίσια⁴...

Οι παλιοί έχουν να διηγηθούν ανθρώπινα δράματα, ιστορίες για συναδέλφους ψυχικά ράκη που αποστρατεύονταν άγαμοι, αλλά και για εκατοντάδες περιπτώσεις τολμηρών αστυνομικών, που αγνοούσαν τους κανονισμούς για να ζήσουν με αξιοπρέπεια.

Οι νεότεροι δεν πρέπει, εξάλλου, να παραγνωρίζουν το γεγονός ότι κάποιοι αστυνομικοί εκείνα τα χρόνια, δεν άντεχαν την αφόρητη καταπίεση και μη έχοντας τη δυνατότητα «θεραπείας» του προβλήματος, πόσο μάλλον την ελευθερία κινήσεων μέσω μιας συλλογικής συνδικαλιστικής δράσης, έφευγαν από την Αστυνομία, αναζητώντας αλλού καλύτερες συνθήκες εργασίας. Διότι δεν ανέχονταν τον κανονισμό που προέβλεπε ότι οι αξιωματικοί δεν επιτρέπεται να προσαγορεύουν τους υφισταμένους τους υπαξιωματικούς και χωροφύλακες με τη λέξη «κύριε»! Οι αξιωματικοί τους ζητούσαν με το όνομά τους ή με το βαθμό τους, πάντοτε στον ενικό, καλλιεργώντας κλίμα ψυχολογικής βίας και τρομοκρατίας. Τους το επέτρεπε και με το παραπάνω ο κανονισμός λειτουργίας, που δεν υπολόγιζε ούτε την προσωπική, ούτε την οικογενειακή ζωή κανενός. Ιδίως για τους «κατωτέρους» που ήταν έρμαιο του κάθε διοικητή τους.

Για ψύλλου πήδημα είχαν έτοιμη τη μετάθεση για την άλλη άκρη της χώρας και χωρίς πολλές διατυπώσεις. Το να υπηρετείς στον τόπο καταγωγής σου αποτελούσε

3. Οι Έλληνες πολίτες για πολλά χρόνια καταχωρούνταν στα αρχεία των υπηρεσιών ασφαλείας, ανάλογα με τα πολιτικά τους φρονήματα, ενώ τα πολιτικά κόμματα είχαν επίσης την τιμητική τους. Ο Προϋπουργός Ανδρέας Παπανδρέου την πρώτη τετραετία του ΠΑΣΟΚ (1981-1985) είχε εξαγγείλει την κατάργηση του φακελώματος και το κάημιμο των φακέλων, αλλά το 1989, επί κυβέρνησης Τζαννετάκη, ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης Πάννης Κεφαλογιάννης αποκάλυψε ότι όχι μόνο δεν είχε σταματήσει η παρακολούθηση των πολιτικών δραστηριοτήτων, αλλά ο ίδιος έπρεπε να ασχοληθεί με την καταστροφή 33.000.000 φακέλων (βλέπε και «Καθημερινή», 21-06-2003).

4. Δύο χαρακτηριστικές αναφορές από το επίσημο ατομικό Φύλλο Μητρώου που έχουν σχέση με τον...παράνομο γάμο του Μοιράχου ε.α. Σερραφείμ Αθανασίου, δημοσιεύτηκαν στην «Αστυνομική Ανασκόπηση»: α/α 12. - «Ανεγνωρίσθη δυνάμει της υπ' αριθμ. 26145/6/2α από 27-8-1954 διαταγής του Αρχηγείου Χωροφυλακής ο τελεσθείς Α' γάμος του, την 6 Ιανουαρίου 1952 μετά της εις Α' τούτου συνελθούσης Ευχαρίτος το γένος Κων/νου Ηλία». α/α 14.- «Τα δικαστικό Συμβούλιο του εν Λαρίση Διαρκούς Στρατοδικείου δια της υπ' αριθ. 3713/ από 14-9-1954 αποφάσεώς του, αποφάινετο ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία κατ' αυτού επί νυμφεύση άνευ αδείας, πράξει τελεσθείση εν Κόμνηνα Λοκρίδος την 6 Ιανουαρίου 1952» (Βλέπε περισσότερα, Αναμνήσεις του Μοιράχου ε.α. Αθανασίου Σερραφείμ, «Αστυνομική Ανασκόπηση», Στ' μέρος, Μάρτιος -Απρίλιος 2008).

έγκλημα καθοσιώσεως κι αν είχες μάλιστα και ιδιόκτητο σπίτι, έπρεπε να υπηρετείς όσο πιο μακριά γίνεται... Για να είσαι καλός αστυνομικός έπρεπε απ' ότι φαίνεται να συντηρείς δυο σπίτια ώστε να μη μένει ούτε μια δραχμή για οτιδήποτε άλλο... Και, βέβαια, να μην λησιμονείς ποτέ ότι στην Αστυνομία μπήκες «με μέσον». Όχι με τις δικές σου αξίες και ικανότητες...

Η «κατήχηση»

Η «κατήχηση» άρχιζε από την πρώτη μέρα στη Σχολή. Εκεί που οι δόκιμοι δεν διδάσκονταν στα σοβαρά πώς να αντιμετωπίζουν τον εγκληματία και πώς να διακρίνουν τον φιλήσυχο πολίτη από τον παραβάτη. Εκεί που τους έκαναν πλύση εγκεφάλου ώστε να προσέχουν να μη μπλέξουν με κομμουνιστές! Η πολιτική προπαγάνδα ήταν για πολλά χρόνια το κυρίαρχο ιδεολογικό όπλο για τη διαμόρφωση αστυνομικής συνείδησης στις σχολές, όπου κεντρικό σημείο αναφοράς ήταν πάντα η στάση των Σωμάτων Ασφαλείας για την αποφυγή του κομμουνιστικού ζυγού.

Τι κι αν μετά την πτώση της χούντας είχε σχηματιστεί η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και είχε νομιμοποιηθεί το Κομμουνιστικό Κόμμα; Με όλα αυτά που συνέβαιναν μέσα στις σχολές και βεβαίως με τη νοοτροπία της υπηρεσίας, η πλειοψηφία των πολιτών φοβόταν, αποστρεφόταν και αντιπαθούσε την Αστυνομία.

Το ερώτημα, βεβαίως, ήταν τι Αστυνομία έπρεπε να οικοδομηθεί στη χώρα μας για να είναι σε θέση να εφαρμόζει πράγματι το νόμο και να εγγυάται τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα δικαιώματα όλων των Ελλήνων πολιτών, όπως άλλωστε προβλέπονταν από το Σύνταγμα και τους νόμους του κράτους.

Αυτά ήταν βέβαια ψιλά γράμματα. Στις Υπηρεσίες κυριαρχούσε ο φόβος και ο τρόμος. Διότι μόνο έτσι οι διοικούντες πίστευαν ότι μπορούσαν να φέρουν αποτελεσματικά εις πέρας την αποστολή τους. Ήθελαν τους υφισταμένους τους φοβισμένους και γ' αυτό τους καλλιεργούσαν μονίμως την απειλή του αναρχικού και του κομμουνιστή. Οι διοικητές ήθελαν τους υφισταμένους τους να βλέπουν και να αντιμετωπίζουν όλους τους πολίτες το ίδιο ύποπτους και επικίνδυνους. Όποιος περνούσε το κατώφλι του τμήματος, έστω και για ένα γνήσιο της υπογραφής αντιμετωπιζόταν καχύποπτα, χωρίς δεύτερη συζήτηση... Ποιος όμως να τολμήσει να πει ότι η αυστηρότητα ήταν η άλλη όψη της αδυναμίας τους να υπηρετήσουν το λειτουργημά τους με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες;

Εξάλλου, κανείς δεν ενδιαφερόταν για το ρουσφετολογικό σύστημα προσλήψεων, πόσο μάλλον για το αν αυτοί που προσλαμβάνονταν ήταν ικανοί για το άκρως απαιτητικό και επικίνδυνο λειτουργημά του αστυνομικού και για την άσκηση της αστυνομικής εξουσίας. Όσο για το επίπεδο εκπαίδευσης, «Φας, πεις, αστυφύλακας θα βγεις» έλεγαν τότε χαρακτηριστικά.

Εκείνα τα χρόνια, πάντως, το μόνο που κατάφερε η πολιτική εξουσία και οι διοικούντες με τη βοήθεια, προπαντός κάποιων ΜΜΕ, ήταν η δημιουργία μιας επίπλαστης εικόνας για την Αστυνομία, ενώ η πραγματικότητα ήταν διαφορετική. Το αστυνομικό προσωπικό εργαζόταν χωρίς ωράριο και η υπηρεσιακή ζωή ήταν ιδιαίτερα εξαντλητική μέσα στη μονοτονία των τετραώρων και των επιφυλακών. Αν ήσουν σε αστυνομικό τμήμα, έπρεπε να ασχολείσαι διαρκώς με τις μηνύσεις. Όχι συστάσεις, μηνύσεις. Κι αν δεν το έκανε η καρδιά σου να γράφεις τους ίδιους και τους ίδιους συνέχεια, ήσουν κακός αστυνομικός. Δεν απέδιδες κι έπρεπε να ελεγχθείς. Αν υπηρετούσες σε υπηρεσίες ασφαλείας, έπρεπε να είχε συμβιβαστεί με τη κτηνώδη συμπεριφορά που επέτρεπε το ξύλο και τη βίβανυση αντιμετώπιση των κρατουμένων, ιδίως κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

Όπου κι αν ήσουν, σε κάθε περίπτωση, έπρεπε να δέχεσαι αδιαμαρτύρητα τα πάντα. Να μη ζητάς αύξηση του μισθού σου, να μη θέλεις έξτρα χρήματα για τις υπερωρίες, τα νυχτερινά και τις αργίες, να μην αμφισβητείς την τακτική και τις εντολές των ανωτέρων σου, να μην έχεις την απαίτηση από την υπηρεσία σου να σου επιτρέψει να ζήσεις μια αξιοπρεπή υπηρεσιακή και οικογενειακή ζωή. Η Υπηρεσία σε πλήρωνε για να σε έχει ό,τι ώρα σε χρειαζόταν εκείνη, όλο το 24ωρο, είτε ήταν μέρα είτε ήταν νύχτα, Κυριακή, Χριστούγεννα, Πάσχα κ.λπ....

Την καταπίεση των απλών αστυνομικών, το φόβο και τον τρόμο που τους προκαλούσαν οι «ανώτεροι», όλα αυτά τα εισέπραττα, λοιπόν κι εγώ με τον τρόπο μου ως ρεπόρτερ μέσα στις αστυνομικές υπηρεσίες και δη στις κεντρικές υπηρεσίες της Αστυνομίας Αθηνών στη Σταδίου 10, στην Ασφάλεια Προαστίων, στον Περισσό και στα Κεντρικά της Ασφάλειας στη Μεσογείων, αλλά και στη ΓΑΔΑ αργότερα, στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Χαρακτηριστική αυτής της κατάστασης ήταν και η εποχή της ενοποίησης της Ελληνικής Χωροφυλακής με την Αστυνομία Πόλεων με τα πολλά προβλήματα και τις διαμάχες για τον έλεγχο των υπηρεσιών, με τα στεγανά και την κυρίαρχη συντηρητική ιδεολογία των δυο Σωμάτων, που εμπόδιζαν τους αστυνομικούς να πλησιάσουν έναν δημοσιογράφο για να του ανοίξουν την καρδιά τους. Υπήρχαν όμως και αστυνομικοί που επεδίωκαν την πολιτική συζήτηση, που έβλεπαν ότι η δουλειά τους πέρα από στενά αστυνομική, ήταν και θα είναι βαθιά κοινωνική, με πολλές προεκτάσεις και επιπτώσεις στη ζωή τόσο των ίδιων, όσο και των συμπολιτών τους.

Είχαν συνειδητοποιήσει ότι η υπηρεσιακή δράση, παρά τη ρουτίνα της επαναλαμβανόμενης καθημερινότητας, ήταν στενά συνδεδεμένη με κεντρικές πολιτικές αποφάσεις, για να μην πούμε ότι ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με αυτήν καθ' αυτήν την πολιτική των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Από τα πρώτα μου δημοσιογραφικά βήματα (1980) βρέθηκα, λοιπόν, κοντά στον απλό αστυνομικό, σ' αυτόν που αποκαλούσαν όλοι «μπάτσο» χωρίς ποτέ εγώ να καταφέρω να εκστομίσω αυτήν την λέξη. Ήθελα από τότε να βοηθήσω κι εγώ, στο βαθμό που μπορούσα, να λύσει ο Έλληνας αστυνομικός τα δικά του προβλήματα, για να βελ-

τιώσει τη θέση του, γιατί είχα πιστέψει ότι μόνο μια δημοκρατική Αστυνομία, μια Αστυνομία κοντά στον πολίτη χωρίς διακρίσεις και κοινωνικούς αποκλεισμούς, θα μπορούσε να λειτουργήσει προς όφελος της κοινωνίας μας.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις εικόνες τρόμου που έζησα τη νύχτα της 27^{ης} Νοεμβρίου 1985 κοντά στο ξενοδοχείο «Κάραβελ» λίγο μετά τη βομβιστική επίθεση της 17N στην κλούβα των ΜΑΤ με τους 21 αστυνομικούς, αλλά και την επομένη ημέρα στον «Ευαγγελισμό», εκεί που μεταφέρθηκαν οι τραυματισμένοι αστυνομικοί και διαπίστωσα ιδίως όμασι την αγωνία τους για το αύριο.

Διέκρινα στα πρόσωπά τους ανάμικτα αισθήματα, την πίκρα και την απογοήτευση, ένιωσα ότι ήθελαν να μιλήσουν, να πουν πολύ περισσότερα από αυτά που τους επέτρεπε η θέση τους. Στον απόηχο εκείνης της τρομοκρατικής επίθεσης άκουσα με έκπληξη αστυνομικούς πέρα από τις τετρομμένες καταδίκες της τρομοκρατίας, να βάζουν το μαχαίρι στο κόκαλο και να λένε ωμά ότι κάποιος «δεν θέλουν μορφωμένους τους αστυνομικούς. Δεν θέλουν να αναπτύξουν πρωτοβουλία. Μας θέλουν άβουλα όντα. Πουλημένα κρέατα», μου είχε πει ένας αστυνομικός – θύμα της 17N.

«Εμείς δεν είμαστε παιδιά βιομηχάνων. Όλοι παιδιά του λαού είμαστε. Δουλεύουμε για να ζήσουμε. Παράλληλα εκτελούμε μια υπηρεσία, που είναι απαραίτητη. Πόσο το έχει καταλάβει αυτό ο λαός; Νομίζω ότι χρειάζεται περισσότερη συνεργασία με τον πολίτη» άκουσα έναν άλλον αστυνομικό να μου εκφράζει το παράπονό του στο θάλαμο 854 του «Ευαγγελισμού», επιχειρώντας να συνδυάσει την τρομοκρατική επίθεση της 17N με τα επεισόδια που είχαν σημειωθεί λίγες ημέρες νωρίτερα στο κέντρο της Αθήνας και το θανάσιμο τραυματισμό 15χρονου από σφαίρα αστυνομικού κατόπιν επίθεσης αναρχικών με μολότοφ σε κλούβα των ΜΑΤ, κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων για το Πολυτεχνείο, το Νοέμβριο του 1985.

Ο Τύπος, γενικά, καλλιέργησε αρνητική εικόνα για την Αστυνομία. Τον αστυνομικό που έπεφτε στο καθήκον από τα δολοφονικά πυρά των αδίστακτων κακοποιών και των τρομοκρατών του ΕΛΑ και της 17N, συνήθως τον αντιμετώπιζε ως απρόσωπη μονάδα, χωρίς να ενδιαφέρεται αν το θύμα είχε οικογένεια, παιδιά, ηλικιωμένους γονείς που περιμένουν από το παιδί τους υποστήριξη...

Ποιος «τολμούσε» να ψάξει για τα βαθύτερα αίτια κάθε συμβάντος ή να αναλύσει τα πραγματικά αίτια όλων αυτών των τραγωδιών που συγκλόνιζαν πραγματικά την Αστυνομία, τουλάχιστον ολόκληρη τη δεκαετία του 80 και εν μέρει του 90;

Οι κυβερνήσεις έβλεπαν ότι τις βόλευε αυτός ο τρόπος παρουσίασης των γεγονότων, καθώς η όποια κριτική εστιαζόταν αόριστα στην Αστυνομία ή στη χειρότερη των περιπτώσεων στο αρμόδιο υπουργείο, ενώ οι ανώτατοι αξιωματικοί, όσο δεν τους αφορούσε προσωπικά το πρόβλημα, σφύριζαν αδιάφορα, αρνούμενοι φυσικά να μιλήσουν για μια άλλη πολιτική δημόσιας τάξης και ασφάλειας και κυρίως για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία των αστυνομικών υπηρεσιών.

Το κενό αυτό ήρθαν, φυσικά, να το καλύψουν οι ίδιοι οι υφιστάμενοί τους, οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές, οι απλοί αστυνομικοί που βιώνοντας καθημερινά το πρόβλημα, ένιωσαν την ανάγκη να συνδικαλισθούν όχι μόνο για να έχουν φωνή και άποψη οι ίδιοι για όλα όσα τους αφορούσαν και διαδραματιζόνταν γύρω τους, ως φορείς μιας από τις πιο σημαντικές υπηρεσίες του κράτους, αλλά και για να προτείνουν αυθεντικές και ρηξικέλευθες λύσεις για τα προβλήματα που τους απασχολούσαν.

Τα στεγανά

Την πρώτη δεκαετία μετά τη μεταπολίτευση, η ίδρυση συνδικαλιστικών σωματείων στην Αστυνομία ως ξεκάθαρη πολιτική θέση, δεν ήταν καταγεγραμμένη σε κανένα κομματικό πρόγραμμα, άλλωστε. Η Νέα Δημοκρατία, επαφιόταν στις οικονομικές διακηρύξεις για τα δικαιώματα του ανθρώπου και την προστασία των ατομικών ελευθεριών των πολιτών σε ένα κράτος δικαίου, ενώ το ΠΑΣΟΚ με τη Διακήρυξή του για τα Σώματα Ασφαλείας (1977) τόνιζε ότι έπρεπε να στραφούν στην κύρια αποστολή τους, δηλαδή στη διαφύλαξη της τάξης και στην καταπολέμηση του εγκλήματος και όχι στην παρακολούθηση των πολιτών:

«Για τούτο θα πρέπει να ληφθούν και εδώ τα μέτρα που προτείνονται για τις Ένοπλες Δυνάμεις, ώστε τα Σώματα Ασφαλείας να βρίσκονται κάτω από το συνεχή και πλήρη έλεγχο της νόμιμα εκλεγμένης πολιτικής ηγεσίας, να είναι κομματικά ουδέτερα, να αποκτήσουν δημοκρατική οργάνωση και οι άνδρες τους να έχουν τις ίδιες ελευθερίες με τους υπόλοιπους πολίτες. (...) Για τους αξιωματικούς των Σωμάτων Ασφαλείας θα ισχύουν οι δημοσιοϋπαλληλικές ρυθμίσεις. (...)», έλεγε, γενικώς και αορίστως η διακήρυξη.

Το ΚΚΕ από την άλλη, έχοντας νομιμοποιηθεί αμέσως μετά την πτώση της χούφτας, αναφερόταν έντονα στον εκδημοκρατισμό των Σωμάτων Ασφαλείας. Ο όρος αυτός εμπεριείχε περισσότερο τις αναγκαίες εκείνες πολιτικές για τον περιορισμό της αστυνομικής αυθαιρεσίας, για το σπάσιμο των στεγανών και την κατάργηση των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων.

Εφτασφράγιστο μυστικό

Το ότι δεν άντεχε το σύστημα κανενός είδους άνοιγμα επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι στις 22 Αυγούστου 1979, ο τότε αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων Κωνσταντίνος Λεμονής είχε στείλει στις αστυνομικές υπηρεσίες την υπ' αριθμόν 690/1979 Απόφαση του Συμβουλίου της Ευρώπης «περί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της Αστυνομίας» για την ευρεία κοινοποίηση αυτής σε όλους τους αστυνομικούς υπαλλήλους, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε η διαταγή του αρχηγού, χωρίς όμως να ενδιαφερθεί κανείς για την εφαρμογή της. Ήταν μια απόφαση που πέρασε τότε απα-

ρατήρητη και η οποία όπως θα δούμε στη συνέχεια αποτέλεσε στα χέρια των πρωτεργατών του συνδικαλιστικού κινήματος σημαντικό όπλο για την ευόδωση των σχεδίων τους. Η σημαντική Απόφαση του Συμβουλίου της Ευρώπης αναφερόταν εκτενώς στους κανόνες αστυνομικής δεοντολογίας και στους κανόνες που πρέπει να διέπουν τις σχέσεις των αστυνομικών με τους πολίτες, ήτοι:

- Οι αστυνομικοί πρέπει να έχουν το δικαίωμα ιδρύσεως επαγγελματικών Οργανώσεων, συμμετοχής των σ' αυτές και ενεργού δραστηριοποίησής των μέσα σε αυτές. Μπορούν επίσης να παίξουν ενεργό ρόλο σε άλλες οργανώσεις.

- Μια επαγγελματική αστυνομική Οργάνωση υπό τον όρο ότι είναι αντιπροσωπευτική, έχει δικαίωμα:

Να μετέχει σε διαπραγματεύσεις που αφορούν την επαγγελματική κατάσταση των αστυνομικών, να τη συμβουλευούνται σε θέματα διοίκησης των αστυνομικών μονάδων, να κινεί νομικές διαδικασίες προς όφελος ομάδος αστυνομικών ή χάριν ενός συγκεκριμένου οργάνου. Το γεγονός ότι ο αστυνομικός είναι μέλος επαγγελματικής αστυνομικής Οργάνωσης και παίζει ενεργό ρόλο σ' αυτήν, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αποβεί εις βάρος του. Σε περίπτωση κινήσεως της πειθαρχικής ή ποινικής διαδικασίας εναντίον του, ο αστυνομικός δικαιούται να ακουστεί και να τύχει υπερασπίσεως από δικηγόρο. Η απόφαση θα λαμβάνεται μέσα σε λογικό χρόνο. Πρέπει επίσης να έχει την δυνατότητα να επωφεληθεί από τη βοήθεια τυχόν επαγγελματικού οργανισμού στον οποίο ανήκει.

Η «Αλλαγή»

Οι πρωτόγνωρες για τα ελληνικά δεδομένα διατάξεις της υπ' αριθμόν 690/1979 Απόφασης του Συμβουλίου της Ευρώπης, δεν είναι ικανές από μόνες τους να δημιουργήσουν συνθήκες ρήξης με το κατεστημένο. Τούτο διαπιστώνουμε ότι ισχύει και μετά το 1981, όταν πια η ελεύθερη έκφραση των αστυνομικών ήταν διακηρυγμένος στόχος της πρώτης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Ο στόχος αυτός, παρέμενε για πολλά χρόνια απλή διακήρυξη και οι αστυνομικοί μας έπρεπε να περάσουν από πολλές συμπληγάδες μέχρις ότου πετύχουν αυτό που επεδίωκαν, για να μπορούν σήμερα να διεκδικούν «ίσοις προς ίσοις» με όλους τους συμπολίτες τους μια καλύτερη ζωή, ως μέλη των πρωτοβάθμιων ενώσεων της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Στις 18 Οκτωβρίου 1981, λοιπόν, καταγράφεται η εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ μετά από πρόωγη προσφυγή στις κάλπες. Ο Ανδρέας Παπανδρέου παραλαμβάνει την σκυτάλη του Πρωθυπουργού από τον Γεώργιο Ράλλη και αναγιγνώσκοντας τις προγραμματικές δηλώσεις της πρώτης τετραετίας της «Αλλαγής» δίνει το στίγμα της πολιτικής του:

«Η κυβέρνηση πήρε τα μέτρα που θα οδηγήσουν στην παραπέρα συμφιλίωση των Σωμάτων Ασφαλείας με το Λαό και στην περιφρούρηση της γαλήνης του τόπου. Παράλληλα, η κυβέρνηση θα αντιμετωπίσει τα οξυμμένα προβλήματα του ανθρώπινου

δυναμικού των Σωματίων Ασφαλείας που αναφέρονται στις συνθήκες δουλειάς, στο ωράριο, στις απαράδεκτες κοινωνικές απαγορεύσεις και θα διασφαλίσει τις δυνατότητες συνδικαλιστικής έκφρασης μέσα στα πλαίσια του άρθρου 23 του Συντάγματος».

Οι εξαγγελίες αυτές, όμως δεν πραγματοποιήθηκαν. Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιάννης Σκουλαρίκης, ως πρώτη προτεραιότητά του έθεσε τη συγχώνευση των δυο Σωματίων και μάλιστα με «βίαιο» τρόπο, όπως του καταλογίζουν οι πολιτικοί του αντίπαλοι. Λέγεται ότι η κυβέρνηση δεν είχε άλλο δρόμο, δεν είχε άλλες επιλογές, και ίσως να έχουν δίκιο όσοι το υποστηρίζουν, καθώς ακόμα τότε το ΠΑΣΟΚ δεν διέθετε τα αναγκαία ερείσματα μέσα στους μηχανισμούς ασφαλείας για να μπορέσει να εφαρμόσει την πολιτική του. Είναι αλήθεια ότι τόσο η συγχώνευση των δυο Σωματίων όσο και η υπόθεση του συνδικαλισμού στην Αστυνομία, την περίοδο εκείνη και για αρκετά χρόνια στη συνέχεια, αποτέλεσαν πεδίο σκληρών συγκρούσεων των δυο κυβερνητικών κομμάτων.

Θα σταθούμε ιδιαίτερα στις ιστορικές πρωτοβουλίες του πρώτου υπουργού Δημόσιας Τάξης στην πρώτη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, του Γιάννη Σκουλαρίκη, καταγράφοντας τα γεγονότα που δίχασαν, αντί να συσπειρώσουν το προσωπικό και να το οδηγήσουν σε μια σύγχρονη πορεία από τότε ακόμα.

Ένα μήνα μετά τις βουλευτικές εκλογές της 18^{ης} Οκτωβρίου 1981, στις 18 Νοεμβρίου, ο Γιάννης Σκουλαρίκης ζήτησε να γίνει ανοικτή συγκέντρωση των κατωτέρων οργάνων χωρίς την παρουσία της φυσικής τους ηγεσίας.

Ο υπουργός πράγματι ήθελε να ακούσει τη φωνή του απλού αστυνομικού και γι' αυτό συγκάλυψε τη σύσκεψη αυτή στην αίθουσα συγκεντρώσεων, στις Σχολές της Ελληνικής Χωροφυλακής, στη λεωφόρο Μεσογείων 96, εκεί που αναμένεται τώρα να κατασκευαστεί το Πολιτιστικό Κέντρο της Ελληνικής Αστυνομίας. Για πρώτη φορά ακούστηκαν τα προβλήματα και κατατέθηκαν προτάσεις για την καθιέρωση πενήμερης εργασίας, για την αμοιβή της υπερωριακής απασχόλησης, για την επαρκή συντήρηση και ασφαλή κίνηση των υπηρεσιακών οχημάτων, για τον εκσυγχρονισμό των κανονισμών, για τη βελτίωση της εκπαίδευσης, για την κατάργηση του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα που ίσχυε στη Χωροφυλακή κ.λπ.

Επίσης, συζητήθηκε το κορυφαίο ζήτημα των σχέσεων του αστυνομικού με τον πολίτη και η ανάπτυξη συνδικαλιστικής έκφρασης από το ίδιο το προσωπικό των Σωματίων Ασφαλείας. Ο υπουργός, γνωρίζοντας την πολεμική που δεχόταν ήδη από την Νέα Δημοκρατία, αλλά και τις αρνητικές απόψεις ηγετικών στελεχών της Χωροφυλακής, έκρινε σκόπιμο να δηλώσει ενώπιον του ακροατηρίου του: *«Όποιος υποστηρίζει ότι οι υπηρετούντες στα Σώματα Ασφαλείας δεν είναι ώριμοι για συνδικαλισμό, απευθύνει σ' αυτούς, τουλάχιστον ύβρη».*

Η συνάντηση ήταν ελπιδοφόρα και κανονίστηκε να ακολουθήσει νέα, πιο αντιπροσωπευτική αυτή τη φορά και με μοναδικό αντικείμενο τη συνδικαλιστική οργάνωση των αστυνομικών. Γι' αυτό αποφασίστηκε η επιλογή των συμμετεχόντων να γίνει με κλήρωση και μάλιστα παρουσία δημοσιογράφων.

Η δεύτερη συνάντηση πραγματοποιείται την Τρίτη, 19 Ιανουαρίου 1982, στον ίδιο χώρο. 258 εκπρόσωποι από όλες τις υπηρεσίες, συμμετείχαν στη συγκέντρωση αυτή, παρά το αρνητικό κλίμα που υπήρχε σε ορισμένες υπηρεσίες, επειδή κάποιοι ανώτατοι αξιωματικοί δεν έβλεπαν με καλό μάτι τις πρωτοβουλίες του υπουργού και λειτουργούσαν αποθαρρυντικά, έως απειλητικά για τους υφισταμένους τους. Η συζήτηση περιστράφηκε, όμως, γύρω από τα προβλήματά τους μόνο. Το κυρίαρχο θέμα, αυτό της συνδικαλιστικής τους οργάνωσης, δεν τους απασχόλησε σε συλλογικό επίπεδο, παρά το γεγονός ότι ο υπουργός είχε πει ότι δεν συμμερίζεται τις απόψεις εκείνων που υποστηρίζουν ότι με το συνδικαλισμό διαταράσσεται η πειθαρχία. Μόνο ένας ενωμοτάρχης ζήτησε από τον υπουργό να έχει εφαρμογή και στη Χωροφυλακή η προαναφερόμενη απόφαση 690/1979 του Συμβουλίου της Ευρώπης, που τυπικά ίσχυε στην Αστυνομία Πόλεων.

Ο Γιάννης Σκουλαρίκης εμφανίστηκε να παραδέχεται ότι πάρα πολλά από τα προβλήματα των αστυνομικών δεν έφταναν στην κορυφή γιατί δεν προωθούνταν από κανέναν και ενημέρωσε τους παρευρισκόμενους για τις πρώτες του αποφάσεις: *Καθιέρωση πενθημέρου, κατάργηση της απαιτούμενης υπηρεσιακής άδειας προκειμένου να παντρευτεί κάποιος, κατάργηση υποχρεωτικού συσσιτίου και στρατωνισμού των αγάμων, κατάργηση της κράτησης ενός μισθού από όποιον παντρεύεται, αναγνώριση του δικαιώματος στις συζύγους να ασκούν δικό τους επάγγελμα, δυνατότητα απόκτησης περιουσιακών στοιχείων στον τόπο όπου υπηρετεί ο αστυνομικός και κατάργηση του κωλύματος της εντοπιότητας.*

Ο υπουργός έδωσε στη συνέχεια υποσχέσεις ότι θα αλλάξει το κανονιστικό πλαίσιο λειτουργίας των υπηρεσιών και ότι προωθούνται:

Η γενίκευση του επιδόματος στέγης, η ίδρυση σύγχρονου νοσοκομείου, η συγχώνευση των ασφαλιστικών ταμείων, η κατάργηση του μέτρου της κράτησης για πειθαρχικά παραπτώματα στο κρατητήριο και μια σειρά άλλα ζητήματα που είχαν τεθεί στην πρώτη συνάντηση.

Χαρακτηριστικά είναι ορισμένα δημοσιεύματα εφημερίδων, εκείνων των ημερών, που αναφέρονταν και στα παράπονα των αστυνομικών:

«Είμαστε ξεκομμένοι από το λαό κύριε υπουργέ», είχε πει ένας χωροφύλακας. «Το κακό», συνέχισε ο ίδιος, «αρχίζει από τον τρόπο κατάταξής μας. Μια κατάταξη που γίνεται με βάση τα πολιτικά μας φρονήματα. Αν είσαι αριστερός δεν μπαίνεις στη σχολή. Ότι άλλο κι αν είσαι, μπαίνεις. Έπειτα είναι και τα μαθήματα. Στη σχολή μαθαίνουμε να γυαλίζουμε τις μπότες, να καθαρίζουμε το όπλο μας και τίποτε άλλο».

Ένας ενωμοτάρχης, είπε: «Θέλουμε να δείτε το ζήτημα του περιοδικού της Χωροφυλακής. Δίνουμε 9.000.000 δραχμές το χρόνο χωρίς να ασχολείται με τα προβλήματά μας. Δεν έχουμε νοσοκομείο. Πηγαίνουμε στα στρατιωτικά νοσοκομεία, όπου από τον τρίτο όροφο και πάνω είναι για τους ανώτερους, μετά για τους κατώτερους

αξιωματικούς και μεις καταλήγουμε στο υπόγειο χωρίς κρεβάτι. Θέλουμε δικό μας νοσοκομείο».

Ένας ανθυπασπιστής ζήτησε να σταματήσουν οι εκδικητικές μεταθέσεις. «Ήμουν δημοκράτης και γι' αυτό στη διάρκεια της δικτατορίας με είχαν μεταθέσει στη Γυάρο. Υποφέραμε τότε, ό,τι κι οι πολιτικοί κρατούμενοι κύριε υπουργέ», είπε στον υπουργό. Μετά παρουσιάστηκε ένας ανάπηρος χωροφύλακας, από τη Νέα Μάκρη. Έδειχνε το ξύλινο πόδι του στον υπουργό κι έλεγε: «Να επεκταθεί και να έχει ισχύ και για μένα ο νόμος για τη μόνιμη διαθεσιμότητα, όπως στους αξιωματικούς, για να συμπληρώσω τα συντάξιμα χρόνια»!

Αν λάβουμε υπόψη μας τις αντιδράσεις, εκείνη την περίοδο, του πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης Αναστάσιου Μπάλκου για αυτές τις εξελίξεις, καταλαβαίνουμε ότι η Νέα Δημοκρατία εξακολουθούσε να έχει διαφορετικές θέσεις. Με άρθρο - παρέμβασή του στην εφημερίδα «Η Βραδυνή» (18 Δεκεμβρίου 1981), δυο μήνες μετά την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ ο Αναστάσιος Μπάλκος, κάνοντας ένα σύντομο απολογισμό των πεπραγμένων της Νέας Δημοκρατίας από την Αποκατάσταση της δημοκρατίας το 1974, έγραφε μεταξύ άλλων ότι «κύριο πρόβλημα στις πρώτες εκείνες μέρες της δημοκρατίας ήταν η αποκατάσταση των καλών σχέσεων των Σ.Α. – Λαού και σ' αυτό όπως ανέφερα, το ΠΑΣΟΚ έκανε ό,τι μπορούσε για να την τορπιλίσει. Οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. έλαβαν σειρά μέτρων για το σκοπό αυτό: Βαθύτατες εκκαθαρίσεις, είτε ύστερα από δίκη, είτε μέσω των συμβουλίων, είτε τέλος με τις κανονικές κρίσεις(...). Παράλληλα έγινε ευρύτατη αποκατάσταση των διωχθέντων από τη δικτατορία – που δεν ήταν όλοι τους και τόσο διωχθέντες».

Ο πρώην υπουργός, επίσης έγραφε στο άρθρο του: «Μπορεί να νομίζει το ΠΑΣΟΚ, πως θα ξεγελάσει με μερικά ψιχία (5νθήμερο, «συνδικαλισμός») τους αφελέστερους ή τους καιροσκόπους – αλλά κάνει λάθος. Άλλωστε τα ψιχία αυτά, δεν μπορούν ούτε κατά διάνοιαν να αντισταθμίσουν τα λάθη, που συνεχίζει να διαπραττει, σε βάρος των Σωμάτων Ασφαλείας. Ας τα απαριθμήσουμε:

Η επιλογή του ΕΑΜογενούς (σ.σ. Γιάννη Σκουλαρίκη) υπουργού της Δημόσιας Τάξης ήταν λάθος.

Ο μελετώμενος «συνδικαλισμός» είναι λάθος. Όχι γιατί πρέπει να αγνοούνται τα δίκαια των ανδρών των Σ.Α. – κάθε άλλο. Αλλά γιατί η δια του συνδικαλισμού παρουσίαση των αιτημάτων (όχι δια της ηγεσίας), αντιβαίνει στη βασική αρχή της μη «παρακάμψεως» της ιεραρχίας, που η τήρησή της είναι ζωτική για την πειθαρχία των Σωμάτων. (...).

Οι διώξεις που από τον πρώτο μήνα άρχισαν, είναι λάθος. Οι κάθε άλλο παρά αξιοκρατικές μεταθέσεις, τόσο αντίθετες από τις προεκλογικές εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ. Τόσο αφυκολόγητες και σε κάποιο βαθμό εκδικητικές. (...).

Οι μεροληψίες έναντι άλλων τάξεων μισθωτών και ειδικά των συγγενών Ε.Δ. είναι επίσης λάθος π.χ. η εξαίρεση των στελεχών και ανδρών των Σ.Α. από τη χορήγηση του

επιδόματος στέγης (αλλά κατά το ΠΑΣΟΚ οι αστυνομικοί είναι «υπάλληλοι» και οι τελευταίοι έχουν επίσης εξαιρεθεί). Αλλά και στο πενήνθερο γίνονται διακρίσεις και όπως πρόσεξα, εξαιρούνται της αποζημιώσεως του χιλιόδραχμου οι αξιωματικοί και υπαξιωματικοί που διατίθενται σαν αξιωματικοί υπηρεσίας (...).

Να γράψω εδώ για τις συνεχιζόμενες ύβρεις και προσηλακισμούς των αστυνομικών οργάνων εν υπηρεσία για τις οποίες δεν διάβασα έστω μια διαμαρτυρία του υπουργείου; Να γράψω για την ταπείνωση που δέχτηκαν τα Σώματα με την κατάργηση των «Εορτών Μνήμης», δηλαδή γεγονότων στα οποία αυτά πρωτοστάτησαν, υπερασπιζόμενα τη Δημοκρατία και πλήρωσαν βαρύ τίμημα (...). «Τι να πρωτοθυμηθώ, τι να πρωτογράψω. Αλλά ας είναι. Ειλικρινά εύχομαι στο ΠΑΣΟΚ να πάει καλά και να τα καταφέρει για το καλό αυτού του τόπου», καταλήγει ο πρώην υπουργός, κάνοντας έκκληση να ληφθούν υπόψη οι παρατηρήσεις του για να μη συμβεί αυτό που φοβάται, «η πλήρης διάσπασις Σ.Α. – Κυβερνήσεως, που θάναι καταστρεπτική και για τα Σώματα και για τον τόπο».

Ανεξάρτητα πάντως από όλα αυτά, η αλήθεια είναι ότι οι αστυνομικοί εμφανίζονταν διστακτικοί απέναντι στις εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ για συνδικαλισμό και τούτο φαινόταν και από τα ρεπορτάζ των εφημερίδων, που αναζητούσαν τις απόψεις των ίδιων των αστυνομικών για όλα αυτά τα επίμαχα ζητήματα.

Έτσι, οι μήνες περνούσαν και η υπόθεση του συνδικαλισμού, παρά τις διακηρυγμένες προθέσεις του υπουργού και τον αρχικό ενθουσιασμό των αστυνομικών παρέμενε ακόμα το μεγάλο ζητούμενο. Στην ημερήσια διάταξη είχε μπει η απόφαση για την ενοποίηση της Χωροφυλακής με την Αστυνομία Πόλεων και οι πολιτικές αντιπαραθέσεις που τη διαδέχθηκαν.

Ο Γιάννης Σκουλαρίκης ήταν αποφασισμένος να επιβάλλει την ενοποίηση και το κατέστησε σαφές το Μάρτιο του 1983 με αφορμή την δημόσια παρουσίαση των πεπραγμένων των δύο Σωμάτων. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε (7 Μαρτίου 1983) στην αίθουσα του Εμπορικού Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών και ο υπουργός είχε δηλώσει ότι η ενοποίηση στοχεύει στον εκσυγχρονισμό των αστυνομικών υπηρεσιών και στην προσέγγιση του αστυνομικού με τον πολίτη, ενώ αναγνώριζε ότι «χρειάζεται να διαπαιδαγωγηθούν οι αστυνομικοί σε μια διαφορετική αντίληψη της δουλειάς τους (...). Ένας αστυνομικός κακοπληρωμένος, κουρασμένος, δυσαρεστημένος με το επάγγελμά του είναι επόμενο να συμπεριφέρεται άσχημα και να βλέπει τη δουλειά του σαν αγγαρεία». Όσο για το συνδικαλισμό, εξακολούθησε να είναι στις προθέσεις του...

Η ενοποίηση

Το 1984 βρήκε τα αστυνομικά σώματα να τελούν υπό αναδιοργάνωση και το προσωπικό τους να άγεται και να φέρεται ανάμεσα στις συμπληγάδες των πολιτικών αντι-

παραθέσεων. Ο Γιάννης Σκουλαρίκης, αποφάσισε όμως να ανοίξει ξανά το διάλογο με το προσωπικό και να διοργανώσει ενημερωτική συγκέντρωση με αντικείμενο αυτή τη φορά το καυτό θέμα της ενοποίησης των Σωμάτων. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα του «Μηχανοκινήτου»⁵ την Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 1984, στην οδό Χίου 8, στην Καισαριανή.

Στη συνάντηση αυτή εκδηλώθηκε ανοικτή αντιπαράθεση μεταξύ διαφόρων ομάδων αστυνομικών γύρω από το αν θα έπρεπε ή όχι να γίνει η ενοποίηση, ενώ αποδοκιμάστηκε έντονα ο ίδιος ο υπουργός Δημόσιας Τάξης.

Στην αίθουσα ήταν φανερό ότι συγκρούστηκαν δυο τάσεις. Τη μια τάση εκπροσωπούσαν κάποιοι αυτόκλητοι ρυθμιστές της συγκέντρωσης και κάποιοι κλακαδόροι της αντίδρασης που παραταγμένοι στο πίσω μέρος της αίθουσας επέμεναν να αποδοκιμάζουν ακόμη και τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και να προκαλούν μέχρι τέλους...

Την άλλη τάση εκπροσωπούσαν αστυνομικοί και πυροσβέστες που αρνήθηκαν το «καπέλωμά» τους από τους φωνασκούντες, υπεράσπισαν το μεταρρυθμιστικό σχέδιο της κυβέρνησης και τον υπουργό Δημόσιας Τάξης. Ήταν όμως μειοψηφία στην αίθουσα. Πριν ακόμη αρχίσει η διαδικασία, η μεγάλη πλειοψηφία των παρευρισκομένων αστυνομικών είχε ταχθεί κατά της ενοποίησης, προφανώς επηρεασμένη από την προπαγάνδα ανώτερων και ανώτατων αξιωματικών που διέδιδαν ότι το ΠΑΣΟΚ προχωρούσε μέσω του ΕΑΜογενούς υπουργού στην ενοποίηση, επειδή θεωρούσε απειλή τη Χωροφυλακή, λόγω των αναμνήσεων του εμφυλίου πολέμου, αλλά και επειδή φοβόταν ότι ήταν αδύνατον να την ελέγξει και δεν υπήρχε άλλη επιλογή, παρά μόνο η διάλυσή της.

Πέρα, όμως, από αυτά, άποψή μου είναι ότι αν η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ήθελε να θεσμοθετήσει το συνδικαλισμό, μπορούσε να το κάνει. Δεν το έκανε, προφανώς διότι υπολόγιζε το πολιτικό κόστος, καθώς εκτιμούσε ότι δεν μπορούσε να ελέγξει την κατάσταση. Αυτό ίσχυε και για την επόμενη τετραετία.

Το 1985 η χώρα οδηγήθηκε για άλλη μια φορά σε πρόωρες εκλογές. Είχε προηγηθεί η αποχώρηση Καραμανλή από την Προεδρία της Δημοκρατίας και η εκλογή του Χρήστου Σαρτζετάκη, ως νέου Προέδρου της Δημοκρατίας. Ο Ανδρέας Παπανδρέου επικαλέστηκε ως λόγο προσφυγής στις κάλπες την επίλυση του «κυπριακού», οι κάλπες στήθηκαν στις 2 Ιουνίου 1985 και το ΠΑΣΟΚ ξανακέρδισε τις εκλογές.

Στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης τον Γιάννη Σκουλαρίκη διαδέχθηκε ο Θανάσης Τσούρας, ένα νέο σε ηλικία στέλεχος του κινήματος, που φιλοδοξούσε να εμφυσηθεί ένα νέο πνεύμα στην Αστυνομία. Αυτό φάνηκε σε ένα βαθμό και από την επιλογή των καθηγητών που κλήθηκαν να διδάξουν στις σχολές της Αστυνομίας. Ήταν, πράγματι,

5. Έτσι επικράτησε να ονομάζονται για ένα μεγάλο διάστημα οι Μονάδες Αποκατάστασης Τάξης (MAT) και οι Μονάδες Ειδικών Αποστολών (ΜΕΑ) επειδή χρησιμοποιούσαν σύγχρονα γαλλικά οχήματα, όμοια με αυτά που χρησιμοποιούσε η Μηχανοκίνητη Υπηρεσία της Γαλλικής Αστυνομίας, αλλά και επειδή στην Αστυνομία Πόλεων λειτουργούσε Αστυνομική Υποδιεύθυνση Μηχανοκινήτου.

κάτι το πρωτοποριακό για την εποχή εκείνη να διδάσκουν στις σχολές της Μεσογείων καθηγητές όπως ο Φίλιας, ο Γείτονας, ο Καράγιωργας ή ο Τραυλός.

Για το επίμαχο θέμα του συνδικαλισμού, παρά το γεγονός ότι επί των ημερών του Θανάση Τσούρα είχε συγκροτηθεί μια ολιγομελής ομάδα αστυνομικών για την προώθηση του θέματος, εντούτοις δεν έγινε απολύτως τίποτε. Έφυγε το 1985, κύλησε άπραγο και το 1986, χωρίς καμία πρωτοβουλία από την πλευρά της πολιτικής ηγεσίας.

Κι ενώ ο χρόνος συνέχισε να τρέχει, τα προβλήματα παρέμεναν και διογκώνονταν. Για παράδειγμα, οι προσλήψεις των αστυνομικών εξακολουθούσαν να γίνονται με ρουσφετολογικές διαδικασίες. Στο κρίσιμο θέμα του μισθολογίου, ουδείς διευκρίνιζε στους αστυνομικούς αν είναι πολιτικοί υπάλληλοι ώστε να ενταχθούν στο ενιαίο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων ή αν είναι στρατιωτικοί ώστε να τους εξισώσουν με τους στρατιωτικούς, δίνοντάς τους το στεγαστικό επίδομα και οπωσδήποτε το επίδομα επικινδυνότητας.

Ήταν πλέον φανερό, ότι αν γινόταν «κάτι», αυτό θα έπρεπε να γίνει από τους ίδιους τους αστυνομικούς. Με δική τους πρωτοβουλία και με την υποστήριξη βεβαίως της ίδιας της κοινωνίας. Το αίτημα ήταν ώριμο από καιρό, αλλά ο κύβος και πάλι δεν είχε ακόμα ριφθεί. Το μαρτυρούσαν οι ανώνυμες επιστολές που εξακολουθούσαν να στέλνονται στις εφημερίδες κατά τη διάρκεια του 1986 και του 1987. Οι αποστολές χρησιμοποιούσαν διάφορα ψευδώνυμα, όπως «Κατώτεροι Αστυνομικοί», «Μυστικό Συνδικάτο Κατώτερων Αστυνομικών», «Δημοκρατικοί Ανθυπαστυνόμοι», «Δημοκρατικοί Αστυνομικοί από τη Μακεδονία και τη Θράκη», «Δημοκράτες αστυνομικοί από τη Θεσσαλονίκη», «Δημοκρατικοί Αστυνομικοί», «Δημοκρατικοί Αστυνομικοί από την Αθήνα» κ.ά.

Στις επιστολές αυτές φαινόταν καθαρά η αγωνία των αστυνομικών για το αύριο, για τα προσωπικά και τα υπηρεσιακά τους προβλήματα, για το αδιέξοδο στο οποίο οδηγούσε την Αστυνομία η ηγεσία της. Το πρόβλημα, όμως, ήταν ότι ουδείς αποτολμούσε να διαβεί το Ρουβίκωνα⁶. Διότι ήταν μια αδιαμύρρωτη «μιάζα», ένας μικρός αριθμός ανώνυμων αστυνομικών, που δεν είχε το σθένος να βγει επωνύμως και να καταγγείλει τουλάχιστον τα κακώς κείμενα.

Το ερώτημα

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο και πριν περάσουμε στις λεπτομερείς αναφορές μας για τη γέννηση της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, είναι σκόπιμο να σταθούμε στο ερώτημα που τίθεται ορισμένες φορές εκ του πονηρού, με στόχο το χτύπημα της ιδέας του συνδικαλισμού και κυρίως της ιστορίας του, έτσι όπως αυτός αφήνει ανεξίτηλα τα ίχνη του με τους αγώνες των πρωτεργατών και επί χρόνια

6. Η φράση λέγεται όταν κάποιος λαμβάνει μια ριποκίνδυνη οριστική απόφαση. Καθιερώθηκε με αφορμή την ιστορική απόφαση του Ιούλιου Καίσαρα (50 π.Χ) να διαβεί τον ποταμό Ρουβίκωνα και να προχωρήσει ενόπλιως προς την Ρώμη, χωρίς διαταγή της Συγκλήτου.

εκλεγμένων εκπροσώπων του στα διοικητικά συμβούλια των πρωτοβαθμίων οργανώσεων και στο ανώτατο δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό τους όργανο.

Θέτουν ορισμένοι τεχνηέντως ένα ανύπαρκτο δίλημμα: Ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία, ήταν αποτέλεσμα ανυστερόβουλου αγώνα ή ήταν αποτέλεσμα κάποιων παρασημασμένων κινήσεων, υποκινούμενων από κάποιο πολιτικό φορέα, κέντρο ή παράκεντρο εξουσίας; Και έχοντας έτοιμη την «απάντηση», επιχειρούν να πείσουν, ιδίως τους αδαείς, ότι στη γέννηση του συνδικαλισμού όλο και κάποιος «κομματικός δάκτυλος» υπήρχε.

Όχι, η γέννηση του συνδικαλισμού δεν ήταν ένας «περίπατος» κάποιων ιδεαλιστών του χώρου της Αστυνομίας που διάβασαν μια μέρα κάπου, κάποιο καταστατικό και διερωτήθηκαν «εμείς τι κάνουμε, γιατί να μη γίνουμε συνδικαλιστές»... Θα ήταν μέγα λάθος η νέα γενιά των αστυνομικών μας να εκλάβει ως μια εύκολη υπόθεση τη γέννηση και πολύ περισσότερο την εδραίωση του συνδικαλισμού στην Αστυνομία. Θα έλεγα δε ότι πρέπει να γνωρίζει και μια άλλη σημαντική παράμετρο, που δεν έχει ποτέ μέχρι σήμερα συζητηθεί δημόσια. Αν δηλαδή γεννήθηκε γνήσια και αυθόρμητα «από κάτω» ή αν επιβλήθηκε έντεχνα και κατευθυνόμενα «από πάνω», κυρίως με άνωθεν υποδείξεις, είτε της φυσικής - αστυνομικής ηγεσίας, είτε της πολιτικής - κομματικής εξουσίας του τόπου.

Η «ανατομία» της γρήγορης εξάπλωσης των συνδικαλιστικών σωματείων, που φύτρωναν σαν μανιτάρια σε κάθε νομό ανά την επικράτεια, την περίοδο 1988 -1989 και εδραίασαν σε χρόνο ρεκόρ την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, συσπειρώνοντας μάλιστα το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού, οδηγούν αβίαστα στο συμπέρασμα ότι ο αστυνομικός συνδικαλισμός στη χώρα μας γεννήθηκε αυθόρμητα «από κάτω» και αποτελεί μεγάλη δημοκρατική κατάκτηση της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας στο σύνολό της.

Ναι, υπήρξαν πρωτεργάτες αστυνομικοί. Ναι υπήρξαν άνθρωποι που στερήθηκαν τα καλύτερα χρόνια τους, που δεν έζησαν όπως θα ήθελαν με τις οικογένειες και τα παιδιά τους, που λαιδορήθηκαν, που εξορίστηκαν, που διώχθηκαν, που ξεσπιτώθηκαν, που κατηγορήθηκαν, που τιμωρήθηκαν για να έχει σήμερα ο Έλληνας αστυνομικός τη δική του φωνή, το δικό του αγωνιστικό μετερίζι, την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Το δικαίωμα των αστυνομικών να συνδικαλιζονται ελεύθερα και δημοκρατικά συνιστά ιστορική, μεγάλη, προσωπική νίκη συγκεκριμένων συνδικαλιστών, όπως θα δούμε παρακάτω. Η νίκη αυτή επετεύχθη στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία, χάρη στις προσωπικές τους ικανότητες να κερδίζουν τους συναδέλφους τους, να τους συσπειρώνουν στον κοινό τους αγώνα και να τους κατευθύνουν σε σωστές επιλογές.

Βεβαίως, πρέπει να ληφθεί υπόψη και η συμβολή του ευρύτερου δημοκρατικού κινήματος της χώρας μας, το οποίο ευθύς εξ αρχής βρέθηκε στο πλευρό όλων εκείνων που ήθελαν να γυρίσει ο ήλιος... Χωρίς αυτήν την υποστήριξη είναι αμφίβολο, αν ο συνδικαλισμός, με τα προβλήματα που αντιμετώπισε όταν ξεκίνησε και με την σφοδρή αντίδραση που συνάντησε, θα μπορούσε τελικά να προχωρήσει και μάλιστα τόσο γρήγορα

στα επόμενα βήματά του. Αξίζει να αναφερθούμε στην ανεκτίμητη υλική και ηθική υποστήριξη της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδος, η οποία για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα - πέντε έξι χρόνια- φιλοξενούσε τους πρωτοπόρους - συνδικαλιστές της ΠΟΑΣΥ, στα γραφεία της στην Αθήνα, στην οδό Ξενοφώντος 15^Α. Η ΑΔΕΔΥ, ως τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, στάθηκε επίσης αρωγός, όπως και η ΓΣΕΕ και τα Εργατικά Κέντρα στις πρωτεύουσες των νομών, όπου υπήρξε έντονη συνδικαλιστική δραστηριότητα τα κρίσιμα πρώτα χρόνια (1988-1994).

Οι Δικηγορικοί Σύλλογοι, επίσης, μαζί με δεκάδες πρωτοβάθμια σωματεία εργαζομένων διαφόρων κλάδων του ιδιωτικού τομέα στις μεγάλες πόλεις, με τις ανακοινώσεις συμπαράστασης που εξέδιδαν στους διωκόμενους συνδικαλιστές, έπαιζαν το ρόλο τους. Σημαντική ήταν και η συμβολή της Επιτροπής για τον Δημοκρατικό Αναπροσανατολισμό των Σωμάτων Ασφαλείας (ΕΔΑΣΑ), η οποία ιδρύθηκε το 1988 από δεκάδες προσωπικότητες εγνωσμένου κύρους και με κατασταλαγμένες απόψεις για την αναγκαιότητα της ελεύθερης συνδικαλιστικής έκφρασης και δράσης των αστυνομικών μας, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της απεργίας

Η προσπάθεια για την ίδρυση της Ομοσπονδίας και την εδραίωση του συνδικαλισμού σε κάθε νομό της χώρας δεν ήταν, ωστόσο, εύκολη υπόθεση. Ο συνδικαλισμός δεν μπορούσε να ανδρωθεί εύκολα εξαιτίας, τόσο του όγκου των εσωτερικών προβλημάτων της Αστυνομίας, της συσσωρευμένης καταπίεσης και της ανωριμότητας του αστυνομικού μας συστήματος στο σύνολό του, όσο και της απροθυμίας του πολιτικού συστήματος (κατεστημένου) να επιτρέψει στον Έλληνα αστυνομικό να γευθεί το αναφαίρετο δικαίωμά του. Να ζήσει συνδικαλιστικά, να δουλέψει συλλογικά και μάλιστα μαζί με το συνδικαλιστικό κίνημα των άλλων εργαζομένων.

Βέβαια, ορισμένα γεγονότα καταδεικνύουν προθέσεις και συμπεριφορές ορισμένων προσώπων, ανομολόγητες. Δεν θα αναφερθούμε όμως σε αυτά, γιατί δεν έχει πια καμία σημασία, αν και γνωρίζουμε ότι υπήρξαν συγκεκριμένοι αστυνομικοί που εισχώρησαν στο συνδικαλισμό με «διατεταγμένη υπηρεσία», κατόπιν εντολών. Οι νέοι αστυνομικοί, πρέπει επίσης να γνωρίζουν ότι εκείνα τα χρόνια, υπήρξαν και κάποιοι αστυνομικοί που δεν έκαναν τίποτε χωρίς προσunenνόηση με τους πολιτικούς τους καθοδηγητές.

Η ροή των γεγονότων ήταν τέτοια που στην τελική ευθεία, έμελλε να αναδειχθούν οι πιο αγνές, οι φιλελεύθερες προοδευτικές δυνάμεις στο χώρο της Ελληνικής Αστυνομίας. Κυριάρχησαν εκείνοι που ποτέ δεν ταλαντεύτηκαν, εκείνοι που είχαν εξ αρχής ξεκάθαρο στόχο. Εκείνοι που δεν πρόταξαν το προσωπικό ή το κομματικό συμφέρον, αλλά που προσπάθησαν να αφουγκραστούν και να εκφράσουν πιστά τα όνειρα των συναδέλφων τους.

Το νήμα το έκοψαν πρώτα τα σωματεία με σαφή συνδικαλιστικό – διεκδικητικό χαρακτήρα, χωρίς ταλαντεύσεις για το αύριο και χωρίς καμία στιγμή να επηρεάζει τη σκέψη των ηγητόρων τους η θεωρία του «βλέποντας και κάνοντας». Όλα ή τίποτε ήταν η φιλοσοφία τους. Το κατεστημένο έφαγε τα μούτρα του. Οι συνδικαλιστές περιήγαγαν

νίκη λαμπράν, και στους ίδιους εναπόκειται σήμερα να συνεχίσουν αυτόν τον ωραίο αγώνα, ανεβάζοντας ακόμα πιο ψηλά τη σημαία της ΠΟΑΣΥ, όπως χρόνια τώρα κάνουν.

Η γένεσις του αστυνομικού συνδικαλισμού με τη μορφή που τον γνωρίζουμε σήμερα, προήλθε, λοιπόν, από «παρθενογένεση», από μια μοναδική, αυθεντική προσπάθεια συγκεκριμένων αστυνομικών, που πίστεψαν στα ιδανικά του συνδικαλισμού και αγωνίστηκαν αταλάντευτα και ανεπηρέαστοι από τις σειρήνες... Μπορεί, όμως, να προσωποποιηθεί και να ταυτιστεί με συγκεκριμένα πρόσωπα και καταστάσεις όλη αυτή η μεγάλη προσπάθεια, χωρίς τον κίνδυνο να διαστρεβλώσουμε την ιστορία ή μήπως πρέπει να περιοριστούμε στην ακίνδυνη παραδοχή που θέλει το συνδικαλισμό των αστυνομικών να είναι η φυσική και αναπόφευκτη εξέλιξη των αστυνομικών πραγμάτων της χώρας μας;

Θα ήταν λάθος μας να παραβλέψουμε τον ρόλο των ανθρώπων, τις βιοματικές καταστάσεις και τις προσωπικές διαδρομές που οδήγησαν συγκεκριμένους αστυνομικούς εκείνα τα χρόνια στις πρώτες γραμμές του ένστολου συνδικαλιστικού κινήματος. Θα ήταν λάθος μας να μην απονείμουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους εκείνους που βρέθηκαν πρώτοι στο κάλεσμα της ιστορίας για μια αλλιώτικη αστυνομική πορεία στην υπηρεσία του Έλληνα πολίτη και της ελληνικής κοινωνίας στο σύνολό της, μακριά από κομματικές παρωπίδες και ιδεοληψίες. Όπως θα ήταν λάθος μας να μη σημειώσουμε και τον καθοριστικό ρόλο όλων ανεξαιρέτως των απλών μελών που ανταποκρίθηκαν στο προσκλητήριο και βοήθησαν με κάθε τρόπο στην προσπάθεια των πρώτων.

Σ' αυτόν τον καθοριστικό ρόλο αναφέρθηκε και ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Δημήτρης Κυριαζίδης, όταν σε μια συζήτηση για τη συγγραφή αυτού του βιβλίου, τον ρώτησα, εν τη ρύμη του λόγου, να μου απαντήσει πώς αντέχει να πηγαίνει για χρόνια ολόκληρα από τη Δρόμα στην Αθήνα και από την Αθήνα στη Δρόμα, για τις ανάγκες της ΠΟΑΣΥ, μακριά από την οικογένειά του, όπως και οι επί χρόνια συνεργάτες του, ζητώντας να μου μιλήσει γι' αυτόν, αλλά και για το πώς εκείνοι που έκαναν την αρχή, αντιλαμβάνονται το μικρό ή μεγάλο πρωτεύοντα ρόλο τους, σ' αυτή την επίμονη και επίπονη προσπάθεια όλων των συναδέλφων που πίστεψαν στην ιδέα του συνδικαλισμού, που συστρατεύθηκαν και στη συνέχεια δημιούργησαν ένα συμπαγές μέτωπο για να πετύχουν το στόχο τους.

Στην ερώτησή μου δεν μου απάντησε, όμως με παρέπεμψε στην «καθαρή, άμεση και στερεή» φράση μας «άδολης» πεζογραφίας από τον επίλογο των απομνημονευμάτων του στρατηγού Μακρυγιάννη, φωτογραφίζοντας την Ομοσπονδία και τους αστυνομικούς που στήριξαν τον καλό αγώνα της, που αξίζει να παραθεσώ:

«Το λοιπόν δουλέψαμε όλοι μαζί, να την φυλάμε και όλοι μαζί και να μη λείει ούτε ο δυνατός «εγώ», ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λείει ο καθείς «εγώ»;

Όταν αγωνισθεί μόνος του και φκιάσει ή χαλάσει, να λείει εγώ, όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λένε «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» και όχι εις το «εγώ».

Στιγμιότυπα από τις πρώτες δραστηριότητες των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, τα έτη 1988-1989.

Πάνω, στη Θεσσαλονίκη η πρώτη διαδήλωση αστυνομικών, στις 24 Νοεμβρίου 1988. Δίπλα, οι ομιλητές στην ημερίδα του σωματείου της Δράμας για το συνδικαλισμό,

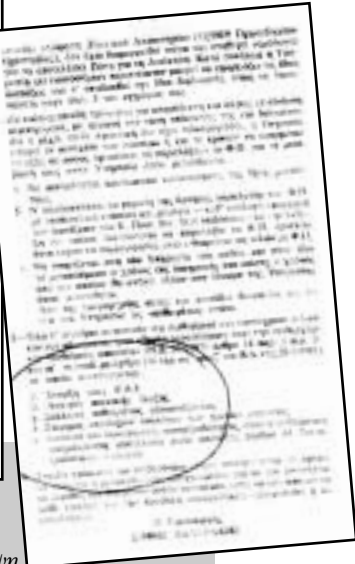
στις 15 Απριλίου 1989. Διακρίνονται από αριστερά, το μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών Αντώνης Ρουπακιώτης, ο καθηγητής Γιάννης Κουρκιάδης, ο καθηγητής Αγάπιος Παπανεοφύτου και ο νομικός σύμβουλος του σωματείου και μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Δράμας Λάζαρος Ρεπάκης.

Κάτω, μια από τις πρώτες συνεδριάσεις της Συντονιστικής Επιτροπής για την ίδρυση της Ομοσπονδίας, στα Χανιά, στις 15 Μαΐου 1989. Διακρίνονται μεταξύ άλλων, οι Δημήτρης Κυριαζίδης, Κώστας Κουτσουράς, Γιώργος Παπακωνσταντής, Γιάννης Αγγελάκης, Παναγιώτης Σαπουνάκης, Άρης Αντωνόπουλος, Κώστας Μπαντουβάκης, Μανώλης Γεωργουλάκης, Γιώργος Φωτεινόπουλος, Γιάννης Βερενκάκης, Μανούσος Καρκάνης και Γιάννης Ξέρας.

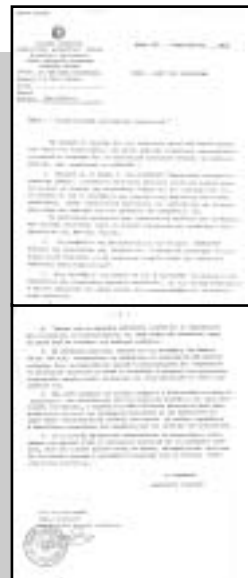
Η διαταγή του υφυπουργού Σήφη Βαλνυράκη για τη σύλληψη και την ποινική δίωξη των συνδικαλιστών που αρνούνται να πάρουν φύλλο πορείας.

Το ιστορικό πρακτικό της συνάντησης της 22ας Απριλίου 1989 στη Θεσσαλονίκη, εκπροσώπων εννιά σωματείων για την ίδρυση της Ομοσπονδίας

Διαταγές του Αρχηγού της Αστυνομίας Ανδρέα Καλογερά για την παρακολούθηση και την καταγραφή της συνδικαλιστικής δράσης των πρωτοπόρων αστυνομικών

Η κατάπνυτη εγκύκλιος Σεχιώτη για την απαγόρευση του συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

**Η ίδρυση
της Ομοσπονδίας**

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Οι πρώτοι σπόροι

Το 1987 είναι μια χρονιά αλλιώτικη από τις άλλες. Από την αρχή κιάλας του χρόνου, στις υπηρεσίες επικρατεί μεγάλη αναστάτωση. Αρχηγός της Ελληνικής Αστυνομίας είναι ο Νίκων Αρκουδέας. Σε επίπεδο ηγεσίας δεν γίνεται καμιά απολύτως συζήτηση για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Οι αστυνομικοί εργάζονται ακατάπαυστα, αλλά είναι φανερό πια ότι υπάρχει αναβρασμός.

Αρχές Φεβρουαρίου 1987, δολοφονείται στη Θεσσαλονίκη ο αστυφύλακας του ΙΖ' Τμήματος Ασφαλείας Κωνσταντίνος Τζαβάρας και η είδηση του θανάτου του επιδεινώνει το κλίμα. Ο αστυνομικός είχε πάει με περιπολικό στον Επτάλοφο Αμπελοκήπων μετά από σήμα του Κέντρου για τη σύλληψη ενός διαρρήκτη, αλλά δεν γύρισε ποτέ ζωντανός στο σπίτι του. Ο δράστης καιροφυλαχτούσε...

Αίσθηση προκαλεί και ένα δημοσίευμα της εφημερίδας «Απογευματινή», στις 13 Φεβρουαρίου 1987, ότι άνδρες της τοπικής Αστυνομίας προσανατολίζονται στην πραγματοποίηση 4ωρης στάσης εργασίας, ζητώντας μέτρα για την προστασία της σωματικής τους ακεραιότητας. Η είδηση αναφέρει, επίσης, ότι η πρωτοβουλία ανήκει σε μια ομάδα ανωνύμων αστυνομικών που αποκαλούνται «Αστυνομικοί Πυρήνες».

Το Σεπτέμβριο του ίδιου έτους στην Αθήνα, μόλις έγινε γνωστό ότι για τους 773 νέους αρχιφύλακες θα εφαρμοστεί ο στρατιωτικός κανονισμός που προέβλεπε υποχρεωτικό στρατωνισμό, στη Σχολή Αρχιφυλάκων, ξεσπά ανταρσία. Οι δόκιμοι είχαν κάνει τις επιλογές τους βάσει των δεσμεύσεων του υπουργού Θανάση Τσουζρά, ότι θα άλλαζε ο Κανονισμός της σχολής για να έχει πλέον ακαδημαϊκό χαρακτήρα η εκπαίδευση, χωρίς υποχρεωτικό στρατωνισμό κ.λπ.. Με την «αναδόμηση» της κυβέρνησης του Ανδρέα Παπανδρέου, νέος υπουργός είχε ορισθεί ο στρατηγός ε.α. Αντώνης Δροσογιάννης, ο οποίος, όμως, με δική του εντολή επαναφέρει το παλιό πρόγραμμα. Οι δόκιμοι μετά το πρωϊνό «προσκλητήριο» αρνήθηκαν να μπουν στις αίθουσες, ενώ το μεσημέρι όταν πήγαν στο εστιατόριο αρνήθηκαν τη λήψη φαγητού. Χρειάστηκε δε η επέμβαση του Αρχηγού Νίκωνα Αρκουδέα και του τότε γενικού γραμματέα του υπουργείου Παναγιώτη Μορφωπού για να καμφθεί η εκδήλωση διαμαρτυρίας, ύστερα από απειλές, πειθαρχικές διώξεις και φυσικά με απατηλές υποσχέσεις ότι το αίτημα θα εξεταζόταν...

Είναι βέβαιο, ότι οι αστυνομικοί είχαν φτάσει πια σε μια κατάσταση όπου δεν ανέχονταν άλλο την αυταρχική λειτουργία της Υπηρεσίας, την περιθωριοποίηση και την κοινωνική απομόνωση. Γι' αυτό αναζητούσαν την ελευθερία έκφρασης μέσα από τη

συλλογική οργάνωση. Αναζητούσαν τη μορφή αυτής της οργάνωσης, τον τρόπο λειτουργίας και βέβαια τους συναδέλφους εκείνους με τους οποίους θα έκαναν τη μεγάλη ανατροπή μέσα στην Ελληνική Αστυνομία.

Τα πράγματα, φυσικά, ήταν πολύ πιο δύσκολα απ' ό,τι περίμεναν οι ίδιοι οι αστυνομικοί, αν και είχαν πλήρη επίγνωση των δυσκολιών και των παγίδων που επρόκειτο να συναντήσουν. Το εγχείρημα υπήρξε εξ αρχής δύσκολο επειδή στον ίδιο το χώρο των αστυνομικών δεν επικράτησε μια ενιαία γραμμή. Από την αρχή αναδείχθηκαν δυο διαφορετικές στρατηγικές που αντανακλούσαν, βεβαίως, και σε διαφορετικές τακτικές κινήσεις, ενώ υπήρξαν και οι εγκάθετοι και οι εντεταλμένοι, οι οποίοι έπαιζαν το δικό τους παιχνίδι.

Χωρίς να προκαλούμε στον αναγνώστη την λανθασμένη εντύπωση ότι οι διαφορετικές αυτές γραμμές παρέπεμπαν σε ίσες αξίες ή ισοβαρή μεγέθη από την άποψη της δυναμικής του συνόλου των αστυνομικών που αντιπροσώπευαν, οφείλουμε να επισημάνουμε για ιστορικούς κυρίως λόγους, τί είχε συμβεί τους πρώτους κρίσιμους μήνες της γένεσης του αστυνομικού συνδικαλιστικού μας κινήματος.

Αναμφισβήτητα, ένα πραγματικό συνδικαλιστικό κίνημα, ήταν δυνατόν να σταθεί, αφενός με την ίδρυση σωματείων και την εκλογή Διοικητικών Συμβουλίων σε κάθε νομό, με τη δική του αυτοδυναμία το καθένα και αφετέρου με τη δημιουργία δευτεροβάθμιας συνδικαλιστικής τους εκπροσώπησης, σύμφωνα με τις διατάξεις του δοκιμασμένου Νόμου 1264/1982⁷, που διέπει ακόμα και σήμερα τη λειτουργία του συνόλου των συνδικαλιστικών οργανώσεων στη χώρα μας. Γεγονός, που αποτελούσε ζήτημα αρχής γ' αυτούς που αγωνίστηκαν, θεμελίωσαν και άνδρωσαν την ΠΟΑΣΥ.

Η οργανωτική δομή της ΠΟΑΣΥ

Ας παρακολουθήσουμε στο σημείο αυτό, την οργανωτική δομή της Ομοσπονδίας για να συνειδητοποιήσουμε, αφενός το μέγεθος της δημοκρατικής της λειτουργίας και αφετέρου για ποιο λόγο οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές επέμεναν σε αυτήν ακριβώς την οργανωτική διάρθρωση, σε σχέση με άλλες προτεινόμενες λύσεις.

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, αποτελεί τη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των αστυνομικών μας, ανεξαρτήτως βαθμού στην ιεραρχία του αστυνομικού σώματος. Είναι η συνδικαλιστική οργάνωση των αστυφυλάκων,

7. Ο νόμος «Για τον εκδημοκρατισμό του Συνδικαλιστικού Κινήματος και την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων» εφαρμόζεται για όλους τους εργαζόμενους που απασχολούνται με σχέση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου, τόσο στον ιδιωτικό τομέα, όσο και στο Δημόσιο, ΝΠΔΔ και ΟΤΑ. Δεν εφαρμόζεται για τις δημοσιογραφικές και ναυτεργατικές οργανώσεις, για τις οποίες ισχύουν ειδικές διατάξεις. Για τους δημόσιους υπάλληλους, υπάλληλους ΝΠΔΔ και ΟΤΑ εφαρμόζονται οι ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 30 του νόμου αυτού, για την επέκταση των οποίων αγωνίζεται ακόμα η ΠΟΑΣΥ, ώστε οι ένστολοι να απολαμβάνουν πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα, χωρίς τους περιορισμούς που ισχύουν σήμερα, με βάση το Νόμο 2265/1994.

των αρχιφυλάκων, των ανθυπαστυνόμων και όλων των αξιωματικών γενικά⁸, που φιλοδοξεί ευθύς εξ αρχής να κερδίσει το στοίχημα της πλατιάς εκπροσώπησης όλου του αστυνομικού προσωπικού. Σύμφωνα με το αρχικό καταστατικό της, αλλά και με το ισχύον σήμερα, όπως αυτό τροποποιήθηκε μετά την ψήφιση του Νόμου 2265/1994 (θεσμοθέτηση του συνδικαλισμού των αστυνομικών) μέλη της Ομοσπονδίας είναι τα πρωτοβάθμια σωματεία, ένα ανά νομό, τόσο αυτά που λειτουργούσαν με αποφάσεις δικαστηρίων όσο και αυτά που ιδρύονταν στη συνέχεια και τα οποία δεν εισάγουν διακρίσεις μεταξύ των φυσικών τους μελών, ανάλογα με τον υπηρεσιακό τους βαθμό, είτε με ποσοτώσεις στις εκλογές για την ανάδειξη όλων των οργάνων τους ή των αντιπροσώπων τους. Τέτοιες αναγραφές και πρακτικές συνιστούσαν και εξακολουθούν να συνιστούν αιτία μη εγγραφής κάποιου σωματείου στην Ομοσπονδία.

Για την εγγραφή ενός σωματείου στην Ομοσπονδία απαιτείται απόφαση Γενικής Συνέλευσης, αντίγραφο μητρώου μελών και τα σχετικά έγγραφα των αρχαιρεσιών, το καταστατικό του σωματείου από το οποίο να διαφαίνονται καθαρά οι αμιγώς συνδικαλιστικοί σκοποί της ίδρυσής του, βάσει του άρθρου 30^α του Νόμου 1264/1982 και η αίτηση, ασφαλώς, με τον ακριβή αριθμό των εγγεγραμμένων και ταμειακά τακτοποιημένων μελών του, στα μητρώα του.

Τα πρωτοβάθμια σωματεία λειτουργούν αυτοτελώς, βάσει των δικών τους καταστατικών, αλλά υποχρεούνται να συμμορφώνονται απόλυτα και να τηρούν το καταστατικό της Ομοσπονδίας, να εκτελούν τις αποφάσεις της διοίκησής της και του συνεδρίου της. Επίσης, να δέχονται τη διαμεσολάβησή της για κάθε ζήτημα που ανακύπτει μεταξύ των σωματείων, εφόσον ζητηθεί τουλάχιστον από ένα ενδιαφερόμενο σωματείο.

Τα σωματεία που απαρτίζουν την Ομοσπονδία, δικαιούνται, εφόσον τηρούν το καταστατικό και είναι οικονομικά εντάξει με τις υποχρεώσεις τους, να παρίστανται με τους αντιπροσώπους τους στα συγκαλούμενα τακτικά και έκτακτα συνέδρια της Ομοσπονδίας και να ασκούν έλεγχο στη διοίκησή της, να εκλέγουν δια των αντιπροσώπων τους τη διοίκηση της Ομοσπονδίας και τα άλλα όργανά της και βέβαια, να ζητούν την ηθική και υλική ενίσχυση της Ομοσπονδίας για την πραγματοποίηση των σκοπών τους.

Όργανα της Ομοσπονδίας είναι το πανελλαδικό συνέδριο των αντιπροσώπων, το οποίο είναι το κυρίαρχο και ανώτατο αποφασιστικό όργανό της, το Διοικητικό Συμβούλιο, η Εκτελεστική Γραμματεία και η Εξελεγκτική Επιτροπή.

Στο πανελλαδικό συνέδριο, κάθε σωματείο εκπροσωπείται από αντιπροσώπους, ο αριθμός των οποίων είναι ανάλογος με τον αριθμό των μελών που ψήφισαν για την εκλογή τους. Η αναλογία αυτή είναι ένας αντιπρόσωπος ανά πενήντα ψηφίσαντα μέλη,

8. Ο Νόμος 2265/1994 παρέχει τη δυνατότητα στους αξιωματικούς να εντάσσονται, εφόσον το επιθυμούν, σε μια άλλη δευτεροβάθμια οργάνωση, στην Πανελλήνια Ομοσπονδία Αξιωματικών Αστυνομίας (ΠΟΑΞΙΑ). Η Ομοσπονδία, ήταν αντίθετη εξ αρχής με αυτήν την διασπαστική ρύθμιση του νομοθέτη.

ενώ σε περίπτωση που προκύπτει κλάσμα μεγαλύτερο από το μισό του μέτρου, προτίθεται ένας ακόμη αντιπρόσωπος. Οι αντιπρόσωποι μαζί με ισάριθμους αναπληρωματικούς, εκλέγονται από τα μέλη του σωματείου με μυστική και δια ψηφοδελτίου ψηφοφορία. Μετά από κάθε εκλογή, υποβάλλονται προς τη διοίκηση της Ομοσπονδίας τα πρακτικά εκλογής των αντιπροσώπων με τα απαραίτητα άλλα στοιχεία που καθορίζονται με απόφαση της διοίκησής της. Οι αντιπρόσωποι έχουν το δικαίωμα της ισότιμης εκλογής σε όλα τα όργανα της Ομοσπονδίας.

Το συνέδριο, ειδικότερα, ως ανώτατο όργανο της Ομοσπονδίας, ελέγχει τις οικονομικές και διοικητικές πράξεις της διοίκησης, εγκρίνει τον απολογισμό της χρονιάς που έληξε και ψηφίζει τον προϋπολογισμό της επόμενης χρονιάς, εκλέγει κάθε τρία χρόνια τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, τα μέλη της Εξελεγκτικής Επιτροπής, τους αντιπροσώπους στη Διεθνή Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων (UISP),⁹ τους εκπροσώπους στη διοίκηση των ασφαλιστικών ταμείων και στα υπηρεσιακά συμβούλια της Ελληνικής Αστυνομίας, και όπου αλλού, μέσα από τους αγώνες, επιτευχθεί εκπροσώπηση.

Στο συνέδριο συζητούνται υποχρεωτικά ο διοικητικός και οικονομικός απολογισμός, η έκθεση της Ελεγκτικής Επιτροπής για την οικονομική διαχείριση του περασμένου χρόνου, κάθε άλλο θέμα που θα προταθεί από το διοικητικό συμβούλιο και οι προτάσεις των συνέδρων, ύστερα από απόφαση του συνεδρίου. Έκτακτο συνέδριο μπορεί να συγκληθεί με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου ή όταν το ζητήσει το 1/10 των οικονομικά τακτοποιημένων σωματείων, με αίτησή του στην οποία θα αναφέρονται και τα προς συζήτηση θέματα.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας έχει 27 μέλη (αρχικά είχε 21 με διετή θητεία), τα οποία εκλέγονται, όπως προαναφέραμε, κάθε τρίτο έτος, από το συνέδριο, ταυτόχρονα με τα αναπληρωματικά μέλη και η θητεία τους είναι τριετής. Από το Διοικητικό Συμβούλιο αναδεικνύεται το Προεδρείο Συνεδριάσεων και η Εκτελεστική Γραμματεία. Η νέα διοίκηση αναλαμβάνει καθήκοντα από την εκλογή της και ύστερα από τη συγκρότηση του Διοικητικού Συμβουλίου σε Σώμα.

Η Εκτελεστική Γραμματεία αποτελείται σήμερα από 15 μέλη (αρχικά είχε 7 και αργότερα διευρύνθηκε σε 11, λόγω του όγκου των ζητημάτων που έπρεπε να χειρίζεται).

Η Εκτελεστική Γραμματεία έχει την επιμέλεια της εκτέλεσης των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου, κατευθύνει και διαχειρίζεται τις υποθέσεις της Ομοσπονδίας, διορίζει το αναγκαίο προσωπικό και το νομικό, οικονομικό και τεχνικό σύμβουλο κ.λπ., ενώ ο πρόεδρος και ο γραμματέας της είναι εκείνοι που εκπροσωπούν την Ομοσπονδία στα δικαστήρια και σε κάθε άλλη αρχή, φυσικό ή νομικό πρόσωπο και υπογράφουν όλα τα έγγραφα. Αυτή είναι συνοπτικά η οργανωτική δομή των οργάνων της Ομοσπονδίας με την προσθήκη ότι η Εκτελεστική Γραμματεία μπορεί να συγκροτεί ομάδες εργασίας με τη συμμετοχή αστυνομικών που είναι μέλη σωμα-

9. Union Internationale Syndicat de Police, η οποία μετεξελίχθηκε το 2002 στη σημερινή EuroCOP.

τείων, κατά προτίμηση εκλεγμένων στα διοικητικά τους συμβούλια ή αντιπροσώπων στο συνέδριο.

Να σημειώσουμε, επίσης, ότι για το αδιάβλητο των αρχαιρεσιών, ιδίως στις συνεδριακές διαδικασίες προβλέπεται η συμμετοχή δικαστικού αντιπροσώπου, ύστερα από αίτηση στον προϊστάμενο του Πρωτοδικείου Αθηνών ή τον προϊστάμενο του Πρωτοδικείου του νομού που πραγματοποιείται το συνέδριο.

Η ΕΚΑ

Ενώ, όμως, ήταν γνωστές οι διατάξεις του Νόμου 1264/1982 για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος και τη λειτουργία όλων ανεξαιρέτως των σωματείων και των ομοσπονδιών ανά την ελληνική επικράτεια και κυρίως ενώ ήταν σε εξέλιξη -αθορύβως και χωρίς βιασύνη- οι προσπάθειες για την δημιουργία των πρώτων αστυνομικών σωματείων, ορισμένοι αστυνομικοί επέλεξαν κατ' αντιδιαστολή με εκείνους που αγωνίζονταν για την ίδρυση της ΠΟΑΣΥ, τη συγκρότηση της Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών (ΕΚΑ)¹⁰, σύμφωνα με τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα και με μια ομάδα στην κορυφή του όλου σχήματος που θα έλεγχε την όλη κατάσταση και η οποία -προς μεγάλη έκπληξη κάθε αντικειμενικού παρατηρητή- επέλεξε να εμμένει έως τη διάλυσή της, σε μια εντελώς διαφορετική δομή λειτουργίας. Ας δούμε ποια ήταν αυτή η «δομή»:

Το γεγονός ότι η ΕΚΑ λειτουργούσε ως ένας κοινός σύλλογος -πέρα από τη φρασεολογία που χρησιμοποιούσε κατά περίπτωση ο πρόεδρος της Κώστας Συγγούνης-, διαφάνεται και από το ίδιο της το καταστατικό. Μέλη της Ένωσης γίνονταν με αίτησή τους οι αστυφύλακες, αρχιφύλακες μη ανακριτικοί υπάλληλοι, αρχιφύλακες ανακριτικοί υπάλληλοι και ανθυπαστυνόμοι, αλλά το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, το είχαν όλοι, πλην των ανθυπαστυνόμων ειδικά, για τους οποίους απαγορευόταν να είναι μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου. Το καταστατικό προέβλεπε ότι από τα 15 μέλη του τα έξι πρέπει να προέρχονται από αρχιφύλακες Α' και τα εννέα από αρχιφύλακες Β'. Όργανα της Ένωσης ήταν η Γενική Συνέλευση, το Διοικητικό Συμβούλιο και η Εξελεγκτική Επιτροπή.

Η Γενική Συνέλευση αποτελούσε το ανώτατο όργανο της ΕΚΑ και έπρεπε να συγκαλείται μια φορά το χρόνο, τον Ιανουάριο μήνα ή έκτακτα, όταν το έκρινε σκόπιμο το Διοικητικό Συμβούλιο ή το ζητούσε το 1/15 των μελών της. Για να υπάρξει απαρτία, την πρώτη φορά έπρεπε να είναι παρόντα το 1/4 των μελών, ενώ την τρίτη φορά δεν έμπαινε κανένα όριο παρουσίας μελών. Μόνο για την παύση του προεδρείου ήταν αναγκαίο να συμμετέχει το 1/3 των ταμειακώς εντάξει μελών.

10. Το καταστατικό της ΕΚΑ κατατέθηκε στο Πρωτοδικείο Αθηνών το Μάρτιο του 1988 σύμφωνα με το άρθρο 78 του Αστικού Κώδικα και συζητήθηκε ένα μήνα αργότερα. Εγκρίθηκε τελεσίδικα στις 22 Ιουνίου 1988. Οι πρώτες εκλογές έγιναν στις 11 και 18 Σεπτεμβρίου 1988. Η 2η τακτική συνέλευση, έγινε στις 19 Ιανουαρίου 1989. Τον επόμενο μήνα (22/2/89), αποτάχθηκαν ο πρόεδρος της Κώστας Συγγούνης και ο ταμίας Γιάννης Κωστής, για την κριτική που ασκούσαν στην ηγεσία της Αστυνομίας. Το 1994, με την ψήφιση του Νόμου Παταθμελή (2265/94), η ΕΚΑ έπαψε να λειτουργεί. Ο Κ. Συγγούνης εξακολούθησε και μετά την απόταξή του να είναι πρόεδρος της ΕΚΑ σχεδόν μέχρι τη διάλυσή της.

Άλλη ιδιαιτερότητα της λειτουργίας της ΕΚΑ ήταν η αντιπροσώπευση των απόντων με έγγραφη εξουσιοδότηση, θεωρημένη για τη γνησιότητα της υπογραφής. Κάθε παρόν μέλος μπορούσε να εκπροσωπεί και από ένα απόντα!

Εξάλλου, οι αρχαιρεσίες προβλέπονταν να γίνονται από εφορευτικές επιτροπές κάθε δυο χρόνια, σε δυο δόσεις. Τη μια Κυριακή για τους υπηρετούντες στην επαρχία και την επόμενη για τα μέλη της Αττικής. Σε περίπτωση έλλειψης ψηφοδελτίων προβλέπονταν, επίσης, η ψηφοφορία να γίνεται με λευκό ψηφοδέλτιο των ίδιων διαστάσεων και με ίδιους φακέλους.

Αξιοπερίεργο ήταν επίσης το γεγονός ότι εφορευτικές επιτροπές θα λειτουργούσαν μόνο στην Αθήνα (δμελής) και στη Θεσσαλονίκη (δμελής), ενώ στις έδρες των νομών τις εκλογές θα τις έκαναν τα όποια μέλη της Ένωσης, μόνα τους, με δική τους ευθύνη, υπογράφοντας στο τέλος όλοι μαζί οι συμμετέχοντες πάνω σε ένα μεγάλο φάκελο (ή ορισμένοι μόνο εκ των ψηφοφόρων, εάν ο χώρος δεν επαρκούσε) μέσα στον οποίο μεγάλο φάκελο, κατά το καταστατικό, θα έπρεπε να βάζουν τους φακέλους με τα ψηφοδέλτια και στη συνέχεια να τον σφραγίζουν και να τον αποστέλλουν το ταχύτερο στην Αθήνα με παραλήπτη τον πρόεδρο, ώστε αυτός να τον παραδώσει στην εφορευτική επιτροπή.

Εξάλλου, με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου ή της Γενικής Συνέλευσης ύστερα από πρόταση του 1/20 των μελών, μπορούσαν να συγκροτούνται «επιτροπές κατά τόπους, υπηρεσίες ή θέματα προς υποβοήθηση του έργου της Διοίκησης» (άρθρο 21 του καταστατικού της ΕΚΑ).

Η πρώτη Γενική Συνέλευση της ΕΚΑ είχε γίνει στο ξενοδοχείο «Κάραβελ» στις 8 Νοεμβρίου 1988, όπου ο Κώστας Συγγούνης, επιχειρώντας να «καπελώσει» τους πάντες, και θολώνοντας τα νερά, γύρω από τα άλλα σωματεία που ήδη λειτουργούσαν σε τοπικό επίπεδο και με πρώτο αυτό των αστυνομικών του νομού Δράμας, που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη της όλης υπόθεσης του συνδικαλισμού, είπε:

«Γνωρίζετε από δημοσιεύματα (σ.σ. λες και δεν ήξεραν από πρώτο χέρι οι αστυνομικοί τι γινόταν στις υπηρεσίες τους) τις απόπειρες δημιουργίας νέων τοπικών ενώσεων. Οι περισσότερες μάλιστα χρησιμοποιούν μια εντελώς ακατάλληλη συνταγή. Εκείνη των μεικτών σωματείων, δηλαδή μαζί ανώτεροι και κατώτεροι. Και τα σωματεία, παρά την υποστήριξη που έχουν, δεν προκόβουν. Και οι λόγοι που δεν προκόβουν είναι απλούστατοι.

Πρώτον: Κανένας κατώτερος δεν δέχεται ανώτερους στο ίδιο σωματείο, γιατί φοβάται – και δικαίως – μήπως η υπηρεσιακή αυθαιρεσία καταλύσει τις δημοκρατικές διαδικασίες. Κι είναι σίγουρο πως το υπηρεσιακό κλίμα θα επηρεάσει το σωματείο σε αυτή τη βάση.

Δεύτερον: Είναι πια αργά για παρόμοιες κινήσεις. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι οι όψιμοι αυτοί «συνδικαλιστάδες» έχουν συγκεκριμένη κομματική ευλογία.

Τρίτον: Οι υποκινητές αυτοί ακολουθούν το «δόγμα Σεχιώτη» (σ.σ. τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης) για πολλές τοπικές ενώσεις, ενώ αντιμετωπίζουν τη νόμιμη ένωση με τους τρόπους που όλοι γνωρίζουμε. Αρκετοί από αυτούς τους συναδέλφους που θέλουν ανεξαρτητοποίηση, χρησιμοποιούν διάφορα φληναφήματα, όπως δημιουργία ομοσπονδίας, όπως συμβαίνει με τους εκπαιδευτικούς κ.λπ. κλάδους. Φαίνεται όμως, πως τόσο οι εμπνευστές όσο και οι εκτελεστές αυτών των σχεδίων δεν λαμβάνουν υπόψη την ιδιαιτερότητα του αστυνομικού επαγγέλματος και τις δυσχέρειες συγκλήσεων τοπικών γενικών συνελεύσεων. Ούτε λογαριάζουν τους εκφυλιστικούς κινδύνους που διατρέχει το τοπικό σωματείο, λόγω της μικρής δύναμης, από ποικίλους παράγοντες.

Μέχρι τώρα η πρωτοτυπία μας με τις τοπικές επιτροπές λειτουργεί υποδειγματικά. Επινοήθηκαν για να υπάρχει ταχύτητα και αποτελεσματικότητα και, επαναλαμβάνω, αποδίδουν άριστα»¹¹.

Αυτά έλεγε ο Κώστας Συγγούνης, ενώ ακόμα και μέσα στην αίθουσα που γινόταν η συνέλευση, υπήρχαν αντίθετες φωνές. Φωνές που δεν συμφωνούσαν με όσα εκείνος υποστήριζε, για πολλούς και διάφορους λόγους.

Η εμμονή του για τη λειτουργία στο χώρο της Ελληνικής Αστυνομίας ενός «συλλόγου» αστικού τύπου, παρέπεμπε σε έναν ανίσχυρο συνδικαλισμό (και εκ των πραγμάτων, λόγω της δομής του προδιέγραφε τη διάλυσή του), όσο δυναμικά κι αν φάνηκε στην αρχή ότι ξεκινούσε αυτή η προσπάθεια. Γι' αυτό θα δούμε στη συνέχεια ότι κατέρρευσε πολύ γρήγορα προς έκπληξη ακόμα και των ίδιων των ανθρώπων που ξεκίνησαν σ' αυτόν τον αγώνα, έτσι όπως εκείνοι τον αντιλαμβάνονταν. Το εγχείρημα της ΕΚΑ ναυάγησε πολύ σύντομα, χωρίς ευτυχώς να συμπαρασύρει στο «βυθό» συνολικά το θεσμό του συνδικαλισμού στη νεότερη αστυνομική ιστορία του τόπου μας. Διότι, παράλληλα με τους «Εκίτες» δρούσαν και άλλα ρεύματα, πιο δυνατά όπως φάνηκε εξαρχής και αποδείχτηκε περίτρανα στη συνέχεια, από αυτά που βρήκαν την έκφρασή τους αρχικά στην Ένωση Κατωτέρων Αστυνομικών.

Το στοίχημα για ένα υγιές συνδικαλιστικό κίνημα κερδήθηκε και για έναν ακόμα λόγο. Διότι σημαντικά στελέχη της ΕΚΑ, όπως ήταν για παράδειγμα το στέλεχός της και στη συνέχεια -επί σειρά ετών- αντιπρόεδρος και ταμίας της Ομοσπονδίας Κώστας Αντωνίου, βοήθησαν στο να αποχωρήσουν από την ΕΚΑ και να ενταχθούν στην ΠΟΑΣΥ και μάλιστα χωρίς κραδασμούς, πολλοί άλλοι αστυνομικοί. Έτσι, συνενώθηκαν όλα τα ρεύματα που οδήγησαν στο μεγάλο χείμαρο του ενιαίου συνδικαλιστικού κινήματος, το οποίο εκφράστηκε με απόλυτη συνέπεια από την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, σε όλα τα στάδια της ιστορικής της διαδρομής.

11. Μιλτιάδης Ανδρικόπουλος, «Έτσι έγινε η αρχή», Εκδόσεις Κέδρος, σελ. 145.

Από το 1987, χρονιά που ρίχτηκαν οι πρώτοι σπόροι έως το 1994, όταν έπεσαν οι υπογραφές στο πολυπόθητο νομοσχέδιο για τη θεσμική κατοχύρωση των σωματείων (παρά το γεγονός ότι δεν παρείχε πλήρεις συνδικαλιστικές ελευθερίες), και από τότε έως σήμερα, με το παρόν να καταγράφει ένα πλούσιο απολογισμό και το μέλλον να προμηνύεται ιδιαίτερα προκλητικό και πολύ πιο ενδιαφέρον για όλους. Για τους άμεσα ενδιαφερόμενους, δηλαδή τους Έλληνες αστυνομικούς μας, αλλά και για μας τους υπόλοιπους, την ελληνική κοινωνία στο σύνολό της, η οποία πρέπει επιτέλους να δείξει την απαιτούμενη σοβαρότητα, αντιμετωπίζοντας το αστυνομικό ζήτημα στη Ελλάδα, ως μια από τις πρώτες προτεραιότητές της και εκφράζοντας εμπράκτως την υποστήριξή της σε κάθε αστυνομικό που θέλει να αγωνιστεί για ένα καλύτερο αύριο.

Η ειδοποιός διαφορά

Η ειδοποιός διαφορά μεταξύ ΕΚΑ και ΠΟΑΣΥ αφορούσε αυτόν καθ' αυτό τον προσανατολισμό και την υπόσταση αυτή καθ' αυτή του συνδικάτου.

Εκείνο που προείχε από την πρώτη στιγμή, δεν ήταν η όποια δημοσιότητα, λόγω του πρωτόγνωρου του εγχειρήματος, για την ίδρυση τότε κάποιου σωματείου, βάσει του Αστικού Κώδικα, που θα παρέπεμπε σε πολιτιστικούς συλλόγους, ως μια κίνηση του τύπου «να γίνει κάτι, για να γίνει». Μπορεί αυτό να ήταν αποδεκτό και πλήρως κατανοητό ως μια αρχική κίνηση, ως ένα πρώτο βήμα στα δύσκολα χρόνια της φοβίας και ανελευθερίας, αλλά αν έμεναν σ' αυτό οι αστυνομικοί μας, δεν θα είχαν οδηγηθεί στη μεγάλη τους κατάκτηση, στην ίδρυση της ΠΟΑΣΥ.

Εξάλλου, τα σωματεία που εντάχθηκαν στην ΠΟΑΣΥ μετά την έγκριση του καταστατικού της (υπ' αριθμόν 3797/1989 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, 23 Οκτωβρίου 1989), ως συνδικαλιστικά σωματεία, ήταν αναγνωρισμένα, βάσει των διατάξεων του ίδιου Αστικού Κώδικα. Η εμμονή, όμως, σ' αυτή τη «λειτουργία» μετά την ίδρυση της ΠΟΑΣΥ και η συνειδητή διάσταση της διοίκησης της ΕΚΑ προς τις αρχές λειτουργίας των αμιγώς συνδικαλιστικών σωματείων που εξασφάλιζε ο Νόμος 1264/1982 και η ΠΟΑΣΥ, ήταν τουλάχιστον επιλήψιμη.

Προείχε καθοριστικά, λοιπόν, η ίδρυση σωματείων που θα λειτουργούσαν, βάσει του τυπικού για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις Νόμου 1264/82, διότι αντιλαμβάνονταν ότι αν έμπαινε ο συνδικαλισμός σε «αστικού τύπου καλούπια», σύντομα θα οδηγούνταν η όλη προσπάθεια, στον εκφυλισμό, με κύρια χαρακτηριστικά την εξάρτησή του κυρίως από τους κομματικούς μηχανισμούς. Με το επιχείρημα, επίσης, που δεν έπαψε ακόμη και σήμερα να προβάλλεται, ότι η Ελληνική Αστυνομία έχει ιδιαιτερότητες, ως ένοπλο Σώμα με στρατιωτική ιεραρχία και δομή, υπήρχε ο κίνδυνος, ευθύς εξαρχής, να εδραιωθούν πολιτιστικοί σύλλογοι και μονοπρόσωπες εκπροσωπήσεις.

Οι ίδιοι οι πρωτεργάτες αστυνομικοί που δεν ακολούθησαν την κεντρική διοίκηση της ΕΚΑ, είτε διαχώρισαν έγκαιρα τη θέση τους σε όλη την Ελλάδα, εκτιμούσαν ότι

θα είναι πιο λειτουργική και πιο αποτελεσματική η ίδρυση ανεξάρτητων σωματείων ανά νομό. Οι οπαδοί αυτής της οργανωτικής μορφής υποστήριζαν ότι το γεωγραφικό πλάτος ενός νομού είναι μικρότερο, οπότε τα κοινωνικά τοπικά προβλήματα κατανοούνται περισσότερο και οι τοπικές αρχές θα βρίσκονται σε αντιστοιχία με τα τοπικά σωματεία. Τα ίδια τα μέλη των σωματείων θα μπορούν να επικοινωνούν καλύτερα μεταξύ τους, ενώ οι διοικήσεις των σωματείων θα μπορούν να είναι πιο κοντά στα μέλη τους, ώστε να υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός και έλεγχος.

Εξάλλου, η πρόταση της ΕΚΑ, όπως είδαμε προηγουμένως, έπασχε εξ αρχής διότι δεν εξασφάλιζε τη μέγιστη δυνατή εκπροσώπηση. Υπήρχε πρόβλημα αντιπροσώπευσης των αστυνομικών, είτε υπηρετούσαν στην Αττική και στη Θεσσαλονίκη, είτε στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπου προβλεπόταν η λειτουργία «τοπικών επιτροπών», διορισμένων συνήθως. Ήταν με άλλα λόγια φύσει αδύνατον να εκλεγεί κάποιος στο προεδρείο της, ακόμα κι αν είχε εξασφαλίσει από κάποιο νομό της χώρας απ' ευθείας τη στήριξη των συναδέλφων του. Διαδικασίες αρχαιρεσιών σε επίπεδο νομού δεν προβλέπονταν και ο όποιος «ενδιαφερόμενος», έπρεπε προφανώς να χαιρεί της απολύτου εμπιστοσύνης του προέδρου της ΕΚΑ, ο οποίος είχε όλη την ευχέρεια, να κινεί τα νήματα και να επιβάλλει εύκολα τους ανθρώπους του.

Ένα άλλο στοιχείο που έκανε την ειδοποιό διαφορά της Ομοσπονδίας από την ΕΚΑ ήταν ότι τα τοπικά σωματεία με την ένταξή τους στην Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, επιζητούσαν την έμμεση εκπροσώπησή τους στην τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση όλων των δημοσίων υπαλλήλων, δηλαδή στην ΑΔΕΔΥ. Αυτή η κορυφαία εξέλιξη θα ήταν μια ακόμα προσπάθεια εναντίον των στεγανών και των μηχανισμών εκείνων, που έφεραν κατά καιρούς αντιμέτωπους τους αστυνομικούς και την υπηρεσία τους με τους άλλους εργαζόμενους, αλλά η ΕΚΑ δεν επεδίωκε κανένα τέτοιο «άνοιγμα», πέρα από τους βερμπαλισμούς του προέδρου της περί συμφιλίωσης κομμουνιστών και δεξιών, κ.λπ.. Θα έδινε, δε, τη δυνατότητα μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας των αγώνων για τη λύση των προβλημάτων, αφού τα αιτήματά των αστυνομικών θα ήταν αιτήματα και του ευρύτερου συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας.

Αγεφύρωτο ήταν επίσης και το χάσμα αναφορικά με την διάκριση του αστυνομικού προσωπικού σε ανώτερα και κατώτερα στελέχη. Η ενιαία συμμετοχή του προσωπικού όλων των βαθμίδων σε ένα σωματείο ήταν ζήτημα, εκ των ων ουκ άνευ, για την Ομοσπονδία, ευθύς εξ αρχής. Θεωρώντας πως τα περισσότερα προβλήματα του κλάδου (ωράριο, οικονομικό, υπηρεσιακές μεταβολές, ασφαλιστικό, συνταξιοδοτικό, επικινδυνότητα κ.λπ.) είναι κοινά για όλους, βαθμοφόρους και μη, η ενιαία συμμετοχή τους σ' ένα σωματείο και πολύ περισσότερο σε μια Ομοσπονδία, ήταν φανερό ότι θα βοηθούσε περισσότερο στην από κοινού αντιμετώπισή τους.

Η κοινή λειτουργία τους θα βοηθούσε στην ανάπτυξη της αλληλοκατανόησης, του αλληλοσεβασμού και της αλληλοβοήθειας, εξαλείφοντας αντιπαλότητες, που υπήρχαν

και εξακολουθούν να υπάρχουν σήμερα, μεταξύ αξιωματικών και χαμηλοβάθμιων, μεταξύ προσωπικού της πρώην Χωροφυλακής και της πρώην Αστυνομίας Πόλεως, πράγμα που θα ενίσχυε τη συνεργασία μέσα στις υπηρεσίες, προς όφελος της ίδιας της Αστυνομίας και του κοινωνικού της έργου.

Όλα αυτά, όπως έχει εξηγήσει πολλές φορές ο ίδιος ο Δημήτρης Κυριαζίδης, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο. Η πρωτοβουλία του Κώστα Συγγούνη ήταν ασφαλώς σημαντική, διότι επιτάχυνε κάπως τις εξελίξεις. Επισημαίνουμε, όμως, ότι ενώ στην αρχή οι περισσότεροι αστυνομικοί, μη γνωρίζοντας, είχαν γραφτεί στην ΕΚΑ, στη συνέχεια, πάρα πολλοί διαφοροποιήθηκαν αμέσως, από τις πρώτες κιόλας συναντήσεις τους, διότι αντιλήφθηκαν την τεράστια απόσταση που χώριζε την Ομοσπονδία από την ΕΚΑ και τις «τοπικές επιτροπές» από τα τοπικά σωματεία. Οι αστυνομικοί έβλεπαν ότι δεν ήταν σωστό να δημιουργηθεί ένα υδροκέφαλο όργανο.

«Δεν θέλαμε ένα ακόμα «αρχηγείο». Γι' αυτό αποχωρήσαμε από αυτή τη μορφή οργάνωσης και ακολουθήσαμε το δικό μας δρόμο. Αυτόν, της οργάνωσης σε σωματεία κατά νομό, αμιγώς συνδικαλιστικού χαρακτήρα και προσανατολισμού. Η δικαστική αναγνώριση τέτοιου τύπου σωματείων, δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Γι' αυτό πάντα ψάχναμε τον τρόπο, πώς να ξεπεράσουμε τις νομικές παγίδες, ώστε να μην παραταθεί η εκκρεμότητα της ίδρυσης των σωματείων μας. Μόνο στην Πέλλα και στην Ξάνθη κατάφεραν αμέσως να λειτουργήσουν τοπικά σωματεία με βάση το Νόμο 1264/82, γι' αυτό την αίτηση για την ίδρυση της Ομοσπονδίας μας την έχουν υπογράψει οι εκπρόσωποί τους μόνο.

Είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς τα συναισθήματα όλων μας εκείνη την εποχή. Ήταν πρωτόγνωρες οι συνθήκες και οι προσφυλάξεις που παίρναμε. Γνωρίζαμε ότι η Ασφάλεια παρακολουθούσε τις κινήσεις μας. Ξέραμε ότι ανάμεσά μας υπήρχαν άνθρωποι που ενημέρωναν το υπουργείο για κάθε μας βήμα, για κάθε μας σκέψη. Δεν θέλω σήμερα να τα θυμάμαι. «Φιλική Εταιρεία» θύμιζε η προσπάθειά μας. Πετύχαμε το στόχο μας και αυτό έχει σημασία», απαντά ο Δημήτρης Κυριαζίδης, όταν τον ρωτούν για το ξεκίνημα του αγώνα και την κατοπινή του πορεία.

Χαρακτηριστική εκείνης της περιόδου -καλοκαίρι ακόμη του 1988-, ήταν, όμως, και η ενέργεια του υπουργού Δημόσιας Τάξης, στρατηγού ε.α. Αντώνη Δροσογιάννη που συμπλήρωνε ήδη δυο χρόνια στη θέση του υπουργού (25 Απριλίου 1986 έως 22 Ιουνίου 1988), και τον θυμούνται αρκετοί σήμερα, για το ράπισμα ενός τροχονόμου, όταν εκείνος ασκώντας το καθήκον του, επιχείρησε να ελέγξει κάποιον γνωστό του υπουργού για παράνομη στάθμευση...

Ακραιο παράδειγμα; Αντικατόπτριζε σε κάθε περίπτωση πόσο περιθωριοποιημένος σε σχέση με τον κοινωνικό περίγυρο ήταν τότε ο αστυνομικός. Ήταν ένα θύμα του συστήματος που εκλαμβάνονταν στο χώρο του σαν απρόσωπη αριθμητική μονάδα και

όχι σαν επαγγελματίας με προσωπικότητα, δικαιώματα και απαιτήσεις – εύκολο εξιλαστήριο θύμα για την εξυπηρέτηση σκοπιμοτήτων, ακόμα και των όποιων λαθών της διοίκησης.

Ο υπουργός, αν και ήταν καλά πληροφορημένος, τόσο από τα σήματα, όσο και από τις λεπτομερείς αναφορές της Κρατικής Ασφάλειας και της ΕΥΠ, για τις διεργασίες ίδρυσης των πρώτων σωματείων και της Ομοσπονδίας, επισήμως, αυτό που φαινόταν ότι έκανε, ήταν η εντολή προς την ηγεσία του Σώματος για τον αυστηρό πειθαρχικό έλεγχο των πρωτοπόρων συνδικαλιστών.

Μπορεί, το ΠΑΣΟΚ, λίγα μόλις χρόνια πριν να είχε υποσχεθεί συνδικαλισμό στους αστυνομικούς, εκείνη την περίοδο, ωστόσο, προείχαν άλλες πολιτικές και τακτικές κινήσεις... Οι «ινστρουκτορες» είχαν, φυσικά, έτοιμα εναλλακτικά σενάρια: Να βάλουν μπρος τη μηχανή των διώξεων; Να επιχειρήσουν να επηρεάσουν την κατάσταση με δικούς του βαλτούς αστυνομικούς; Να αφήσουν τα πράγματα να κυλήσουν, κι όπως έρθουν;

Το βέβαιο είναι ότι από όλα αυτά, μόνο το τελευταίο σενάριο δεν επέλεξαν να εφαρμόσουν... Όπως θα δούμε στη συνέχεια, πολύ γρήγορα επιστράτευσαν το νομικό τους επιτελείο για να προλάβουν τους μη ελεγχόμενους συνδικαλιστές, διώκοντάς τους πειθαρχικά, αλλά και να φτάσουν στο σημείο να κυνηγήσουν και ποινικά.

Το βέβαιο είναι επίσης, ότι στο δικαστικό σώμα εκείνη την περίοδο είχε πέσει «γγραμμή» να μην εκδίδονται από τα δικαστήρια ευνοϊκές για τους συνδικαλιστές αποφάσεις, αλλά αντιθέτως να υπάρχει κωλυσιεργία, όταν εξετάζουν καταστατικά ίδρυσης ανεξάρτητων τοπικών ενώσεων. Αν μάλιστα εκδιδόταν καταστατικό με βάση τις διατάξεις του περί συνδικαλισμού Νόμου 1264/1982, για μια περίοδο κινδύνευε να μπει στη μαύρη λίστα και ο δικαστής που θα αποτολμούσε ένα τέτοιο δήθεν επικίνδυνο, για τη συνοχή της Αστυνομίας, εγχείρημα.

Ο Αντώνης Δροσογιάννης, πάντως, μάλλον δεν πρόλαβε να «χαρεί» τις πρώτες συνδικαλιστικές διώξεις αστυνομικών, ως υπουργός, διότι στις 22 Ιουνίου 1988 αποχωρούσε πρόωρα από το υπουργείο, παραδίδοντας τον καυτό και «άκρως απόρρητο φάκελο» για τον ένστολο συνδικαλισμό, στο νέο υπουργό Δημόσιας Τάξης, στον Τάσο Σεχιώτη (διετέλεσε υπουργός από 22 Ιουνίου 1988 έως 8 Νοεμβρίου 1988) με υφυπουργό τον Σήφη Βαλυράκη. Σταμπαρισμένοι συνδικαλιστές, διευθύνσεις και ονόματα ανθρώπων που έπρεπε πάση θυσία να σταματήσουν τη «διαβρωτική» τους δράση. Στη Δράμα, στην Πέλλα, στην Ξάνθη, στις Σέρρες, στη Θεσσαλονίκη, στην Πιερία, στη Λάρισα, στην Αττική, στην Κόρινθο, στη Λακωνία, στο Αγρίνιο, στην Πάτρα, στα Χανιά, στο Ηράκλειο και σε δεκάδες άλλες πόλεις.

Το 1^ο Σωματείο

Στη Δράμα, από την οποία ξεκίνησε τη συνδικαλιστική του πορεία ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Δημήτρης Κυριαζίδης¹², το πρακτικό ίδρυσης του σωματείου, που αρχικά ονομαζόταν Σωματείο Κατωτέρων Αστυνομικών Νομού Δράμας, υπογράφηκε στις 27 Ιουνίου 1988 και η αίτηση κατατέθηκε δυο μέρες αργότερα από τους Αναστάσιο Τσέπελη, Κωνσταντίνο Παλάσκα, Βασίλειο Μάνδαλο, Βασίλειο Μαυρουδή και Συμεών Τζιριτζιρη, οι οποίοι συγκροτούσαν και το προσωρινό Διοικητικό Συμβούλιο.

Η πληροφορία δεν έπεσε σαν κεραυνός εν αιθρία στην Κατεχάκη, στην έδρα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Ήταν θέμα χρόνου γι' αυτούς που παρακολούθουσαν και ενημέρωναν την ηγεσία της Αστυνομίας, με πρώτο τον αρχηγό της Ανδρέα Καλογερά και ύστερα τους υπόλοιπους υπαρχηγούς και κλαδάρχες, για τη λήψη των... αναγκαίων μέτρων.

Οι «λεπτοί χειρισμοί», που επεφύλασσε το υπουργείο για τους πρωτοπόρους συνδικαλιστές, φάνηκαν σχεδόν αμέσως και μάλιστα σε όλο τους το μεγαλείο! Έπειτα από αρκετούς μήνες έντονης συνδικαλιστικής προσπάθειας για τη σύνταξη των καταστατι-

12. Οι διώξεις του Δημήτρη Κυριαζίδη ξεκινούν με τις πρώτες του δημόσιες τοποθετήσεις. Το Μάρτιο του 1989 δίνει συνέντευξη στο ραδιοφωνικό σταθμό «Διάλυο 1» της Δράμας. Αμέσως, στις 23/3/1989 διατάσσεται ΕΔΕ. Στις 15 Απριλίου 1989, το σωματείο της Δράμας διοργανώνει ημερίδα για το συνδικαλισμό με ομιλητές τους καθηγητές Ι. Κουγκιάδη, Α. Παπανοφίτου, το μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών Α. Ρουπακιάτη και το νομικό σύμβουλο του σωματείου και μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Δράμας Α. Ρεπάκη. Στις 17 Απριλίου 1989, ο Δημήτρης Κυριαζίδης συμμετέχει σε εκδήλωση της ΕΔΑΣΑ στην Αθήνα για το δικαίωμα της ελεύθερης συνδικαλιστικής έκφρασης. Αμέσως μετά, στις 18 Απριλίου, διατάσσεται η μετάθεση για την Κλεισούρα Καστοριάς. Ακολουθεί προσφυγή του στο Πρωτοδικείο Δράμας το οποίο εκδίδει προσωρινή διαταγή αναστολής της μετάθεσης ως τις 29 Ιουνίου 1989, επειδή ήταν προεκλογική περίοδος. Παρά τη δικαστική απόφαση, η διοίκηση εκδίδει ειδική εγκύκλιο με την υπογραφή του τότε υφυπουργού Σήφη Βαλυράκη και υποδεικνύει μέτρα εναντίον όσων συνδικαλιστικών αρνούνται να παραλάβουν φύλλα πορείας. ΕΔΕ, σύλληψη και παραπομπή στον εισαγγελέα... Ο τοπικός αστυνομικός διευθυντής διατάσσει τη σύλληψη του Δημήτρη Κυριαζίδη, αλλά ο εισαγγελέας δίνει εντολή για σχηματισμό ποινικής δικογραφίας και παραπέμπει την υπόθεση σε τακτική δικάσιμο (όχι αυτόφωρη διαδικασία), στις 16 Οκτωβρίου 1991 όπου και αθωώνεται πανηγυρικά, παρουσία αστυνομικών από όλη την Ελλάδα. Μετά την άρνηση παραλαβής του Φ.Π., δίνει παρόν με δική του πρωτοβουλία, στο Αστυνομικό Τμήμα Δράμας, στερώντας από τη διοίκηση το επιχείρημα της δήθεν αυθαίρετης απουσίας από την υπηρεσία. Παράλληλα κινείται και η πειθαρχική δίωξη. Στις 24 Αυγούστου 1989 καλείται σε απολογία, αλλά μεσολαβεί η ανάκληση των διώξεων από τον τότε υπουργό Δημόσιας Τάξης Γιάννη Κεφαλογιάννη (20/9/1989), βάσει της οποίας τέθηκαν στο αρχείο όλες οι εγκριμένες πειθαρχικές υποθέσεις συνδικαλιστών και αίρονται συγχρόνως και οι διοικητικές πράξεις σε βάρος τους (μεταθέσεις, πρόστιμα κ.λπ.).

Το Μάιο του 1990, ο Δημήτρης Κυριαζίδης εκλέγεται από το πρώτο συνέδριο πρόεδρος της Ομοσπονδίας. Μεταξύ άλλων, το Δ.Σ. αποφασίζει να θέσει σε εφαρμογή το Νόμο 1264/1982 περί συνδικαλιστικών ελευθεριών, κάνοντας κατ' αρχήν ο πρόεδρος του, χρήση του δικαιώματος της συνδικαλιστικής άδειας, έτσι ώστε να είναι δυνατή η παρουσία του στην έδρα της Ομοσπονδίας, στην Αθήνα. Η διοίκηση αντιδρά, όταν ο Δημήτρης Κυριαζίδης κάνει πρώτος την κρούση για χρήση συνδικαλιστικής άδειας. Διατάσσει αμέσως ΕΔΕ με την οποία τιμωρείται με αρχία δι' απολύσεως πέντε μηνών, στις 18 Μαρτίου 1991, την οποία και εκπία. Όλο αυτό το διάστημα τα πρόστιμα πέφτουν βροχή για συνεντεύξεις και ανακινώσιμες και άλλες συνδικαλιστικές δραστηριότητες. Η δεύτερη ΕΔΕ διατάσσεται για τη συνέντευξη που έδωσε στην εφημερίδα «Τα Νέα» και του στοίχισε, άλλη μια πεντάμηνη αρχία με απόλυση, στις 17 Οκτωβρίου 1992, την οποία εκ νέου εξέτισε. Με βάση το πειθαρχικό δίκαιο αστυνομικός έχοντας δυο ανώτερες πειθαρχικές ποινές εντός μιας δεκαετίας, οδηγείται εκ νέου στο πειθαρχικό συμβούλιο, με το ερώτημα της απόταξης από το Σώμα. Έτσι, στις 7 Ιουλίου 1993, τα μέλη του συμβουλίου αποφάσισαν με πλειοψηφία τριών έναντι δυο ψήφων, να μην αποταχθεί. Ήταν φανερό ότι πέρα από τους τύπους και τις εντολές της Ηγεσίας οι συνάδελφοί του ήταν και άνθρωποι. Μάρτυρας υπεράσπισης στην πειθαρχική δίχη προσήλθε ο βουλευτής Δράμας Στάθης Σαραφόπουλος, ο οποίος ρώτησε τα μέλη του συμβουλίου ποιο το μεμπτόν του κατηγορητηρίου, χωρίς να λάβει ξικάθαρη απάντηση. Επιστολή στήριξης κατατέθηκε στο συμβούλιο και από τον βουλευτή Στρατή Κόρακα. Παρά ταύτα, η διοίκηση δεν έμεινε σε σταυρωμένα χέρια και διέταξε μετάθεση για τη Χαλκιδική και μετά από τέσσερις ημέρες και για την αστυνομικό σύζυγό του, ►

κών, για τη συλλογή των απαραίτητων 21 υπογραφών¹³ των θαρραλέων ιδρυτικών μελών και την κατάθεσή τους στα Πρωτοδικεία, η κυβέρνηση δεν δίστασε να... αποφανθεί, στη αρχή προφορικά δια του νέου υπουργού Αναστάσιου Σεχιώτη και στη συνέχεια με εγκύκλιο της Διεύθυνσης Μελετών του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, ότι ο συνδικαλισμός είναι παράνομος!

Το ρεπορτάζ του Πάνου Σόμπολου στην εφημερίδα «Έθνος» της 8^{ης} Σεπτεμβρίου 1988 δεν αφήνει πολλά περιθώρια παρερμηνειών των προθέσεων του υπουργού.

«Σεχιώτης: Κηρύσσω πόλεμο στο συνδικαλισμό! Παράνομα τα σωματεία των αστυνομικών, περνά από ΕΔΕ τα προεδρεία», λέει ο τίτλος, ενώ στο ρεπορτάζ αναφέρεται ότι ο υπουργός έχει δώσει εντολή να διαλυθούν ακόμα και τα σωματεία αστικού τύπου διότι ξεφεύγουν του σκοπού τους...

Μετά από λίγο κυκλοφορούν και τα φημάνια του Υ.Δ.Τ. με χαρακτηριστικότερο όλων τη διαταγή (6013/19/14γ) με θέμα «Συνδικαλισμός αστυνομικού προσωπικού» που εκδόθηκε στην Αθήνα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1988. Ιδού το περιεχόμενό της:

«Με αφορμή το γεγονός ότι τον τελευταίο καιρό από δημοσιεύματα του Τύπου και ανακοινώσεις των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης δημιουργήθηκε η εσφαλμένη εντύπωση ότι το αστυνομικό προσωπικό δύναται να συνδικαλιζείται, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του Νόμου 1481/84 «Οργανισμός Υπουργείου Δημόσιας Τάξης», η Ελληνική Αστυνομία αποτελεί ιδιαίτερο ένοπλο σώμα, λειτουργεί με δικούς της οργανικούς νόμους και δεν εφαρμόζονται για το προσωπικό της οι διατάξεις που αφορούν τους δημοσίους πολιτικούς υπαλλήλους. Είναι στρατιωτικά οργανωμένη και

► αδιαφορώντας για το γεγονός ότι μόλις πιν μερικές ημέρες είχε γεννήσει. Στη δε ένστασή τους για τη μετάθεση, η διοίκηση επέδειξε «ευαισθησία», ακύρωσε τη μετάθεση, μεταθέτοντάς τους εκ νέου στον Αστυνομικό Σταθμό Λιμεναρίου Θάσου, όπου για πρώτη φορά γυναίκα αστυνομικός τοποθετείτο σε αστυνομικό σταθμό.

Η «Οδύσεια» συνεχίζεται, με νέες διοικητικές που καταλήγουν στην επιβολή δεκάδων προστίμων. Πολλές φορές η εμμονή της διοίκησης επέδωκε την επιβολή ανώτερων πειθαρχικών ποινών. Επειδή, όμως, τις προσφυγές εναντίον αυτών, τις έκρινε ο εκάστοτε γενικός γραμματέας του υπουργείου, η κατάληξη δεν ήταν αυτή που επιθυμούσε η φυσική ηγεσία.

Το Δεκέμβριο του 1997, με αφορμή την εκδήλωση διαμαρτυρίας στο Ολυμπιακό Στάδιο λίγο πριν αρχίσει ο ποδοσφαιρικός αγώνας του Ολυμπιακού με τη Ρόζενμποργκ, η διοίκηση διατάσσει ΕΔΕ εις βάρος του προέδρου Δημήτρη Κυριαζίδη και του γραμματέα Γιώργου Παπατσιμπα, ενώ απειλήθηκε και ποινική δίωξη. Για άλλη μια φορά επιβλήθηκαν πρόστιμα.

Μια ακόμα χαρακτηριστική ΕΔΕ ενεργείται εις βάρος του, με αφορμή τη συμπαράσταση της ΠΟΑΣΥ στους Θεσσαλούς αγρότες το 1998, η οποία κατέληξε σε πρόστιμο και ακυρώθηκε στο διοικητικό δικαστήριο.

Το 1999 ακολουθεί νέα ΕΔΕ επειδή η Ομοσπονδία είχε πραγματοποιήσει εκδήλωση διαμαρτυρίας (24 Φεβρουαρίου) στη Λέσβο με αφορμή την μη αποδοχή της λειτουργίας του τοπικού σωματείου από τον τότε αστυνομικό διευθυντή.

Η αφυκολόγητη απόφαση για τη διάλυση της ειρηνικής διαδήλωσης των ενστόλων το 2003 έξω από το υπουργείο Οικονομίας στην Αθήνα, συνοδεύεται από μια ακόμα πειθαρχική διαδικασία. Η ΕΔΕ που διατάχθηκε από το Αρχηγείο ουδέποτε ολοκληρώθηκε. Αντιθέτως, στο Πυροσβεστικό Σώμα, ανάλογη ΕΔΕ κατέληξε στο πόρισμα της όπ δεν έφεραν καμία ευθύνη οι διαδηλωτές και αυτό αποτυπώθηκε ξεκάθαρα.

Τέλος, το 2007, η διοίκηση θεώρησε σκόπιμο να τιμωρήσει τον πρόεδρο και το γραμματέα της Ομοσπονδίας επειδή υπέγραψαν ανακοίνωση καταγγελτική για τις δικές της ευθύνες με αφορμή την κακομεταχείριση δυο κρατούμενων στο Α.Τ. Ομοιοίας. Έγινε ΕΔΕ, ο ενεργών πρότεινε να επιβληθούν ανώτερες πειθαρχικές ποινές, αλλά η αστυνομική ηγεσία έκρινε ότι έπρεπε η υπόθεση να τεθεί στο αρχείο.

13. Σύμφωνα με το νόμο, για να είναι αποδεκτό από το Πρωτοδικείο ένα καταστατικό έπρεπε να είναι υπογεγραμμένο τουλάχιστον από 20 ιδρυτικά μέλη του σωματείου.

εφοδιάζεται με τα αναγκαία μέσα και οπλισμό για την εκτέλεση των καθηκόντων της.

Το αστυνομικό προσωπικό έχει στρατιωτική οργάνωση και πειθαρχία. Από πλευράς αποστολής τελεί σε διαρκή ετοιμότητα και συμμετέχει στην εξασφάλιση της Εθνικής Αμυνας.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας με την υπ' αριθμ. 2649/1987 απόφαση της ολομέλειάς του, δέχθηκε ότι «η Ελληνική Αστυνομία συνιστά στρατιωτική υπηρεσία, οι δε ανήκοντες σε αυτήν είναι όχι πολιτικοί υπάλληλοι αλλά στρατιωτικοί».

Στις διατάξεις του άρθρου 3 του Νόμου 1264/1982 «Συνδικαλιστικές ελευθερίες και δικαιώματα δημοσίων υπαλλήλων», με τις οποίες καθορίζεται η έκταση εφαρμογής του νόμου αυτού, δεν συμπεριλαμβάνεται το αστυνομικό προσωπικό.

Ύστερα από τα παραπάνω καθίσταται γνωστό ότι οι αστυνομικοί δεν επιτρέπεται να συνδικαλιζονται και κάθε πράξη που κατατείνει προς το σκοπό αυτό θα επισύρει τις ανάλογες κυρώσεις.

Τα ιδρομόμενα σωματεία, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 78 επ. του Α.Κ., απαγορεύεται να προβαίνουν σε συνδικαλιστικές δραστηριότητες, ήτοι να εμφανίζονται φανερά ή συγκεκαλυμμένα ότι εκπροσωπούν το αστυνομικό προσωπικό με σκοπό τη διαφύλαξη ή προαγωγή των εργασιακών, οικονομικών, ασφαλιστικών, κοινωνικών και συνδικαλιστικών εν γένει συμφερόντων του.

Εάν κατά παράβαση των ανωτέρω υπάρξουν ή διαπιστωθούν πειθαρχικά παραπτώματα που προβλέπονται από τις οργανικές διατάξεις και τους κανονισμούς του Σώματος, η αρμόδια για κάθε περίπτωση Αστυνομική Αρχή εξουσιοδοτείται να κινεί την πειθαρχική διαδικασία με τη βεβαιότητα ότι καμία δήθεν «συνδικαλιστική ιδιότητα» δεν μπορεί να καλύψει παραβάσεις ή παραλείψεις υποχρεώσεων που απορρέουν από την ιδιότητα του αστυνομικού.

Οι διοικητές αξιωματικοί παρακαλούνται να ανακοινώσουν ενυπογράφως την παρούσα σ' όλο το αστυνομικό προσωπικό και να αναφέρουν εκτέλεση στη Δ/νση Αστυνομικού Προσωπικού Υ.Δ.Τ., μέσω των οικείων Δ/νσεων εντός 10 ημερών, επισημαίνοντας ιδιαίτερα ότι θα ελεγχθεί αυστηρά η οποιαδήποτε συμμετοχή τους σε τέτοιες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Ο υπουργός

Αναστάσιος Σεχιώτης

Ποιους, όμως, να τρομάξουν τώρα πια αυτές οι ανεκδιήγητες αποφάσεις; Κανένας τους δεν έκανε πίσω, παρά τον δεδηλωμένο «πόλεμο» που εξαπέλυε, επίσης, η κυβέρνηση εναντίον τους.

Οι αστυνομικοί που είχαν ήδη συντάξει τα καταστατικά και τα είχαν καταθέσει προς έγκριση, ανέμεναν τα ευχάριστα νέα, ενθουσιασμένοι θα έλεγα, παρά την πολεμική που δεχόντουσαν, διότι έβλεπαν ότι στο χορό του συνδικαλισμού έμπαιναν δυναμικά και οι πυροσβέστες, οι οποίοι το Σεπτέμβριο του 1988 έδωσαν συνέντευξη τύπου

στην Αθήνα, ανακοινώνοντας την ίδρυση σωματείου με την επωνυμία Πανελλήνια Ένωση Υπαλλήλων Πυροσβεστικού Σώματος¹⁴.

Εξάλλου, το διοικητικό συμβούλιο της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων, στο οποίο είχαν απευθυνθεί οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές μέσω της ΕΔΑΣΑ, ήταν σαφέστατο στη γνωμοδότηση που είχε εκδώσει για το συνδικαλιστικό δικαίωμα των αστυνομικών:

«Η απάντηση παρέχεται δυνάμει του άρθρου 2 παρ 2. του Καταστατικού της Ένωσης Δικαστών, κατά το οποίο, μεταξύ των σκοπών της περιλαμβάνεται η συμβολή στη βελτίωση της νομοθεσίας και τέτοια βελτίωση είναι και η επιδίωξη εναρμόνισής της με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση, για την προάσπιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών η οποία κυρώθηκε με το ΝΔ 53/1974, ώστε να αποφευχθούν δυσμενείς επιπτώσεις για τη χώρα μας, από τυχόν μη συμμόρφωση της νομοθεσίας μας προς την εν λόγω Σύμβαση.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ να συνιστούν ενώσεις και σωματεία μη κερδοσκοπικού σκοπού, καθιερώνεται με το άρθρο 12 του Συντάγματος και περιλαμβάνει το δικαίωμα συστάσεως σωματείων με συνδικαλιστικούς σκοπούς. Το δικαίωμα αυτό υπόκειται σε περιορισμούς με νόμο, αλλά οι περιορισμοί αυτοί υπόκεινται επίσης σε περιορισμούς από ορισμένες γενικές αρχές, μια από τις οποίες είναι, ότι πρέπει να μην αναιρούν την ουσία - τον πυρήνα - του συγκεκριμένου ατομικού δικαιώματος, πράγμα που συμβαίνει όταν η άσκησή του υποβάλλεται σε απόλυτες απαγορεύσεις - η απαγόρευση άλλωστε δεν είναι καν ρύθμιση - ή δυσχεραίνεται υπέρμετρα με υπερβολικούς κατά περιεχόμενο ή κατά τόπο ή κατά χρονική διάρκεια περιορισμούς (βλ. Αριστόβουλου Μάνεση Συνταγματικά Δικαιώματα - α' ατομικές ελευθερίες, δ' εκδ.1982. ιδίως σελ. 76-77).

ΕΞΑΛΛΟΥΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 11 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως “διά την προάσπισιν των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών” ορίζεται:

Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν του συνεταιρισμού συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ιδρύσεως μετ' άλλων συνδικάτων και προσχωρήσεως εις συνδικάτα επί σκοπώ προασπίσεως των συμφερόντων του.

Η άσκησις των δικαιωμάτων τούτων, δεν επιτρέπεται να υπαχθή εις ετέρους περιορισμούς πέραν των υπό του νόμου προβλεπομένων και αποτελούντων αναγκαία μέτρα εν δημοκρατική κοινωνία, δια την εθνικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την προάσπισιν της τάξεως και πρόληψιν του εγκλήματος, την προστασίαν της υγείας και της ηθικής ή την προστασίαν της υγείας και της ηθικής ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των τρίτων. Το παρόν άρθρον δεν απαγορεύει την επιβολήν νομίμων περιορισμών εις την άσκησιν των δικαιωμάτων τούτων υπό μελών των ενόπλων δυνάμεων, της αστυνομίας ή των διοικητικών υπηρεσιών του κράτους.

14. Η Ένωση ιδρύθηκε, ανεμπόδιστα, βάσει του Νόμου 1264/82, καθώς το Πυροσβεστικό Σώμα δεν είχε τα χαρακτηριστικά της στρατιωτικής υπηρεσίας. Πρόεδρος της προσωρινής διοικούσας ήταν ο Παναγιώτης Δρίτσας. Η τότε διοίκηση του Πυροσβεστικού Σώματος αντέδρασε σπασμωδικά, μεταθέτοντας δυο - τρεις συνδικαλιστές.

Κατά δε το άρθρο 17 της ίδιας συμβάσεως, “ουδεμία διάταξις της παρούσης συμβάσεως δύναται να ερμηνευθεί ως επαγόμενη δι’ ένα κράτος, μιαν ομάδα ή ένα άτομο οιονδήποτε δικαίωμα, όπως επιδοθή εις δραστηριότητα ή εκτελέσει πράξεις σκοπούσας εις την καταστροφήν των δικαιωμάτων ή ελευθεριών των αναγνωρισθέντων εν τη παρούση Συμβάσει, ή εις περιορισμούς των δικαιωμάτων και ελευθεριών τούτων μεγαλυτέρων των προβλεπομένων εν τη ρηθείση Συμβάσει”. Και κατά το άρθρο 18 της Συμβάσεως “οι επιτρεπόμενοι κατά τας διατάξεις της παρούσης συμβάσεως περιορισμοί των ειρημένων δικαιωμάτων και ελευθεριών, δεν επιτρέπεται να εφαρμοσθούν επιμὴ προς τον σκοπόν δια τον οποίον καθιερώθησαν”.

ΟΠΩΣ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ από τις διατάξεις αυτές, με τη σύμβαση, η οποία κυρώθηκε με το Ν.Δ.53/19.9.1974 και συνεπώς, κατά το άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε άλλης διατάξεως νόμου, ακόμα και μεταγενεστέρου (βλ. Φ. Βεγλερή. Η Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και το Σύνταγμα, 1977 σελ.87-97) θεσπίζεται η ελευθερία του συνεταιρισμού ιδρύσεως συνδικάτων και συμμετοχής σε αυτά. Στα δικαιώματα αυτά είναι δυνατό να επιβληθούν περιορισμοί με νόμο ως προς την άσκησή τους από μέλη των ενόπλων δυνάμεων, της αστυνομίας ή των διοικητικών υπηρεσιών του κράτους. Όλες αυτές, όμως οι ρυθμιστικές επεμβάσεις του εγχώριου νομοθέτη, πρέπει να μην υπερβαίνουν το μέτρο του ανεκτού “σε μια δημοκρατική κοινωνία”, αυτός δε ο όρος αληθινός περιορισμός στους θεμιτούς νομοθετικούς περιορισμούς, εμπνέεται από το άρθρο 22 παρ.2 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ. Φ. Βεγλερή. όπου πιο πάνω σελ.4-5 και σημ.7).

ΑΠΟ ΟΛΑ ΛΥΤΑ ΣΥΝΑΓΕΤΑΙ αβίαστα το συμπέρασμα:

Ότι η απαγόρευση της συστάσεως σωματείων, συνδικάτων κ.λπ. καθώς και της συμμετοχής σε αυτά ακόμα και με νόμο, αντίκειται στις προαναφερόμενες διατάξεις του Συντάγματος και της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών.

Αντίθετη στις ίδιες διατάξεις είναι κατά μείζονα λόγο και κάθε διαταγή, με την οποία επιβάλλεται τέτοια απαγόρευση και κάθε απόφαση οποιουδήποτε οργάνου με την οποία επιβάλλεται κύρωση για μη συμμόρφωση με τέτοια αντίθετη προς το Σύνταγμα και την Ευρωπαϊκή Σ.Α.Δ. διαταγή, μάλιστα δε, αυτοί που εκδίδουν τέτοιες διαταγές ή αποφάσεις έχουν τις ευθύνες που προβλέπονται από το νόμο.

Κάθε απόφαση με την οποία επιβάλλεται κύρωση για μη συμμόρφωση προς τέτοιες απαγορευτικές διαταγές είναι ακυρωτέα από τα αρμόδια διοικητικά δικαστήρια και είναι δυνατό να γεννιέται και δικαίωμα αποζημιώσεως του θιγέντος.

Αν εξαντληθούν τα προβλεπόμενα ένδικα μέσα, χωρίς να δικαιωθεί ο θιγείς, χωρεί ατομική προσφυγή στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων (αρθρ. 25 και 45 Ε.Σ.Α.Δ.) μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την έκδοση της εσωτερικής τελεσίδικης απόφασης (άρθρο 26).

ΑΣ ΣΗΜΕΙΩΘΕΙ, ότι κατά το άρθρο 50 της Ε.Σ.Α.Δ.. αν η απόφαση του δικαστηρίου κρίνει ότι απόφαση που έχει ληφθεί ή μέτρο που διατάχθηκε από δικαστική ή άλλη Αρχή συμβαλλόμενου μέρους - κράτους, αντίκειται εν όλω ή εν μέρει προς υποχρεώσεις που απορρέουν από την Ε.Σ.Α.Δ. και αν το εσωτερικό δίκαιο του εν λόγω μέρους δεν επιτρέπει παρά ατελή επανόρθωση των συνεπειών της αποφάσεως αυτής ή του μέτρου, η απόφαση του δικαστηρίου, στην ανάγκη, χορηγεί στο αδικηθέν μέρος δίκαιη ικανοποίηση.

ΕΝ ΟΨΕΙ ΟΛΩΝ ΑΥΤΩΝ, ΘΕΩΡΟΥΜΕ ότι θα ήταν σκόπιμη η υποβολή από την Επιτροπή σας προτάσεων για την εναρμόνιση του Ν. 1481/1984 και του Π.Δ. 96/1986 προς την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, ώστε να προβλεφθεί η ίδρυση σωματείων ή συνδικάτων από τα μέλη της ΕΛ.ΑΣ., υπό τους περιορισμούς που θα κρίνονται αναγκαίοι για να μην υπάρξουν επιπτώσεις στην ομαλή λειτουργία της, χωρίς οι περιορισμοί αυτοί να υπερβαίνουν το μέτρο του ανεκτού σε μια δημοκρατική κοινωνία».

Στο Πρωτοδικείο

Για το σωματείο της Δράμας, η αίτηση εκδικάστηκε στις 13 Οκτωβρίου 1988 και το σωματείο εγκρίθηκε κανονικά από το Πρωτοδικείο με βάση τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα, μεν αλλά με καθαρό συνδικαλιστικό και αυτόνομο ρόλο στην πράξη, χωρίς να έχει καμία σχέση με τις «επιτροπές» της ΕΚΑ. Για τα δεδομένα εκείνης της στιγμής, και εν γνώσει του ότι στη Δράμα ήταν αδύνατη η απρόσκοπτη έγκριση καταστατικού σωματείου με βάση τον Νόμο 1264/82, ήταν το πρώτο ουσιαστικό βήμα για να ανοίξει ο δρόμος με την προοπτική μεταβολής του καταστατικού ευθύς μόλις διαμορφώνονταν οι συνθήκες. Ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα από τη στιγμή που ο Δημήτρης Κυριαζίδης είχε καλλιεργήσει ήδη μια τέτοια δυναμική στο νομό του, όπου η συντριπτική πλειοψηφία των αστυνομικών είχε σπεύσει να ενταχθεί στο ανεξάρτητο σωματείο του νομού του. Όλοι έβλεπαν τη διαφορά και καταλάβαιναν ότι ο συνδικαλισμός δεν ασκείται εξ αποστάσεως, ούτε με άνωθεν «εντολές», αλλά εδράζεται στην πρωτογενή, γνήσια και ειλικρινή δράση εκείνων εκ των συναδέλφων τους, που πραγματικά ενδιαφέρονται για τα προβλήματα τους, που είναι κοντά τους και έχουν το θάρρος και την αρετή να συγκρουστούν, σε τοπικό και εθνικό επίπεδο, για την επίλυση των προβλημάτων τους.

Η πρώτη ιστορική ψηφοφορία για την ανάδειξη του πρώτου Διοικητικού Συμβουλίου της Δράμας, έγινε στις 31 Ιανουαρίου 1989 στο Εργατικό Κέντρο Δράμας. Στην ψηφοφορία συμμετείχαν τα 125 από τα 156 εγγεγραμμένα μέλη και στο διοικητικό συμβούλιο εξελέγησαν οι Μάνδαλος Βασίλειος ως πρόεδρος, Τσεπελής Αναστάσιος αντιπρόεδρος, Κυριαζίδης Δημήτρης γενικός γραμματέας, Χρόνης Παναγιώτης ταμίας, Μπουρνιάς Δημήτρης ειδικός γραμματέας και μέλη οι Σπανδωνίδης Δημήτρης και Κουτσουράς Παναγιώτης.

Δεν είναι τυχαίο, ούτε άσχετο με τις επόμενες εξελίξεις, το γεγονός ότι στο πρώτο θεσμοθετημένο όργανο, στην πρώτη μετά τις αρχαιρεσίες Γενική Συνέλευση του σωματείου, που έγινε στις 15 Φεβρουαρίου 1989, ο Δημήτρης Κυριαζίδης ενέπνευσε τους συναδέλφους του για την ΠΟΑΣΥ και την μελλοντική της πορεία. Οι αστυνομικοί, παρά το αρνητικό κλίμα που υπήρχε σε όλη τη χώρα, με τη δυναμική που είχε αποκτήσει το σωματείο τους «μαγνήτισε» και τους συσπείρωσε. Γι' αυτό και αφηφώντας τις απειλές, συμμετείχε η συντριπτική πλειοψηφία στην πρώτη αυτή ιστορική συνέλευση.

Ως πρώτο θέμα συζητήθηκαν στη συνέλευση οι ενέργειες που έπρεπε να γίνουν από το σωματείο σε περίπτωση που θα ακολουθούσαν οι διώξεις -και πώς να μην ακολουθούσαν...-, ενώ ως δεύτερο θέμα, είχε τεθεί η δημιουργία της ΠΟΑΣΥ και η τροποποίηση του καταστατικού του σωματείου, ώστε να είναι πλήρως ευθυγραμμισμένο με το Νόμο 1264/1982, για να μπορέσει να παίξει τον καθοριστικό ρόλο που του επεφύλασσαν τελικά οι δύσκολοι καιροί. Και πώς να μην έπαιξε βέβαια αυτόν τον ρόλο, όταν το ίδιο το σωματείο, είχε τη συνολική υποστήριξη όλων των μελών του και είχε τη διάθεση και την προνοητικότητα να διαδραματίσει -από τότε μέχρι σήμερα- σημαντικό ρόλο στην όλη λειτουργία της Ομοσπονδίας.

Σαν μανιτάρια...

Την ίδια περίοδο, ευχάριστα νέα έρχονταν από τη Θεσσαλονίκη, όπου είχε δραστηριοποιηθεί η Δημοκρατική Ένωση Αστυνομικών Βορείου Ελλάδας (ΔΕΑΒΕ), από την Αιτωλοακαρνανία, την Αττική, την Αχαΐα, την Ξάνθη και την Πέλλα¹⁵. Μάλιστα πρέπει να τονισθεί στο σημείο αυτό ότι τα δυο τελευταία σωματεία είχαν καταφέρει να ιδρυθούν με βάση τις διατάξεις του Νόμου 1264/1982 με αποτέλεσμα να είναι τα πρώτα σωματεία στα οποία βασίστηκε ο Δημήτρης Κυριαζίδης και οι συνεργάτες του για την υποβολή του καταστατικού και την ίδρυση της Ομοσπονδίας.

Για να κατανοήσει κανείς τη διαπάλη που ήταν σε εξέλιξη ολόκληρο το 1988 και το 1989, πρέπει να λάβει υπόψη του το γεγονός ότι δεν ήταν εύκολη η έγκριση των καταστατικών και οι κατά τόπο συνδικαλιστές προχωρούσαν ανάλογα με τα συνδικαλιστικο-δικαστικά δεδομένα και την ευρύτητα σχέσης των δικαστών σε τοπικό επίπεδο. Αίσθηση, ωστόσο, είχε προκαλέσει η εύκολη, σε σχέση με άλλα σωματεία, εμφάνιση της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής, τον Οκτώβριο του 1988, το καταστατικό της οποίας είχε εγκριθεί από το Πρωτοδικείο Αθηνών με βάση τις διατάξεις του 1264/82, τον Μάιο του 1989. Υπήρξαν δημοσιεύματα, σύμφωνα με τα οποία το σωματείο λειτουργούσε με την ανοχή της κυβέρνησης με στόχο την εξουδετέρωση της

15. Οι αποφάσεις των Πρωτοδικείων εκδόθηκαν για τα αστικού τύπου σωματεία ΔΕΑΒΕ και Αιτωλοακαρνανίας το Νοέμβριο του 1988, για την Αχαΐα το Φεβρουάριο του 1989 και για την Αττική τον Απρίλιο του 1989, ενώ για τα επαγγελματικά (Νόμος 1264/82) σωματεία της Ξάνθης και της Πέλλας εκδόθηκαν το 1988.

ΕΚΑ στην Αττική, αλλά και για τον έλεγχο του συνδικαλιστικού κινήματος, με την επιρροή που θα ασκούσαν σε άλλα σωματεία στην επαρχία, εντεταλμένα στελέχη του «πράσινου» κομματικού μηχανισμού. Ο προσωρινός της πρόεδρος Μανώλης Γεωργουλιάκης, πάντως, απέριπτε αυτές τις κατηγορίες μετά βδελυγμίας και κάθε φορά που ετίθετο τέτοιο θέμα από τους δημοσιογράφους έλεγε ότι αποτελούν «*αποκύημα όχι δημιουργικής φαντασίας*», ενώ παρουσίαζε και στοιχεία περί διώξεων (π.χ. μετάθεση του ιδίου στη Μύκονο και άλλων, ΕΔΕ που γίνονταν εις βάρος του προσωρινού αναπληρωτή γραμματέα Βαγγέλη Μεσσημέρη και άλλων)¹⁶.

Τα κυβερνητικά «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» και οι μεθοδεύσεις, δεν πτοούν, ασφαλώς, τους ανυποχώρητους αστυνομικούς μας. Με προσεκτικές κινήσεις προχωρούν στη συγκρότηση νέων πυρήνων, ώστε να δημιουργηθούν οι συνθήκες για την ίδρυση σωματείων με καθαρό συνδικαλιστικό χαρακτήρα, όπου μπορούν σε όλη την Ελλάδα. Ο «πόλεμος» που έχει κηρύξει το υπουργείο εναντίον των συνδικαλιστών δείχνει, όμως και το δρόμο που πρέπει αυτοί να ακολουθήσουν. Αν επιλέξουν το συμβιβασμό είναι από χέρι χαμένοι. Είναι πεπεισμένοι ότι τα σωματεία που δημιουργούνται σε κάθε νομό της χώρας πρέπει από την αρχή να έχουν καθαρά συνδικαλιστικό περιεχόμενο, βάσει των διατάξεων του Νόμου 1264/1982. Δεν πρέπει να διστάζουν να λένε την αλήθεια στους συναδέλφους τους, επισημαίνοντάς τους τη διαφορά με τις τριμελείς «τοπικές επιτροπές» που είχαν δημιουργηθεί από την ΕΚΑ σε ορισμένες περιοχές, και τούτο για να τους πείσουν να γράφονται άφοβα στα γνήσια συνδικαλιστικά σωματεία, με απώτερο στόχο την ίδρυση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Στην κατεύθυνση αυτή, ήταν αυτονόητο ότι έπρεπε να εκφράζουν τη συμπαραστάσή τους και να προβαίνουν σε παραστάσεις διαμαρτυρίας, καταγγέλλοντας τις μεθοδεύσεις και τις διώξεις των αστυνομικών, ανεξάρτητα από το πού ήταν ενταγμένοι.

Είναι αλήθεια ότι η παράλληλη λειτουργία της ΕΚΑ δυσχέρανε την ομαλή πορεία των συνδικαλιστικών πραγμάτων, όχι επειδή συνιστούσε μια κάποια απειλή, αλλά κυρίως επειδή προκαλούσε σύγχυση στους αστυνομικούς. Γι' αυτό έγιναν πολλές προσπάθειες προσέγγισης και ανεύρεσης κοινής γλώσσας με τους εκπροσώπους της. Από νωρίς φάνηκε όμως η «ασυμφωνία χαρακτήρος» και καθ' ένας τράβηξε το δρόμο του.

Για πληρέστερη εικόνα του τι ακριβώς συνέβαινε, ο αναγνώστης πρέπει να γνωρίζει επίσης ότι ήταν δύσκολο να λειτουργήσει αυτοδύναμα και απερίσπαστα ένα σωματείο σε επίπεδο νομού, λόγω της παράλληλης λειτουργίας των «τοπικών επιτροπών» της ΕΚΑ. Γι' αυτό γινόταν πολλές προσπάθειες με στόχο την άρση αυτής της κατάστασης. Ενδεικτικά παραθέτουμε από την εφημερίδα της Δημοκρατικής Ένωσης Αστυνομικών Βόρειας Ελλάδας, το «Αστυνομικό Βήμα» (φύλλο 3, Δεκέμβριος 1988),

16. «Ελευθεροτυπία», «Ριζοσπάστης» 5 Μαΐου 1989.

τη σχετική είδηση για μια συνάντηση που είχε γίνει στη Θεσσαλονίκη, στις 8 Οκτωβρίου 1988. Έγραψε η εφημερίδα μεταξύ άλλων, ότι «ο κ. Συγγούνης με το σωματείο της Αθήνας ΕΚΑ, θέλει να μονοπωλήσει το συνδικαλισμό στην Αστυνομία. Καπελώνει συναδέλφους και φθάνει στο σημείο να δηλώνει μέσα από τις εφημερίδες ότι η ΔΕΑΒΕ προσχώρησε στην ΕΚΑ, ότι η ίδρυση άλλων σωματείων στην υπόλοιπη Ελλάδα είναι κίνηση διασπαστική κ.λπ.».

Η απάντηση δόθηκε από τον αντιπρόεδρο της ΔΕΑΒΕ και γενικό γραμματέα της ΠΟΑΣΥ τα επόμενα χρόνια, Ανέστη Κελεσίδη¹⁷, ο οποίος είχε επικαλεστεί και την απομαγνητοφωνημένη ομιλία του σε μια σύσκεψη συνδικαλιστών –εκπροσώπων σωματείων, στην οποία συμμετείχε και ο Κώστας Συγγούνης. Ο Ανέστης Κελεσίδης, τόνιζε ότι ο πρόεδρος της ΕΚΑ είχε συμφωνήσει ενώπιον όλων των συναδέλφων, να εκδοθεί, αμέσως μετά, κοινή ανακοίνωση με την οποία θα γινόταν πρόσκληση προς τους αστυνομικούς όλης της χώρας, χάριν της ενότητας, να ενταχθούν όλοι στα τοπικά σωματεία. «Τη στιγμή που αποδέχτηκες (σ.σ. κ. Συγγούνη) κάτω από επευφημίες και παροτρύνσεις των παρισταμένων την πρότασή μου, πράγματι συγκινήθηκα, όπως και συ άλλωστε, σ' αγάλιασα γιατί στο πρόσωπό σου έβλεπα τον συνάδελφο συναγωνιστή – συνδικαλιστή», έγραφε ο Ανέστης Κελεσίδης, απαντώντας στον Κώστα Συγγούνη, ο οποίος, όπως τον κατήγγελλαν τότε και άλλοι, παρουσίασε ακριβώς τα αντίθετα, μέσω της εφημερίδας της ΕΚΑ «Αστυνομία και Κοινωνία» (τεύχος 1, Οκτώβριος 1988), ότι δηλαδή είχε συμφωνηθεί να προσχωρήσει η ΔΕΑΒΕ στη ΕΚΑ, έχοντας υποτίθεται έτσι ανοίξει το δρόμο για αθρόες εγγραφές αστυνομικών από όλη την Ελλάδα.

Η συντονιστική επιτροπή

Ενώ, λοιπόν, γίνονταν τέτοιες συσκέψεις, ο Κώστας Συγγούνης, εξακολουθούσε στην γνωστή τακτική της παραπληροφόρησης, ιδίως των «επαρχιωτών». Αυτά τα «καπίτσια» δεν επηρεάζουν όμως σε τίποτε την προδιαγεγραμμένη πορεία των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, οι οποίοι όργωναν την Ελλάδα και πραγματοποιούσαν περιφερειακές συνδιασκέψεις με ξεκάθαρη διάθεση και στόχευση, την προώθηση του συνδικαλισμού και για να υπηρετηθεί αυτός ο στόχος έπρεπε να λειτουργήσει ένα πρώτο συντονιστικό όργανο.

17. Διετέλεσε γενικός γραμματέας από το 1ο Πανελλαδικό συνέδριο της ΠΟΑΣΥ το Μάιο του 1990 έως το 1993, όταν αποτάχθηκε από το Σώμα, λόγω της συνδικαλιστικής του δράσης. Δεκάδες χρηματικά πρόστιμα και ΕΔΕ, δυο αργίες δι' απολύσεως -η μια βμηνη και η άλλη οκτάμηνη- και μια 10μηνη, όντας ήδη εκτός Σώματος! Η Υπηρεσία επιχείρησε να τον μεταθέσει αντικανονικά στο Μεταγωγών Αθηνών το Νοέμβριο του 1989, αλλά αντί να κάμψει το ηθικό του, του έδωσε περισσότερη δύναμη για να καταγγείλει τους διώκτες του, ότι τον στέλνουν στην Αθήνα, χωρίς να του προκαταβάλλουν τα οδοιπορικά. Η διοίκηση επιμένει, αν και έχει καταλάβει τη γκάφα της. Ο Ανέστης Κελεσίδης με αναφορές και υπομνήματα προς το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, ζητά να ενημερωθεί για το σκεπτικό της απόφασης του συμβουλίου μεταθέσεων, αποδεικνύει ότι είναι συνδικαλιστικοί οι λόγοι, διαμαρτύρεται για τις παράνομες ενέργειες της διοίκησης, αποκάλυπτε την αυθαιρεσία και τη διαφθορά. Ο Ασκός του Αιόλου είχε ήδη ανοίξει... Ενδεικτικό του μένους της διοίκησης το «μνημείο της ντροπής», όπως το χαρακτηρίζει ο ίδιος, μια ιατρική γνωμάτευση υπηρεσιακού συμβουλίου, του 1990, στο οποίο οι ιατροί σημείωναν: Συνιστάται στον ενδιαφερόμενο να εισαχθεί σε δημόσιο ψυχιατρικό κατάστημα, δεδομένου ότι από την επί τμήμερον παραμονή του σε ιδιωτική κλινική δεν ήτο δυνατόν να διαγνωσθεί το βάθος της ασθένειάς του... Με άλλα λόγια, επεδίωκαν να τον βγάλουν τρελό για να έχουν άλλοθι...

Με τη συμμετοχή του Δημήτρη Κυριαζίδη είχε γίνει κατ' αρχάς μια σύσκεψη στα Χανιά, σε έναν υπόγειο χώρο, στο κέντρο της πόλης και μάλιστα κοντά στο κτίριο της Αστυνομικής Διεύθυνσης, ενώ ανάλογη συνάντηση είχε κάνει και ο πρόεδρος της ΔΕΑΒΕ Αθηναγόρας Παζαρής στο Ηράκλειο. Ήταν 24 Οκτωβρίου 1988 και όπως αναφέρεται στο δελτίο τύπου που φέρει τις υπογραφές του ίδιου και των προέδρων των σωματείων Ηρακλείου Ανδρέα Λιανέρη και Ρεθύμνου Στέλιου Χουδαλάκη, «η συνάντηση έγινε σε θερμό και ενθουσιώδες κλίμα. Υπήρξε πλήρης ταύτιση απόψεων σε όλα τα θέματα» και αποφασίστηκε η από κοινού έκδοση διακήρυξης θέσεων και αρχών για τους στόχους του συνδικαλισμού, την οργάνωση που πρέπει να ξεκινά από σωματεία σε κάθε έδρα νομού και θα κλιμακώνεται σε δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες οργανώσεις.

Μετά την Κρήτη, σειρά είχε το Αργίτιο και στη συνέχεια η Θεσσαλονίκη, το Σάββατο 29 Οκτωβρίου 1988. Το Εργατικό Κέντρο της πόλης άνοιξε τις πύλες του για να υποδεχτεί θαρραλέους συνδικαλιστές από έξι συνολικά υπό ίδρυση, είτε υπό διαμόρφωση, σωματεία. Ήταν εκεί η Θεσσαλονίκη, η Δράμα, το Κιλκίς, η Ξάνθη, η Πέλλα και η Φλώρινα. Οι εργασίες της περιφερειακής συνδιάσκεψης επεκτάθηκαν και την Κυριακή.

Οι αστυνομικοί καταγγέλλουν τη διοίκηση, εγκυβνουν την πολιτεία, σχεδιάζουν τις επόμενες κινήσεις τους και αποφασίζουν να γίνει νέα, πανελλαδική αυτή τη φορά, συνδιάσκεψη στην πρωτεύουσα. Ή δυνατόν πριν το τέλος του χρόνου, σε μια ακόμα προσπάθεια συντονισμού των δραστηριοτήτων όλων των σωματείων για μια ενωτική – δυναμική πορεία με στόχο το ισχυρό συνδικαλιστικό κίνημα σε κάθε νομό, σε κάθε αστυνομική υπηρεσία.

«Βασική κατεύθυνση των πρωτεργατών του ενιαίου συνδικαλιστικού κινήματος, είναι η οργάνωση σωματείων σε κάθε νομό που θα κλιμακώνεται, όμως, σε δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες οργανώσεις. Έτσι θα διασφαλίζεται η δημοκρατικότερη εκπροσώπηση, αποκέντρωση και καλύτερη λειτουργικότητα. Τα προβλήματα των αστυνομικών είναι κοινά, ανεξάρτητα της βαθμολογικής θέσης και ο αγώνας των αστυνομικών πρέπει να είναι κοινός», αναφερόταν στην κοινή απόφαση των «έξι».

Οι αντιπροσωπείες συμφώνησαν επίσης να εργαστούν για τη στενότερη συνεργασία σε όλους τους τομείς και προχώρησαν στην δημιουργία συντονιστικού οργάνου, μιας «ομάδας πρωτοβουλίας», η οποία θα αναλάμβανε μαζί με τα σωματεία Ηρακλείου, Ρεθύμνου και Αιτωλοακαρνανίας να διοργανώσει τη συνδιάσκεψη της Αθήνας.

Πράγματι, οι συνδικαλιστές έδωσαν ραντεβού στην Αθήνα, προκειμένου να προετοιμάσουν τη συνδιάσκεψη, δεδομένου ότι είχε επίσης αποφασισθεί, να προσκληθούν και εκπρόσωποι μαζικών φορέων και αν ήταν εφικτό, αντιπροσωπείες συνδικαλιστών αστυνομικών από χώρες της Ευρώπης. Στο πλαίσιο αυτό, όπως αποτυπώθηκε και στον ημερήσιο αθηναϊκό τύπο, την 1^η Νοεμβρίου 1988, οι συνδικαλιστές συναντήθηκαν με τον πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας Φώτη Κουβέλη, τον πρόεδρο της

ΑΔΕΔΥ Σπύρο Γιατρά και τον γραμματέα της ΟΤΟΕ Γράφα, καθώς και με το προεδρείο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας.

Ο πρόεδρος της ΕΚΑ, από την πλευρά του, με το άγχος της εξάπλωσης των γνήσιων συνδικαλιστικών σωματείων προχώρησε στην πρώτη Γενική Συνέλευση του «συλλόγου» του στην Αθήνα (8 Νοεμβρίου 1988), αλλά η αλήθεια είναι ότι παρά την προσπάθειά του να δώσει πανηγυρικό χαρακτήρα στη συνέλευση, καλώντας όλα τα πολιτικά κόμματα και τους συνδικαλιστικούς φορείς, ενώ είχαν προσκληθεί δεκάδες προσωπικότητες, δεν υπήρξε καμία πολιτική εκπροσώπηση, πέραν του βουλευτή του ΚΚΕ Διαμαντή Μαυροδόγλου. Εκεί ήταν, όμως, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, η μεγάλη αγωνία του οποίου ήταν έκδηλη ακόμη και για την άναρχη πορεία της ΕΚΑ. Παρά τα όσα είχαν μεσολαβήσει, προσήλθε στο χώρο που γινόταν η συνέλευση. Η κρισιμότητα των περιστάσεων δεν του επέτρεπε να μένει μακριά από τις σημαντικότερες εκείνες εξελίξεις. Τον ωθούσε στη συλλογική δράση το ενδιαφέρον του για το συνάδελφο, η αγωνία του πώς θα ξεπεραστούν τα οργανωτικά προβλήματα και πώς δεν θα παγιδευτούν οι συνάδελφοί του σε σχήματα καταδικασμένα να αποτύχουν. Ήταν εκεί γιατί ήθελε να μεταφέρει το δικό του μήνυμα, το δικό του όραμα για τον αστυνομικό συνδικαλισμό. Βεβαίως, δεν τον άφησαν καν να προσεγγίσει στο βήμα των ομιλητών, γιατί δεν ήθελαν να ακουστεί η άλλη, η διαφορετική συνδικαλιστική φωνή που εκπροσωπούσε.

Όλα αυτά δεν άρεσαν, βεβαίως, στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, το οποίο απάντησε με τη γνωστή του τακτική, να εκδίδει φύλλα πορείας και να μεταθέτει τους συνδικαλιστές που στελέχωναν τις προσωρινές διοικούσες επιτροπές των σωματείων, είτε να απειλεί ότι θα τους αποτάξει. Αυτό έγινε και στις 10 Νοεμβρίου 1988, όταν ανακοινώθηκε ότι τα πρωτοβάθμια πειθαρχικά συμβούλια αποφάσισαν διώξεις εις βάρος των Κώστα Συγγούνη και Γιάννη Κωστή της ΕΚΑ (παραπομπή για απόταξη)¹⁸, του Αθηναγόρα Παζαρή (παραπομπή για απόταξη), του Δημήτρη Ζουρλαντώνη και Δήμου Παπατόλια της προσωρινής διοικούσας της ΔΕΑΒΕ (παραπομπή για αργία με απόλυση)¹⁹ και του Ανδρέα Λιανέρη, προσωρινού προέδρου της Ένωσης Αστυνομικών Ηρακλείου (μετάθεση στη ΓΑΔΑ).

Τα «ομοσπονδιακά» σωματεία, δείχνοντας και πάλι τη διαφορά που τα χώριζε με την ΕΚΑ, στις 14 Νοεμβρίου 1988, με κοινή ανακοίνωσή τους κατήγγειλαν όλες ανεξαιρέτως τις διώξεις (και των δυο αστυνομικών της ΕΚΑ, καίτοι αυτοί ακολουθούσαν τη δική τους πορεία) και επαναβεβαίωναν την απόφασή τους για τη ίδρυση της Ομοσπονδίας.

Η ανακοίνωση έφερε τις υπογραφές εκπροσώπων σωματείων από έντεκα νομούς

18. Το πειθαρχικό συμβούλιο εκδίδει την απόφαση της απόταξης το Φεβρουάριο του 1989 με το αιτιολογικό ότι έδωσαν συνεντεύξεις χωρίς άδεια της υπηρεσίας, άσκησαν δημόσια ανεπίτρεπτη κριτική κατά της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας κ.λπ.

19. Οι υπό απόταξη συνδικαλιστές της ΔΕΑΒΕ, τιμωρήθηκαν τελικά με διμηνή αργία με απόλυση.

στους οποίους λειτουργούσαν ήδη, είτε ήταν στα σκαριά η ίδρυση σωματείων: Δράμα, Θεσσαλονίκη, Πέλλα, Καβάλα, Αττική, Αιτωλοακαρνανία, Φλώρινα, Ηράκλειο, Κιλκίς, Ξάνθη και Ρεθύμνο. Στην ανακοίνωση αναδεικνυόταν η «λησμονημένη» από την κυβέρνηση και τον υπουργό Δημόσιας Τάξης, αναφορά του Ανδρέα Παπανδρέου κατά την ανάγνωση των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης, στις 22 Νοεμβρίου 1981, που έλεγε:

«Παράλληλα, η κυβέρνηση θα αντιμετωπίσει τα οξυμένα προβλήματα του ανθρώπινου δυναμικού των Σωμάτων Ασφαλείας που αναφέρονται στις συνθήκες δουλειάς, στο ωράριο, σε απαράδεκτες κοινωνικές απαγορεύσεις και θα διασφαλίσει τη δυνατότητα συνδικαλιστικής έκφρασης πάντα μέσα στα πλαίσια του άρθρου 23 του Συντάγματος»...

«Σήμερα», διαβάζουμε στην ίδια ανακοίνωση των σωματείων, «αντά ξεχάστηκαν και αντί για συνδικαλιστική έκφραση έχουμε διώξεις, μεταθέσεις, εκφοβισμό, τρομοκρατία και γενικά μεθοδεύσεις που μας θυμίζουν εποχές που έχουν παρέλθει ανεπιστρεπті και έχουν καταδικαστεί από τον ελληνικό λαό».

Ανακοίνωση είχε εκδοθεί και από τη διοικούσα επιτροπή της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής την ίδια ημέρα (14 Νοεμβρίου 1988) με αφορμή, όπως ανέφερε τις «πειθαρχικές διώξεις συναδέλφων μας για τη συνδικαλιστική τους δράση». Και αφού καταδίκασε «τις ενέργειες αυτές και κάθε μορφή εκφοβισμού, που στρέφεται ενάντια στις προσπάθειες για ανάπτυξη του συνδικαλισμού στο χώρο μας, το οποίο θεωρούμε αναφαίρετο δημοκρατικό μας δικαίωμα», καλούσε «την ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, 1) Να σταματήσει άμεσα κάθε πειθαρχική δίωξη, 2) Να ανακαλέσει κάθε μέτρο εναντίον συνδικαλιστών (μεταθέσεις κ.λπ.) και 3) Να αναπτύξει πρωτοβουλίες για την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων Αστυνομικών Υπαλλήλων».

Από την πλευρά του ο Κώστας Συγγούνης, την ίδια ημέρα (14 Νοεμβρίου 1988) διοργάνωσε στην Αθήνα συνέντευξη τύπου και ερχόταν να λειτουργήσει σαν βούτυρο στο ψωμί της ηγεσίας. Με αφορμή ένα επεισόδιο που είχε γίνει στο αεροδρόμιο του Ελληνικού (κατά την άφιξη του Ανδρέα Παπανδρέου από το εξωτερικό στις 22 Οκτωβρίου 1988), με πρωταγωνιστή τον Κώστα Λαλιώτη, ο οποίος φέρεται να είχε αντιμετωπίσει με ύβρεις τον τότε αρχηγό Ανδρέα Καλογερά, ο Κώστας Συγγούνης είπε μεταξύ άλλων στους δημοσιογράφους: «Δυστυχώς αυτά τα ανδρείκελα έχουμε για αρχηγούς στην Αστυνομία. Τον Καλογερά τον αναγνωρίζουμε τυπικά. Ουσιαστικά είναι σαν να μην υπάρχει»²⁰.

Με τη όλη στάση του και την ανεδαφική αυτή δήλωση, όπως την χαρακτήριζαν οι συνάδελφοί του τότε, μπορεί να τροφοδότησε την ένταση και να «κέρδισε» προφανώς

20. «Έτσι έγινε η αρχή», σελ. 137

τις εφήμερες εντυπώσεις, κατέδειξε, ωστόσο, περίτρανα ότι τα γνήσια συνδικαλιστικά σωματεία στηρίζονταν σε αρχές, σεβόντουσαν τους θεσμούς και δεν επεδίωκαν τον πρόσκαιρο εντυπωσιασμό των αστυνομικών, αλλά ούτε και της κοινής γνώμης. Απέρριπταν τους αυθορμητισμούς και τις ενστικτώδεις αντιδράσεις αυτοσυντήρησης, ώστε να μην κατηγορηθούν από κανέναν για υπερφίαλες αντιλήψεις.

Νέα εγκύκλιος

Μέσα σε αυτό το κλίμα, κι ενώ η χώρα συγκλονίζεται από όσα βλέπουν το φως της δημοσιότητας γύρω από ένα οικονομικό σκάνδαλο με κεντρικό πρόσωπο τον τραπεζίτη Γιώργο Κοσκωτά και αρκετά σημαντικά κυβερνητικά στελέχη, που καταγγέλλονται από τα ΜΜΕ για περιεργες δοσοληψίες, πλησιάζει η επέτειος του Πολυτεχνείου, με τις καθιερωμένες εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα και τον πολιτικό κόσμο να εκτιμά πλέον ότι η χώρα θα οδηγηθεί σε πρόωρες εκλογές.

Το τοπίο θυμίζει «ηφαίστειο» έτοιμο να εκραγεί! Οι πρωτοβουλίες των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, ειδικά στη Βόρεια Ελλάδα, προκαλούν παραζάλη στους «νομοκάνονες» του υπουργείου, που ετοιμάζουν την επόμενη αντιδραστική τους κίνηση, βλέποντας ότι η δυναμική της συνεργασίας του Δημήτρη Κυριαζίδη με τους συναδέλφους του στη Θεσσαλονίκη Ανέστη Κελεσίδη και Αθηνάγορα Παζαρολή, στις Σέρρες Απόστολου Ρίζου, στην Πιερία Χρήστου Φωτόπουλου και πολλούς άλλους σε άλλες περιοχές της Μακεδονίας και της Θράκης, είναι εκτός ελέγχου. Είναι φανερό ότι οι συνδικαλιστές πέζουν την κυβέρνηση και στα μάτια της κοινής γνώμης την καθιστούν υπόλογη για έλλειψη δημοκρατικών αντανάκλαστικών.

Η διοργάνωση ανοικτών εκδηλώσεων διαμαρτυρίας μπαίνει, εν πλήρη συνειδήσει των... συνεπειών του νόμου, στην ημερήσια διάταξη των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, ενώ ετοιμάζονται και για τη συγκρότηση της συντονιστικής επιτροπής. Αποφασίζεται λοιπόν, να προετοιμαστούν μεθοδικά και προσεχτικά -για να έχουν απόλυτη επιτυχία- διάφορες, εν στολή, ανοικτές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας. Να καταταθεί στεφάνι στο χώρο του Πολυτεχνείου και να εκδηλωθεί ανοικτή συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τις διώξεις, στη Θεσσαλονίκη, στην οποία θα πάρουν μέρος αστυνομικοί από όλους τους νομούς της Μακεδονίας και της Θράκης. Να γίνουν ομιλίες και να ακολουθήσει πορεία προς το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, με στόχο την επίδοση ψηφίσματος.

Το υπουργείο, βεβαίως, έχει έτοιμη την απάντηση. Ανήμερα (!) της 15^{ης} επετείου του Πολυτεχνείου, κι ενώ μια τριμελής αντιπροσωπεία της ΔΕΑΒΕ (Αθηνάγορας Παζαρολής, Έλενα Σδράκα και Γιώργος Καλανδρέας) έχει καταθέσει στεφάνι στη μνήμη των νεκρών της εξέγερσης του Πολυτεχνείου (1973), ο τότε γενικός γραμματέας του υπουργείου Δημόσιας Τάξης Δημήτρης Πανταζής εκδίδει μια αλήστου μνήμης εγκύκλιο και καλεί τους νομάρχες να μπλοκάρουν κάθε συνδικαλιστική δραστηριότητα.

Θέμα της εγκυκλίου είναι ο «Συνδικαλισμός του αστυνομικού προσωπικού». Ας δούμε το περιεχόμενό της, το οποίο διαβιβάστηκε και σε όλες τις αστυνομικές υπηρεσίες:

«Σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα, για το αντικείμενο του θέματος:

Α. Το Σύνταγμα με το άρθρο 12 αναγνωρίζει το δικαίωμα στους Έλληνες να συνιστούν ενώσεις και μη κερδοσκοπικά σωματεία. Με νόμο μπορεί να επιβληθούν περιορισμοί στα δικαιώματα των Ελλήνων να συνεταιρίζονται.

Β. Η παρ. 2 του άρθρου 132 του Β.Δ. της 22-3-58 «Περί Κανονισμού Υπηρεσίας Χωροφυλακής», ορίζει ότι οι άνδρες της Χωροφυλακής δεν δύνανται να μετέχουν σε συλλόγους, σωματεία και οργανώσεις πάσης φύσεως ή τη διοίκηση αυτών χωρίς την έγκριση του υπουργού Δημόσιας Τάξης.

Γ. Η παρ. 1 του άρθρου 131 του από 31-12-57/20-1-58 Β.Δ. «Περί Κωδικοποιήσεως διατάξεων αφορουσών το Σώμα της Αστυνομίας Πόλεων» απαγορεύει στους ανήκοντες στο Σώμα της Αστυνομίας Πόλεων να αποτελούν συλλόγους ή να συνέρχονται κατ' άλλον τρόπον προς συνεννόηση για την υποστήριξη αξιώσεων σχετιζομένων προς την αστυνομική αυτών κατάσταση. Επίσης η παρ. 3 του ιδίου ως άνω άρθρου απαγορεύει τη συμμετοχή αστυνομικών υπαλλήλων σε οποιαδήποτε επιτροπή ή συμβούλιο χωρίς προηγούμενη έγκριση του Αρχηγού της Αστυνομίας.

Δ. Με διαταγές των τείως Αρχηγείων Χωροφυλακής και Αστυνομίας Πόλεων είχε χορηγηθεί έγκριση εγγραφής σε ορισμένους συλλόγους και Σωματεία, όπως: Γονέων και κηδεμόνων, σχολικών εφοριών, συλλόγων πολυκατοικιών, τοπικών αδελφοτήτων, εκκλησιαστικών συμβουλίων και άλλων παρεμφερούς χαρακτήρος, που δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν προβλήματα στη λειτουργία της Υπηρεσίας.

Ε. Σύμφωνα με το Νόμο 1481/84 «Οργανισμός Υπουργείου Δημόσιας Τάξης», η Αστυνομία έχει στρατιωτική οργάνωση και πειθαρχία και τελεί σε κατάσταση διαρκούς ετοιμότητας (άρθρο 3). Επίσης η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την υπ' αριθμ. 2649/1987 απόφασή της δέχτηκε ότι η Αστυνομία συνιστά στρατιωτική υπηρεσία και το αστυνομικό προσωπικό έχει στρατιωτική ιδιότητα.

Στ. Η άσκηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος των δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων ρυθμίζεται από το Νόμο 1264/82 στις διατάξεις του οποίου, όπως συνάγεται, ερμηνευτικά, δεν υπάγονται οι αστυνομικοί (άρθρο 30).

Ζ. Για το συνδικαλισμό των υπηρετούντων στην Ελληνική Αστυνομία δεν θεσπίστηκαν σχετικές διατάξεις, μετά την ψήφιση του Συντάγματος 1975. Σύμφωνα με το άρθρο 54 παρ. 4 του Νόμου 1481/84 οι οργανικές διατάξεις των πρώην Σωμάτων Χωροφυλακής και Αστυνομίας Πόλεων (εδάφια β και γ παρούσας) θεωρούνται, κατ' αρχήν ισχύουσες άρα η σύσταση σωματείων από αστυνομικούς και πολύ περισσότερο ο συνδικαλισμός αυτών δεν επιτρέπεται.

Η. Το άρθρο 5 του Κοινωνικού Χάρτη της Ευρώπης, ο οποίος κυρώθηκε με το Ν. 1426/84 (Α-32) κατοχυρώνει τη συνδικαλιστική ελευθερία των εργαζομένων, για την προστασία των οικονομικών και κοινωνικών συμφερόντων τους, πλην όμως ορίζει ότι

η έκταση των εγγυήσεων οι οποίες προβλέπονται από το άρθρο αυτό για την Αστυνομία θα καθορίζεται από την Εθνική Νομοθεσία.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του Α.Κ. (άρθρο 78 επ) επιτρέπεται η σύσταση σωματείου μη κερδοσκοπικού σκοπού, με απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου. Περαιτέρω το άρθρο 82 παρέχει το δικαίωμα στην εποπτεύουσα αρχή (Νομάρχη) να ασκήσει το ένδικο μέσο της έφεσης, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

Με αποφάσεις διαφόρων Πολυμελών Πρωτοδικείων της Χώρας συστήθηκαν με τη διαδικασία που ορίζει ο Α.Κ. ενώσεις και σωματεία αστυνομικών, στα καταστατικά των οποίων διαλαμβάνονται άλλοτε μεν ρητά και άλλοτε συγκεκαλυμμένα σκοποί συνδικαλιστικοί.

Τα σωματεία και οι ενώσεις αυτές, κατά το νόμο, εγγράφονται στο για το σκοπό αυτό τηρούμενο βιβλίο της Νομαρχίας.

Η εποπτεύουσα αρχή έχει το δικαίωμα της άσκησης του ενδίκου μέσου της έφεσης, μέσα σε προθεσμία 30 ημερών από την ημέρα που κοινοποιήθηκε νόμιμα η απόφαση με την οποία γίνεται δεκτή η αίτηση εγγραφής του σωματείου και 3 χρόνια στην περίπτωση της μη κοινοποίησης.

Όπως προαναφέρθηκε, από το περιεχόμενο των καταστατικών όλων των ενώσεων και σωματείων που έχουν μέχρι τώρα συσταθεί από τους αστυνομικούς, προκύπτει πάντοτε και συνδικαλιστικός σκοπός, άλλοτε καθαρά κι άλλοτε συγκεκαλυμμένα.

Δεν χωρεί λοιπόν αμφιβολία ότι κάτω από το μανδύα του σωματείου του Α.Κ. υποκρύπτεται συνδικαλιστική οργάνωση του Νόμου 1264/82, η οποία όμως δεν είναι δυνατή για τους αστυνομικούς υπαλλήλους, αφού ο νόμος αυτός σύμφωνα με το άρθρο 30 δεν έχει εφαρμογή γι' αυτούς.

Ύστερα από τα ανωτέρω, παρακαλούμε όπως, ως εποπτεύουσα αρχή, ασκείτε, σε κάθε περίπτωση ιδρύσεως σωματείου από αστυνομικούς, το από το άρθρο 82 του Α.Κ. προβλεπόμενο ένδικο μέσο της έφεσης, κατά της απόφασης αναγνώρισης.

Στις περιπτώσεις που παρήλθε η προθεσμία άσκησης του παραπάνω ενδίκου μέσου, δύνασθε κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 105 επ. του Α.Κ., να κινήσετε τη διαδικασία διάλυσης του σωματείου με την κατάθεση σχετικής αγωγής.

Ο Γενικός Γραμματέας

Δημήτρης Πανταζής»

Το νερό έχει μπει στο αυλάκι...

Το νερό, όμως, έχει μπει στο αυλάκι... Όσοι νομάρχες τόλμησαν να εφαρμόσουν αυτές τις οδηγίες, μόνο τον εαυτό τους εξέθεσαν. Η δυναμική του αγώνα των αστυνομικών προκαλούσε συνδικαλιστική φρενίτιδα. Οι διώξεις και η ακατανόητη στάση του υπουργείου να μη θέλει να παραδεχτεί το αναφαίρετο δικαίωμα των αστυνομικών για ελεύθερη συνδικαλιστική έκφραση, πείσμωναν ακόμα περισσότερο τους συνδικαλι-

στές. Η διάθεσή τους, δε, να προστατέψουν τα όσα συνδικαλιστικά δικαιώματα είχαν ήδη κατακτήσει, τους οδήγούσε στο να συνεχίσουν τον αγώνα ενωμένοι και δίχως ενδοιασμούς για την ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος, παρά την τρομοκρατία που είχε εξαπολύσει το υπουργείο εις βάρος τους.

Η ΔΕΑΒΕ, ως απάντηση στις διώξεις των στελεχών της, πραγματοποιεί την Παρασκευή, 18 Νοεμβρίου 1988, Γενική Συνέλευση στο Εργατικό Κέντρο της πόλης, με αντικείμενο τις μορφές αγώνα ενάντια στις διώξεις.

«Κάποτε οι εργάτες έδωσαν και τη ζωή τους για το συνδικαλισμό, εμείς δεν θα φοβηθούμε, δεν θα κάνουμε πίσω τώρα εξαιτίας των πειθαρχικών διώξεων» υποστηρίζει από το βήμα της συνέλευσης ένας συνδικαλιστής. Στα ρεπορτάζ των εφημερίδων καταγράφεται η παρουσία γυναικών, που ζητούν να συντονιστούν άμεσα όλοι οι αστυνομικοί της Βόρειας Ελλάδας. Στη συνέλευση, επίσης, καταγγέλλονται οι μεθοδεύσεις κάποιων διοικητών να εμποδίσουν το προσωπικό να πάρει μέρος στη συλλογική αυτή δράση, πραγματοποιώντας την ίδια ώρα υπηρεσιακές συγκεντρώσεις στα τμήματα, αλλά και η σπουδή κάποιων προϊσταμένων να εξαφανίσουν το συνδικαλιστικό υλικό από τα τμήματα, είτε να εμποδίσουν τη διακίνησή του.

Η συνέλευση υιοθέτησε ομόφωνα την πρόταση της πενταμελούς προσωρινής διοίκησης να πραγματοποιηθεί συγκέντρωση στο Άγαλμα Βενιζέλου και πορεία διαμαρτυρίας εν στολή, προς το υπουργείο Μακεδονίας – Θράκης σε μια εβδομάδα, δηλαδή στις 25 Νοεμβρίου 1988. Η εγκύκλιος Πανταζή, κυριολεκτικά, είχε βάλει φωτιά στο «σύστημα»...

Το ίδιο μήνυμα εξέπεμψαν οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές και τη Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου 1988, από τη συμπρωτεύουσα, όπου πραγματοποιήθηκε μια ακόμα Γενική Συνέλευση της ΔΕΑΒΕ, παρουσία, όμως, όλων των συνδικαλιστών από τους άλλους νομούς που μπορούσαν να είναι εκεί, με στόχο αφενός την προετοιμασία της πρώτης ένστολης διαμαρτυρίας τους και αφετέρου για να συντονιστούν ενόψει της συνάντησης της Αθήνας για την ίδρυση της Ομοσπονδίας.

Φλογερούς λόγους εκφώνησαν οι Αθηναγόρας Παζαρλής, Ανέστης Κελεσίδης, Δημήτρης Κυριαζίδης και άλλοι, καταγγέλλοντας την κυβέρνηση, ότι παρά τις υποσχέσεις, δεν ασχολήθηκε ουσιαστικά με τα προβλήματα των αστυνομικών, αλλά τους θυμάται μόνο προεκλογικά, παρέχοντάς τους μόνο ψίχουλα. Κατάγγειλαν, επίσης, το καθεστώς διώξεων και τις παρασκηνακές προσπάθειες της ηγεσίας να χωρίσει τους συνδικαλιστές σε «πράσινους» και «γαλάζιους» με την προσφιλή της τέχνη του «διαίρει και βασιλεύει»...

Στη συνέλευση μίλησαν και πολλά απλά μέλη, άνδρες και γυναίκες, τονίζοντας την αναγκαιότητα του συντονισμού της δράσης όλων των σωματείων. Ομόφωνα δε, όπως και στις 18 Νοεμβρίου 1988, αποφασίστηκε, εντός τεσσάρων ημερών, ήτοι, την Παρασκευή, 25 Νοεμβρίου 1998 και ώρα πέντε το απόγευμα, να προετοιμαστεί και να πραγματοποιηθεί στο κέντρο της Θεσσαλονίκης δυναμική, ενωτική ένστολη πορεία

διαμαρτυρίας ενάντια στις διώξεις Σεχιώτη και στην εγκύκλιο Πανταζή, στην οποία συγκέντρωση, να πάρουν μέρος και οι γυναίκες και τα παιδιά τους. Παράλληλα, να γίνουν συναντήσεις με κόμματα και μαζικούς φορείς για να υπάρξει και δική τους εκπροσώπηση στη συγκέντρωση.

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι συνδικαλιστές δεν είχαν κανένα περιθώριο αποτυχίας. Ο λόγος τους ήταν συμβόλαιο και η δράση τους αποτελεσματικότερη. Αδιάψευστος μάρτυρας, τα όσα επακαλούθησαν. Μετά από λίγες ημέρες, όπως είχαν «υποσχεθεί» στο... υπουργείο, η συμπρωτεύουσα ζούσε πραγματικά ιστορικές στιγμές. Ήταν η πρώτη στην νεότερη αστυνομική ιστορία οργανωμένη πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στις διώξεις των συνδικαλιστών αστυνομικών και ενάντια στις κατεστημένες αντιλήψεις. Σημείο συγκέντρωσης το Εργατικό Κέντρο και προορισμός το υπουργείο Μακεδονίας – Θράκης.

Πριν συναντήσουμε, όμως, τη διαδήλωση των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, θα ήταν τραγικό λάθος να μην αναφερθούμε στις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης και του αρμόδιου υπουργείου, ειδικότερα. Ήδη αναφερθήκαμε στην εγκύκλιο που είχαν στείλει προς τους νομάρχες -ανήμερα του Πολυτεχνείου- και μάλιστα μια ημέρα πριν αναλάβει νέος υπουργός Δημόσιας Τάξης ο Γιώργος Πέτσος (18 Νοεμβρίου 1988), ένα από τα πρόσωπα με βαριά τη σκιά του «σκανδάλου Κοσκωτά», ο οποίος, βεβαίως, αργότερα παραπέμφθηκε στο ειδικό δικαστήριο και αθωώθηκε.

Η πρώτη διαδήλωση

Ενόψει της αναμενόμενης δυναμικής, πρώτης στην ιστορία οργανωμένης πορείας διαμαρτυρίας ένστολων συνδικαλιστών από τη Βόρειο Ελλάδα, η ηγεσία του υπουργείου, νομίζοντας ότι με φθηνά κόλπα και με λίγη κουτοπονηριά, θα απέτρεπε τη συγκέντρωση και θα έκαμπε το ηθικό τους, επινόησε την τακτική των εκτάκτων εξορμήσεων... Με εντολή, λοιπόν, του τότε αρχηγού της Αστυνομίας Ανδρέα Καλογερά, ο τότε γενικός αστυνομικός διευθυντής Θεσσαλονίκης, υποστράτηγος Αθανάσιος Μορφάκης, πιστεύοντας προφανώς κι αυτός ότι μόνο έτσι μπορούσε να ματαιωθεί η πορεία, εξέδωσε κατεπείγον σήμα (7009/4/Ι-μζ), καλώντας εκτάκτως στις υπηρεσίες όλο το αστυνομικό προσωπικό, ώστε να «πραγματοποιηθεί εξόρμηση για πρόληψη και καταστολή εγκληματικότητας κατά διεύθυνση την 25-11-88 από ώρες 4 μ.μ. έως 10 μ.μ....». Ήταν η διαβόητη επιχείρηση «Αρετή» - κόλαφος για τους εμπνευστές της, διότι οι συνδικαλιστές αποδείχθηκαν «πιο στρατηγικοί» από τους στρατηγούς. Με μια κινητοποίηση - αστραπή, απάντησαν στα αντιδημοκρατικά σχέδια του υπουργείου και πραγματοποίησαν τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας μια ολόκληρη μέρα νωρίτερα!

«*Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται*», λέει ο λαός μας, κι εδώ η παροιμία πήγαινε γάντι. Οι μεθοδεύσεις ξεσήκωσαν τους αστυνομικούς, η είδηση κυκλοφόρησε από χείλη σε χείλη, με αποτέλεσμα η όλη κινητοποίηση να αποκτήσει ακόμα μεγαλύτε-

ρη δυναμική. Οι ίδιοι οι πολίτες, ακόμα κι αυτοί που δεν είχαν συνειδητοποιήσει -μέχρι τότε- τι συμβαίνει, άρχισαν να προβληματίζονται και να διάκεινται φιλικά προς τα αιτήματα των διαδηλωτών.

Παρά τις άσχημες καιρικές συνθήκες και την καταρρακτώδη βροχή που είχε προηγηθεί, την Πέμπτη και όχι την Παρασκευή, λοιπόν, το απόγευμα της 24^{ης} Νοεμβρίου 1988, περίπου 600 αστυνομικοί με στολή είτε με πολιτική περιβολή, βγήκαν στους δρόμους, κρατώντας πανό και φωνάζοντας συνθήματα. Στην πρώτη γραμμή όλοι οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές από τη Θεσσαλονίκη, τη Δράμα και την Ξάνθη.

Οι συγκεντρωμένοι, μετά τις ομιλίες στο Εργατικό Κέντρο, πορεύτηκαν μέσω των οδών Ολύμπου και Φιλίππου, έφτασαν στην Εγνατία έξω από το κτίριο της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης και εκεί τους περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη. Συνάδελφοί τους, που εκτελούσαν υπηρεσία βγήκαν στα παράθυρα και τους χαρετούσαν σχηματίζοντας το σήμα της νίκης, ενώ οι σαστισμένοι πολίτες χειροκροτούσαν με πάθος.

Οι διαδηλωτές με τα πανό υψωμένα πάντα, κατευθύνθηκαν μέσω της οδού Βενιζέλου και Αγίου Δημητρίου προς το υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης, για να επιδώσουν το ψήφισμα στον τότε υπουργό Στέλιο Παπαθεμελή, ο οποίος, όμως, απουσίαζε με αποτέλεσμα να το παραλάβει ο γενικός γραμματέας του υπουργείου. Χατζηπέτρον.

Άμεση ανάκληση των μεταθέσεων όλων των συναδέλφων, να σταματήσουν οι διώξεις και οι παραπομπές στα πειθαρχικά συμβούλια, να ανακληθούν οι απαγορευτικές εγκύκλιοι και να ξεκινήσει ο διάλογος με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης, ήταν τα κυρίαρχα αιτήματα των διαδηλωτών.

«Προπομπός» ένας μοτοσυκλετιστής της Άμεσης Δράσης, που άνοιγε το δρόμο, ενώ στην ουρά της πορείας ακολουθούσαν δυο οχήματα της Ασφάλειας.

Έκπληκτοι οι Θεσσαλονικείς έβλεπαν αυτούς που μέχρι τότε αστυνόμευαν τις πορείες, να βρίσκονται στη θέση των διαδηλωτών!

«Όχι στεγανά στη δημοκρατία, συνδικαλισμός και εκδημοκρατισμός τώρα» ήταν το κυρίαρχο σύνθημα της πορείας εκείνης, ενώ συνθήματα δονούσαν το κέντρο της πόλης: «Αν δεν δικαιωθούμε θα παραιτηθούμε», «Συνδικαλισμός - δημοκρατία, όχι διώξεις στην Αστυνομία», «Είμαστε ενωμένοι και αποφασισμένοι», «Η τρομοκρατία δεν θα περάσει»!

Να σημειωθεί ότι στο πλευρό των διαδηλωτών βρέθηκε ο εκπρόσωπος του ΚΚΕ Μιχάλης Σπυριδάκης (ο βουλευτής Μήτσος Σαχίνης απέστειλε τηλεγράφημα συμπαράστασης) και οι δήμαρχοι Αμπελοκήπων και Σταυρούπολης κ.κ. Σαπρανίδης και Τσακίρης. Μια αντιπροσωπεία συναντήθηκε αργότερα με τον εκπρόσωπο της Νέας Δημοκρατίας στη Θεσσαλονίκη Μ. Χατζηγεωργίου, ο οποίος εξέφρασε την υποστήριξη του στους διωκόμενους αστυνομικούς και ζήτησε από την κυβέρνηση να ευθυγραμμίσει την πολιτική της με τα ισχύοντα για το συνδικαλισμό στην Ευρώπη, ενώ η Οργάνωση Θεσσαλονίκης του ΠΑΣΟΚ, όπως έγραψε η τοπική εφημερίδα

«Θεσσαλονίκη» (25 Νοεμβρίου 1988) «εξέδωσε χθες (κάλιο αργά παρά ποτέ)²¹ ανακοίνωση συμπαράστασης», εκτιμώντας ως «θετική τη συνδικαλιστική δράση για τον εκδημοκρατισμό της Αστυνομίας και την επίλυση των εργασιακών προβλημάτων των αστυνομικών». Η εφημερίδα χαρακτήρισε θαρραλέα την πρωτοβουλία της κομματικής οργάνωσης να εκδώσει ανακοίνωση, αφού από το κεντρικό ΠΑΣΟΚ, ως κόμμα, ποιούσαν τη νήσαν...

Εντυπωσιακή σε όγκο και παλμό, όπως ήταν η συγκέντρωση, δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητη. Ενδεικτικοί οι τίτλοι των περισσότερων εφημερίδων: «Με τις οικογένειες στο δρόμο οι αστυνομικοί» («24 Ώρες»), «Πρώτη πορεία αστυνομικών» («Απογευματινή»), «Αστυνομικοί στους δρόμους, αλλά σε πορεία διαμαρτυρίας» («Μεσημβρινή»), «Διαδήλωση αστυνομικών – απάντηση στις διώξεις («Τα Νέα»), «Οι αστυνομικοί επιτηρούσαν τους διαδηλωτές αστυνομικούς» («Βραδυνή»), «Πορεία αστυνομικών στη Θεσσαλονίκη» («Ριζοσπάστης»), «Παρθενική πορεία αστυνομικών» («Θεσσαλονίκη»). Η τελευταία, γράφει στο σχετικό δημοσίευσμά της:

«Ενάμισυ αιώνα από τη σύσταση της Ελληνικής Αστυνομίας (ουσιαστικά από την ίδρυση του ελληνικού κράτους το 1830) για πρώτη φορά οι αστυνομικοί στην Ελλάδα, πήραν χθες το βράδυ τα πανό και φώναξαν το δικαίωμά τους για συνδικαλισμό, δίνοντας έτσι στην εργατομάνα Θεσσαλονίκη άλλη μια συνδικαλιστική πρωτιά.

Η διαδήλωση των νέων στην πλειοψηφία τους αστυνομικών, έγινε δεκτή από τον κόσμο με έκπληξη, αλλά και κάποια επιφυλακτικότητα, αφού το να βλέπουν αστυνομικούς, έστω και χωρίς στολή, να κάνουν πορεία και να φωνάζουν συνθήματα καταμεσής της Εγνατίας, ήταν κάτι το πρωτόγνωρο. Ο καιρός πάντως δεν ήταν με το μέρος των αστυνομικών στην παρθενική τους πορεία αφού έβρεχε καταρρακτωδώς, φυσούσε βαρδάρης και έκανε κρύο», σχολίαζε η ίδια εφημερίδα.

Ο τύπος ασχολήθηκε βεβαίως και με την αφηχολόγητη επιχείρηση «Αρετή» για την οποία ο γενικός αστυνομικός διευθυντής Αθανάσιος Μορφάκης υποστήριζε ότι ήταν καθαρά δική του απόφαση, και ότι απλώς «συνέπεσε με την εκδήλωση των συνδικαλιστών»... Τι να έλεγε ο άνθρωπος; Ότι ο αφηνδιασμός ήταν απόλυτος; Ή ότι δεν ανέμενε μέσα σε πέντε ώρες από τότε που είχε εκδώσει το πρωτοφανές σήμα για την επιστροφή των αστυνομικών, να κινητοποιηθούν τα σωματεία και να πετύχουν το «ακατόρθωτο»;

«Με αφορμή τις διώξεις των συναδέλφων μας και την κλιμάκωση των διαμαρτυριών των συναδέλφων μας στη Θεσ/νίκη», όπως σημείωνε, ανήμερα της συγκέντρωσης με ανακοίνωσή της, εξάλλου, η Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης καλούνταν «να εξετάσει προσωπικά το θέμα και να διατάξει ή καταστήσει σαφές ότι ουδείς συναδέλφός μας αστυνομικός διώκεται ή θα διωχθεί για τη συνδικαλιστική του δράση ή για αδικήματα και παραπτώματα άλλων, παρά μόνο για

21. Το σχόλιο είναι της εφημερίδας.

προσωπικές ενέργειες και πρακτικές που αντίκεινται σε Νόμους της Πολιτείας και Κανονισμούς του Σώματος. Πιστεύουμε πως δεν μπορεί κανείς ν' αφήνει να πλανάται η εντύπωση ότι σήμερα διώκονται συνδικαλιστές για συνδικαλιστική δράση, όταν κάθε ένας απ' αυτούς, δεν διώκεται για άλλα προσωπικά αδικήματα. Πιστεύουμε επίσης πως σε καμία περίπτωση δεν πρέπει αδικήματα ή παραπτώματα προσωπικά να καλύπτονται πίσω από την ιδιότητα του συνδικαλιστή. Η Αστυνομία έχει ανάγκη την ενσυνείδητη πειθαρχία των Υπαλλήλων της, αλλά ταυτόχρονα και την συνδικαλιστική έκφρασή τους» κατέληγε η Ένωση, επαναλαμβάνοντας τα γνωστά ήδη αιτήματα για το σταμάτημα των διώξεων κ.λπ., με την προσθήκη, όμως, ο υπουργός «να ορίσει το ταχύτερο δυνατόν συνάντηση με την ένωσή μας καθώς και τις άλλες ενώσεις για συζήτηση των προβλημάτων που απασχολούν το χώρο μας».

Αν παραθέτουμε αυτή την ανακοίνωση, το κάνουμε για να φωτίσουμε το παρασκήνιο που σίγουρα συνόδευε την εμφάνιση του σωματείου της Αττικής, διότι είναι τουλάχιστον περίεργο σε εκείνη τη φάση, να τίθενται με αυτόν τον τρόπο τα ζητήματα πειθαρχίας, όταν ήταν ξεκάθαροι οι λόγοι και οι στόχοι των διώξεων. Να δεχόταν άραγε, άνωθεν πέσεις το σωματείο ή μήπως ένιωθε την ανάγκη να κάνει «απαλές» συστάσεις στους συναδέλφους, «να μην τεντώνουν το σχοινί», διαδηλώνοντας και παραβιάζοντας τη νομιμότητα;

Το Συντονιστικό

Η παρθενική διαδήλωση διαμαρτυρίας της Θεσσαλονίκης είχε σηματοδοτήσει τις επόμενες κινήσεις των συνδικαλιστών. Τα σωματεία προβαίνουν, όπου είναι εφικτό, σε παραστάσεις διαμαρτυρίας, καταγγέλλουν τις μεθοδεύσεις και τις διώξεις των συνδικαλιστών, αλλά ταυτόχρονα εργάζονται πυρετωδώς για την ίδρυση της Ομοσπονδίας.

Στο πλαίσιο αυτό, στις 30 Νοεμβρίου 1988, συναντιούνται στην Αθήνα δέκα εκπρόσωποι πρωτοβαθμίων ενώσεων με το ιδρυτικό μέλος της «Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών» Δημήτρη Σπυράκο, προκειμένου να ανταλλάξουν απόψεις για τις επόμενες κινήσεις τους και κυρίως για να αναζητηθεί μια κοινή πορεία με το αστικού τύπου σωματείο, το οποίο επέμενε στην αρχική του δομή, ενώ τα άλλα αστικού τύπου σωματεία επεδίωκαν την τροποποίηση του καταστατικού τους.

Παρόντες είναι οι Δημήτρης Κυριαζίδης, Βασίλης Μάνδαλος (Δράμα), Αθηνάγορας Παζαρόλης, Γιώργος Καλανδρέας, Δήμος Παπατόλιας (Θεσσαλονίκη), Μανώλης Γεωργουλάκης και Μανώλης Βαροδάκης (Αττική), Γιώργος Κονδύλης και Γεράσιμος Μπελεβόνης (Αιτωλοακαρνανία), Τριαντάφυλλος Σαϊτίδης και Σωτήρης Ευφραϊμίδης (Κιλκίς), Κώστας Ψαράγκαθος (Καβάλα), Αθανάσιος Γιαννούδης (Φλώρινα), Μιχάλης Αλμπάνογλου και Κώστας Κουτσουράς (Πέλλα), Χρήστος Γεωργάκας (Ξάνθη), Στέλιος Χουδαλάκης και Παντελής Αλεξάκης (Ρέθυμνο), οι οποίοι εκπροσώπησαν και τα σωματεία Ηρακλείου και Χανίων.

Πρόεδρος της συνεδρίασης ορίζεται ο Γιώργος Καλανδρέας (Θεσσαλονίκη) και οι συνομιλίες καταγράφονται σε κασετόφωνο, ώστε τα πρακτικά να μην αμφισβητηθούν από κανέναν, καθώς υπάρχει η πρόταση για την αποστολή τους σε όλες τις ενώσεις.

Πρώτος μίλησε ο εκπρόσωπος της ΕΚΑ, ο οποίος επανέλαβε τη θέση του σωματείου του για αποκλεισμό των αξιωματικών από τις τάξεις του, αλλά και για συνάντηση όλων με τον Κώστα Συγγούνη στη «Γενική Κλινική», όπου είχε εισαχθεί για να αποφύγει το «φύλλο πορείας». Οι συνάδελφοί του διαφώνησαν με την μέχρι τότε τακτική της ΕΚΑ και ζήτησαν να υπάρξει δημόσια δήλωση από τον πρόεδρό της ότι αποδέχεται τη λειτουργία και των άλλων σωματείων.

Η συνεδρίαση έληξε με την αποδοχή της πρότασης των υπολοίπων συνδικαλιστών για δημιουργία μιας Συντονιστικής Επιτροπής -σε πανελλαδικό επίπεδο- με στόχο την δημιουργία της Ομοσπονδίας και την αποτροπή των διώξεων, μέσω της κλιμάκωσης των διαμαρτυριών σε πανελλαδικό επίπεδο. Οι συνδικαλιστές κάνουν έκκληση στην ΕΚΑ για ενιαία συνδικαλιστική έκφραση και ετοιμάζονται, λοιπόν, για τις επόμενες πρωτοβουλίες τους.

Για τη Συντονιστική Επιτροπή προτάθηκαν αμέσως και εξουσιοδοτήθηκαν να προχωρήσουν με ακόμα πιο γρήγορους ρυθμούς, ο Δημήτρης Κυριαζίδης (Δράμα), ο Στέλιος Χουδαλάκης (Ρέθυμνο) και ο Κώστας Κουτσουράς (Πέλλα), ενώ αποφασίστηκε να υπάρχει εκπροσώπηση δι' ενός ατόμου από όλα τα υπόλοιπα σωματεία.

Τραγέλαφος

Πριν αποχαιρετήσουμε το 1988, θα αναφερθούμε στις αρχαιρεσίες που είχε κάνει η ΕΚΑ στις 11 και 18 Δεκεμβρίου 1988 για την ανάδειξη του πρώτου εκλεγμένου δ.σ. της και στα τραγελαφικά συμβάντα που ακολούθησαν.

Για την κανονική ροή της εξιστόρησης των γεγονότων μνημονεύουμε παρενθετικά στο σημείο αυτό, μια σημαντική διημερίδα που είχε γίνει στις 19 Δεκεμβρίου 1988 από την Επιτροπή για τον Δημοκρατικό Αναπροσανατολισμό των Σωματών Ασφαλείας (ΕΔΑΣΑ), στην Αθήνα, με αντικείμενο τη νομιμότητα της συνδικαλιστικής δράσης των αστυνομικών και εισηγητή τον πρόεδρό της Κώστα Χουσιανάκο. Στην εκδήλωση συμμετείχαν και αρκετοί εκπρόσωποι των σωματείων που αγωνίζονταν για την ίδρυση της ΠΟΑΣΥ με επικεφαλής τον Δημήτρη Κυριαζίδα. Κατακλείδα της ημερίδας ήταν η εκ νέου έκκληση προς το υπουργείο να ανοίξει τις πόρτες του για διάλογο. Ο υπουργός Γιώργος Πέτσος, όμως, είχε άλλες, πιο σοβαρές ασχολίες... Να δίνει εντολές για την παρακολούθηση και την τιμωρία όσων τολμούσαν να υψώσουν το ανάστημά τους.

Αποκαλυπτική είναι η απαντητική διαταγή του Κλάδου Διοικητικής Υποστήριξης της 21^{ης} Δεκεμβρίου 1988 (6013/22/6-β) προς τις Αστυνομικές Διευθύνσεις Ακαρνανίας και Ρεθύμνου, οι οποίες ζητούσαν πληροφορίες για τον περαιτέρω τρόπο χειρισμού των συνδικαλιστών. Η ίδια διαταγή είχε κοινοποιηθεί σε όλες τις υπόλοιπες

Αστυνομικές Διευθύνσεις με θέμα «Ίδρωση Σωματείων - Συνδικαλισμός Αστυνομικού Προσωπικού» και είχε ως εξής:

1. Απαντώντας στα (α) και (β) σχετικές αντίστοιχα, παρακαλούμε να παρακολουθήσετε τις δραστηριότητες των νεοσύστατων σωματείων αστυνομικών της δικαιοδοσίας σας και σε περίπτωση που διαπιστώσετε ενέργειες ή παραλείψεις των μελών των Σωματείων που είναι αντίθετες με το πνεύμα της (γ) σχετικής (σ.σ. εννοεί την εγκύκλιο Σεχιώτη που προαναφέραμε), να κινήσετε την πειθαρχική διαδικασία και να επιβάλετε στους παραβάτες αστυνομικούς τις προβλεπόμενες από τους κανονισμούς πειθαρχικές κυρώσεις.

2. Στις λοιπές αστυνομικές Υπηρεσίες, στις οποίες κοινοποιείται η παρούσα, υπενθυμίζεται με την ευκαιρία αυτή, το περιεχόμενο της παραπάνω (γ) σχετικής, που τους έχει κοινοποιηθεί και η υποχρέωσή τους για κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις οργανικές διατάξεις και Κανονισμούς του Σώματος, σε περιπτώσεις που διαπιστώνουν πράξεις ή παραλείψεις αστυνομικών που αντιστρατεύονται το πνεύμα της παραπάνω διαταγής.

Ο Αρχηγός

Ανδρέας Καλογεράς

Αντιστράτηγος

Απ' ό,τι φαίνεται, το υπουργείο δεν ανησυχούσε τόσο με τη δραστηριότητα που είχε αναπτύξει ο Κώστας Συγγούνης, ο οποίος προσπαθούσε μέσα από τις κλινικές να αποφύγει την απόταξη, που του κοινοποιήθηκε τελικά το Φεβρουάριο του 1989, αλλά ο Δημήτρης Κυριαζίδης και οι συνεργάτες του. Για του λόγου το αληθές παραπέμπουμε στις μαρτυρίες του τότε νεοεκλεγέντος γενικού γραμματέα της ΕΚΑ Μίλτου Ανδρικόπουλου, ο οποίος γράφοντας για την ίδια περίοδο στο βιβλίο του ανέφερε: «Τελείωνε το 1988 και οι τοπικές επιτροπές του σωματείου μας έστειλαν απαισιόδοξα μηνύματα. Μας έγραφαν ήδη για την αδιαφορία που συναντούσαν»²²...

Ας δούμε τι είχε συμβεί, λοιπόν:

Τα πράγματα με την ΕΚΑ δεν πάνε καθόλου καλά, παρά το γεγονός ότι το διοικητικό της συμβούλιο είχε «αναβαπτισθεί» με τις κάλπες που είχαν στηθεί σε πολλές περιοχές, αρχές Δεκεμβρίου. Για διάφορους λόγους, προσωπικούς, οικονομικούς, καταστατικούς, υπηρεσιακούς, ενδοσυνδικαλιστικούς και άλλους, γρήγορα το δ.σ. διχάστηκε, όπως ο ίδιος ο Κώστας Συγγούνης έχει παραδεχθεί δημοσίως. Έτσι, εμφανίστηκαν βασικά δυο (;) ομάδες, η μεν πρώτη υπό τον Κώστα Συγγούνη να ανακοινώνει εκτάκτως μια ανοικτή συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο θέατρο «Ακροπόλ» στο κέντρο της Αθήνας (16 Ιανουαρίου 1989) με δυο εισηγήσεις -για τα ναρκωτικά και το

22. «Έτσι έγινε η αρχή», σελ.155.

συνδικαλισμό- και με προοπτική να γίνει και πορεία, αν υπήρχε πλήθος αστυνομικών, η δε άλλη ομάδα, που προφανώς δεν ήταν ευχαριστημένη από τα αποτελέσματα των αρχαιρεσιών, να ετοιμάζεται να προβεί σε καταγγελίες, στην πρώτη προγραμματισμένη, τακτική τους συνέλευση –τρεις ημέρες μετά- στις 19 Ιανουαρίου 1989, και η οποία είχε δυο θέματα, τον απολογισμό πεπραγμένων και την τροποποίηση του καταστατικού τους (τοπικές επιτροπές και θέμα ανθυπαστυνόμων).

Και οι δυο αυτές ημερομηνίες ήταν καταλυτικές για την έκβαση της «μάχης» που διεξαγόταν στο εσωτερικό της ΕΚΑ.

Κατ' αρχάς η συγκέντρωση στο «Ακροπόλ» εξελίχθηκε σε φιάσκο γιατί δεν πήγαν οι αστυνομικοί, «βοηθώντας» και του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, το οποίο είχε τη φαινή ιδέα να κηρύξει επιφυλακή και να καλέσει στις έδρες όλων των διευθύνσεων, όλους τους αστυνομικούς του Λεκανοπεδίου και τούτο, με το πρόσχημα των τρομοκρατικών απειλών...

Μετά από άνωθεν εντολές τέθηκε, ειδικότερα, από τον γενικό αστυνομικό διευθυντή Αττικής Μαρίνη Λαμπρόπουλο, ολόκληρη η δύναμη σε επιφυλακή δήθεν «επειδή υπάρχουν πληροφορίες ότι πρόκειται να λάβει χώρα τρομοκρατική ενέργεια στην περιοχή Αττικής από 15.30 ώρα της σήμερον 16^{ης} Ιανουαρίου 1989 μέχρι νεότερας διαταγής μας, με στολή οι των Υπηρεσιών Τάξης και με πολιτική περιβολή της Ασφάλειας»... Στο πλαίσιο αυτής της διαταγής τα περιπολικά της Αμεσης Δράσης πήγαιναν στα σπίτια των αστυνομικών και ενημέρωναν για την επιφυλακή. Παρ' όλα αυτά, η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε με τη συμμετοχή μερικών δεκάδων αστυνομικών, κυρίως, της νυχτερινής βάρδιας, οι οποίοι απαλλάσσονταν της επιφυλακής, του βουλευτή του ΚΚΕ Στρατή Κόρακα και εκπροσώπων της Δημοκρατικής Αναγέννησης, της ΟΝΝΕΔ και κάποιων δήμων.

Την ίδια βραδιά, ο Γιώργος Πέτσος ενημέρωνε τους δημοσιογράφους ότι η απόφαση για την επιφυλακή απλώς συνέπεσε με την εκδήλωση διαμαρτυρίας και ότι θα ήταν άδικο να κατηγορείται η Αστυνομία. Η αλήθεια είναι πάντως ότι, όταν μετά από μερικές μέρες εξαγγέλθηκε νέα συγκέντρωση διαμαρτυρίας, το υπουργείο δεν τόλμησε να επαναλάβει το ίδιο λάθος... Μάλλον, αυτή τη φορά το βόλευε να πάνε αστυνομικοί στη συνέλευση, όχι όμως για να συζητήσουν σοβαρά για τα προβλήματά τους, αλλά για να διαλυθεί η ΕΚΑ και να δυσφημισθεί στο σύνολό του ο συνδικαλισμός των αστυνομικών.

Η 2^η τακτική συνέλευση της ΕΚΑ έγινε, πράγματι, στις 19 Ιανουαρίου 1989, αλλά τα πρώτα σύννεφα δεν άργησαν να σκιάσουν όχι μόνο τις εργασίες της συνέλευσης, αλλά και την ίδια την πορεία της, ως «πλατιάς» οργάνωσης αστυνομικών. Ενώ το θέμα της συνέλευσης ήταν η τροποποίηση του καταστατικού, αναφορικά με τη συμμετοχή ή όχι των ανθυπαστυνόμων, η συνέλευση μετατράπηκε «σε οχλοκρατική συγκέντρωση», όπως υποστήριζαν πια όλες οι πλευρές, με τη διαφορά ότι η μια κατηγορούσε την άλλη.

Ο Μιλτιάδης Ανδρικόπουλος, ένα από τα ιδρυτικά της μέλη υποστήριξε π.χ. ότι στη συνέλευση τέθηκαν από συγκεκριμένα μέλη του δ.σ. ζητήματα ηθικής τάξης και οικονομικών ατασθαλιών, με αποτέλεσμα να τυναχθεί στον άερα ολόκληρο το οικοδόμημα, υπό το βάρος και των πειθαρχικών διώξεων του προέδρου Κώστα Συγγούνη και του ταμία Γιάννη Κωστή, οι οποίοι μπαινόβγαιναν στα νοσοκομεία για να αποφεύγουν το πειθαρχικό συμβούλιο.

Το κλίμα στη συνέλευση πυροδοτήθηκε όταν ένα μέλος της Ελεγκτικής Επιτροπής που ανέβηκε στο βήμα για να μιλήσει για τον έλεγχο του ταμείου, είπε ότι ο ταμίας δεν του είχε δώσει το βιβλίο εσόδων – εξόδων. Του απάντησε ο Κώστας Συγγούνης ότι δεν υπήρχε χρόνος επειδή ο ταμίας ήταν στην κλινική, αλλά και «λόγω της μεγάλης εκτάσεως που έλαβε η δικτύωση της ΕΚΑ»... Άλλοι ζητούσαν να μάθουν πόσα μέλη έχει ο σύλλογος χωρίς να παίρνουν απάντηση, άλλοι έλεγαν ότι στις αρχαιρεσίες που είχαν προηγηθεί δεν προσμετρήθηκαν ψηφοδέλτια που είχαν σταλεί από την επαρχία στην Αθήνα, με αποτέλεσμα, να υπάρχει αλλοίωση του εκλογικού αποτελέσματος, άλλοι ότι πρόκειται για προβοκάτσες που στοχεύουν στη διάλυση της ΕΚΑ...

Προφανώς, βλέποντας το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια του, ο Κώστας Συγγούνης, στις 8 Φεβρουαρίου 1989, διοργάνωσε ανοικτές συγκεντρώσεις, στην πλατεία Κάνιγκος στην Αθήνα και πορεία στη Βουλή, ενώ ανάλογες συναντήσεις έγιναν στη Θεσσαλονίκη και στη Λάρισα από τις «τοπικές επιτροπές», με αίτημα την αναστολή των διώξεων.

Στην οδό Ακαδημίας στην Αθήνα, οι περαστικοί χειροκροτούσαν πράγματι τους αστυνομικούς που πορεύονταν προς την Βουλή και τα γραφεία της τότε ΕΟΚ στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας, ενώ στη Θεσσαλονίκη, η συγκέντρωση έγινε σε κλειστό χώρο, όπου κάθε φορά που ακουγόταν το όνομα του Γιώργου Πέτσου, ακολουθούσαν έντονες αποδοκμασίες. Στην Αθήνα οι διαδηλωτές επέδωσαν ψήφισμα στα πολιτικά κόμματα και ζήτησαν να σταματήσουν οι διώξεις. Ο γραμματέας του Εργατικού Κέντρου Αθήνας Παναγιώτης Πλούμης χαιρέτησε την εκδήλωση και προανήγγειλε ότι τις επόμενες ημέρες θα πραγματοποιήσει μαζί με άλλους φορείς πορεία διαμαρτυρίας στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Θορυβημένο το υπουργείο απάντησε στις 9 Φεβρουαρίου 1989, εκδίδοντας την ακόλουθη ανακοίνωση, που αναφέρεται «στις κινητοποιήσεις των «συνδικαλιζομένων» αστυνομικών»:

«Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με επάλληλες νομοθετικές ρυθμίσεις διεύρυνε μέχρι τα ακρότατα όριά τους τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων.

Η στρατιωτική δομή και ιεραρχία της Ελληνικής Αστυνομίας και η ισχύουσα νομιμότητα στη λειτουργία της, δεν επιτρέπουν την ανάπτυξη, αλλά ούτε την πρωτοβουλία, για την δημιουργία συνδικαλιστικών φορέων στο χώρο της Αστυνομίας.

Ο νόμος και ο κανονισμός παρέχουν τα εχέγγυα και τις διαδικασίες για τη δια-

σφάλιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων στην ΕΛ.ΑΣ., αλλά παράλληλα θεσπίζουν πειθαρχικές ακόμη και ποινικές ευθύνες στους ενεργούντες παρά τις απαγορευτικές διατάξεις.

Το ΥΔΤ είναι υποχρεωμένο να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την πάταξη του φαινομένου, που αποτελεί απειλή για την ομαλή λειτουργία και την αποτελεσματικότητα της Αστυνομίας».

Με κατεπείγουσα, δε, διαταγή του αρχηγού της Αστυνομίας Ανδρέα Καλογερά της 10^{ης} Φεβρουαρίου 1989 και με θέμα «Συνδικαλιστικές δραστηριότητες Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών και Δημοκρατικής Ένωσης Αστυνομικών Βόρειας Ελλάδας» το υπουργείο ζητά στοιχεία. Το σήμα προς όλες τις υπηρεσίες αναφέρει: «Την 8-2-1989 έλαβαν χώρα δραστηριότητες των αναφερομένων στο θέμα ενώσεων που είχαν σχέση με τον συνδικαλισμό του αστυνομικού προσωπικού και συγκεκριμένα και πορεία στην Αθήνα και συγκέντρωση στη Θεσ/νίκη. Υστερα απ' αυτό παρακαλούμε με προσωπική ευθύνη προϊσταμένων υπηρεσιών να εξακριβώσετε και αναφέρετε εντός πενθημέρου στοιχεία αστυνομικών των υπηρεσιών σας που τυχόν έλαβαν μέρος στις προαναφερόμενες εκδηλώσεις».

Ταυτόχρονα, όμως, το υπουργείο καλεί τα κόμματα και τις παρατάξεις, που όπως αναφέρει, «είτε υποθάλπουν είτε αποδέχονται τις παράνομες πρωτοβουλίες των «συνδικαλιζομένων» κατωτέρων αστυνομικών, να αναλάβουν τις ευθύνες τους και εάν έχουν πολιτική άποψη, που να περιλαμβάνει και τη συνδικαλιστική δράση των αστυνομικών, να την υποβάλλουν στον λαό για αποδοχή και έγκριση»...

Η ΕΚΑ επιχειρεί άλλη μια παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, στις 14 Φεβρουαρίου 1989, με απώτερο στόχο να συναντηθεί με τον Γιώργο Πέτσο για τις αποτάξεις Συγγούνη-Κωστή, ενώ δυο αστυνομικοί, οργανωμένοι στην τοπική επιτροπή της ΕΚΑ Θεσσαλονίκης, οι Παναγιώτης Παλαμάρας και Αναστάσιος Καλαϊτζίδης κάνουν απεργία πείνας κλινική «Κυανούς Σταυρός».

Στη συγκέντρωση, έξω από το υπουργείο, συμμετέχουν ορισμένα μόνο μέλη του διοικητικού συμβουλίου της ΕΚΑ υπό τον Κώστα Συγγούνη και εκπρόσωποι του Εργατικού Κέντρου της Αθήνας και της ΓΣΕΕ. Παρά την έντονη διαμαρτυρία τους, βρίσκουν κλειστές τις πόρτες.

Είναι φανερό ότι η ΕΚΑ αδυνατεί να συγκεντρώσει πλέον κόσμο, καθώς σημαντικά πρόωγη στελέχη της είτε δεν την ακολουθούν διότι στρέφονται προς τα αμιγώς συνδικαλιστικά σωματεία, είτε διότι συνασπίζονται για να ανατρέψουν τον πρόεδρο και τον ταμία της, ώστε να απαλλαγούν από τις βαριές σκιές που άφησε πίσω της η δεύτερη και τελευταία γενική της συνέλευση... Ο ίδιος, όπως άφησε να εννοηθεί τότε με το ενημερωτικό σημείωμά του που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της ΕΚΑ (τεύχος 7-8, 1989) ήλπιζε ότι ο αγώνας του θα μπορούσε εύκολα να δικαιωθεί, αν υπήρχε κυβερνη-

τική αλλαγή. Άφηνε μάλιστα έναν υπαινιγμό για τη Νέα Δημοκρατία, υποστηρίζοντας ότι «ο συνδικαλιστικός τομέας της Νέας Δημοκρατίας, είχε επί μήνες ασχοληθεί με τον αστυνομικό συνδικαλισμό και ειδικώς με το καταστατικό μας. Όποιος έχει αντίρρηση, του το αποδεικνύω», έλεγε!

Όσο για την απεργία πείνας των δυο θαρραλέων αστυνομικών, που κράτησε σχεδόν ενιά ημέρες, έληξε ξαφνικά, όταν ακούστηκε από τα ραδιόφωνα ότι ο συνδικαλισμός είναι νόμιμος!

Πρέπει να επισημάνουμε στο σημείο αυτό, ότι εκείνη την περίοδο είχε βγει στον αέρα η ιδιωτική ραδιοφωνία. Οι πρώτοι ιδιωτικοί σταθμοί²³, χωρίς το στενό κορσέ της κρατικής εξουσίας αναμεταδίδουν τις ειδήσεις για τις συνδικαλιστικές δραστηριότητές τους και προκαλούσαν έναν ακόμα πονοκέφαλο στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Ενδεικτικό του κλίματος, ήταν αυτό που είχε γίνει στην Αθήνα στις 20 Φεβρουαρίου 1989, όταν κάποιοι ιδιωτικοί σταθμοί μετέδωσαν ότι ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Πέτσος κατά τη συνέντευξή του την Κυριακή 19-2-1989 στο Δ' Πρόγραμμα, μετέβαλε θέσεις, όσον αφορά το συνδικαλισμό στην Αστυνομία. Πανικόβλητο, λοιπόν, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης έσπευσε την επομένη να διευκρινίσει ότι ο κ. υπουργός «όχι μόνο δεν άλλαξε θέση, αλλά ούτε και διαφοροποίησε κατ' ελάχιστο τις δημόσια διακηρυγμένες θέσεις όσον αφορά το θέμα αυτό»! Και ποιες ήταν αυτές οι θέσεις;

Σύμφωνα με την ανακοίνωσή του, «η θέση ότι δεν μπορεί να υπάρξει συνδικαλισμός στην Αστυνομία που απορρέει τόσο από το υπάρχον νομικό πλαίσιο, όσο και από τη φύση της δομής και αποστολής της Ελληνικής Αστυνομίας, εξακολουθεί να παραμένει σταθερή και αμετακίνητη. Η παρερμηνεία των δηλώσεων του υπουργού πιθανόν να προήλθε από το επιπρόσθετο στοιχείο που επικαλέστηκε κατά την παραπάνω ραδιοφωνική εκπομπή, ότι δεν νοείται συνδικαλισμός χωρίς το δικαίωμα της απεργίας, το δε υπουργείο δεν είναι αντίθετο σε Σωματεία των άρθρων 78 και επόμε. του Α.Κ. που έχουν σκοπούς καθαρά πολιτιστικούς, αθλητικούς, φυσιολατρικούς.

Τέτοιο παράδειγμα υπάρχει με την από ετών λειτουργούσα Διεθνή Ένωση Αστυνομικών (IPA), στην οποία είναι γραμμένα χιλιάδες μέλη της Ελληνικής Αστυνομίας και για την εκπλήρωση των σκοπών της το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης συμπαρίσταται και ενισχύει».

Αυτά ανακοίνωνε τότε ο Γιώργος Πέτσος, ως υπουργός του ΠΑΣΟΚ, για να γνωρίζουμε όλοι από ποιες συμπληγάδες και από ποιά κομματική μέγγενη περνούσε το νεογέννητο συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών μας, το οποίο δεν προλάβαινε πια να παρακολουθεί τις εναλλαγές των υπουργών στο Δημόσιας Τάξης.

23. Η πρεμιέρα της ιδιωτικής ραδιοφωνίας έγινε στις 31 Μαΐου 1987 με τον «Αθήνα 9,84» επί δημάρχου Αθηναίων Μιλτιάδη Έβερτ, αλλά οι πρώτοι από τους γνωστούς και λειτουργούντες ως σήμερα σταθμοί βγήκαν στον αέρα τέλη 88, αρχές 1989. Στη Θεσσαλονίκη λειτουργούσε επίσης ελεύθερο δημοτικό ραδιόφωνο επί Δημαρχίας Σωτήρη Κούβελα.

Με έναν ακόμα ανασχηματισμό της κυβέρνησης Ανδρέα Παπανδρέου, τον Γιώργο Πέτσο διαδέχεται στο Υ.Δ.Τ., στις 15 Μαρτίου 1989, ένα από τα ιδρυτικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, ο Άκης Τσοχατζόπουλος, ο οποίος είχε ήδη την ιδιότητα του υπουργού Εσωτερικών και πνιγμένος στις υποθέσεις του πρώτου τη τάξη υπουργείου, ουδόλως ασχολείται με το νέο αντικείμενο και έτσι οι θέσεις Σεχιώτη περνούν στα κυβερνητικά κλιμάκια.

Τίποτε δεν αλλάζει, ωστόσο, στην πολιτική του υπουργείου. Στις 23 Μαρτίου 1989 ο γενικός γραμματέας Γιάννης Πανούτσος, μιλώντας σε υπηρεσιακή συγκέντρωση των αστυνομικών στα Γιάννενα, και συγκεκριμένα στο Πνευματικό Κέντρο του δήμου, καταφέρθηκε ασύστολα κατά του συνδικαλισμού. Όπως έγραψε ο ανταποκριτής του «Ριζοσπάστη» (24 Μαρτίου 1989), *«οι κύριες και φαρμακερές βολές του γ.γ. κατευθύνονταν ενάντια στο συνδικαλισμό. Τον τελευταίο καιρό, είπε, κύρια στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, υπήρξαν κάποια έκτροπα από το λεγόμενο συνδικαλισμό των αστυνομικών. Ο συνδικαλισμός είναι συνταγματικό δικαίωμα των εργαζομένων, όχι όμως και για τα στρατιωτικά σώματα, όπως είναι τα Σώματα Ασφαλείας γιατί είναι επικίνδυνο για τις ελευθερίες του λαού να κάνουν πορείες οι αστυνομικοί με πολυβόλα, αυτόματα, περίστροφα κ.λπ.»*

Η ίδια εφημερίδα έγραψε, επίσης, ότι και στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη αξιωματικών υπό τον νέο υπουργό Άκη Τσοχατζόπουλο, προκειμένου η Γενική Διεύθυνση να λάβει ανάλογα μέτρα για να παρεμποδίσει τις αρχαιρεσίες και την ανάδειξη της πρώτης αιρετής διοίκησης της Δημοκρατικής Ένωσης Αστυνομικών Βορείου Ελλάδας, που είχαν προγραμματιστεί για τις 27 Μαρτίου 1989. Δεν χωρά καμία αμφιβολία, βεβαίως, ότι τα ίδια συνέβαιναν και στους υπόλοιπους νομούς, όπου έδιναν τη δική τους μάχη οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές μας.

Το '89 είναι, όμως, μια χρονιά με σημαντικά πολιτικά γεγονότα, λόγω του σκανδάλου Κοσκωτά, όπως έχουμε ήδη τονίσει, και όσο περνά ο καιρός, είναι φανερό ότι πλησιάζει η πτώση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Από τις 15 Μαρτίου έχει παρατηθεί ο υπ' αριθμόν 2 του Κινήματος Μένιος Κουτσόγιωργας, προκαλώντας τον ανασχηματισμό της κυβέρνησης, στο πλαίσιο του οποίου είχε γίνει και η αλλαγή σκυτάλης στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, που προαναφέραμε.

Με τη ρευστότητα, λοιπόν, που διατρέχει το πολιτικό σκηνικό και τις πρώρες εκλογές να είναι πλέον ορατές δια γυμνού οφθαλμού, η Νέα Δημοκρατία από την πλευρά της, δείχνοντας πια ένα πιο φιλελεύθερο προφίλ, στις 3 Απριλίου 1989, δια του γραμματέα της ΟΚΕ Δημόσιας Τάξης Γιώργου Σουφλιά, εξαγγέλλει επαναστατικές για την παράταξη της αλλαγές στα Σώματα Ασφαλείας.

Ο βουλευτής Γιώργος Σουφλιάς, σε συνεργασία με τον πρόεδρο της ΟΚΕ Δημόσιας Τάξης Δημήτρη Φράγκο, ανακοινώνουν ότι το κόμμα τους τάσσεται υπέρ του ελεύθερου συνδικαλισμού, όπως τον κατοχυρώνει το Σύνταγμα, το οποίο δεν επιτρέπει μόνο την απεργία. Όπως αναφέρεται δε σε ρεπορτάζ του «Ελεύθερου Τύπου»

(4 Απριλίου 1989), «οι αστυνομικοί είναι ελεύθεροι να φτιάχνουν σωματεία και να παλεύουν για τα αιτήματά τους. Δεν θα διωχθούν. Αντίθετα, η Νέα Δημοκρατία θα αποκαταστήσει πλήρως όσους αστυνομικούς τιμωρήθηκαν για συνδικαλιστικούς λόγους και επίσης όσους διώχθηκαν (και είναι πολλοί) και για πολιτικούς λόγους».

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση πιέζεται αφόρητα πλέον. Ο Άκης Τσοχατζόπουλος, αντιλαμβάνεται το «άνοιγμα» της Νέας Δημοκρατίας και μια ημέρα μετά από τις δηλώσεις των Γιώργου Σουφλιά και Δημήτρη Φράγκου, στις 4 Απριλίου 1989, παρουσιάζοντας στους δημοσιογράφους τις πολιτικές του θέσεις, άφηνε ανοιχτό ένα «παράθυρο», λέγοντας: «Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι η Αστυνομία έχει το χαρακτήρα στρατιωτικής υπηρεσίας. Ως εκ τούτου, η κλασική μορφή συνδικαλισμού δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσει. Είναι, όμως, ένα θέμα υπό συζήτηση πολύ λογικό, πώς και με ποιον τρόπο θα μπορούν να υπάρξουν λειτουργίες που θα καλύπτουν τις ανάγκες συνδικαλιστικής λειτουργίας. Είναι ένα θέμα που έχει αντιμετωπιστεί ξεκάθαρα από το υπουργείο. Έχει ξεκαθαριστεί ότι έχει υπάρξει κατάχρηση της έννοιας του συνδικαλισμού με αποτέλεσμα να υπάρχουν αρνητικά φαινόμενα. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να νοείται συνδικαλισμός ή αντιμετώπιση προβλημάτων σε βάρος της πειθαρχίας και της αποστολής της Αστυνομίας. Το θέμα νομίζω ότι θα μας απασχολήσει στο μέλλον. Τώρα δεν έχει άμεση προτεραιότητα. Βρισκόμαστε μπροστά στις εκλογές (σ.σ. έγιναν τελικά στις 18 Ιουνίου 1989) και η Αστυνομία πρέπει να αναλάβει το ρόλο της, να διασφαλίσει την κοινωνική γαλήνη», δήλωνε ο υπουργός.

Ένα μήνα μετά, στις 11 Μαΐου 1989 ο τέως γενικός διευθυντής της Νέας Δημοκρατίας Διονύσης Μπεχράκης, με δηλώσεις του εξέφραζε κι εκείνος τη συμπαραστάση τους στους διωκόμενους συνδικαλιστές και κατηγορούσε την κυβέρνηση ότι με τη στάση της δείχνει τον αυταρχισμό και την προσπάθειά της να ελέγξει τα Σώματα Ασφαλείας. Η δήλωση αυτή είχε γίνει στο περιθώριο της πρώτης επίσημης συνέντευξη τύπου που είχε δώσει την ίδια ημέρα στην Αθήνα το προεδρείο της Ένωσης Αξιωματικών Αστυνομίας, η οποία είχε ήδη αναγνωρισθεί από τις 21 Μαρτίου 1989 από το Πολυμελές Πρωτοδικείο, βάσει των διατάξεων περί σωματείων του Αστικού Κώδικα.

Από την πλευρά του, το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης προσπαθώντας να χρυσώσει το χάπι της ανακολουθίας των υπουργών Δημοσίας Τάξης και να τονώσει κάπως το γόητρό τους, ανακοίνωνε ότι αυξάνεται σε τρεις χιλιάδες δραχμές το επίδομα που παίρνουν οι αστυνομικοί για κάθε εργάσιμη μέρα, πέραν του πενθημέρου, θέλοντας με έμμεσους τρόπους να εκτονώσει την κατάσταση.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης με τον πρόεδρο του Συνασπισμού Χαρίλαο Φλωράκη τον Ιούνιο του 1989

Στιγμιότυπο από τις εργασίες του 2ου πανελλαδικού συνεδρίου της ΠΟΑΣΥ. Διακρίνεται ο σημερινός πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Γιώργος Παπανδρέου, δίπλα στο νομικό σύμβουλο της Ομοσπονδίας Αλέξη Μητροπόυλο, τον πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων ταξίαρχο Χέρμαν Λουτς, τον Δημήτρη Κυριαζίδη, τον Ανδρέα Κόγκα και άλλους.

Εκπρόσωποι επτά σωματείων συναντώνται στις 30 Αυγούστου 1989 με τον γενικό γραμματέα του υπουργείου Δικαιοσύνης Αντώνη Ρουπακιάτη και υποβάλλουν υπόμνημα για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των αστυνομικών, δεδομένου ότι ως νομικός τους σύμβουλος έχει ήδη καταθέσει στο Πρωτοδικείο προς έγκριση το καταστατικό της Ομοσπονδίας.

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«Εξοντώσατε τους πρωτεργάτες»

Το πλήρωμα του χρόνου για την ίδρυση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων και την πραγματοποίηση του ονείρου των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, αλλά και των χιλιάδων άλλων αστυνομικών, που είχαν πιστέψει σ' αυτούς και ένωσαν τις δυνάμεις τους στον κοινό τους αγώνα, ήρθε τελικά το 1989, τη χρονιά των μεγάλων πολιτικών γεγονότων. Και μπορεί αυτή η χρονιά να ήταν μια χρονιά μοιραία για την ΕΚΑ, όπως τη χαρακτηρίζει ο Μιλτιάδης Ανδρικόπουλος²⁴, ήταν όμως σε κάθε περίπτωση καθοριστική για το μέλλον του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών στο σύνολό τους.

Ενώ η χώρα έχει μπει σε εκλογική τροχιά, ενώ το ΠΑΣΟΚ σπαράζεται από το σκάνδαλο Κοσκωτά, στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης έχουν βαλθεί, να αποδείξουν ότι έχουν χάσει πια την ψυχραιμία τους. Δεν εξηγούνται διαφορετικά τόσο η σπουδή που επιδεικνύουν, όσο και οι προσπάθειες που κάνουν για να ανακόψουν το συνδικαλιστικό ρεύμα που διαχέεται πια σε όλη την Ελλάδα.

Η προοπτική ίδρυσης και λειτουργίας της Ομοσπονδίας συνιστούσε μια σοβαρή απειλή για το αστυνομικό κατεστημένο, αλλά και ένα ηχηρό ράπισμα εναντίον όλων εκείνων που επιχειρούσαν να ανακόψουν τη δημοκρατική πορεία των αστυνομικών σωματείων. Στο υπουργείο είχαν σταμπάρει τους πιο δραστήριους και απεργάζονταν την εξόπτωσή τους. Γι' αυτό δεν άργησαν να αποκαλυφθούν τα απάνθρωπα σχέδιά τους...

Κάποιοι στην ηγεσία δεν αρκούνται στη «βιομηχανία» των ΕΔΕ, που διατάζουν -καθημερινά πια- για όσους επιμένουν να δημοσιοποιούν τη συνδικαλιστική τους δράση. Τέτοιες ΕΔΕ αυτήν την περίοδο είναι ήδη δεκάδες, ενώ τα πρόστιμα που πέφτουν σαν το χαλάζι, δεν πτοούν κανέναν συνδικαλιστή. Νομίζουν, λοιπόν, ότι αν απομονώσουν τους πρωτεργάτες, θα καταφέρουν το στόχο τους. Αν μεταθέσουν αυτούς που συντονίζουν τη δράση των υπολοίπων, πιστεύουν ότι θα λύσουν το πρόβλημά τους, ότι θα σταματήσουν το ποτάμι του συνδικαλισμού. Γι' αυτό διατάσσουν άμεσα (18 Απριλίου 1989) τη μετάθεση του γενικού γραμματέα του σωματείου της Δράμας Δημήτρη Κυριαζίδη από τη Δράμα στον Αστυνομικό Σταθμό Κλεισούρας Καστοριάς (!), αδιαφορώντας για το γεγονός ότι βάσει του κανονισμού απαγορεύονται μεταθέσεις κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, αλλά και την περίοδο των εορτών του Πάσχα (από την Κυριακή των Βαΐων μέχρι και την Κυριακή του Θωμά)...

24. «Έτσι έγινε η αρχή», εκδόσεις Κέδρος, σελ. 186.

Ειδικά για τον Δημήτρη Κυριαζίδη, η μετάθεση έρχεται λίγες μόλις ημέρες αφ'ότου έχει διαταχθεί εις βάρος του και ΕΔΕ με την κατηγορία ότι έδωσε συνέντευξη τύπου σε ραδιοφωνικό σταθμό της Δράμας και στο «Ριζοσπάστη», όπου ανέλυε τα προβλήματα των αστυνομικών, αλλά και μια μόλις ημέρα μετά τη συμμετοχή του σε κεντρική εκδήλωση της Επιτροπής για το Δημοκρατικό Αναπροσανατολισμό των Σωμάτων Ασφαλείας (ΕΔΑΣΑ), στο «Σπόρτινγκ» στα Πατήσια, με θέμα «Πολιτισμός και Σώματα Ασφαλείας»!

Η ΕΔΑΣΑ, όλο αυτό το διάστημα παρακολουθούσε από κοντά τις εξελίξεις, αλλά δεν επιχείρησε ποτέ να αναλάβει κάποιο παρεμβατικό ρόλο στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος. Αντιθέτως, παρείχε δημοσίως την στήριξη της στον αγώνα των αστυνομικών, διαθέτοντας νομική υποστήριξη και κυρίως αορθώνοντας δημόσιο καταγγελτικό λόγο με αφορμή τα προβλήματα των αστυνομικών και το χαμηλό βιοτικό τους επίπεδο.

Έτσι πολιτευόμενη, λοιπόν, η ΕΔΑΣΑ θεώρησε σκόπιμο να θίξει το καυτό θέμα «Πολιτισμός και Σώματα Ασφαλείας». Ναι, όσο κι αν ηγούν παράξενα αυτές οι δυο λέξεις μαζί, η ΕΔΑΣΑ κατάφερε να τις «παντρέψει». Οργάνωσε συναυλία στις 17 Απρίλη 1989 στο «Σπόρτινγκ», με τη συμμετοχή των Θέμη Ανδρεάδη, Ανδρεάτου, Ηλέκτρας, Θωμόπουλου, Δημήτρη Μητροπάνου, Λιζέτας Νικολάου, Κώστα Σμοκοβίτη, Γιάννη Τσίρου, Λάκη Χαλιά και άλλων γνωστών καλλιτεχνών. Στόχος της συναυλίας, η συμπαραστάση στους αστυνομικούς που διώκονται γιατί τόλμησαν να συνδικαλιστούν. Είναι γνωστή η ευαισθησία των καλλιτεχνών μας να συλλαμβάνουν με το δικό τους τρόπο τα μηνύματα των καιρών και τάχθηκαν πραγματικά στο πλευρό των αστυνομικών που αγωνίζονταν για το δίκιο τους.

Το «Σπόρτινγκ» ήταν, όμως, μικρό για να χωρέσει τον αγωνιστικό παλμό και το κέφι των συμμετεχόντων, οι οποίοι απόλαυσαν τους τραγουδιστές, αλλά και τον Θύμιο Καρακατσάνη, ο οποίος με την ανεπανάληπτη μαεστρία του σατίρισε δεόντως την τότε πολιτική επικαιρότητα.

Στη διοργάνωση αυτή συμμετείχαν και εκπρόσωποι αστυνομικών σωματείων από όλη την Ελλάδα, οι οποίοι είχαν άλλη μια ευκαιρία να συντονιστούν και να συζητήσουν την προετοιμασία του πρώτου πανελλαδικού συνεδρίου της Ομοσπονδίας τους. Έγιναν προς την κατεύθυνση αυτή πολλές συσκέψεις. Πριν αναφερθούμε, όμως, σ' αυτές, ας δούμε ξανά τις διώξεις στο σωματείο της Δράμας.

Με ΕΔΕ βαρύνεται, ήδη, σύσσωμο το διοικητικό συμβούλιο του σωματείου για διάφορες ανακοινώσεις του, όπως εξάλλου συνέβαινε και σε άλλες περιοχές, αλλά αυτή τη φορά ο στόχος ήταν προκαθορισμένος και στο υπουργείο επέμεναν: «*Εξοντώσατε τον Κυριαζίδη*».

Πώς αλλιώς να ερμηνευθεί το γεγονός, ότι, ενώ ο ίδιος προσφεύγει αμέσως στο διοικητικό δικαστήριο, καταθέτει αιτιολογημένη αίτηση ακύρωσης της μετακίνησής του και κερδίζει πανηγυρικά τα ασφαλιστικά μέτρα που επιβάλλουν στη διοίκηση την

αναστολή της μετάθεσης, μέχρι την 29^η Ιουνίου 1989, η διοίκηση εξακολουθούσε...το χαβά της;

Πώς να χαρακτηριστεί το γεγονός ότι η διοίκηση της Αστυνομίας επιμένει στη μετάθεση και επειδή συναντά αντίσταση, διατάσσει τη σύλληψή του με αποτέλεσμα η υπόθεση να καταλήξει στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Δράμας και ύστερα από παραγγελία του τότε αρχηγού της Αστυνομίας Ανδρέα Καλογερά, να τεθεί σε διαθεσιμότητα;

Αν είναι μάλιστα αλήθεια, αυτό που ειπώθηκε τότε, ότι ο αρχηγός ο ίδιος είχε απευθυνθεί στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ζητώντας εξηγήσεις για την αναστολή της απόφασης αυτής, τότε τι να πούμε; Οποίος ξεπεσμός!

Στο υπουργείο εκτιμούν, πάντως, ότι αν κάμψουν το ηθικό των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, αν τους αποδιοργανώσουν σε προσωπικό επίπεδο, ίσως καταφέρουν να εξοντώσουν και τους υπόλοιπους...

Όμως, η είδηση και μόνο της απόφασης για τη μετάθεση του Δημήτρη Κυριαζίδη, ξεσηκώνει κύμα αγανάκτησης και διαμαρτυριών σε όλη την Ελλάδα. Πολιτικά κόμματα, κοινωνικοί φορείς, συνδικάτα, βουλευτές, άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών ενώνουν τη φωνή τους για να συμπαρασταθούν στον Δημήτρη Κυριαζίδη.

Στη μικρή κοινωνία της Δράμας, όπου όλοι λίγο πολύ γνωρίζονται, οι πολίτες παρακολουθούν με ασθήματα αγανάκτησης τις εξελίξεις. Δεν κρύβουν μάλιστα την αποφασιστικότητά τους να διαμαρτυρηθούν εντόνως, φθάνοντας μέχρι και στην «κατάληψη» του Αστυνομικού Καταστήματος με το σύνθημα «ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ από τους ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ», όπως έγραφαν μάλιστα τότε και οι τοπικές εφημερίδες. Το ίδιο το σωματείο της Δράμας είχε αναθέσει στο σκιτσογράφο Θέμη Σμιτσάκο από την Καβάλα να φιλοτεχνήσει σχετική αφίσα, ώστε να υλοποιήσει γενική αφισοκόλληση στην ευρύτερη περιοχή. «Όχι στις διώξεις, ναι στο συνδικαλισμό» είναι το σύνθημα της αφίσας, που δείχνει να ξεφυτρώνουν μέσα από μια άνυδρη περιοχή πλάι σε ένα αστυνομικό πηλήκιο οι πρώτοι βλαστοί και πίσω στον ορίζοντα να πέφτουν κερανοί και αστραπές από την επερχόμενη καταιγίδα...

«Γέμισε η Βόρεια Ελλάδα με αυτήν την αφίσα», θυμάται σήμερα ο Δημήτρης Κυριαζίδης. «Παντού στους δρόμους από τη Δράμα μέχρι την Κομοτηνή, στη Θεσσαλονίκη, στις Σέρρες, στην Καβάλα, στην Κατερίνη, είχαμε κάνει αφισοκόλληση». Αυτός και οι θαρραλέοι συνεργάτες του, είχαν βάλει παντού την αφίσα του σωματείου.

Όσο για τις διώξεις, οι αστυνομικοί της Δράμας είχαν ήδη διοργανώσει στην πόλη τους επιστημονική ημερίδα, από τις 15 Απριλίου 1989. Εισηγητές ήταν ο καθηγητής Εργατικού Δικαίου Γιάννης Κουσιάδης, ο λέκτορας του Πανεπιστημίου Θράκης Αγάπιος Παπανεοφύτου και από το Δικηγορικό Σύλλογο της Αθήνας ο Αντώνης Ρουπακιάτης.

Και οι τρεις ομιλητές ανέπτυξαν τα νομικά επιχειρήματα για τη νομιμότητα της συνδικαλιστικής έκφρασης και δράσης, ανέδειξαν τις πολιτικές ευθύνες της κυβέρνησης και αιτιολόγησαν την αναγκαιότητα της θεσμικής κατοχύρωσης του αστυνομικού συνδικαλισμού.

Ένα κύμα συμπαράστασης από τους μαζικούς φορείς της περιοχής είχε εκδηλωθεί εκείνη την περίοδο, με την έκδοση ψηφισμάτων και αποστολή τηλεγραφημάτων στα γραφεία του σωματίου, ενώ τόσο οι τοπικές, όσο και οι μεγάλες εφημερίδες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης κάλυπταν εκτενώς το θέμα.

Το Φύλλο Πορείας

Οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές, χωρίς να χάνουν τον κεντρικό τους στόχο, δηλαδή τη συσπείρωση όλων των δραστήριων αστυνομικών για την ίδρυση της Ομοσπονδίας, πρέπει να αντιμετωπίσουν άμεσα τις κουτοπονηριές της διοίκησης. Αποφασίζουν, λοιπόν, να μην της κάνουν το χατήρι. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης δεν θα λοξοδρομήσει από το στόχο του. Θα αντιμετωπίσει καθαρά συνδικαλιστικά την υπόθεση και δεν θα παραλάβει το φύλλο πορείας. Άλλωστε, οι υπουργικές - υπηρεσιακές αποφάσεις είναι διάτρητες. Θα αγωνιστεί μέχρι τελικής δικαίωσης. Μάλιστα, με τη στάση του, ανοίγει το δρόμο για να ακολουθήσουν κι άλλοι...

Η είδηση για τη σθεναρή αντίσταση και αταλάντευτη στάση του Δημήτρη Κυριαζίδη, φιλοξενείται σε όλες σχεδόν τις εφημερίδες, ενώ δεκάδες είναι τα ψηφίσματα διαμαρτυρίας. Είναι η αρχή μιας πορείας δίχως επιστροφή, προς την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών των συναδέλφων του, που τότε ακόμα ουδείς μπορούσε να συνειδητοποιήσει πόσο μακριά θα έφτανε. Αν και όσοι τον γνώρισαν από τα πρώτα του βήματα, λένε ότι ξεχώριζε με το δυναμισμό, την αποφασιστικότητα και τη ευστροφία μιας προσωπικότητας ικανής να διαχειρίζεται κρίσιμες καταστάσεις και να παίρνει δύσκολες αποφάσεις, σε χρόνο μηδέν. Όταν, δε, αργότερα νομιμοποιήθηκε ο συνδικαλισμός και άρχισαν οι αθρόες εγγραφές, εκεί πια είχε φανεί καθαρά η ηγετική του μορφή. *«Ήταν ο άνθρωπος που μπορούσε να σταθεί στα δύσκολα και να παίρνει αποφάσεις. Μας έσωσε πολλές φορές ο τρόπος που λειτουργούσε»*, λέει σήμερα ένας από τους πιο στενούς του συνεργάτες, ο Απόστολος Ρίζου, ταμίας της Ομοσπονδίας και πρώην πρόεδρος του Σωματίου Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Σερρών.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, λοιπόν, έτοιμος από καιρό να αντιμετωπίσει τις διώξεις, αρνείται να παραλάβει το φύλλο πορείας. Υπερασπίζεται το αναφαίρετο συνδικαλιστικό του δικαίωμα και καταγγέλλει τη σκοπιμότητα της απόφασης του αρχηγού Ανδρέα Καλογερά. Είναι φανερό ότι το υπουργείο θεωρεί αυξημένη απειλή τη δράση του και προσπαθεί να τον αποτρέψει. Αν και δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές, το υπουργείο πιστεύει ότι μπορεί να τα καταφέρει. Οι πρωτομάστορες προετοιμάζαν τη

δική τους άμυνα με προσεκτικά και σταθερά βήματα. Ο δρόμος ήταν στρωμένος με αγκάθια, αλλά μιλώντας μαζί τους, καταλάβανες ότι ήταν διατεθειμένοι να τον ακολουθήσουν μέχρι τέλους.

Παρά τις δυσκολίες που προκαλούσε στην αρχή η ΕΚΑ και τον απεινή διωγμό που του επεφύλλασε η ηγεσία, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, επιδιώκοντας τη σταθερή, ειλικρινή και χωρίς κομματικές δεσμεύσεις, συνεργασία με το Χρήστο Γεωργάκα από την Ξάνθη, τον Κώστα Κουτσουρά και τον Μιχάλη Αλμπάνογλου από την Πέλλα, τον Αθηναγόρα Παζαρή και τον Ανέστη Κελεσιδή από τη Θεσσαλονίκη, το Χρήστο Φωτόπουλο από την Πιερία, τον Απόστολο Ρίζου από τις Σέρρες, τον Παναγιώτη Σαπουνάκη από τα Χανιά, τον Γεράσιμο Μπελεβώνη από το Αγρίνιο, τον Μανώλη Γεωργουλάκη και το Δήμο Γόγολο από την Αττική, τον Ανδρέα Κόγκα από την Πάτρα, το Θανάση Μαχαίρα από τη Λακωνία και πολλούς άλλους που δεν ακολούθησαν τον Κώστα Συγγούνη και παρά τα όποια προβλήματα και τις «παιδικές ασθένειες» του συνδικαλισμού που είχε να αντιμετωπίσει στην καθημερινή του πάλη, μπόρεσε τελικά να βάλει τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις. Μετά από πολλές συναντήσεις στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στη Δράμα, στο Αγρίνιο, στο Ρέθυμνο, στα Γιαννιτσά, στα Χανιά και στο Ηράκλειο όλοι μαζί κατάφεραν να οικοδομήσουν την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, το σπίτι όλων των αστυνομικών, ανεξαρτήτως βαθμού, υπηρεσιακής προέλευσης, κομματικής και ιδεολογικής ταυτότητας, με ευλάβεια και πίστη στις καταστατικές της αρχές και στη δημοκρατική νομιμότητα.

«Εμείς, δεν είχαμε απολύτως τίποτε σε προσωπικό επίπεδο με τους συναδέλφους μας της Αθήνας που είχαν συγκροτήσει την ΕΚΑ», μας εκμυστηρεύτηκε αργότερα ο Χρήστος Φωτόπουλος όταν τον ρωτήσαμε γιατί προχώρησε στην ίδρυση ανεξάρτητου σωματείου στην Πιερία, ακολουθώντας μαζί με εκατοντάδες άλλους τον Δημήτρη Κυριαζίδη στην ίδρυση της ΠΟΑΣΥ.

«Ήταν άλλη η φιλοσοφία τους. Πριν ξεκινήσουν για τις εκλογές, μας είχαν στείλει ψηφοδέλτια, αλλά δεν γνωρίζαμε κανέναν. Προτιμήσαμε λοιπόν να οργανωθούμε οι ίδιοι στο νομό μας και να αναδείξουμε τοπικά σωματεία με συνδικαλιστικό καθαρά σκοπό», τονίζει ο Χρήστος Φωτόπουλος, ευθυγραμμισμένος με πολλούς άλλους συναδέλφους του, που είχαν τον ίδιο προβληματισμό για την οργανωτική υπόσταση του συνδικαλισμού της Αστυνομίας.

«Η ηγετική φυσιογνωμία του Δημήτρη Κυριαζίδη», λέει σήμερα ο Χρήστος Φωτόπουλος, *«με εντυπώσισε από την πρώτη μας συνάντηση στη Θεσσαλονίκη, όταν μας προέτρεψε να δημιουργήσουμε παντού σωματεία για να συγκροτηθεί άμεσα η Ομοσπονδία.*

Τα αρχικά ιδρυτικά μέλη της Ομοσπονδίας ήταν η Ένωση Κατωτέρων

Αστυνομικών Νομού Πέλλας και η Συνδικαλιστική Κίνηση Αστυνομικών Νομού Ξάνθης²⁵, που ήταν και τα μόνα από τα υπάρχοντα τότε στη χώρα μας αναγνωρισμένα σωματεία με βάση το Νόμο 1264/82.

Από αυτά προέκυψε ως ήταν επόμενο και η Προσωρινή Διοίκηση της ΠΟΑΣΥ, η οποία και διοίκησε την Ομοσπονδία μέχρι την πραγματοποίηση του Α' Πανελλαδικού Συνεδρίου στις 17-5-1990. Πρόεδρος του συμβουλίου της προσωρινής επιτροπής ήταν ο Κώστας Κουτσουράς, ο οποίος θυμάμαι ότι μας είχε μιλήσει στην Κατερίνη, όταν κάναμε την 1^η Γενική Συνέλευση του τοπικού σωματείου μας. Δεν τολμούσαμε να αναπτύξουμε δημόσια τα σχέδιά μας. Ούτε είχαμε μεγάλη εμπιστοσύνη στην αρχή στον οποιονδήποτε, διότι γνωρίζαμε ότι μας παρακολουθούσε το υπουργείο.

Στην Πιερία, την πρώτη μας συνάντηση την κάναμε με χίλιες δυο προφυλάξεις σε σπίτι ενός συναδέλφου, όταν απουσίαζαν οι δικοί του για διακοπές, ενώ πρόεδρο της προσωρινής διοικούσας επιτροπής βάλαμε επίτηδες έναν πολύτεκνο, τον Λάζο Παναγιωτίδη, εκτιμώντας ότι το υπουργείο δεν θα στρεφόταν και εναντίον ενός πολύτεκνου συναδέλφου μας. Εμένα, όταν έγινε γνωστό ότι άρχισα να συνδικαλιζομαι, με κάλεσε ο διοικητής μου και με προέτρεψε να σταματήσω, λέγοντας χαρακτηριστικά «τι δουλειά έχεις εσύ με αυτούς τους αλήτες, τους αναρχικούς;». Ήταν δύσκολοι καιροί, αφού πολλών από μας ακόμα και οι ίδιοι οι γονείς, αδυνατούσαν να συλλάβουν το νόημα και τη σημασία του αγώνα που ξεκινούσαμε».

Ας δούμε πώς προσέγγισε τη συνδικαλιστική διαπάλη της περιόδου 1988 – 1989 και ένας άλλος παλιός συνδικαλιστής, ο Απόστολος Ρίζου:

«Αν επέλεγε την ΕΚΑ, μετά την ιδρυτική πράξη, σου έδιναν έναν αριθμό. Εγώ ήμουν ο 74⁰⁵ στη γενική κατάταξη, δηλαδή από τους πρώτους πρώτους. Στο νομό μας είχαμε μια «τοπική επιτροπή», αλλά δεν είχαμε ενημέρωση. Έτσι άρχισαν οι γκρίνιες. Στη Βόρεια Ελλάδα, ταυτόχρονα, άρχισε η κίνηση για την ίδρυση σωματείων ανά νομό. Συμμετείχα παράλληλα και σε αυτήν την πρωτοβουλία, αλλά με προβληματισμό διότι ήμουν ταυτόχρονα και στην ΕΚΑ. Άκουγα για δημοκρατικές δυνάμεις Βορείου Ελλάδας και για κάποιους «μυστήριους τύπους», χωρίς να ξέρω ποιο ήταν το παρασκήνιο και ανησυχούσα. Άκουγα για δημοκρατικά σωματεία και μου κακοφαινόταν. Έλεγα, εμείς είμαστε μη δημοκρατικοί;

Αισθάνομαι τυχερός που γνωρίστηκα με τον Δημήτρη Κυριαζίδη, τον Βασίλη Μάνδαλο από τη Δράμα, τον Πουλικίδη το Μιχάλη και τον Τζουμάκα τον Ανδρέα από τις Σέρρες, αλλά και με πολλούς άλλους, με τους οποίους είχα πολύ καλή επικοινωνία και συνεργασία από άλλες περιοχές.

25. Το καταστατικό του σωματείου εγκρίθηκε από το Πρωτοδικείο στις 13 Δεκεμβρίου 1988 με την επωνυμία Συνδικαλιστική Κίνηση Αστυνομικών Ν. Ξάνθης και η πρώτη Γενική Συνέλευση πραγματοποιήθηκε στις 10 Απριλίου 1989.

Ουσιαστικά, οι συνάδελφοι γράφονταν και στο ένα και στο άλλο, μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Συμμετείχα σε όλους τους προβληματισμούς. Έβλεπα ότι ήταν σωστή η προσπάθεια διότι ήταν υπερχομματική και χωρίς διακρίσεις βαθμών. Από την άλλη, ως τοπική ΕΚΑ, δεν είχαμε ενημέρωση, δεν μας έδιναν σημασία και σκεφτόμασταν να τη διαλύσουμε. Όταν έγινε το σωματείο σχεδόν όλοι γραφτήκαμε σε αυτό αμέσως. 370 μέλη. Ελάχιστοι έμειναν έξω. Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα σωματεία τον πρώτο καιρό, που βοηθήσαμε στο στήσιμο της Ομοσπονδίας, μαζί με τη Δράμα και την Πιερία..

Στις Σέρρες έκανα για μια δεκαετία πρόεδρος, με γραμματέα τον Ανδρέα Τζουμάκα, ο οποίος πίστευε στην προσπάθειά μας παρόλο που ανήκε ιδεολογικά σε άλλο χώρο.

Μετά άρχισε να μπαίνει δυναμικά στο αγώνα η ΠΟΑΣΥ, ο Κώστας ο Κουτσουράς από την Πέλλα, ο Χρήστος ο Γεωργάκας από την Ξάνθη, ο Δημήτρης ο Κυριαζίδης από τη Δράμα. Σαν σωματείο, ποτέ δεν κρατούσαμε χρήματα. Ότι βγάζαμε από εκδηλώσεις, τα στέλναμε στην Ομοσπονδία. Δεν θα ξεχάσω ότι είχα απόδειξη που έλεγε ότι το σωματείο είναι οικονομικά τακτοποιημένο μέχρι το 2030..

Ήταν δύσκολες οι συνθήκες. Κατεβαίναμε με νταλίκες στην Αθήνα. Μας βοηθούσε το ΚΤΕΛ Δράμας. Δέκα ώρες να πας και δέκα να 'ρθεις. Μέναμε στο παλιό «Κάπιτολ» στη Βεραντζέρου και Κοτοπούλη. Όλη τη δουλειά την έβγαζε ο Δημήτρης με το Φωτόπουλο σε υπόγειες στοές κοντά στην Ομόνοια. Ας είναι καλά ο Σπύρος Γιατράς, ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ και η Διδασκαλική Ομοσπονδία, που μας έδιναν όλη τη γραφική ύλη που χρειαζόμασταν, οι δε δάσκαλοι μας φιλοξενούσαν κιόλας στα γραφεία τους για πάρα πολλά χρόνια. Είχαμε πολλά έξοδα και προσπαθούσαμε να εξοικονομήσουμε χρήματα με επαφές μέσα από τη φιλία μας. Ήταν και η ΚΥΔΕΠ μια συνεταιριστική οργάνωση που είχαμε φίλους και μας βοηθούσαν για πολλά χρόνια».

Η ιστορική συνάντηση

Η ιστορική συνάντηση για την ίδρυση της Ομοσπονδίας πραγματοποιήθηκε κατόπιν αγωνιώδους προετοιμασίας, στις 22 Απριλίου 1989 στη Θεσσαλονίκη, στα γραφεία της Δημοκρατικής Ένωσης Αστυνομικών Βορείου Ελλάδας, στην οδό Δαναηδών 7. Ήταν μια καθοριστική για τις επόμενες εξελίξεις συνάντηση, καθώς οι εκπρόσωποι των αστυνομικών προσήλθαν σ' αυτήν, αποφασισμένοι να ενώσουν τις δυνάμεις τους για μια πορεία χωρίς επιστροφή, για να γίνει το όνειρο επιτέλους πραγματικότητα. Η συνδικαλιστική φλόγα ήταν αρκετή για να φωτίσει τις καρδιές όλων και φυσικά τα γραφεία της ΔΕΑΒΕ, που δεν είχαν ηλεκτρικό ρεύμα, λόγω ενός απλήρωτου λογαριασμού της ΔΕΗ...

Οι αστυνομικοί, μπορεί να συνεδρίασαν στο μισοσκοτάδο με τη βοήθεια μιας φτηνής λάμπας υγραερίου, αλλά το λιτό δελτίο τύπου που εκδόθηκε την ίδια βραδιά, εξέπεμπε ισχυρές δέσμες φωτός και ελπίδας σε όλη την Ελλάδα.

Σύμφωνα με αυτό, «στις 22-4-1989 συναντήθηκαν οι αντιπρόσωποι των Σωματείων: Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής, Ένωση Αστυνομικών ΕΛ.ΑΣ. Ρεθύμνου, Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Αιτωλοακαρνανίας, Συνδικαλιστική Κίνηση Αστυνομικών Ν. Ξάνθης, Σωματείο Κατωτέρων Αστυνομικών Ν. Δράμας, Ένωση Κατωτέρων Αστυνομικών Ν. Πέλλας, Δημοκρατική Ένωση Αστυνομικών Βορείου Ελλάδας, Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Ν. Αχαΐας, Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων ΕΛ.ΑΣ. Χανίων και αποφάσισαν να προχωρήσουν στη σύσταση Ομοσπονδίας με την επωνυμία Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων (Π.Ο.ΑΣ.Υ.) και έδρα την Αθήνα.

Η ιδρυτική πράξη θα κατατεθεί την προσεχή Δευτέρα στο αρμόδιο δικαστήριο. Μέλη της Ομοσπονδίας μπορούν να γίνουν όλα τα σωματεία Αστυνομικών της Ελλάδας που έχουν ιδρυθεί ή που πρόκειται να ιδρυθούν.

Στόχος της Ομοσπονδίας είναι η ενιαία εκπροσώπηση όλων των τοπικών Σωματείων σε Πανελλαδικό και διεθνές επίπεδο για την προάσπιση, προαγωγή των εργασιακών, οικονομικών, θεσμικών και κοινωνικών συμφερόντων του κλάδου μας.

Καλούμε όλους τους συναδέλφους να δραστηριοποιηθούν και να δημιουργήσουν Σωματεία σε κάθε Νομό και όλοι ενωμένοι κάτω από την Ομοσπονδία να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας και να διασφαλίσουμε τις συνδικαλιστικές μας ελευθερίες», κατέληγε το δελτίο τύπου της Προσωρινής Διοικούσας Επιτροπής, η οποία απαρτιζόταν μόνο από τους Κουτσουρά Κωνσταντίνο (πρόεδρο), Γεωργόπουλο Σπυρίδωνα (αντιπρόεδρο), Γεωργάκα Χρήστο (γενικό γραμματέα), Τουμανίδη Κωνσταντίνο (ταμία) και Αλμπάνογλου Μιχάλη (αναπληρωτή γενικό γραμματέα), οι οποίοι προέρχονταν από τα δυο και μοναδικά, ως τότε, σωματεία Πέλλας και Ξάνθης, που είχαν αναγνωριστεί από τα Πρωτοδικεία με βάση το Νόμο 1264/82, όπως έχουμε ήδη αναφέρει.

Από τα δώδεκα, λοιπόν, σωματεία που έδωσαν το παρών στην ιδρυτική σύσκεψη της Θεσσαλονίκης, μόνο τα δύο, αυτά της Ξάνθης και της Πέλλας, ήταν τότε αναγνωρισμένα με τις διατάξεις του Νόμου 1264/1982, ενώ τα υπόλοιπα ήταν αναγνωρισμένα βάσει των διατάξεων του Αστικού Κώδικα, πλην της Αττικής η οποία είχε υποβάλλει το καταστατικό της, ως επαγγελματικό σωματείο και ανέμενε την απόφαση του Πρωτοδικείου. Άρα, αυτά μόνο μπορούσαν να ιδρύσουν την Ομοσπονδία με βάση το Νόμο 1264/1982. Στο υπό έγκριση καταστατικό, όμως, προβλεπόταν, ότι μέλη της ΠΟΑΣΥ, μπορούσαν να γίνουν όλα τα σωματεία, γεγονός καταλυτικό για την τροποποίηση των καταστατικών τους, από αστικού σε επαγγελματικού τύπου. Γι' αυτό και τα δέκα σωματεία στήριξαν τα δύο. Γι' αυτό και ο Δημήτρης Κυριαζίδης που προερχόταν από αστικού τύπου σωματείο, δεν μπορούσε να συμμετάσχει στην προσωρινή διοίκηση, αν και ήταν δική του η όλη κατεύθυνση.

Το Πλαίσιο Αρχών της Ομοσπονδίας

Το Πλαίσιο Αρχών της Ομοσπονδίας, ένα ντοκουμέντο διαχρονικής αξίας, αφού μέχρι και σήμερα σε πολλά σημεία εξακολουθεί να είναι επίκαιρο, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αναφέρει ότι πρωταρχικός στόχος και σκοπός του συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να είναι η αναβάθμιση του κύρους της Ελληνικής Αστυνομίας. Ας το δούμε πιο αναλυτικά:

«Η αναβάθμιση του κύρους και του ρόλου μας, μέσα στην ευρύτερη Ελληνική κοινωνία, μπορεί και πρέπει να προέλθει, μόνο μέσα από την αναβάθμιση του προσφερόμενου κοινωνικού μας έργου και την αναγνώρισή του, από τον κοινωνικό μας περίγυρο. Σ' αυτή μας την προσπάθεια έχουμε να αντιπαλέψουμε την άποψη ότι αποτελούμε το μηχανισμό καταστολής στα χέρια του εκάστοτε κρατούντος.

Αυτή και μόνη η συμμετοχή μας σε ένα μηχανισμό καταστολής, σίγουρα προδιαθέτει αρνητικά μεγάλη μερίδα της Ελληνικής κοινωνίας απέναντι στην Αστυνομία. Και είναι βασική αλήθεια αυτή, για να δούμε μέσα απ' αυτή, τι μπορούμε να κάνουμε σαν κοινωνία, για να μεταβάλλουμε αυτό το μηχανισμό σε ένα πραγματικό μηχανισμό εθνικής-κοινωνικής προσφοράς.

Η μετατροπή του χαρακτήρα λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ., μπορεί να προκύψει μόνο μέσα από θεσμοθέτηση κανόνων διαφανούς-δημοκρατικής λειτουργίας, με την παράλληλη καθιέρωση πλαισίων-ορίων δράσης αυτού του μηχανισμού.

Πρέπει να κατανοήσουμε, ένστολοι και άστολοι, υπάλληλοι και πολίτες μέλη αυτής της ίδιας κοινωνίας, ότι πέραν των απαιτήσεων μας, για διεύρυνση δημοκρατικών-κοινωνικών και άλλων δικαιωμάτων μας, έχουμε και την ευθύνη και την υποχρέωση να σεβαστούμε προκαθορισμένους και προ-θεσπισμένους και με τη συμμετοχή όλων μας, Νομικούς-Θεσμικούς κανόνες κοινωνικής μας συμπεριφοράς.

Διαφορετικά, ομολογούμε ότι ο άκρατος κομματισμός μας και η συγκυριακή ομαδοποίησή μας, μας εμποδίζει να δούμε τα συμφέροντά μας σαν έθνος.

Η αντίληψη του να μη θυσιάσουμε τίποτε από τα δικαιώματά μας, όπως εμείς τα αντιλαμβανόμαστε, αποτελεί συντεχνιακή και σίγουρα απορριπτέα αντίληψη.

Εάν εμείς οι ένστολοι εκφραστές της κρατικής εξουσίας δεν αποδεχθούμε συρρίκνωση κάποιων αρμοδιοτήτων μας, με τις οποίες χάνονται εξουσιαστικές μας δυνατότητες και αν οι απλοί πολίτες της Ελληνικής κοινωνίας δεν δεχθούν μια παράλληλη οριοθέτηση της δικής τους κοινωνικής συμπεριφοράς, τίποτε δεν μπορεί να αλλάξει.

Υπάρχουν όμως και άλλοι βασικοί λόγοι που έπληξαν και μάλιστα ανεπανόρθωτα το κύρος μας.

Αρχικά χάθηκε η εμπιστοσύνη (ίσως άλλωστε ποτέ να μην υπήρχε) της κοινωνίας μας απέναντι στο Σώμα της ΕΛ.ΑΣ.

Κανείς πλέον δεν πιστεύει σοβαρά ότι η ΕΛ.ΑΣ. με τη σημερινή δομή και λειτουργία της, μπορεί πραγματικά να διασφαλίσει και να διαφυλάξει, στον αναμενόμενο τουλάχιστον βαθμό, τα συμφέροντα της κοινωνίας μας.

Σήμερα η ΕΛ.ΑΣ. αποτελεί το συμπλήρωμα και το βοηθό ολόκληρου του Ελληνικού Δημόσιου τομέα. Πολλές φορές και τον ιδιωτικού.

Κάτω από το βάρος της πληθώρας των εξωαστυνομικών της ενασχολήσεων για το μόνο που δεν περισσεύει χρόνος είναι για τη δίωξη της εγκληματικότητας.

Έτσι είχαμε μια σταθερά φθίνουσα πορεία εξιχνίασης αδικημάτων.

Τα περί πρόληψης της εγκληματικότητας, αποτελούν σήμερα ευφυολογήματα φτηνής έμπνευσης. Αποτελεί πολυτέλεια για τους χώρους μας η χρησιμοποίηση προσωπικού για την πρόληψη.

Πολλές φορές δεν υπάρχει προσωπικό ούτε καν για τη δίωξη και την καταστολή σοβαρών εγκληματικών πράξεων.

Με εγκλωβισμένο το προσωπικό σε παραϋπηρεσίες και με τεχνικά μέσα που ανάγονται πραγματικά στην εποχή του μεσαίωνα, η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ αποτελεί το φτωχό συγγενή του Ελληνικού Δημόσιου Τομέα.

Έτσι, αυτό που εναπομένει είναι η ευαισθησία και το φιλότιμο κάποιων αλτροιστών-ρομαντικών Αστυνομικών, που σίγουρα δίνουν πολλά πάνω από τις ανθρώπινες δυνατότητες τους, αλλά αλίμονο αν ένα σύγχρονο Αστυνομικό Σώμα βασίζει την λειτουργία του και την επιτυχία του σε μόνο αυτά τα χρήσιμα πράγματι στοιχεία.

Υπάρχει όμως και μια ακόμη βασική, αλλά και πικρή παράλληλα, αλήθεια.

Είναι η ωμή πραγματικότητα που θέλει σήμερα τη σήψη και τη διαφθορά να έχουν πάρει διαστάσεις κοινωνικού φαινομένου στους χώρους της ΕΛ.ΑΣ.

Αυτές οι ασήμαντες μειοψηφίες καταφέρνουν καθημερινά πλήγματα στο εναπομείναν κύρος και την τρωθείσα, ούτως ή άλλως, αξιοπιστία μας.

Αποτελεί γεγονός που κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η παράνομη πράξη ενός Αστυνομικού όχι μόνο απηχεί πάνω στο έντιμο σύνολο της ΕΛ.ΑΣ., αλλά παράλληλα σοκάρει ανεπανόρθωτα την υπόλοιπη κοινωνία, γιατί εννοείται ότι ο δράστης Αστυνομικός είναι ταγμένος για διαφύλαξη των συμφερόντων της κοινωνίας μας.

Χωρίς να μπουν οι ασφαλείς βάσεις, που θα παρεμποδίζουν τη συμμετοχή του Αστυνομικού στο έγκλημα ή στην προστασία και την κάλυψή του, είναι αδύνατο, κάτω από τις σημερινές συνθήκες, να πείσουμε την Ελληνική κοινωνία ότι μπορούμε και θέλουμε να της διασφαλίσουμε τα αγαθά της.

Η απλή και μόνη παραπομπή κάποιων αποκαλυφθέντων ενόχων στη δικαιοσύνη δεν αρκεί για να λύσει το πρόβλημα.

Χρειάζεται μια ολόκληρη σειρά μέτρων. Αλλά πάνω από όλα, χρειάζεται πολιτικό θάρρος.

Κανείς δεν τόλμησε, όντας κυβέρνηση, να ομολογήσει τις πικρές αλήθειες. Η μετατόπιση των ευθυνών σε προηγούμενη κυβέρνηση αποτελεί συνήθη πρακτική.

Αυτό που πρώτιστα χρειάζεται η ΕΛ.ΑΣ. είναι η διαφανής και χωρίς στεγανά λειτουργία.

Στη συνέχεια θα πρέπει να επιδιώξουμε, την προσέγγιση του συμπολίτη μας και

την πραγματική συνεργασία μαζί του. Μια συνεργασία που θα βασίζεται σε φερέγγυα και όχι πελατειακή και συγκυριακή σχέση. Θα πρέπει να πείσουμε ότι στην εφαρμογή των Νόμων του Κράτους κυριαρχεί η αντίληψη της δίκαιης και ίσης μεταχείρισης και όχι η λογική των γνωριμιών που ισχύει σήμερα και ίσχυε άλλωστε και χθες.

Θα πρέπει να πείσουμε με τη στάση μας ότι πρώτοι εμείς, σεβόμαστε τους δημοκρατικούς - κοινωνικούς κανόνες λειτουργίας της κοινωνίας μας και να αποτελούμε, πρώτιστα εμείς, τα πρότυπα σωστής κοινοτικής συμπεριφοράς.

Θα πρέπει να στρέψουμε τις βλέψεις μας και να ριζώσουμε το κύριο βάρος των προσπαθειών μας, στην επίλυση των σύγχρονων κοινωνικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει σήμερα η Ελληνική κοινωνία (ναρκωτικά-τρομοκρατία- βία κ.ά.).

Να εξαντλήσουμε τη δυναμική μας υπόσταση στη δίωξη και μόνο της εγκληματικότητας.

ΜΟΝΟ έτσι θα αναβαθμίσουμε το ΚΥΡΟΣ και το ΡΟΛΟ μας, θα καταξιωθούμε στη συνείδηση του συμπολίτη μας, θα κερδίσουμε το σεβασμό της κοινωνίας μας, θα αισθανθούμε περήφανοι για το έργο μας».

Η αίτηση για την έγκριση του καταστατικού υποβλήθηκε αμέσως στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθήνας από τον δικηγόρο Αντώνη Ρουπακιώτη και συζητήθηκε στις 5 Μαΐου 1989. Το καταστατικό εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 3797/1989 απόφαση του Πρωτοδικείου στις 23 Οκτωβρίου 1989 και φέρει τις υπογραφές πέντε συνδικαλιστών. Του προέδρου της Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών Νομού Πέλλας Κώστα Κουτσουρά, του γενικού γραμματέα Μιχάλη Αλμπάνογλου και του μέλους του ίδιου σωματείου Κώστα Τουμανίδη και αφετέρου του προέδρου της Συνδικαλιστικής Κίνησης Αστυνομικών Νομού Ξάνθης Χρήστου Γεωργάκα και του γενικού γραμματέα Στύρου Γεωργόπουλου.

Το καταστατικό της Ομοσπονδίας αποτελείται από 43 άρθρα και πέραν των ουσιαστικών επισημάνσεων τους στους σκοπούς και στα μέσα πραγματοποίησής τους, στις διαδικασίες εκλογής των οργάνων, στις υποχρεώσεις των μελών και σε μια σειρά άλλα ουσιαστικά θέματα, ξεχωρίζουμε τρεις ιδιαίτερες αναφορές, που δείχνουν τον προσανατολισμό της Ομοσπονδίας.

Κατ' αρχάς, στο άρθρο 3, καταγράφεται η υποχρέωση εγγραφής σε ευρωπαϊκές ή διεθνείς οργανώσεις και η συμμετοχή των αντιπροσώπων της στα συνέδρια της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων (Union Internationale Syndicat de Police)²⁶, μια υπόθεση που διεκπεραιώθηκε χάρη στην επιμονή του Δημήτρη Κυριαζίδη.

Για την ιστορία να πούμε στο σημείο αυτό, ότι η πρώτη επαφή του Δημήτρη Κυριαζίδη με τους Ευρωπαίους συνδικαλιστές, έγινε εντελώς τυχαία στη Δράμα, ως γραμματέας του σωματείου, με τη βοήθεια και του προέδρου του σωματείου Βασιλή

26. Αργότερα μετεξελίχθηκε σε Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Αστυνομικών (EUROCCOP),

Μάνδαλου, ο οποίος ανακάλυψε ότι κάποιος Γερμανός αστυνομικός συνδικαλιστής έκανε διακοπές στην Ελλάδα. Ήταν ο πρόεδρος του Σωματίου Αστυνομικών Χάλμπρον, ο Χόλτμαν Βιρζτισέντερ. Αυτός αφιτιάστηκε όταν κατάλαβε ότι στην Ελλάδα απαγορευόταν να συνδικαλίζονται οι Έλληνες συνάδελφοί του και μεσολάβησε στη συνέχεια, ώστε να ριχθούν αμέσως οι γέφυρες και να ξεκινήσει στην αρχή απύπως, η επικοινωνία με την UISP. Ο Βασίλης Μάνδαλος άρχισε να αλληλογραφεί με το Γερμανό συνάδελφό του, ο οποίος το Δεκέμβριο του 1989 ενημέρωνε τηλεγραφικώς το σωματείο της Δράμας για τη διεύθυνση της UISP (FORSTRABE 3A, 4010 HILDEN, GERMANY W.). Περισσότερα, όμως για τη σύνδεση με τη Διεθνή Ένωση, πιο κάτω.

Άλλη σημαντική αναφορά, υπάρχει στο άρθρο 38 του καταστατικού, στο οποίο διαβάζουμε ότι *«η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων τιμά την 1^η Μάως διεθνή ημέρα πάλης και αλληλεγγύης των εργαζομένων με συμμετοχή και συγκέντρωση Αστυνομικών Υπαλλήλων και των Δ.Σ. των Σωματείων μελών της στην έδρα της Ομοσπονδίας μαζί με την ΑΔΕΔΥ»*, ενώ στο άρθρο 42 αναφέρεται ότι *«σε περίπτωση που με οποιοδήποτε τρόπο επιβληθεί απαγόρευση λειτουργίας της Ομοσπονδίας και των οργάνων της, το Δ.Σ. συνέρχεται αμέσως ή το ταχύτερο δυνατόν προκειμένου ν' αποφασίσει για τις ενέργειες, για προάσπιση της καταστατικής λειτουργίας της και των δημοκρατικών θεσμών της χώρας»*.

Οδευόντας, λοιπόν, ολοταχώς πλέον προς την ίδρυση της Ομοσπονδίας, άξια μνείας είναι και η συνεδρίαση που έγινε στα Χανιά, στις 13 Μαΐου 1989 και η οποία κατέληξε στην έκδοση κοινής πρόσκλησης προς εκπροσώπους 22 συνολικά σωματείων, συμπεριλαμβανομένης της Ένωσης Αξιωματικών ΕΛ.ΑΣ. και της ΕΚΑ, καθόσον επιδιωκόταν σταθερά η ένταξη όλων των φορέων στην ΠΟΑΣΥ.

Στη συνεδρίαση, σύμφωνα με το δελτίο τύπου που εκδόθηκε την ίδια ημέρα, πήραν μέρος εκπρόσωποι αστυνομικών σωματείων από την Αττική, τα Χανιά, το Ρέθυμνο, την Πέλλα, τη Δράμα και την Αχαΐα, ενώ ως παρατηρητές συμμετείχαν οι εκπρόσωποι των τοπικών επιτροπών της Λακωνίας (Αθανάσιος Μαχαΐρας) της Κορινθίας (Ιωάννης Αγγελάκης) και των Χανίων. Τηλεγραφήματα συμμετοχής έστειλαν τα σωματεία Αιτωλοακαρνανίας και Ξάνθης.

«Στη συνεδρίαση διαπιστώθηκε η ενότητα και η ομοψυχία όλων των συνδικαλιστικών σωματείων στον κοινό αγώνα για την αναγνώριση και τη νομική κατοχύρωση από την πλευρά της πολιτείας του αναγνωρισμένου και κατοχυρωμένου από τη δικαιοσύνη της πατρίδας μας, συνταγματικά και κοινωνικά δίκαιου και αναφαίρετου δικαιώματός μας για συνδικαλιστική έκφραση. Για το σκοπό αυτό

Καλείται το υπουργείο δημόσιας Τάξης να εναρμονισθεί με τις συνταγματικές επιταγές καθώς και με τις σχετικές διεθνείς συμβάσεις.

Απαιτούμε την άμεση ανάκληση όλων των διώξεων των συναδέλφων μας για συνδικαλιστική δράση –παρά τις κατ' επανάληψη διατυπωμένες απόψεις του υπουργείου

ότι δεν υπάρχουν διώξεις για συνδικαλιστική δράση- ώστε να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για ένα γόνιμο διάλογο, ενώ ταυτόχρονα ζητάμε τη θεσμική κατοχύρωση, με τη συμμετοχή μας, των μεταθέσεων γενικά, με αξιοκρατικά και κοινωνικά κριτήρια», αναφερόταν στο δελτίο τύπου.

Η πρόσκληση απευθυνόταν στις ενώσεις Αττικής, Ξάνθης, Φλώρινας, Χανίων, Ρεθύμνου, Ηρακλείου, ΔΕΑΒΕ, Πέλλας, Δράμας, Αιτωλοακαρνανίας, Αχαΐας, ΕΚΑ Αθήνας, Κορινθίας, Ένωση Αξιωματικών ΕΛ.ΑΣ., Κιλκίς, Καβάλας, Μεσσηνίας, Λέσβου, Αργολίδας, Ηλείας και Δωδεκανήσου και τις καλούσε να πάρουν μέρος -ανεξάρτητα από την οποιαδήποτε νομική τους κατάσταση- στην νέα πανελλαδική Γενική Συνέλευση, που προγραμματίστηκε να γίνει σε μια εβδομάδα (22 Μαΐου 1989) στα γραφεία της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής στην Αθήνα και μάλιστα «ανεξάρτητα από την κατάθεση της ιδρυτικής πράξης για τη σύσταση Ομοσπονδίας από τα σωματεία της Ξάνθης και της Πέλλας», διότι «θεωρήθηκε απαραίτητη η συνέχιση λειτουργίας της Συντονιστικής Επιτροπής, η οποία καταργήθηκε στην προηγούμενη συνάντησή μας, με διευρυμένη μάλιστα την Σ.Ε., κατά δυο ακόμη μέλη».

Θέματα της νέας συνάντησης ήταν η διεύρυνση της τριμελούς Σ.Ε. σε πέντε μέλη, οι προτάσεις για την τελική διαμόρφωση του καταστατικού της Ομοσπονδίας, εντός των αμέσως προσεχών ημερών ύστερα από την αίτηση των δυο προαναφερόμενων σωματείων, τα οικονομικά της Ομοσπονδίας και η ενοικίαση γραφείου σε συμφέρουσα τιμή παραπλεύρως της Ένωσης Αττικής στην οδό Βεραντζέρου, η απόφαση για περαιτέρω νομική κάλυψη της Ομοσπονδίας, η έκδοση εντύπου υλικού ή αφίσας κοινής αποδοχής και η προσπάθεια επαφής με την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε και η Συντονιστική Επιτροπή στελεχώθηκε τελικά από τους Δημήτρη Κυριαζίδη, Αθηναγόρα Παζαρολή, Παύλο Καπαγιορίδη, Αθανάσιο Ψεμματάκη και Μιχάλη Αλμπάνογλου.

Το ορμητήριο

Πολιτικά, η κατάσταση από την αρχή του 1989 έχουμε σημειώσει ότι ήταν ιδιαίτερα ρευστή, κυρίως λόγω των καταγγελιών για οικονομικά σκάνδαλα. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, τελικά, έχασε τις εκλογές της 18^{ης} Ιουνίου 1989. Ακολούθησε ο σχηματισμός της συγκυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας με το Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου (κομματική σύμπραξη του ΚΚΕ και της Ελληνικής Αριστεράς), με πρωθυπουργό τον Τζανή Τζαννετάκη και οι ελπίδες των συνδικαλιστών αστυνομικών, εκτοξεύτηκαν στα ύψη. Αυτή τη φορά, η δραματική αλλαγή του πολιτικού σκηνικού μπορούσε, σύμφωνα και με τις εκτιμήσεις τους, να φέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα. Αν δεν υπήρχε ούτε τότε πρόοδος, ήταν πολύ δύσκολο να προβλέψει κανείς τι θα γινόταν

στη συνέχεια. Μια ακόμη διάψευση, θα ήταν η χαριστική βολή στον αγώνα που έκανε ο Δημήτρης Κυριαζίδης με τους συνεργάτες του. Θα ήταν «νίκη» (σε εισαγωγικά), όλων εκείνων που ποτέ δεν πίστεψαν και δεν ήθελαν συνδικαλισμό στην Ελληνική Αστυνομία.

Η ιδιαίτερη αναφορά μας στο σωματείο της Δράμας, δεν γίνεται, επομένως, μόνο εξαιτίας του γεγονότος ότι ήταν η ψυχή του Δημήτρη Κυριαζίδη, γίνεται και για να υπερτονισθεί μια άλλη διάσταση, η μεγάλη σημασία της συμμετοχής στον αγώνα των απλών μελών του σωματείου. Διότι πρέπει να επισημάνουμε για όσους δεν γνωρίζουν, ότι μετά τον πρώτο ενθουσιασμό και την έπαρση που προκάλυψε πανελλαδικά η ιδέα του ελεύθερου συνδικαλισμού, πολλοί ήταν εκείνοι που επαναπαύθηκαν και δεν ακολούθησαν στα σωματεία τους, τους πρωτοπόρους, με την ίδια ζέση και το ίδιο πάθος.

«Αρετή και τόλμη θέλει η ελευθερία», ανέφερε η διακήρυξη του σωματείου της Δράμας, που εκδόθηκε στα πρώτα γενέθλιά του, ένα χρόνο μετά από την ιστορική ημερομηνία της 27ης Ιουνίου 1988. *«Τα δυο αυτά στοιχεία διέκριναν τους πρωτεργάτες και ιδρυτές του Σωματείου Κατωτέρων Αστυνομικών Νομού Δράμας, που χάρη στην αρετή και τόλμη αυτών, γιορτάζουμε σήμερα τα πρώτα γενέθλια της ίδρουσής του»,* τονίζοταν στην διακήρυξη της Δράμας, που από τότε έδειχνε πολύ μακριά:

«Στηριζόμενοι αποκλειστικά και μόνο στις ίδιες τους τις δυνάμεις είκοσι ένας (21) αστυνομικοί είχαν το σθένος και υπό την δαμόκλεια σπάθη της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας μας, καθόσον μέχρι και σήμερα ο συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας θεωρείται απαγορευμένος, να ιδρύσουν το Σωματείο αυτό.

Οι ιδρυτές του Σωματείου, σαν άλλοι εταίροι μιας «Φιλικής Εταιρείας» κατόρθωσαν πρώτοι στον αστυνομικό χώρο να ιδρύσουν το πρώτο περιφερειακό συνδικαλιστικό σωματείο, έτσι ώστε οι αστυνομικοί που υπηρετούν στο Νομό Δράμας εκφραζόμενοι μέσα από κάποιο συνδικαλιστικό φορέα να προστατεύουν και να προάγουν τα εργασιακά τους συμφέροντα.

Η ανάγκη για εκδημοκρατισμό, για καλύτερες συνθήκες εργασίας, για αξιοκρατία, για παροχή έργου κοινωνικά ωφέλιμου, για αποστρατικοποίηση και κοινοβουλευτικό έλεγχο, για αναβάθμιση της εκπαίδευσης και της οικονομικοκοινωνικής θέσης, υπήρξαν μερικά απ' τα στοιχεία που οδήγησαν τους «21», έχοντας και τη σιωπηλή υποστήριξη των λοιπών συναδέλφων, στο να ιδρύσουν το Σωματείο.

Το σωματείο αυτό αναγνωρίστηκε απ' την Δικαιοσύνη και σιγά-σιγά περνώντας μέσα από ένα σωρό σκοπέλους ανδρώθηκε. Με την πάροδο του χρόνου εντάχθηκε σ' αυτό το σύνολο της αστυνομικής δύναμης του νομού Δράμας, γιατί κοινά ήταν και είναι τα προβλήματα και οι ανάγκες και κοινές οι ελπίδες και οι προσδοκίες για το μέλλον.

Είναι γεγονός ότι η Αστυνομία αποτελεί το μεγάλο ασθενή της άρρωστης δημόσιας διοίκησης. Η κασπάστασή της είναι πραγματικά τραγική και καθημερινά επιδεινώνεται.

Ο αστυνομικός της Ελλάδας είναι ο μόνος εργαζόμενος στον κόσμο, που δεν έχει εβδομαδιαία ανάπαυση, ελεύθερο χρόνο, ελευθερία κίνησης, ανώτατο όριο ημερησίας απασχόλησης, κάποιο επίδομα νυκτερινής εργασίας, κάποιο επίδομα επικίνδυνης εργασίας και βρίσκεται έξω και από τη στοιχειώδη προστασία της εργατικής Νομοθεσίας.

Ήταν λοιπόν επιβεβλημένη η δημιουργία συνδικαλιστικού φορέα των εργαζόμενων αστυνομικών, προκειμένου να προστατεύσουν και να προωθήσουν τα δίκαιά τους. Η πολιτεία, «όμως», βρέθηκε ανώριμη και ανέτοιμη, μολονότι η ίδια είχε υποσχεθεί την ανάγκη ανάπτυξης του συνδικαλισμού στα Σώματα Ασφαλείας, με αποτέλεσμα να προβάλλει σοβαρά εμπόδια στην άσκηση των δημοκρατικών τους δικαιωμάτων, όπως η προσπάθεια φίμωσής τους, οι επανειλημμένες διώξεις συνδικαλιστών, ο αυταρχισμός και η τρομοκρατία σε όλο τους το μεγαλείο.

Παρ' όλες όμως τις δυσκολίες και τις διώξεις, ο συνδικαλισμός προχώρησε, ο ένας με τον άλλο οι συνδικαλιστές δικαιώνονται απ' όλα τα δικαστήρια και οι διώκτες για άλλη μια φορά μένουν εκτεθειμένοι απέναντι στο προσωπικό της ΕΛ.ΑΣ., αλλά και στον ελληνικό λαό.

Τέσσερις²⁷ υπουργοί πέρασαν το τελευταίο διάστημα από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Και οι τέσσερις υπήρξαν διώκτες του συνδικαλιστικού κινήματος της ΕΛ.ΑΣ.. Δυο φορές άλλαξε η φυσική ηγεσία, αλλά τίποτε δεν άλλαξε στη συμπεριφορά τους απέναντι στους συνδικαλιστές.

Η δυναμική του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά και η ανταπόκριση που βρίσκει σε όλο το λαό, ανάγκασαν όλα σχεδόν τα πολιτικά κόμματα, να τοποθετηθούν ευνοϊκά πάνω στο θέμα αυτό. Βέβαια, υπάρχει σοβαρό θέμα αξιοπιστίας - π.χ. ο πρώην υπουργός Δημόσιας Τάξης (σ.σ. Άκης Τσοχατζόπουλος), τη στιγμή που δήλωνε ότι το θέμα του συνδικαλισμού θα εξετασθεί μετά τις εκλογές, προχωρούσε σε διώξεις συνδικαλιστών συναδέλφων, τις οποίες δεν απέφυγε το σωματείο μας.

Ακόμη όμως και σήμερα και παρά την πρόσφατη λαϊκή ετυμηγορία²⁸, που σήμαινε πέραν των άλλων και την καταδίκη της αντιλαϊκής και αντισυνδικαλιστικής πολιτικής της πολιτείας, η πολιτική και φυσική μας ηγεσία συνεχίζει την απαράδεκτη συμπεριφορά των μεθοδευμένων διώξεων, έχοντας σαν πιστούς υπηρέτες τους κατά νομούς «εθελοντές» της.

Το Σωματείο Κατωτέρων Αστυνομικών Ν. Δράμας πιστό στις δημοκρατικές

27. Ο Ανδρέας Παπανδρέου συνήθιζε γενικά να κάνει ανασχηματισμό της κυβέρνησης, σχεδόν κάθε εξάμηνο, διατηρώντας τις εσωκομματικές ισορροπίες των στελεχών του, με αποτέλεσμα, όμως, να προωθούνται με αργούς ρυθμούς τα όποια μεταρρυθμιστικά προγράμματα. Την κρίσιμη εκείνη περίοδο (1988-1989) πέρασαν από το υπουργείο οι Αναστάσιος Σχωϊώτης (πέντε μήνες), Γιώργος Πέτσος (τέσσερις μήνες), Άκης Τσοχατζόπουλος (ούτε τρεις μήνες) και ο υπηρεσιακός υπουργός Παναγιώτης Μαροκόπουλος, ένα μήνα). Μέχρι να ενημερωθεί ο ένας, ερχόταν ο άλλος...

28. Οι εκλογές της 18ης Ιουνίου 1989 που διεξήχθησαν από την κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου κερδήθηκαν από τον Κώστα Μητσότακη, αλλά χωρίς κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

αρχές και ιδέες του, έχοντας σαν αιχμή του δόρατός του κατά του αυταρχισμού και των καθημερινών διώξεων των ιθυόντων, το Δραμινό λαό, προχωρεί βήμα-βήμα στην επίτευξη των σκοπών του».

Εξάλλου, η Δράμα, για ένα μεγάλο διάστημα, δεν στήριξε μόνο οικονομικά την Ομοσπονδία, αλλά ουσιαστικά, ήταν η έδρα της Ομοσπονδίας. Αυτό συνέβαινε τουλάχιστον ως το 1993, παρά την τεράστια σημασία που είχε η φιλοξενία του προεδρείου της στα γραφεία της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας (ΔΟΕ), στην οδό Ξενοφώντος 15 Α στην Αθήνα, όπως έχουμε ήδη αναφέρει. Η ΔΟΕ αγκάλιασε τους συνδικαλιστές της ΠΟΑΣΥ, άνοιξε τα γραφεία της, πρόσφερε υλική υποστήριξη και διέθεσε τις τηλεφωνικές γραμμές και τα φαξ για την επικοινωνία της Ομοσπονδίας με τα περιφερειακά σωματεία. Αυτό γινόταν συνεχώς μέχρι και το 1996, όταν η ΠΟΑΣΥ μετακόμισε στην οδό Μικράς Ασίας 9, στα Ιλίσια.

Οι προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης αναγιγνώσκονται από τον πρωθυπουργό Τζανή Τζαννετάκη στις 6 Ιουλίου 1989, οπότε ο πρωθυπουργός ο ίδιος αναφέρεται και στο επίμαχο ζήτημα του συνδικαλισμού στα Σώματα Ασφαλείας. Αφού υπενθυμίζει την αναγκαιότητα εποικοδομητικών πρωτοβουλιών εκ μέρους της κυβέρνησής του για την εξυπηρέτηση των εθνικών μας συμφερόντων, τονίζει:

«Η νέα κυβέρνηση θα στηρίξει το έργο των Ενόπλων Δυνάμεων και θα τις κρατήσει μακριά από κομματικές παρεμβάσεις.

Το ίδιο ισχύει και για τον ευαίσθητο τομέα της δημόσιας τάξης, όπου θα σταματήσουν οι διώξεις συνδικαλιστών και η λειτουργία επαγγελματιών ενώσεων θα είναι ελεύθερη μέσα στα υπάρχοντα συνταγματικά πλαίσια» (συνεδρίαση Δ, 6 Ιουλίου 1989, Πρακτικά Ολομέλειας, σελ.17).

Η πρωθυπουργική τοποθέτηση -ξεκάθαρη πέρα για πέρα-, χαροποιεί τους πρωτεργάτες του συνδικαλιστικού κινήματος, οι οποίοι ασφαλώς και περιμένουν επιτέλους να γίνουν τα λόγια έργα. Τα τηλέφωνα παίρνουν φωτιά και τα ευχάριστα νέα περνούν από στόμα σε στόμα. Οι δηλώσεις αυτές προκαλούν αισθήματα ανακούφισης στους περισσότερους.

Οι υπουργοί

Αντιπροσωπείες συνδικαλιστών από όλη την Ελλάδα στις 12 Ιουλίου 1989 αξιοποίησαν τη ευκαιρία που τους δόθηκε και επισκέφθηκαν τους υπουργούς Εσωτερικών και Δικαιοσύνης Νίκο Κωνσταντόπουλο και Φώτη Κουβέλη, δυο νομικούς που είχαν βοηθήσει με τις γνώσεις τους τα σωματεία πολύ πριν από την υπουργοποίησή τους. Πρώτα επισκέφθηκαν τον Νίκο Κωνσταντόπουλο στο υπουργείο, επί της Σταδίου και Δραγατσανίου, στον οποίο εξέθεσαν πώς έχουν τα πράγματα και στη συνέχεια ανη-

φόρισαν προς το υπουργείο Δικαιοσύνης στο Γουδί (χώρος πρώην Σχολών της Χωροφυλακής), για να συναντήσουν τον Φώτη Κουβέλη, αλλά και τον γενικό γραμματέα του υπουργείου Αντώνη Ρουπακιάτη, ο οποίος επίσης είχε σταθεί στο πλευρό των πρωτοπόρων συνδικαλιστών, έχοντας, μεταξύ άλλων ενεργειών, καταθέσει στο Πρωτοδικείο και το καταστατικό της Ομοσπονδίας.

Τα συναισθήματα ήταν ασφαλώς ανάμικτα, καθώς ουδείς μπορούσε να φανταστεί κάμποσους μήνες πριν, ότι οι νομικοί σύμβουλοι των συνδικαλιστών θα καταλάμβαναν κυβερνητικές θέσεις. Και από τους δυο πολιτικούς ζητήθηκε το αυτονόητο, η προώθηση του θεσμικού πλαισίου που πρέπει να διέπει τη λειτουργία και των αστυνομικών σωματείων. Ο Φώτης Κουβέλης εξέφρασε την κατανόησή του και υποσχέθηκε να φέρει το θέμα στο υπουργικό συμβούλιο, αν και είναι περιορισμένες οι δυνατότητές του, όπως είπε, ενώ ο Αντώνης Ρουπακιάτης αναφέρθηκε και με δημόσιες δηλώσεις του στη συμβολή του συνδικαλισμού. *«Η ανάπτυξη του αναβαθμίζει το ρόλο των Σωμάτων Ασφαλείας, δημιουργεί άλλη ποιότητα στις σχέσεις με τους Έλληνες πολίτες και κατατείνει στη συνολική αναβάθμιση των θεσμών, την οποία όλοι πρέπει να υπηρετούμε»*, είχε δηλώσει ο γραμματέας του υπουργείου Δικαιοσύνης.

Στις συναντήσεις συμμετείχαν εκπρόσωποι από τη Δράμα, την Αττική, τη Λακωνία, την Αργολίδα, την Κορινθία, τα Χανιά, την Ξάνθη και τις Σέρρες, οι οποίοι επιδίωξαν την ίδια ημέρα να επισκεφθούν, χωρίς να το πετύχουν, τον Γιάννη Κεφαλογιάννη, το νέο δηλαδή υπουργό Δημόσιας Τάξης.

Λίγες μόλις ημέρες αργότερα, ωστόσο, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, ως μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής για την ίδρυση της Ομοσπονδίας και γραμματέας του σωματείου της Δράμας, μιλάει για τα προβλήματα που εξακολουθούν να υπάρχουν μετά την ανάληψη του υπουργείου Δημόσιας Τάξης από τον νέο υπουργό, τον Γιάννη Κεφαλογιάννη. Ακούγοντας τον Γιάννη Κεφαλογιάννη να μιλά για την Αστυνομία σε ραδιοφωνική εκπομπή, θέλοντας να εκφράσει τις προσωπικές του ανησυχίες, αλλά και τον προβληματισμό των συναδέλφων του για την πολιτική του υπουργείου, μιλώντας σε δημοσιογράφους, τόνιζε μεταξύ άλλων ότι ανέμενε *«να είναι πιο σαφής στις προθέσεις του ο υπουργός. Όταν ανέλαβε το υπουργείο είχε δηλώσει ότι θα αποκατασταθούν όλοι οι διωχθέντες και θα σταματήσει κάθε δίωξη. Αλλωστε και ο πρωθυπουργός στις προγραμματικές του δηλώσεις αναφέρθηκε ρητά στο θέμα της ανεμπόδιστης άσκησης του συνδικαλιστικού δικαιώματος των αστυνομικών»*.

Τι είναι εκείνο που θα ήθελες να γίνει πιο σαφές από τον υπουργό, ρωτήθηκε στη σχετική συνέντευξη και απάντησε:

«Το πρώτο είναι τα μέτρα για την άμεση αποκατάσταση των συναδέλφων, που διώχτηκαν για τη συνδικαλιστική τους δράση. Επίσης, όσον αφορά τις ΕΔΕ, που συνεχίζονται, ο κ. υπουργός είπε ότι η συνέχισή τους «είναι θέμα σωστής λειτουργίας και ευπρέπειας της υπηρεσίας» και ότι αυτός θα κρίνει τελικά το αποτέλεσμά τους.

Την άποψη αυτή του κ. υπουργού τη θεωρώ εντελώς άστοχη για τους εξής λόγους: Το σταμάτημα κάθε δίωξης δεν θα πρέπει να εξαρτηθεί από την επιείκεια του κ. υπουργού. Δεν είναι μόνο μια πράξη δικαιοσύνης, αλλά και μια έμπρακτη αναγνώριση του συνδικαλισμού μας. Όσο για την ευπρέπεια της υπηρεσίας δεν θίγεται άραγε το κύρος της υπηρεσίας, όταν συνεχίζονται πειθαρχικές διαδικασίες, που βασίζονται σε νομοθετικά διατάγματα που θεσπίστηκαν την περίοδο της χούντας; Ο συνδικαλισμός μας είναι νόμιμος στα πλαίσια του Συντάγματος και των δικαστικών αποφάσεων, με βάση τις οποίες έχουν εγκριθεί τα καταστατικά. Γι' αυτό δεν χρειάζονται «ειδικές ρυθμίσεις». Εκείνο που χρειάζεται, είναι η άμεση αποκατάσταση των διωχθέντων αστυνομικών, το σταμάτημα κάθε διαδικασίας δίωξης και η ανεμπόδιστη λειτουργία των σωματείων».

- Ο κ. υπουργός μίλησε για βελτίωση των σχέσεων Αστυνομίας – πολίτη και είπε, ότι γι' αυτό το λόγο έστειλε σχετικές εγκυκλίους.

«Οι εγκύκλιοι από μόνες τους δεν αρκούν. Χρειάζεται και ο κατάλληλος προσανατολισμός των υπηρεσιών. Χρειάζονται, επίσης, γενναίες αλλαγές στην εκπαίδευση των αστυνομικών. Για να φερθεί ο αστυνομικός με δημοκρατικό τρόπο στον πολίτη θα πρέπει να έχει μάθει πρώτα απ' όλα να λειτουργεί ο ίδιος δημοκρατικά μέσα στην υπηρεσία του. Αλλά και ο συνδικαλισμός, που ανεβάζει την υπευθυνότητα και μας φέρνει πιο κοντά στα προβλήματα των εργαζομένων, παίζει το δικό του ρόλο. Και νομίζουμε, ότι είναι ένας ακόμα λόγος, που μια κυβέρνηση κάθαρσης και αποκατάστασης της δημοκρατικής λειτουργίας των θεσμών, οφείλει να αποδεχτεί χωρίς ενδοιασμούς τη συνδικαλιστική δράση».

Το άλλο θέμα στο οποίο αναφέρθηκε ο Δημήτρης Κυριαζίδης ήταν η πειθαρχία. «Δεν υπάρχει αμφιβολία», είπε, «ότι η πειθαρχία είναι απαραίτητος όρος για την αποτελεσματική λειτουργία της Αστυνομίας. Πειθαρχία, όμως, δεν σημαίνει τυφλή υπακοή. Εκείνο το οποίο πρέπει να επιδιώκεται είναι η ενσυνείδητη πειθαρχία, που έχει να κάνει με τη βαθύτερη κατανόηση της κοινωνικής αποστολής της Αστυνομίας και κάθε αστυνομικού. Ο κ. υπουργός συνέδεσε την πειθαρχία με την αύξηση της απόδοσης. Εδώ θέλω να πω το εξής: όταν η πειθαρχία είναι ενσυνείδητη, τότε πράγματι μπορούμε να έχουμε αύξηση της απόδοσης. Αλλά υπάρχουν και άλλοι παράγοντες, που επηρεάζουν την απόδοση μιας υπηρεσίας. Ο σωστός προσανατολισμός, το υπηρεσιακό κλίμα, η δημοκρατική λειτουργία, η εκπαίδευση και βέβαια η βελτίωση των συνθηκών εργασίας και της οικονομικής μας κατάστασης».

- Τι νομίζετε ότι μπορεί να κάνει η παρούσα κυβέρνηση για τη βελτίωση των οικονομικών σας;

«Κατ' αρχήν θεωρούμε θετική τη δέσμευση ότι δεν θα χειροτερέψει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Πιστεύουμε ότι αυτό θα γίνει, αν η ΑΤΑ²⁹ του Σεπτεμβρίου ξεφύγει από τα γνωστά όρια του εμπαιγμού και κινηθεί σε ικανοποιητικά επίπεδα.

29. Η Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (ΑΤΑ) ήταν η μισθολογική αύξηση που αντιστοιχούσε στον ετήσιο πληθωρισμό.

Ένα άλλο, που αφορά εμάς τους αστυνομικούς, είναι και το εκλογικό επίδομα που η προηγούμενη κυβέρνηση είχε καθορίσει στο ποσό των 20.000 δραχμών. Μια γενναία αύξηση αυτού του ποσού θα ανακούφιζε τις οικογένειες 40.000 αστυνομικών και θα μείωνε την αδικία που γίνεται σε βάρος μας, αφού οι υπόλοιποι δημόσιοι υπάλληλοι για το ίδιο επίδομα πληρώθηκαν τα τριπλάσια».

Την ίδια ημέρα (13 Ιουλίου 1989), στο πλαίσιο των συζητήσεων για την ένταξη στην ΠΟΑΣΥ όλων των αστυνομικών που ακολουθούσαν την ΕΚΑ, είχε πραγματοποιηθεί στη Σπάρτη μια ακόμα συνάντηση. Η τοπική επιτροπή της ΕΚΑ, με επικεφαλής τον Θανάση Μαχαίρα, συγκάλωσε συγκέντρωση των εγγεγραμμένων μελών στην οποία κλήθηκαν να πάρουν μέρος μέλη του προεδρείου της ΕΚΑ, οι εκπρόσωποι των ανεξάρτητων συνδικαλιστικών σωματείων της χώρας και οι τοπικές επιτροπές Κορινθίας, Μεσσηνίας και Αργολίδας. Θέμα της συνάντησης ήταν «η κατάσταση του συνδικαλισμού και η παραπέρα πορεία του». Ο Δημήτρης Κυριαζίδης είχε ζητήσει τότε από τον Παναγιώτη Σαπουνάκη, να συμμετάσχει στη συνδιάσκεψη αυτή, προωθώντας την ιδέα της ίδρυσης της Ομοσπονδίας. «Όπου πηγαίναμε, μας παρακολουθούσαν και έδιναν εντολή να γίνει ΕΔΕ», έλεγε αργότερα ο Παναγιώτης Σαπουνάκης. Εξάλλου, ο ίδιος, είχε εκμεταλλευτεί το γεγονός ότι ο νέος υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιάννης Κεφαλογιάννης, καταγόταν από τον Κρήτη (Ρέθυμνο) και όταν είχε επισκεφθεί τα Χανιά για υπηρεσιακούς λόγους, έσπευσε να τον συναντήσει μαζί με τον συνδικαλιστή Χριστόδουλο Αξωνίδη και να του ζητήσει να παρέμβει στον νομάρχη Χανίων³⁰ για να μην προχωρήσει η απαγόρευση της λειτουργίας του τοπικού σωματείου, ενώ ο ίδιος υποσχέθηκε να συζητήσει, εν καιρώ, και το μείζον ζήτημα της λειτουργίας του συνδικαλισμού.

Άρνηση παραλαβής Φ.Π.

Μέσα σε όλη αυτή τη διαρκή κίνηση, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, είχε να αντιμετωπίσει και τους διώκτες του επειδή είχε αρνηθεί να παραλάβει το φύλλο πορείας για την Κλεισούρα Καστοριάς. Στο πλαίσιο της ΕΔΕ κλήθηκε να απολογηθεί στις 24 Αυγούστου 1989 και τα επιχειρήματα ήταν γροθιά στο στομάχι των διωκτών του, τόσο σε τοπικό - υπηρεσιακό επίπεδο, όσο και κεντρικά σε πολιτικό επίπεδο, λίγους μήνες μετά την εκλογική ήττα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και τη ορκωμοσία της κυβέρνησης Συνασπισμού του Τζανή Τζαννετάκη.

Η απολογία ήταν κυριολεκτικά μια αναλυτική κατάθεση ψυχής ενός ανθυπαστυνόμου που μετατρέπεται από κατηγορούμενος της διοίκησης σε κατηγορο των δικών της εγκλημάτων. Ενδεικτικά παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα:

30. Ήδη ο νομάρχης Χανίων είχε «ενεργοποιήσει» την εγκύκλιο Σεχιώτη για την αναστολή λειτουργίας του σωματείου.

«Διακόσια είκοσι τρία μέλη απαρτίζουν το Σωματείο Κατωτέρων Αστυνομικών Δράμας. Ένα συνδικαλιστικό σωματείο που τις δύσκολες εποχές, τους δύσκολους καιρούς έδωσε μάχη να μείνει «αμόλυντο» και «αγνό» παρά τις σειρήνες της τότε κυβερνητικής εξουσίας για υποταγή, ώστε να τύχει των προνομίων που έτυχαν κάποια σωματεία, έχοντας εξασφαλίσει «καλές σχέσεις» με κάποιες νομαρχιακές επιτροπές».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης για πρώτη φορά κάνει δημοσίως λόγο για πολιτικά παιγνίδια και σημειώνει ότι καλείται να απολογηθεί δυο μήνες μετά το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, αφού «τα ίδια πρόσωπα συνεχίζουν και σήμερα κατά παρέκκλιση της πολιτικής βούλησης του Υ.Δ.Τ. και των εντολών του, προσπαθώντας κατ' αυτόν τον τρόπο να δημιουργήσουν αντιπαράθεση, ώστε να δοθεί η εντύπωση ότι και σήμερα συνεχίζεται η ίδια κατάσταση και ότι εν κατακλείδι ευθύνονται ορισμένα πρόσωπα από τον συνδικαλιστικό χώρο του σωματείου».

Υπενθυμίζει στη συνέχεια στους διώκτες του ότι όταν βγήκαν οι μεταθέσεις, τον Απρίλιο του 1989, «το συνδικαλιστικό κίνημα είχε φωντώσει και συνδικαλιστικά σωματεία ιδρύονταν το ένα μετά το άλλο σ' όλη την Ελλάδα. Περίοδος όμως δύσκολη για το συνδικαλιστικό κίνημα στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ. και ειδικότερα βέβαια για τα σωματεία που δεν πρόσφεραν γη και ύδωρ. Η «φουρτούνα» μαινόταν στο πέλαγος και ξεχώρισε τους πρωτεργάτες του αστυνομικού συνδικαλισμού», οι οποίοι από την πλευρά τους φυσικά και δεν κάθισαν με σταυρωμένα τα χέρια.

Στα κόλπα της διοίκησης απάντησαν με το ίδιο νόμισμα. Άρχισαν οι αιμοδοτικές άδειες, είτε αξιοποιούσαν κάθε «χαραμάδα», που δεν μπορούσε να καλύψει η διοίκηση μέσα στην σπουδή της να τους τιμωρήσει. Τον Δημήτρη Κυριαζίδη, ήθελαν να τον μεταθέσουν, άρον άρον, στις 18 Απριλίου 1989, ενώ δεν είχε παραδώσει τον οπλισμό και το λοιπό υλικό του τμήματος, που είχε χρεωθεί ο ίδιος. Επέμεναν μάλιστα να γίνει η μετάθεση ακόμα κι όταν είχε ξεκινήσει η προεκλογική περίοδος και υπήρχε ρητή απαγόρευση μετακίνησης ενστόλων. Ακόμα κι όταν τους επισήμανε ότι έχει εγγραφεί στους ειδικούς εκλογικούς καταλόγους και δεν μπορούν να του στερήσουν το δικαίωμα του εκλέγειν, εκείνοι επέμεναν...

«Παρά ταύτα και για να μην υποθεθεί ότι κατά τον τρόπο αυτό προσπαθώ να προβάλλω κάποιες δικαιολογίες, οι οποίες ως προαναφέρθηκαν κάθε άλλο παρά δικαιολογίες είναι (ομιλούν άλλωστε τα πραγματικά γεγονότα), κοινή απόφαση όλων των συνδικαλιστών συναδέλφων και των λοιπών υπαρχόντων σωματείων σ' όλη τη χώρα, ήταν να αντισταθούμε με κάθε τρόπο στις όποιες μεθοδεύσεις της πολιτικής και φυσικής μας ηγεσίας. Η άρνηση λήψης Φ.Π. ήταν μια απ' τις αντιστάσεις μας», αποστόμωσε τους διώκτες του.

Η συνάντηση

Η πολυπόθητη συνάντηση με τον Γιάννη Κεφαλογιάννη επιτυγχάνεται, επιτέλους, στις 31 Αυγούστου 1989, αλλά ήταν σύντομη, δεν έγινε σε βάθος συζήτηση και οι συνδικαλιστές ήταν ιδιαίτερα επιφυλακτικοί. Ο υπουργός δέχτηκε στο γραφείο του συνδικαλιστές οκτώ σωματείων, τους οποίους συνόδευε ο Αλέξης Μητρόπουλος και ο Αγάπιος Παπανοφύτου. Οι συνδικαλιστές, που βρέθηκαν πρώτοι μετά από τόσους αγώνες, πρόσωπο με πρόσωπο, με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και μάλιστα μέσα σε ένα γραφείο από το οποίο πολλοί προκάτοχοί του απεργάζονταν σχέδια για την υπηρεσιακή και προσωπική τους εξόντωση, ήταν από τα εξής οκτώ σωματεία:

Σωματείο Κατωτέρων Αστυνομικών Δράμας, Ένωση Αστυνομικών Αργολίδας, Ένωση Κατωτέρων Αστυνομικών Λακωνίας, Ένωση Αστυνομικών Κορινθίας, Ένωση Κατωτέρων Αστυνομικών Πέλλας, Συνδικαλιστική Κίνηση Αστυνομικών Ξάνθης, Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Χανίων και Σωματείο Κατωτέρων Αστυνομικών Σερρών.

Την ίδια ημέρα εκδόθηκε ένα χειρόγραφο δελτίο τύπου, γραμμένο από τον Δημήτρη Κυριαζίδη, το οποίο φέρει τις υπογραφές των εκπροσώπων των σωματείων Βασίλη Μάνδαλου, Γιάννη Κουτρουπή, Θανάση Μαχαίρα, Γιάννη Αγγελάκη, Μιχάλη Αλμπάνογλου, Χρήστου Γεωργάκα, Παναγιώτη Σαπουνάκη και Μιχάλη Πουλικίδη.

Οι συνδικαλιστές, σύμφωνα με το δελτίο τύπου, επισήμαναν *«τη θετική στάση του υπουργού για το οριστικό κλείσιμο όλων των εκκρεμοσών ΕΔΕ σε βάρος των συνδικαλιστών και την άμεση επέμβασή του για την ανάκληση της εφέσεως που είχε ασκηθεί κατά της αναγνώρισης του συνδικαλιστικού σωματείου Χανίων»*.

Αποφασίστηκε να γίνει νέα συνάντηση με τον υπουργό στις αρχές του β' δεκαπενθημέρου του επόμενου μήνα, ενώ την ίδια ημέρα οι συνδικαλιστές, επέδωσαν ολοκληρωμένη πρόταση για τη θεσμοθέτηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος και στα πολιτικά κόμματα.

Οι αντιπροσωπείες, σύμφωνα με το δελτίο τύπου, υπέβαλαν στον υπουργό ένα υπόμνημα με τα εξής τρία επίμαχα σημεία:

α) *Πρόταση τροπολογίας-προσθήκης στο άρθρο 30 του Νόμου 1264/1982, που επιδιώκει μέσα στα ισχύοντα Συνταγματικά πλαίσια την ισχυροποίηση του νομικά κατοχυρωμένου συνδικαλιστικού δικαιώματος των αστυνομικών.*

β) *πρόταση άρσης όλων των προηγούμενων αντισυνταγματικών εγκυκλίων του Υ.Δ.Τ. που ακόμα και σήμερα αποτελούν φραγμό σε κάθε συνδικαλιστική δράση στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ., καθόσον ανά πάσα στιγμή μελλοντικά μπορούν να τεθούν σε εφαρμογή με όλα τα δυνατά επακόλουθα και*

γ) *πρόταση ανάκλησης όλων των εφέσεων που ασκήθηκαν από το Δημόσιο κατά αναγνωρισμένων συνδικαλιστικών σωματείων.*

Κατά τη συζήτηση, που επακολούθησε, ο Υπουργός δεσμεύτηκε να μελετήσει το

όλο θέμα και στη συνέχεια να φέρει αυτό υπόψη του Πρωθυπουργού και του Υπουργικού Συμβουλίου, σε εύλογο χρονικό διάστημα, δεδομένου ότι ο Πρωθυπουργός δεσμεύτηκε για το ίδιο θέμα στις προγραμματικές δηλώσεις της Κυβέρνησης», αναφερόταν, επίσης στο ίδιο δελτίο τύπου, της 31^{ης} Αυγούστου 1989.

Όταν, όμως, οι συνδικαλιστές επισκέφθηκαν τη δεύτερη φορά (20 Σεπτεμβρίου 1989) στο γραφείο του τον Γιάννη Κεφαλογιάννη και άρχισε εκ νέου η συζήτηση, φάνηκε καθαρά και με τον πιο επίσημο τρόπο ότι η θεσμοθέτηση του συνδικαλισμού δεν θα ήταν εύκολη υπόθεση. Θα περνούσε από νέες συμπληγάδες, όχι μόνο επειδή η κρατική εξουσία δεν ήταν πρόθυμη να αναγνωρίσει την πραγματικότητα, αλλά και επειδή οι ίδιοι οι συνδικαλιστές, λόγω των διαφορετικών οργάνων εκπροσώπησης, δεν είχαν ακόμα ενιαία στάση.

Κατ' αρχάς, ο υπουργός δεν έδειξε καμία διάθεση να προωθήσει στη Βουλή την τροπολογία (άρθρο 30^α του Νόμου 1264/1982) για την κατοχύρωση του συνδικαλισμού και δεν δεσμεύτηκε ούτε για την αναστολή των διώξεων και την κατάργηση των εγκυκλίων της προηγούμενης κυβέρνησης!

Αντί μας καθαρής απάντησης, ο υπουργός ακολουθώντας την δική του τακτική, τους είπε ότι δεν υπάρχουν τα χρονικά περιθώρια για να υπάρξει σ' αυτή τη Βουλή νομοθετική παρέμβαση. Η νομική υπηρεσία του υπουργείου, όπως δήλωσε ο ίδιος, μελετά ακόμη τις προτάσεις των αστυνομικών και περιμένει προτάσεις και από τα άλλα αστυνομικά σωματεία, αφού δεν υπάρχει ενιαία άποψη για τη μορφή του συνδικαλισμού στα Σώματα Ασφαλείας. Τους είπε, επίσης, ότι ο συνδικαλισμός πρέπει να διέπεται από «ειδικό καθεστώς» και αμφισβήτησε το γεγονός ότι οι συνδικαλιστές αστυνομικοί τυγχάνουν της συνδικαλιστικής προστασίας του Νόμου 1264. Οι συνδικαλιστές του ανέφεραν ενδεικτικά ότι εντελώς πρόσφατα μετατέθηκε από την Πάτρα στην Αθήνα ο πρόεδρος του τοπικού σωματείου Άρης Αντωνόπουλος», αλλά ο υπουργός θεώρησε... «φυσιολογική» την απόφαση αυτή!

Οι συνδικαλιστές ρώτησαν τον υπουργό ποια θα είναι η στάση του αν ένα κόμμα, από αυτά που συμμετέχουν στην κυβέρνηση, καταθέσει στη Βουλή νομοθετική πρόταση, αλλά απέφυγε να απαντήσει επί της ουσίας, λέγοντας ότι «αυτό είναι θέμα των κομμάτων, που στηρίζουν την κυβέρνηση» και ότι ο ίδιος δεν έχει άποψη...

Στη συνάντηση αυτή τη φορά συμμετείχαν εκπρόσωποι περισσότερων σωματείων, συνολικά δεκαπέντε (Δράμα, Πέλλα, Θεσσαλονίκη, Σέρρες, Ξάνθη, Αργολίδα, Κόρινθος, Χανιά, Αχαΐα, Λακωνία, Αττική, Καβάλα, Μεσσηνία, Ηράκλειο και Ρέθυμνο).

Νωρίτερα, ο Γιάννης Κεφαλογιάννης είχε συναντηθεί με το προεδρείο της Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών, που συνοδευόταν από το νομικό του σύμβουλο Αλέξανδρο Λυκουρέζο, εν μέσω παραπληροφόρησης που άλλοτε ήθελε τον υπουργό

να ζητά συνάντηση με όλους και άλλοτε ξεχωριστά με τα σωματεία και την ΕΚΑ. Ο πρόεδρος της, ο Κώστας Συγγούνης, καίτοι είχε ήδη αποταχθεί μαζί με τον ταμία Γιάννη Κωστή-, είχε κατηγορηθεί, ωστόσο, από άλλους συνδικαλιστές ότι ήταν εκείνος που είχε αξιώσει να συναντηθεί η ΕΚΑ ξεχωριστά με τον υπουργό και όχι μαζί με τα άλλα σωματεία. Μετά τη συνάντηση, πάντως, έσπευσε να εκμεταλλευτεί το γεγονός, πανηγυρίζοντας «Ο αγώνας δικαιώνεται, νίκη της ΕΚΑ», μέσα από την εφημερίδα του σωματείου του («Αστυνομία & Κοινωνία», τεύχος 9-10, 1989).

Όσον αφορά το επίμαχο θέμα του συνδικαλισμού, υποστήριζε ότι είναι «το πρώτο υπερχομματικό πανελλαδικό σωματείο και καταξιωμένο με τους αγώνες του», το οποίο παρουσίασε τη νομική του πρόταση στον υπουργό για το θέμα του αστυνομικού συνδικαλισμού και δέχτηκε τη διαβεβαίωσή του «για τις ουσιαστικές ενέργειες που θα επιδιώξει για τη νομική διευθέτηση –σε συνεργασία με την ΕΚΑ- του αστυνομικού συνδικαλισμού. Επίσης, ο κος υπουργός εξεδήλωσε την επιθυμία να συνεχισθεί ο διάλογος με την Ένωση μας σε τακτά χρονικά διαστήματα», δήλωνε ο Κώστας Συγγούνης.

Η ΕΚΑ, είχε φυσικά τα προβλήματά της εκείνη την περίοδο (και λόγω των παρατήσεων του γενικού γραμματέα Μίλτου Ανδρικόπουλου και δυο μελών του Διοικητικού Συμβουλίου) και «επένδυε» πολλά στις συναντήσεις με πολιτικούς, διότι το έδαφος είχε φύγει προ πολλού κάτω από τα πόδια της.

Αν η πολιτεία είχε, σε κάθε περίπτωση από τότε, μια ξεκάθαρη στάση στο θέμα του συνδικαλισμού, είναι βέβαιο ότι όλοι θα είχαν αποφύγει πολλές περιπέτειες και ο Έλληνας Αστυνομικός θα είχε ενταχθεί στο συνδικάτο του, την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, γνωρίζοντας επακριβώς τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματά του, ως ένστολος πολίτης αυτής της χώρας.

Τα πρώτα αιτήματα

Παρά το γεγονός ότι παραμένει άλυτο το κεντρικό ζήτημα της θεσμοθέτησης του συνδικαλισμού, τα σωματεία αρχίζουν σιγά σιγά να υποβάλλουν και τα πρώτα τους αιτήματα, τα οποία έχουν να κάνουν κατ' αρχάς με τα τρέχοντα ζητήματα της πολιτικής της κυβέρνησης για την Αστυνομία και το προσωπικό της. Ζητούν για παράδειγμα, να δοθεί αμέσως το στεγαστικό επίδομα εξ ολοκλήρου για να σταματήσει πλέον η αδικία τόσων ετών σε βάρος των αστυνομικών, να χορηγηθεί το επίδομα τεσσάρων ημερών εκτός έδρας το μήνα σε όλους, να δοθεί το 15% του επιδόματος εξομάλυνσης και στους αστυνομικούς όπως δόθηκε στους δημοσίους υπαλλήλους και έχει εξαγγελθεί ότι θα δοθεί και στους στρατιωτικούς, να δοθεί η διαφορά του οικογενειακού επιδόματος που χορηγήθηκε με το Νόμο 1505/84 από 1^η Ιουνίου 1984 στους δημοσίους υπαλλήλους κ.λπ..

Τα αιτήματα αυτά δεν ήταν περιορισμένης εμβέλειας. Εξέφραζαν την αδικία που ένιωθαν οι αστυνομικοί ως κλάδος εργαζομένων, που δεν είχε την ίδια αντιμετώπιση από τις κυβερνήσεις. Σιγά σιγά, δε, με την οργανωτική συγκρότηση της Ομοσπονδίας

τα ίδια τα αιτήματα διατυπώνονταν με μεγαλύτερη σαφήνεια και άπτονταν ευρύτερων θεσμικών και οικονομικών αλλαγών. Από την αρχή είχε τεθεί ο εκδημοκρατισμός των υπηρεσιών με την αλλαγή του κανονισμού λειτουργίας, η θέσπιση αντικεμενικών κριτηρίων για τις μεταθέσεις, οι αντικεμενικές προσλήψεις, η αξιοκρατία στις κρίσεις των αξιωματικών, το αξιοπρεπές ωράριο εργασίας και τόσα άλλα, για τα οποία θα ασχοληθεί η ίδια η Ομοσπονδία στη συνέχεια.

Η πίεση στον υπουργό Δημόσιας Τάξης, πάντως, συνεχίστηκε και από τους εκπροσώπους του Συνασπισμού, του κόμματος που επειδή συμμετείχε στην κυβέρνηση, ένωθε κι εκείνο τη δυσφορία και την πίεση που ασκούσαν τα συνδικαλιστικά σωματεία με τον καταγγελτικό τους λόγο, παρά το γεγονός ότι κανένας συνδικαλιστής δεν είχε καταφερθεί εναντίον του.

Ενδεικτική ήταν η δήλωση του βουλευτή του Συνασπισμού Στρατή Κόρακα, ο οποίος όταν πληροφορήθηκε τη στάση του Γιάννη Κεφαλογιάννη, δήλωσε ότι *«βρίσκεται έξω από το πνεύμα, αλλά και το γράμμα της προγραμματικής διακήρυξης της κυβέρνησης. Η πλήρης αποκατάσταση των διωχθέντων συνδικαλιστών είναι υποχρέωση του υπουργείου και δεν μπορεί να εξαρτηθεί από την καλή διάθεση του υπουργού. Επίσης, υποχρέωση της πολιτείας είναι η άμεση νομοθετική κατοχύρωση του συνδικαλισμού στα πλαίσια της ήδη υπάρχουσας συνδικαλιστικής νομοθεσίας, με σεβασμό βεβαίως στις συνταγματικές διατάξεις. Και τα δύο αποτελούν κατά την άποψη του Συνασπισμού, ζητήματα που μπορούν και πρέπει να ρυθμιστούν στα πλαίσια του κυβερνητικού και νομοθετικού έργου της Βουλής που προέκυψε από τις εκλογές της 18^{ης} Ιουνίου.*

Ο Συνασπισμός, σύμφωνα με τη σχετική προγραμματική του θέση, τις σχετικές κατά καιρούς επίσημες τοποθετήσεις στελεχών του και την πρόσφατη ερώτηση που ο ομιλών κατέθεσε στη Βουλή, υποστηρίζει τα δίκαια αιτήματα των συνδικαλιζομένων αστυνομικών. Και θα εκφράσει την υποστήριξη του αυτή μέσα και έξω από τη Βουλή μέχρι την πλήρη ικανοποίησή τους».

Μετά το υπόμνημα, η ανάκληση

Στις 21 Σεπτεμβρίου 1989, εξάλλου, οι εκπρόσωποι των δεκαπέντε σωματείων υπέβαλαν υπόμνημα στον γραμματέα του Συνασπισμού Λεωνίδα Κύρκο, ενώ στις 28 Σεπτεμβρίου, ο Στρατής Κόρακας επέδωσε προσωπικά στον πρωθυπουργό Τζανή Τζαννετάκη, το σχετικό υπόμνημα με την υποσημείωση *«πολλές από τις παρατηρήσεις αυτές τις έχουμε υποβάλει επανειλημμένως και στον κ. Ιωάννη Κεφαλογιάννη».* Ήταν ένα non paper για τα Σώματα Ασφαλείας με το οποίο η αριστερά ζητούσε τα αυτονόητα.

Λίγες ημέρες αργότερα, στις 6 Οκτωβρίου 1989, βουλευτές του Συνασπισμού έκαναν διάβημα και στον Γιάννη Κεφαλογιάννη, ζητώντας όχι απλώς την ανάκληση όλων των εγκυκλίων που απαγόρευαν το συνδικαλισμό, αλλά και να διαγραφούν όλες οι διώ-

ξεις από τους υπηρεσιακούς φακέλους των αστυνομικών και επιπλέον, να επανέλθουν στις θέσεις τους όλοι οι διωχθέντες.

Οι εκπρόσωποι του Συνασπισμού έθεταν, επίσης, ζήτημα ηθικής τάξης, που τον εξέθετε στα μάτια των αστυνομικών και της κοινής γνώμης, με αποτέλεσμα ο υπουργός Δημόσιας Τάξης να ενδώσει τελικά και στις 6 Οκτωβρίου 1989, να εκδώσει τη διαταγή που καταργούσε τις κατάπτυστες εγκυκλίους της προηγούμενης κυβέρνησης.

Η σχετική απόφαση στάλθηκε στις Νομαρχίες και στις αστυνομικές Υπηρεσίες όλης της χώρας, προκειμένου να ενημερωθούν οι αρμόδιοι και το αστυνομικό προσωπικό, για τη νέα πολιτική του υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

Συγκεκριμένα, αναστελλόταν άμεσα η εγκύκλιος Σεχιώτη με αριθμό 6013/19/14γ, από 20/9/1988:

*ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜ. ΤΑΞΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΚΛΑΔΟΣ ΔΙΟΙΚ. ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΛΕΤΩΝ*

Αθήνα, 6 Οκτωβρίου 1989

ΠΡΟΣ

Όλες τις Υπηρεσίες της Ελληνικής Αστυνομίας

ΘΕΜΑ: «Συνδικαλισμός αστυνομικού προσωπικού»

Ύστερα από τις γνωστές διακηρύξεις της Κυβερνήσεως για το συνδικαλισμό των αστυνομικών, το Υπουργείο έθεσε υπό μελέτη το όλο θέμα, προκειμένου να καταλήξει σε αποφάσεις. Κατόπιν αυτού αναστέλλουμε την εφαρμογή της υπ' αριθ. 6013/19/14-γ από 20-9-1988 Διαταγή μας. Παρακαλούμε για την ανακοίνωση και συμμόρφωση.

Ο υπουργός

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η άλλη διαταγή που ανεστάλη, ήταν η 6013/19/14ι από 17 Νοεμβρίου 1988 του γενικού γραμματέα του υπουργείου Δημήτρη Πανταζή, ο οποίος καλούσε τους νομάρχες να ασκούν έφεση σε αποφάσεις των Πρωτοδικείων, που αναγνώριζαν τα σωματεία των αστυνομικών και σε περίπτωση ήδη αναγνωρισμένων σωματείων να κινούν τη διαδικασία διάλυσής τους...

Μετά από αυτή την απόφαση του υπουργού Δημόσιας Τάξης, τώρα γίνεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο το αίτημα των αστυνομικών για την οριστική

θεσμική ισχυροποίηση του δικαιώματός τους να συνδικαλιζονται. Δεν περνά αρκετός καιρός όμως και τις ανησυχίες των συνδικαλιστών έρχονται και πάλι να αναζωπυρώσουν κάποια δημοσιεύματα για την κατάρτιση προεδρικού διατάγματος περί υποχρεώσεων και δικαιωμάτων του αστυνομικού προσωπικού.

Τα τερτίπια της εξουσίας, δεν έχουν βέβαια τελειωμό. Συμπτωματικά, δυο τρεις ημέρες μετά την ανάκληση των εγκυκλίων για τη δίωξη του συνδικαλισμού, οι εφημερίδες «Έθνος» (10 Οκτωβρίου 1989) και «Καθημερινή» (11 Οκτωβρίου 1989), αποκάλυπταν ότι το υπουργείο από παλιά είχε επεξεργαστεί -ενοχλημένο από τη διάσταση που έπαιρνε η συνδικαλιστή οντότητα- ένα σχέδιο προεδρικού διατάγματος για τις «Υποχρεώσεις και τα δικαιώματα του αστυνομικού προσωπικού», γράφοντας μάλιστα ότι έχει και την έγκριση του Συμβουλίου της Επικρατείας και αυτό σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, δεν είναι καθόλου ευχάριστο για τους συνδικαλιστές...

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, για λόγους δημοσίου συμφέροντος «ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. μπορεί με διαταγή του να καθορίζει θέματα για τα οποία απαγορεύεται στους υφισταμένους του οποιαδήποτε ανακοίνωση ή για την ανακοίνωση των οποίων απαιτείται προηγούμενη έγκρισή του. Επίσης, με διαταγή του αρχηγού μπορεί να καθοριστεί ο τρόπος και η διαδικασία των ανακοινώσεων». Το ίδιο Π.Δ. περιλάμβανε διατάξεις, σύμφωνα με τις οποίες απαγορεύεται στους αστυνομικούς η οποιαδήποτε μορφής εκδήλωση υπέρ πολιτικών κομμάτων, η άσκηση άλλου επαγγέλματος, η δυνατότητα διαλέξεων για υπηρεσιακά θέματα χωρίς έγκριση κ.λπ.

Η «Καθημερινή» ειδικότερα, εκτιμούσε για το ίδιο θέμα ότι «δεν θα είναι πλέον εύκολη η οργάνωση ομιλιών συνδικαλιστικού περιεχομένου από αστυνομικούς» και ότι «οι διαλέξεις για υπηρεσιακά θέματα που μεταβάλλονται σε συνδικαλιστικές συγκεντρώσεις είναι απαγορευμένες».

Σχολιάζοντας τα του Π.Δ., ο τότε γραμματέας της Ένωσης Αστυνομικών Δράμας Δημήτρης Κυριαζίδης και μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής για την ίδρυση της Ομοσπονδίας, δήλωνε: «Ελπίζαμε ότι μετά τους αγώνες μας, ο υπουργός Γιάννης Κεφαλογιάννης δεν θα αγνοούσε το αίτημά μας για ελεύθερο συνδικαλισμό. Δεν είναι καθαρό από το νέο Π.Δ. αν με τις απαγορεύσεις του αρχηγού επιχειρούν να φιμώσουν το συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Πάντως από τις ομιλίες του κ. Κεφαλογιάννη, έχω καταλάβει ότι ο υπουργός θα προτιμούσε να βάζουν οι αστυνομικοί τα αιτήματά τους «δια της υπηρεσιακής οδού», που ως γνωστόν δεν οδηγεί πουθενά και σαν αποτέλεσμα έχει μόνο τη διαιώνιση των προβλημάτων. Ο υπουργός μιλούσε συνέχεια για την εμπέδωση της πειθαρχίας στα Σώματα Ασφαλείας, λες κι εμείς δεν την επιζητούμε. Με το Π.Δ. έρχεται πάλι να μας υπενθυμίσει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις μας, χωρίς όμως να παίρνει υπόψη του τα νέα στοιχεία, που φέρνει η ζωή σ' αυτόν τον τόπο.

Έτσι έχουν τα πράγματα με την κυβέρνηση του Τζανή Τζαννετάκη και με τον

Συνασπισμό, ως κυβερνητικό κόμμα, να έχει καταθέσει για πρώτη φορά στη Βουλή σχέδιο νόμου για την τροποποίηση του άρθρου 30 του Νόμου 1264/82, ώστε να έχει αυτό ισχύ και για το αστυνομικό προσωπικό. Η πρόταση, λόγω της βραχύβιας θητείας της κυβέρνησης Τζαννετάκη, δεν είχε καμιά τύχη.

Το βάρος έπεφτε και πάλι στις πλάτες των αστυνομικών μας. Σ' αυτούς που προσπαθούσαν μέσα από τις τοπικές ενώσεις που ιδρύονταν «πανηγυρικά» πια, από νομό σε νομό της χώρας, να ενώσουν τις δυνάμεις τους γύρω από την κοινή προσπάθειά τους για την ίδρυση της Ομοσπονδίας και οι οποίοι προετοιμάζονταν ήδη για την πραγματοποίηση πανελλαδικής συνδιάσκεψης στην Αθήνα, στις 5 και 6 Δεκεμβρίου 1989.

Ο πρόεδρος της ΕΚΑ από την πλευρά του, έδινε τη δική του μάχη. Να επανέλθει στο Σώμα τόσο ο ίδιος όσο και ο ταμίας του σωματείου, οι οποίοι είχαν αποταχθεί αρχές του έτους, επί αρχηγίας Ανδρέα Καλογερά. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή για το συνδικαλισμό των ενστόλων, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του «Ριζοσπάστη» (30/11/1989) για την ενιαία έκφραση των αστυνομικών σωματείων, ο Κώστας Συγγούνης δήλωνε ακάθεκτος: *«Η ΕΚΑ ετοιμάζει δική της πρόταση στα πλαίσια όσων ισχύουν στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης».*

Οι εξελίξεις, όμως, τον διέψευσαν. Η ΕΚΑ έτσι όπως ξεκίνησε, ήταν βέβαιο ότι αργά ή γρήγορα θα διαλυόταν αν όχι υπό το βάρος των «ανομιμάτων» που τις καταλόγισαν πολλά από τα μέλη της, σίγουρα όμως εξαιτίας της οργανωτικής της δομής και πολύ περισσότερο της φιλοσοφίας που εκπροσωπούσε και της προοπτικής που ήθελε να χαράξει για τον αστυνομικό συνδικαλισμό.

Ξέρουμε ότι ο Κώστας Συγγούνης δεν παραδέχτηκε ποτέ ό,τι του καταμαρτυρούσαν οι αντίπαλοί του. Διεκδίκησε από την πρώτη στιγμή την πρωτοκαθεδρία στη γέννηση του συνδικαλισμού, έμεινε εκτός Σώματος σχεδόν δυο δεκαετίες, ζητώντας αρκετές φορές σε προσωπικό επίπεδο την αποκατάστασή του, η οποία τελικά επετεύχθη μετά την καταλυτική παρέμβαση της ΠΟΑΣΥ, το 2007.

Η αποκατάσταση των διωχθέντων ήταν πάντα ψηλά στην ατζέντα της Ομοσπονδίας καιτοι από πλευράς ΕΚΑ ουδέποτε αναγνώρισαν τον πρωταγωνιστικό ρόλο της, αντιθέτως είχαν σταθεί απέναντί της,

Στις 6 Φεβρουαρίου 1989, η Ιντερπόλ διαβιβάζει: Ο συνδικαλισμός επιτρέπεται! Στο υπουργείο προτιμούν να καταχωριάσουν τα σήματα της Ιντερπόλ για να μην αποκαλυφθεί η αντιδραστική τους πολιτική.

Στις 6 Οκτωβρίου 1989 εκδίδεται από τον Γιάννη Κεφαλογιάννη η διαταγή με την οποία ανεστάλησαν οι διώξεις και τέθηκαν στο αρχείο όλες οι πειθαρχικές υποθέσεις

Στις 30 Μαρτίου 1990 ο Δημήτρης Κυριαζίδης παραλαμβάνει το κλητήριο θέσπισμα ώστε να εμφανισθεί ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Δράμας στις 16 Οκτωβρίου 1991, επειδή αρνήθηκε να παραλάβει το φύλλο πορείας για την Κλεισούρα Καστοριάς

Αυτό το δημοσίευμα επικαλέσθηκε η ηγεσία της αστυνομίας για να παραπέμψει για δεύτερη φορά στο πειθαρχικό συμβούλιο τον Δημήτρη Κυριαζίδη και να του επιβάλλει για δεύτερη φορά ποινή πεντάμηνης αργίας με απόλυση

Η ιστορική συνάντηση, στις 31 Αυγούστου 1989, με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Γιάννη Κεφαλογιάννη

Στιγμιότυπα από το 3ο συνέδριο της ΠΟΑΣΥ, το Μάιο του 1992. Τις εργασίες του τιμούν με την παρουσία τους, ο πρώην υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιάννης Σκουλαρίκης, ο πρώην υπουργός Φώτης Κουβέλης, ο βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας Θεόδωρος Κασίμης, ο πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων Παναγιώτης Κωστάκος, ο εκπρόσωπος του ΚΚΕ Χρήστος Λογαράς και ο εκπρόσωπος του Συνασπισμού Παναγιώτης Σταθόπουλος.

Στις 19 Μαΐον 1993, η
Αθήνα ζει μια
ανεπανάληπτη στιγμή.
Για πρώτη φορά
πραγματοποιείται κοινή
έντολη πορεία
διαμαρτυρίας της
ΠΟΑΣΥ και 17 άλλων
ευρωπαϊκών
Ομοσπονδιών.

Συνάντηση του Ανδρέα
Παπανδρέου, στις 24
Σεπτεμβρίου 1990, με
τους Δημήτρη Κυριαζίδη,
Ανδρέα Κόγκα, Δήμο
Γόγολο, Αθανάσιο
Μαχαίρα και Γιάννη
Αγγελάκη

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

**Η εδραίωση
της ΠΟΑΣΥ**

ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Πολιτική αστάθεια

Η πολιτική αστάθεια συνεχίζεται. Η κυβέρνηση συνασπισμού (Νέας Δημοκρατίας και Συνασπισμού της Αριστεράς) υπό τον πρωθυπουργό Τζανή Τζαννετάκη παραταίεται στις 11 Οκτωβρίου 1989 και η χώρα οδηγείται σε πρόωρες εκλογές.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 5^{ης} Νοεμβρίου 1989 -ημερομηνία διεξαγωγής των πρόωρων εκλογών- παραταίνει την αβεβαιότητα στο πολιτικό σκηνικό, καθώς κανένα κόμμα δεν εξασφαλίζει αυτοδυναμία.

Έτσι, μετά το σύντομο βίο της υπηρεσιακής κυβέρνησης του Ιωάννη Γρίβα (11 Οκτωβρίου 1989 - 23 Νοεμβρίου 1989) ακολουθεί νέα προσφυγή στις κάλπες, που και πάλι δεν δίνει αυτοδυναμία.

Μετά από διαβουλεύσεις των πολιτικών αρχηγών σχηματίζεται η οικουμενική κυβέρνηση υπό τον διαπρεπή Ακαδημαϊκό και οικονομολόγο Ξενοφώντα Ζολώτα. Η κυβέρνηση έχει την εμπιστοσύνη της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ και του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου (ΚΚΕ-Ελληνική Αριστερά). Τα κόμματα συμπίπτουν στην επιλογή ως υπουργού Δημόσιας Τάξης του καθηγητή Δημήτρη Μανίκα και είναι φυσικό οι ελπίδες των συνδικαλιστών να αναπτρώνονται. Μετά από τόσες περιπέτειες, επιτέλους τώρα επί οικουμενικής, είναι, λένε, εφικτή η σύμπλευση όλων των πολιτικών κομμάτων, ώστε να μπει τέρμα στην αναβλητικότητα και τον εμπαιγμό.

Κι ενώ, λοιπόν, κορυφώνεται η αγωνία των πρωτοπόρων συνδικαλιστών για την προώθηση του κοινού τους αιτήματος, ο Κώστας Συγγούνης στην κρίσιμη αυτή στιγμή για το συνδικαλισμό των ενστόλων, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του «Ριζοσπάστη» (30 Νοεμβρίου 1989) για την ενιαία έκφραση των αστυνομικών σωματείων, δηλώνει: *«Η ΕΚΑ ετοιμάζει δική της πρόταση στα πλαίσια όσων ισχύουν στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης».*

Οι εξελίξεις, όμως, τον διέψευσαν. Η ΕΚΑ έτσι όπως ξεκίνησε ήταν βέβαιο ότι αργά ή γρήγορα θα διαλυόταν, αν όχι υπό το βάρος των «ανομημάτων» που τις καταλόγισαν πολλά από τα μέλη της, σίγουρα όμως εξαιτίας της οργανωτικής της δομής και πολύ περισσότερο της φιλοσοφίας που εκπροσωπούσε και της προοπτικής που ήθελε να χαράξει για τον αστυνομικό συνδικαλισμό.

Ο νέος υπουργός δεν είναι, όμως, διατεθειμένος να ανοίξει διάλογο με τα σωματεία. Σε συνάντησή του με τους δημοσιογράφους στις 5 Δεκεμβρίου 1989, όταν ερωτάται τι θα γίνει με το συνδικαλισμό, κάνει πως δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη συνδικαλι-

στικών σωματείων. Η προσωρινή διοικούσα επιτροπή της Ομοσπονδίας πληροφορείται τη στάση του και παρά ταύτα, ζητά άμεση συνάντηση μαζί του. Οι συνδικαλιστές συνεννοούνται και την επομένη, 6 Δεκεμβρίου 1989, πηγαίνουν στο γραφείο του στο υπουργείο, με πρόθεση να τον συναντήσουν άμεσα. Δεν καθίσταται αυτό εφικτό και καταθέτουν το υπόμνημά τους στο γραφείο του, επισημαίνοντας στον υπασπιστή του ότι πρόθεσή τους είναι η άμεση επικοινωνία με τον υπουργό, γιατί το υπόμνημα θα μπορούσαν να το είχαν στείλει και ταχυδρομικώς.

Ιδιαίτερα ανήσυχος ο Δημήτρης Κυριαζίδης, τόνισε στους δημοσιογράφους που βρίσκονταν εκεί, ότι *«πρωταρχικό αίτημα της Ομοσπονδίας τούτη τη στιγμή είναι η θεσμική κατοχύρωση του συνδικαλισμού, μέσα στα πλαίσια του Νόμου 1264/82»*, ενώ ο προσωρινός πρόεδρος της Ομοσπονδίας Κωνσταντίνος Κουτσουράς³¹, σχολιάζοντας τη στάση του υπουργού, είπε ότι εξέφρασε προφανώς προσωπικές του απόψεις, διότι από τις επαφές που είχαν ήδη κάνει με τους εκπροσώπους της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ και του Συνασπισμού, είχαν διαπιστώσει ότι τα κόμματα που συμμετέχουν στην κυβέρνηση ήταν εκ διαμέτρου αντίθετα με τις απόψεις του υπουργού.

Οι συνδικαλιστές είχαν συναντηθεί με τον καθηγητή Προκόπη Παυλόπουλο και τον Αθανάσιο Ξαρχά από τη Νέα Δημοκρατία, οι οποίοι τους είχαν πει ότι είναι γνωστή η θέση της Νέας Δημοκρατίας για ελεύθερη λειτουργία επαγγελματιών ενώσεων. Τους διαβεβαίωσαν δε ότι θα θέσουν το θέμα για συζήτηση στην κοινοβουλευτική ομάδα του κόμματός τους, ενώ οι συνδικαλιστές ζήτησαν να υποστηρίξει το κόμμα τους την πρόταση που έχει κατατεθεί από το Συνασπισμό στη Βουλή για τη νομοθετική κατοχύρωση του συνδικαλισμού. Εξάλλου, ο εκπρόσωπος του Συνασπισμού Φώτης Κουβέλης τους είχε πει ότι θα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να γίνει πράξη από την παρούσα Βουλή η κατοχύρωση του συνδικαλιστικού τους δικαιώματος, ενώ ο εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ Θανάσης Τσούρας, είχε δηλώσει ότι το θέμα θα συζητηθεί στην κοινοβουλευτική τους ομάδα.

Στο υπόμνημα, το οποίο πρέπει να επισημάνουμε ότι έχει συνταχθεί από τον Δημήτρη Κυριαζίδη, όπως και όλα τα άλλα έγγραφα που διακινούνταν από την προσωρινή διοικούσα επιτροπή της Ομοσπονδίας, περιλαμβάνονταν, επίσης, τα εξής αιτήματα: Άμεση αποκατάσταση των διωχθέντων, κατάργηση όλων των αναχρονιστικών κανονισμών και διαταγμάτων του παρελθόντος, σύσταση κοινοβουλευτικής επιτροπής για την τροποποίηση του Νόμου 1481/84³² προς την κατεύθυνση της πλήρους πολιτικοποίησης της ΕΛ.ΑΣ., σύνταξη Κώδικα Μεταθέσεων και Αποσπάσεων του προσωπι-

31. Διετέλεσε προσωρινός πρόεδρος από 23/10/1989, που εγκρίθηκε το καταστατικό έως τις 17/5/1990 που έγινε το πρώτο συνέδριο. Ως πρόεδρος της τότε Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών Πέλλας, διατάχθηκε η μετάθεσή του το Φεβρουάριο του 1989 για το Α.Τ. Σιάπistas Κοζάνης. Προσέφυγε στο διοικητικό δικαστήριο και αρχές Ιουνίου ακυρώθηκε, αλλά η διοίκηση επέμενε στην απόφασή της και έγινε δικογραφία γιατί ο ίδιος αρνήθηκε να παραλάβει φύλλο πορείας.

32. Ο νόμος για τη λειτουργία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και της Ελληνικής Αστυνομίας, βάσει του οποίου έγινε η ενοποίηση της πρώην Αστυνομίας Πόλεων με την πρώην Χωροφυλακή.

κού, συμμετοχή συνδικαλιστών σε υπηρεσιακές επιτροπές που λαμβάνουν αποφάσεις για ζητήματα προσωπικού και άλλα.

«Αυτά θέλουμε να συζητήσουμε με τον υπουργό και μας προξενεί κατάπληξη το γεγονός ότι δεν έκλεισε ένα ραντεβού από την πρώτη στιγμή και απέφυγε να μας συναντήσει, προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες», ανέφερε στους δημοσιογράφους ο Δημήτρης Κυριαζίδης, ο οποίος ανοίγει σιγά σιγά τα «χαρτιά» του, δημοσιοποιώντας με περισσότερες λεπτομέρειες το διεκδικητικό πλαίσιο της υπό διαμόρφωση ακόμα Ομοσπονδίας.

Οικουμενική απροθυμία!

Η απροθυμία του εγχώριου κατεστημένου να ικανοποιήσει ένα ώριμο από καιρό αίτημα των αστυνομικών, δεν έχει προηγούμενο. Ενώ στην κυβέρνηση συμμετέχουν πλέον όλα τα πολιτικά κόμματα, η πολιτική των διώξεων συνεχίζεται κανονικά! Κοινωνικοί φορείς καταγγέλλουν τον αστυνομικό διευθυντή Αχαρνανίας με αφορμή τις μεταθέσεις 13 αστυνομικών, εκ των οποίων οι 11 είναι μέλη της διοίκησης της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αχαρνανίας³³. Οι προσπάθειες να αντιμετωπιστεί το ζήτημα σε πνεύμα καλής θέλησης και συναινετικής διάθεσης, αναφέρεται στην ανακοίνωση, απέβησαν άκαρπες, ενώ *«ο αστυνομικός διευθυντής υποστήριξε ότι ο συνδικαλισμός των αστυνομικών είναι παράνομος, οι δε φορείς της πόλης απαγορεύεται να ασχολούνται με το συγκεκριμένο ζήτημα. Ακόμα και η προσπάθεια να αντιμετωπιστεί το θέμα στα πλαίσια της νομαρχιακής αστυνομικής επιτροπής του Νόμου 1481/84 σαν ένδειξη εναισθησίας στη σοβαρότητα του προβλήματος συνάντησε τη στείρα και αναιτιολόγητη άρνησή του».*

Η αμετροέπεια των κυβερνητικών κομμάτων καταδεικνύεται για άλλη μια φορά, όταν ο Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου καταθέτει εκ νέου την πρόταση νόμου που είχε επεξεργαστεί σε συνεργασία με την Ομοσπονδία για την κατοχύρωση του συνδικαλιστικού δικαιώματος των υπαλλήλων της ΕΛ.ΑΣ. και του Λιμενικού Σώματος.

Η πρόταση νόμου έφερε τις υπογραφές των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων του Συνασπισμού Λεωνίδα Κύρκου και Νίκου Καλούδη και των βουλευτών Μαρίας Δαμανάκη, Στρατή Κόρακα και Φώτη Κουβέλη, που εισηγούνταν την επέκταση του άρθρου 30 του Νόμου 1264/82 και για τους υπαλλήλους της ΕΛ.ΑΣ. και του Λιμενικού Σώματος. Η ίδια πρόταση νόμου είχε κατατεθεί και στην προηγούμενη Βουλή, πάλι από βουλευτές του Συνασπισμού.

Τις δηλώσεις του Δημήτρη Μανίκα είχε επικρίνει και η ΕΔΑΣΑ, η οποία με ανα-

33. Η Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Αιτωλοακαρνανίας, αναγκάστηκε τον Ιούνιο του 1989 να «διαλυθεί», επειδή ο τότε νομάρχης είχε ασκήσει έφεση κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου, εφαρμόζοντας τη γνωστή εγκύκλιο Πανταζή. Οι συνδικαλιστές δεν παραιτήθηκαν, όμως του ιερού τους σκοπού και ίδρυσαν αμέσως την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Αχαρνανίας, η οποία λειτούργησε ως το 1994. Όταν ψηφίστηκε ο Νόμος 2265/94, έγινε εναρμόνιση του καταστατικού της και εντάχθηκε στην ΠΟΑΣΥ με την αρχική της ονομασία.

κοίνωσή της του υπενθύμισε ότι ο συνδικαλισμός είναι πραγματικότητα και αυτό πρέπει να το γνωρίζει και φυσικά να το αποδεχτεί, ως υπουργός Δημόσιας Τάξης.

Άξιος λόγου είναι και οι εξελίξεις για τη νομιμοποίηση του συνδικαλισμού στο Λιμενικό Σώμα. Στις 7 Δεκεμβρίου 1989 συζητήθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιά η τριτανακοπή που είχε ασκήσει ο υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας Νίκος Παππάς κατά της ίδρυσης του Σωματίου των Υπαλλήλων του Λιμενικού Σώματος. Οι λόγοι που είχε προβάλλει ο υπουργός ήταν ότι η ίδρυση του σωματίου είναι αντισυνταγματική και με τη λειτουργία του θα διασαλευτεί η τάξη...

Τη συμπαράστασή τους στους εκπροσώπους του σωματίου είχαν εκφράσει η Ομοσπονδία και πολλά σωματεία, ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, εκπρόσωποι της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και μαζικών φορέων της πόλης.

Οι πρωτοβουλίες του Συνασπισμού για τα Σώματα Ασφαλείας συνεχίζονται. Πριν «ξεψυχήσει» το ταραγμένο 89, στις 20 Δεκεμβρίου 1989 μια ακόμα αντιπροσωπεία του κόμματος (Φώτης Κουβέλης, Χρήστος Λογαράς και Στρατής Κόρακας) επισκέπτεται το Δημόσιας Τάξης και συναντάται, αυτή τη φορά, με τον υπουργό Δημήτρη Μανίκα, επαναφέροντας στο προσκήνιο όλες τις προτάσεις της Ομοσπονδίας για όλα τα ακανθώδη ζητήματα: Ανεμπόδιστη άσκηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος των υπαλλήλων των Σωμάτων Ασφαλείας και νομοθετική κατοχύρωσή του, δέσμευση της πολιτικής ηγεσίας ότι δεν θα προβεί σε καμιά ενέργεια, άμεσα ή έμμεσα κατά των αναγνωρισμένων ήδη από τη δικαιοσύνη σωματείων, είτε εναντίον συνδικαλιστών. Πρέπει να εξασφαλιστούν αδιάβλητες υπηρεσιακές μεταβολές, επαρκώς αιτιολογημένες μετά από σύμφωνη γνώμη των εκπροσώπων των τριών κομμάτων και εφόσον εξυπηρετούν συγκεκριμένες υπηρεσιακές ανάγκες. Οι μεταθέσεις σκοπιμότητας πρέπει να ανακληθούν. Η σύνταξη ενός νέου κώδικα μεταθέσεων και αποσπάσεων του προσωπικού πρέπει να προχωρήσει άμεσα. Το ίδιο το υπουργικό συμβούλιο να ασχοληθεί με την επίλυση του χρονίζοντος ασφαλιστικού προβλήματος, ενώ αίτηση προκαλεί και η πρόταση προς την πολιτική ηγεσία του υπουργείου να αναζητήσει και να εφαρμόσει μια πολιτική κοινής αποδοχής που στόχο θα έχει το ανέβασμα της κοινωνικής προσφοράς των Σωμάτων Ασφαλείας, την εμπέδωση πνεύματος δικαιοσύνης και αξιοκρατίας στις υπηρεσιακές μεταβολές του προσωπικού και την αναγνώριση συνταγματικών δικαιωμάτων.

Ο Δημήτρης Μανίκας δήλωσε ότι θα μελετήσει όλες αυτές τις θέσεις που εξέφραζαν απόλυτα το συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά στην πραγματικότητα δεν έγινε απολύτως τίποτε. Αγνοήθηκε από όλους ακόμα και η ανοικτή επιστολή της 15^{ης} Ιανουαρίου 1990 της Ομοσπονδίας προς τον πρωθυπουργό, τους αρχηγούς των κομμάτων, τον πρόεδρο της Βουλής, τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και όλους τους βουλευτές και ευρωβουλευτές της χώρας.

Οι συνδικαλιστές τόνιζαν, μεταξύ άλλων, ότι «*εδώ και δυο χρόνια σε κάθε νομό της χώρας δημιουργούνται πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά σωματεία*», που «*συσπειρώ-*

νον όλους τους αστυνομικούς που αρνούνται την τωρινή κατάσταση τους και παλεύουν ενάντια στις αδικαιολόγητες εξαιρέσεις που έχουν επιβληθεί στην Αστυνομία και που έχουν σαν σκοπό την καταπίεση, τον πειθαναγκασμό, ειδικά των κατωτέρων και την στέρηση στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων, με στόχο την περιθωριοποίηση του αστυνομικού και την αφαίρεση της προσωπικότητάς του».

Η ΠΟΑΣΥ προειδοποιεί ότι οι αστυνομικοί δεν θα περιοριστούν στα μικρά υλικά οφέλη, δεν θα δεχτούν τη διατήρηση του STATUS QUO, θα επεκτείνουν τις οργανώσεις και τις κινητοποιήσεις γιατί ξέρουν ότι το δίκιο είναι μαζί τους και μαζί μ' αυτό όλο το κίνημα των εργαζομένων, όσο και ο επιστημονικός κόσμος. Καλεί δε τον πρωθυπουργό και τους άλλους αποδέκτες της ανοικτής επιστολής να πάρουν θέση και την πολιτική ευθύνη, ώστε «*απ' αυτή τη Βουλή να ψηφιστεί η τροποποίηση - προσθήκη του άρθρου 30 του Ν. 1264/82 που θα νομοθετήσει τις συνδικαλιστικές ελευθερίες στην Αστυνομία και που θα εντάξει τον αστυνομικό από το περιθώριο στην κοινωνία*».

Την ενωτική προσπάθεια έρχεται, ωστόσο, να παρενοχλήσει και πάλι η ΕΚΑ. Με έγγραφο της (31 Ιανουαρίου 1990), ενημερώνει τους βουλευτές ότι την επομένη ημέρα αναμένεται να συζητηθεί στη Βουλή η σχετική πρόταση του Συνασπισμού για το συνδικαλισμό, αλλά ο ίδιος έχει σοβαρότατες επιφυλάξεις επ' αυτού και κυρίως σε ό,τι αφορά την καθιέρωση της απλής αναλογικής (παραταξιακό ψηφοδέλτιο) και το μοντέλο για την αυτοδυναμία – ανεξαρτησία των τοπικών σωματείων. Ως «αντιπρόταση» η ΕΚΑ υποστήριξε την ανάγκη «*να διασφαλιστούν οι συνδικαλιστικές ελευθερίες σύμφωνα με την 690/79 Απόφαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Αστυνομία, ώστε να υπάρξει αδιατάρακτο κλίμα μεταξύ Διοικήσεως και Διεκδικήσεως, με σκοπό την αναβάθμιση της Αστυνομίας μας, εν όψει του 1992*»³⁴. Η κίνηση αυτή χαρακτηρίστηκε απαράδεκτη, διασπαστική και προβοκατόρικη.

Το βέβαιο είναι ότι η κυβέρνηση δεν υιοθέτησε την πρόταση του Συνασπισμού. Η Ομοσπονδία συνεχίζει τις προσπάθειές της και στις 21 Φεβρουαρίου 1990 πετυχαίνει να φέρει γύρω από ένα τραπέζι τους εκπροσώπους και των τριών κομμάτων που στήριζαν ακόμα την κυβέρνηση Ζολώτα, με άμεσο στόχο να καταλήξουν σε μια σημαντική συμφωνία για την νομοθετική κατοχύρωση του συνδικαλισμού και για ένα ακόμα πρόσθετο λόγο. Για να μην εκτεθεί η χώρα διεθνώς, δεδομένου ότι υπάρχει ανοικτή γραμμή επικοινωνίας με την UISP, η οποία ζητά ανελλιπώς πληροφορίες για τις διώξεις και την όλη κατάσταση. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης ανακοινώνει μάλιστα στους συνομιλητές του ότι έχει συντάξει σχετικό αίτημα ένταξης της Ομοσπονδίας στην UISP, το οποίο θα υποβληθεί –όπως και έγινε- επισήμως την 1η Μαρτίου 1990.

34. Ψηφίστηκε η Συνθήκη του Μάαστριχτ, που προώθησε την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και άνοιξε το δρόμο για την καθιέρωση κοινού ευρωπαϊκού νομίσματος.

Μετά από αλληπάλληλες συζητήσεις της διακομματικής επιτροπής, στη συνάντηση της 21^{ης} Φεβρουαρίου, έγινε κατ' αρχήν δεκτό να προστεθεί στο άρθρο 2 παράγραφος 5, εδάφιο β' του νόμου 1481/84 ότι «η Ελληνική Αστυνομία είναι Σώμα Ασφαλείας για το οποίο όσον αφορά το δικαίωμα για συνδικαλισμό ισχύει ο περιορισμός του β' εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 23 του Συντάγματος».

Σύμφωνα με την παραπάνω συνταγματική διάταξη, ο συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας και τους δικαστικούς περιορίζεται μόνο ως προς το δικαίωμα της απεργίας. Με τη ρύθμιση αυτή ο ιδρυτικός νόμος της ΕΛ.ΑΣ. θα ευθυγραμμίζονταν με τις συνταγματικές διατάξεις και θα κατοχυρωνόταν το κατακτημένο στην πράξη δικαίωμα για συνδικαλιστική έκφραση, ενώ θα έμπαινε φραγμός σε οποιοδήποτε πολιτικό ή φυσικό προϊστάμενο που θα επιχειρούσε να ασκήσει δίωξη ή να παρεμβάλει εμπόδια στην άσκηση του συνταγματικού δικαιώματος των αστυνομικών.

Η πρωτοβουλία αυτή ελήφθη όταν είχε καταστεί πλέον σαφές, ότι δεν υπήρχαν περιθώρια για την προώθηση στα πλαίσια εκείνης της Βουλής της πρότασης νόμου, που είχε κατατεθεί πριν από έξι μήνες, για τροποποίηση του άρθρου 30 του Ν. 1264/82. Στη συνάντηση πήραν μέρος από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ ο βουλευτής Γιάννης Σκουλαρίκης, ο οποίος εξέφρασε «τη συμφωνία του κόμματός του στην προτεινόμενη ρύθμιση», ενώ από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας ο βουλευτής Κώστας Σαψάλης είπε ότι «θα εισηγηθεί στην κοινοβουλευτική ομάδα του κόμματός του την αποδοχή της».

Για ιστορικούς και μόνο λόγους παραθέτουμε το κείμενο της κοινής ανακοίνωσης των κομμάτων, που έμεινε όμως και πάλι ανεκτέλεστο:

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τα τρία κόμματα –Νέα Δημοκρατία, ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου- εκτιμούν ότι η υπαγωγή του συνδικαλιστικού δικαιώματος των υπηρετούντων στην Ελληνική Αστυνομία και το Πυροσβεστικό Σώμα σε ειδικό νόμο, αποτελεί ένα βασικό βήμα για την αντιμετώπιση και ενίσχυση των Ασφαλιστικών και Εργασιακών θεμάτων των υπηρετούντων στα Σώματα αυτά και δεσμεύονται να φέρουν και να ψηφίσουν στη νέα Βουλή που θα προκύψει από τις επόμενες εκλογές, σχέδιο νόμου, με το οποίο θα εξασφαλίζεται και θα ενδυναμώνεται κατά ουσιαστικό τρόπο το δικαίωμα συνδικαλιστικής έκφρασης των υπαλλήλων που υπηρετούν στα Σώματα αυτά, όπως ορίζεται από τις διατάξεις του Συντάγματος.

Θεωρούν αναγκαία την άμεση λήψη των ενδεδειγμένων μέτρων για τη διασφάλιση της ομαλής και αμερόληπτης διεξαγωγής των εκλογών. Γι' αυτό εισηγούνται τη σύσταση διακομματικής επιτροπής κατά νομό υπό την Προεδρία του Νομάρχου, που προΐσταται, και της Αστυνομικής Επιτροπής.

Στο σκαμνί...

Λίγο πριν εξαντλήσει το βίο της η κυβέρνηση του Ξενοφώντα Ζολώτα (23/11/1989 – 11/4/1990), οι εξελίξεις έρχονται να επιβεβαιώσουν και πάλι τους φόβους των συνδικαλιστών ότι «όλα είναι στον αέρα» και ότι απαιτείται πίεση προς τα πολιτικά κόμματα, ώστε να αποδεχθούν επιτέλους την ύπαρξη θεσμών για τη δημιουργία συνθηκών δημοκρατικής λειτουργίας της Ελληνικής Αστυνομίας. Ο ακήρυχτος πόλεμος εναντίον όλων των συνδικαλιστών και της Ομοσπονδίας, έχει ένα ακόμα επεισόδιο.

Ήρθε η ώρα που ο Δημήτρης Κυριαζίδης πρέπει να λογοδοτήσει για την σθεναρή του επιμονή στο συνδικαλιστικό αγώνα. Για το γεγονός ότι αρνήθηκε να παραλάβει φύλλο πορείας. Να υπενθυμίσουμε ότι λίγες ημέρες πριν του κοινοποιηθεί η μετάθεση για την Κλεισούρα Καστοριάς στις 18 Απριλίου 1989, είχε δώσει συνέντευξη τύπου σε ραδιόφωνο της Δράμας και στον Ριζοσπάστη, με αποτέλεσμα να διαταχθεί ΕΔΕ για όλα. Μια ημέρα επίσης, πριν, στις 17 Απριλίου είχε πάρει μέρος σε εκδήλωση της ΕΔΑΣΑ στην Αθήνα για το συνδικαλισμό και τον πολιτισμό στα Σώματα Ασφαλείας.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης προσέφυγε στο Πρωτοδικείο Δράμας για τη μετάθεση, δικαιώθηκε, ανεστάλη η μετάθεση έως τις 29 Ιουνίου 1989, αλλά η διοίκηση δεν κάνει αποδεκτή την ακύρωση, λειτουργεί εκδικητικά και στις 31 Μαΐου 1989 διατάσσει ξανά τη μετακίνησή του. Ο γενικός γραμματέας του σωματείου της Δράμας, δεν παραλαμβάνει το φύλλο πορείας και δίνει «παρών» στο Τμήμα της Δράμας. Αυτή του η πρωτοβουλία προκαλεί νέα αντίδραση της διοίκησης. Ο αστυνομικός διευθυντής Δράμας Αντωνακόπουλος διατάζει τη σύλληψή του, που πράγματι πραγματοποιήθηκε αφού έγινε έκθεση σύλληψης, όμως ο εισαγγελέας δίνει εντολή να σχηματιστεί δικογραφία ώστε η υπόθεση να παραπεμφθεί σε τακτική δικάσιμο. Έτσι αφέθηκε ελεύθερος. Η διαταγή μετάθεσης όμως για την Κλεισούρα εξακολουθεί να ισχύει. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, με ανυποχώρητο σθένος εξακολουθεί να μην παραλαμβάνει το φύλλο πορείας και αν' αυτού κάθε μέρα συνεχίζει να δίνει το «παρών» έως τις εκλογές της 18^{ης} Ιουνίου 1989, ζητώντας αυτό να αναγράφεται στο βιβλίο συμβάντων του Αστυνομικού Τμήματος Δράμας. Η Υπηρεσία είχε σηκώσει ψηλά τα χέρια. Ουδεμία αντίδραση από την πλευρά της, είχε πάθει αφλογιστία...

Μετά τις εκλογές, όμως, παραδόξως, τον διαθέτουν υπηρεσία (χωρίς να έχει γίνει άρση της μετάθεσης), στο Α.Τ. Δράμας και όχι στην προηγούμενη υπηρεσία του. Όμως, θέλοντας να προχωρήσουν την πειθαρχική του δίωξη, τον καλούν να απολογηθεί αμέσως στο πλαίσιο της ΕΔΕ. Αυτός, όμως, επικαλείται μάρτυρες γι' αυτήν την περίπτωση, πέρα από τους συναδέλφους του, καταξιωμένες προσωπικότητες, βουλευτές, τον πρόεδρο της UISP και άλλους, που σημαίνει ότι οι κινούντες τις πειθαρχικές διαδικασίες, είναι υποχρεωμένοι, βάσει της διαδικασίας, να καλέσουν πρώτα τους μάρτυρες και τελευταίο τον κατηγορούμενο.

Έτσι, αφού πέρασαν περίπου δυο μήνες, στις 24 Αυγούστου 1989, καλείται να

απολογηθεί, αλλά έως ότου κινηθεί περαιτέρω η πειθαρχική διαδικασία, μεσολάβησε η υπουργική απόφαση Κεφαλογιάννη για την αρχειοθέτηση της υπόθεσης, όπως και όλων των ΕΔΕ (20 Σεπτεμβρίου 1989) που γίνονταν εις βάρος πολλών άλλων συνδικαλιστών.

Για τον Δημήτρη Κυριαζίδη, όμως, διώξεις συνεχίζονται! Στις 30 Μαρτίου 1990, έρχεται η κλήση για την τακτική δικάσιμο, ώστε να δικαστεί για σωρεία παραβάσεων του Κοινού Ποινικού Δικαίου! Αυθυμερόν του κοινοποιείται το «κλητήριο θέσπισμα», σύμφωνα με το οποίο πρέπει να παρουσιασθεί, στις 16 Οκτωβρίου 1991, ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Δράμας. Είναι κατηγορούμενος «για παραβίαση των άρθρων 12, 14, παρ. 1, 26 παρ. 1, 27αρ.1 του Π.Κ., άρθρων 145 εδ. Β, 146 εδ.γ, 149 του ΒΔ της 31-12-1957/20-1-1958, σε συνδ. με άρθρο 40 παρ.3 Ν. 1481/84 όπως προστ. με άρθρο 1 παρ.10 Ν.1590/1986».

Κατηγορείται ειδικότερα διότι: *«Στη Δράμα στις 4 Ιουνίου 1989 αρνήθηκε να υπακούσει σε διαταγή ανωτέρου του και παρέβη εκουσίως διαταγή της οποίας η τήρηση ήταν καθήκον του ως αστυνομικού υπαλλήλου και συγκεκριμένα ενώ με την υπ' αριθμόν πρωτ. 216904/3/79/18-4-1989 διαταγή του υπουργού Δημόσιας Τάξης διατάχθηκε η μετάθεσή του από το Αστυνομικό Τμήμα Δράμας στην Αστυνομική Διεύθυνση Καστοριάς και με υπ' αριθμόν 216904/3/1^α/19-4-1989 σήμα της Αστυνομικής Διεύθυνσης Καστοριάς τοποθετήθηκε στο Αστυνομικό Σταθμό Κλεισούρας, στη συνέχεια δε με την υπ' αριθμ. 216904/3/75/31-5-1989 διαταγή του υπουργού Δημόσιας Τάξης διατάχθηκε η άμεση εκτέλεση της παραπάνω διαταγής μετάθεσής του και στις 3-6-1989 κοινοποιήθηκαν σε αυτόν οι παραπάνω διαταγές, όταν στις 7-6-1989 διατάχθηκε από το διοικητή του Α.Τ. Δράμας Αστυνόμο Β' Πασχάλη Τσιφούτη να παραλάβει το Φύλλο Πορείας για τη μετάβασή του από το Α.Τ. Δράμας στον Αστυνομικό Σταθμό Κλεισούρας Καστοριάς, αρνήθηκε να παραλάβει το Φύλλο Πορείας και να συμμορφωθεί προς τις παραπάνω διαταγές του υπουργού Δημόσιας Τάξης και δεν μετέβη για ανάληψη υπηρεσίας στη νέα του θέση, αλλά παρέμεινε στη Δράμα».*

Αδιάφορο για τους διώκτες του αν ο ίδιος όχι μόνο εξακολουθούσε να είναι γραμματέας του σωματίου της Δράμας, έχοντας κερδίσει την απόλυτη εμπιστοσύνη των συναδέλφων του στο νομό, αλλά να έχει ήδη αναδειχθεί και σε σημαντικό στέλεχος της Ομοσπονδίας, συμμετέχοντας από την πρώτη στιγμή στη συντονιστική διοικούσα επιτροπή, να συναντάται με υπουργούς της κυβέρνησης, με βουλευτές όλων των πολιτικών κομμάτων και να χαίρει πλατιάς εκτίμησης σε όλη την ελληνική κοινωνία.

Είναι επόμενο, τον Οκτώβριο του 1991, στην αίθουσα των δικαστηρίων Δράμας, κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, να επικρατεί το αδιαχώρητο, λόγω της αλληλεγγύης και της αυτοπροσώπων παρουσίας των συναδέλφων του, που είχαν σπεύσει να του συμπαρασταθούν. Θα το διαπιστώσουμε στη συνέχεια.

Νέες ελπίδες

Η κυβέρνηση Ζολώτα, εξαιτίας της αδυναμίας των κομμάτων που τη στηρίζουν, να βρουν κοινά αποδεκτές λύσεις για την κατάρτιση προϋπολογισμού και την επίλυση των οικονομικών προβλημάτων και την αντιμετώπιση των απεργιών που έχουν παραλύσει τη χώρα, παραιτείται στις 11 Μαρτίου 1990, σε λιγότερο από πέντε μήνες από την ορκωμοσία της. Με τις πρόωρες εκλογές της 8ης Απριλίου 1990, διαμορφώνεται νέο εκλογικό τοπίο στη χώρα. Η Νέα Δημοκρατία εξασφαλίζει, αν και οριακά, την πολυπόθητη αυτοδυναμία. Νέα πρόσωπα στις κυβερνητικές θέσεις με πρωθυπουργό τον Κώστα Μητσοτάκη. Ο Απρίλιος, όμως, του 1990, βρίσκει τους συνδικαλιστές να αγωνίζονται ακόμα για ελεύθερο συνδικαλισμό, για διακομματικό έλεγχο στα Σώματα Ασφαλείας, για διαφάνεια και αξιοκρατία. Ζητάνε λοιπόν άμεσα συνάντηση με τον νέο υπουργό Δημόσιας Τάξης, τον Γιάννη Βασιλειάδη, ο οποίος ανέλαβε τα καθήκοντά του στις 11 Απριλίου 1990, σημειώνοντας ότι *«χρειάζεται απ' όλους σκληρή δουλειά, κατανόηση και γνώση των προβλημάτων, χρηστή διοίκηση και πίστη στην αξιοκρατία»*. Καμία αναφορά στο συνδικαλισμό.

Όμως, στις 2 Μαΐου 1990, στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης πραγματοποιείται σε επίπεδο ηγεσίας μια ακόμα σύσκεψη και αμέσως μετά ο υπουργός Γιάννης Βασιλειάδης, απαντώντας σε σχετικές ερωτήσεις των δημοσιογράφων, αποκαλύπτει ότι επί υπουργίας Γιώργου Πέτσου και υφυπουργού Σήφη Βαλυράκη, έχουν ζητηθεί στοιχεία για τον τρόπο που λειτουργούν τα σωματεία των αστυνομικών σε χώρες – μέλη της ΕΟΚ. Ωστόσο, ο υπουργός αποφεύγει να δεσμευτεί για το χρόνο παρουσίασης της υπηρεσιακής πρότασης.

Στο τιμόνι της Ομοσπονδίας

Οι συνδικαλιστές, από την πλευρά τους, εργάζονται πυρετωδώς όλο αυτό το διάστημα για την εκλογή της πρώτης αρετής διοίκησης της Ομοσπονδίας και μόλις είναι όλα έτοιμα, αποφασίζουν ότι οι εργασίες του 1^{ου} Πανελλαδικού Συνεδρίου θα γίνουν με απόλυτη... τάξη και ασφάλεια στην Αθήνα, στις 17 Μαΐου 1990!

Ήδη, με απόφαση της Προσωρινής Διοικούσας Επιτροπής, είχε εγκριθεί η εγγραφή στην Ομοσπονδία και των υπολοίπων σωματείων που είχαν στο μεταξύ αναγνωρισθεί και λειτουργούσαν στην πλειοψηφία τους ως Ενώσεις Αστυνομικών Υπαλλήλων, δηλαδή της Αργολίδας, Αιτωλοακαρνανίας, Αττικής, Αχαΐας, Δράμας, Πιερίας, Θεσσαλονίκης (ΔΕΑΒΕ), Κορινθίας, Λακωνίας, Πιερίας, Σερρών (διατήρησε τον προσδιορισμό «σωματείο» στον τίτλο του) και Χανίων (σχετικό το υπ' αριθμόν 1/17-5-1990 πρακτικό συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου)³⁵.

35. Όλα τα σωματεία είχαν αναγνωρισθεί ως αστικού τύπου, που όμως μετέτρεψαν τα καταστατικά τους σε επαγγελματικά σύμφωνα με το Νόμο 1264/82, αφού εντάχθηκαν στην Ομοσπονδία.

Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, στην αίθουσα συνεδριάσεων της ΟΜΕ-ΟΤΕ και οι αρχαιρεσίες διεξήχθησαν υπό την επίβλεψη εφορευτικής επιτροπής με πρόεδρο την Ειρηνοδίκη Αθηνών Γεωργία Θεοδωράκη και μέλη τους αστυνομικούς Νικόλαο Παλιούρα, Γεώργιο Λιόλιο, Δημήτριο Μπουρνιά και Δημήτριο Σολαζίδη.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, έχοντας ήδη δοκιμαστεί στο μετερίζι του αγώνα και με δεδομένη την πλατιά εκτίμηση προς το πρόσωπό του όλων των συμμετασχόντων στις διαδικασίες, ανέλαβε και τυπικά το τιμόνι της Ομοσπονδίας, ως ο πρώτος αιρετός πρόεδρος της, ενώ ο επίσης «ψημένος» στον αγώνα έως τότε γραμματέας της ΔΕΑΒΕ Ανέστης Κελεσιδής, εξελέγη γενικός γραμματέας. Ο έως τότε προσωρινός πρόεδρος Κώστας Κουτσουράς κατέλαβε τη θέση του αντιπροέδρου στο 21μελές Διοικητικό Συμβούλιο. Στα υπόλοιπα αξιώματα εξελέγησαν οι συνδικαλιστές Τζουμάκας Ανδρέας ως οργανωτικός γραμματέας, Μαχαίρας Αθανάσιος, γραμματέας τύπου και δημοσίων σχέσεων, Αγγελάκης Ιωάννης, ταμίας, Τζαβέλλα Αθανάσιος, αναπληρωτής ταμίας, Γουλιάς Λάμπρος, πρόεδρος Δ.Σ³⁶., Κόγκας Ανδρέας αντιπρόεδρος Δ.Σ., Γεωργάκας Χρήστος, γραμματέας Δ.Σ. και μέλη οι Αλμπάνογλου Μιχάλης, Γεωργόπουλος Σπυρίδων, Γόγολος Δήμος, Κονταξής Γεώργιος, Μπαλωμένος Τριαντάφυλλος, Μπελεβώνης Γεράσιμος, Μάνδαλος Βασίλειος, Πουλικίδης Μιχαήλ, Φακής Στέφανος, Φωτεινόπουλος Γεώργιος και Χρόνης Παναγιώτης.

Επίσης, στην πρώτη Ελεγκτική Επιτροπή εξελέγησαν οι Ιωαννίδης Παναγιώτης, Τουμανίδης Κωνσταντίνος, Κουγιουμτζής Κωνσταντίνος, Μίχας Κωνσταντίνος και Σολωμίδης Θεόδωρος.

Η πρώτη αιρετή διοίκηση αναδείχθηκε χωρίς πανηγυρισμούς και επισημότητες, «με πνεύμα ενωτικό και σωστής συνεργασίας», όπως τονίζεται στη λιτή ανακοίνωση που εκδόθηκε την ίδια ημέρα. Διαβάζουμε στην ιστορική ανακοίνωση:

«Με σκοπό τη λειτουργική σύνδεση του χώρου της Ελληνικής Αστυνομία με τον υπόλοιπο κοινωνικό μας περίγυρο – με στόχο την αναβάθμιση – εξύψωση του ρόλου και του κύρους του Έλληνα αστυνομικού μέσα στην ευρύτερη ελληνική κοινωνία και με δεδομένη την επιτακτική ανάγκη εναρμόνισης του ελληνικού προς το ευρωπαϊκό δίκαιο, ενόψει του οριακού 1992, η πρώτη αιρετή διοίκηση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων

κ α λ ε ί

- την κυβέρνηση να προχωρήσει αμέσως στην καθιέρωση θεσμικού – νομικού πλαισίου για τον συνδικαλισμό στην ΕΛ.ΑΣ. σύμφωνα με τον Ν. 1264/82

- τα πολιτικά κόμματα να συμπαρασταθούν και να στηρίξουν τις προσπάθειές μας

36. Εκ του καταστατικού, οι αρχαιρεσίες αφορούσαν την εκλογή 21μελούς Δ.Σ. από αντιπροσώπους που μέχρι τότε είχαν αναδειχθεί από τα πρωτοβάθμια σωματεία-μέλη της Ομοσπονδίας. Το Σώμα αυτό στη συνέχεια εκλέγει την Εκτελεστική Γραμματεία και αυτή την πρόεδρο της Ομοσπονδίας. Το Δ.Σ. ωστόσο εκλέγει και αυτό τον πρόεδρό του, τον αντιπρόεδρο και τον γραμματέα του, για τις ανάγκες των συνεδριάσεών του κ.λπ..

- το σύνολο του συνδικαλιστικού κινήματος να σταθεί αρωγός της προσπάθειάς μας
- τα ήδη υπάρχοντα πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα να πλαισιώσουν αμέσως το δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό τους όργανο

- το σύνολο των συναδέλφων σ' ολόκληρη την Ελλάδα να πλαισιώσει αμέσως τα υπάρχοντα σωματεία και όπου δεν υπάρχουν, να ιδρύνουν νέα,

για να μπορέσουμε όλοι μαζί ενωμένοι να αποδείξουμε στην ευρύτερη ελληνική κοινωνία ότι βασικός στόχος και σκοπός της Αστυνομίας μέσα σε μια εννοούμενη κοινωνία ανθρώπων είναι όχι τόσο η καταστολή, όσο η προσφορά κοινωνικού μας έργου (που εντοπίζεται στην αντιμετώπιση των σύγχρονων κοινωνικών προβλημάτων της εποχής μας, ναρκωτικά κ.ά.).

Με το πνεύμα ενότητας που διακατέχει το σύνολο των σωματείων που απαρτίζουν την ΠΟΑΣΥ, με δεδομένο τον ακομμάτιστο και ακηδεμόνευτο χαρακτήρα του συνδικαλιστικού μας κινήματος, ευελπιστούμε να καθιερωθούμε μες στον ευρύτερο ελληνικό συνδικαλιστικό χώρο, σαν οργανισμός και μηχανισμός εκσυγχρονισμού της ελληνικής κοινωνίας».

Ακηδεμόνευτος συνδικαλισμός

Το συνέδριο είχε ασχοληθεί και με το Πλαίσιο Αρχών Λειτουργίας της Ομοσπονδίας, ένα πραγματικό μανιφέστο που έδινε το στίγμα της συνδικαλιστικής αναζήτησης – διεκδίκησης, το σύνολο των αιτημάτων και των διεκδικητικών βλέψεων εκείνης της περιόδου, καθώς επίσης και τις θέσεις των συνδικαλιστών πάνω στα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα. Περιέγραφε την υφιστάμενη κατάσταση, έδινε κατευθυντήριες γραμμές δράσης και ήταν προσαρμοσμένο στα δεδομένα της χώρας μας με βάση τη διεθνή εμπειρία και τις απόψεις που εκφράζονταν από το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα. Είχε, δε, ληφθεί υπόψη και η άποψη πανεπιστημιακών και άλλων δασκάλων για να διασφαλιστεί η συνταγματική πληρότητα και ορθότητά του.

«Με δεδομένο το ακομμάτιστο και ακηδεμόνευτο του συνδικαλιστικού μας κινήματος, πιστεύουμε ότι δίνουμε δείγματα αντικειμενικής και ορθής θέωσης – αναζήτησης. Ευχή μας είναι να αποτελέσει το εγχειρίδιο αυτό, τον Κώδικα επαγγελματικής – συνδικαλιστικής δεοντολογίας, καθώς επίσης και τον οδηγό διεκδίκησης για όλους μας. Πιστεύουμε ότι μπορεί και πρέπει να αποτελέσει τον οδηγό για θέσπιση από πλευράς πολιτείας σύγχρονων κανόνων λειτουργίας», τόνιζε το διοικητικό συμβούλιο στο εισαγωγικό σημείωμα της ειδικής εκείνης έκδοσης, με την επισήμανση «Μόνη λύση ο συνδικαλισμός».

Λίγες ημέρες αργότερα, στις 23 Μαΐου 1990, ο Δημήτρης Κυριαζίδης απευθύνει προσωπική επιστολή προς τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες όλης της χώρας για να τονίσει ότι «σήμερα, μετά από διεργασίες ενός χρόνου και πλέον, κάτω από ιδι-

αίτερα δύσκολες και αντίξοες συνθήκες, μετά από δοκιμασίες και περιπέτειες, διαθέτουμε ένα ισχυρό όπλο, την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Η ΠΟΑΣΥ πρέπει να αποτελέσει για όλους μας το φρούριο και τον κυματοθραύστη των όποιων αυταρχικών ενεργειών σε βάρος του συνδικαλιστικού μας κινήματος, αλλά ταυτόχρονα και το ορμητήριο για περαιτέρω αγώνες και κατακτήσεις, ώστε το όραμά μας να γίνει πραγματικότητα.

Η πραγμάτωση του οράματός μας και η δικαίωσή μας, πιστεύω ότι δεν είναι μακριά. Επιβάλλεται όμως επαγρύπνηση, ετοιμότητα και κατ' εξοχήν ενότητα, ώστε η πραγμάτωση αυτή να φέρει τα χαρακτηριστικά εκείνα που θα διασφαλίζουν ένα ελεύθερο και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό» τονίζει ο ίδιος, για να επισημάνει στη συνέχεια:

«Σαν τέτοιο, εμείς όλοι που ανήκουμε στην ΠΟΑΣΥ, δεν μπορούμε να δεχθούμε κάτι το διαφορετικό, απ' ό,τι προβλέπει ο Νόμος 1264/82. Ο Νόμος αυτός είναι μέχρι στιγμής ο πλέον αντιπροσωπευτικός στο χώρο των εργαζομένων.

Έχοντας σαν αιχμή δόρατος, όχι μόνον τις σχετικές περί συνδικαλισμού διατάξεις του Συντάγματος και τα διεθνή δεσμευτικά για τη χώρα μας κείμενα, πάνω στο ίδιο θέμα, αλλά και την αναγνώριση της ΠΟΑΣΥ, σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου 1264/82, δεν διαπραγματευόμαστε την ύπαρξή μας, αντιθέτως, εφεξής η Ομοσπονδία θα δρα και θα κινείται επικαλούμενη τις διατάξεις του παραπάνω Νόμου.

Υπάρχουν οργανωτικές δυσχέρειες, ανεύρεση και εξοπλισμός γραφείων, κίνηση μελών Δ.Σ. κ.λπ.. Όλα αυτά όμως μπορούν να υπερπηδηθούν με τη συμμετοχή όλων μας και ειδικότερα με τη συμβολή και την προσφορά εργασίας απ' όλα ανεξααρτήτως τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου.

Με τις σκέψεις αυτές, έχοντας δεδομένη την βοήθειά σας και με πίστη ότι ο καθένας μας απαλλαγμένος από κάθε είδους αδυναμίες θα προσπαθεί και θ' αγωνίζεται για το καλύτερο στο χώρο μας, ας προχωρήσουμε όλοι μαζί ενωμένοι για την κατάκτηση των στόχων μας, για μια Αστυνομία στην Υπηρεσία του πολίτη, αλλά ταυτόχρονα και ανθρωπίνη για τους εργαζόμενους σ' αυτή».

Ο Συνασπισμός την ίδια περίοδο επιμένει στην πρότασή του για το συνδικαλισμό. Ένα μήνα μετά τις βουλευτικές εκλογές, διαβλέποντας την απροθυμία των υπολοίπων κομμάτων και υπό την συνεχή πίεση του συνδικαλιστικού κινήματος, επαναφέρει το θέμα, καταθέτοντας στη Βουλή εκ νέου την παλιά πρόταση νόμου για την επέκταση του Νόμου 1264/82, την οποία αυτή τη φορά προωθούν οι βουλευτές Φώτης Κουβέλης, Στρατής Κόρακας, Νίκος Κωνσταντόπουλος, Μίμης Ανδρουλάκης και Αντώνης Σκυλλάκος. Αρκούσαν, όμως, μόλις λίγες ημέρες για να αποκαλυφθεί η πραγματική διάθεση των κυβερνώντων.

Ο νέος υπουργός Δημόσιας Τάξης, ο Γιάννης Βασιλειάδης, πριν ακόμα αρχίσει η συζήτηση της πρότασης νόμου στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής, απορρίπτει εγγράφως στις 28 Μαΐου 1990 με το υπ' αριθμόν 6013/22/9^α έγγραφο της Διεύθυνσης

Μελετών την πρόταση νόμου, χρησιμοποιώντας τα αστήρικτα επιχειρήματα που είχαν χρησιμοποιήσει στο παρελθόν και οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ.

Ο υπουργός υποστήριξε ότι *«η λήψη απόφασης για τη θέσπιση νομικού πλαισίου, το οποίο θα ρυθμίζει την οποιαδήποτε μορφή συνδικαλισμού των υπηρετούντων στην Ελληνική Αστυνομία αποτελεί σοβαρότατο θεσμικό μέτρο και σαν τέτοιο χρήζει ιδιαίτερης έρευνας, μελέτης και προσοχής, λόγω της ιδιαιτερότητας και εναισθησίας που παρουσιάζει ο χώρος της Αστυνομίας»*. Στη συνέχεια επικαλέστηκε τις διατάξεις του οργανωτικού κανονισμού του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, σύμφωνα με τις οποίες η Αστυνομία *«αποτελεί ιδιαίτερο ένοπλο σώμα, λειτουργεί με τους δικούς της οργανικούς νόμους και δεν εφαρμόζονται για το προσωπικό της οι διατάξεις που αφορούν τους δημόσιους πολιτικούς υπαλλήλους»*.

Τέλος, αποκάλυπτε ότι *«με το υπό κρίση θέμα δεν έχει ασχοληθεί το υπουργείο προς την κατεύθυνση νομοθετικής ρύθμισης και συνεπώς παραλείπεται η αποστολή σχετικών στοιχείων»*, αν και ο ίδιος είχε δεσμευτεί για το αντίθετο.

Είναι φανερό ότι με την ενέργειά του αυτή ο υπουργός Δημόσιας Τάξης όχι μόνο δεν βοήθησε στην επίλυση του χρόνιου αιτήματος των αστυνομικών, αλλά έσπευδε να προκαταλάβει αρνητικά και το έργο της Διαρκούς Επιτροπής της Βουλής. Η πρόταση του Συνασπισμού υιοθετούσε τις αποφάσεις της ΠΟΑΣΥ, που με ανοικτή επιστολή της, μόλις πριν μερικές ημέρες, είχε καλέσει τον πρωθυπουργό της χώρας Κώστα Μητσοτάκη να προχωρήσει στη θεσμοθέτηση του συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ., σύμφωνα με τις προεκλογικές του δεσμεύσεις. Ο υπουργός παρέβλεψε, επίσης, την κοινή ανακοίνωση – δέσμευση των εκπροσώπων της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ και του Συνασπισμού, πριν από τις εκλογές της 8^{ης} Απριλίου 1990 και ακολούθησε μια νέα τακτική, ενταγμένη προφανώς στις προσπάθειες της κυβέρνησης για τον περιορισμό των συνδικαλιστικών ελευθεριών των αστυνομικών.

Είναι, εξάλλου, χαρακτηριστικό και το ακόλουθο απόσπασμα από την ανοικτή επιστολή που έστειλε η ΠΟΑΣΥ στον πρωθυπουργό εκείνες τις ημέρες:

«Σε περίπτωση που τα αιτήματά μας δεν γίνουν δεκτά, σίγουρα ανοίγεται ένα τεράστιο κεφάλαιο αντιπαράθεσης με το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού, που κουράστηκε μια ζωή να ακούει για δεσμεύσεις, κουράστηκε να ακούει για υποσχέσεις, κουράστηκε να ακούει για εκσυχρονισμούς και πεζές περιπολίες.

Δεν διαπραγματευόμαστε και ούτε συζητάμε το δικαίωμά μας να συνδικαλιζόμαστε. Είναι κεκτημένο δικαίωμά μας, που απορρέει και από το Σύνταγμα».

Επακόλουθο αυτής της υπουργικής παρέμβασης, ήταν και η θέση που πήραν οι βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, οι οποίοι καταψήφισαν τελικά στις 6 Ιουνίου 1990 την πρόταση νόμου, παρά το γεγονός ότι είχαν ενημερωθεί για άλλη μια φορά από την Ομοσπονδία.

Η επόμενη πράξη διαδραματίστηκε στην Ολομέλεια της Βουλής την τελευταία

Πέμπτη του Ιουνίου, μέρα κατά την οποία συζητούνταν οι προτάσεις νόμων της αντιπολίτευσης.

Κατά τη συζήτηση εκείνη, πάντως, ο εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας Μ. Μαμμωνάς παραδέχτηκε ουσιαστικά ότι το ελληνικό Σύνταγμα (άρθρο 23, παρ. 2) επιτρέπει το συνδικαλισμό των αστυνομικών με τον περιορισμό μόνο ως προς την απεργία, αλλά απέρριψε την πρόταση του Συνασπισμού, επικαλούμενος την ιδιαιτερότητα του χώρου των Σωμάτων Ασφαλείας. Και χωρίς να δώσει λεπτομέρειες ολοκλήρωσε την παρέμβασή του, λέγοντας ότι *«η κυβέρνηση θα ρυθμίσει κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο το θέμα του συνδικαλισμού στα Σώματα Ασφαλείας»!*

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιάννης Βασιλειάδης, υποστήριξε μεταξύ άλλων ότι *«δεν μπορεί να κατοχυρωθεί ο συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας, αν δεν αναλυθούν σε βάθος οι παράγοντες που θα τον καθορίζουν»*, ενώ ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Κώστας Μπαντουβάς είπε ότι το κόμμα του υποστηρίζει την πρόταση νόμου του Συνασπισμού γιατί *«ήταν πάντα υπέρ του συνδικαλισμού του προσωπικού των Σωμάτων Ασφαλείας»*, προκαλώντας, φυσικά, κριτικά σχόλια από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας, η οποία του υπενθύμισε τη βιομηχανία διώξεων που είχε στηθεί επί ΠΑΣΟΚ...

Θέση πήρε, όμως και η ΠΟΑΣΥ με την ακόλουθη ανακοίνωση:

«Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου έχει κακούς συμβούλους, οι οποίοι έχοντας παρωχημένες αντιλήψεις, προσπαθούν και στην περίπτωση της θεσμοθέτησης του συνδικαλισμού της ΕΛ.ΑΣ. να κατασκευάσουν κάποιο νόμο – έκτρωμα περί συνδικαλισμού.

Θέλουμε τελικά να πιστεύουμε ότι οι όποιες σειρήνες δεν θα εισακουστούν και ότι η Βουλή θα προχωρήσει στην ψήφιση της σχετικής πρότασης. Αλλιώς, πιστεύουμε ότι η κυβέρνηση επιχειρεί να απομονώσει το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών από το υπόλοιπο μαζικό κίνημα των εργαζομένων, αποκόβοντας στην ουσία για μια ακόμη φορά τους εργαζόμενους της ΕΛ.ΑΣ. από τους λοιπούς εργαζόμενους.

Αν η σχετική ρύθμιση που επικαλείται ότι ετοιμάζει η κυβέρνηση, δεν απορρέει και δεν εναρμονίζεται με το Νόμο 1264/82, που εμείς προτείνουμε, είναι οφθαλμοφανές ότι δεν μιλάμε για συνδικαλισμό και επομένως, κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να γίνει δεκτό από το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών.

Ταυτόχρονα, ανοίγεται ένα κεφάλαιο αντιπαράθεσης και η ΠΟΑΣΥ είναι υποχρεωμένη στην περίπτωση αυτή να αγωνιστεί για να μην φαλκιδευτούν τα συνδικαλιστικά μας δικαιώματα».

Σύννεφα πολέμου

Όσο, όμως, πλησιάζει η ημέρα συζήτησης στη Βουλή της πρότασης νόμου του Συνασπισμού και ενώ η αλληλογραφία του Δημήτρη Κυριαζίδη με τον γενικό γραμματέα της UIISP Γιούργκεν Ράντλοφ συνεχίζεται με ανταλλαγή στοιχείων, προκειμένου να γίνει η επιθυμητή ένταξη, τα σύννεφα πολέμου αρχίζουν να πυκνώνουν πάνω από την Κατεχάκη.

Η Ομοσπονδία δεν αφήνει αναπάντητη καμία δήλωση του Γιάννη Βασιλειάδη. Χαρακτηριστική η πρωτοβουλία του Ανέστη Κελεσίδη, να απαντήσει την ίδια ημέρα (7 Ιουνίου 1990) στη συνέντευξη που δόθηκε από τον υπουργό στη Θεσσαλονίκη: Εξακολουθούν να υπάρχουν διώξεις και μεταθέσεις, δεν δεχόμαστε το νέο εσωτερικό κανονισμό που ετοιμάζει το υπουργείο χωρίς τη δική μας συμμετοχή, δεν ζητάμε την αντιπαράθεση και δεν την φοβόμαστε, δεν απεμπολούμε κανένα δικαίωμά μας, βλέπουμε μπροστά, είναι τα κυριότερα σημεία της απάντησης, του Ανέστη Κελεσίδη..

Εξάλλου, η Ομοσπονδία έχει δρομολογήσει την ένταξή της και στην τριτοβάθμια οργάνωση των δημοσίων υπαλλήλων, στην ΑΔΕΔΥ. Πρόκειται για ένα ακόμα ιστορικό γεγονός, το οποίο αρχίζει να υλοποιείται και επισήμως στις 8 Ιουνίου 1990. Είναι η ημέρα συνάντησης με την ΑΔΕΔΥ στα γραφεία της, στην οδό Φιλελλήνων και Ψύλλα 2 στην Αθήνα, κατά την οποία η Εκτελεστική της Επιτροπή δηλώνει την αμέριστή της συμπαράσταση στον αγώνα των αστυνομικών, ζητά συνάντηση με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και το κυριότερο, καλεί την Ομοσπονδία να συμμετάσχει στο Γενικό Συμβούλιο που έχει προγραμματιστεί να γίνει τις επόμενες ημέρες.

Στις 8 Ιουνίου, επίσης, είχε γίνει συνάντηση με τον διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου του πρωθυπουργού Κωνσταντίνου Μητσοτάκη και συζητήθηκε η μεγάλη εκκρεμότητα της ψήφισης νόμου για το συνδικαλισμό, ενώ λόγω απουσίας του πρωθυπουργού στις ΗΠΑ, κατατέθηκε σχετικό υπόμνημα στο γραφείο του.

Την ίδια ημέρα, όμως, είχε γίνει μια ακόμη ενημερωτική συνάντηση, αυτή τη φορά με τον πρόεδρο της ΔΗΑΝΑ Κωστή Στεφανόπουλο, ο οποίος δήλωσε ότι συμπαρίσταται στην όλη προσπάθεια της Ομοσπονδίας.

Η ατζέντα των ημερών είναι, λοιπόν, πλήρης. Το προεδρείο κυριολεκτικά δεν παίρνει ανάσα.

Στις 11 Ιουνίου 1990 παραχωρεί έκτακτη συνέντευξη τύπου στην αίθουσα του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας, στην οδό Ακαδημίας, για την καταψήφιση της πρότασης νόμου, στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης ανακοινώνει ότι απορρίπτει οποιαδήποτε άλλη μορφή συνδικαλιστικής έκφρασης που δεν εκφράζεται στο πλαίσιο του νόμου 1264. Ανακοινώνει, επίσης, ότι κατέθεσε υπόμνημα στο γραφείο του πρωθυπουργού Κώστα Μητσοτάκη, ότι έγιναν οι προαναφερόμενες ενημερωτικές συναντήσεις και ότι νωρίτερα πριν από τη συνέντευξη, είχαν συναντηθεί στον Περισσό και με τον πρόεδρο του Συνασπισμού Χαρίλαο Φλωράκη. Όσον αφορά τη στάση του υπουργού Δημόσιας Τάξης, η Ομοσπονδία πρότεινε να πραγματοποιηθεί τριμερής συνάντηση με το προεδρείο της ΑΔΕΔΥ, με το οποίο, άλλωστε έχει ήδη ξεκινήσει η συζήτηση για τη διαδικασία σύνδεσης ΠΟΑΣΥ και τριτοβάθμιας οργάνωσης των δημοσίων υπαλλήλων.

Η Ομοσπονδία ενημερώνει, επίσης, τους δημοσιογράφους ότι την επομένη ημέρα,

12 Ιουνίου 1990, θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, στην οποία είχε προσκληθεί να συμμετάσχει.

Ήταν η πρώτη φορά που εκπρόσωπος των εργαζόμενων αστυνομικών μίλησε ενώπιον δεκάδων συνδικαλιστών άλλων Ομοσπονδιών των δημοσίων υπαλλήλων. Ο πρόεδρος αναφέρθηκε στην αναγκαιότητα σύνδεσης με τον βασικό κορμό του συνδικαλιστικού κινήματος, στην ίδρυση της Ομοσπονδίας και στις 14 ενώσεις που ήδη την απαρτίζουν, όσο και στις έξι άλλες που είναι ήδη υπό σύσταση, και ανέπτυξε το όραμα του συνδικαλιστικού κινήματος για μια νέα Αστυνομία:

«Θέλουμε», είπε μεταξύ άλλων, «με την παρουσία μας στη δημόσια ζωή, σαν δημόσιοι λειτουργοί και σαν εργαζόμενοι, να δώσουμε το στίγμα μας και με τις δυο αυτές ιδιότητές μας. Σαν δημόσιοι λειτουργοί σάς λέμε ότι αρνούμαστε τον αυταρχισμό και την αντιπαλότητα με τους πολίτες στις δημοκρατικές τους διεκδικήσεις. Αρνούμαστε την αντίληψη ότι είμαστε μόνο δύναμη καταστολής. Εμείς θέλουμε να δώσουμε βάρος στην πρόληψη του εγκλήματος, στο καθ' αυτό αστυνομικό μας έργο (δίωξη του εγκλήματος, προστασία της νεολαίας από τα ναρκωτικά, προστασία του εθνικού πλούτου, συλλογικό συμφέρον κ.λπ.). Θέλουμε να προσφέρουμε αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων του πολίτη γενικά. Αλλά για να μπορέσουμε να πετύχουμε το μέγιστο δυνατό, χρειάζεται να αναπτυχθεί στο έπακρο η αρμονική σχέση με το κοινωνικό σύνολο. Σαν εργαζόμενοι σάς λέμε ότι χρειάζεται να αντιμετωπισθούν οι αστυνομικοί όμοια με τους άλλους εργαζόμενους, με κοινά προβλήματα και ανάγκες για το παρόν, με τα ίδια όνειρα και προσδοκίες για το μέλλον».

Το Γενικό Συμβούλιο αποφασίζει ότι ήρθε η ώρα της εγγραφής της ΠΟΑΣΥ στη δύναμή της και οι εκπρόσωποι της Ομοσπονδίας δεσμεύονται ότι θα προχωρήσουν στην σύγκλιση εκτάκτου συνεδρίου, προκειμένου να εκλεγούν οι αντιπρόσωποι που θα την εκπροσωπήσουν στο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Η ΠΟΑΣΥ όμως δεν επαναπαύεται και συνεχίζει να εκπέμπει προς τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις της ένα και μόνο «σήμα»: Επαγρύπνηση!

Στις 18 Ιουνίου 1990, με έγγραφό της, προειδοποιεί τα σωματεία:

I. Έχοντας σαν ορόσημο ότι δεν πρόκειται να απεμπολήσουμε ό,τι μέχρι σήμερα έχουμε πετύχει με τόσους αγώνες και θυσίες και επειδή στον ορίζοντα διαφαίνονται μελανά σημάδια, καθόσον μεθοδεύονται καταστάσεις διαφορετικές από εκείνες για τις οποίες αγωνιστήκαμε, αγωνιζόμαστε, επιθυμούμε και επιδιώκουμε, ώστε να υπάρξει ρύθμιση του συνδικαλισμού στο χώρο μας, «κομμένος και ραμμένος» στα μέτρα κάποιων, επιβάλλεται ετοιμότητα και επαγρύπνηση από πλευράς όλων.

II. Κάθε ενέργειά σας να είναι σύννομη, κάθε διαμαρτυρία ή καταγγελία σας να στηρίζεται σε βάσιμα και διασταυρωμένα στοιχεία, κάθε κίνησή σας να είναι μελετημένη και προπαντός να υπάρχει κοινή αντιμετώπιση των αναφερομένων προβλημάτων.

Τούτο βέβαια προϋποθέτει διαρκή ενημέρωση σε θέματα που απασχολούν τον κλάδο και τη δουλειά μας.

III. Για τους λόγους αυτούς, παρακαλούμε εφεξής να εξαντλείτε σε τοπικό επίπεδο όλες τις δυνατότητες για την επίλυση των αναφερομένων προβλημάτων τοπικού χαρακτήρα και εφόσον δεν υπάρξει λύση, χωρίς καμία καθυστέρηση να απευθύνετε στην Ομοσπονδία, ώστε από κοινού να αναζητείται λύση. Ειδικότερα για θέματα που υπάρχει το ενδεχόμενο δημιουργίας «δεδικασμένου» από την πλευρά της Υπηρεσίας, σε βάρος της όλης προσπάθειάς μας, επιβάλλεται η εξ αρχής κοινή αντιμετώπιση.

IV. Τέλος, παρακαλούμε και εφόσον κρίνεται σκόπιμο από μέρους σας, προκειμένου η Ομοσπονδία ενημερώνεται για ό,τι σας αφορά, να γνωρίζετε σ' αυτήν τις σχετικές ενέργειές σας».

Η «απεργία»

Λίγες ημέρες αργότερα, την Πέμπτη 28 Ιουνίου 1990, οι προφητικές προειδοποιήσεις επιβεβαιώνονται. Η μεγάλη ευκαιρία για να τελειώσει η «περιπέτεια» των εκατοντάδων ενεργών συνδικαλιστικών στελεχών ανά την Ελλάδα, θα πάει και πάλι χαμένη.

Η πρόταση νόμου του Συνασπισμού θα καταψηφιστεί από την κυβερνητική παράταξη. Από την προηγούμενη ημέρα για λόγους που προκαλούν σκεπτικισμό και προβληματισμό, στην είσοδο του υπουργείου Δημόσιας Τάξης ο Κώστας Συγγούνης με τον Γιάννη Κωστή, έκαναν απεργία πείνας, επιδιώκοντας την παρέμβαση του πρωθυπουργού Κωνσταντίνου Μητσοτάκη για να δοθεί τέρμα στο προσωπικό πρόβλημα που αντιμετώπιζαν (είχαν αποταχθεί από το Φεβρουάριο του 1989). Την ίδια ώρα όμως, είχαν αποστείλει επιστολή σε όλους τους βουλευτές, προτείνοντάς τους να καταψηφίσουν την πρόταση νόμου του Συνασπισμού.

Από την Ομοσπονδία εκδόθηκε ανακοίνωση, με την οποία τονιζόταν ότι παρά την δεδομένη συμπαράστασή της στο προσωπικό τους πρόβλημα, «*πώς είναι δυνατόν να απεργούν ζητώντας την αποκατάστασή τους για συνδικαλιστική δράση τη στιγμή που οι ίδιοι βάζουν φραγμό στην ψήφιση σχετικού νόμου; Σε τι αποσκοπούν, τι επιδιώκουν και τι εξυπηρετούν με τις ενέργειες αυτές;*», ήταν τα ερωτήματα για τα οποία η Ομοσπονδία δεν έπαιρνε καμία απάντηση...

Η Ιντερπόλ διαβιβάζει...

Η κυβερνητική αναδίπλωση είναι φυσικό να προκαλεί αντιδράσεις. Οι συνδικαλιστές αναζητούν νέα μέσα πίεσης προς την κυβέρνηση. Ανακαλύπτουν, λοιπόν, στην προσπάθειά τους αυτή, ότι το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, όπως προαναφέραμε, είχε ζητήσει τη συνδρομή της Ιντερπόλ για να πληροφορηθεί τι συνέβαινε, ως τότε, σε άλλες

χώρες της Ευρώπης. Η Ιντερπόλ, έπραξε το χρέος της, διαβίβασε τα σχετικά σήματα, αλλά τα «σαΐνια» της Κατεχάκη τα απέκρυψαν!

Τα σήματα είχαν διαβιβαστεί στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, αλλά επειδή αποτελούσαν κόλαφο για τους τότε κρατούντες, αντί να τα αξιοποιήσουν, τα καταχώνιασαν στα συρτάρια τους. Όπως προκύπτει από το σχετικό φάκελο - ντοκουμέντο, τα σήματα αυτά διαβιβάστηκαν από την Ιντερπόλ σε διάστημα δύο μηνών (Γενάρης – Φλεβάρης '89) στη διεύθυνση Μελετών του υπουργείου, κατόπιν προφορικής εντολής του τότε υφυπουργού Δημόσιας Τάξης Σήφη Βαλυράκη, ο οποίος ζητούσε να πληροφορηθεί μέσω των γραφείων της Ιντερπόλ πόσα και ποια ένοπλα αστυνομικά σώματα υπάρχουν στις αντίστοιχες χώρες και ποια η τοπική αρμοδιότητα του καθενός, ποια από τα σώματα αυτά είναι στρατιωτικά και ποια όχι, αν επιτρέπεται ο συνδικαλισμός στο προσωπικό τους, πόσες και ποιες συνδικαλιστικές ενώσεις υπάρχουν, ποιοι είναι οι κυριότεροι σκοποί τους και ποια μέσα δικαιούνται να χρησιμοποιούν για την εξυπηρέτηση των σκοπών αυτών, δηλαδή αν έχουν το δικαίωμα απεργίας, οργάνωσης πορειών και διαδηλώσεων.

Οι ξένες υπηρεσίες δεν χρονοτρίβησαν και έσπευσαν αμέσως να ικανοποιήσουν την «περιέργεια» του Σήφη Βαλυράκη. Από τα σήματα της Ιντερπόλ προέκυπτε ξεκάθαρα ότι στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης οι αστυνομικοί συνδικαλιζονται, έχουν επαγγελματικά σωματεία και διεκδικούν καλύτερες συνθήκες εργασίας. Υπήρχαν περίπου πενήντα σωματεία και οι μορφές της συνδικαλιστικής δράσης ήταν διαφορετικές από χώρα σε χώρα. Μόνο το δικαίωμα της απεργίας στις περισσότερες χώρες δεν υπήρχε. Όμως, στη Δυτική Γερμανία, τη Σουηδία και την Πορτογαλία το δικαίωμα της απεργίας ήταν συνταγματικά κατοχυρωμένο.

Έκτακτο συνέδριο

Το έκτακτο πανελλαδικό συνέδριο της ΠΟΑΣΥ για την ανάδειξη αντιπροσώπων στην ΠΟΑΣΥ, αλλά και για το συντονισμό της δράσης κατόπιν των δυσμενών εξελίξεων στην καταψήφιση της πρότασης για τη θεσμοθέτηση του συνδικαλισμού, πραγματοποιείται στις 12 και 13 Ιουλίου 1990 στην Αθήνα με υποδειγματικές διαδικασίες. Οι πρωτοβάθμιες οργανώσεις έχουν ενημερωθεί από καιρό, στις 2 Ιουλίου λαμβάνουν το πλήρες πρόγραμμα και ενημερώνονται και για τις τελευταίες εκκρεμότητες αναφορικά με μη τακτοποιημένα οικονομικώς σωματεία και την υποβολή ελλειπώς ή μη ευκρινών στοιχείων κάποιων αντιπροσώπων.

Στην Ομοσπονδία ήταν ήδη γραμμένα 14 πρωτοβάθμια σωματεία και εκκρεμούσε η ένταξη άλλων έξι σωματείων. Οι σύνεδροι συγκεντρώθηκαν την πρώτη ημέρα στην αίθουσα της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας, στην οδό Ξενοφώντος 15^Α και κλήθηκαν να συζητήσουν την ένταξη της ΠΟΑΣΥ τόσο στην ΑΔΕΔΥ, όσο και στην Διεθνή Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων (UISP), να εκλέξουν αντιπροσώπους για την ΑΔΕΔΥ, να

καθορίσουν το ύψος των συνδρομών των μελών των ενώσεων και να ψηφίσουν το πρόγραμμα δράσης μέχρι το επόμενο συνέδριο.

Οι εργασίες ξεκίνησαν με έντονη τη συζήτηση για τον αν πρέπει ή όχι τελικά η Ομοσπονδία να επιμείνει στο αίτημά της για ειδική νομοθετική ρύθμιση με αντικείμενο τη συνδικαλιστική λειτουργία, δεδομένου ότι οι κυβερνήσεις παρουσίαζαν μια αδιάλλακτη στάση, παρά τις θετικές τοποθετήσεις των εκάστοτε εκπροσώπων των κυβερνητικών κομμάτων.

Τελικά επικράτησε η άποψη «*ότι ο Νόμος 1264/82, βάσει του οποίου ιδρύθηκε η Ομοσπονδία, καλύπτει πλήρως τη μορφή του συνδικαλιστικού κινήματος*» και ότι «*δεν χρειάζεται περαιτέρω νομοθετική ρύθμιση από πλευράς πολιτείας. Κάθε προσπάθεια θεσμοθέτησης άλλης μορφής συνδικαλισμού, αποτελεί:*

A) αμφισβήτηση του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματός μας.

*B) αμφισβήτηση των δικαστικών αποφάσεων με τις οποίες εγκρίθηκαν και λειτουργούν τα δεκατέσσερα πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά σωματεία μας».*³⁷

Σαν συμπέρασμα του συνεδρίου προέκυψε επίσης «*η ανάγκη ύπαρξης πνεύματος συνεργασίας και όχι η δημιουργία κλίματος αντιπαράθεσης*».

Όλοι τάχθηκαν υπέρ της σύνδεσης με τις δυο προαναφερόμενες οργανώσεις, ενώ αίσθηση προκάλεσε το γεγονός ότι υπήρχε ήδη τακτική επικοινωνία με την έδρα της UISP, στο Χίλντεν της Γερμανίας.

Η δεύτερη ημέρα των εργασιών είχε πανηγυρικό χαρακτήρα και συνεχίστηκε σε άλλο, μεγαλύτερο χώρο, στην αίθουσα συνεδριάσεων της ΟΤΟΕ, στην οδό Σίνα 16, η οποία κατακλύστηκε από εκπροσώπους πολιτικών κομμάτων και μαζικών φορέων.

Το ενδιαφέρον ασφαλώς εστιάστηκε στην ομιλία του προέδρου της ΑΔΕΔΥ Σπύρου Γιατρά, ο οποίος χαιρέτισε τις εργασίες του συνεδρίου, επιβεβαίωσε τη στενή συνεργασία με την Ομοσπονδία των αστυνομικών, και ανακοίνωσε ότι «*θα γίνει μέλος της ΑΔΕΔΥ ανεξάρτητα από τα νομικίστικα εμπόδια που παρεμβάλλει η κυβέρνηση*».

Οι αντιπρόσωποι «σφράγισαν» τις εργασίες του συνεδρίου με την εκλογή ως αντιπροσώπων στην ΑΔΕΔΥ των συνδικαλιστών Δημήτρη Κυριαζίδη, Ανέστη Κελεσιδή, Ιωάννη Κουτρομπή, Χρήστου Φωτόπουλου, Γιώργου Φωτεινόπουλου και Αθηνάγορα

37. Αρχή της Ομοσπονδίας ήταν ότι εφόσον η λειτουργία της εγκρίθηκε με το Νόμο 1264/82 «Για τον εκδημοκρατισμό του Συνδικαλιστικού Κινήματος και την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων» δεν χρειαζόταν ειδική ρύθμιση και δεν αντιμετώπιζε στενά νομικά τη θεσμοθέτηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος. Όμως, εκτός από τη νομική προσέγγιση του θέματος, λόγοι ουσιαστικοί που έχουν να κάνουν με την αποδοχή του δικαιώματος του συνδικαλισμού, επέβαλλαν τη θεσμική αυτή διασφάλιση του δικαιώματος των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας. Γι' αυτό η Ομοσπονδία ενίσχυε κάθε πολιτική θέση που συμμεριζόταν τις δικές της προτάσεις, όπως είχε γίνει με τα κόμματα της αριστεράς, τα οποία τρεις φορές είχαν καταθέσει στη Βουλή σχετική πρόταση νόμου. Επειδή η εκάστοτε κυβέρνηση επεδείκνυε την ίδια αδιάλλακτη στάση, η Ομοσπονδία ως τακτική κίνηση μείζονος σημασίας στη δεδομένη χρονική συγκυρία υπενθύμιζε προς πάσα κατεύθυνση ότι ο Νόμος 1264/82 ισχύει και για τη λειτουργία της και άρα η κυβέρνηση επιβάλλεται να συνταχθεί με τις αποφάσεις των δικαστηρίων και να αφήσει τα προσκόμματα.

Παζαρόλη, με την εκλογή των οποίων άρχιζε τυπικά η ένταξη των αστυνομικών στην τριτοβάθμια οργάνωση των δημοσίων υπαλλήλων της χώρας. Προσωρινά, όπως έδειξαν όμως αργότερα οι εξελίξεις. Διότι να μεν η ένταξη ήταν πανηγυρική, δεν συνοδεύτηκε όμως και με το δικαίωμα των αστυνομικών να συμμετέχουν στις εκλογικές διαδικασίες για την ανάδειξη των κεντρικών οργάνων της ΑΔΕΔΥ, με δική της ευθύνη.

Η κυβέρνηση επιφυλάσσει μέσα στο κατακαλόκαιρο άλλη μια έκπληξη. Περί τα μέσα Ιουλίου κυκλοφορούν σενάρια για αύξηση του ορίου ηλικίας των αστυνομικών στα 58. Η Εκτελεστική Γραμματεία με ανακοίνωση -διαμαρτυρία (23 Ιουλίου 1990) σημειώνει ότι αντί η κυβέρνηση να διορθώσει τα κακώς κείμενα, δημιουργεί νέα προβλήματα. Δηλώνει ότι δεν πρόκειται επ' ουδενί να ανεχθεί καταστάσεις εις βάρος του κλάδου, καθιστά σαφές ότι ο αιφνιδιασμός δεν θα περάσει και ξεκαθαρίζει ότι δεν είναι δυνατόν να υπηρετεί κανείς μέχρι και 41 ολόκληρα χρόνια στην ΕΛ.ΑΣ. *«Καλούμε τους συναδέλφους μας αστυνομικούς, να τελούν σε πλήρη αγωνιστική ετοιμότητα, προετοιμαζόμενοι για δυναμική απάντηση στην κυβέρνηση που εντελώς απρόκλητα και ερήμην μας, θέλει να επιβάλει επί πλέον εργασία μέχρι και 16 χρόνια, στην πιο ταλαιπωρημένη μερίδα του εργαζόμενου λαού. Η επαπειλούμενη ρύθμιση δεν θα περάσει»*, διαμηνύει η ΠΟΑΣΥ στους κυβερνώντες.

Ο επόμενος μήνας, ο Αύγουστος, είναι κυριολεκτικά τραγικός για την αστυνομική οικογένεια και καταδεικνύει όσα λίγες βδομάδες πριν είχαν επισημανθεί από τους συνδικαλιστές.

Στις 25 Αυγούστου 1990, στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, έξω από τη ΓΑΔΑ, δυο μάχιμοι αστυνομικοί, οι Λουκάς Παπαλουκάς και Δημήτρης Βούλγαρης, όταν σταμάτησαν για έλεγχο ύποπτο αυτοκίνητο, δέχτηκαν τα δολοφονικά πυρά των αδίστακτων κακοποιών. *«Ο όποιος μεταθανάτιος εγκωμιασμός και αφορισμός, όσον αφορά στον άδικο χαμό του πρώτου, ο οποίος άφησε πίσω του μια έγκνο γυναίκα, δεν φέρνουν πίσω αυτόν. Και οι δυο συνάδελφοι, θύματα εν ώρα καθήκοντος με ολιγόχρονη υπηρεσία, δεν δικαιούνται σύνταξης»*, καταγγέλλει η Ομοσπονδία και η κοινή γνώμη αδυνατεί να το πιστέψει...

Λίγες μέρες μετά, αφήνει την τελευταία του πνοή στο 401 και ο Δημήτρης Βούλγαρης. Η Ομοσπονδία θέτει αμείλικτα ερωτήματα, όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας, την προστασία των συναδέλφων, τη χρήση των όπλων, τα μέτρα ανακούφισης των οικογενειών τους, τη δημιουργία ταμείου αλληλοβοήθειας και τη συνταξιοδότηση, αιτήματα που θα απασχολήσουν επί μακρόν το συνδικαλιστικό κίνημα τα επόμενα χρόνια. *«Όλοι μας περιμένουμε απάντηση, γιατί «κοινή γαρ η τύχη και το μέλλον άορατον»*, άλλως είναι μάταιο ν' αναζητείται «τι χωλαίνει στην Αστυνομία», κατέληγε η ανακοίνωση της Ομοσπονδίας.

Το θέατρο του παραλόγου

Η απροθυμία, όμως, της ηγεσίας -πολιτικής και φυσικής- να βάλει τέλος στις διώξεις, οδηγεί σε τραγελαφικές καταστάσεις. Το Αρχηγείο κοινοποιεί φύλλα πορείας σε

τρεις ακόμα συνδικαλιστές, στον Άρη Αντωνόπουλο, πρόεδρο της Αχαΐας για τη Χαλκιδική, στον Ανδρέα Κόγκα γραμματέα της Ένωσης Αχαΐας στη Βοιωτία και στον Γεράσιμο Μπελεβώνη πρόεδρο της Ακαρνανίας στα Γιάννενα. Δεν σταματά όμως εδώ. Ενοχλείται και από την αξιόλογη πρωτοβουλία (το Δεκαπενταύγουστο του 1990) της Ένωσης Αστυνομικών νομού Περίας να ενημερώσει τους οδηγούς που κινούνται στο οδικό δίκτυο του νομού Περίας! Διατάζει ΕΔΕ και δρομολογεί διώξεις!

Σε ενημερωτικό φυλλάδιο που εξέδωσε το σωματείο, αναφέρονταν τα επικίνδυνα σημεία, καθώς και τα ατυχήματα που είχαν συμβεί την τελευταία τριετία. Επίσης, έδινε οδηγίες για ακίνδυνη και ασφαλή οδήγηση, αφού την τελευταία τριετία στο οδικό δίκτυο της Περίας είχαν σημειωθεί 287 ατυχήματα με 27 νεκρούς και 13 σοβαρά τραυματίες.

Η πρωτοβουλία όμως αυτή των συνδικαλιστών δεν πέρασε απαρατήρητη από την ηγεσία της Αστυνομίας, η οποία αντί να επιβραβεύσει τους αστυνομικούς για την στάση τους, έβαλε μπρος τη μηχανή των μεταθέσεων και των διώξεων!

Έτσι, μετέθεσαν στο Νεστόριο Καστοριάς «για λόγους υπηρεσιακών και με έξοδα του δημοσίου» τον πρόεδρο του σωματείου της Περίας Χρήστο Φωτόπουλο και διέταξαν να γίνει ΕΔΕ με βάση τον παλιό κανονισμό της χωροφυλακής (Β.Δ. 22-3-1958). Μετάθεση πήρε επίσης ο γραμματέας του σωματείου Κώστας Πολυμένης για τη Μεσοποταμία και ο ειδικός γραμματέας Δημήτρης Αδαμιόπουλος για τη Διποταμία Καστοριάς.

Μια άλλη ΕΔΕ στρέφεται επίσης κατά του Χρήστου Φωτόπουλου, του γραμματέα του σωματείου Κώστα Πολυμένη, και του ειδικού γραμματέα Δημήτρη Αδαμιόπουλου με το αιτιολογικό (!) ότι «έδωσαν συνέντευξη σε ραδιοφωνικό σταθμό της περιοχής, την δε 14-8-90, δημοσιεύτηκε συνέντευξη στο «Ολύμπιο Βήμα» του Χρήστου Φωτόπουλου για καθαρώς υπηρεσιακά θέματα χωρίς την προς τούτο εξουσιοδότηση».

«Η δια των εφημερίδων ή οιονδήποτε εντύπων δημοσιεύσεις άρθρων, γνωμών, διατριβών ή μελετών ή έκδοσις βιβλίων ή άλλων οιονδήποτε εντύπων υπ' ανδρών της Χωροφυλακής επί θεμάτων σχέσιν εχόντων με την διοίκησιν, την οργάνωσιν, το προσωπικόν και την υπηρεσίαν εν γένει της Χωροφυλακής, άνευ αδείας του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, απαγορεύεται θεωρουμένη ως πταισίμα κατά της πειθαρχίας (άρθρο 62 παρ. 4 Νόμου 1481/84)», ανέφερε η διοίκηση στο έγγραφό της...

Η Ομοσπονδία, όπως γίνεται αντιληπτό, έχει ήδη διεθνοποιήσει τις δυσμενείς εξελίξεις στη χώρα μας, κρατώντας ενήμερη την Εκτελεστική Επιτροπή της UISP. Τα άσχημα νέα φτάνουν και πάλι ως την έδρα της UISP στο Χίλντεν. «Αυπούμαστε γιατί τα νέα που φτάνουν από την Ελλάδα, για τις δυσκολίες του έργου σας και τα πειθαρχικά μέτρα που επιβλήθηκαν στους αντιπροσώπους της Οργάνωσής σας, είναι τόσο άσχημα», γράφει σε επιστολή του προς την Ομοσπονδία ο γενικός γραμματέας Γιούργκεν Ράντλοφ, στις 12 Σεπτεμβρίου 1990. Ενημερώνει δε ότι την ίδια ημέρα ζητήθηκε από τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης Ζακ Ντελόρ να απευθυνθεί στην ελληνική κυβέρνηση και να αξιώσει σεβασμό στις ελευθερίες και τα δικαιώματα των Ελλήνων αστυνομικών.

Η Ομοσπονδία ενημερώνει εγγράφως όλους τους ευρωβουλευτές στις 18 Σεπτεμβρίου 1990 για τη συνεχιζόμενη από τη διοίκηση τακτική των διώξεων και κρατά ανοικτή γραμμή επικοινωνίας με την UISP, με στόχο να γίνει η πρώτη τους συνάντηση τους επόμενους μήνες. *«Περιμένουμε νέα σας, πληροφορώντας μας ταυτόχρονα για την τύχη της αίτησής μας για ένταξη στην UISP»*, γράφει το έγγραφο της Ομοσπονδίας προς τον πρόεδρο Χέρμαν Λούτς, η οποία ζητά ενημερωτικό υλικό πέρα από το συνδικαλιστικό ζήτημα, για τη διάρθρωση και τους εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας των αστυνομιών της Ευρώπης, για το καθεστώς χρήσης των όπλων, για τον αγώνα κατά των ναρκωτικών και της τρομοκρατίας και για μια σειρά άλλα κοινωνικά και αστυνομικά προβλήματα, ούτως ώστε να προετοιμαστεί καλύτερα η Ομοσπονδία για τα νέα μέτωπα που σχεδιάζει.

Η Ομοσπονδία είχε να αντιμετωπίσει, πάντως, εκείνα τα χρόνια και μια άλλη κατάσταση, ελλείπει ενός αντικειμενικού συστήματος μεταθέσεων. Με κάθε κυβερνητική αλλαγή, δινόταν η ευκαιρία στους εκάστοτε κρατούντες, είτε ήταν της Νέας Δημοκρατίας είτε του ΠΑΣΟΚ, να μεταθέτουν εκατοντάδες αστυνομικούς περισσότερο για λόγους πολιτικών σκοπιμοτήτων, παρά για την κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών. Όμως κάθε σωματείο όφειλε να διασφαλίσει την εργασιακή σταθερότητα των μελών του -όσο του επέτρεπαν τότε οι συνθήκες λειτουργίας του- και πίεζε προς αυτήν την κατεύθυνση (τάξη μπήκε το 1997 με την καθιέρωση του αντικειμενικού συστήματος μεταθέσεων).

Οι μετατιθέμενοι κάποιες φορές είχαν επιστρατεύσει πολλές φορές ακόμα και τις οικογένειές τους για να αντιμετωπίσουν αυτήν την κατάσταση. Ο γενικός γραμματέας της Αχαΐας Ανδρέας Κόγκας, θυμάται τη διαμαρτυρία που έγινε στις 13 Σεπτεμβρίου 1990 το απόγευμα, στην Πλατεία Εθνικής Αντίστασης στην Πάτρα, από γυναίκες και παιδιά αστυνομικών. Στο ψήφισμα που εκδόθηκε από την Ένωση Αστυνομικών Αχαΐας τονίζοταν: *«Οι μεταθέσεις 180 αστυνομικών υπαλλήλων από την Αχαΐα στη Φλώρινα, στην Κοζάνη και άλλες παραμεθόριες περιοχές με βάση αδιάσειστα στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν, δεν εξυπηρετούν τις πραγματικές ανάγκες της Υπηρεσίας και του κοινωνικού συνόλου, αλλά τις μικροκομματικές επιδιώξεις ή σκοπιμότητες της πολιτικής ηγεσίας»*. Και σε άλλο σημείο: *«Ζητάμε από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης να ανακαλέσει άμεσα αυτές τις εκδικητικές μεταθέσεις των συζύγων και γονέων μας, σε αντίθετη περίπτωση το πέρασμά του από το υπουργείο θα αποτελεί την πιο θλιβερή ανάμνηση μικρόψυχης πολιτική εμπάθειας»*.

Συνάντηση με Παπανδρέου – Κύριο

Η Ομοσπονδία, συνεχίζοντας τον κύκλο επαφών της με τους πολιτικούς αρχηγούς, πραγματοποιεί μια ακόμα ιστορική συνάντηση, αυτή τη φορά με τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ Ανδρέα Παπανδρέου. Είναι 24 Σεπτεμβρίου 1990, όταν ο ιδρυτής του Κινήματος και πρώ-

ην πρωθυπουργός της χώρας δηλώνει: «Αναγνωρίζω ότι έπρεπε να σας είχα δει νωρίτερα, δε θα είχατε τώρα αυτά τα προβλήματα. Ο αγώνας σας είναι μονόδρομος». Αυτό ήταν μία πραγματικότητα, ο αγώνας της ΠΟΑΣΥ ήταν και εξακολουθεί να είναι μονόδρομος.

Την ίδια ημέρα ακολούθησε νέα συνάντηση με τον γενικό γραμματέα του Συνασπισμού Λεωνίδα Κύρκο, ενώ υποβλήθηκαν υπομνήματα στους ευρωβουλευτές, ώστε το θέμα των διώξεων να απασχολήσει και το Ευρωκοινοβούλιο.

Στο διεκδικητικό πλαίσιο προστίθεται με έμφαση πλέον και το ασφαλιστικό, καθώς με το νομοσχέδιο που είδε το φως της δημοσιότητας, παρά τις δηλώσεις του πρωθυπουργού Κώστα Μητσοτάκη και του υπουργού Εθνικής Οικονομίας Γιώργου Σουφλιά, ότι το υπό συζήτηση νομοσχέδιο δεν αφορά τους υπηρετούντες στα Σώματα Ασφαλείας, έφερε σημαντικές ανατροπές: Αυξάνονταν το όριο συνταξιοδότησης των γυναικών, καταργούνταν το μέχρι τότε ισχύον σύστημα συνταξιοδότησης των τριακοστών πέμπτων και θα επανερχόταν αυτό των πενηκοστών, που σήμαινε μείωση των συντάξιμων αποδοχών από 20 έως 30% κατά περίπτωση, ενώ καθοριζόταν και συμμετοχή περιθάλψης σε ποσοστό 25% της διατιμημένης αξίας των φαρμάκων, σύμφωνα με το δελτίο τύπου της ΠΟΑΣΥ της 24^{ης} Σεπτεμβρίου 1990.

Ο Σεπτέμβριος του 1990 «συνοδεύει» πια εκατοντάδες συνδικαλιστές με φύλλα πορείας ή ΕΔΕ στην πλάτη τους, ενώ ο υπουργός υποστηρίζει ότι εφαρμόζεται η νομιμότητα. Ο Γιάννης Βασιλειάδης σφόδρα ενοχλημένος από τα ρεπορτάζ του «Ριζοσπάστη», με επιστολή του προς την εφημερίδα υποστηρίζει:

Α) Δεν είναι δυνατό να χαρακτηρίζονται διώξεις οι μεταθέσεις τριών (3) αστυνομικών από την ΠΙΕΡΙΑ, που έχει πλεόνασμα 31 αστυνομικών, σε άλλες αστυνομικές διευθύνσεις, που έχουν ελλείμματα. Το ομολογεί, άλλωστε, το δεύτερο ρεπορτάζ που δημοσιεύει η εφημερίδα σας, κάτω από το πρώτο, και αναφέρεται στις ελλείψεις του νομού ΚΟΖΑΝΗΣ.

Β) Αναφέρεσθε σε «επιβράβευση» των τριών αστυνομικών που μετατέθηκαν γιατί κυκλοφόρησαν φυλλάδιο με συμβουλές προς τους οδηγούς για τον περιορισμό των τροχαίων ατυχημάτων. Από την πλευρά μου διερωτώμαι αν αυτό μπορεί να αποτελέσει «τεκμήριο ισοβιότητας» σε κάποια θέση. Τότε, όμως, όπως καταλαβαίνετε, η Αστυνομία δεν θα διοικείται από τη φυσική της ηγεσία, αλλά από τις «προτοβουλίες» των αστυφυλάκων της» και καταλήγει:

«Δεχθείτε παρακαλώ τη διαβεβαίωση ότι επί των ημερών της υπουργίας μου έγιναν οι λιγότερες μεταθέσεις των τελευταίων ετών».

Και η εφημερίδα ανταπαντά: «Η πραγματικότητα, όμως, δεν επιδέχεται καμία διάψευση:

Α) Ο πρόεδρος της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Ν. Πιερίας Χρήστος Φωτόπουλος μετατέθηκε ακριβώς γιατί προέβη στην αξιέπαινη ενέργεια της εκτύπωσης και διανομής φυλλαδίου με οδηγίες προς τους οδηγούς. Το καταγγέλλει η ίδια η

Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων με ανακοίνωσή της στις 31/8/90, απευθύνοντας, μάλιστα, «ύστατη έκκληση προς την πολιτική και φυσική ηγεσία, ώστε να αντιμετωπίσει τους αστυνομικούς υπαλλήλους ως ανθρώπους και να ανακαλέσει κάθε μέτρο εναντίον των συνδικαλιστών (μεταθέσεις, ΕΔΕ, πρόστιμα κ.λπ.)».

Β) Επειδή υποστηρίζετε, κύριε υπουργέ, ότι επί των ημερών σας δεν γίνονται διώξεις συνδικαλιστών, σας παραθέτουμε σήμερα ένα «μικρό» κατάλογο διώξεων, πιστεύοντας ότι δεν θα καταφύγετε εκ νέου σε επιστολή – διάψευση, αλλά θα ανακαλέσετε τις διώξεις, όπως άλλωστε το ζητούν οι ίδιοι οι αστυνομικοί».

Στραβά μάτια

Μια άλλη, αναπάντεχη διάσταση προσλαμβάνει αφηνιδίως ο συνδικαλιστικός αγώνας στη Δράμα. Το Σωματείο Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Δράμας (πρόεδρος Βασίλης Μάνδαλος και γραμματέας Δημήτρης Κυριαζίδης), στις 23 Οκτωβρίου 1990 καταφεύγει στον Ιατρικό Σύλλογο Δράμας με μια βαρύτατη καταγγελία. Ενημερώνει το σύλλογο των γιατρών ότι ο εκτελών τον υγειονομικό έλεγχο ιατρός «δεν θεωρεί τις σχετικές ιατρικές γνωματεύσεις» των μελών του σωματείου, «κρίνοντας ως ψευδείς και ότι αυτές δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, επιβάλλοντας κατ' αυτόν τον τρόπο να μεταβαίνουν τα μέλη μας στον ίδιο προς ιατρική εξέταση». Η καταγγελία έφτασε όμως και στην Υπηρεσία, η οποία αντί να ερευνήσει την καταγγελία, κίνησε την πειθαρχική διαδικασία εις βάρος του προέδρου του σωματείου Βασιλείου Μάνδαλου. Τον κάλεσε σε απολογία για ποιο λόγο υπηρετών στον Α.Σ. Φωτολίβους απέστειλε την προαναφερόμενη επιστολή στον Ιατρικό Σύλλογο και άσκησε ανεπίτρεπτη κριτική σε βάρος του υπηρεσιακού ιατρού.

Ο Βασίλειος Μάνδαλος, απολογούμενος αργότερα, αρνήθηκε τις αποδιδόμενες σε αυτόν κατηγορίες και αντέτεινε ότι η διοίκηση είναι εκείνη που υπεισέρχεται και παρεμβαίνει στη λειτουργία του σωματείου με προφανή σκοπό να το αδρανοποιήσει. «Ως πρόεδρος του σωματείου, έχω το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση ταυτόχρονα, να υπερασπίσω τους σκοπούς της ίδρυσης του σωματείου, ανταποκρινόμενος στις ανάγκες και στα προβλήματα των συναδέλφων μελών που με επέλεξαν», τόνιζε ενώπιον των διωκτών του.

5μηνη αργία με απόλυση...

Το θερμόμετρο εκτοξεύεται και πάλι στα ύψη, καίτοι διανύουμε το φθινόπωρο, όταν ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας καλείται να απολογηθεί στις 30 Οκτωβρίου 1990 ενώπιον του πρωτοβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου που συνεδριάζει στη Θεσσαλονίκη, επειδή σύμφωνα με το κατηγορητήριο «απουσίασε αυθαίρετα από την υπηρεσία τρεις συνεχόμενες ημέρες, την 20-6-90, 21-6-90 και 22-6-90, καίτοι ενημερώ-

θηκε έγκαιρα από τον διευθυντή του, παρουσία και άλλων αξιωματικών, ότι από τους κανονισμούς του σώματος περί αδειών προσωπικού Ελληνικής Αστυνομίας δεν προβλέπεται χορήγηση συνδικαλιστικής άδειας» κ.λπ.

Η αλήθεια ήταν ότι ο πρόεδρος, όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του στις 17 Μαΐου 1990 (1^ο πανελλαδικό συνέδριο) για να ανταποκριθεί με τον πλέον καλύτερο τρόπο σε αυτά και κατόπιν αποφάσεως του διοικητικού συμβουλίου της Ομοσπονδίας, είχε ζητήσει συνδικαλιστική άδεια, ως είχε αναφαίρετο δικαίωμα να πράξει, σύμφωνα με το συνδικαλιστικό νόμο 1264/1982. Έτσι είχε ζητήσει τριήμερη συνδικαλιστική άδεια, αρχής γενομένης από τις 18 Ιουνίου 1990, (ημερομηνία διεξαγωγής των εκλογών), ώστε να βρίσκεται στην Αθήνα, ως πρόεδρος της Ομοσπονδίας. Η διοίκηση ξεκίνησε αμέσως την πειθαρχική διαδικασία διατάσσοντας να γίνει ΕΔΕ. Σημειωτέον ότι ο Νόμος 1264/82 παρέχει το δικαίωμα απουσίας για τις ανάγκες της Ομοσπονδίας μέχρι 15 ημέρες και μάλιστα για τέσσερις εκπροσώπους του προεδρείου της. Το δικαίωμα αυτό, όπως τόνισε ο πρόεδρος στην απολογία του, αφαιρέθηκε αυθαίρετα, ενώ επιχειρήθηκε και διαστρέβλωση της αλήθειας, όταν του καταλογίζεται, λόγω μη εκτέλεσης διατεταγμένης υπηρεσίας, πρόκληση «υπηρεσιακής ανωμαλίας ήτοι ασυμβίβαστη προς το υπηρεσιακό αξίωμα του διαγωγή και πράξεις που αποτελούν παράβαση του της υπηρεσίας καθήκοντος» κ.λπ.

Οι λόγοι, όμως, της δίωξης ήταν προφανείς, διότι επιχειρήθηκε δια μέσου της πειθαρχικής του δίωξης να καμφθεί και εξαλειφθεί οποιαδήποτε μελλοντική σκέψη από αστυνομικούς υπαλλήλους για συνδικαλιστική έκφραση. Γι' αυτό και το δευτεροβάθμιο συμβούλιο στο οποίο προσέφυγε με έφεση ο Δημήτρης Κυριαζίδης, στη συνεδρίασή του στις 17 Φεβρουαρίου 1991 επικύρωσε την πειθαρχική ποινή της 5μηνης αργίας με απόλυση με αποτέλεσμα να παραμένει πέντε μήνες εκτός Σώματος.

Η επιβολή της ποινής αυτής, πυροδότησε, ως ήταν αναμενόμενο, ένα ακόμα κύμα συμπαρατάστασης, αλλά και μια χρυσή ευκαιρία για την ανάδειξη και πάλι συνολικά του ανοικτού κεφαλαίου των συνδικαλιστικών διώξεων.

Επί δυο μήνες εκδίδονται ανακοινώσεις συμπαρατάστασης, υποβάλλονται ερωτήσεις στο Κοινοβούλιο, η Ομοσπονδία η ίδια κατήγγειλε και πάλι ότι διοικητικά συμβούλια ενώσεων της έχουν εξοστρακιστεί σε απόμακρα σημεία της χώρας, ενώ στο κύμα των διώξεων περιλαμβάνεται σωρεία πειθαρχικών ποινών για πειθαρχικά δήθεν παραπτώματα (έκδοση ανακοινώσεων, δηλώσεις στα ΜΜΕ κ.λπ.). Ενδεικτικά, αναφέρει τη μετάθεση του προέδρου του Ένωσης Αστυνομικών Θεσσαλονίκης (πρώην ΔΕΑΒΕ)³⁸ και γενικού γραμματέα της Ομοσπονδίας Ανέστη Κελεσίδη στο τμήμα Μεταγωγών Αθήνας, του προέδρου της Πιερίας Χρήστου Φωτόπουλου από την Κατερίνη στην Καστοριά, του προέδρου της Κορινθίας Νικάλαου Γιαννίτσα και του ταμία Ιωάννη Αγγελάκη στη ΓΑΔΑ, του προέδρου της Ακαρνανίας Γεράσιμου Μπελεβώνη στα Γιάννενα και του γραμματέα Γιώργου

38. Όπως προαναφέραμε τα σωματεία με την ένταξή τους στην ΠΟΑΣΥ, τροποποίησαν τα καταστατικά τους, ώστε να είναι εναρμονισμένα με τον Νόμο 1264/1982 και για λόγους αποφυγής συγχύσεων και για λόγους ομοιομορφίας ονομάζονταν Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Το ίδιο έγινε και με τη ΔΕΑΒΕ.

Κονδύλη από το Αγρίνιο στη Φλώρινα, του αντιπροέδρου Λάμπρου Τακτικού, του ταμιά Μιχάλη Ανωγάτη και των μελών του Δ.Σ. του σωματείου Παναγιώτη Πανάκια και Δημήτρη Ευθυμίου στη ΓΑΔΑ. Στο στόχαστρο του υπουργείου είχε βρεθεί και η Ένωση Αχαΐας. Ο πρόεδρός της Άρης Αντωνόπουλος μετατέθηκε στη Χαλκιδική, ο γραμματέας Ανδρέας Κόγκας στη Βοιωτία και το μέλος του Δ.Σ. Γιώργος Κονταξής στα Καλάβρυτα.

«Όλα αυτά, όμως, αντί να κλονίσουν το φρόνημα των αστυνομικών υπαλλήλων, χαλυβδώνουν και συσπειρώνουν αυτούς στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, γιατί πλέον αντιλαμβάνονται ότι αποτελούν τη μόνη διέξοδο στην επίλυση των προβλημάτων τους», διαβάζουμε σε σχετική ανακοίνωση της Ομοσπονδίας η οποία με επιστολές της ενημέρωνε τα πολιτικά κόμματα και μαζικούς φορείς, για μια ακόμα φορά.

Το μπαράζ των καταγγελιών που ήρθε ως απάντηση στο πογκρόμ των διώξεων των πρώτων χρόνων της συνδικαλιστικής δράσης, δεν άφησε «ασυγκίνητο» τον Γιάννη Βασιλειάδη. Στις 31 Οκτωβρίου 1990 ο υπουργός Δημόσιας Τάξης διατύπωσε πρωτοφανείς θέσεις εναντίον των βουλευτών του Συνασπισμού Φώτη Κουβέλη και Στρατή Κόρακα, απαντώντας σε προγενέστερη επιστολή που του είχαν στείλει με αφορμή την παραπομπή στο πειθαρχικό συμβούλιο του προέδρου της Ομοσπονδίας Δημήτρη Κυριαζίδη.

Ο υπουργός κατηγορήσε τους βουλευτές ότι *«στο βωμό της πολιτικής αντιπαράθεσης ζητούν περίπου να μην εφαρμοστούν οι νόμοι και οι κανονισμοί και να δημιουργηθεί μέσα στο σώμα μια, μη προβλεπόμενη από νόμο, προνομιοσύχος κάστα απόμων που θα απολαμβάνουν το ανεξέλεγκτο και δεν θα υπόκεινται σ' όσα διέπουν όλους τους υπηρετούντες στην Αστυνομία. Η απαίτηση, όσο κι αν εμφανίζεται ότι γίνεται για προστασία κάποιων “συνδικαλιστικών” δικαιωμάτων είναι επικίνδυνη. Εκπλήσσει όμως το γεγονός ότι οι υπογράφωντες την επιστολή, παρά τη νομική και πολιτική εμπειρία τους, παρεμβαίνουν πολιτικά σ' ένα χώρο που και ευπαθής είναι και έχει ανάγκη “αναρρώσεως” από πολιτικές παρεμβάσεις!»*

Στη συνέχεια ο υπουργός μέμφεται τους βουλευτές ότι *«αγνοούν τις διατάξεις του νόμου που προσδιορίζει ότι η Αστυνομία είναι σώμα με στρατιωτική οργάνωση και πειθαρχία και αποσιωπούν το γεγονός ότι ο Δ. Κυριαζίδης απουσίαζε αυθαίρετα από την υπηρεσία του»*. Τέλος, επαναλάμβανε ότι η κυβέρνηση δεν διώκει (!) τους συνδικαλιστές και καλούσε τους βουλευτές να πουν ευθαρσώς αν ευνοούν την παραβίαση των νόμων...

Για την πειθαρχική ποινή του Δημήτρη Κυριαζίδη κατατέθηκε την ίδια ημέρα στη Βουλή σχετική ερώτηση προς τον υπουργό από τους βουλευτές Φώτη Κουβέλη, Στρατή Κόρακα, Νίκο Κωνσταντόπουλο και Παναγιώτη Σκοτεινιώτη.

Στο Χίλντεν

Η κλιμάκωση των διώξεων από την πλευρά του υπουργείου οδήγησε τον επόμενο μήνα, τον Νοέμβριο του 1990 τους εκπροσώπους της Ομοσπονδίας εκτός συνόρων.

Έπρεπε να συναντηθούν για τις διώξεις με την εκτελεστική επιτροπή της UISP, αλλά και να ενημερωθεί η Ελληνίδα επίτροπος Βάσω Παπανδρέου, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες. Στο Χίλντεν της Γερμανίας, στην έδρα της UISP, πήγαν οι Δημήτρης Κυριαζίδης, Ανδρέας Κόγκας (αντιπρόεδρος Δ.Σ.) και Θανάσης Μαχαίρας (γραμματέας τύπου)

Η συνάντηση με τη Βάσω Παπανδρέου, ωστόσο, δεν πραγματοποιήθηκε, όπως ήταν προγραμματισμένο για τις 10 Νοεμβρίου 1990. Κι ενώ αποχωρούσαν από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, συνάντησαν τυχαία τον ευρωβουλευτή Σωτήρη Κωστόπουλο, ο οποίος μεσολάβησε να συναντηθούν με τον αντιπρόεδρο της Σοσιαλιστικής Ομάδας και επικεφαλής των ευρωβουλευτών του ΠΑΣΟΚ Χρήστο Παπουτσή. Η συνάντηση υπήρξε γόνιμη και ο ευρωβουλευτής κατέθεσε την πρώτη στα χρονικά της ΠΟΑΣΥ, ερώτηση στο Ευρωκοινοβούλιο για το δικαίωμα των Ελλήνων Αστυνομικών να συνδικαλιζονται. Η ίδια ερώτηση είχε κατατεθεί και στην εκτελεστική επιτροπή της ΕΟΚ.

Το ταξίδι συνεχίστηκε για το Χίλντεν, την έδρα της UISP, όπου οι συνδικαλιστές έθεσαν επί τάπητος όλα τα προβλήματα.

Το Πολυτεχνείο

Με αφορμή τη 17^η επέτειο του Πολυτεχνείου (17 Νοεμβρίου 1990) με ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία επισημαίνει ότι τα γεγονότα που αποτέλεσαν ορόσημο για παράπέρα αγώνες με σκοπό τον εκδημοκρατισμό, την καλύτερευση των συνθηκών δουλειάς και διαβίωσης, για εκπλήρωση των πολλαπλών στόχων και μηνυμάτων που απορρέουν απ' τα γεγονότα αυτά, όλα αυτά τα χρόνια καταβλήθηκαν πολλές προσπάθειες, ώστε οι εργαζόμενοι στα Σώματα Ασφαλείας και ιδιαίτερα οι αστυνομικοί υπάλληλοι, να μείνουν μακριά, «ξένοι» από τις εκδηλώσεις του Πολυτεχνείου. Αυτό όμως είχε ως αποτέλεσμα να διευρύνεται το χάσμα ανάμεσα στο λαϊκό κίνημα και τα Σώματα Ασφαλείας. Η Ομοσπονδία τονίζει ότι το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών παρά τις δυσκολίες δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την έκφραση μιας διαφορετικής άποψης και αποτέλεσε τροχόπέδη σε οποιαδήποτε πίεση επιχειρήθηκε να ασκηθεί και που σκοπό είχε τη δημιουργία ενός αντιλαϊκού πνεύματος. Εύχεται δε *«ο φετινός γιορτασμός να αποτελέσει την απαρχή για τη συμπόρευση των αστυνομικών και του λαού μας στο δρόμο της αγωνιστικής διεκδίκησης των ανεκπλήρωτων οραμάτων και προσδοκιών του λαού μας, αποφεύγοντας όσο από τον καθένα εξαρτάται, οποιαδήποτε αντιπαράθεση».*

Την Τετάρτη 12 Δεκεμβρίου 1990, αρκετές εφημερίδες κυκλοφορούν με πηχυαίους τίτλους: Πεντάμηνη απόλυση του προέδρου των αστυνομικών! Συνάντηση με τον Γιάννη Βασιλειάδη ζητά η ΑΔΕΔΥ!

Η Ομοσπονδία με νέα ανακοίνωσή της εγκυβρίζει την κυβέρνηση. «*Η Εκτελεστική Γραμματεία της ΠΟΑΣΥ καταγγέλλει την απόλυση του προέδρου της Ομοσπονδίας, εκφράζει την ανησυχία της στη δημοκρατική κοινή γνώμη, γιατί η απόλυση αυτή συμπίπτει χρονικά με τον περιορισμό των ελευθεριών του πολίτη (σ.σ. ψήφισμα τρομονόμου)*³⁹ και καλεί τις συνδικαλιστικές οργανώσεις της χώρας και κάθε εργαζόμενο ξεχωριστά, να αντιδράσουν στις μεθοδεύσεις αυτές και να στηρίξουν με κάθε τρόπο το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών υπαλλήλων που αγωνιά πράγματι για το ρόλο που επιφυλάσσεται σε αυτούς».

Επίσης, «*καλεί τον πρωθυπουργό της χώρας να παρέμβει για την άρση της αδικίας, κάνοντας πράξη τις εξαγγελίες της κυβέρνησης για ελεύθερη συνδικαλιστική έκφραση των αστυνομικών υπαλλήλων κατά τα πρότυπα της ΕΟΚ, ομοίως δε τους αρχηγούς των λοιπών πολιτικών κομμάτων της χώρας να παρέμβουν, με κάθε δυνατό τρόπο προς την κυβέρνηση, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και λοιπές διεθνείς οργανώσεις, ώστε να υπάρξει επιτέλους προστασία του αναφαίρετου δικαιώματος των αστυνομικών υπαλλήλων, ως εργαζομένων, να συνδικαλιζονται*».

Η Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από την πλευρά της με ανακοίνωσή της ζήτησε την άρση της ποινής, την αποκατάσταση των διωχθέντων, την παύση κάθε παραπέρα δίωξης των αστυνομικών υπαλλήλων για συνδικαλιστικούς λόγους (ΕΔΕ – μετακινήσεις – πειθαρχικές ποινές) και την αντιμετώπιση των υπαρχόντων προβλημάτων μέσα από έναν ουσιαστικό και ειλικρινή διάλογο με όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη». Τέλος, σημειώνει ότι θα αναλάβει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες (επαφή με τη Διεθνή Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων, κοινή συνέντευξη Τύπου κ.λπ.) και θα επιδιώξει συνάντηση με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης.

Στην ΑΔΕΔΥ

Λίγες ημέρες αργότερα στις 14 Δεκεμβρίου 1990 η ΑΔΕΔΥ λαμβάνει μια ιστορική απόφαση. Κάνει δεκτό το αίτημα της Ομοσπονδίας και την εντάσσει στη δύναμή της. Η Ομοσπονδία ανακοινώνει ότι «*σ' αυτό το μέγα γίγνεσθαι, το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ με την ένταξη της Ομοσπονδίας στη δύναμή της, στέλνει το δικό της μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση (κόμματα, φορείς, εργαζόμενους κ.λπ.), ότι όλοι οι εργαζόμενοι έχουν κοινές ανάγκες και προβλήματα, αλλά και κοινά όνειρα και ελπίδες για το μέλλον*». Και απευθυνόμενη στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες που εμπιστεύονται και στηρίζουν τον αγώνα της, σημειώνει:

«*Η ένωσή μας με το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων ανοίγει νέους ορίζοντες στη διεκδίκηση και επίλυση των χρόνιων προβλημάτων που καθημε-*

39. Για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας η κυβέρνηση θεσμοθέτησε ειδικά αντιτρομοκρατικά μέτρα (απαγόρευση δημοσίευσης προκηρύξεων κ.λπ.), προκαλώντας αντιδράσεις.

ρινά αυξάνονται, αλλά ταυτόχρονα δημιουργεί πρόσθετες υποχρεώσεις και ευθύνες ανταπόκρισης έχοντας σε κάθε ενέργειά μας κατά νου ότι αποτελούμε αναπόσπαστο μέρος των εργαζομένων της χώρας».

Τέλος, προαναγγέλλει ότι θα ακολουθήσει νέο έγγραφο προς τις ενώσεις της για να υλοποιηθεί εμπράκτως η ιστορικής σημασίας απόφαση της ΑΔΕΔΥ.

Διώξεων συνέχεια

Στις 17 Δεκεμβρίου 1990, ο Δημήτρης Κυριαζίδης παραλαμβάνει μια ακόμα κλήση προς απολογία. Αυτή τη φορά για τη συνέντευξη τύπου που δόθηκε στα γραφεία του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας παρουσία και του 21μελούς Δ.Σ. της ΠΟΑΣΥ και όπως αναφέρεται στο υπηρεσιακό έγγραφο *«δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Απογευματινή» την 11-6-1990 με τίτλο «τα προβλήματα των αστυνομικών», εκθέτοντας μεταξύ άλλων «κρίσεις και σχόλια εις βάρος της υπηρεσίας, όπως περί καθιέρωσης κώδικα για τις μεταθέσεις, χρήσης όπλων από αστυνομικούς, καθιέρωσης πραγματικής εβδομαδιαίας εργασίας, εκσυγχρονισμού της ΕΛ.ΑΣ. ενόψει και του 1992 κ.λπ., κατά παράβαση του άρθρου 3 παρ. 33 του Π.Δ. 96/86. «Τι απολογείσαι;», κατέληγε η έκθεση προς απολογία, που είχε επιδοθεί στον πρόεδρο.*

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης παρουσιάστηκε την επομένη ενώπιον του αρμόδιου αξιωματικού και μεταξύ άλλων, αφού αναφέρθηκε στα αναφαίρετα συνδικαλιστικά και συνταγματικά του δικαιώματα, τόνισε απολογούμενος: *«Ανάλογες ενέργειες (συνεντεύξεις) υπήρξαν και στο παρελθόν, κρίθηκαν όμως μη ελεγκτές και τέθηκαν στο αρχείο (σ.σ. αναφέρονται αριθμοί πρωτοκόλλων ΕΔΕ). Το γεγονός αυτό ενισχύει τους προαναφερθέντες ισχυρισμούς μου και εδραιώνει την άποψή μου ότι σκοπός του πειθαρχικού ελέγχου είναι η παρεμπόδιση της συνδικαλιστικής μου δραστηριότητας και ο εκφοβισμός μου».*

Η διαδικασία ολοκληρώνεται αυθημερόν και επιβάλλεται σ' αυτόν πρόστιμο 5.000 δραχμών... Για τον ίδιο λόγο είχε επιβληθεί από τη ΓΑΔ Θεσσαλονίκης πρόστιμο 4.000 δραχμών στον γ.γ. της ΠΟΑΣΥ Ανέστη Κελεσίδη.

Μέσα σε αυτό το κλίμα έξι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, οι κ.κ. Τσοβόλας, Σγουρίδης, Κατσιμπάρδης, Σαρής, Βαλυράκης και Μπαντουβάς καταθέτουν (21-12-1990) ερώτηση προς τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Γιάννη Βασιλειάδη. Ο υπουργός ερωτάται αν σκέπτεται να προτείνει μέτρα εναρμόνισης της ελληνικής νομοθεσίας για το θέμα του ελεύθερου συνδικαλισμού και τα δικαιώματα που απορρέουν απ' αυτόν, σύμφωνα με το Σύνταγμα και την κοινοτική νομοθεσία, και δεύτερον τι σκέπτεται να πράξει για την άδικη τιμωρία του προέδρου της ΠΟΑΣΥ ανθυπαστυνόμου Δημήτρη Κυριαζίδη, χωρίς ωστόσο ίχνος αυτοκριτικής για το γεγονός ότι επί κυβερνήσεων του κόμματός τους είχε στηθεί η βιομηχανία των διώξεων.

Λίγες ημέρες αργότερα, ο Γιάννης Βασιλειάδης απαντά ότι το θέμα του συνδι-

καλισμού αποτελεί αντικείμενο εμπειριστατωμένης μελέτης, ενώ για τη δίωξη του προέδρου, υποστηρίζει τα γνωστά του «επιχειρήματα»...

Η δίωξη του προέδρου και πολλών άλλων συνδικαλιστών, προκαλεί και στη συνέχεια κατά τη διάρκεια του 1991, νέες ερωτήσεις και επερωτήσεις βουλευτών του ΠΑΣΟΚ (Δημήτρης Μπέης, Κώστας Γουνατίδης, Αθανάσιος Δημητρακόπουλος, Σπύρος Γιαννόπουλος, Γιάννης Δροσογιάννης, Γεράσιμος Κουρής, Α. Ντεντιδάκη, Ηλίας Παπαδόπουλος, Δημήτρης Σωτηρλής, Γιώργος Κατσιφάρας, Νίκος Φαρμάκης και άλλοι), όμως οι απαντήσεις του υπουργείου είναι στερεότυπες.

Υπονόμευση από την ΕΚΑ

Το 1991, παρά τις μεθοδευμένες διώξεις, βρίσκει το συνδικαλιστικό κίνημα πιο ισχυρό από κάθε άλλη φορά. Τη δυναμική της Ομοσπονδίας συγκροτούν και καθορίζουν 17 πρωτοβάθμια σωματεία (από τον Ιούνιο του 1990 έχουν προστεθεί άλλα τρία) από ισάριθμους νομούς με εγγεγραμμένα μέλη 6.738 αστυνομικούς. Έχουν, δε, συσταθεί άλλα επτά σωματεία, τα οποία δέχονται συνεχείς διώξεις των στελεχών τους.

«Η ανατολή του καινούργιου χρόνου, αντί μιας άλλης προοπτικής και αντιμετώπισης των υπηρεσιακών θεμάτων στη βάση της πραγματικότητας και της αποτελεσματικότητας, έφερε τους αστυνομικούς υπαλλήλους στη δική τους σκληρή πραγματικότητα, ότι τίποτε δεν έχει αλλάξει γι' αυτούς», καταγγέλλει και πάλι η Ομοσπονδία, αναφερόμενη στις αποσπάσεις και τις διώξεις των πρωτοπόρων συνδικαλιστών με αφορμή το νέο έτος, 1991, μια ημέρα μετά την Πρωτοχρονιά, με έγγραφο - διαμαρτυρία (αριθμ. Πρωτ. 105 της 2-1-1991).

Αυτή τη φορά δίνει μάχη και για την υπεράσπιση του γενικού γραμματέα της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αχαΐας Ανδρέα Κόγκα ο οποίος είχε μεταταθεί καταχρηστικά στον Ορχομενό Βοιωτίας. Ο ίδιος προσέβαλε την απόφαση μετάθεσης ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, δικαιώθηκε πλήρως, *«παρά ταύτα όμως κατά τρόπο πρωτοφανή, απαράδεκτο και κατά παράβαση κάθε έννοιας δικαίου και ηθικής, ενώ με το υπ' αριθμόν 234517/34ΚΕ σήμα του ΥΔΤ ανακαλείται η μετάθεση του παραπάνω, με το ίδιο σήμα μετατίθεται εκ νέου στην αστυνομική διεύθυνση Βοιωτίας και μάλιστα αναδρομικά, δηλαδή από 7-8-90, χρόνο έναρξης της ήδη ακυρωθείσας μετάθεσης»* καταγγέλλει η Ομοσπονδία με έγγραφό της προς τον υπουργό, την ΑΔΕΔΥ, την UISP και τα ΜΜΕ (αφ. Πρωτ. 125, 11-2-1991).

Η Ομοσπονδία με έγγραφό της ενημερώνει τις πρωτοβάθμιες ενώσεις της με το ξεκίνημα της νέας χρονιάς (2 Ιανουαρίου 1991) για το διεκδικητικό της πλαίσιο και βέβαια για το σημαντικό γεγονός της 14ης Δεκεμβρίου 1990, ότι δηλαδή το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, έπειτα από πολύωρη διαδικασία και διενκρινήσεις που ζητήθηκαν εκ μέρους της, αποφάσισε την εγγραφή της ΠΟΑΣΥ στη δύναμή της. *«Η ευθύ-*

νη όλων μας είναι μεγάλη και επιβάλλεται η συμμετοχή μας στα κοινωνικά προβλήματα των εργαζομένων και η αποφυγή με κάθε τρόπο της αντιπαράθεσης στα δίκαια αιτήματά τους», τονίζεται στο σχετικό έγγραφο της, στο οποίο επισυνάπτεται ο κανονισμός λειτουργίας των Νομαρχιακών Τμημάτων, με σχετική εισαγωγή για τη μελέτη του όλου θέματος και την ευχή να εκλεγούν σ' αυτά και συναδέλφισσες, μια ευχή που εκφράστηκε ήδη και στο Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ.

Στο πολιτικό σκηνικό τα πράγματα, εξάλλου, δεν είναι καθόλου καλά, εξαιτίας της αναταραχής στον ευαίσθητο χώρο της Παιδείας, με αφορμή τον προωθούμενο νόμο πλαίσιο. Στην Πάτρα δολοφονείται ο καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας και η Ομοσπονδία υπενθυμίζει στην κυβέρνηση ότι τα κρίσιμα προβλήματα αντιμετωπίζονται με διάλογο και όχι με τη χρήση βίας, εμπλέκοντας μάλιστα τους αστυνομικούς και καθιστώντας τους εξιλαστήρια θύματα.

«Ο άχαρος ρόλος του καταστολέα είναι παλιός. Το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών υπαλλήλων προσπαθεί να δημιουργήσει ένα νέο πρόσωπο, απαλλαγμένο από λάθη του παρελθόντος. Καλείται επομένως η κυβέρνηση να αποκλιμακώσει την έκρυθμη αυτή κατάσταση», τονίζει η Ομοσπονδία με ανακοίνωσή της (10 Ιανουαρίου 1991), καλώντας συγχρόνως τους αστυνομικούς να επιδείξουν υπευθυνότητα και ψυχραιμία γιατί *«παρόμοιες καταστάσεις έχουν χρεωθεί αρνητικά, με την αθέλητη εμπλοκή μας σε αυτές και μας σημαδεύουν ως εργαζομένους».*

Την ίδια περίοδο, το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, δεν έχει να αντιμετωπίσει, πάντως, μόνο τα καπρίτσια της ηγεσίας. Είχε να αντιπαλέψει ταυτόχρονα και την υπονόμευση στον ίδιο του το χώρο. Ο πρόεδρος της ΕΚΑ Κώστας Συγγούνης αυτή τη φορά ενεφάνισε μια πρόταση για τον αφανισμό της συνδικαλιστικής λειτουργίας της ΠΟΑΣΥ και την επικράτηση της ΕΚΑ. Την έστειλε στον πρωθυπουργό, στους αρχηγούς των κομμάτων και στους βουλευτές και τους καλούσε να την προωθήσουν στα αρμόδια κοινοβουλευτικά όργανα. Το προτεινόμενο από την ΕΚΑ θεσμικό πλαίσιο προέβλεπε ότι *«οι ιδρυόμενες επαγγελματικές αστυνομικές ενώσεις δεν δύνανται να είναι πλείονες των δύο, ήτοι μία δια τους αξιωματικούς και μία δια τους υπόλοιπους (κατώτερους) βαθμούς».*

Η κίνηση αυτή και κυρίως τα όσα ανομολόγητα είχαν αρχίσει να βλέπουν πλέον το φως της δημοσιότητας για οικονομικές ατασθαλίες και διάφορες φατρίες στους κόλπους της, ΕΚΑ, οδήγησαν την Ομοσπονδία στο να πάρει δημόσια θέση.

Στις 6 Μαρτίου 1991, η Εκτελεστική Γραμματεία, με βαρυσήμαντη ανακοίνωσή της, τονίζει τα ακόλουθα *«έπειτα από σοβαρή μελέτη του όλου θέματος με πολλή σκέψη, αλλά και θλίψη ταυτόχρονα:*

α) Η ΕΚΑ δεν είναι μέλος της δευτεροβάθμιας οργάνωσης των αστυνομικών υπαλλήλων της χώρας και ούτε μπορεί να καταστεί μέλος της με την παρούσα κατα-

στατική δομή, γιατί έχει αναγνωρισθεί, ως πολιτιστικός σύλλογος. Η αντιποίηση του συνδικαλιστικού ρόλου που επιχειρεί, ανάγεται στο γενικό φαινόμενο που επικρατεί στη χώρα μας, δηλαδή του ό,τι δηλώσεις είσαι. Η επικαλούμενη από πλευράς της ΕΚΑ ευρωπαϊκή εκπροσώπηση δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η αδελφοποίηση εννέα ενώσεων ανάλογης μορφής, που προέρχονται από πέντε χώρες της Ευρώπης.

Η UISP, που εκπροσωπεί 550.000 αστυνομικούς από 19 χώρες, δεν έκανε δεκτή την αίτηση ένταξης της ΕΚΑ στους κόλπους της, λόγω της μη δημοκρατικής της δομής και ως μη αντιπροσωπευτική οργάνωση των αστυνομικών υπαλλήλων της χώρας μας.

β) Η ΠΟΑΣΥ εφόσον η ΕΚΑ δεν είναι μέλος της, ουδεμία φέρει ευθύνη:

1) για τις οικονομικές ατασθαλίες της Διοίκησής της και ειδικότερα του φερόμενου ως πρόεδρου, γεγονός που καταγγέλλουν τα μέλη της και

2) για το αν ο φερόμενος σημερινός της πρόεδρος (Συγγούνης) αυτοανακηρύχθηκε εσαεί πρόεδρος αυτής, καταπατώντας καταστατικές διατάξεις και λειτουργώντας ως μονοκράτορας επί 4ετία, εκμεταλλευόμενος την ανάγκη συναδέλφων αστυνομικών υπαλλήλων για ελεύθερη συνδικαλιστική έκφραση και διαψεύδοντας τις ελπίδες τους για ένα καλύτερο αύριο⁴⁰.

Η Ομοσπονδία με το ίδιο έγγραφο τονίζει ότι όλα τα παραπάνω «που καταμαρτυρούνται από τα μέλη της ίδιας της ΕΚΑ και δόθηκαν στη δημοσιότητα, θεωρούμε ότι αποτελούν εσωτερική υπόθεση της ΕΚΑ, πλην όμως επειδή ενδέχεται τα γεγονότα αυτά να χρεωθούν σε βάρος του υγιούς συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών, διαχωρίζουμε τη θέση της Ομοσπονδίας προς όλα τα ανωτέρω θλιβερά και επιζήμια, που λαμβάνουν χώρα στην ΕΚΑ».

Επισημαίνει δε ότι «ο πολιτιστικός αυτός σύλλογος που εκπροσωπεί σήμερα περίπου 2.000 μέλη, τα περισσότερα βέβαια αγνοούν τη μορφή και τον τρόπο λειτουργίας του, δεδομένου ότι προέρχονται από διάφορες περιοχές της χώρας, με ατομική πρωτοβουλία του αυτοανακηρυχθέντος προέδρου (Συγγούνη) επιχειρήθηκε ο συνδικαλισμός των αστυνομικών υπαλλήλων να παραδοθεί σιδεροδέσμιος στις διαθέσεις των εκάστοτε κρατούντων, με ένα εκτρωματικό νομοσχέδιο επτά άρθρων, με το οποίο στην ουσία αναζητούσε την προσωπική του σωτηρία. Η προσωπική αυτή ενέργεια (το σχέδιο νόμου έφερε μόνο την υπογραφή Συγγούνης) ως και ανάλογες ενέργειες κατά το παρελθόν για τη μη ψήφιση απ' την Βουλή των Ελλήνων της πρότασης νόμου για τη θεσμοθέτηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος των αστυνομικών υπαλλήλων που κατέθεσε η ΠΟΑΣΥ την 31.8.89 στα πολιτικά κόμματα της χώρας, οδηγούν όλους τους αστυνομικούς υπαλλήλους στο συμπέρασμα ότι ο εν λόγω άνθρωπος χρησιμοποιείται και αποτελεί τον Δούρειο Ίππο της ελπίδας των Αστυνομικών Υπαλλήλων για συνδικαλιστική έκφραση».

40. Το καταστατικό της ΕΚΑ επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί, με τον τρόπο που επιχειρήθηκε, μόνο τον πρώτο χρόνο (1988). Μετά τις καταγγελίες για νοθεία του αποτελέσματος των αρχαιρεσιών που έγιναν το Δεκέμβριο του 1988 για την ανάδειξη διοικητικού συμβουλίου, δεν ξανάγιναν εκλογές.

Τα σκάνδαλα

Το νέο έτος εξακολουθεί να τροφοδοτεί την επικαιρότητα με σκάνδαλα διαφθοράς στην Αστυνομία. Ο νόμος της σιωπής καλύπτει κάθε ύποπτη κίνηση και παράνομη δραστηριότητα των επίορκων αστυνομικών, γεγονός που έχει οδηγήσει εδώ και αρκετό καιρό τον Ανέστη Κελεσιδή στην υποβολή συγκεκριμένων αναφορών προς την ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. Όποιος, όμως, τολμά να σηλώσει έστω και λίγο το καπάκι του υπόνομου, θεωρείται «κόκκινο πανί» που πρέπει να εξαφανιστεί από προσώπου γης.

Στις 12 Φεβρουαρίου 1991, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας παραχωρεί συνέντευξη στην εφημερίδα «Τα Νέα» σχετικά με τις καταγγελίες του προέδρου της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης και γραμματέα της Ομοσπονδίας Ανέστη Κελεσιδή για τη διαφθορά αξιωματικών. Ο ίδιος έχει υποβάλλει ειδικότερα στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης από τις 17 Δεκεμβρίου 1990 και στις 4 Ιανουαρίου 1991, συγκεκριμένες αναφορές με τις οποίες καταγγέλλει ότι στελέχη της Αστυνομίας απέκτησαν παράνομες βίλες εκατομμυρίων και μεγάλες περιουσίες από σκοτεινή δραστηριότητα. Πριν καν διερευνηθούν οι καταγγελίες, ο συνδικαλιστής κλήθηκε από τον Γενικό Επιθεωρητή, υποστράτηγο Πέτρο Τσιφουντούλη σε... απολογία γιατί με τις καταγγελίες «*δυσφημίστηκε το κύρος της Ελληνικής Αστυνομίας*». Έπρεπε να υποβληθούν ιεραρχικώς και όχι απ' ευθείας προς το υπουργείο οι αναφορές, δικαιολογούσε τότε στην ίδια εφημερίδα την ενέργειά του ο υποστράτηγος...

Ο πρόεδρος δηλώνει στην εφημερίδα ότι «*λείπει η διαφάνεια από την Αστυνομία*» και εξηγούσε πώς γίνεται η «*αρχή*»: *Με την εισαγωγή των υποψηφίων όπου παρεμβαίνει το κυβερνών κόμμα για να περάσει τους δικούς του, με την εκπαίδευση η οποία είναι υποτυπώδης και με την έλλειψη ειδίκευσης σε επιμέρους καντά θέματα (ναρκωτικά, τρομοκρατία, τροχαία, αγορανομία κ.λπ.).*

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης αναφερόταν ιδιαίτερα στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι συνάδελφοι που υπηρετούν στην επαρχία, αλλά και στο γεγονός ότι βασιλεύει η σιωπή ανάμεσα στους συναδέλφους που γνωρίζουν ότι κάποιοι αστυνομικοί είναι μπλεγμένοι σε ύποπτες υποθέσεις. «*Αλλά το πλέον τραγικό*», προσθέτει, «*είναι ότι ενώ ο Πρωθυπουργός είχε στα χέρια του συγκεκριμένες καταγγελίες κατά αστυνομικών, οι οποίοι εφέροντο αναμειγμένοι σε διάφορα κυκλώματα, δεν έκανε τελικώς τίποτε και το θέμα έμεινε ανοικτό*».

Η Αστυνομική Διεύθυνση Δράμας για τη συνέντευξη αυτή, στις 28 Φεβρουαρίου 1991, διατάσσει τη διενέργεια ΕΔΕ. Ο πρόεδρος δίνει την πρώτη κατάθεση, ως κατηγορούμενος, ζητώντας και πάλι να εξεταστούν μάρτυρες εγνωσμένου κύρους, όπως ο καθηγητής Εργατικού Δικαίου Αλέξης Μητρόπουλος, ο βουλευτής Φώτης Κουβέλης, ο βουλευτής Κώστας Μπαντουβάς, ο δημοσιογράφος Γιάννης Διακογιάννης και άλλοι.

Στις 17 Μαρτίου 1992 παραπέμπεται στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Θεσσαλονίκης και του επιβάλλεται 6μηνη αργία με απόλυση, Κατά αυτής της απόφασης, στις 29 Ιουλίου 1992, κάνει προσφυγή στο δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο, το οποίο στις 24 Σεπτεμβρίου 1992, με ψήφους τρεις έναντι δυο, του επιβάλλει την ποινή της 5μηνης αργίας με απόλυση, που αρχίζει να εκτίει από τις 17 Οκτωβρίου 1992, κατόπιν της επικύρωσης (θέμα διαδικασίας) από τον αρχηγό της Ελληνικής Αστυνομίας.

Στις 18 Μαρτίου 1991, άλλη μια δημόσια καταγγελία της ΠΟΑΣΥ για τις απρογραμμάτιστες και αψυχολόγητες μετακινήσεις – αποσπάσεις, «εν μια νυκτί», των αστυνομικών, που συνεχίζονται με αμείωτο ρυθμό προς κάθε κατεύθυνση:

«Μ' αυτή όμως τη λογική που ακολουθείται, πώς μπορεί σήμερα ο αστυνομικός υπάλληλος να αφιερωθεί απερίσπαστα στο έργο του, όταν επιπλέον, οικογενειάρχης όντας, καλείται μέσα σε δυο ώρες να εγκαταλείψει την προηγούμενη υπηρεσία του και την οικογένειά του λες και βρισκόμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση και όταν μάλιστα δεν του παρέχεται αποζημίωση για τον χρόνο μετακίνησης - απόσπασής του; Η μηνιαία ενίσχυση των 10.000 δραχμών που παρέχεται σήμερα, δεν αρκεί ούτε για τρεις μέρες, αφού είναι υποχρεωμένος να εξασφαλίσει διαμονή, φαγητό, καθαριότητα στολής κ.λπ. Σημειωτέον ότι οι αστυνομικοί υπάλληλοι που μετακινήθηκαν, πριν από δυο χρόνια, δεν έχουν αποζημιωθεί ακόμα.

Εκατόν πενήντα αστυνομικοί (οικογενειάρχες, πολλοί με προβλήματα υγείας, με συζύγους σε εγκυμοσύνη) κλήθηκαν μέσα στο Σαββατοκύριακο και μάλιστα από νομούς που παρουσιάζουν σημαντικό έλλειμμα μέχρι και 45% (Θεσσαλονίκη, Αργολίδα, Κοζάνη, Γρεβενά, Ροδόπη, Ιωάννινα, Φλώρινα, Καστοριά κ.α.) ή ενισχύθηκαν πρόσφατα (π.χ. Θεσσαλονίκη) να ενισχύσουν υπηρεσίας των Αθηνών, με αποτέλεσμα να μειωθεί σε μεγάλο βαθμό η αστυνόμευση στους νομούς αυτούς.

Για το λόγο αυτό η Ομοσπονδία πρότεινε την καθιέρωση κώδικα μεταθέσεων-αποσπάσεων με τη συμμετοχή της Ομοσπονδίας», ενώ με ανάλογο περιεχόμενο εστάλησαν επιστολές στον πρόεδρο του Κοινοβουλίου και στα πολιτικά κόμματα.

Η διοίκηση, όμως, συνεχίζει την προσφιλή της τακτική. Στις 18 Απριλίου 1991, ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας Ανέστης Κελεσιδής διατάσσεται εκ νέου να παραλάβει φύλλο πορείας για την Αθήνα. Η μετάθεση είχε κοινοποιηθεί από τις 20 Νοεμβρίου του 1990 για τη σθεναρή του συνδικαλιστική δράση στη Θεσσαλονίκη, ως πρόεδρος της Ένωσης. Έως τις 17 Απριλίου 1991 λόγω αιτήσεων του περί ανάκλησης – ακύρωσης της μετάθεσης, δεν μετακινείται, πλην όμως οι αιτήσεις απορρίπτονται. Στις 19 Απριλίου 1991, διατάσσεται να παραλάβει το Φ.Π. για τη ΓΑΔΑ, αλλά αρνείται επικαλούμενος ότι δεν του έχουν καταβληθεί εγκαίρως τα οδοιπορικά έξοδα, όπως σαφώς ορίζεται από το νόμο. Ο ίδιος υποβάλλει αμέσως 18σελιδο υπόμνημα στον υπουργό Δημόσιας Τάξης για τη διαφθορά κ.λπ., αλλά και για την μη καταβολή των οδοιπορικών. Στις 2 Μαΐου

επανέρχεται με νέα αναφορά για τα οδοιπορικά, αλλά το αποτέλεσμα είναι προδιαγεγραμμένο. Στις 4 Μαΐου διετάχθη ΕΔΕ για αυθαίρετη απουσία και μετά από τρεις ημέρες καλείται σε απολογία. Την ίδια ημέρα όμως η υπηρεσία του χορηγεί τελικά τα οδοιπορικά, οπότε αναχωρεί τελικά για το Μεταγωγών Αθήνας, στις 14 Μαΐου 1991.

Στο πειθαρχικό συμβούλιο, ωστόσο, παραπέμπεται (26 Ιανουαρίου 1992) με το ερώτημα της απόταξης για το καταγγελτικό υπόμνημα για τη «μη παραλαβή» του φύλλου πορείας και την «αυθαίρετη» απουσία από την υπηρεσία (7-5-91 έως 15-5-91).

Ο Ανέστης Κελεσιδής στο υπόμνημά του, πέρα από τις καταγγελίες για την απροθυμία της διοίκησης να πατάξει τη διαφθορά και τις αναφορές του για παράνομο πλουτισμό συγκεκριμένων αξιωματικών, υπενθύμιζε στον υπουργό Δημόσιας Τάξης:

«Προφανώς λησμονήσατε κ. Υπουργέ, ότι στο πρόγραμμα του κόμματός σας, για την ΕΛ.ΑΣ., προβλέπατε επί λέξει «Ελεύθερη ίδρυση επαγγελματικών Ενώσεων και παράσταση μετά συνηγόρου στα Πειθαρχικά Συμβούλια». Προσωπικά τελούσα εν πλάνη όταν ψήφιζα το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, γιατί είχα πιστέψει ότι ήταν στις προθέσεις σας να αποκατασταθεί στους χώρους μας η νομιμότητα και η διαφάνεια. Δεν χρειάστηκαν παρά λίγες ημέρες για να καταλάβω ότι παραπλανήθηκα. Αυτό που γίνεται σήμερα σε βάρος χιλιάδων οικογενειών αστυνομικών, που χωρίς κανένα ηθικό φραγμό διαλύονται με τις διώξεις-μεταθέσεις γιατί τολμούν να σκεφθούν δημοκρατικά, αποτελεί κομμάτι απ' τις μελανότερες σελίδες της ιστορίας του Σώματος.»

Και σε άλλο σημείο, αναφορικά με τις διώξεις: *«Αφού το πειθαρχικό δίκαιο, μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και να εξυπηρετήσει τα μέτρα της επιθυμίας τους, βάπτισαν την κάθε συνδικαλιστική μου ενέργεια σαν πειθαρχικό παράπτωμα και πέτυχαν να μου επιβάλλουν ένδεκα χρηματικά πρόστιμα και παράλληλα να διατάξουν 5-6 ΕΔΕ, για να με συντείσουν και να σταματήσω να κάνω... κρίσεις και σχόλια σε βάρος των προϊσταμένων μου. Κάθε συνέντευξη και ένα πρόστιμο. Κάθε ανακοίνωση και μια ΕΔΕ. Ευτυχώς δεν edικαιούντο να ζητήσουν την θανατική μου καταδίκη. Αν το edικαιούντο, θα το έκαναν... Και αφού ούτε τα πρόστιμα, ούτε οι ΕΔΕ συντέισαν τον απείθαρχο, σκέφτηκαν και υλοποίησαν την οικογενειακή-κοινωνική και οικονομική μου εξόντωση. Μετάθεση στην Αθήνα.» (...)*

«Πιστεύετε ότι αν υπήρχε ευθύνη μου για οτιδήποτε θα μου χαρίζονταν η διοίκηση της ΕΛ.ΑΣ.; Γιατί δεν βρήκαν πέραν των συνεντεύξεων και των ανακοινώσεων τίποτε να με διώξουν; Δρομολογήσατε και μάλλον θα πετύχετε την απόταξή μου από το Σώμα. Πέραν όλων των άλλων επιδιώξατε, φυσική και πολιτική ηγεσία να μου στερήσετε τη σύνταξη και το ψωμί των παιδιών μου και αγνοήσατε τους έντιμους κόπους μου 19 χρόνων εργασίας.»

Γιατί τα χαρίζω όλα αυτά κ. Υπουργέ;

Για να σας προβληματίσω για τις προθέσεις μου και για να αποδείξω ότι έχω αρχές. Αρχές που δεν πρόκειται να προδώσω με τίποτα.»

Συντονισμός για την ΑΔΕΔΥ

Η Ομοσπονδία, ανεπηρέαστη από τις όποιες υπηρεσιακές και μη παρενοχλήσεις και συνεχίζοντας σταθερά στο δρόμο της γνήσιας συνδικαλιστικής δράσης, ενημερώνει τις πρωτοβάθμιες ενώσεις για τις δικές της παραπέρα κινήσεις. Ενδιαφέρεται να δημιουργήσει στέρεες βάσεις με το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα και για το λόγο αυτό, στις 15 Απριλίου 1991 καλεί εκ νέου τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις της να ενημερωθούν και να εργασθούν για την ένταξή τους στα Νομαρχιακά Τμήματα της ΑΔΕΔΥ⁴¹, με σκοπό τον συντονισμό των δημοσίων υπαλλήλων όλης της χώρας. Θεωρεί ότι η συμμετοχή των αστυνομικών στα Τμήματα αυτά, που γίνεται για πρώτη φορά, πρέπει να είναι αντιπροσωπευτική. Τονίζει ότι αυτή η εξέλιξη δίνει νέα δυναμική και συμβάλλει ουσιαστικά και ποιοτικά στην ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος.

Πριν στεγνώσει όμως, το μελάνι αυτής της ανακοίνωσης, η Εκτελεστική Γραμματεία πληροφορείται από την πρωτοβάθμια οργάνωση του Νομού Λακωνίας, ότι στη σύσκεψη για τη σύσταση του εκεί Νομαρχιακού Τμήματος ο αντιπρόσωπος της ΑΔΕΔΥ, με διάφορες προφάσεις, απέκλεισε τη συμμετοχή των αστυνομικών. Ακολούθησε (17-5-1991) έντονη διαμαρτυρία προς την Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ με την επισήμανση ότι θέλει να πιστεύει ότι υπήρξε ατυχής χειρισμός εκ μέρους του αντιπροσώπου της και πρέπει να αρθούν οι αρνητικές εντυπώσεις που προκλήθηκαν.

Η πρόταση

Στις 24 Μαΐου 1991 η Ομοσπονδία παρουσίασε στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ δύο σημαντικά σχέδια νόμου, αφενός για τη νομιμοποίηση του συνδικαλισμού και αφετέρου για ένα αντικειμενικό σύστημα μεταθέσεων. Μέσα στο δυσμενές κλίμα των διώξεων για συνδικαλιστική δράση, είτε των αθρών μεταθέσεων για πολιτικούς λόγους, που συνηθιζόταν να γίνεται σε κάθε κυβερνητική μεταβολή, η Ομοσπονδία πληροφορήθηκε ότι στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης απεργάζονται ρυθμίσεις οι οποίες, αν εφαρμοστούν, θα μετατρέψουν τα σωματεία των αστυνομικών σε... πολιτιστικούς συλλόγους για εκδρομές και χοροεσπερίδες!

Οι πληροφορίες αυτές, αναγκάζουν την Ομοσπονδία να ζητήσει τη ντε φάκτο θεσμοθέτηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος, διότι ήταν πλέον φανερό ότι το κατεστημένο απεργαζόταν τη διάλυσή της, παραγνωρίζοντας τον ιδρυτικό της Νόμο 1264/82. Έτσι, για να διασφαλιστεί από αυτήν την επίθεση, παρουσίασε ένα ξεκάθαρο σχέδιο νόμου, βασισμένο στον ίδιο νόμο.

41. Η απόφαση για τα Νομαρχιακά Τμήματα είχε ληφθεί από το καταστατικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ το Νοέμβριο του 1989 με σκοπό την οργανωτική σύνδεση σε επίπεδο νομού όλων των υπαρχόντων σωματείων.

Η παρουσίαση των δύο νομοσχεδίων έγινε από τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας Δημήτρη Κυριαζίδη και τον καθηγητή του Εργατικού Δικαίου Αλέξη Μητρόπουλο. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης τόνισε ότι η Ομοσπονδία προχώρησε σε αυτήν την ενέργεια γιατί το υπουργείο Δημόσιας Τάξης αρνείται να παραδεχτεί σήμερα ότι ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία είναι πραγματικότητα. Υπάρχουν είτε, 17 σωματεία με 7.000 οργανωμένα μέλη και θα ήταν περισσότερα αν δεν είχαν μετατεθεί οι διοικήσεις τεσσάρων σωματείων στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, αν δεν υπήρχαν οι συστηματικές διώξεις των συνδικαλισμένων αστυνομικών.

Η Ομοσπονδία των Αστυνομικών είναι μέλος της ΑΔΕΔΥ και σύντομα θα γίνει μέλος και της Διεθνούς Ένωσης Συνδικάτων Αστυνομίας, μιας ένωσης που εκπροσωπεί 510.000 αστυνομικούς από 17 ευρωπαϊκές χώρες και έχει εκπρόσωπο στον ΟΗΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης.

Ο Αλέξης Μητρόπουλος αναφέρθηκε στα άρθρα του Συντάγματος και τις διεθνείς συμβάσεις που πάρθηκαν υπόψη για τη σύνταξη του συγκεκριμένου νομοσχεδίου. Το χαρακτήρισε μετριοπαθές και λογικό και σημείωσε ότι αν υπάρχει καλή διάθεση από την πλευρά του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, μπορεί να γίνει αποδεκτό. Είναι όμως ανοιχτό στο διάλογο και μπορούν να γίνουν και βελτιωτικές αλλαγές, εάν υπάρξουν σχετικές προτάσεις.

Ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας Ανέστης Κελεσιδής αφού σημείωσε ότι τα νομοσχέδια αποσκοπούν στον εκσυγχρονισμό και τον εκδημοκρατισμό της Αστυνομίας, αναφέρθηκε στην τακτική που ακολουθεί το τελευταίο διάστημα το υπουργείο Δημόσιας Τάξης. *«Οδηγούμαστε»,* είπε, *«σε μια στρατοκρατική αντίληψη λειτουργίας με αδιαφάνεια και στεγανά, που αποτελούν εμπόδιο στο γεφύρωμα των σχέσεων του αστυνομικού με τον πολίτη ή και στη βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών μας. Σε ό,τι αφορά το ρόλο που μας αρμόζει δεν είναι αυτός της καταστολής των αγώνων των εργαζομένων. Είναι ο συνταγματικός μας ρόλος, που έχει σχέση με τη διασφάλιση και τη διαφύλαξη των κοινωνικών αγαθών της ελληνικής κοινωνίας».*

Στη συνέντευξη Τύπου παραβρέθηκε και ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ Σπύρος Γιατράς, ο οποίος εξέφρασε τη συμπαράστασή του στον αγώνα των αστυνομικών και κάλεσε την κυβέρνηση να σταματήσει να χρησιμοποιεί τα Σώματα Ασφαλείας ως μηχανισμό καταστολής του λαϊκού κινήματος. *«Η ανάπτυξη του συνδικαλισμού στον ευαίσθητο χώρο της Αστυνομίας»,* πρόσθεσε, *«δημιουργεί άλλες προϋποθέσεις για να παίξει το ρόλο που έχει ανάγκη η κοινωνία και όχι το ρόλο που θέλει η εκάστοτε κυβέρνηση».*

«Ομπρέλα» προστασίας

Με το προτεινόμενο σχέδιο νόμου «Κατοχύρωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών των αστυνομικών υπαλλήλων», στόχος είναι η κατοχύρωση συνδικαλιστικού

δικαιώματος στα πλαίσια του άρθρου 23 του Συντάγματος που αναγνωρίζει και κατοχυρώνει γενικά τη συνδικαλιστική ελευθερία. Η απαγόρευση της απεργίας στα Σώματα Ασφαλείας που προβλέπονται από την παρ. 2 του άρθρου 23 του Συντάγματος, όχι μόνο δεν αναιρεί τη γενική αυτή κατοχύρωση, αλλά τονίζει τη σαφή βούληση του συνταγματικού νομοθέτη να περιορίσει τη συνδικαλιστική ελευθερία στα Σώματα Ασφαλείας, ποσοτικά και μόνο, ως προς τη συγκεκριμένη αυτή μορφή της συνδικαλιστικής δράσης, δηλαδή την απεργία.

Τα πρώτα τέσσερα άρθρα του σχεδίου είχαν ως εξής:

Άρθρο 1

Οι αστυνομικοί υπάλληλοι της ΕΛ.ΑΣ., ανεξαρτήτως βαθμού τον οποίο φέρουν, έχουν δικαίωμα να ιδρύουν συνδικαλιστικές οργανώσεις ή να γίνονται μέλη των οργανώσεων αυτών.

Με την επιφύλαξη των διεθνών συμβάσεων εργασίας που έχουν επικυρωθεί, η ίδρυση, οργάνωση, λειτουργία και δράση των οργανώσεων της προηγούμενης παραγράφου διέπονται από το νόμο αυτό, τις σχετικές διατάξεις του Α.Κ. και του Εισαγωγικού Ν. Α.Κ. όπως ισχύουν και τις ρυθμίσεις των καταστατικών τους.

Συνδικαλιστικές οργανώσεις που έχουν ιδρυθεί πριν από την ισχύ του νόμου αυτού εξακολουθούν να λειτουργούν νομίμως. Οι διατάξεις των άρθρων 2 και 3 του Ν. 1264/1982 «Για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος και την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων», εφαρμόζονται και για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις του παρόντος νόμου.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις συγκροτούνται και λειτουργούν σε πρωτοβάθμιο, δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο επίπεδο κατ' αναλογία των οριζόμενων στο Ν. 1264/1982 (άρθρο 30).

Άρθρο 2

Σκοποί

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των αστυνομικών υπαλλήλων της ΕΛ.ΑΣ. έχουν σκοπό τη διαφύλαξη και προαγωγή των εργασιακών, οικονομικών, ασφαλιστικών, κοινωνικών και συνδικαλιστικών συμφερόντων και δικαιωμάτων των μελών τους.

Για την επίτευξη των σκοπών τους δικαιούνται μεταξύ άλλων:

α) Να αναφέρονται στις διοικητικές και άλλες αρχές για κάθε ζήτημα που αφορά τους σκοπούς τους, τα μέλη τους, τις συνθήκες εργασίας καθώς και τις επαγγελματικές σχέσεις και τα συμφέροντα των μελών τους.

β) Να καταγγέλλουν και να εγκαλούν στις διοικητικές και δικαστικές αρχές τις παραβιάσεις των νόμων, κανονισμών και οργανισμών που αφορούν τις ίδιες ή τα μέλη τους.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των αστυνομικών μπορούν να ιδρύουν καταναλωτικούς συνεταιρισμούς μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, να δημιουργούν ειδικά κεφάλαια για την εξυπηρέτηση έκτακτων σκοπών αλληλεγγύης και να ασκούν δραστηριότητες για τη μόρφωση, επιμόρφωση και αναψυχή των μελών τους.

Άρθρο 3

Πόροι

Πόροι των συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι:

α) Τα δικαιώματα εγγραφής, οι συνδρομές και εισφορές των μελών όπως ειδικότερα ορίζεται στα καταστατικά τους.

β) Τα εισοδήματα από την αξιοποίηση της περιουσίας τους.

γ) Τα έσοδα από δωρεές, κληροδοσίες και διάφορες εκδηλώσεις και εορτές.

Η είσπραξη των δικαιωμάτων εγγραφής, των συνδρομών και εισφορών επιτρέπεται να πραγματοποιείται και μέσα στους χώρους εργασίας, εκτός χρόνου απασχόλησης.

Άρθρο 4

Μέλη συνδικαλιστικών οργανώσεων

Κάθε αστυνομικός υπάλληλος της ΕΛ.ΑΣ. από το διορισμό του έχει δικαίωμα να γίνει μέλος συνδικαλιστικής οργάνωσης του χώρου ή του κλάδου απασχόλησής του εφόσον πληροί τις προϋποθέσεις του καταστατικού της.

Η δεύτερη σημαντική πρόταση νόμου αφορούσε τις μεταθέσεις-αποσπάσεις-τοποθετήσεις του αστυνομικού προσωπικού. Διαβάζουμε στο σχετικό κείμενο του Πλαισίου Αρχών της ΠΟΑΣΥ και ειδικότερα στην εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου:

«Με το προτεινόμενο σχέδιο καθιερώνεται ένα αντικειμενικό και κατά το δυνατόν δίκαιο σύστημα μεταθέσεων, το οποίο παίρνει υπόψη:

α. Τις πραγματικές υπηρεσιακές ανάγκες.

β. Τις οικογενειακές, οικονομικές και κοινωνικές ανάγκες των υπαλλήλων.

γ. Την μέχρι τώρα κακή εμπειρία του τρόπου μεταθέσεων.

δ. Τις προτάσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

ε. Τις διατάξεις εφαρμοζομένων μοριακών συστημάτων μεταθέσεων οι οποίες μπορούν να ισχύσουν ανάλογα και στην ΕΛ.ΑΣ.

Απαραίτητες προϋποθέσεις για την εφαρμογή του συστήματος είναι:

α. Η ορθολογική ανακατανομή της οργανικής σύνθεσης των υπηρεσιακών μονάδων (κλιμακίων).

β. Η κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων.

γ. Η μηχανοργάνωση του μητρώου των Υπαλλήλων.

Η όλη δομή του σχεδίου, άλλα και η καθοριζόμενη διαδικασία είναι τέτοια, που δεν επιτρέπει την οποιαδήποτε παρέμβαση γιατί η ΠΟΑΣΥ πιστεύει πως οι μεταθέσεις των υπαλλήλων θα πρέπει να στοχεύουν αποκλειστικά στην εξυπηρέτηση των υπηρεσιακών αναγκών και όχι στην πειθαρχική και αναγκαστική τιμωρία του Υπαλλήλου.

Με αυτό τον τρόπο θα βοηθηθεί ουσιαστικά η αύξηση της παραγωγικότητας, η οποία μειώνεται κάθετα την εποχή των περιοδικών μεταθέσεων, αλλά και καθ' όλο το έτος εφόσον ο αστυνομικός ζει σε ένα κλίμα ανασφάλειας, φόβου και αγωνίας για μια ενδεχόμενη μετάθεση που μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή, που θέλει και αποφασίζει αυθαίρετα η Διοίκηση.

Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι εξετάστηκαν στο σχέδιο αυτό όλες οι περιπτώσεις, που θα μπορούσε να υπάρξει καταστρατήγηση του συστήματος και περιέλαβε διατάξεις για την αποφυγή τους»

Η κυβέρνηση, ωστόσο, αρνήθηκε το διάλογο, θεωρώντας τους εκπροσώπους των αστυνομικών, «ανώριμους», παρά το γεγονός ότι η Νέα Δημοκρατία προεκλογικά είχε δεσμευτεί για ελεύθερη λειτουργία συνδικαλιστικών ενώσεων στους χώρους της Ελληνικής Αστυνομίας...

Ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ δήλωσε ότι η Ομοσπονδία ζήτησε να συναντηθεί με τον πρωθυπουργό Κώστα Μητσοτάκη, αλλά η απάντηση που δόθηκε από τον υπεύθυνο του γραφείου του ήταν αρνητική. Οι συνδικαλιστές αστυνομικοί, έχοντας, όμως, πλήρη επίγνωση της δραματικής κατάστασης στην οποία βρίσκεται η Ελληνική Αστυνομία άρχισαν επαφές με εκπροσώπους κομμάτων, ζητώντας από αυτούς να προωθήσουν για ψήφιση στην ελληνική Βουλή τα δυο σχέδια νόμου.

Υπέρ οι Αρχηγοί

Μέσα σε όλο αυτό το πολεμικό περιβάλλον, των διώξεων και των διαψεύσεων των ελπίδων για μια ελεύθερη συνδικαλιστική έκφραση, μια είδηση ήρθε να αναπτερώσει τις ελπίδες και να χαλάσει τα σχέδια των επίσημων και ανεπίσημων «νεκροθαφτών» του συνδικαλιστικού κινήματος εκείνης της εποχής. Το Μάιο του 1991 διοργανώθηκε στο Ζάππειο Μέγαρο η 13η συνδιάσκεψη αρχηγών αστυνομικών 20 ευρωπαϊκών πρωτευουσών και στο περιθώριό της, μετά από ερώτησή μου προς τους ξένους επισκέπτες, αποκαλύπτεται πανηγυρικά ότι στην Ευρώπη, είναι θετική η εμπειρία από το συνδικαλισμό των αστυνομικών!

Πολύ άσχημα θα αισθανόταν, πράγματι, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιάννης Βασιλειάδης αν ήταν παρών στην αίθουσα του Ζαπτείου και άκουγε τους εκπροσώπους αστυνομικών ευρωπαϊκών κρατών, που συμμετείχαν στην 13η συνδιάσκεψη αρχηγών αστυνομικών να μιλούν άνετα και χωρίς κόμπλεξ για το συνδικαλισμό στην Αστυνομία!

Όλοι σχεδόν οι εκπρόσωποι συμφώνησαν ότι ο συνδικαλισμός στο Σώματα Ασφαλείας αποτελεί θετική εμπειρία και δεν υποσκάπτει την προσφορά τους στην κοινωνία. Αντίθετα, σε ορισμένες χώρες βοηθά τους αστυνομικούς να ξεπερνούν τα εργασιακά τους προβλήματα και να αντιμετωπίζουν με μεγαλύτερη υπευθυνότητα το έργο τους. Αυτό προέκυψε από τις απαντήσεις που έδωσαν οι φιλοξενούμενοι αρχηγοί, όταν τους ζήτησα να καταθέσουν την άποψή τους για τη λειτουργία του συνδικαλισμού στις αστυνομίες των χωρών τους:

Αρχηγός Αστυνομίας Στοκχόλμης: *«Είναι πολύ καλή και πολύ θετική η εμπειρία του συνδικαλισμού».*

Αρχηγός Αστυνομίας της Μαδρίτης: *«Πριν από οκτώ χρόνια συγκροτήθηκαν συνδικαλιστικές ενώσεις. Δεν έχουμε πολλές εμπειρίες, αλλά υπάρχουν πολλές θετικές πλευρές».*

Αρχηγός Αστυνομίας της Ρώμης: *«Η εθνική Αστυνομία έχει συνδικαλιστεί από το 1981. Τα συνδικάτα είναι ανεξάρτητα, δεν υπάρχει μόνο ένα συνδικάτο, υπάρχει πλουραλισμός. Η δεκαετής εμπειρία δεν είναι μεγάλη, αλλά υπάρχουν θετικές πλευρές. Σε ό,τι αφορά τις διαπραγματεύσεις, τα συνδικάτα της εθνικής Αστυνομίας ασχολούνται με τα προβλήματα των καραμπινιέρων, οι οποίοι έχουν αντιπροσωπευτικές επιτροπές, που συνεργάζονται με τα συνδικάτα της Αστυνομίας».*

Αρχηγός Αστυνομίας του Παρισιού: *«Στη Γαλλία υπάρχουν συνδικάτα αστυνομικών από το 1920. Στην Ομοσπονδία των αστυνομικών είναι γραμμένοι περίπου οι μισοί».*

Και όλα αυτά, παρουσία του τότε ατικάρχη Σίμονα Παπαδογιώργου και του διοικητή Ασφαλείας Αττικής Αντώνη Λαμπαδιάρη...

Η διεθνοποίηση

Εδώ στην Ελλάδα, όλα αυτά δυστυχώς ακούγονται ακόμα παράξενα. Οι δικοί μας συνδικαλιστές αστυνομικοί συνεχίζουν τον αγώνα τους στον δύσκολο και στρωμένο με αγκάθια δρόμο, που έχουν επιλέξει. Μπροστά τους έχουν τώρα το 2^ο κατά σειράν πανελλαδικό συνέδριο. Το προγραμματίζαν τέλη Απριλίου 1991 και επεδίωκαν τη συμμετοχή και Ευρωπαίων συνδικαλιστών από την UISP. Επειδή η συμμετοχή τους θα ήταν ιδιαίτερα χρήσιμη και θα σηματοδοτούσε πολλά, όταν πληροφορήθηκαν ότι αδυνατούσαν να προσέλθουν, λόγω του δικού τους συνεδρίου στο Όσλο, προτίμησαν να το αναβάλλουν για τον Ιούνιο.

Τελικά, το συνέδριο άνοιξε τις πύλες του στις ξένες αντιπροσωπείες το διήμερο 27 – 28 Ιουνίου 1991. Άλλη μια ιστορικής σημασίας εξέλιξη, δεδομένου ότι η ΠΟΑΣΥ φιλοξενεί για πρώτη φορά στα αστυνομικά χρονικά ευρωπαίους ένστολους συνδικαλιστές αστυνομικούς. Η Ομοσπονδία για άλλη μια φορά έχει κλέψει την παράσταση, αφηνιδιάζοντας τα επιτελεία των στρατηγών, αλλά και την πολιτική ηγεσία που αντιμε-

τωπίζει μάλλον αμήχανα πλέον τις εξελίξεις, αδυνατώντας να κατανοήσει τον υπερχομματικό χαρακτήρα του συνδικάτου, τον τρόπο λειτουργίας του και το πλαίσιο αρχών του. Παρά το γεγονός ότι αυτά είναι ξεκάθαρα αποτυπωμένα. Διαβάζουμε στο Πλαίσιο Αρχών λειτουργίας της ΠΟΑΣΥ:

«Από την αρχή λειτουργίας της η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ (Π.Ο.ΑΣ.Υ.), με οδηγό το Σύνταγμα και τους Νόμους του Κράτους, σεβόμενη του Θεσμούς της Ελληνικής κοινωνίας δρομολόγησε μια ολόκληρη σειρά εξελίξεων, για το χώρο μας, αλλά παράλληλα έβαλε τις βάσεις για αναγκαστικά επερχόμενες μετεξελίξεις.

Η συνένωση όλων των Σωματών των εργαζομένων στην Ελληνική Αστυνομία (Αστυνομικών Υπαλλήλων), ήταν η πρώτη καταστατική επιδίωξη μας.

Η Π.Ο.ΑΣ.Υ., όχι μόνο συνένωσε τα υπάρχοντα Τοπικά Σωματεία, εντάσσοντάς τα στη δύναμη της, αλλά παράλληλα δημιούργησε και άλλα και δρομολόγησε την πορεία δημιουργίας Τοπικών Αστυνομικών Σωματείων σε ολόκληρη την Ελληνική Επικράτεια.

Επιλέξαμε τη λύση των κατά Νομό Τοπικών Σωματείων, γιατί πέραν όλων των άλλων, διασφαλίζεται η καλύτερη δυνατή αντιπροσώπευση.

Βασικό στοιχείο της Π.Ο.ΑΣ.Υ. είναι ότι αποτελεί το μόνο αδιαφιλονίκητο αντιπροσωπευτικό κομμάτι του συνδικαλιστικού κινήματος στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ.

Μετά την επιτυχία να αναγνωρισθούν τα Πρωτοβάθμια Τοπικά Σωματεία Αστυνομικών σαν επαγγελματικές συνδικαλιστικές ενώσεις, πέτυχε να αναγνωρισθεί και η ίδια (Π.Ο.ΑΣ.Υ.) σαν το μοναδικό Δευτεροβάθμιο Συνδικαλιστικό Όργανο, στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ. και μάλιστα σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου 1264/82, όμοια με τους άλλους κλάδους εργαζομένων.

Χωρίς φραγμούς στους βαθμούς των μελών της, η Π.Ο.ΑΣ.Υ. δέχεται στους κόλπους της όλους τους εργαζομένους στην ΕΛ.ΑΣ. Αστυνομικούς Υπαλλήλους (Αξιωματικούς και χαμηλόβαθμους), σπάζοντας τον πάγο, γεφυρώνοντας διαφορές χρόνων και βάζοντας τις υγιείς βάσεις συνεργασίας μεταξύ όλων των Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Και κάτι εξ' ίσου βασικό. Στήριξε τη βάση λειτουργίας της, πάνω σε ανοικτές δημοκρατικές αρχές λειτουργίας, αποκλείοντας κομματικές ή άλλες εξωγενείς παρεμβάσεις ή επιρροές.

Καθιερώσαμε μια σύγχρονη αντίληψη κοινωνικής διεκδίκησης, απορρίπτοντας τη μορφή του συντεχνιακού συνδικαλισμού.

Οι διαφορές των ιδεολογοπολιτικών μας απόψεων υπήρχαν και υπάρχουν. Αποτέλεσαν όμως το έναυσμα έναρξης διαλόγου, με πνεύμα καλής και αμοιβαίας θέλησης. Αποτέλεσμα, όλες οι αποφάσεις των οργάνων της Π.Ο.ΑΣ.Υ. να είναι πάντα ομόφωνες».

Η Ομοσπονδία πραγματοποίησε το 2^ο πανελλαδικό συνέδριό της, στο Πνευματικό Κέντρο του δήμου Αθηναίων στο Πολύγωνο, καταγγέλλοντας την αντιδημοκρατική συμπεριφορά του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, που έλαμψε και δια της απουσίας του απ' τις εργασίες του συνεδρίου.

Μετά από μια σύντομη παρέμβαση του Δημήτρη Κυριαζίδη, ο λόγος δόθηκε στον πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Σωματείων Χέρμαν Λουτς ο οποίος «άστραψε και βρόντηξε» μέσα στην αίθουσα. Από την πρώτη στιγμή κατέστησε σαφές ότι η καταπάτηση των δικαιωμάτων των αστυνομικών δεν θα περάσει απαρατήρητη. Η κυβέρνηση βρίσκεται ενώπιον του κινδύνου να καταγγεληθεί σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, εξαιτίας της ανελεύθερης πρακτικής που ακολουθεί, δήλωσε από το βήμα του συνεδρίου, στέλνοντας πολλαπλά μηνύματα σε πολλούς αποδέκτες!

Ο Γερμανός πρόεδρος της UISP κατήγγειλε, επίσης, ότι η πρακτική του υπουργείου Δημόσιας Τάξης θυμίζει πρακτικές δικτατορικών καθεστώτων και αναρωτήθηκε γιατί οι κυβερνώντες απεμπολούν το *ρόλο της Αρχαίας Ελλάδας στην ανάπτυξη της δημοκρατίας, με το να καταπατούν σήμερα τα δικαιώματα των Ελλήνων αστυνομικών*». Σημείωσε δε με νόημα ότι είναι απαράδεκτο να μην επιτρέπεται η ελεύθερη λειτουργία των αστυνομικών σωματείων σε μια χώρα της ΕΟΚ, όταν εδώ και αρκετό καιρό άρχισαν να συνδικαλιζονται οι αστυνομικοί στην Πολωνία, την Τσεχοσλοβακία, την πρώην Ανατολική Γερμανία, την Ουγγαρία και σε άλλες ανατολικές χώρες.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Χέρμαν Λουτς τόνισε ότι ο αστυνομικός δεν μπορεί να αντιμετωπίζει δημοκρατικά τον πολίτη όταν ο ίδιος καταπιέζεται και ξεκαθάρισε ότι οι αστυνομικοί δεν πρέπει να είναι όργανα για τη διατήρηση της εξουσίας της εκάστοτε κυβέρνησης. Οι αστυνομικοί, είπε, υπηρετούν το Σύνταγμα και τους νόμους του κράτους και όχι την εκάστοτε κυβέρνηση.

Αναφερόμενος στη συνέχεια, στην ελεύθερη λειτουργία των συνδικάτων, που εκπροσωπεί, είπε χαρακτηριστικά: *«Δημοκρατία για μας σημαίνει να έχουμε το δικαίωμα πολιτικού ελέγχου αυτών, που μας διοικούν. Εδώ στην Ελλάδα, η πολιτική ηγεσία της Αστυνομίας φαίνεται ότι δεν ακούει ευχάριστα τη λέξη συνδικαλισμός. Η στάση της είναι ξένη σ' όλη την Ευρώπη. Οι αστυνομικοί δεν είναι σκλάβοι, αλλά ελεύθεροι άνθρωποι. Οι παραβάτες του Ποινικού Κώδικα έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους Έλληνες αστυνομικούς. Είναι αδιανόητο να μην μπορούν να υπερασπίζονται τον εαυτό τους παρουσία δικηγόρων ή να μην μπορούν να βλέπουν τα στοιχεία των ατομικών τους φακέλων. Αυτά είναι συμπτώματα δικτατορικών καθεστώτων»*.

Ο Χέρμαν Λουτς είπε, επίσης, ότι θα στηλιτεύσει αυτήν την κατάσταση το Σεπτέμβριο στο Μπιλμπάο της Ισπανίας όπου η Διεθνής Ένωση θα πραγματοποιούσε το συνέδριό της, θα υποβάλλει έκθεση στην πρεσβεία της Ελλάδος στη Γερμανία, θα στείλει επιστολή στους Έλληνες ευρωβουλευτές και θα επιδιώξει συνάντηση μαζί τους.

Επίσης, θα καταγγείλει τις διώξεις των Ελλήνων αστυνομικών και στην Ομοσπονδία των εργαζομένων της Γερμανίας, που αριθμεί 12.000.000 μέλη.

Στο συνέδριο, πάντως, δεν υπήρχε η αναμενόμενη προσέλευση αντιπροσώπων, γεγονός που δεν πέρασε απαρατήρητο, παρά το ότι η Ομοσπονδία είχε ενημερώσει για τη σημασία του τα σωματεία της αρκετούς μήνες πριν. Στο έγγραφο π.χ. της 27ης Φεβρουαρίου 1991 διαβάζουμε λεπτομερή αναφορά στους τομείς για τους οποίους θα έπρεπε να υπάρξει προετοιμασία (οργάνωση συνεδρίου, μελέτη τοπικών και ευρύτερων θεμάτων, υποβολή προτάσεων από τα σωματεία, παρουσίαση υλικού για κώδικα μεταθέσεων, χρήση όπλων, πειθαρχικό δίκαιο κλπ). Επίσης, ότι όλοι οι αντιπρόσωποι θα έπρεπε να ασχοληθούν σοβαρά με τα θέματα που τους απασχολούν ώστε να παρουσιάσουν τις θέσεις τους και να βοηθηθεί η Ομοσπονδία στην κωδικοποίηση των προβλημάτων και την υποβολή κοινών θέσεων.

Είναι σίγουρο ότι τόσο το αρνητικό κλίμα με τις διώξεις όσο και οι μεγάλες ευθύνες αποθάρρυναν τους αντιπροσώπους και τους κράτησαν μακριά από το μαγκανοπήγαδο της Αθήνας. Τόσο ο Δημήτρης Κυριαζίδης, όσο και ο Ανέστης Κελεσιδής έκαναν πάντως λόγο για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, κατήγγειλαν την αήθη πρακτική της κυβέρνησης που στοχεύει στην κατατρομοκράτηση των αστυνομικών τον τελευταίο χρόνο, ενώ σημείωσαν ότι αρκετοί σύνεδροι αναγκάστηκαν να κάνουν χρήση αναρρωτικών αδειών ή των πολυπόθητων ρεπό τους, για να εξασφαλίσουν μια ολιγόωρη συμμετοχή στις εργασίες του συνεδρίου...

Η κατάσταση ήταν, ωστόσο, πράγματι απογοητευτική και γ' αυτό αργότερα ο Δημήτρης Κυριαζίδης με προσωπική του επιστολή προς τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις τόνιζε μεταξύ άλλων ότι *«η ανάδειξή μας σε κάποιο αξίωμα προϋποθέτει περαιτέρω αγώνα για καταξίωση του έργου που αναλάβαμε, μακριά από μικροπολιτικές και μικροκομματικές σκοπιμότητες, που δυστυχώς υπάρχουν. Αξιώματα προέδρου κ.λπ. δημιουργούν ευθύνες προσωπικές, αλλά και συνολικές. Έχουμε ευθύνη για την πορεία του συνδικαλιστικού μας κινήματος. Όπως έχετε αντιληφθεί, έχουμε μείνει μόνοι στο χώρο μας»*.

Ο ίδιος, δεν διστάζει να πει ότι το «συνέδριο» στην ουσία ήταν ένα διοικητικό συμβούλιο επισημαίνοντας ότι *«ένα συνέδριο, δεν είναι υπόθεση δυο και τριών ατόμων. Χρειάζεται συλλογική και διαρκής εργασία. Χρειάζεται γενική παρουσία, ώστε οι ίδιοι μας να δώσουμε βάρος σε αυτό»*. Με την επιστολή του, τέλος, αναφέρθηκε στην αδυναμία έκδοσης της εφημερίδας λόγω οικονομικών προβλημάτων και κάλεσε τα σωματεία να εκπληρώσουν τις οικονομικές τους υποχρεώσεις. Όπως έχουμε αναφέρει, τα σωματεία που στήριζαν οικονομικά την Ομοσπονδία ήταν κυρίως αυτά της Δράμας, των Σερρών και της Πιερίας.

Μηνύματα συμπαράστασης

Σε κάθε περίπτωση, στο συνέδριο μηνύματα συμπαράστασης απηύθυναν ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Γιώργος Παπανδρέου, ο Χρήστος Λογαράς (ΚΚΕ), ο Γιάννης

Χαριμίλας (Συνασπισμός), ο Χρήστος Νεράντζης (ΔΗΑΝΑ) και εκπρόσωποι κοινωνικών και συνδικαλιστικών φορέων.

Την ίδια ημέρα πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα ημερίδα με θέμα «συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας – εθνική και ευρωπαϊκή πραγματικότητα», στην οποία μίλησαν πανεπιστημιακοί δάσκαλοι. Στο συνέδριο είχαν προσκληθεί ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. και εκπρόσωπος του κυβερνώντος κόμματος, της Νέας Δημοκρατίας, οι οποίοι έλαμψαν δια της απουσίας τους.

Η Ομοσπονδία επιθυμούσε να λάβει το συνέδριό της τη μεγαλύτερη δυνατή δημοσιότητα. Γι' αυτό με έγγραφο της από τις 22 Ιουνίου 1991 καλούσε τα ΜΜΕ να καλύψουν το συνέδριο. *«Πιστεύουμε ακράδαντα», τονίζεται στη σχετική πρόσκληση, ότι «ο μηχανισμός της Αστυνομίας μέσα σε μια εννοούμενη κοινωνία ανθρώπων είναι ο μηχανισμός που διαμορφώνει ή υλοποιεί προγράμματα κοινωνικών αλλαγών ή και κοινωνικών εξελίξεων και επειδή πιστεύουμε ότι τα από μας προτεινόμενα βάζουν τις σύγχρονες βάσεις για μια πορεία προόδου, επειδή πιστεύουμε ότι τα θέματα αυτά ενδιαφέρουν τα μέγιστα την κοινή γνώμη, προτείνουμε όπως διοργανώσετε κάποια σχετική εκπομπή στην οποία αναλαμβάνουμε την υποχρέωση να συμμετάσχουμε με εκπροσώπους μας».*

Τα αποτελέσματα δεν ήταν βεβαίως τα αναμενόμενα. Τα ραδιοτηλεοπτικά δίκτυα αποσιώπησαν το γεγονός, ενώ ο Τύπος πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, δεν ανταποκρίθηκε στον ρόλο του, γεγονός που άρχισε να βάζει την ηγεσία της Ομοσπονδίας σε σκέψεις περί υπηρεσιακού – κυβερνητικού δακτύλου για το πνίξιμο της πρωτοβουλίας.

Την επομένη ημέρα πάντως (28 Ιουνίου 1991), η αντιπροσωπεία των Ευρωπαίων αστυνομικών με επικεφαλής τον πρόεδρο Χέρμαν Λούτς, συνοδευόμενη από τον Δημήτρη Κυριαζίδη πήγε στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, με στόχο να δει τον υπουργό Γιάννη Βασιλειάδη. Εκεί τους ανέμενε άλλη μια απροσδόκητη συμπεριφορά εκ μέρους της ηγεσίας του υπουργείου. Ο υπουργός απαίτησε να δει μόνο τους ξένους διότι όπως είπε δεν αναγνώριζε ως συνδικαλιστές τους Έλληνες αστυνομικούς! Όσο για τον Ξένιο Δία, είχε μετακομίσει αλλού...

Ο Γιάννης Βασιλειάδης, δεν είχε τη στοιχειώδη ευγένεια να τους προσφέρει ένα ποτήρι νερό, μιλούσε για δέκα περίπου λεπτά με τους ξένους συνδικαλιστές «στα όρθια», ώσπου και οι ίδιοι κατάλαβαν ότι δεν είχε νόημα η παραμονή τους εκεί. Όπως δήλωσε στους δημοσιογράφους αμέσως μετά ο Χέρμαν Λούτς, αναγκάστηκε να αποχωρήσει και η ξένη αντιπροσωπεία, καταγγέλλοντας την αδιαλλαξία του υπουργού και ανακοινώνοντας ότι επιδιώκουν πλέον να συναντηθούν με τον ίδιο τον πρωθυπουργό, τον Κώστα Μητσοτάκη. Προειδοποίησαν, μάλιστα, ότι αν συνεχιστεί η ίδια κατάσταση η UISP θα αναγκαστεί να πραγματοποιήσει στην Αθήνα πανευρωπαϊκό συλλαλητήριο, με τη συμμετοχή αστυνομικών από 18 χώρες.

Συνδιαμορφώνουμε τις αποφάσεις

Η παρουσία του Γερμανού συνδικαλιστή ήταν για όλους μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για δημοσιογραφική «ανάκριση». Ο ίδιος ανταποκρίθηκε πρόθυμα και απάντησε στα ερωτήματά μου για τον «Κυριακάτικο Ριζοσπάστη» (30 Ιούνη 1991):

Εκπροσωπείτε περίπου 500.000 αστυνομικούς από 18 χώρες της Ευρώπης. Ποιες είναι οι εμπειρίες σας από την λειτουργία των αστυνομικών ενώσεων;

«Πετύχαμε να έχουμε τόσο στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης όσο και στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες, ένα δομημένο δημοκρατικά συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών. Οι αστυνομικοί έχουν ουσιαστικά δικαιώματα. Γινόμαστε δεκτοί παντού, στα Κοινοβούλια, στα υπουργεία και συνδιαμορφώνουμε τα νομικά θέματα και διάφορα άλλα θέματα, που αφορούν εμάς και την κοινωνία μας. Έχουμε κάτι πολύ περισσότερο από τα τυπικά δικαιώματα και τις υποχρεώσεις μας. Είναι η συμμετοχή μας στη διαμόρφωση των αποφάσεων. Δεν είμαστε μόνο αρμόδιοι να ενδιαφερόμαστε για την κοινωνική κατάσταση των συναδέλφων μας. Ο αστυνομικός έχει το δικαίωμα να βλέπει, όποια ώρα θέλει, τα έγγραφα που περιέχει ο ατομικός του φάκελος και να ενημερώνεται για τους λόγους που επιβάλλουν τη μετάθεσή του από μια υπηρεσία σε κάποια άλλη. Εφόσον δεν συντρέχουν υπηρεσιακοί λόγοι για τη μετάθεσή του, μπορεί να προσφύγει σε υπηρεσιακό συμβούλιο με δικηγόρο για να ακυρώσει τη μετάθεση.

Ένας αστυνομικός υπάλληλος μπορεί να ασκήσει σωστά το επάγγελμά του σε μια δημοκρατία μόνον τότε όταν μέσα στο χώρο της υπηρεσίας του ο ίδιος ξει σε δημοκρατικές συνθήκες και νιώθει ότι υπάρχει δημοκρατία. Πρέπει να γνωρίζετε πως, ό,τι δομές στρατιωτικές υπάρχουν, είναι κατάλοιπα και έχουν μείνει σ' αυτά τα σώματα. Ανήκουν στο παρελθόν και πρέπει να τα ξεχάσουμε.

Η Αστυνομία κατά βάση είναι ένας οργανισμός παροχής υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο. Έτσι λειτουργούν οι εργαζόμενοι σ' αυτό το χώρο. Η βασική μας αντίληψη είναι η εξής: Δεν είμαστε κάτι που ανήκει ολοκληρωτικά σε κυβερνώντες. Παίρνουμε εντολές από το Σύνταγμα και το Κοινοβούλιο. Όχι μόνο δεν είμαστε εξαρτημένοι από την εκάστοτε πολιτική ηγεσία, αλλά ο κανονισμός λέει ρητά ότι οι αστυνομικοί υποχρεώνονται να ξέρουν τι είναι δική τους ευθύνη».

Στη χώρα μας η θέση του αρχηγού της Αστυνομίας θεωρείται «πολιτική θέση» με αποτέλεσμα κάθε κυβέρνηση να επιλέγει τον αρχηγό με κομματικά κριτήρια. Πώς αναδεικνύονται οι αρχηγοί των αστυνομιών στις ευρωπαϊκές χώρες;

«Ο αρχηγός πρέπει να έχει αρκετές προϋποθέσεις. Μια απ' αυτές είναι ότι πρέπει να έχει υψηλή μόρφωση. Να ξέρει να διευθύνει το προσωπικό, πως να χειρίζεται εσωτερικά θέματα ή επιχειρήσεις. Ο αρχηγός δεν έχει καμιά πολιτική δραστηριότητα και τον πολιτικό έλεγχο τον ασκεί το υπουργείο Εσωτερικών» (σ.σ. Η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα με ανεξάρτητο υπουργείο Δημόσιας Τάξης).

Υπήρξαν περιπτώσεις «σύγκρουσης» των συνδικαλιστών με τη διοίκηση, επειδή δεν επιτεύχθηκε κάποια συμφωνία πάνω στα προβαλλόμενα αιτήματα των αστυνομικών;

«Τόσο στη Γερμανία, όσο και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, δεν ήταν αυτονόητο ότι τα αστυνομικά συνδικάτα θα λειτουργούσαν ελεύθερα.

Στη Γερμανία οι σύμμαχοι μέχρι το 1951 δεν αναγνώριζαν τη λειτουργία των σωματείων. Υπήρχε η άποψη ότι το σωματείο δημιουργεί ανησυχία και ταραχές. Σιγά σιγά κατακτήσαμε κάποια δικαιώματα. Θα σας πω ένα προσωπικό παράδειγμα. Κάποτε όταν επέστρεψα από διακοπές είχα αφήσει γένια, παρά την απαγόρευση του κανονισμού του κρατιδίου. Με κάλεσε ο αρχηγός, αλλά όταν με είδε, έκρινε ότι ήμουν ευσταλής, ευπαρουσίαστος. Από τότε κανείς δεν ξανάβαλε θέμα υποχρεωτικού ξυρίσματος. Για να επιστρέψω, όμως στο ερώτημά σας. Απαγορευόταν να κάνουμε διαδήλωση με στολή. Εμείς προχωρήσαμε σε διαδηλώσεις μέχρι που πετύχαμε να μην μας ενοχλούν πλέον.

Εκείνοι που κατέχουν την εξουσία εκχωρούν κάτι στους εργαζόμενους μόνο κάτω από την πίεσή τους. Από μόνοι τους δεν κάνουν τίποτα. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα από την ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος, που το επιβεβαιώνουν.

Στη Γερμανία με διαδηλώσεις πετύχαμε την αύξηση των μισθών μας. Πετύχαμε καταβολή επιδομάτων για νυχτερινή εργασία, για την εργασία στις αργίες, κ.λπ. Πετύχαμε επίδομα επικινδυνότητας με το σκεπτικό ότι οι ίδιοι οι αστυνομικοί είναι υπεύθυνοι ν' αποφασίσουν για το αν και πότε πρέπει να χρησιμοποιήσουν το όπλο του, πότε να συλλάβουν κάποιον κ.λπ.

Είμαστε, όμως, ένας συνδικάτο που δεν ενδιαφέρεται μόνο για την κοινωνική θέση των μελών του. Έχουμε να παίξουμε και πολιτικό ρόλο. Εάν η ελληνική κυβέρνηση επιμείνει στην στάση της και δεν αναγνωρίζει τα ελληνικά αστυνομικά σωματεία θα προχωρήσουμε σε δυναμικές εκδηλώσεις».

Τι σκοπεύετε να κάνετε;;

«Θα πραγματοποιήσουμε διαδήλωση στην Αθήνα με τη συμμετοχή ένστολων αστυνομικών από όλες τις χώρες της Ευρώπης».

Πώς χαρακτηρίζετε τη στάση της κυβέρνησης απέναντι στους Έλληνες συναδέλφους σας;

«Είμαστε πληροφορημένοι για την τακτική που ακολούθησαν και ακολουθούν μέχρι σήμερα οι ηγεσίες του υπουργείου Δημόσιας Τάξης στο θέμα του συνδικαλισμού. Γνωρίζουμε τα εμπόδια που προβάλλουν και τις μεθοδεύσεις που ακολουθούν. Αναλογίζομαι τι ιστορική σημασία έχει η Ελλάδα για την ανάπτυξη των ελευθεριών του ανθρώπου. Αυτό που συντελείται σήμερα είναι μια μεγάλη αμαρτία για την παράδοση και για την αντίληψη του πώς πρέπει να ζουν οι άνθρωποι. Έχω την εντύπωση ότι εδώ στην Ελλάδα βρισκόμαστε σ' ένα δρόμο, που οδηγεί προς τα πίσω».

Πώς σκοπεύετε να βοηθήσετε τους Έλληνες συναδέλφους σας;

«Έχω την αίσθηση πως η Ελλάδα είναι μια δημοκρατία, που ανήκει στην Ευρώπη.

Με τέτοιες όμως αντιλήψεις που επικρατούν στην ηγεσία της Αστυνομίας για το συνδικαλισμό, φοβάμαι ότι δεν θα αποκτήσει συμπάθειες στο εξωτερικό. Ο τρόπος που συμπεριφέρονται στους αστυνομικούς δεν έχει σχέση με τη δημοκρατία. Θυμίζει πρακτικές ανελεύθερων δικτατορικών καθεστώτων.

Εμείς ήρθαμε εδώ για να ασκήσουμε πίεση. Εκπροσωπούμε αστυνομικούς σε 18 χώρες. Θα εξαντλήσουμε όλα τα μέσα. Εάν όμως δεν έχουν διάθεση να αντιληφθούν την πραγματικότητα σε εύλογο χρονικό διάστημα, θα κάνουμε διαδήλωση, όπως σας είπα, στην Αθήνα και θα καλέσουμε εκπροσώπους από όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ακριβώς για να καταδειχτεί στην Ευρώπη ότι στο χώρο της Ελληνικής Αστυνομίας δεν υπάρχει δημοκρατία».

Αλλαγή φρουράς

Στις 8 Αυγούστου 1991, έχουμε αλλαγή φρουράς στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Τον Γιάννη Βασιλειάδη διαδέχεται, στο πλαίσιο ανασχηματισμού της κυβέρνησης, ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος. Οι συνδικαλιστές, όμως, εισπράττουν άλλο ένα «όχι». Ο νέος υπουργός απέρριψε προσωρινά το αίτημα των αστυνομικών για διάλογο, αρνούμενος να συζητηθεί μαζί τους το θέμα του συνδικαλισμού, πριν καταλήξει ο ίδιος σε κάποια συμπεράσματα, όπως είπε. Την απάντηση αυτή την έδωσε ο ίδιος στους δημοσιογράφους, όταν ρωτήθηκε για την ανακοίνωση της ΠΟΑΣΥ, που τον καλούσε σε διάλογο συγκεκριμένη ημέρα (9 Σεπτεμβρίου 1991), επειδή άρχισε η σύνοδος της UISP στο Μπιλμπάο της Ισπανίας και έπρεπε να γνωρίζει τις θέσεις του νέου υπουργού.

«Είμαστε υποχρεωμένοι», έλεγε η σχετική πρόσκληση, «να σας ενημερώσουμε ότι εφόσον δεν γίνει αποδεκτή η πρόσκλησή μας αυτή για συνάντησή σας με αντιπροσωπεία μας, θα βρεθούμε στη δύσκολη θέση, αλλά θα το κάνουμε, να υλοποιήσουμε σχετική απόφαση του προεδρείου της UISP, σύμφωνα με την οποία τον Οκτώβριο του 1991, ένστολοι αστυνομικοί απ' όλες τις χώρες της Ευρώπης θα διαδηλώσουν μαζί μας στην πλατεία Συντάγματος για την έλλειψη δημοκρατίας στην ΕΛ.ΑΣ., διαμαρτυρούμενοι για τις άγριες σε βάρος μας διώξεις».

Ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος εμφανίστηκε απρόθυμος να συναντηθεί άμεσα με τους αστυνομικούς, λέγοντας ότι δεν του αρέσει *«η βάση στην οποία ετέθη το θέμα. Η συμπεριφορά τους δεν νομίζω, πρόσθεσε, ότι προσιδιάζει σε ένοπλο σώμα. Η Αστυνομία πέρα από τον κοινωνικό της χαρακτήρα έχει στρατιωτική δομή και πειθαρχία. Έτσι οφείλουμε να τη διατηρήσουμε».* Στη συνέχεια ο υπουργός είπε ότι θα πρέπει να έχει καταλήξει σε κάποια συμπεράσματα, πριν δεχτεί την αντιπροσωπεία των αστυνομικών. *«Στις 25 μέρες που είμαι εδώ στο υπουργείο δεν έχω ενημερωθεί, δεν είμαι ώριμος να τους δεχτώ»*, πρόσθεσε.

Η Ομοσπονδία, όμως, επιμένει και τρεις ημέρες πριν από την ημερομηνία της πρό-

σκλησης, στις 6 Σεπτεμβρίου 1991, απευθύνει νέα έκκληση προς τον υπουργό: «Ακούστε κι εμάς κύριε υπουργέ», δηλώνει ο Δημήτρης Κυριαζίδης και εξηγεί ότι «οι αστυνομικοί όλο αυτό το χρονικό διάστημα στωικά και ιώβεια υπομένουν τα πάνδεινα (αποτάξεις, απολύσεις, μεταθέσεις, πειθαρχικά συμβούλια, πειθαρχικές ποινές, πρόστιμα κλπ.) με την ελπίδα ότι η πολιτική και φυσική ηγεσία θα αντιληφθεί κάποτε την πραγματικότητα και θα προχωρήσει στον εκδημοκρατισμό του χώρου. Μάταια, όμως, διότι, μεθοδευμένα (ότι είμαστε ανώριμοι, ότι το θέμα είναι υπαρκτό, ότι το θέμα μελετάται κ.ο.κ.) και σταθερά συνεχίζει προς την ίδια κατεύθυνση, διαλύοντας τις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις. Δεν επιζητήσαμε και δεν επιδιώξαμε την αντιπαράθεση. Με υπευθυνότητα, σοβαρότητα και σωφροσύνη μακριά από οποιεσδήποτε μικροπολιτικές διαθέσεις, αν και αδικούμενοι όλα αυτά τα χρόνια, αντιμετωπίσαμε τη μονόπλευρη εκτράχυνση, πλην όμως το μαχαίρι έφτασε στο κόκαλο και ως είναι ιστορικά αποδεδειγμένο «του Έλληνα ο τράχηλος ζυγό δεν υπομένει».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης συνεχίζει να αισιοδοξεί, ωστόσο. Εύχεται δε ο νέος υπουργός να ακολουθήσει μια διαφορετική τακτική απ' αυτήν των προκατόχων του και η επίκληση της «μη ενημέρωσής» του να μην αποτελέσει μέσο παραπομπής της όλης υπόθεσης στο αόρατο μέλλον. Πιστεύει, εξάλλου, ακράδαντα ότι το θέμα δεν είναι προσωπικό, δεν εξαρτάται, δηλαδή, από το ποιος είναι υπουργός Δημόσιας Τάξης, αλλά είναι θέμα γενικότερης πολιτικής βούλησης. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθεί να ελπίζει ότι η συνεχής παρουσία της Ομοσπονδίας, η με διάφορους τρόπους όχληση, αλλά και από μια πλευρά, η αντοχή των αστυνομικών στην σωρεία των διώξεων, καθώς και η επιμονή και η υπομονή τους, με τη βοήθεια και της UISP, θα διαφοροποιήσουν τη θέση της κυβέρνησης.

Δείχνοντας ιώβεια υπομονή δηλώνει ότι «ως Ομοσπονδία θα εξαντλήσουμε κάθε δυνατότητα διαλόγου, δηλαδή μέχρι και τη Δευτέρα 9 Σεπτεμβρίου 1991. Θα περιμένουμε μέχρι και την τελευταία μέρα που ορίσαμε ως χρόνο συνάντησης, να υπάρξει κάποια θετική θέση του νέου υπουργού. Η παραπέρα πορεία μας θα εξαρτηθεί από τη στάση του υπουργού και αποφάσεις θα πάρουμε τη Δευτέρα κατά τη διάρκεια της συνόδου του διοικητικού συμβουλίου».

Η έκκληση του προέδρου της Ομοσπονδίας και η βαρύτητα των καταγγελιών, είναι φανερό ότι έχουν θορυβήσει τα μέγιστα την κυβέρνηση. Την ίδια ημέρα, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης συναντάται αφνιδίως με τους εκπροσώπους των αξιωματικών, ενώ προσδιορίζει το ραντεβού και με την Ομοσπονδία, για τη Δευτέρα 9 Σεπτεμβρίου 1991, όπως η ίδια είχε ζητήσει. Είναι φανερό ότι οι πιέσεις έπιασαν τόπο και ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος έκανε στροφή 180 μοιρών, ενώ ο ίδιος τρεις ημέρες νωρίτερα, μιλώντας στους δημοσιογράφους όχι μόνο είχε αρνηθεί να προσδιορίσει χρονικά κάποιο ραντεβού με συνδικαλιστές αστυνομικούς, αλλά είχε κρίνει και τον εαυτό του «ανώριμο» για μια τέτοια συνάντηση.

Η είδηση, ότι ο υπουργός άλλαξε στάση και αρχίζει το διάλογο με τους συνδικαλιστές προκάλεσε μια κάποια ικανοποίηση και ανακούφιση στους εκπροσώπους της Ομοσπονδίας. Το πλατύ χαμόγελο στα πρόσωπα όλων δεν αποτυπώθηκε, ωστόσο, στην επίσημη ανακοίνωσή τους, αν και χαρακτήρισαν θετική τη στάση του υπουργού.

«Μετά από αγώνες δυο και πλέον χρόνων, ευοδώθηκαν οι προσπάθειές μας για έναρξη διαλόγου με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης», άρχισε η λακωνική ανακοίνωση της 9ης Σεπτεμβρίου 1991 για την πρώτη συνάντηση της Εκτελεστικής Γραμματείας με τον Θεόδωρο Αναγνωστόπουλο και τον γραμματέα του υπουργείου Δημήτρη Καπελαρή.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση της ΠΟΑΣΥ, κατά τη συνάντηση διατυπώθηκαν *«οι θέσεις και οι απόψεις των αστυνομικών γύρω από τη μορφή που πρέπει να δοθεί στο συνδικαλιστικό κίνημα»*, το οποίο, όπως σημειώνουν, *«πρέπει να είναι ενιαίο (αξιωματικοί και χαμηλόβαθμοι), αφού μόνο έτσι θα πάψει η αντιπαράθεση μεταξύ των αστυνομικών και θα μπουν επιτέλους οι βάσεις για λειτουργία της ΕΛ.ΑΣ. με δεσμούς συνεργασίας όλων των αστυνομικών υπαλλήλων. Επίσης ζητήθηκε από τον υπουργό η αποκατάσταση των διωχθέντων συνδικαλιστικών στελεχών, καθώς και η απρόσκοπτη λειτουργία των σωματείων. Από την πλευρά του, σημειώνεται στην ανακοίνωση, ο κ. υπουργός δεσμεύτηκε να μελετήσει το θέμα, δίνοντάς μας την εντύπωση ότι σύντομα θα δούμε τους συναδέλφους μας κοντά στις οικογένειές τους».*

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Θεόδωρος Αναγνωστόπουλός, μετά τη συνάντηση με την ΠΟΑΣΥ, απαντώντας σε ερωτήσεις δημοσιογράφων, επιφυλάχτηκε να απαντήσει στα θέματα που του τέθηκαν και δήλωσε ότι αυτό θα γίνει κατά τη διάρκεια νέας συνάντησης με την ΠΟΑΣΥ, προς το τέλος του Σεπτεμβρίου. Θυμάμαι ότι τον είχα ρωτήσει επίμονα πότε ακριβώς θα ολοκληρωθεί η μελέτη του όλου θέματος και πότε θα προωθηθεί η νομοθετική ρύθμιση στη βουλή. Μου είπε ότι δεν μπορεί να προσδιορίσει χρονικά τις εξελίξεις. *«Μέχρι τότε»*, πρόσθεσε ο ίδιος, *«από τους αστυνομικούς ζητήσα σεβασμό στους κανονισμούς. Προσπάθησα να τους δώσω να καταλάβουν ότι συνεργάζομαι μαζί τους για να βρούμε τον καλύτερο δρόμο».* Ομολογώ ότι η ευθύτητα που τον διέκρινε ως πολιτικό πρόσωπο, εξέπεμπε *«θετική ενέργεια».* Αισιοδοξούσαμε όλοι ότι επί των ημερών του θα γραφόταν το τέλος μιας νέας αρχής.

Το υπόμνημα

Στο πεντασέλιδο υπόμνημα που κατατέθηκε στον υπουργό, οι συνδικαλιστές σημειώνουν μεταξύ άλλων, ότι δεν είναι ενάντια στην ιεραρχία και ούτε φυσικά προσδοκούν με το συνδικαλισμό να φτιάξουν μια δεύτερη διοίκηση. Και τονίζουν:

«Δηλώνουμε έτοιμοι να βοηθήσουμε την κάθε προσπάθεια που θα τείνει να εκδημοκρατίσει και να εκσυγχρονίσει το χώρο μας. Καθιστούμε παράλληλα σαφές ότι όσον αφορά τη μορφή, που τελικά θα δοθεί στο συνδικαλιστικό μας κίνημα, τη θέλουμε σύμ-

φωνη με τη συνταγματική επιταγή. Σίγουρα δεν είμαστε διατεθειμένοι να δεχθούμε αντί συνδικαλισμού, να δούμε εκπολιτιστικούς συλλόγους και άτυπες συνδικαλιστικές επιτροπές και ούτε φυσικά θα δεχθούμε συνδικαλισμό των μεγάλων και των μικρών».

Ιδιαίτερη βαρύτητα προσδίδεται στα περιστατικά σήψης και διαφθοράς και στη συμμετοχή αστυνομικών στο έγκλημα και την προστασία του. Συγκεκριμένα, αναφέρεται για το θέμα αυτό:

«Οι αποκαλυπτόμενοι δράστες είναι χαμηλόβαθμοι κατά κανόνα αστυνομικοί, για τους οποίους δεν λειτούργησαν τα στεγανά προστασίας που έκτισαν γύρω τους, απόδειξη του ότι αυτό που παρεμποδίζει την αποκάλυψη είναι τα στεγανά, που μεγαλώνουν όσο μεγαλώνει και ο βαθμός κάποιου ανάμεσά μας. Πρώτοι εμείς προτείναμε στους χώρους μας την καθιέρωση του «πόθεν έσχες», για να δικαιολογήσουν κάποιοι ανάμεσά μας τις όποιες περιουσίες απέκτησαν κατά τη διάρκεια παραμονής τους στο Σώμα και για να μπει επιτέλους φραγμός στην αναζήτηση του παράνομου χρήματος.

Η πρότασή μας αυτή αμφισβητήθηκε και στελέχη μας προσδιορίστηκαν δυσφημούντες και διασύροντες την ΕΛ.ΑΣ., προφανώς γιατί τόλμησαν να παραδεχθούν μια αλήθεια που ολόκληρη η ελληνική κοινωνία γνωρίζει και που σε τελική ανάλυση, η παρασιώπησή της από μας, θα αποτελούσε σαφές δείγμα αφερέγγυας συνδικαλιστικής έκφρασης, αφού θα υποδήλωνε πρόθεση κάλυψης από μέρους μας, παράνομων πράξεων κάποιων ανάμεσά μας. Προτείναμε διαχειριστικό έλεγχο εξόδων ασφαλείας και παράστασης, αφού η διαχείρισή τους αποτελεί σκανδαλώδη διαδικασία.

Δεν υπόκεινται σε έλεγχο, ήταν η απάντηση κάποιων αρμοδίων. Επομένως, μπορεί ο οιοσδήποτε να τα καρπούται νομίμως ...».

Να ποιες ήταν οι θέσεις της ΠΟΑΣΥ, όπως κατατίθενται στο Πλαίσιο Αρχών:

«Διαστάσεις κοινωνικού φαινομένου παίρνουν πλέον στους χώρους μας περιστατικά με δράστες Αστυνομικούς Υπαλλήλους που είτε ενέχονται και συμμετέχουν στο έγκλημα - είτε το καλύπτουν και το προστατεύουν.

Από την πλευρά της η Ελληνική Πολιτεία πιστεύει ότι η παραπομπή και μόνο των αποκαλυφθέντων ενόχων στη δικαιοσύνη, λύνει το πρόβλημα.

Ουδείς ασχολήθηκε ποτέ σοβαρά με τις αιτίες εμφάνισης αυτού του φαινομένου. Τι είναι αυτό που το γεννά; Τι το υποβοηθά και το διαιωνίζει; Γιατί επιβιώνει;

Πρέπει αρχικά να διευκρινίσουμε ότι τα επίορκα αυτά στελέχη μας, αποτελούν μια μικρή, αλλά σίγουρα όχι αμελητέα μειοψηφία στους χώρους μας. Οι συγκεκριμένες όμως πράξεις τους απηχούν πάνω στη συντριπτική έντιμη πλειοψηφία μας. Χάνουμε σταθερά την αξιοπιστία μας. Το κύρος μας τραυματίζεται ανεπανόρθωτα. Οι φήμες δίνουν και παίρνουν. Πολλές φορές δίκαια - άλλες άδικα. Μέσα σ' ένα πλήθος στεγανών, που ο καθένας στην ΕΛ.ΑΣ. μπορεί να κτίζει γύρω του για να κάνει δυσκολότερη την προσέγγισή του και αδύνατη την αποκάλυψή του, αυτοί που τελικά αποκαλύπτονται είναι εκείνοι για τους οποίους δεν λειτούργησαν τα στεγανά προστασίας

ή γιατί κάποιои είχαν την ευαισθησία και τη ευσυνειδησία να λειτουργήσουν επαγγελματικά και τους αποκαλύψουν.

Η αποκάλυψη όμως όλων όσων είδαν μέχρι σήμερα το φως της δημοσιότητας δεν οφείλετο σχεδόν ποτέ σε κάποια οργανωμένη προσπάθεια κάθαρσης και πάντα αποτελούσε τυχαίο γεγονός.

Τα μέχρι σήμερα αποκαλυφθέντα, αποτελούν όπως είναι φυσικό, μέρος των συμβαινόντων. Στα κατά καιρούς αποκαλυπτόμενα περιστατικά, δράστες κατά πλειοψηφία, χαμηλόβαθμοι Αστυνομικοί Υπάλληλοι. Μέχρι σήμερα δεν αποκαλύφθηκε σχεδόν κανένα περιστατικό με συμμετοχή υψηλόβαθμου στελέχους μας ή τουλάχιστον δεν είδε το φως της δημοσιότητας, που σημαίνει δυο τινά:

- ή ότι υψηλόβαθμα στελέχη μας δεν συμμετέχουν
- ή ότι είναι τέτοια τα στεγανά προστασίας τους, ώστε να καθίσταται δύσκολη η προσέγγιση τους και σχεδόν αδύνατη η αποκάλυψη.

Οι υψηλές κορώνες και οι θριαμβολογίες από πλευράς κάποιων, που συνετέλεσαν στην αποκάλυψη περιστατικών με δράστες Αστυνομικούς, αποτελεί όχι σπάνια μια πράξη ενίσχυσης των στεγανών προστασίας κάποιων άλλων, που έτσι αποκτούν και άλλοθι εντιμότητας.

Αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός ότι η ΕΛ.ΑΣ. στήριξε τη λειτουργία της μέσα σε αδιαφανείς κανόνες λειτουργίας που εξυπηρετούν τις ανάγκες της ευκολότερης διοίκησης».

Στο υπόμνημα άμεσων αιτημάτων που υποβλήθηκε στον υπουργό Δημόσιας Τάξης υπογραμμίζοταν, επίσης, ότι «για να διαμορφωθεί κάτω από ήπιο κλίμα η νέα δρομολογούμενη κατάσταση πραγμάτων και μέχρις ότου καταλήξουμε στην τελική μορφή που θα δοθεί στο συνδικαλιστικό κίνημα στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ., φρονούμε ότι θα πρέπει στη φάση αυτή λειτουργίας μας, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης να προβεί σε ορισμένες υποχωρήσεις σαν δείγμα καλής θέλησης και απόδειξης ότι ο διάλογος γίνεται στη βάση κοινά αποδεκτών δεδομένων».

Η ΠΟΑΣΥ ζητούσε από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης:

1^ο) Την έκδοση εγκυκλίου για την α) διευκόλυνση μελών Διοίκησης Πρωτοβάθμιων Ενώσεων και Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, για σύγκληση οργάνων τους και β) για την απρόσκοπτη λειτουργία των οργανώσεών μας, χωρίς παρεμβάσεις της διοίκησης.

2^ο) Την επαναφορά και αποκατάσταση διωχθέντων συνδικαλιστών βάσει του πίνακα που υποβλήθηκε. Έλεγχο περιπτώσεων αστυνομικών που μετατέθηκαν παρά τους τύπους και σήμερα, όντες μακριά από τις οικογένειές τους, αντιμετωπίζουν αξεπέραστα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα.

3^{ον}) Το πάγωμα ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΘΕΣΕΩΝ, ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΖΗΤΗΘΗΚΑΝ ΜΕ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ. Ανάκληση όλων των μεταθέσεων, λόγω έναρξης νέας σχολικής περιόδου, επειδή η τυχόν πραγματοποίησή τους θα δημιουργήσει, αντί να επιλύσει προβλήματα.

4^{ον}) Τη διευκόλυνση κράτησης και αποστολής συνδρομών στα κατά τόπο σωματεία.

Διακομματική συνεννόηση

Οι συνδικαλιστές, όμως, δεν αναμένουν πότε θα ανοίξει τα χαρτιά του το υπουργείο. Τάσσονται υπέρ της διακομματικής αντιμετώπισης του θέματος του συνδικαλισμού και ζητούν συνάντηση με τη Γενική Γραμματέα της Κ.Ε. του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα⁴², η οποία πραγματοποιείται στις 23 Σεπτεμβρίου 1991. Η Αλέκα Παπαρήγα δεν δίστασε να υιοθετήσει τα αιτήματα που υποβλήθηκαν και συμμερίστηκε τις ανησυχίες τους, διότι «το πρώτο βήμα που σημειώθηκε στο θέμα του συνδικαλισμού, με τη συνάντησή τους με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης, έμεινε εκεί που ήταν», όπως είπε.

Ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ Δημήτρης Κυριαζίδης ζήτησε από το ΚΚΕ να πιέσει την κυβέρνηση να προχωρήσει στην υλοποίηση των προεκλογικών της εξαγγελιών. «Δεν πρέπει, είπε, να μείνει στο στάδιο της θεωρίας, αλλά να προχωρήσει σε έργα. Ζητάμε να δημιουργηθεί μια διακομματική επιτροπή που και με τη δική μας συμβολή θα καταλήξει σε συγκεκριμένο νομοθετικό πλαίσιο για τη λειτουργία των συνδικαλιστικών μας ενώσεων. Στην κατεύθυνση αυτή αρχίσαμε τις ενημερωτικές μας συναντήσεις με τα πολιτικά κόμματα. Βασικό αίτημα είναι, επίσης η αναστολή των διώξεων για συνδικαλιστική δράση».

42. Εξελέγη από το 13ο συνέδριο του ΚΚΕ, το Φεβρουάριο του 1991, γεγονός που οδήγησε στη «διάσπασή» του. Πολλά στελέχη του παρέμειναν στον Συνασπισμό (ΚΚΕ –Ελληνική Αριστερά), ο οποίος συνέχισε να λειτουργεί, στοχεύοντας σε νέες συνεργασίες με άλλους φορείς και προσωπικότητες της Αριστεράς

Η προκήρυξη του Σωματίου της Δράμας στις 27 Ιουνίου 1989 με αφορμή την πρώτη επέτειο της ίδρυσής του

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΜΕΛΟΣ Α.Δ.Ε.Δ.Υ. ΜΕΛΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ Σ.Ε.Σ.Υ.

ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΡΧΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

- ΘΕΣΕΙΣ - ΑΠΟΦΕΙΣ
- ΣΚΟΠΟΙ
- ΣΤΟΧΟΙ
- ΑΓΗΘΑΤΑ
- ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Το εξώφυλλο της ειδικής έκδοσης της Π.Ο.Α.Σ.Υ για το Πλαίσιο Αρχών Λειτουργίας του συνδικαλιστικού κινήματος

Χωρίς δικηγόρο στο πειθαρχικό οι αστυνομικοί...

ΠΡΟΣΤΑΣΗ

- Της αντικαταστατικής διαταγής προ μνηστών για τη λειψαντιλία Αλέξανδρου των αστυνομικών ασφαλιστήρια Π.Α. που απαγορεύει ο δι. Ανταγωνιστικός
- «Προστασία δικηγόρου» δήλωσε στο «Α» ο αρμόδιος της οικονομικής διαπραγμάτευσης

Δημοσιεύματα του «Ριζοσπάστη» για τις διώξεις των συνδικαλιστών και για την μη συμμετοχή συνηγόρου στην πειθαρχική διαδικασία

Αστυνομικός απολογείται γιατί μίλησε για τη διαφθορά

Επει εφαρμόζει ο υπουργός Δημόσιας Τάξης τις προεκλογικές εξαγγελίες του κλιμακώσε του για ελεύθερο συνδικαλισμό στα Σώματα Ασφαλείας

Η Α. Αποστολίδης

ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«Βγήκαμε από την... παρανομία»!

Η νέα συνάντηση της Ομοσπονδίας με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Θεόδωρο Αναγνωστόπουλο πραγματοποιήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1991 στις δυο μετά το μεσημέρι. Μετά από μια τετραετία σκληρών αγώνων, από τα πρόσωπα όλων έβγαине μια αίσθηση χαράς και αισιοδοξίας.

Οι συνδικαλιστές αποχωρούν από το υπουργείο, γνωρίζοντας ωστόσο, ότι ο δρόμος είναι ακόμα μακρύς και στρωμένος, προφανώς, όχι με ροδοπέταλα. Προχωρούν, όμως, σταθερά στον ωραίο αγώνα τους με χιλιάδες άλλους ευσυνείδητους αστυνομικούς, που πίστεψαν στα ιδανικά του ελεύθερου συνδικαλισμού στα Σώματα Ασφαλείας και συγκρούστηκαν με το κατεστημένο για να κάνουν πράξη τα οράματά τους.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης δήλωσε μετά τη συνάντηση *«βγήκαμε από την παρανομία»*, τονίζοντας ότι έγινε ένα θετικό βήμα με την αναγνώριση της λειτουργίας μας». Από την πλευρά του ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος, λειτουργώντας παρεκκυστικά τους ζήτησε «να τα βρουν» με την ΕΚΑ και την Ένωση Αξιωματικών, έχοντας ήδη συναντηθεί και με τους εκπροσώπους της (το καταστατικό της Ένωσης Αξιωματικών είχε εγκριθεί στις 21 Μαρτίου 1989 βάσει των διατάξεων του Αστικού Κώδικα και απηχούσε αντίστοιχες αρχές με την ΕΚΑ, σε ότι όμως αφορά τους αξιωματικούς και τη διάκριση των σωματείων σε ανωτέρων και κατωτέρων).

Ενδεικτικό του κλίματος των ημερών, είναι πάντως το δημοσίευμα της εφημερίδας «Ελεύθερος Τύπος» για τις συναντήσεις αυτές, όπου τονίζοταν ότι το ΠΑΣΟΚ ουδέποτε δέχθηκε να συζητήσει με συνδικαλιστές, αντιθέτως τους επεφύλασσε διώξεις, ενώ όταν φούντωσε ο συνδικαλισμός, «το ΠΑΣΟΚ μάζεψε 40 αστυνομικούς έμπιστους της Χαριλάου Τρικούπη που υπηρετούσαν στην ΕΥΠ και παρακολουθούσαν τηλέφωνα και τους ονόμασε ...συνδικαλιστές!!!».

Ένα μήνα αργότερα, για να καταλάβει κανείς την αξιοπιστία του πολιτικού λόγου, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας και γραμματέας του σωματίου της Δράμας, ετοιμαζόταν να καθίσουν στο σκαμνί του κατηγορουμένου, ως κοινός εγκληματίας!

Στο Τριμελές!

Την Τετάρτη, 16 Οκτωβρίου 1991, ο Δημήτρης Κυριαζίδης εμφανίστηκε ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Δράμας, κατηγορούμενος από τον τότε ασκούντα χρέη αστυνομικού διευθυντή Δημήτριο Μπακιρτζή, επειδή αρνήθηκε να υπακούσει στην παράνομη διαταγή για τη μετάθεσή του από τη Δράμα στην Κλεισούρα. Η μετά-

θεση να μην είχε ανακληθεί από το Πρωτοδικείο Δράμας, «πλην όμως η απόφαση αυτή δεν έγινε αποδεκτή από την τότε πολιτική και φυσική ηγεσία του υπουργείου, η οποία έπειτα από σχετικό αίτημα του προαναφερθέντος αστυνομικού υποδιευθυντή, εξουσιοδότησε αυτόν να παραπέμψει τον γενικό γραμματέα του σωματείου στον εισαγγελέα», όπως χαρακτηριστικά αναφερόταν στο δελτίο τύπου της Ομοσπονδίας.

Η Ομοσπονδία κάλεσε τους μαζικούς φορείς και τους αστυνομικούς του νομού να συμπαρασταθούν κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας στον δοκιμαζόμενο συνάδελφο, καταγγέλοντας τη διοίκηση για την απαράδεκτη στάση της να αφήσει την υπόθεση να φτάσει στην ποινική δικαιοσύνη. Ήταν μια εκδικητική συμπεριφορά που δεν είχε υποστεί ποτέ μέχρι σήμερα, κανένας άλλος συνδικαλιστής αστυνομικός.

Χαρακτηριστική ήταν η ανοιχτή επιστολή προς τον Δημήτρη Μπακιρτζή, που του απηύθυνε το σωματείο της Δράμας, δυο μέρες πριν από την δίκη, καταγγέλοντάς τον ότι αρνήθηκε το διάλογο με το σωματείο ακόμα και μετά την προτροπή του νέου υπουργού Δημόσιας Τάξης για τα σοβαρά προβλήματα των αστυνομικών του νομού. Του καταλογίζει πρόθεση ως προς την αντιμετώπιση της δίωξης του προέδρου και ευθυγράμμισή του με τις επιλογές της καταδικασμένης στη συνείδηση των αστυνομικών, προηγούμενης ηγεσίας. Ιδού το περιεχόμενό της:

«Αναμέναμε μέχρι και την τελευταία στιγμή να επιδείξετε, ως αρμόζει στο αξίωμα και στην ιδιότητά σας, υπευθυνότητα, ώστε η όλη υπόθεση την οποία εσείς προκαλέσατε να έπαιρνε αίσιο τέλος. Δεν το πράξατε, μολονότι είχατε και τη δυνατότητα και την ευχέρεια. Δεν είχατε την ευαισθησία να ζητήσετε την ανάκληση της ποινικής δίωξης του γ.γ. που εσείς ο ίδιος προκαλέσατε, όταν πολύ καλά γνωρίζετε ότι η ΕΔΕ που εσείς πάλι προκαλέσατε σε βάρος του, τέθηκε από πλευράς υπουργείου ΑΡΧΕΙΟ. Προτιμήσατε την οδό της αντιπαράθεσης. Όμως αυτός που σπέρνει ανέμους θερίζει θύελλες». Και σε άλλο σημείο:

«Αρχές 1989, το Σωματείο μας βρίσκεται στα νηπιακά του βήματα. Η τότε κυβέρνηση αρνούμενη τη συνταγματική επιταγή που θέλει την ελεύθερη λειτουργία των ενώσεων των αστυνομικών, στρέφεται κατ' αυτών. Προσπαθεί να καταπνίξει το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών. Μάταια, όμως.

Η πλειονότητα των αστυνομικών ανεξάρτητα βαθμού είναι υπέρ της ανάπτυξης συνδικαλισμού και στην Ελληνική Αστυνομία, αφού από δεκαετίες υπάρχει σε όλες τις χώρες της ΕΟΚ.

Υπήρξαν και εξαιρέσεις. Παρόμοια εξαίρεση αποτελέσατε και σεις και εξ αρχής υπήρξατε αρνητής και πολέμιος της ιερής αυτής ιδέας. Αντί να έλθετε αρωγός στην όλη προσπάθειά μας, πολεμήσατε αυτή αμειλικτα. Παρακολουθήσατε, «με τους δικούς σας ανθρώπους» κάθε δραστηριότητά μας και ενημερώνατε αμέσως το υπουργείο. Όμως, κύριε διευθυντά η ιδέα δεν πολεμιέται. Αλλωστε, ο αγώνας μας ήταν και είναι ιερός. Δεν επιδιώκαμε και δεν επιδιώκουμε οφίτσια ή κάποια υπηρεσιακή ανέλιξη, καταπατώντας

συναδέλφους, οικογένειες, ανθρώπινες σχέσεις. Επιδιώκαμε και επιδιώκουμε ανθρώπινη αντιμετώπιση και διάλογο για την επίλυση των αναφερομένων προβλημάτων μας.

Η πρώτη τότε επίσημη ανακοίνωσή μας (Απρίλιος 1989) που ανέλυε τους σκοπούς του Σωματείου, συνοδεύτηκε από ένορκη διοικητική εξέταση σε βάρος του γενικού γραμματέα μόνο. Άραγε, γιατί; Ταυτόχρονα μεθοδεύσατε τη μετάθεσή του και μέσα σε μια νύχτα με τηλεγραφική διαταγή που εκμαιεύσατε από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης «εξορίσατε» αυτόν στην Κλεισούρα Καστοριάς (Απρίλιος 1989).

Όμως τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν, όπως τα μεθοδεύσατε. Ο γενικός γραμματέας του σωματείου παρέμεινε στη Δράμα, άσχετα αν υποχρεώθηκε να εισαχθεί στο Γενικό Νοσοκομείο Δράμας. Οι ενέργειές σας αυτές, αντί να πιοήσουν το ηθικό του διοικητικού συμβουλίου, έφεραν αντίθετα αποτελέσματα. Συσπείρωσαν γύρω από αυτό όλους τους αστυνομικούς του νομού, που εντάχθηκαν στο σύνολό τους στο σωματείο και το δ.σ. με νέα πνοή και δύναμη συνέχισε να αγωνίζεται. Σεις συνεχίσατε το «παράδοξο» έργο σας. Ελέγξατε πειθαρχικά όλα τα μέλη του δ.σ. για ανακοίνωση που εξέδωσε το σωματείο τον Απρίλιο του 1989».

Και παρακάτω: «Παρά τις εκκλήσεις μας, όπως παύσετε την τακτική αυτή, γιατί ήταν κρίμα οικογενειάρχες άνθρωποι με ελάχιστα χρόνια υπηρεσίας να βρίσκονται στο δρόμο, κωφεύσατε. «Εκτελώ εντολές της κυβέρνησης και δεν θα θυσιάσω την καριέρα μου για σας», αυτή ήταν δυστυχώς η απάντησή σας.

Ευτυχώς για όλους εμάς μεσολάβησαν οι γιορτές του Πάσχα και η προεκλογική περίοδος, κατά το χρονικό διάστημα των οποίων απαγορεύονταν οι μεταθέσεις. Η νέα κυβέρνηση που προέκλυψε, έθεσε όλες τις υποθέσεις Αρχείο.

Η προεκλογική εκείνη περίοδος βρήκε το γενικό γραμματέα, του οποίου στο μεταξύ είχε λήξει η αναρρωτική άδεια, εξερχόμενος του νοσοκομείου, στη Δράμα. Αυτό ήταν ενοχλητικό για σας. Έτσι, παρά τις υφιστάμενες διαταγές που απαγορεύουν οποιαδήποτε μετακίνηση, εκμαιεύσατε από το υπουργείο προσωπική διαταγή και αυτό που ίσχυε για όλους τους αστυνομικούς της χώρας, δεν ίσχυε πλέον για τον γενικό γραμματέα. Στη συγκεκριμένη όμως φάση η δικαιοσύνη ανεπηρέαστη έπραξε το καθήκον της. Με προσωρινή διαταγή του Πρωτοδικείου Δράμας αναστάληκε η εκτέλεση της μετάθεσής του, πλην όμως δεν σεβαστήκατε ούτε την απόφαση αυτή και επιχειρήσατε απειλητικά πλέον να μεταθέσετε αυτόν. Μάταια όμως. Ο ίδιος προτίμησε να μείνει στη Δράμα, παρά τις απειλές για επικείμενη σύλληψή του. Αρχεστήκατε, δεν ξέρουμε γιατί, στο να παραπέμψετε αυτόν στον κ. Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Δράμας.

Η δίκη ορίστηκε μετά από τόσο καιρό για τις 16.10.1991.

Είχατε κι έχετε το χρόνο να ανακαλέσετε, την όλη ενέργειά σας, σε ανταπόδοση των όσων σε βάρος μας πράξατε.

Όποιο όμως κι αν είναι το αποτέλεσμα, εμείς θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, όπως πράξαμε μέχρι σήμερα μακριά από μικροπολιτικές διαθέσεις για ένα καλύτερο αύριο για μας, για τις οικογένειές μας, για την Ελληνική Αστυνομία και ειδικότερα για

το κοινωνικό σύνολο που για μας είναι ο Δραμινός λαός που τόσο μας συμπαραστάθηκε και μας συμπαρίσταται όλα αυτά τα χρόνια.

Τελειώνοντας επισημαίνουμε ότι, «έκαστος κρίνεται κατά τα έργα του».

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος Βασίλειος Μάνδαλος και

Ο Γενικός Γραμματέας Δημήτρης Κυριαζίδης

Ανήμερα της δίκης, η αίθουσα του δικαστηρίου στη Δράμα ήταν πραγματικά ασφυκτικά γεμάτη. Στο εδώλιο του κατηγορουμένου ο Δημήτρης Κυριαζίδης ανέτρεψε ένα προς ένα τα «επιχειρήματα» των διωκτών του. Τελικά, το δικαστήριο εξέδωσε αθωωτική απόφαση «λόγω αμφιβολιών», ενώ από την πλευρά των μηνυτών του ακούστηκαν, αλλά δεν υιοθετήθηκαν από τους δικαστές, απίθανες απόψεις.

Η τοπική καθημερινή εφημερίδα «ΗΧΩ» αφιέρωσε το πρωτοσέλιδό της στη σημαντική αυτή απόφαση για το μέλλον του συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ. και έγραψε, μεταξύ άλλων:

«Κατά την ακροαματική διαδικασία οι μάρτυρες κατηγορίας υποστήριξαν ότι ο κ. Κυριαζίδης εγκλημάτησε σε βάρος της υπηρεσίας, αφού αρνήθηκε να εκτελέσει διαταγή που αφορούσε τη μετάθεσή του και αρνήθηκαν οποιαδήποτε προσωπική εμπάθεια εναντίον του». Η συμπεριφορά των μαρτύρων προκάλεσε και ενδοδικαστική κρίση, καθώς ο Εισαγγελέας ταυτίστηκε με τα λεγόμενά τους και κάποια στιγμή μάλιστα ισχυρίστηκε με κομπασμό: «Ο αστυνομικός δικαιούται μόνο το μισθό του. Αυτόν που του δίνει η πολιτεία και την άδειά του, όταν μπορεί η υπηρεσία. Κανένα άλλο»!

Αντιθέτως, ο πρόεδρος του δικαστηρίου Βόσκας, απευθυνόμενος στο μάρτυρα Τσιφούτη που ζητούσε να καταδικαστεί ο κατηγορούμενος διότι «κινδυνεύει η Αστυνομία», σχολίασε: *Δεν κινδυνεύει η Αστυνομία από τον κατηγορούμενο, αλλά από άτομα σαν κι εσένα!*

Με δήλωσή του στη «Ηχώ» ο Δημήτρης Κυριαζίδης, αμέσως μετά, επισήμανε ότι η απόφαση του δικαστηρίου δικαιώνει όλους τους αγώνες, τόσο τους δικούς του, όσο και όλων των συναδέλφων *«για την κοινή μας προσπάθεια να βελτιώσουμε τις συνθήκες δουλειάς μας, την εξυπηρέτηση που προσφέρουμε στον Ελληνικό λαό και να προωθήσουμε τον εκδημοκρατισμό στα Σώματα Ασφαλείας. Πιστεύω ότι ο Ελληνικός λαός βλέπει με μεγάλη συμπάθεια την προσπάθειά μας και ότι οι συνδικαλιστές αστυνομικοί έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη του».*

«Ο αστυνομικός υποδιευθυντής Δημήτρης Μπακιριτζής και ο υπαστυνόμος Β' Πασχάλης Τσιφούτης έκαναν έκκληση στο δικαστήριο να μην αθωωθεί ο Δημήτρης Κυριαζίδης γιατί όπως υποστήριξαν σε αντίθετη περίπτωση θα υπάρξει πρόβλημα διοίκησης. Επίσης υποστήριξαν ότι αν υπάρξει συνδικαλισμός θα διαλυθεί η Αστυνομία...», έγραψε ο «Ριζοσπάστης», την επομένη, 17 Οκτωβρίου 1991.

Ολοταχώς για πανευρωπαϊκό συλλαλητήριο

Η Ομοσπονδία, στις 19 Οκτωβρίου 1991, απευθύνθηκε εκ νέου στον υπουργό, για συνάντηση μαζί του, χωρίς όμως να υπάρξει ανταπόκριση. Διερωτάται αν ήταν πολιτικός ελιγμός η πρώτη συνάντηση για να αποφευχθεί το συλλαλητήριο των αστυνομικών της Ευρώπης στο κέντρο της Αθήνας και προειδοποιεί ότι στο επόμενο διοικητικό συμβούλιο θα αποφασισθεί η ημερομηνία πραγματοποίησης του πανευρωπαϊκού συλλαλητηρίου, *«όπου, όμως, πλέον θα διαδηλώσουμε την έλλειψη δημοκρατίας στη χώρα μας»!*

Η Ομοσπονδία κάνει για μια ακόμα φορά έκκληση να αποκατασταθούν τα διωχθέντα στελέχη της και να συνεχιστεί ο διάλογος μεταξύ ηγεσίας και συνδικαλιστών με νέα συνάντηση τις αμέσως προσεχείς ημέρες..

Ο υπουργός θορυβείται και απαντά στις 22 Οκτωβρίου 1991 με επιστολή του προς την Εκτελεστική Γραμματεία, όπου προσπαθεί να δικαιολογηθεί, υποστηρίζοντας ότι η ΠΟΑΣΥ είναι εκείνη που δεν έχει υποβάλλει κοινές προτάσεις.

Στο απαντητικό της έγγραφο, η Ομοσπονδία τονίζει ότι ουδέποτε είχε δεσμευτεί να καταθέσει κοινές προτάσεις και επικαλείται και την άνευ αποτελέσματος συνάντηση με τις λοιπές ενώσεις (ΕΚΑ και Αξιωματικών που λειτουργούν με τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα) και η οποία είχε γίνει στις 22 Οκτωβρίου 1991.

Η ΠΟΑΣΥ επιμένει, λοιπόν, ότι πρέπει να συσταθεί μια επιτροπή υπό την προεδρία του υπουργού με τη συμμετοχή εκπροσώπων των κομμάτων ώστε να υπάρξει ένα κοινά αποδεκτό σχέδιο νόμου, σε διαφορετική περίπτωση μονομερούς ρύθμισης του θέματος τονίζει ότι *«κάποιοι θα συνεχίσουν να βρίσκονται στην «έννομη παρανομία». Δεν αποτελούμε κάποιες ομαδούλες, όπως μας αποκαλέσατε στη Βουλή. Ενδεχομένως κάποιοι από μας να λειτουργούν προσωρινά και να εμφανίστηκαν εκ νέου. Ως Ομοσπονδία, όμως, δεν παραβλέπουμε τις υπάρξεις αυτές. Κατορθώσαμε να επιβιώσουμε όλα αυτά τα χρόνια έστω και αν το τίμημα ήταν βαρύ. Δεν επιτρέψαμε ως διαπιστώσατε και δεν θα επιτρέψουμε την είσοδο των κομμάτων στη λειτουργία μας. Πιστεύουμε ότι ο ρόλος αυτών είναι άλλος».*

Κλείνοντας την επιστολή της, η Ομοσπονδία υπενθυμίζει ότι οι προτάσεις της έχουν κοινοποιηθεί προ πολλού στον ίδιο και στο υπουργείο.

Ο χρόνος κυλά χωρίς ανταπόκριση από την άλλη πλευρά. Ή μάλλον η άλλη πλευρά συνεχίζει στη γνώριμη τακτική των διώξεων, αφού στις 10 Δεκεμβρίου 1991 ο Δημήτρης Κυριαζίδης παραλαμβάνει μια ακόμα κλήση προς ...απολογία στο πλαίσιο της ΕΔΕ που έχουμε προαναφέρει. Είναι για τη συνέντευξη που είχε δώσει στην εφημερίδα «Τα Νέα» στις 28 Φεβρουαρίου 1991 και στην οποία, κατά τους διώκτες του, ανέφερε *«ανακρίβειες σε βάρος της Ελληνικής Αστυνομίας»* και παράλληλα ασκούσε *«δημόσια κριτική περί αυτών χωρίς την άδεια της Υπηρεσίας, ιδίως δια των φράσεων*

«μιλάμε δηλαδή για διαλυμένη Αστυνομία η οποία λειτουργεί μόνο από τύχη», «ο αστυνομικός σήμερα πηγαίνει στην υπηρεσία και εκ των πραγμάτων δεν ασχολείται με ό,τι γίνεται γύρω του, έστω κι αν χρειάζεται να παρέμβει κάπου για να βοηθήσει», «κανείς δεν αναφέρει κάτι έστω κι αν γνωρίζει ... όλοι σιωπούν», κατά παράβαση του άρθρου 3 παρ. 33 του Π.Δ. 96/86, σε συνδυασμό με το άρθρο 8 Ν.Δ. 343/1969...

Άσχημα νέα

Λίγο πριν φύγει το 1991, μια δυσάρεστη εξέλιξη έρχεται να μαυρίσει τις καρδιές των πρωτοπόρων συνδικαλιστών της Ομοσπονδίας. Στις 7 Νοεμβρίου, ο Χέρμαν Λουτς ενημερώνει την Ομοσπονδία ότι απορρίφθηκε το αίτημά της για εγγραφή της Ομοσπονδίας στην UISP.

Μόλις ξεπεράστηκε το πρώτο σοκ, στις 18 Νοεμβρίου 1991 η Ομοσπονδία απαντά με μακροσκελές ενημερωτικό σημείωμα, στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρεται σαφώς ότι *«από μερικά στελέχη μας εκφράστηκε η άποψη ότι στην αρνητική θέση μελών της εκτελεστικής επιτροπής συνέβαλε παρέμβαση της κυβέρνησης. Κάτι τέτοιο προσωπικά δεν το πιστεύω»,* σημειώνει ο Δημήτρης Κυριαζίδης, μη παραλείποντας πάντως να αναφέρει ότι η πρώτη συνάντηση της Ομοσπονδίας με τον Θεόδωρο Αναγνωστόπουλο συνέπεσε με τον χρόνο διεξαγωγής της συνόδου της UISP στο Μπλιμπάο. *«Ίσως αυτό να συνετέλεσε στην συνάντησή μας με τον υπουργό, δεδομένου ότι είχαμε δημοσιοποιήσει το γεγονός της συνόδου»,* έγραψε στην ίδια επιστολή, για να πληροφορήσει στη συνέχεια τον συνάδελφό του ότι *«απ' ό,τι διαφαίνεται αγαπητέ Χέρμαν, η σημερινή κυβέρνηση κινείται στο να μας παραχωρήσει κάποιο στοιχειώδες δικαίωμα συνδικαλιστικής έκφρασης για να αποφύγει την γενική κατακραυγή και προσπάθειά της είναι να περιορίσει την δυνατότητα παρέμβασής μας». Και αφού περιγράφει την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το συνδικαλιστικό κίνημα, τονίζει ότι η ηγεσία ευνοεί την ύπαρξη ενός τύπου συνδικαλισμού και μια σύνδεση στην Ευρώπη τύπου CESP⁴³, «ώστε ανώδυνα να διέρχεται τα όποια διαδραματιζόμενα στο χώρο μας γεγονότα.*

Εμείς, όμως, ως Ομοσπονδία που αγωνίστηκε και αγωνίζεται για κοινωνική δικαιοσύνη και κατ' εξοχήν για ένα αστυνομικό με ελεύθερη σκέψη και δράση, που να υπακούει μόνο στο Σύνταγμα, να εφαρμόζει τους νόμους του Κράτους και να υπηρετεί την δικαιοσύνη, δεν είναι δυνατόν να δεχθούμε τον τρόπο, τη δομή και την λειτουργία της σημερινής Ελληνικής Αστυνομίας, η οποία μέχρι σήμερα χρησιμοποιείται από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, ως εξάρτημα της δικής τους πολιτικής εξουσίας με αποτέλεσμα ο Έλληνας πολίτης να μην την εμπιστεύεται καθόσον υπηρετεί σκοπιμότητες».

Εν κατακλείδι, ο Δημήτρης Κυριαζίδης αναμένει από τον Χέρμαν Λουτς την με κάθε τρόπο βοήθειά του, *«γιατί πράγματι βρισκόμαστε στο μεταίχμιο εξελίξεων»* με άμεσο κίν-

43. Consiglio Europeo dei Sindacati di Polizia, Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Συνδικάτων Αστυνομίας, στο οποίο εντάσσονταν ενώσεις με μη συνδικαλιστικό καθαρά χαρακτήρα λειτουργίας.

δυνο «να υπάρξει κάποια αναγνώριση φαινομενική την οποία βεβαίως δεν μπορούμε να δεχθούμε και ως εκ τούτου θα συνεχίσουμε να βρισκόμαστε στην παρανομία».

Σε ότι αφορά αυτήν καθ' αυτή την απόρριψη του αιτήματός τους για ένταξη στην UISP, παρατηρεί: «Κατά την γνώμη μου ένα διεθνές όργανο δεν μπορεί να βασίζει την λειτουργία και την ανάπτυξη του στις προθέσεις και τις διαθέσεις κάποιων κυβερνήσεων και προπαντός όταν αυτές έρχονται σε αντίθεση με διεθνείς, αλλά και εσωτερικές δεσμευτικές διατάξεις που αφορούν τη λειτουργία της Δημοκρατίας και τα ανθρώπινα δικαιώματα κοινωνικών ομάδων, ως εν προκειμένω είναι των αστυνομικών της χώρας μου».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης αφού έχει ήδη ανταλλάξει πολλές επιστολές με τον πρόεδρο της UISP από τις 7/11/1991, τελικά στο υπόμνημα που καταθέτει στις 18 Νοεμβρίου 1991, κάνοντας χρήση του άρθρου 5 του καταστατικού της UISP, ζητά από τους Ευρωπαίους να συζητηθεί «το αίτημα αυτό της ένταξης της Ομοσπονδίας ενώπιον του συνεδρίου, προκειμένου αυτό να αποφασίσει ανάλογα». Το αίτημα, όπως θα δούμε στη συνέχεια, συζητείται στις 23 Σεπτεμβρίου 1992, κατά τη διάρκεια του 12^{ου} συνεδρίου της UISP στη Γρανάδα.

Η ΠΟΑΣΥ «αποχαιρετά», πάντως, αγωνιστικά τη χρονιά που φεύγει. Στις 16 Δεκεμβρίου 1991 ανακοινώνει ότι «στηρίζει την αυριανή απεργία επειδή πιστεύει ότι και ο αστυνομικός υπάλληλος είναι εργαζόμενος με κοινά προβλήματα και ανάγκες, αλλά και με ίδια όνειρα και ελπίδες για το μέλλον, όπως κάθε άλλος εργαζόμενος».

Πρόκειται για την 24ωρη κοινή πανεργατική-πανδημοσιοϋπαλληλική απεργία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ και η Ομοσπονδία προβάλλει τα δικά της εργασιακά, οικονομικά και θεσμικά αιτήματα.

Μια από τα ίδια...

Η νέα χρονιά, το 1992, επιφυλάσσει για το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών μια από τα ίδια. Η πολιτική των εκκαθαρίσεων του σώματος από τα «μάσματα» συνεχίζεται. Από τις πρώτες ημέρες του 1992 στέλνονται κλήσεις σε απολογία στον Ανέστη Κελεσιδή και στον Τριαντάφυλλο Μπαλωμένο, διότι, όπως αναφέρεται στην κλήση, (πρόκειται για πειθαρχική και όχι ποινική διαδικασία) «την 1-12-1991 διένειμαν έντυπα της Ομοσπονδίας και της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής σε αστυνομικούς των υπηρεσιών που στεγάζονταν στο οίκημα του Γ' αστυνομικού τμήματος Αθηνών χωρίς εξουσιοδότηση της Υπηρεσίας, γενόμενοι υπαίτιοι παραβάσεως του άρθρου 3, 20,33.36 και 41 του Π.Δ. 96/86»...

Σοβαρό παράπτωμα συνιστούσε ακόμα και η ανάρτηση αφισών στις υπηρεσίες. «Για ποιο λόγο υπηρετών στην Υποδιεύθυνση Μεταγωγών Δικαστηρίων Αθηνών, τοποθέτησες εντός του γραφείου του αξιωματικού υπηρεσίας της ΥΜΔ Αθηνών σε πλαίσιο

ανηρτημένο στον τοίχο, αφίσα της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, κατά παράβαση των προβλεπομένων από τους Κανονισμούς του Σώματος Διατάξεις» ήταν μια άλλη «δύσκολη» ερώτηση στην οποία είχε κληθεί να απαντήσει ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας Ανέστης Κελεσιδής...

Η κυβέρνηση, στο μεταξύ, δεν δείχνει να προβληματίζεται ιδιαίτερα για την προοπτική της Ελληνικής Αστυνομίας και κυρίως δε για τα ζέοντα προβλήματα του προσωπικού της. Έτσι, εξαγγέλλοντας την οικονομική της πολιτική, ξεκαθαρίζει ότι δεν υπάρχουν χρήματα για τους αστυνομικούς. Παρά τις μεγαλόστομες διακηρύξεις, «οι αστυνομικοί υπάλληλοι τίθενται εκτός νυμφώνος και οδηγούνται στη φτώχεια και την εξαθλίωση, σε μια εποχή μάλιστα που όλοι απαιτούν περισσότερο έργο από αυτούς, δεδομένου ότι η εγκληματικότητα καθημερινά αυξάνεται και η δημόσια τάξη – ασφάλεια απειλείται, με αποτέλεσμα ο πολίτης να αισθάνεται ανασφαλής, ν' ανησυχεί σοβαρά, βλέποντας ότι κι αυτή η ίδια του η ζωή ελάχιστα επιμετρά σήμερα στις προθέσεις των κακοποιών, προκειμένου επιτύχουν τον όποιο σκοπό τους».

Η Ομοσπονδία αναφέρεται στη μη χορήγηση του «3% συν 3% στους αστυνομικούς και λοιπούς δημοσίου υπαλλήλους ως αρχικά εξαγγέλθηκε, αλλά ούτε και του επιδόματος των 18.000 δραχμών που εισπράττουν οι άλλες κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων». Η Ε.Γ. της ΠΟΑΣΥ, κάλεσε την κυβέρνηση να στρέψει το βλέμμα της και προς τους αστυνομικούς υπαλλήλους, ώστε να προχωρήσει στην ικανοποίηση των δεσμεύσεών της σε ό,τι αφορά την χορήγηση των δικαιούμενων επιδομάτων επικίνδυνης εργασίας, νυχτερινού και των προσαυξήσεων κατά τις Κυριακές και τις αργίες.

Στην Ευρωβουλή

Είναι 27 Ιανουαρίου 1992 και άλλη μια πρωτοβουλία, αυτή τη φορά του Συνασπισμού, έρχεται να θορυβήσει την κυβέρνηση. Ο ευρωβουλευτής Αλέκος Αλαβάνος καταθέτει στην Επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετική ερώτηση και ζητά να πληροφορηθεί τι μέτρα προτίθεται να λάβει η Κομισιόν για να προστατεύσει την μορφή της συνδικαλιστικής έκφρασης που επιλέγουν οι ίδιοι οι Έλληνες αστυνομικοί και αν η Κομισιόν προτίθεται να συζητήσει το θέμα αυτό με τα συνδικαλιστικά τους όργανα.

Από την άλλη πλευρά, οι Ευρωπαίοι αστυνομικοί προβαίνουν σε πρωτοβουλίες, μετά την τελευταία επικοινωνία τους με την Ομοσπονδία, η οποία είχε εκφράσει τις εύλογες απορίες των μελών της, ως προς την μη οξυύτητα των ενεργειών της UISP. Ο Χέρμαν Λουτς, λοιπόν, επικοινωνεί με τον Λόρδο ευρωβουλευτή Νικόλα Μπέτελ ο οποίος έχει και την ιδιότητα του νομικού συμβούλου της Ομοσπονδίας της Αστυνομίας της Αγγλίας και της Ουαλίας και όπως αναφέρει σε επιστολή του προς τον Δημήτρη Κυριαζίδη στις 12 Φεβρουαρίου 1992, «του στείλαμε όλο το ενημερωτικό υλικό της υπό-

θεσής σας, το οποίο χρησιμοποίησε προκειμένου να δοθούν εξηγήσεις από τον Έλληνα πρέσβη στο Λονδίνο όσο και από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης στη χώρα σας».

Η πρωτοβουλία του Λόρδου βρήκε άμεση ανταπόκριση. Ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος είχε απαντήσει ήδη από τις 4 Φεβρουαρίου 1992 στον Λόρδο σχετικά με τα «διαβήματά» του στον πρέσβη μας στο Λονδίνο κ. Παπούλια και στο μέλος του ευρωκοινοβουλίου Γιάνκου Πεσματζίδη. «Παρακαλώ δεχθείτε τη διαβεβαίωσή μου ότι συμφωνώ με τις απόψεις σας στο θέμα των εργατικών συνδικάτων στην Ελληνική Αστυνομία και δεν είναι στις προθέσεις μου, όπως καταλαβαίνετε να βλέπω τη χώρα μου να έχει κατηγορηθεί πριν από διεθνείς οργανισμούς ή δικαστήρια σε σχέση με αυτό το θέμα», σημειώνει ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος και «εξηγούσε» στο Λόρδο ότι «η ελληνική νομοθεσία είναι εκείνη που εμποδίζει την ύπαρξη της ομοσπονδίας ή των εργατικών συνδικάτων». «Παραδεχόμαστε», αναφέρεται στη συνέχεια, «ότι αυτό πρέπει να αλλάξει και αυτό είναι επίσης μέσα στους σκοπούς μου. Όμως θα συμφωνήσετε ότι είναι μια διαδικασία που καταναλώνει χρόνο – εκτός αυτού έχετε μια παράδοση σε αυτό».

Ο υπουργός, απορρίπτει τις καταγγελίες περί διώξεων των συνδικαλιστών, αν και παραδέχεται ότι ανέκυψαν προβλήματα που είχαν να κάνουν «με νομικές παραβιάσεις, παραβιάσεις των κανόνων της Αστυνομίας, ένοχες ενέργειες κ.λπ. για χάρη των μη υπάρχοντων προσωρινά εργατικών συνδικάτων».

Λίγες ημέρες αργότερα, στις 18 Φεβρουαρίου, η Επιτροπή, απαντώντας στα ερωτήματα που ετέθησαν από τον Αλέκο Αλαβάνο, αναφέρεται στον Κοινοτικό χάρτη των Θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και στα σχετικά άρθρα για τις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Σε κάθε περίπτωση η Επιτροπή αποφαινεται ότι αυτά μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο διαλόγου και να γίνουν κατά περίπτωση οι σχετικές ρυθμίσεις.

Η απόρριψη

Στις 27 Φεβρουαρίου 1992, το θέμα του συνδικαλισμού συζητείται ξανά στη Βουλή, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, αυτή τη φορά. Η πρότασή του, απορρίπτεται πανηγυρικά (!) από την πλειοψηφία των βουλευτών της ΝΔ. Υπέρ της πρότασης νόμου, τάχτηκαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης, ενώ ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος, δήλωσε: «Αν εισηγούμαι αυτή τη στιγμή την απόρριψη της προτάσεως, δεν το εισηγούμαι γιατί διαφωνώ, αν θέλετε, επί της αρχής. Είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπισθεί. Διαφωνώ στις ρυθμίσεις, στα άρθρα, οι οποίες ασφαλώς δεν λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαιτερότητες των Σωμάτων Ασφαλείας. Σας παρέχω τη διαβεβαίωση», πρόσθεσε, «ότι μέχρι τέλος Μαρτίου ή αρχές Απριλίου, θα έχω αποστείλει στα πολιτικά κόμματα την πρόταση του υπουργείου».

Αναπτύσσοντας την πρόταση νόμου του ΚΚΕ, ο Στρατής Κόρακας, επανέλαβε τις θέσεις του κόμματός του και άσκησε κριτική στην κυβέρνηση, γιατί δεν προχώρησε ακόμη στη νομοθετική αναγνώριση του συνδικαλισμού, παρά τη σχετική δέσμευση των

πολιτικών αρχηγών το Μάρτιο του 1990 και ανέφερε, ότι ενώ έχουν ήδη αναγνωριστεί 24 σωματεία αστυνομικών με ισάριθμες δικαστικές αποφάσεις, συνεχίζονται οι διώξεις και οι μεταθέσεις συνδικαλιστών.

Βρίθει ανακριβειών

Όλα αυτά είναι ανεξήγητα για τους Ευρωπαίους συνδικαλιστές, οι οποίοι ενημερώνονται διαρκώς από την Ομοσπονδία για το πολιτικό σκηνικό στη χώρα μας, με στόχο να υπάρξει μια κοινή γραμμική πλεύση. Η Ομοσπονδία ενημερώνει (11 Μαρτίου 1992) τον Χέρμαν Λουτς ότι η επιστολή που εστάλη από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης στον λόρδο Μπέτελ βρίθει ανακριβειών. *«Στη χώρα μας, δυστυχώς, οι κυβερνώντες μέχρι σήμερα χρησιμοποιούν διπλή γλώσσα. Άλλα λέγουν και πράττουν στο εσωτερικό και άλλα προσπαθούν να εμφανίσουν στο εξωτερικό. Η ενεστώσα κυβέρνηση είναι η δεύτερη φορά που αλλάζει τον υπουργό Δημόσιας Τάξης. Η προηγούμενη είχε αλλάξει αυτόν πέντε φορές. Τονίζω τα παραπάνω γιατί κάθε υπουργός εφαρμόζει διαφορετική τακτική απ' τον προκατόχό του, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει συνέπεια και συνέχεια».*

Νομοσχέδιο έκτρωμα

Η Ομοσπονδία, έχοντας ανοίξει έναν πολυμέτωπο αγώνα με στόχο τον ολοκληρωτικό εκσυγχρονισμό του Σώματος, επί υπουργίας Αναγνωστόπουλου, είχε φέρει στο προσκήνιο και άλλα καυτά θέματα, πέραν της θεσμικής κατοχύρωσης του συνδικαλισμού και της θεσμοθέτησης αντικειμενικού συστήματος μεταθέσεων. Ένα από αυτά ήταν και το ζήτημα της ελλιπούς εκπαίδευσης αστυνομικών, της οπλοφορίας – οπλοχρησίας, για το οποίο είχε υποβάλλει δική της πρόταση, σε συνεργασία με τη Διεθνή Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων και με επιστολή της είχε καλέσει (16 Μαρτίου 1992) τον υπουργό να προβεί στην αλλαγή του ισχύοντος κατοχικού νόμου (1943) και να προστατέψει τα δικαιώματα τόσο των αστυνομικών, όσο και των πολιτών.

Όλα αυτά τα χρόνια λόγω και της αυξητικής τάσης της εγκληματικότητας η Υπηρεσία κατέγραφε τραγικά συμβάντα με θύματα αστυνομικούς (όπως προαναφέραμε την περίπτωση Βούλγαρη-Παπαλουκά)⁴⁴, αλλά και πολίτες, και γι' αυτό με επίφαση ζήτησε κατ' αρχήν να βελτιωθεί η εκπαίδευση των αστυνομικών, αλλά και να αλλάξει το απαρχαιωμένο νομικό πλαίσιο –κατοχικός νόμος του 1941- που αντί να διασφαλίζει τον αστυνομικό, του προκαλούσε μεγαλύτερη ανασφάλεια και τον έβαζε σε δικαστικές περιπέτειες, όταν δεν διακινδύνευε ή δεν έχανε ακόμα και την ίδια του ζωή.

Επίσης, με την ίδια επιστολή της, έχοντας σ' αυτήν κυρίαρχο ζήτημα, η

44. Η Υπηρεσία αναγκάστηκε να εισάγει στις Σχολές το μάθημα της αστυνομικής αυτοπροστασίας, λόγω των πολλών κρουσιμάτων.

Ομοσπονδία ενημέρωνε τον υπουργό ότι το θέμα των συνδικαλιστικών διώξεων απασχολεί ήδη το Ευρωκοινοβούλιο, μετά από παρέμβαση του λόρδου Μπέτελς.

Λίγες ημέρες αργότερα, κι ενώ το υπουργείο επεξεργάζεται επί ένα χρόνο ένα νομοσχέδιο για το συνδικαλισμό -αφού δεν κατάφερε τελικά να καταστείλει τη γέννησή του-, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, μιλώντας στους δημοσιογράφους, προανήγγειλε τη θέσπιση ενός νομοσχεδίου για το συνδικαλισμό, επιμένοντας όμως ότι επί των ημερών του *«ουδεμία δίωξη έλαβε χώρα για συνδικαλιστική δραστηριότητα»*, ρίχνοντας στάχτη στα μάτια!

Στις 7 Απριλίου 1992 ο υπουργός Δημόσιας Τάξης δίδει επιτέλους στη δημοσιότητα το σχέδιο νόμου για το συνδικαλισμό και μετά από τρεις ημέρες το στέλνει και στα γραφεία των πολιτικών κομμάτων. Κατά κοινή ομολογία, όμως, ήταν ένα νομοσχέδιο έκτρωμα, το οποίο προωθούσε την ίδρυση σωματείων χωρίς το δικαίωμα να διατυπώνουν δημόσια κριτική, αλλά ούτε και να πραγματοποιούν ανοιχτές συγκεντρώσεις!

Το νομοσχέδιο προέβλεπε:

- Τη δημιουργία δύο ενώσεων (ουσιαστικά συλλόγων) του Αστικού Κώδικα, μια Κατωτέρων και μια Αξιοματικών.

- Σκοπός τους η διαφύλαξη των οικονομικών, ασφαλιστικών, και εργασιακών συμφερόντων των μελών τους.

- Μέλη των ενώσεων δικαιούνται να είναι μόνον οι εν ενεργεία αστυνομικοί.

- Η συνέλευση καθορίζεται μια φορά τον χρόνο.

- Τα Δ.Σ. είναι 15μελή και έχουν θητεία τριών ετών, ενώ προβλέπει μονοσταυρία για την ανάδειξη των μελών. Επίσης, παρέχεται ειδική άδεια στους εκλεγμένους εκπροσώπους, καθώς και το αμετάθετό τους για ένα χρόνο μετά την λήξη της θητείας τους.

- Απαγορεύονται: Η απεργία, οι πορείες και οι διαδηλώσεις, η προπαγάνδα υπέρ ή κατά πολιτικών κομμάτων, η ανάμιξη σε θέματα διοίκησης και η δημόσια κριτική τους. Οι δημόσιες δηλώσεις ή ανακοινώσεις που μπορούν να δυσφημίσουν ή να βλάψουν την υπηρεσία. Απαγορεύεται, επίσης, να γίνονται μέλη άλλων επαγγελματικών οργανώσεων εκτός από τις διεθνείς αστυνομικές ενώσεις, ή να εκπροσωπούν άλλους εργαζόμενους.

Όταν, δε, ο υπουργός ρωτήθηκε από δημοσιογράφους τι προβλέπει το σχέδιο νόμου για τα σωματεία που ήδη λειτουργούν απάντησε:

«Εμείς δεν μπορούμε να τα απαγορεύσουμε. Εάν επιθυμούν να λειτουργούν ως το κάνουν, αλλά για την πολιτεία δε θα εκπροσωπούν τα συμφέροντα των αστυνομικών». Όσο για την εκπροσώπηση τους στην ΑΔΕΔΥ (σ.σ. η οποία είχε ήδη εντάξει στη δύναμή της την ΠΟΑΣΥ, που εκπροσωπούσε περίπου 28.000 αστυνομικούς από το 1990), ο υπουργός δήλωσε:

«Αλίμονο εάν ο Έλληνας αστυνομικός μετέχει σε τέτοιου είδους όργανα και λαμβάνει θέσεις για απεργίες ή για οτιδήποτε άλλο. Το να συνεργάζονται, όμως, δεν τους το απαγορεύει κανένας».

Ψυχρολουσία

Οι δηλώσεις του Θεόδωρου Αναγνωστόπουλου προκάλεσαν έκπληξη σε πολλούς αστυνομικούς, για άλλους ήταν σκέτη ψυχρολουσία.

Την ίδια ημέρα οι εκπρόσωποι της Ομοσπονδίας δέχονται βροχή ερωτήσεων από τους δημοσιογράφους που στην πλειοψηφία τους φαίνεται ότι αιφνιδιάζονται και οι ίδιοι από τις κυβερνητικές θέσεις.

Η Ομοσπονδία ασκεί σφοδρή κριτική από την πρώτη στιγμή. Κάνει λόγο για «κατ' ευφημισμό συνδικαλισμό δυο ταχτητών με κύριο στόχο τη διατήρηση των στεγανών, της αδιαφάνειας και προπαντός της διαφύλαξης των κακώς εννοούμενων συμφερόντων κάποιων, με αποκλειστικό στόχο την κηδεμονία αυτού από την εκάστοτε πολιτική και φυσική ηγεσία του υπουργείου».

Τονίζει, επίσης, ότι «όλα αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τα ισχύοντα στην Ευρώπη και ότι με κάθε νόμιμο μέσο θα υπερασπιστεί το δικαίωμα των αστυνομικών να σκέφτονται ελεύθερα και να λειτουργούν ελεύθερα, μακριά από πρόσκαιρες ρυθμίσεις, οι οποίες στην πράξη για μια ακόμα φορά θα αποδειχθούν ανεφάρμοστες, καθώς περιέχουν μια νοοτροπία ξεπερασμένη και χωρίς ορίζοντες».

Τις επόμενες ημέρες ακολουθούν διαδοχικές ανακοινώσεις της Ομοσπονδίας, η οποία απαντά στον υπουργό με τη φράση «ώδυνεν όρος και έτεκε μυν», καταγγέλλοντας τις κυβερνητικές μεθοδεύσεις για τη δημιουργία «πολιτιστικών συλλόγων».

Η ΑΔΕΔΥ με ανακοίνωσή της (16 Απριλίου 1992) καταγγέλλει επίσης την κυβέρνηση ότι επεμβαίνει κατά απαράδεκτο τρόπο στη συλλογική δράση των αστυνομικών, με όλα τα «απαγορεύεται» για καθετί που έχει να κάνει με αγώνες και διεκδικήσεις και με το μόνο «επιτρέπεται» για «πολιτιστικές εκδηλώσεις». Η κυβέρνηση, συνεχίζει η ΑΔΕΔΥ, θεωρεί με αυτό το νομοσχέδιο το συνδικαλισμό των αστυνομικών ως μια ακόμα υπηρεσία στα χέρια της εξουσίας της. Την καλεί δε να αποσύρει το νομοσχέδιο αυτό και ύστερα από διάλογο με την ΠΟΑΣΥ να συντάξει νέο.

Μια ημέρα μετά, στις 17 Απριλίου 1992 το πρωί, συνεδριάζει εκτάκτως στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ το διοικητικό συμβούλιο της Ομοσπονδίας μαζί με τους εκπροσώπους 19 οργανώσεων από την Ακαρνανία, Αργολίδα, Αττική, Αχαΐα Δράμα, Έβρο, Ηράκλειο, Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Κορινθία, Λακωνία, Λάρισα, Μαγνησία, Ξάνθη, Πέλλα, Πιερία, Ρέθυμνο, Σέρρες και Χανιά.

Είναι η πρώτη φορά μετά από τέσσερα χρόνια, όταν έκαναν την εμφάνισή τους τα πρώτα σωματεία, που υπάρχει στα χέρια τους –παρά το ότι είναι απαράδεκτη– μια επίσημη κυβερνητική θέση. Οι στιγμές είναι ιστορικές και οι αστυνομικοί πρέπει να απαντήσουν στην πρόκληση.

Όπως ήταν αναμενόμενο, κατά τη συνεδρίαση υπήρξε ομόφωνη στάση και απόφαση. Οι συνδικαλιστές κατήγγειλαν την προσπάθεια της κυβέρνησης να απαγορεύσει

δια νόμου το δικαίωμα έκφρασης και να επιτρέψει αντιθέτως τη δημιουργία ελεγχόμενων υπηρεσιακών επιτροπών που θα ονομάζονται απλά, ενώσεις.

Με μακροσκελή της ανακοίνωση την ίδια ημέρα η Εκτελεστική Γραμματεία ενημερώνει την κοινή γνώμη ότι απορρίπτει το σχέδιο νόμου και προβαίνει σε μια σειρά ενεργειών στην Ελλάδα και το εξωτερικό (παρεμβάσεις στα κόμματα, προσφυγή στην ευρωβουλή, γενικές συνελεύσεις και πραγματοποίηση συνεδρίου στις 14 και 15 Μαΐου 1992).

Είναι φανερό ότι το μέλλον προδιαγράφεται μετά από όλα αυτά αβέβαιο, όμως η αισιοδοξία και η πίστη για την επιτυχή έκβαση του αγώνα, δεν χάνονται.

Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας παραχωρεί συνέντευξη τύπου στην εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» (Μεγάλη Δευτέρα 20 Απριλίου 1992) και αναλύει τις παγίδες που κρύβει ο ...βουβός συνδικαλισμός. *«Μας απαγορεύει ουσιαστικά οποιαδήποτε κριτική, με το πρόσχημα των δημόσιων δηλώσεων που δυσφημούν ή βλάπτουν την υπηρεσία. Πώς να μην καταγγείλεις όμως ότι τα αλεξίσφαιρα γιλέκα που μας έδωσαν δεν ήταν αλεξίσφαιρα; Πώς να σωπάσεις όταν ξέρεις ότι οι συνάδελφοί σου κινδυνεύουν; Εμείς θέλουμε να μπορούμε να καταγγείλουμε όποιες παράνομες ή αυθαίρετες πράξεις πέφτουν στην αντίληψή μας μέσα στην υπηρεσία»*, τονίζει, για να υπενθυμίσει ότι με το σ.ν. απαγορεύονται ακόμα και οι πορείες, όταν στην Ολλανδία και στη Σουηδία για παράδειγμα επιτρέπονται ακόμα και οι απεργίες. *«Εμείς δεν διεκδικούμε το δικαίωμα της απεργίας εφόσον αυτό απαγορεύεται ρητά από το Σύνταγμα. Για να ασκήσεις, όμως, έστω και μια στοιχειώδη πίεση, πρέπει να έχεις τουλάχιστον το δικαίωμα της δημόσιας διαμαρτυρίας»*, απαντά στο δημοσιογράφο ο πρόεδρος.

Δηλώνει, επίσης, ότι η Ομοσπονδία επιδιώκει συναντήσεις με τους πολιτικούς αρχηγούς και με τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ Ανδρέα Παπανδρέου, γεγονός το οποίο προβάλλεται ιδιαίτερος από την εφημερίδα.

Σύσσωμος ο αντιπολιτευτικός τύπος αναπαράγει τις επόμενες ημέρες τις ίδιες θέσεις. Το «Ποντίκι» με δισέλιδο αφιέρωμά του υπό τον τίτλο *«Μπαίνει στο γύψο ο συνδικαλισμός των αστυνομικών»* επιτίθεται στον Θεόδωρο Αναγνωστόπουλο, χρεώνοντάς του προσωπικά αυτό το τερατούργημα, σημειώνοντας ότι στο σχέδιο νόμου δεν υπάρχει ούτε λέξη για σωματείο ή συνδικαλισμό. *«Αλλαγές χωρίς φαντασία»*, «*συνδικαλισμός με πατερίτσες στην ΕΛ.ΑΣ»* είναι οι τίτλοι της εφημερίδας «Νίκη», ενώ το «Έθνος» βλέπει *«Συνδικαλισμό ασφαλείας...»*. Η εφημερίδα προβάλλει με νόημα τη δήλωση του κ. Αναγνωστόπουλου *«ό,τι θέλουν, μπορούν να το ζητούν από την Υπηρεσία!»* Οι «48 Ωρες» γράφουν *«Συνδικαλισμός με χειροπέδες στην ΕΛ.ΑΣ.»*, ενώ από την άλλη όχθη, την κυβερνητική, το θέμα παρουσιάζεται σχεδόν πανηγυρικά. Ο «Ελεύθερος Τύπος» (8 Απριλίου 1992) για παράδειγμα, γράφει ότι *«αλλάζει άρδην η επαγγελματική κατάσταση των αστυνομικών»* - *«Συνδικαλισμός ... και με νόμο»*. Σημειώνει δε, ότι *«ο υπουργός Δημόσιας Τάξης υπογράφει την ιστορικότερη στιγμή στην επαγγελματική κατάσταση των αστυνομικών με τον νόμο που ετοίμασε ήδη και κατοχυρώνει τον συνδικαλισμό στην Αστυνομία»*.

Το 3ο συνέδριο

Η Ομοσπονδία προ αυτής της κατάστασης εξήγγειλε την πραγματοποίηση του τακτικού της εκλογοαπολογιστικού 3ου συνεδρίου, το οποίο πραγματοποιήθηκε στις 14 Μαΐου 1992. Κυρίαρχα θέματα, πέραν του συνδικαλισμού και των διώξεων, «*Η Ελληνική Αστυνομία σήμερα-επιβαλλόμενες θεσμικές αλλαγές στη δομή και τη λειτουργία της*», «*Μια ενωμένη ευρωπαϊκή αστυνομία*» και άλλα.

Η συμμετοχή εκλεγμένων αντιπροσώπων ήταν εντυπωσιακή. Προσήλθαν από 17 πρωτοβάθμια σωματεία (Ακαρνανίας, Αργολίδας, Αττικής, Αχαΐας, Δράμας, Έβρου, Ηρακλείου, Θεσσαλονίκης, Κοζάνης, Κορινθίας, Λακωνίας, Ξάνθης, Πέλλας, Πιερίας, Ρεθύμνου, Σερρών και Χανίων) και ως παρατηρητές από τα σωματεία Λάρισας και Μαγνησίας, τα οποία είχαν ιδρυθεί πριν από λίγο καιρό.

Τις εργασίες του συνεδρίου άνοιξε ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Δημήτρης Κυριαζίδης, ο οποίος αναφέρθηκε στη δράση της Ομοσπονδίας από το 1990 καθώς και στην πολεμική που δέχεται από την κυβέρνηση. Επισήμανε ιδιαίτερα τη χρόνια κακοδαιμονία του κομματισμού, τις ατέλειες του ιδρυτικού - οργανικού νόμου της Ελληνικής Αστυνομίας 1481/84, που έχει αφαιρέσει, όπως είπε, κάθε αρμοδιότητα από τη φυσική ηγεσία. Μίλησε για την ξεπερασμένη νοοτροπία που διέπει τον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας του αστυνομικού σώματος και τάχθηκε υπέρ της δημιουργίας «*μιας Αστυνομίας ανεξάρτητης, που να υπακούει στο Σύνταγμα, να εφαρμόζει τους νόμους και να υπηρετεί το δίκαιο. Αυτό επιβάλλει τη δημιουργία θεσμών που σήμερα απουσιάζουν από τη λειτουργία της Αστυνομίας*», τόνισε.

Αναφερόμενος στην ποιότητα του ανθρώπινου δυναμικού, που ας σημειωθεί ότι πλησίαζε ήδη από τότε τις 45.000, μίλησε «*για το μεγάλο δράμα της Αστυνομίας*», όπου «*ο άνθρωπος αστυνομικός έχει εγκαταλειφθεί*». Έκανε, δε, λόγο για τέσσερις κατηγορίες αστυνομικών: «*Στην α' κατηγορία, είπε, ανήκουν οι ικανοί, οι οποίοι όμως αρκέστηκαν στην κατάληψη κάποιας άνετης θέσης και προσπαθούν με κάθε θυσία να παραμείνουν εσαεί σ' αυτήν. Στη β' κατηγορία ανήκουν οι «οσφροκάμπτες» και τα «κομματικά παιδιά». Στη γ' κατηγορία, που είναι και η μεγαλύτερη ανήκουν οι αδιάφοροι, οι μη προσπαθόντες οι ίδιοι να βελτιώσουν το επαγγελματικό τους επίπεδο και στην δ' ανήκουν οι ιδεολόγοι, οι ικανοί, δηλαδή 5-10 μέσα σε κάθε υπηρεσία, οι οποίοι και κρατούν την Αστυνομία σε κάποιο επίπεδο*».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης συμπλήρωσε ότι η Αστυνομία δεν ανταποκρίνεται στα καθήκοντά της και ανέφερε ενδεικτικά ότι η εγκληματικότητα παρουσιάζει κατακόρυφη άνοδο την τελευταία δεκαετία (ληστείες κατά 750%, πλαστογραφίες 680%, εμπρησμοί – πλην δασικών – 490%, παραβάσεις ναρκωτικών 350%), ενώ τα τροχαία, η τρομοκρατία και τα περιβαλλοντολογικά έχουν κι αυτά την τιμητική τους.

Στη συνέχεια παρουσίασε τα βασικά αιτήματα της Ομοσπονδίας και κατέληξε με την έκκληση προς το υπουργείο Δημόσιας Τάξης και τα πολιτικά κόμματα, να

κινήθουν προς την κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού της Ελληνικής Αστυνομίας.

Ειδικότερα, για το σχέδιο νόμου του υπουργείου Δημόσιας Τάξης περί των συνδικαλιστικών ενώσεων, όλοι οι σύνεδροι ήταν ιδιαίτερα επικριτικοί, καλώντας την ηγεσία του υπουργείου να ανταποκριθεί στο αίτημα των αστυνομικών για ένα γνήσιο και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό.

Την έναρξη των εργασιών του συνεδρίου χαιρέτισαν εκπρόσωποι από όλα τα πολιτικά κόμματα, από μαζικούς φορείς την ΑΔΕΔΥ, καθώς και ο πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων, Παναγιώτης Κωστάκος. Ο τελευταίος, αναφέρθηκε επικριτικά στο σχέδιο νόμου του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και κάλεσε τους αστυνομικούς να το αρνηθούν με κάθε μέσο, δηλώνοντας ότι έχουν τη συμπαράσταση και του ίδιου. Επίσης, υπογράμμισε την ανάγκη βελτίωσης των αστυνομικών υπηρεσιών, οι οποίες, όπως είπε, είναι βασικό στήριγμα της ποινικής δικαιοσύνης.

Από όλα αυτά επιβεβαιώνεται ο ορθός τρόπος χειρισμού της όλης κατάστασης από την Ομοσπονδία, η οποία αποκτά νέο διοικητικό συμβούλιο. Στη θέση του προέδρου εξελέγη και πάλι ο Δημήτρης Κυριαζίδης, ο Κώστας Κουτσουράς παρέμεινε αντιπρόεδρος, τον Ανέστη Κελεσίδη στη θέση του γενικού γραμματέα διαδέχθηκε ο Κώστας Καλλιοντζής, νέος ταμίας στη θέση του Γιάννη Αγγελάκη, ο Γιάννης Κουτρομπής, ο Κώστας Πολυμένης ειδικός γραμματέας, ο Γιάννης Τόμας οργανωτικός γραμματέας και ο Θανάσης Μαχαίρας υπεύθυνος δημοσίων και διεθνών σχέσεων και μέλη οι Χρήστος Φωτόπουλος, Απόστολος Ρίζου, Ανέστης Κελεσίδης, Αθηναγόρας Παζαρλής, Δήμος Γόγολος, Άρης Αντωνόπουλος, Ανδρέας Κόγκας, Χριστόδουλος Αξωνίδης, Γιώργος Ανδρέου, Κώστας Μίχας, Δημήτρης Μπουρνιάς, Παναγιώτης Κουτσουράς και Ευάγγελος Γκίκας.

Σε ό,τι αφορά το επίμαχο θέμα του νομοσχεδίου, αποφασίστηκε να σταλεί στον υπουργό εκ νέου το προσχέδιο που είχε καταρτισθεί από την Ομοσπονδία και να υπάρξει άμεσα συνάντηση για τη συζήτηση του θέματος. Αποφασίστηκε, επίσης, να γίνουν ενημερωτικές συναντήσεις με τους εκπροσώπους των συνδικαλιστικών φορέων και των πολιτικών κομμάτων της χώρας.

Έτσι, στις 3 Ιουνίου 1992 ενημερώνονται μεταξύ άλλων ο βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας Θεόδωρος Κασσίμης, ο βουλευτής του Συνασπισμού Γρηγόρης Γιάνναρος, ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ Απόστολος Κακλαμάνης και αντιπροσωπεία της ΚΤΕ Δημόσιας Τάξης αποτελούμενη από τους κ.κ. Μπαντουβά, Δροσογιάννη, Δημητρακόπουλο, Καλαμακίδη και Φαραμάκη.

Το περιεχόμενο του νομοσχεδίου προκάλεσε και την αντίδραση της UISP, η οποία ενημέρωσε εγγράφως τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζακ Ντελόρ, τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Κλέθς, τους προέδρους των κοινοβουλευτικών ομάδων και αρμόδιες επιτροπές του ευρωκοινοβουλίου. «*Αισθανόμαστε προσβεβλημένοι γι' αυτήν την θρασεία επίθεση στην ελευθερία της Ένωσής μας, θεωρούμε τα σχέδια της ελληνικής κυβέρνησης σαν μια προδοσία σε ό,τι αφορά τα πολιτικά και οικο-*

νομικά ιδεώδη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας» είναι μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα των επιστολών του προέδρου της UISP Χέρμαν Λουτς.

«Ανευθυνούπεύθυνες απόψεις»

Ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος, ωστόσο, εμφανίζεται να μην καταλαβαίνει τη δυναμική του συνδικαλιστικού αγώνα και πολύ περισσότερο ότι το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω. Στις 2 Ιουνίου 1992 ο υπουργός δίνει εντολή στις υπηρεσίες του υπουργείου να προωθήσουν στη νομοπαρασκευαστική επιτροπή το σχετικό νομοσχέδιο, όπως αυτό προκύψει από το διάλογο με όλα τα πολιτικά κόμματα, δηλώνει ότι «μέχρι στιγμής, όμως, εκτός από τις απόψεις του Συνασπισμού, έχουμε συγκεντρώσει ανευθυνούπεύθυνες απόψεις, εκφρασθείσες σε περιορισμένης εμβέλειας δημοσιεύματα και όχι υπεύθυνες τοποθετήσεις πάνω στο σχέδιο νόμου που προτείναμε» («Μεσημβρινή», 3 Ιουνίου 1992).

Το υπουργείο βρίσκεται σε διαρκές σφυροκόπημα. Λίγες ημέρες αργότερα ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος δέχεται αντιπροσωπεία του ΚΚΕ που διαμαρτύρεται εντόνως επειδή το νομοσχέδιο δεν έχει καμία σχέση με όσα είχαν συμφωνηθεί από τα κόμματα στην κοινή σύσκεψη του Φεβρουαρίου του 1990 και τον κάλεσε να πάρει υπόψη του την πραγματικότητα, όπως έχει διαμορφωθεί από τις ήδη λειτουργούσες ενώσεις και την Ομοσπονδία.

Η Επιτροπή Φακιολά

Λάδι στη φωτιά έρχεται να ρίξει και η δημοσιοποίηση του πορίσματος της «Επιτροπής Φακιολά» για το ασφαλιστικό. Η Ομοσπονδία δρώττεται της ευκαιρίας και επισημαίνει ότι «με τα προτεινόμενα θίγονται οι εργαζόμενοι αστυνομικοί μέχρι και το βαθμό του ανθυπαστυνόμου, καθώς και οι συνταξιούχοι. Το πόρισμα στοχεύει στην αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών, στη μείωση των συντάξεων και στην αύξηση των ορίων ηλικίας. Καθιερώνεται ο υπολογισμός της σύνταξης σε πεντηκοστά, σε συνδυασμό με τα όρια ηλικίας. Η καθιέρωση των πεντηκοστών θα έχει ως αποτέλεσμα την παραπέρα μείωση των αποδοχών που θα φτάσει ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας μέχρι 30%. Καταργούνται τα πλασματικά χρόνια υπηρεσίας που σε συνδυασμό με τον υπολογισμό της σύνταξης σε πεντηκοστά θα αναγκάσουν τον αστυνομικό για τη λήψη της πλήρους σύνταξης να παραμένει στην υπηρεσία μέχρι το 65^ο έτος της ηλικίας του. Επίσης καθιερώνεται εισφορά στην κύρια σύνταξη. Με το μέτρο αυτό οι κρατήσεις από το μισθό των αστυνομικών θα ξεπεράσουν το 20%».

Η ΠΟΑΣΥ επισημαίνει επίσης ότι η «Επιτροπή Φακιολά», στην οποία τους αστυνομικούς εκπροσώπησε ένας στρατιωτικός, δεν έλαβε υπόψη της τις ιδιαιτερότητες του αστυνομικού επαγγέλματος (αδικαιολόγητες μεταθέσεις, άγχος, βιολογική αντοχή, υπερωριακή απασχόληση χωρίς αμοιβή, ανασφάλεια από την έλλειψη θεσμών κ.λπ.).

Τα αίτια της βίας

Την ίδια περίοδο στη δημοσιότητα έρχονται αλληπάλληλα κρούσματα αστυνομικής βίας τα οποία προκαλούν την κοινή γνώμη θέτοντας εν αμφιβόλω το προσφερόμενο αστυνομικό έργο. Το Πλαίσιο Αρχών της Ομοσπονδίας είναι κατατέλης όταν αναφέρεται στα αίτια, αλλά και στα προτεινόμενα μέτρα για την αντιμετώπισή του:

«Η εκδήλωση κάθε μορφής βίας αποτελεί εγωκεντρική αντίληψη, απονομής ή αποκατάστασης της δικαιοσύνης. Σε κάθε περίπτωση χρήσης βίας, έχουμε σίγουρα μια πράξη αυτοδικίας, απ' αυτόν που προέρχεται σε αυτόν ή σ' αυτό που απευθύνεται. Από πολύ καιρό πλέον η οργανωμένη βία, αποτελεί κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα της δημόσιας ζωής της Ελληνικής κοινωνίας. Οι παράμετροι που λειτούργησαν για τη δημιουργία αυτού του φαινομένου είναι σίγουρα πολλοί και διάφοροι. Οι αιτίες γένεσης αυτού του φαινομένου είναι λίγο πολύ γνωστές σε όλους. Οι απόψεις πάνω στο θέμα αυτό άμπωλλες και σίγουρα δεν θα τολμούσαμε να ισχυρισθούμε ότι οι δικές μας είναι οι αντιπροσωπευτικότερες ή οι ορθότερες.

Με αυτά που πρέπει άμεσα να ασχοληθούμε σοβαρά είναι οι αιτίες που υποβοηθούν τη διαιώνιση αυτού του φαινομένου. καθώς επίσης και το ποια συγκεκριμένα μέτρα πρέπει να ληφθούν. Τα μέχρι σήμερα ληφθέντα μέτρα, όχι μόνο δεν βοήθησαν στον περιορισμό του φαινομένου, αλλά απεναντίας πολλές φορές η νόμιμη αντιβία, που εκφράστηκε με τη δική μας συμμετοχή σαν μηχανισμού καταστολής, είχε τα εντελώς αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα.

Τα ημίμετρα και τα ευχολόγια, σίγουρα δεν έλυσαν και ούτε θα λύσουν το πρόβλημα.

Αυτό που πρώτιστα επιβάλλεται να υπάρξει είναι η ειλικρινής διάθεση των πολιτικών κομμάτων της χώρας, να αντιμετωπίσουν το σύγχρονο αυτό κοινωνικό πρόβλημα.

Στη συνέχεια θα πρέπει να υπάρξει θεσμοθέτηση κανόνων δημοκρατικής συμπεριφοράς, κοινά αποδεκτών, ούτως ώστε να διασφαλίζεται η απαραίτητη κοινωνική αποδοχή και συναίνεση. Οι κανόνες αυτοί δημοκρατικής συμπεριφοράς, θα πρέπει να καθιερώνουν πλαίσια-όρια δράσης και για τα όργανα της κρατικής εξουσίας και για το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Λαϊκιστικές αντιλήψεις, περί συρρίκνωσης ενδεχόμενα δημοκρατικών ελευθεριών, σίγουρα δεν αποτελούν σοβαρά επιχειρήματα.

Οι κανόνες του δημοκρατικού παιχνιδιού σίγουρα πρέπει να περιέχουν όρους, αλλά και περιορισμούς. Αυτό που κατά κύριο λόγο, πρέπει να διασφαλισθεί είναι οι ίσες αποστάσεις και για τα επιτρεπόμενα όργανα της κρατικής εξουσίας και για τα παρανομούμενα μέλη του κοινωνικού συνόλου.

Αφ' ης λοιπόν στιγμής, ο καθένας από μας, είτε σαν μέλος του κρατικού μηχανισμού-είτε σαν πολίτης αυτής της κοινωνίας, γνωρίζουμε τα όρια των δικαιωμάτων μας και ότι η υπέρβαση αυτών των ορίων θα έχει σαν σίγουρο επακόλουθο την ποινική μας

τιμωρία, σίγουρα θα συνειδητοποιήσουμε και θα υιοθετήσουμε αυτό που εμείς οι ίδιοι προαποφασίσαμε ότι θα αποτελέσουν τα όρια της δικής μας δράσης και λειτουργίας.

Η σύγχρονη κοινωνική αντίληψη υπαγορεύει σύγχρονη αντικειμενική θεώρηση όλων των προβλημάτων, που αντιμετωπίζει η κοινωνία μας.

Τα σύγχρονα αυτά κοινωνικά προβλήματα του τόπου μας, δεν αντέχουν πολυτέλειες πολιτικών αντιπαραθέσεων. Πρέπει να αναχθούν σε θέματα ευρύτερου εθνικού ενδιαφέροντος, όπως πράγματι είναι. Διαφορετικά δεν θέλουμε να λύσουμε τα χρόνια προβλήματα. Για να υπάρξουν όμως τα οποιαδήποτε μέτρα, θα πρέπει σαν ευνομούμενη- δημοκρατική κοινωνία, να δούμε κατάματα τη σημερινή πραγματικότητα.

Μια μεγάλη αλήθεια, που μέχρι σήμερα οι κρατούντες είτε δεν αντελήφθησαν είτε δεν θέλησαν ποτέ να παραδεχθούν, αποτελεί το γεγονός ότι οι εκ συστήματος ταραξίες, που συναντάμε σε κάθε εκδήλωση της δημόσιας ζωής μας, είναι πάντα οι ίδιοι και οι ίδιοι.

Κάποιες μικρές ασήμαντες μειοψηφίες περιθωριακών στοιχείων, που παρεισφρύνουν σε όλες τις εκδηλώσεις δημοκρατικής-κοινωνικής διεκδίκησης, όλων των ομάδων και σχεδόν πάντα αμαυρώνουν την ομορφιά των αγώνων των διαφόρων κοινωνικών ομάδων, αλλά και παράλληλα αποτρέπουν μαζική συμμετοχή είτε σε εκδηλώσεις κοινωνικής διεκδίκησης είτε στη συμμετοχή σε άλλες εκδηλώσεις της δημόσιας ζωής (γήπεδα κ.α.).

Σαν κοινωνία έχουμε ιερή υποχρέωση απέναντι στους εαυτούς μας, να απομονώσουμε τις μικρές αυτές μειοψηφίες-να περιορίσουμε στο ελάχιστο τη δράση τους, να τους δώσουμε να καταλάβουν ότι απ' τη στιγμή, που με τις πράξεις τους, αποτελούν πηγή κινδύνων για τον συνάνθρωπο τους, θα νοιώσουν την άμεση καταστολή της άδικης βίας τους, αλλά και παράλληλα θα υποστούν βαριές ποινικές κυρώσεις.

Εμείς απ' τη σκοπιά μας είμαστε έτοιμοι να παρέξουμε τη βοήθεια μας, προς την κατεύθυνση του να ξεετάζονται και να επιλύονται τα προβλήματα σε τραπέζια διαπραγματεύσεων, με πνεύμα καλής θέλησης, απ' τα ενδιαφερόμενα μέρη. Δεν είμαστε όμως εμείς αυτοί που θα αμφισβητήσουμε το ιερό δικαίωμα της δημοκρατικής-κοινωνικής διεκδίκησης της κάθε κοινωνικής ομάδας. Όσο για τη συμμετοχή μας, σαν μηχανισμού καταστολής στην αποκατάσταση της έννομης τάξης, πιστεύουμε ότι πρέπει η ΕΛ.ΑΣ. να τεθεί υπό άμεσο έλεγχο και εποπτεία Διακομματικής Επιτροπής.

Μέσα από προγράμματα, δημοκρατικής κατεύθυνσης, μέσα από μια σοβαρά επιλογή και εκπαίδευση μέσα από διαφανείς κανόνες λειτουργίας, ο Κρατικός και όχι ο Κυβερνητικός όπως μέχρι σήμερα, μηχανισμός της καταστολής και της αποκατάστασης της έννομης τάξης, χωρίς ακρότητες στη λειτουργία του, πρέπει να αποτελέσει το αδιαφιλονίκητο, χρησιμότερο κομμάτι της Ελληνικής κοινωνίας», αναφέρεται στο Πλαίσιο Αρχών, που είχε συνταχθεί σχεδόν πριν από είκοσι χρόνια.

Εξάλλου, ο πρόεδρος της Ένωσης Αστυνομικών Θεσσαλονίκης, Ανέστης Κελεσιδής, απαντώντας σε σχετικές ερωτήσεις του «Ριζοσπάστη» (9 Ιουλίου 1992)

παρά τις διώξεις που ήδη τον βάρυναν για τη συνδικαλιστική του δράση (μια μετάθεση από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα, 12 χρηματικά πρόστιμα, δυο αργίες δια απολύσεως και απειλή απόταξης με ΕΔΕ που ήταν σε εξέλιξη τότε) απέδωσε τη βία σε τρεις βασικούς λόγους που έχουν να κάνουν με την επιλογή των αστυνομικών και την επιμόρφωσή τους, δεύτερον «με την καθημερινή καταπίεση που βιώνει ο ίδιος ο αστυνομικός στο χώρο της δουλειάς του» και τρίτον «με τα κριτήρια καταξίωσης κάποιου στο χώρο μας». «Η εκδηλούμενη απ' αυτόν βία δεν είναι τίποτε περισσότερο από την εξωτερική κευση του δικού του προσωπικού στρες. Αυτό που επιπρόσθετα λειτουργεί αρνητικά, είναι η αντίληψη που έντεχνα διοχετεύεται και καλλιεργείται στους χώρους μας, όπου το σύνολο των με μας συναλλασσομένων, προσδιορίζονται εχθροί μας.

Όντας και λειτουργώντας στο Σώμα, επειδή εκ των πραγμάτων ο αστυνομικός είναι αποκομμένος από την υπόλοιπη κοινωνία, εύκολα προσδιορίζει σαν παράλογο οτιδήποτε κινείται έξω από το χώρο της δικής του λογικής. Έτσι φτιάχνει για τον εαυτό του καινούργιους εχθρούς», δήλωνε το 1992 ο Ανέστης Κελεσιδής.

Λίγες μέρες αργότερα ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος αναγνώριζε το λάθος του, υποστηρίζοντας ότι είχε ελλιπή ενημέρωση. Ο Ανέστης Κελεσιδής, ωστόσο, κλήθηκε σε απολογία από τον διευθυντή του Μεταγωγών Αθηνών, όπου υπηρετούσε τότε, και για τις δηλώσεις του αναφορικά με τα αίτια της αστυνομικής βίας.

Ένα αποκαλυπτικό έγγραφο της 10^{ης} Ιουλίου 1992 της Διεύθυνσης Προσωπικού του Αρχηγείου δείχνει, πάντως, τη σύγχυση που αρχίζει πια να επικρατεί και στους ίδιους τους επιτελικούς αξιωματικούς όσον αφορά τις διώξεις. Το έγγραφο απευθύνεται στη ΓΑΔΑ την οποία ενημερώνει για διάφορες πειθαρχικές υποθέσεις αναφέροντας ότι «ο κ. αρχηγός α) τιμώρησε με ποινές προστίμων 10.000 δραχμών τους ανθυπαστυνόμο Κελεσιδή Ανέστη (πρόεδρο του σωματίου της Θεσσαλονίκης) και τους αρχιφύλακες Μαλαγκωνιάρη Γεώργιο και Γόγολο Δημοσθένη (γραμματέα και πρόεδρο του σωματίου της Αττικής, αντίστοιχα) για τους οποίους ακολουθεί η διαβίβαση σχετικών πράξεων επιβολής ποινής προστίμων. β) δεν έκρινε πειθαρχικά ελεγκτέο τον αστυφύλακα Τριαντάφυλλο Μπαλωμένο (προγενέστερα μέλος και του Δ.Σ. της ΠΟΑΣΥ) για τη διανομή εντύπων συνδικαλιστικού περιεχομένου επειδή η πράξη του αυτή αποτελεί ενέργεια νομίμως συσταθέντος σωματίου, εφόσον το περιεχόμενο του εντύπου δεν αντίκειται προς τις κείμενες διατάξεις. Ομοίως για την πράξη αυτή δεν έκρινε πειθαρχικά ελεγκτέο τον ανθ/μο Κελεσιδή κατά το μέρος που αφορά αυτή στο αιτιολογικό που κλήθηκε σε απολογία. γ) δεν έκανε δεκτό το αίτημα του ανθ/μου Κελεσιδή για τη χορήγηση σ' αυτόν αντιγράφων της δικογραφίας», που είχε σχηματιστεί όταν είχε αρνηθεί να πάρει το φύλλο πορείας για την Αθήνα.

Είμαστε αλληλέγγυοι

Μέσα σε όλα αυτά, η Ομοσπονδία πληροφορείται ότι οι Ισπανοί αστυνομικοί αντιμετωπίζουν προβλήματα λόγω της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων της Βαρκελώνης. Με τηλεγράφημά της προς το Sindicato Unificado de Policía στις 23 Ιουλίου 1992 εκφράζει την αλληλεγγύη της στις κινητοποιήσεις τους και επισημαίνει: «Δυστυχώς για μια ακόμα φορά αποδεικνύεται ότι ο αστυνομικός αντιμετωπίζεται από την κάθε πολιτεία ως εργαζόμενος με μειωμένα δικαιώματα».

Την ίδια ημέρα η Ομοσπονδία εκφράζει τα συλλυπητήριά της στο Sindicato Italiano Unitario Lavatori Polizia για τον άδικο χαμό πέντε αστυνομικών που δολοφονήθηκαν στο Παλέριο. «Ο αστυνομικός καθημερινά βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση και η ζωή του διαρκώς κινδυνεύει, χωρίς όμως μέχρι σήμερα να τύχει της δέουσας προσοχής της κάθε πολιτείας και αναρωτιόμαστε ως τότε ο αστυνομικός θα πληρώνει με την ζωή του την ατομία των όποιων κυβερνήσεων ή διοικήσεων», σημειώνει μεταξύ άλλων.

Διεθνής αναγνώριση

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, έχοντας ανανεώσει τις δυνάμεις του μετά το 2^ο συνέδριο της Ομοσπονδίας, προετοιμάζεται πυρετωδώς για το 12^ο συνέδριο της UISP το οποίο έχει προγραμματιστεί για τις 23 Σεπτεμβρίου 1992, στη Γρανάδα. Είναι το συνέδριο στο οποίο θα γίνει η ΠΟΑΣΥ πλήρες μέλος της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων και ο Θεόδωρος Αναγνωστόπουλος, έχει επιτρέψει για πρώτη φορά στην φυσική ηγεσία, να δεχτεί στο γραφείο της την αντιπροσωπεία της Εκτελεστικής Γραμματείας της Ομοσπονδίας πριν αναχωρήσει για την Ισπανία.

Η 23η Σεπτεμβρίου 1992 είναι μια ακόμα ιστορική ημέρα για τους Έλληνες Αστυνομικούς. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, ο οποίος έχει κερδίσει ήδη την εμπιστοσύνη των ευρωπαϊκών συναδέλφων του από την πρώτη στιγμή των διμερών επαφών με τα ευρωπαϊκά συνδικαλιστικά όργανα ευχαρίστησε την Εκτελεστική Επιτροπή της UISP για την τιμή που επεφύλαξε στην ελληνική Ομοσπονδία και παρουσίασε την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί στη χώρα μας, βέβαιος ότι με τη στενότερη συνεργασία Ομοσπονδίας και UISP θα ενισχυθεί η φωνή των Αστυνομικών στην Ευρώπη ακόμα περισσότερο. Η διεθνής αναγνώριση της Ομοσπονδίας στη Γρανάδα ήταν γεγονός πλέον.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι «υπήρξε ένθερμη υποστήριξη στο αίτημά μας για ένταξη στη διεθνή ομοσπονδία από χώρες όπως η Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Ισπανία, Βέλγιο, Μονακό, Ολλανδία και Λουξεμβούργο με αποτέλεσμα την ομόφωνη είσοδο των Ελλήνων αστυνομικών».

Ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ απηύθυνε εγκάρδιο αγωνιστικό χαιρετισμό εξαιρώντας την απόφαση των ευρωπαϊκών συναδέλφων, ενώ ο Γερμανός πρόεδρος της UISP

Χέρμαν Λουτς, ανταπαντώντας δήλωσε κατηγορηματικά ότι στο εξής το όποιο πρόβλημα των Ελλήνων αστυνομικών θα αποτελεί και πρόβλημα της Διεθνούς και θέλει να πιστεύει ότι αυτό θα γίνει αντιληπτό από όλους στην Ελλάδα.

Και για να έχουμε την αίσθηση του μέτρου, όσον αφορά την ατζέντα των ευρωπαϊκών συνδικαλιστών εκείνη την περίοδο, αναφέρουμε ότι οι εργασίες του συνεδρίου αφορούσαν ζητήματα όπως: η τρομοκρατία, τα ναρκωτικά, η ενεργός συμμετοχή της UISP στη διαμόρφωση του προγράμματος του Μάαστριχ, η άνοδος του φασισμού στην Ευρώπη, η εμπέδωση της αντίληψης μέσα στην Αστυνομία ότι πρέπει να υπηρετούμε το λαό και όχι το σύστημα, τα προβλήματα της αγοραστικής ικανότητας των αστυνομικών και φυσικά πώς θα ενισχυθεί η ίδια η φωνή των αστυνομικών στην Ευρώπη.

Η Ομοσπονδία, είναι πασιφανές ότι επιστρέφει από τη Γρανάδα με αναπτρωμένο το ηθικό. Επιστρέφει, όμως, σε κάθε περίπτωση στην ελληνική πραγματικότητα, στις αγκυλώσεις και στην αδυναμία των ανθρώπων να αντιληφθούν εγκαίρως τις μελλοντικές εξελίξεις.

Παρόμοια προβλήματα εκείνη την περίοδο αντιμετώπιζαν όμως και οι Αργεντινοί αστυνομικοί, γεγονός που οδήγησε την Ομοσπονδία στο να εκφράσει την αλληλεγγύη των Ελλήνων αστυνομικών στον αγώνα τους, αφετέρου δε στο να στείλει (7/10/1992) επιστολή διαμαρτυρίας στον πρόεδρο της Αργεντινής στην Αθήνα Oskar Edouardo Rose, ζητώντας από αυτόν να προβεί η χώρα του σε πράξεις που θα βελτιώνουν τις συνθήκες λειτουργίας του συνδικάτου των Αργεντινών συναδέλφων.

Η ένταξη της ΠΟΑΣΥ στην UISP αρχίζει τυπικά από την 1^η Ιανουαρίου 1993, γεγονός που καταγράφει με επιστολή του προς την ΠΟΑΣΥ ο Χέρμαν Λουτς: *«Ελπίζω ότι η κυβέρνησή σας γνωρίζει ότι θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν υπόκεινται σε εθνική ευθύνη, αλλά προστατεύονται διεθνώς από διεθνείς οργανώσεις όπως η UISP. Οφείλουν επίσης να γνωρίζουν ότι δεν θα απευθύνονται μόνο στον δικό σας Οργανισμό, αλλά και στην UISP, όσον αφορά τα δικαιώματα των μελών σας».*

Η συνεργασία βέβαια είχε αρχίσει πολύ νωρίτερα. Οι άδικες μεταθέσεις, οι διώξεις των συνδικαλιστών ήταν σε γνώση της UISP, καθώς η Ομοσπονδία μετέφραζε αμέσως ό,τι σχετικό έγγραφο έπεφτε στα χέρια της και το διαβίβαζε στο Χίλντεν.

Ένα από τα πρώτα θέματα με τα οποία ασχολήθηκε και έπρεπε να πάρει θέση η ΠΟΑΣΥ ήταν, επίσης, αυτό της τρομοκρατίας. Η UISP απέστειλε ένα πλαίσιο αρχών, μια πρόταση της SUP (Sindicato Unificado de Policia-Μαδρίτη) για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, που ήταν στην Ισπανία εκείνα τα χρόνια σε ιδιαίτερη έξαρση. Ζητούσε μεταξύ άλλων την ενεργοποίηση της κοινωνίας για την ηθική και πολιτική απομόνωση των τρομοκρατών, ορισμός καταλόγου με τα διεθνή εγκλήματα που μπορούν να αποδοθούν σε τρομοκράτες (λαθρεμπόριο όπλων, ναρκωτικών, ξέπλυμα χρημάτων κ.λπ.), κοινή νομοθεσία για την έκδοση τρομοκρατών, αυστηρές ποινές, χώροι κράτησης και άλλα μέτρα.

Ατόφιο στη βουλή

Οι Έλληνες συνδικαλιστές συνεχίζουν τη δράση τους, προετοιμάζονται για το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που έχει προγραμματιστεί για τις 25, 26 και 27 Νοεμβρίου 1992 και προειδοποιούν συγχρόνως το υπουργείο, ότι αν προωθήσει στη βουλή το νόμο-έκτρωμα, θα διοργανώσουν έκτακτο συνέδριο, ώστε να υπάρξουν δυναμικές αντιδράσεις. Το υπουργείο, προφανώς για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις και να φρενάρει την αγωνιστική διάθεση των αστυνομικών διοχετεύει στον κυβερνητικό τύπο πληροφορίες για επικείμενες αυξήσεις.

Μετά από πολλές παλινωδίες, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προωθεί τελικά το επίμαχο νομοσχέδιο στη νομοπαρασκευαστική επιτροπή της Βουλής (3 Νοεμβρίου 1992) και στη συνέχεια στην Ολομέλεια της Βουλής στις 26 Νοεμβρίου 1992.

«Όχι στον ψευδεπίγραφο συνδικαλισμό, σεβασμός στο Σύνταγμα, στους νόμους, στις αποφάσεις των δικαστηρίων» επαναλαμβάνει η Ομοσπονδία με διαδοχικές ανακοινώσεις της, ενώ ενημερώνει και τη Διεθνή Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων, η οποία δια του προέδρου της Χέρμαν Λουτς απευθύνεται (9-12-1992) στον πρόεδρο της Βουλής Παναγιώτη Τσαλδάρη με την παράκληση να ζητήσει από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης την απόσυρση του σχεδίου νόμου, εισάγοντας ένα άλλο, *«μια νέα παραλλαγή, σύμφωνα με τον Ευρωπαϊκό Χάρτη, που θα τιμήσει την Ελλάδα, τη Δημοκρατία της και την Αστυνομική της Δύναμη»*.

Η ταραχώδης, όμως, πολιτική ζωή και η δράση της 17N (φιάσκο Λουίξης Ριανκούρ), επιβάλλουν έναν ακόμα κυβερνητικό ανασχηματισμό. Νέος υπουργός Δημόσιας Τάξης ο Νίκος Γκελεστάθης (διετέλεσε υπουργός από τις 3 Δεκεμβρίου 1992 έως τις 14 Σεπτεμβρίου 1993), ο οποίος κληρονομεί όλες τις αμαρτίες του παρελθόντος μεταξύ αυτών και τον καυτό φάκελο του συνδικαλισμού.

Και στο φάκελο αυτόν προστίθενται επιπλέον περγαμινές επειδή η φάμπρικα των διώξεων παράγει «έργο». Αυτή τη φορά με θύμα και πάλι τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας Δημήτρη Κυριαζίδη, ο οποίος τιμωρείται για δεύτερη φορά με πεντάμηνη απόλυση με αφορμή μια συνέντευξη που είχε δώσει παλαιότερα, αναδεικνύοντας τα προβλήματα των αστυνομικών.

Η ΠΟΑΣΥ εκδίδει σκληρή ανακοίνωση κατά του υπουργείου κάνοντας λόγο για *«γκαϊμπελισμό»* και επαναφορά της *«ιεροξεταστικής εγκυκλίου»* που απαγόρευε το συνδικαλισμό και επέβαλε στους αστυνομικούς να υπογράψουν δήλωση άρνησης συμμετοχής στα σωματεία και δήλωση μετανόιας σε όσους συμμετείχαν (πρόκειται για τις εγκυκλίους Σεχιώτη, που είχαν ανακληθεί από τις 6 Οκτωβρίου 1989)...

Εργοδοτικά σωματεία

Η Ομοσπονδία ζητά και πετυχαίνει συνάντηση με το νέο υπουργό Νίκο Γκελεστάθη στις 5 Ιανουαρίου 1993. Στη συνάντηση είναι παρόντες ο υφυπουργός

Κώστας Σαψάλης και ο γενικός γραμματέας Δημήτρης Καπελαρής. Οι συνδικαλιστές ξεκίνησαν και πάλι από την αρχή. Ήταν η τρίτη φορά μέσα σε τρία χρόνια που άλλαξε ο υπουργός. Αυτή ήταν η κατάρα της Αστυνομίας. Να μην μπορεί κάποιος να ηγηθεί σοβαρά και με διάρκεια στη δημόσια τάξη της χώρας.

Ο υπουργός, όμως, απλώς δεσμεύτηκε ότι θα μελετήσει τις θέσεις της Ομοσπονδίας επί του νομοσχεδίου που είχε κατατεθεί στη Βουλή από τον προκάτοχό του και σε εύλογο χρονικό διάστημα θα απαντούσε στους συνδικαλιστές.

Όταν αργότερα βεβαίως ερωτήθηκε από δημοσιογράφο πότε θα συζητηθεί στην Ολομέλεια του Σώματος το σχετικό νομοσχέδιο, δήλωσε ότι το θέμα είναι «μη επίκαιρο», ενώ προσπάθησε να περάσει στην κοινή γνώμη το μήνυμα ότι ενδιαφέρεται πραγματικά για τα αιτήματα και ιδίως τα οικονομικά των αστυνομικών (επίδομα 18.000 δραχ, πενήνήμερα κ.λπ.).

Τα αισθήματα, που ένιωσαν οι αστυνομικοί, είναι ανάμικτα. Η συντριπτική πλειοψηφία των αστυνομικών απορρίπτει τη φιλοσοφία του κυβερνητικού σχεδίου και στοχεύει στο να μη γίνει νόμος του κράτους, προσβλέποντας σε ένα καλύτερο νομοσχέδιο.

Πόσο, όμως, μπορεί να περιμένει η Ελληνική Αστυνομία να «ωριμάσουν» οι συνθήκες, όταν αυτά που πρέπει να γίνουν σήμερα στην Ελλάδα είναι εδώ και αρκετά χρόνια πραγματικότητα στις χώρες της Ευρώπης; Μήπως πίσω από κάθε επιχείρημα άρνησης του συνδικαλισμού κρύβονται οι μικροκομματικές σκοπιμότητες των κυβερνώντων και προσωπικές φιλοδοξίες των υποστηρικτών τους μέσα και έξω από την Αστυνομία, ήταν μερικά από τα πολλά ερωτήματα που απασχολούσαν τους πρωτοπόρους συνδικαλιστές.

Η Ομοσπονδία προσπαθεί με κάθε τρόπο να διατηρήσει αναμμένη τη φλόγα του αγώνα διότι ο κίνδυνος δημιουργίας «εργοδοτικών σωματείων» είναι προ των πυλών. Σε μια χώρα όπου οι θεσμοί δε λειτουργούν, σε μια χώρα που οι θεσμοί παραβιάζονται, που τα πάντα θυσιάζονται στο βωμό του συμφέροντος και χάνονται στο λαβύρινθο της σκοπιμότητας, όταν η ίδια η πολιτεία δε σέβεται τους θεσμούς που η ίδια θέσπισε, η προοπτική οποιουδήποτε αγώνα είναι δυσώδη. Ιδίως για το υγιές συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών υπαλλήλων, όπως αυτό γίνεται προσπάθεια να ορθοποδήσει και να εκφραστεί μέσα απ' τα συλλογικά όργανα της Ομοσπονδίας και με τα βασικά της κύτταρα, τα πρωτοβάθμια σωματεία.

Κατά την πεντάχρονη πορεία της, η ΠΟΑΣΥ έχει ήδη αντιμετωπίσει την μήνη των μέχρι τώρα κυβερνήσεων, σε μια περίοδο μάλιστα που το ευρύτερο συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων κλυδωνίζεται, έχοντας απολέσει την αξιοπιστία του. Είναι γνωστό πια ότι οι ηγήτορες του, εγκλωβισμένοι σε πολιτικά κόμματα, χρησιμοποίησαν και μετέφρασαν πολλές φορές τη δύναμη των συνδικάτων για ίδιο και κομματικό όφελος, με αποτέλεσμα από τη μια πλευρά οι εργαζόμενοι να απέχουν από τις οποιεσδήποτε δραστηριότητες και λειτουργίες των συνδικάτων και από την άλλη πλευρά τα πολιτικά κόμματα να εκμεταλλεύονται τις αδυναμίες αυτές, σε βάρος πάντα των εργαζομένων.

Έχουν επηρεάσει όλα αυτά τη γέννηση του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών; Ασφαλώς, ναι. Και ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας όταν ρωτάται, δεν διστάζει να το ερμηνεύσει, τονίζοντας ότι οι αστυνομικοί υπάλληλοι, όντας άγνωστοι και απάιδευτοι σε θέματα λειτουργίας και συμμετοχής σε συνδικάτα και σε μια περίοδο κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος, προσπάθησαν και προσπαθούν να ορθώσουν το μικρό συνδικαλιστικό ανάστημά τους, μέσα σε άσχημες συγκυρίες και μέσα σε μια γενική κρίση που διέρχεται η χώρα.

Στην ηγεσία της ΠΟΑΣΥ έχει προ πολλού αποκρυσταλλωθεί η άποψη για τη συμπεριφορά που της είχαν επιφυλάξει ως τότε, οι δυο μεγάλες κυβερνητικές παρατάξεις. Η μεν σοσιαλιστική κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου για λόγους αρχής θα ανέμενε κανείς ότι θα είχε προχωρήσει πρώτη στην αποδοχή του θεσμού αυτού και στην Αστυνομία, αλλά δυστυχώς δεν προχώρησε, αν και αργότερα αναγνώρισε τα λάθη της..

Κι ενώ όμως θα περίμενε κανείς από τη νέα κυβέρνηση του Κώστα Μητσοτάκη να υποστηρίξει την υγιή συνδικαλιστική λειτουργία, αυτή εξακολουθούσε να μην έχει αγαθές σχέσεις με τα συνδικάτα, εμμένοντας σε ιδεολογικές, παλαιοκομματικές αγκυλώσεις, επιδεικνύοντας τυφλή εμπιστοσύνη στην αστυνομική ηγεσία, γιατί κατά την αδιαμφισβήτητη άποψή της, κινδύνευε η ιεραρχία, η πειθαρχία και όλα τα συναφή. Προχώρησε κάτω από την πίεση της πραγματικότητας και της υποχρεωτικής πλέον εναρμόνισης με τα ισχύοντα στην Ευρώπη, στην κατάρτιση ενός νομοσχεδίου που σκοπός του οποίου, όμως, δεν ήταν ο πραγματικός συνδικαλισμός, αλλά η αγωνία τους, πώς θα «βαφτίσουν» την ΕΚΑ και την Ένωση Αξιωματικών, ως συνδικαλιστικές ενώσεις.

Το νομοσχέδιο πράγματι συνάντησε τα ομαδικά πυρά της ΠΟΑΣΥ, ενώ από την πλευρά της ΕΚΑ, όσο και της Ένωσης Αξιωματικών Ελληνικής Αστυνομίας, που δεν ήταν μέλη της Ομοσπονδίας, υπήρξαν χλιαρές αντιδράσεις. Εντός όμως της ΕΚΑ υπήρχαν φωνές, όπως για παράδειγμα του ταμία της Κώστα Αντωνίου, που θεωρούσε ότι το σχέδιο νόμου είχε διατάξεις απαράδεκτες που δε δίνουν τη δυνατότητα στους συνδικαλιστές να υλοποιήσουν τους σκοπούς που προβλέπονται από το ίδιο το νομοσχέδιο. «Θέλουμε να πιστεύουμε», σημείωνε ο Κώστας Αντωνίου, «ότι κατά τη συζήτηση στη Βουλή ο υπουργός θα δεχτεί τη διόρθωση των αδυναμιών του νομοσχεδίου».

Η Ένωση Αξιωματικών χαρακτήριζε θετικό βήμα την κατάθεση του νομοσχεδίου στη Βουλή, αν και διατηρούσε σοβαρές επιφυλάξεις για επιμέρους διατάξεις του.

Από την πλευρά της η Ομοσπονδία ετοιμάζεται ήδη για το επόμενο «παράνομο» συνέδριό της, στο οποίο θα πάρουν μέρος αντιπροσωπείες αστυνομικών από 17 χώρες της Ευρώπης. Βασικός στόχος του συνεδρίου είναι η προώθηση της ιδέας του συνδικαλισμού στην Αστυνομία. «Θα επιδιώξουμε», αναφέρεται σε ανακοίνωση της Ομοσπονδίας «να συσταθεί μια διακομματική επιτροπή, η οποία θα ασχοληθεί ξανά με το θέμα του συνδικαλισμού και με τη διακήρυξη του Συμβουλίου της Ευρώπης υπ’

αριθμόν 690 “Περί των δικαιωμάτων των αστυνομικών”. Καλό είναι να συμμετέχει και εκπρόσωπος της κυβέρνησης για να ενημερωθεί για τις θέσεις της Ομοσπονδίας, διότι εμείς δεν συμφωνούμε με το νομοσχέδιο που καταρτίστηκε πέρσι. Η επιτροπή θα καθορίσει το πλαίσιο αρχών και δράσης του συνδικαλιστικού κινήματος. Το νομοσχέδιο έχει εξοντωτικές διατάξεις για τα σωματεία και δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό. Αν δεν επανεξετάσει η κυβέρνηση τις θέσεις της, τότε πολύ δύσκολα μπορεί να λειτουργήσουν σωματεία. Σήμερα έχει διαμορφωθεί μια άσχημη πραγματικότητα στο χώρο μας με ευθύνη κυρίως της κυβέρνησης, η οποία επιδιώκει να υπάρχουν σωματεία απονευρωμένα, χωρίς φωνή και παλμό. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει σήμερα εκπροσώπηση των μαθητών στα σχολεία και να μην μπορεί ο αστυνομικός να υπερασπίζεται τον εαυτό του ή να μη συμμετέχει στα όργανα λήψης αποφάσεων που τον αφορούν».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης έχει πλήρη επίγνωση των προβλημάτων και της διαμορφωθείσης κατάστασης στους ίδιους τους κόλπους του συνδικαλιστικού κινήματος και όταν ερωτάται, λίγο πριν από το 4^ο συνέδριο, απαντά χωρίς ενδοιασμούς:

«Την τελευταία πενταετία ιδρύσαμε 24 σωματεία σε όλη την Ελλάδα, αλλά δεν καταφέραμε να τους δώσουμε τη δυναμική που θέλουμε. Για διάφορους λόγους έχουν διαλυθεί έξι σωματεία, ενώ είναι χαρακτηριστικό ότι πολλά άλλα υπολειπονται. Η πορεία μας από το '88 μέχρι σήμερα δεν κατάφερε να συγκινήσει όλους τους συναδέλφους. Κάτω από τους απηνείς διωγμούς που υφιστάμεθα, δεν μπορούσαμε να δώσουμε το φόβο που κατάφεραν οι κυβερνήσεις να στείρουν στους συναδέλφους μας. Κάτω απ' αυτές τις απειλές της μετάθεσης, της πειθαρχικής ποινής, που φτάνει μέχρι και την απόταξη, γίνεται αντιληπτό ότι είναι μεγάλο πράγμα το γεγονός πως υπάρχουν ακόμα κάποιοι αστυνομικοί, που ασχολούνται ενεργά με το συνδικαλισμό και φτάνουν ακόμα και σ' αυτό το συνέδριο.

Πιστεύουμε ότι έχουμε προσφέρει αρκετά, τόσο στο ίδιο το προσωπικό των Σωματίων Ασφαλείας, όσο και στην κοινωνία γενικότερα. Προσδοκούμε με το συνέδριο αυτό να αναπτερώσουμε το ηθικό των αστυνομικών, να υπάρξει μια αναλαμπή για να αποκτήσει το συνδικαλιστικό μας κίνημα τη δυναμική που του αρμόζει. Ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία αποτελεί παράγοντα εκδημοκρατισμού της, μπορεί να προωθήσει λύσεις στα χρόνια προβλήματά της».

Όσο για την προσφορά των υπηρεσιών της Αστυνομίας, που δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες της κοινωνίας, ο Δημήτρης Κυριαζίδης τόνισε ότι «η κύρια αποστολή της Αστυνομίας, που είναι η δίωξη του εγκλήματος, δεν επιτυγχάνεται εύκολα. Για να γίνει αυτό, η Αστυνομία πρέπει να απαλλαγεί από πρόσθετες εξωαστυνομικές υποχρεώσεις, όπως είναι οι υγειονομικοί - αγορανομικοί έλεγχοι, οι επιδόσεις δικογράφων, οι οικοδομικοί έλεγχοι, τα μέτρα τάξης στα γήπεδα και στις εκδηλώσεις. Εδώ πρέπει να ληφθούν ριζικά μέτρα, διότι γίνεται μια κατάχρηση δυνάμεων, μια ανάλωση αστυνομικών δυνάμεων που υποβαθμίζει την αποστολή, αλλά και την προσωπικότητα του

αστυνομικού». Έφερε δε ως παράδειγμα το γεγονός ότι εντελώς πρόσφατα είχαν «επιστρατεύσει» αστυνομικούς για την αστυνόμευση ακόμα και της πορείας των τυφλών που διαμαρτύρονταν στο κέντρο της Αθήνας, ενώ επανέλαβε ότι το πρόβλημα της Αστυνομίας δεν είναι η έλλειψη δύναμης.

«Ο αριθμός των αστυνομικών στη χώρα μας είναι, δυστυχώς, πολύ μεγάλος. Πλησιάζουμε τις 45.000, που σε αναλογική σύγκριση με τον πληθυσμό, δεν έχει προηγούμενο σε καμία χώρα της Ευρώπης. Έχουμε πει πολλές φορές ότι χρειάζεται αναπροσανατολισμός της δράσης και του ρόλου της Αστυνομίας. Χρειάζεται δουλειά μέσα στην Αστυνομία και όχι διάγκωσή της με νέα πρόσωπα, τα οποία, άλλωστε, όχι μόνο δεν εκπαιδεύονται σωστά, αλλά αφήνονται μέσα στο βάλτο και στη στασιμότητα να μαραζώνουν»..

Να αποταχθεί!

Η αστυνομική ηγεσία βέβαια είχε άλλη άποψη για όλα αυτά. Το έδειξε καθαρά ο αρχηγός της Αστυνομίας, αντιστράτηγος Αντώνης Λαμπαδιάρης, στις 20 Απριλίου 1993, όταν με την υπ' αριθμόν 216904/6/24Ε απόφασή του, προσέφευγε στο Δευτεροβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο κατά της 9/9-2-93 απόφασης του Πρωτοβαθμίου Ανακριτικού Συμβουλίου, στο οποίο είχε παραπεμφθεί ο Δημήτρης Κυριαζίδης «*με το ερώτημα επιβολής σ' αυτόν ποινής Απόταξης γιατί τιμωρήθηκε μέσα σε μια 10ετία δυο (2) φορές με την ποινή της Αργίας με Απόλυση*». Η πρώτη φορά, όπως έχουμε ήδη επισημάνει, ήταν στις 18 Μαρτίου 1991 (πεντάμηνη απόλυση διότι ως πρόεδρος της Ομοσπονδίας έκανε νόμιμα χρήση τριήμερης συνδικαλιστικής άδειας) και η δεύτερη, επίσης πεντάμηνη διαθεσιμότητα, στις 17 Οκτωβρίου 1992, για συνέντευξη του στην εφημερίδα «Τα Νέα».

Ο τότε αρχηγός θεωρούσε τα διαπραχθέντα, από τον πρόεδρο, παραπτώματα «*σοβαρά, στηριζόμενα σε επαρκή και συγκεκριμένα στοιχεία, που προκύπτουν από τις Ένορκες Διοικητικές Εξετάσεις*»... Η αλήθεια είναι ότι τα μέλη του πρωτοβάθμιου συμβουλίου αποφάσισαν υπέρ της παραμονής στο Σώμα του Δημήτρη Κυριαζίδη, γεγονός που προφανώς παραπέμπει στη αναθεώρηση (;) της τακτικής που ακολουθούσαν, λόγω της ανυποχώρητης στάσης των συνδικαλιστών και παγίωσης όσο περνούσε ο καιρός του αγώνα τους.

Εξαιτίας της παρέμβασης Λαμπαδιάρη, ένα ακόμα δικαστήριο ήταν έτοιμο να στηθεί στις 7 Ιουλίου 1993 και να τον εκδιώξει από την Ελληνική Αστυνομία, λες και ήταν εγκληματίας. Το συμβούλιο, όμως, τελικά δεν τόλμησε να αλλάξει την αρχική απόφαση. Ένα κύμα συμπαράστασης εκδηλώθηκε υπέρ του προέδρου, προστατεύοντάς τον από τις εγκληματικές διαθέσεις των τότε ιθυνόντων.

Ο βουλευτής του ΚΚΕ Στρατής Κόρακας, τον οποίο είχε προτείνει ως μάρτυρα υπεράσπισης ο Δημήτρης Κυριαζίδης με επιστολή του προς τον πρόεδρο του Β' Ανακριτικού Συμβουλίου, Αστυνομικό Διευθυντή Δημήτριο Ατρέα ζητούσε να μη γίνει

δεκτό το ερώτημα της απόταξης. «Όπως γνωρίζετε, για τον Ανθυπαστυνόμο κ. Δ. Κυριαζίδη, το Πρωτοβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο είχε αποφασίσει κατά της απόταξης του, ότι δεν διώκεται για παράλειψη των καθηκόντων του, ούτε για αιμωτικές πράξεις, αντίθετα, όπως φαίνεται από τις ΕΔΕ, διώκεται εξ αιτίας του ότι είναι συνδικαλιστής και συγκεκριμένα ως Πρόεδρος της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, που βεβαίως όπως και εσείς γνωρίζετε, λειτουργεί νόμιμα.

Αυτή η δίωξη αντιβαίνει και στο Σύνταγμα και στις αποφάσεις των Ελληνικών δικαστηρίων, που με αποφάσεις τους συνεστήθη και λειτουργεί η ως άνω Ομοσπονδία. Επίσης, και σε αποφάσεις και διακηρύξεις διεθνών οργανισμών (Ευρωπαϊκό Συμβούλιο – Χάρτα του ΟΗΕ).

Για τους παραπάνω λόγους ζητάμε να μη κάνετε δεκτό το ερώτημα της απόταξης», κατέληγε το κείμενο του βουλευτή που ζητούσε να θεωρηθεί ως μαρτυρία υπέρ του προέδρου της ΠΟΑΣΥ.

Παρά ταύτα, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας με τον προσωπικό του τόνο, αποτυπώνει την ενδόμυχη αγωνία του σε επιστολές του προς τον πρόεδρο της UISP, είχε δείξει διότι ανησυχούσε για την έκβαση της μάχης που έδινε και σε προσωπικό επίπεδο.

«Αγαπητέ Χέρμαν», του γράφει σε μια από τις πολλές σε προσωπικό ύφος, επιστολές του. «Δεν γνωρίζω πόσο ακόμη θα κρατήσουμε, πάντως καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια να διατηρήσουμε ακμαίο το φρόνημα των συναδέλφων, πράγμα βεβαίως που θα είναι πολύ δύσκολο, εάν μας στερήσουν και το δικαίωμα να είμαστε εν ενεργεία αστυνομικοί».

Επίσης, για τον Δημήτρη Κυριαζίδη ήταν καθαρό ότι αν επί Γκελεστάθη περνούσε το νομοσχέδιο - έκτρωμα, αν και ο ίδιος θα συνέχιζε τον αγώνα με τους στενούς του συνεργάτες, δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι θα συνέβαινε το ίδιο και με τα χιλιάδες απλά μέλη. Με αδιαμόρφωτες ακόμα, για πολλά απ' αυτά, συνδικαλιστικές συνειδήσεις, πώς θα μπορούσες να ανοίξεις νέα μέτωπα, εμμένοντας στις ίδιες θέσεις;

Σύσκεψη με Ευρωπαίους

Το 4ο συνέδριο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων πραγματοποιείται στην Αθήνα την Τετάρτη, 19 Μαΐου 1993, και μετατρέπεται σε πεδίο καταδίκης της ανακόλουθης πολιτικής της κυβέρνησης. Για πρώτη φορά βρίσκονται στην Ελλάδα ένστολες αντιπροσωπείες αστυνομικών από 17 χώρες της Ευρώπης και το προεδρείο της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων με επικεφαλής τον πρόεδρό της, ταξίαρχο Χέρμαν Λουτς!

Στο ξενοδοχείο «Χίλτον», από νωρίς το πρωί έχει αναρτηθεί ένα πανό με το αντικείμενο του συνεδρίου, που δεν είναι άλλο από το πανό της Ομοσπονδίας που γράφει απλά, αλλά καθαρά: «Το συνδικαλιστικό δικαίωμα των αστυνομικών».

Η επιλογή του ξενοδοχείου, παρά τη δυσχερή οικονομική κατάσταση και τη δίωξη του συνδικαλιστικού κινήματος, στόχευε, ωστόσο, στην εκπομπή σαφέστατων μηνυμάτων. Παρά τα όποια προβλήματα, η Ομοσπονδία μπορούσε να οργανώσει συμβολικά το συνέδριό της στο «σύμβολο» του κατεστημένου που πεισματικά αρνείται να αναγνωρίσει το δικαίωμα αυτών που θεωρεί ως υποτελείς του, να έχουν λόγο και άποψη.

Το συνέδριο ξεκίνησε τις εργασίες του χωρίς την παρουσία της ηγεσίας, η οποία είχε προσκληθεί επισήμως. Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, Νίκος Γκελεστάθης, είχε προαναγγείλει ότι δε θα παραστεί στο συνέδριο, δικαιολογούμενος με το ότι *«ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία δεν είναι νόμιμος, αφού δεν έχει αναγνωριστεί νομοθετικά τόσο επί δετίας ΠΑΣΟΚ, όσο και επί Νέας Δημοκρατίας»*. Απαντώντας σε σχετική ερώτηση δημοσιογράφων, πρόσθεσε ότι οι αντιπρόσωποι του συνεδρίου *«δε θα ελεγχθούν πειθαρχικά»*, ωστόσο το υπουργείο, όπως είπε *«δε θα τους θεωρεί εκπροσώπους των αστυνομικών»*. Όσο για το νομοσχέδιο περί συνδικαλισμού παραδέχτηκε ο υπουργός ότι *«το θέμα έχει παγώσει επειδή προκλήθηκαν αντιδράσεις»*.

Από το βήμα του συνεδρίου καταγγέλθηκε και πάλι η τακτική της κυβέρνησης τόσο δια στόματος των Ελλήνων αστυνομικών, όσο και από τον πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων Χέρμαν Λουτς, ο οποίος παρακολουθούσε από κοντά τις διώξεις των Ελλήνων συναδέλφων του και από την αρχή είχε ζητήσει την συμμόρφωση της ελληνικής κυβέρνησης στους διεθνείς κανονισμούς και την ευθυγράμμιση της με την ευρωπαϊκή πραγματικότητα.

Και ύστερα άρχισε το «σφυροκόπημα», υπενθυμίζοντας σε όλους τις δυσκολίες και τα εμπόδια που είχαν συναντήσει οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές στην πορεία συγκρότησης των σωματείων και της Ομοσπονδίας. Και αφού αναλύθηκε το νομικό οπλοστάσιο στο οποίο στηρίζεται ο συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας, κλήθηκαν οι παρευρισκόμενοι εκπρόσωποι των κομμάτων να προωθήσουν άμεσα:

- α) τη σύσταση διακομματικής επιτροπής μέσα στον τρέχοντα μήνα Μάιο, ώστε να ρυθμιστεί το θέμα του συνδικαλισμού επιτέλους,
- β) την αποκατάσταση των διωχθέντων,
- γ) την από κοινού συνεργασία με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης για την κατάρτιση πλαισίου αρχών και ενός Κώδικα Συνδικαλιστικής Λειτουργίας και
- δ) την κατάθεση στη Βουλή της 690/79 Απόφασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα δικαιώματα των αστυνομικών.

Ο Γερμανός πρόεδρος της UISP ταξίαρχος Χέρμαν Λουτς, -ο οποίος αν υποθέσουμε ότι θα μπορούσαν να εφαρμοστούν οι προτάσεις της ΕΚΑ και της Ένωσης Αξιωματικών, δεν έπρεπε να έχει όχι μόνο δικαίωμα λόγου σε συνέδριο «κατωτέρων»,

αλλά ούτε καν να είναι συνδικαλιστής- επισήμανε στην ομιλία του ότι είναι αδιανόητο να διώκονται οι αστυνομικοί που διεκδικούν τα δικαιώματά τους στην χώρα που γεννήθηκε η δημοκρατία και κάλεσε τον απόντα υπουργό Δημόσιας Τάξης να αρχίσει διάλογο με τους αστυνομικούς.

«Θα περιμέναμε», είπε, *«να ήταν εδώ μαζί μας να συζητάμε, διότι ο διάλογος είναι στοιχείο της δημοκρατίας».*

Στην συνέχεια πήραν το λόγο βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ οι οποίοι επιδόθηκαν σε διαξιφισμούς και σε μια στείρα κομματική αντιπαράθεση, ενώ εκ μέρους του ΚΚΕ μίλησε ο Χρήστος Λογαράς, ο οποίος αναφέρθηκε στις σταθερές προσπάθειες του κόμματός του για εκδημοκρατισμό των Σωμάτων Ασφαλείας και της ΕΥΠ. Σε ό,τι αφορά το θέμα του συνδικαλισμού είπε ότι το σχέδιο νόμου που καταρτίστηκε από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης δεν προωθείται τελικά ούτε για συζήτηση στην Βουλή, επειδή, όπως φαίνεται, αντιδρούν ακόμα τα στεγανά και τα κυκλώματα που έχουν διαμορφωθεί μέσα στην Αστυνομία, ακόμα και με αυτή τη μορφή που έχει...

Ένστολη ευρωπαϊκή πορεία

Η Εκτελεστική Γραμματεία, λίγο πριν την έναρξη των εργασιών του συνεδρίου, είχε πάρει μια ιστορική απόφαση, την οποία ελάχιστοι γνώριζαν και προέκυψε λόγω της δυναμικής που είχε αναπτυχθεί και με την παρουσία των Ευρωπαίων αστυνομικών.

Μετά τη λήξη της πανηγυρικής συνεδρίασης, να πραγματοποιηθεί πορεία διαμαρτυρίας των ένστολων Ελλήνων και ξένων αστυνομικών προς το Κοινοβούλιο και τα γραφεία της ΕΟΚ, με στόχο την επίδοση του κοινού ψηφίσματος, αλλά και να γίνουν κοινές συναντήσεις του προεδρείου της UISP με τους εκπροσώπους των κοινοβουλευτικών κομμάτων.

Με ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία εξηγούσε ότι οδηγήθηκε στην απόφαση αυτή *«επειδή οι μέχρι σήμερα κοινές παρεμβάσεις στις εθνικές κυβερνήσεις και στους ευρωβουλευτές, τα δημοσιεύματα – υπομνήματα και διαμαρτυρίες σε ευρωπαϊκό επίπεδο, καθώς και οι επαφές με τα ελληνικά κόμματα και τους εκπροσώπους του Τύπου δεν έχουν οδηγήσει στην εξασφάλιση του δικαιώματος των Ελλήνων αστυνομικών να συνδικαλιζονται ελεύθερα, αλλά και επειδή η ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και της Αστυνομίας, αρνείται να συναντηθεί με το προεδρείο της Διεθνούς Ένωσης και να παρευρεθεί στην κορυφαία εκδήλωση των Ελλήνων αστυνομικών».*

Η πορεία των αστυνομικών από το ξενοδοχείο, ως το ελληνικό Κοινοβούλιο είναι πρωτόγνωρη. Οι θερμοκρασίες είναι υψηλές για την εποχή και η ασφαλτος στη Βασιλίσσης Σοφίας «κοχλάζει». Ο συνδικαλιστικός πυρετός, η αγωνία στα πρόσωπα των Ελλήνων και των ευρωπαίων συναδέλφων τους εύγλωττη. Οι συνδικαλιστές με γοργό βηματισμό διασχίζουν μέσα σε λίγα λεπτά την απόσταση και φτάνουν έξω από

τη Βουλή. Είναι μια πορεία, αλλιώς από τις άλλες, πορεία για τον εκδημοκρατισμό της Ελληνικής Αστυνομίας.

Οι σύνεδροι στέλνουν το δικό τους «τελειόγραφο» στην ελληνική κυβέρνηση, αυτή τη φορά έχοντας τη συμπαράσταση της Ευρώπης. Ως το τέλος του χρόνου το υπουργείο Δημόσιας Τάξης καλείται να αποκαταστήσει όλους τους διωχθέντες για συνδικαλιστική δράση αστυνομικούς και να προχωρήσει στη νομοθετική ρύθμιση του συνδικαλισμού στην Αστυνομία, ώστε με την ανάληψη της προεδρίας της τότε ΕΟΚ από την Ελλάδα, να έχει μπει οριστικό τέλος στις αδιανόητες για τους Ευρωπαίους συναδέλφους τους, περιπέτειες των Ελλήνων αστυνομικών.

Το ίδιο μήνυμα μετέφερε με την προσωπική παρέμβασή του και ο Χέρμαν Λουτς, προς τον τρίτο αντιπρόεδρο της Βουλής Δημήτρη Φράγκο, με τον οποίο συναντήθηκε στη Βουλή, ως επικεφαλής της δεκαμελούς αντιπροσωπείας των αστυνομικών, αμέσως μετά τη λήξη των εργασιών του συνεδρίου.

Η πολυχρωμία των αστυνομικών στολών, προσέδιδε ασφαλώς μια άλλη διάσταση στην κορυφαία «στιγμή» του συνεδρίου, που δεν ήταν άλλη, από την ανοικτή εκδήλωση διαμαρτυρίας - πορεία από το «Χίλτον» μέχρι το κτίριο της Βουλής. Η Αθήνα, που έχει ζήσει τον παλιό χιλιάδων διαδηλώσεων, αντιμετώπισε με ανάμικτα αισθήματα τους ένστολους και μη αστυνομικούς.

Τα δύο πανό που κρατούσαν στην κεφαλή της πορείας έστελναν σε όλους μηνύματα αισιοδοξίας: *«Η Αστυνομία ανήκει στην Ευρώπη - Μέτρα για την αναβάθμισή της»*, έγραφαν τα πανό, που ξάφνιασαν όσους βρέθηκαν στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, όσο πορεύονταν οι διαδηλωτές. Περισσότερο αφηνδιασμένοι οι αστυνομικοί που εκτελούσαν υπηρεσία σε παρακείμενα κυβερνητικά κτίρια και οι τροχονόμοι στις διασταυρώσεις.

Η τρομοκρατία και ο φόβος στα Σώματα Ασφαλείας δεν επέτρεψαν και πάλι τη μαζική συμμετοχή των αστυνομικών σ' αυτήν τη σημαντική από κάθε άποψη εκδήλωση. Ο Νίκος Γκελεστάθης, ενώ ήταν γνωστά τα φιλόξενα αισθήματά του, δεν κατάφερε να ευθυγραμμιστεί με το πνεύμα των καιρών, ενώ εμφανίστηκε ενοχλημένος στην κριτική που του ασκούσαν οι συνδικαλιστές, Έλληνες και ξένοι.

Στο πλαίσιο του συνεδρίου πραγματοποιήθηκαν, πάντως, δυο ακόμη σημαντικές παρεμβάσεις. Η Ομοσπονδία επέδωσε ψήφισμα διαμαρτυρίας στα γραφεία της ΕΟΚ στην Αθήνα, ενώ η UISP απέστειλε σχετικό ψήφισμα διαμαρτυρίας σε όλα τα ελληνικά κόμματα.

Η πρωτόγνωρη αυτή αστυνομική συνδικαλιστική κινητοποίηση και πάλι αντιμετωπίστηκε από τα ΜΜΕ, κυρίως, ανάλογα με τον πολιτικό τους προσανατολισμό.

Η εφημερίδα π.χ. «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» αναρωτήθηκε *«γιατί όχι πανό και οι αστυνομικοί, ίσως έτσι εκλείψουν τα νοσηρά φαινόμενα»*, ενώ η «Απογευματινή» ήταν της άπο-

ψης ότι «οι πολίτες δεν μπορούν από τη μια πλευρά να βλέπουν αστυνομικούς να προσπαθούν να επιβάλλουν την τάξη σε διαδηλώσεις και πορείες ποικίλων ομάδων και τάξεων και από την άλλη να παρακολουθούν από την TV πορείες και διαδηλώσεις – όσο εύνομες και αν είναι αυτές- στις οποίες πρωταγωνιστούν αστυνομικοί»...

Η διακομματική

Η ΠΟΑΣΥ έχει πάρει μια βαθιά ανάσα από αυτό το συνέδριο. Με προσωπική του δήλωση – έγγραφο προς τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, στις 21 Μαΐου 1993 έλεγε:

Το 4ο συνέδριό μας, χαρακτηρίστηκε από πλευράς μας ως ανάσα ζωής του συνδικαλιστικού μας κινήματος. Κατά τη διάρκεια των εργασιών του, από όσους συναδέλφους παρέστησαν, διαπιστώθηκε για μια ακόμα φορά, εκείνο που κατ' επανάληψη τονίστηκε: «Στήριξη στις δικές μας δυνάμεις για την πρόοδο των επιδιώξεών μας. Δεν είμαστε μόνοι πλέον και οι οποιοδήποτε κίνδυνοι μπορούν να αντιμετωπισθούν, αρκεί να είμαστε ενωμένοι. Οι συνάδελφοι της λοιπής Ευρώπης είναι αλληλέγγυοι στις προσπάθειές μας, ας φανούμε αντάξιοι της αλληλεγγύης και της αυθόρμητης εδώ παρουσίας τους».

Και σε άλλο σημείο: «Ταράξαμε τα λιμνάζοντα ύδατα. Η πορεία μας ήγειρε συνειδήσεις, ξάφνιασε τους καρεκλοκένταυρους και ανησύχησε τους χαμαιλέοντες. Ένα είναι βέβαιο. Πέραν των ανωτέρω, υπήρξε μια νέα αρχή για το σύνολο των συναδέλφων, οι λίγοι οι απομονωμένοι, δεν μπορούσε παρά ν' αντιδρούσαν αρνητικά. Πάντως, υπάρχει χρόνος να κοιτάζουν για μια φορά μέσα τους»...

Το διοικητικό συμβούλιο, κάνοντας μια εκτίμηση του συνεδρίου, σε ό,τι αφορά την παρουσία των συναδέλφων, τη χαρακτήρισε «ικανοποιητική κάτω από τις σημερινές συνθήκες», ενώ ξεχώρισε την παρουσία των συναδέλφων της Περείας. «Είμαστε υποχρεωμένοι όλοι ν' αναγνωρίσουμε τη μεγάλη παρουσία τους, αλλά και να καταβληθεί απ' όλους προσπάθεια για να φθάσουμε στο συνδικαλιστικό επίπεδο των συναδέλφων αυτών. Μπράβο στους συναδέλφους της Περείας. Προσωπικά θα είμαι πλάι τους, όταν και όποτε χρειασθούν», τόνισε ο πρόεδρος, προτρέποντας τους συναδέλφους του να δώσουν δύναμη στα σωματεία τους, ώστε αυτά να αποτελέσουν την ασπίδα και το καταφύγιο όλων.

Η ΠΟΑΣΥ, λοιπόν με αναπτρωμένες ελπίδες, δεν χρονοτριβεί. Υπ' αριθμόν πρώτη προτεραιότητά της είναι η σύσταση της διακομματικής επιτροπής. Καλεί λοιπόν σύμφωνα και με την απόφαση του 5ου συνεδρίου της, τους εκπροσώπους των κομμάτων που εκπροσωπούνται στη Βουλή, να προσέλθουν στις 9 Ιουνίου 1993 στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ, ώστε να ξεκινήσει μια διακομματική συζήτηση επί των θέσεων και των προτάσεών της. Τα πολιτικά κόμματα συμφωνούν και οι εργασίες της διακομματικής επιτροπής επιτέλους αρχίζουν.

Από την Ομοσπονδία, εκτός από τον πρόεδρό της, συμμετέχει και ο πρόεδρος της Πιερίας Χρήστος Φωτόπουλος, ως γραμματέας για την τήρηση και την επιμέλεια των πρακτικών των συνεδριάσεων της επιτροπής. Παραθέτουμε το πρακτικό της συζήτησης, όπως δόθηκε στη δημοσιότητα την ίδια ημέρα από την Ομοσπονδία:

ΠΡΑΚΤΙΚΟ «Συζήτησης της Επιτροπής των κομμάτων της Βουλής των Ελλήνων για τη νομοθετική ρύθμιση του ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ στην Ελληνική Αστυνομία»

Γραφεία ΑΔΕΔΥ 9/6/1993 ώρα 10.00'

Παρέστησαν

Από ΑΔΕΔΥ: Κος ΓΙΑΤΡΑΣ

Από Ν.Δ: Κος ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

Από ΠΑΣΟΚ: Κος ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ

Από Κ.Κ.Ε.: Κος ΛΟΓΑΡΑΣ

Από ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ⁴⁵: Κος ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Από ΠΟΑΣΥ: Κος ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ και ο Κος ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, ως Γραμματέας

Η συζήτηση άρχισε την 10.40 ώρα της 9/6/1993 με τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας (ΠΟΑΣΥ) Κο ΚΥΡΙΑΖΙΔΗ.

- Δημήτρης ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ: *Στα πλαίσια της υλοποίησης των όσων αποφασίσθηκαν στο 4ο Πανελλαδικό συνέδριο της Ομοσπονδίας μας και της δέσμευσης του Αντιπροέδρου της Βουλής των Ελλήνων Κου ΦΡΑΓΚΟΥ κατά την επίδοση σ' αυτόν ψηφίσματός μας αμέσως μετά το πέρας του συνεδρίου μας, για τη συγκρότηση διακομματικής επιτροπής που θα συζητήσει και θα αποζητήσει λύσεις για τα θέματα που μας απασχολούν, σας προσκαλέσαμε εδώ σήμερα για να βρεθούν από κοινού οι πλέον αποτελεσματικές και ικανοποιητικές λύσεις τόσο προς όφελος των αστυνομικών υπαλλήλων όσο και προς όφελος του κοινωνικού συνόλου γενικότερα. Από πλευράς της Ν.Δ. μας πληροφόρησαν ότι θα παρίστατο ο Κος ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ ο οποίος μας ενημέρωσε τηλεφωνικά ότι θα καθυστερήσει λίγο για να προσέλθει. Για το λόγο αυτό υπήρξε αυτή η καθυστέρηση ως προς την έναρξη της συζήτησης.*

- Σπύρος ΓΙΑΤΡΑΣ: *Η ΑΔΕΔΥ από την πλευρά της καλωσορίζει τους μετέχοντες στην επιτροπή και εύχεται να αποδώσουν οι εργασίες της. Εμείς βοηθώντας την ΠΟΑΣΥ δεν περιορισθήκαμε μόνο σε εκδηλώσεις, αλλά εντάξαμε στους κόλπους της ΑΔΕΔΥ την ΠΟΑΣΥ διακινδυνεύοντας – ρισκάροντας σ' αυτή μας την ενέργεια διότι η είσοδος μπορεί να κριθεί κάπως μη νόμιμη.*

- Παρέμβαση Κου Γιάννη ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗ: *Δεν διακινδυνεύσατε καθόλου. Η νομιμότητα της εισόδου της ΠΟΑΣΥ στην ΑΔΕΔΥ είναι δεδομένη και νομικά κατοχυ-*

45. Από τον ενιαίο Συνασπισμό (ΚΚΕ – ΕΑΡ) έχει αποχωρήσει το ΚΚΕ από το 1991, χωρίς ωστόσο να το ακολουθήσουν όλα τα στελέχη του.

ρωμένη. Έτσι πιστεύω προσωπικά γιατί η ομοσπονδία και τα Σωματεία των Αστυνομικών είναι νόμιμα και ανεγνωρισμένα με δικαστικές αποφάσεις. Τόσο ο ίδιος προσωπικά όσο και το ΠΑΣΟΚ είμαστε υπέρ του Συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ.

Εγώ πιστεύω ότι δεν χρειάζεται καθόλου ψήφιση κάποιου νόμου γι' αυτό το θέμα γιατί υπάρχει κάλυψη από το Σύνταγμα. Αλλά επειδή το όλο θέμα είναι ιδιαίζουσας σημασίας χρειάζεται συναίνεση όλων των κομμάτων της Βουλής και έτσι δικαιολογείται η αναζήτηση κοινής αποδεκτής λύσης και κατάρτιση τελικά κάποιου σταθερού νομοθετήματος που να αντέξει στο χρόνο.

Χρήστος ΛΟΓΑΡΑΣ: Η Επιτροπή να τσεκάρει τα σημεία που δέχεται και ποια απορρίπτει. Αυτή είναι η πρότασή μου.

Δημήτρης ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ: Το πρόβλημα θα παραμένει, αν από πλευράς Πολιτείας δεν υπάρχει βούληση για επίλυσή του.

Γιάννης ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ: Σίγουρα πρέπει να ξεκινήσουμε από κοινού μ' όλα τα κόμματα και σίγουρα θα έπρεπε να είναι εδώ και ο εκπρόσωπος του κυβερνώντος κόμματος της Ν.Δ. για να ακούσουμε τις θέσεις του. Αν δεν επιτευχθεί η όποια κοινή σύγκλιση των θέσεων των πολιτικών κομμάτων όλα πηγαίνουν χαμένα.

Χρήστος ΛΟΓΑΡΑΣ: Οποσδήποτε αυτό θα βοηθούσε πάρα πολύ στην πορεία της συζήτησης και θα ήθελα πολύ να είχαμε εδώ και την άποψη και τις θέσεις της Κυβέρνησης.

Χρήστος ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Όπως τώρα με πληροφόρησαν από τη γραμματεία της ΑΔΕΔΥ, ο εκπρόσωπος της Ν.Δ. ο κ. Ζαχαράκης τηλεφώνησε πως είναι καθ' οδόν και εντός ολίγων θα είναι παρών.

Δημήτρης ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ: Πράγματι από πλευράς της Ν.Δ. μας εγνώρισαν ότι ορίστηκε για να συμμετάσχει ο κ. Ζαχαράκης (Ωρα 11.10' είσοδος εκπροσώπου Ν.Δ.).

Κώστας ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: Καλημέρα σας, συγνώμη για την καθυστέρηση.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης κάνει σ' αυτό το σημείο μια σύντομη αναφορά των όσων έχουν ειπωθεί για ενημέρωση του κ. Ζαχαράκη

Γιάννης ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ: Για να υπάρξει επίλυση του προβλήματος πρέπει να υπάρχει όχι μόνο συμφωνία των κομμάτων αλλά και σύμφωνη γνώμη – δέσμευση προς τούτο της Κυβέρνησης.

Χρήστος ΛΟΓΑΡΑΣ: Εδώ κύριοι σας υπενθυμίζω την κοινή δέσμευση από τους εκπροσώπους όλων των τότε κομμάτων στη συζήτηση που είχαμε γι' αυτό το θέμα τον Μάρτιο 1990 στην οποία συμμετείχαμε εγώ, ο κ. Σαψάλης και ο κ. Σκουλαρίκης.

Κώστας ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: Εδώ παρίσταμαι ως εκπρόσωπος του κόμματος της Ν.Δ. και ως πρόεδρος της Ο.Κ.Ε. Δημόσιας Τάξης της Ν.Δ. Στο κόμμα μας πάγια θέση είναι να ακούμε τις προτάσεις των άλλων κομμάτων και φορέων, να τις λάβουμε υπόψη να τοποθετούμαστε επάνω σ' αυτές, να τις καταθέτουμε στην Κυβέρνηση και τελικά η Κυβέρνηση στη Βουλή. Επί της αρχής συμφωνούμε στην καθιέρωση του Συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ.

Παρέμβαση ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗ-ΛΟΓΑΡΑ: Εσείς κ. Ζαχαράκη και η Κυβέρνησή

σας είστε υπέρ του συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ. και αν ναι γιατί μέχρι σήμερα δεν το υλοποιήσατε; Τουλάχιστον γιατί δεν εφαρμόσατε τις προγραμματικές σας δηλώσεις;

Κώστας ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: Επί της αρχής λέμε ναι στον Συνδικαλισμό στην ΕΛ.ΑΣ. και στα Σώματα Ασφαλείας γενικότερα. Αυτό δεν το υλοποιήσαμε μέχρι τώρα για πολλούς λόγους. Η Κυβέρνηση – Πολιτική ηγεσία του Υ.Δ.Τ. αυτή τη στιγμή δεν είναι έτοιμη να καταθέσει κάποιο νομοσχέδιο. Ούτε αυτό το σχέδιο που είχε ετοιμασθεί επί υπουργίας του κ. Αναγνωστόπουλου. Το οποίο μάλιστα εγώ προσωπικά το βρήκα κάπως προχωρημένο για το χώρο, αλλά δεν συμφωνούσαν μ' αυτό άλλοι συνάδελφοί μου όπως επίσης και οι ενδιαφερόμενοι και τα λοιπά κόμματα.

Και εφ' όσον δεν συμφωνούμε στο παραπάνω σχέδιο νόμου θα ήθελα να ακουστούν οι απόψεις και οι θέσεις όλων μας και να συζητηθούν.

Παναγιώτης ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ: Παρίσταμαι εξουσιοδοτημένος από τον Συνασπισμό. Πρέπει όλοι μας να τοποθετηθούμε πρώτα επί της αρχής και εφ' όσον όλοι συμφωνούμε να υπάρξει ακολούθως δέσμευση να συνεχίσει αυτή η επιτροπή από κοινού το έργο της.

Το ήδη υπάρχον από την Κυβέρνηση νομοσχέδιο δεν είναι επαρκές και κατά την άποψη του κόμματός μου, δεν είναι συνταγματικό γιατί είναι απλώς ένα καταστατικό ίδρυσης σωματίου και τίποτε άλλο. Πρέπει τελείως να αποσυρθεί και να επανέλθει άλλο το οποίο δεν χρειάζεται να περιλαμβάνει τίποτε περισσότερο εκτός από μια διάταξη και μόνο, επέκταση – προσθήκη στο Νόμο 1264/82.

Η πρότασή μας έχει ως εξής: Με την επιφύλαξη του άρθρου 23 του Συντάγματος (ως προς το μη δικαίωμα απεργίας) να έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του Νόμου 1264/82 και στους αστυνομικούς καθώς, και σ' όλους τους υπηρετούντες στα Σώματα Ασφαλείας. Αυτό και μόνο αρκεί και τίποτε άλλο.

Γιάννης ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ: Και εγώ πιστεύω ότι δεν απαιτείται Νόμος, αφού το Σύνταγμα το προβλέπει. Αν αποζητάται κάποιος νόμος, είναι να υπάρξει η κοινή συνισταμένη όλων των κομμάτων. Όπως βλέπω, όμως, ο συνάδελφος της Ν.Δ. δεν έχει τη διάθεση να συμμετάσχει ενεργά.

Χρήστος ΛΟΓΑΡΑΣ: Αν ήλθαμε εδώ να δώσουμε κάποια συνέχεια να τη δώσουμε, να ληφθεί τώρα εδώ δέσμευση και να παρθεί υπόψη η συμφωνία που είχαμε κάνει τότε, τον Μάρτιο 1990. Να απαντηθεί πρώτα εάν συμφωνούμε όλοι επί της αρχής και δεύτερον εάν αυτή εδώ η επιτροπή με τα ίδια πρόσωπα θα συνεχίσει αυτό το έργο.

Εφ' όσον υπάρχει τελικά συμφωνία, να ορισθεί η νέα συνάντηση.

Κώστας ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: Κύριε Σκουλαρίκη, εσείς κάνατε υπουργός Δημόσιας Τάξης και είχατε υποσχεθεί και ξεκινήσει για να καθιερώσετε τον συνδικαλισμό στα Σώματα Ασφαλείας. Τι σας έκανε να αλλάξετε τότε τακτική;

Γιάννης ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ: Στην παράταξή μας (ΠΑΣΟΚ) υπήρχαν και μερικές αντιρρήσεις. Υπήρχαν και αντίθετοι οι οποίοι εκμεταλλεύθηκαν τα γεγονότα τα γνωστά, που έλαβαν χώρα στην Καισαριανή. Έτσι, οι διάδοχοί μου στο υπουργείο, φοβού-

μενοι, δεν το προχώρησαν το θέμα. Τώρα ωρίμασαν οι συνθήκες. Η θέση μας είναι να βρεθεί η κοινή φόρμουλα και αυτή θα είναι η λογική του δικού μας σχεδίου.

Κώστας ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: Είναι πάρα πολύ δύσκολο να συμφωνήσουμε σε όλα τα σημεία, αλλά τέλος πάντων και να συμφωνήσουμε αυτό όπως είναι γνωστό σ' όλους μας, δεν είναι δεσμευτικό για την Κυβέρνηση. Εμείς εδώ πρέπει να βρούμε τις κοινές βασικές αρχές.

Σε ποια σημεία συμφωνούμε και σε ποια μπορούμε να αλλάξουμε γραμμή. Συμφωνώ να έλθουν εδώ οι προτάσεις να μελετηθούν, να πει ο καθένας τις δικές του θέσεις και αν κάπου καταλήξουμε να μεταβιβάσω όλα τα συμφωνηθέντα στην Κυβέρνηση η οποία θα έχει και τον τελικό λόγο.

Χρήστος ΛΟΓΑΡΑΣ: Τότε να δεσμευθούμε εδώ τώρα όλοι, να συνεχίσουμε τα ίδια πρόσωπα μετά από 15 (δεκαπέντε) ακριβώς ημέρες σε συνάντηση που θα καθορισθεί ως προς τον τόπο και χρόνο από την ΠΟΑΣΥ. Αφού μελετήσουμε τις προτάσεις να καταθέσουμε τις απόψεις μας και να συμφωνήσουμε σε όσα υπάρχει σύμπτωση απόψεων.

Κώστας ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: Συμφωνώ επ' αυτού και να βρεθούμε όπως είμαστε για να συνεχίσουμε.

Γιάννης ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ: Ναι, συμφωνώ.

Η συζήτηση μετά τα ανωτέρω έλαβε τέλος την 12:15' ώρα της 9/6/1993.

Η Επιτροπή μετά την όλη συζήτηση δεσμεύθηκε να συνεχίσει το έργο της μετά από 15 (δεκαπέντε) ακριβώς ημέρες με τα ίδια πρόσωπα.

Προς πίστωση συνετάγη το παρόν και υπογράφεται ως έπεται:

Οι συμμετέχοντες

ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ: εκπρόσωπος ΠΟΑΣΥ

ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ: εκπρόσωπος Ν.Δ.

ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ: εκπρόσωπος ΠΑΣΟΚ

ΛΟΓΑΡΑΣ: εκπρόσωπος Κ.Κ.Ε.

ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ: εκπρόσωπος ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ

Ο γραμματέας της συνεδρίασης

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Για τις 24 Ιουνίου 1993 προγραμματίζεται η συνέχιση των εργασιών της σύσκεψης, αλλά ματαιώνεται λόγω μη προσέλευσης του εκπροσώπου της Νέας Δημοκρατίας. Η περίοδος αυτή είναι ιδιαίτερα φορτισμένη καθώς η διγλωσσία, οι υπεκφυγές και τα μισόλογα, τροφοδοτούν την αγανάκτηση των συνδικαλιστών. Παρά ταύτα η Ομοσπονδία με νηφαλιότητα και ψυχραιμία προσέρχεται στο τραπέζι του διαλόγου και προσπαθεί να πείσει όλους τους συνομιλητές της για την ορθότητα των θέσεών της, χωρίς να παραλείπει να υπενθυμίζει στους συνομιλητές της ότι ο πρόεδρος της εξακολουθεί να βρίσκεται στο στόχαστρο των διωκτών του.

Ενώ το κυβερνών κόμμα συμμετέχει στη διακομματική επιτροπή, τις ίδιες ημέρες

η φυσική ηγεσία προωθεί εκ νέου στο πειθαρχικό συμβούλιο τον ανοικτό ακόμα (!) φάκελο για την απόταξη του Δημήτρη Κυριαζίδη.

«Τι στιγμή που υπάρχει αυτός ο διάλογος, τη στιγμή που η πολιτεία επίσημα συνδιαλέγεται μαζί μας, η αστυνομική ηγεσία κατά προσβλητικό για όλους τρόπο, δημιουργεί κατά την άποψή μας θέμα ηθικής τάξης για όλους τους εκπροσώπους των πολιτικών κομμάτων της διακομματικής επιτροπής», τονίζει με ανακοίνωσή της η ΠΟΑΣΥ στις 29 Ιουνίου 1993 και παραθέτει εν συντομία το ιστορικό της απεινούς δίωξης του προέδρου, συμπληρώνοντας ότι θεωρεί «πλήγμα την ενέργεια του Αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. που προσέφυγε κ.λπ., στην προσπάθειά μας, αλλά και απόπειρα από την πλευρά του, αδυνατούντες κατά υγιή τρόπο να δώσουμε οποιαδήποτε απάντηση».

Η συνεδρίαση του Δευτεροβαθμίου Ανακριτικού Συμβουλίου έχει ορισθεί για τις 7 Ιουλίου 1993 και ώρα 09.00 το πρωί στη Θεσσαλονίκη, κατόπιν της από 16-6-93 κλήσης, επιδοθείσης την 25-6-93... Υπενθυμίζουμε ότι ο πρόεδρος είχε ήδη τιμωρηθεί από το 1991 με την ποινή της πεντάμηνης αργίας δι' απολύσεως για τη συνδικαλιστική άδεια που ζητήθηκε νόμιμα και δεν του δόθηκε και το 1992 επίσης με την ίδια «ποινή» για μια συνέντευξή του σε απογευματινή εφημερίδα. Το ανακριτικό συμβούλιο την πρώτη φορά αποφάσισε κατά της απόταξης και το γεγονός αυτό δεν ήταν ικανοποιητικό για την αστυνομική ηγεσία, όπως προέκυπτε τώρα. Μετά από τόσους μήνες, ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. Αντώνης Λαμπαδιάρης προχώρησε στην προσβολή της αθωωτικής απόφασης.

Η Ομοσπονδία ενημέρωσε αμέσως τα πολιτικά κόμματα και ζήτησε από τα μέλη της διακομματικής επιτροπής να παραστούν μάρτυρες υπεράσπισης του Δημήτρη Κυριαζίδη. Όπως προαναφέραμε, τη δική του μαρτυρία απέστειλε ο Στρατής Κόρακας, ενώ, όπως προκύπτει από το έγγραφο της 14 Ιουλίου 1993, ο αρχηγός διέταξε να μετατεθεί στον Πολύγυρο Χαλκιδικής. Και για να μην αφήνει κανένα περιθώριο των «καλών» του προθέσεων, υπέγραψε και τη μετάθεση της συζύγου του, καίτοι στην οικογένεια υπήρχε ένα μωρό τεσσάρων μόλις μηνών με προβλήματα υγείας.

Κραυγή αγωνίας

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης στις 16 Ιουλίου 1993, θέλοντας να ενισχύσει τον τόνο των ανακοινώσεων και να εγείρει το ενδιαφέρον και το ηθικό των συναδέλφων, απευθύνεται στις πρωτοβάθμιες ενώσεις, εξωτερικεύοντας την αγωνία του για τη συσπείρωση των απλών μελών γύρω από αυτές, τονίζει με προσωπική του επιστολή:

«Θα περίμενε κανείς ότι το φετινό συνέδριο θα αποτελούσε την απαρχή για νέους αγώνες με την πεποίθηση ότι δεν είμαστε πλέον μόνοι. Η εθελοντική παρουσία των συναδέλφων της Ευρώπης θα έπρεπε να μας αφυπνίσει αν όχι να μας εγείρει από την κακομοιριά μας. Σκληρή λέξη, όμως, θα προσπαθήσω να σας προκαλέσω και να σας προσκαλέσω για μια ακόμα φορά ώστε να αρθούμε όλοι μαζί μακριά από σκοπιμότητες, αδυναμίες, στο ύψος της ευθύνης και των περιστάσεων».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης αναφέρει ότι υπάρχει αποστασιοποίηση και ότι δεν μπορεί το τεράστιο έργο της Ομοσπονδίας να εναποτίθεται στις πλάτες δυο τριών ατόμων. Καταλογίζει ευθύνες σε όλα τα επίπεδα και τονίζει: «*Προσωπικά δεν απαιτήσα από κανέναν κάτι το ιδιαίτερο. Προσπάθησα να διατηρήσω ισορροπίες για το καλό της Ομοσπονδίας και των ελαχίστων αν θέλετε συναδέλφων που πιστεύουν σ' αυτή τη μεγάλη ιδέα που ενστερνηθήκαμε πιστεύω όλοι. Προσωπικά έδωσα τον εαυτό μου όπως και άλλοι συνάδελφοι στην υπόθεση αυτή, θυσιάζοντας τα πάντα. Όμως η ανταπόκριση ήταν μηδαμινή και εδώ είναι η απογοήτευση. Η αδιαφορία, η αποφυγή οποιασδήποτε ταλαιπωρίας ή κόστους δεν αρμόζουν σε συναδέλφους που επιθυμούν να ανήκουν στην Ομοσπονδία. Όσοι έχουν αδυναμία να ακολουθήσουν τα βήματα της Ομοσπονδίας, είναι καλό να απέλθουν. Όμως προηγούμενα, να εξηγήσουν στους συναδέλφους που τους εξέλεξαν τους λόγους».*

Και αφού αναφέρεται στο περιορισμένο ενδιαφέρον των συναδέλφων για τα κοινά απευθύνει έκκληση τόσο στα μέλη του διοικητικού συμβουλίου όσο και στα προεδρεία των πρωτοβαθμίων ενώσεων να πάρουν μέρος σε μια σύσκεψη στην Έδεσσα, στις 6 Αυγούστου 1993 για να υπάρξει μια νέα εκκίνηση. Η περίοδος άλλωστε, είναι η πλέον κατάλληλη, καταλήγει στο έγγραφό του.

Εν αναμονή διακομματικής...

Μετά από ολιγόημερο, διάλειμμα, το έργο της Διακομματικής συνεχίζεται με νέα σύσκεψη, στις 20 Ιουλίου 1993, πάλι στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ, αλλά αυτή τη φορά απουσιάζει ο εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ Γιάννης Σκουλαρίκης, λόγω υποχρεώσεων του στη Βουλή, όπου ήταν σε εξέλιξη η συζήτηση για καταγγελίες περί τηλεφωνικών υποκλοπών. Ο εκπρόσωπος του ΚΚΕ κατέθεσε ένα σχέδιο κοινής διακήρυξης, με την επισήμανση ότι εφόσον υιοθετηθεί από όλους, πρέπει να δοθεί στη δημοσιότητα κατά την επόμενη συνάντηση, που ορίστηκε για το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου του 1993.

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Νίκος Γκελεστάθης, από την πλευρά του, προανήγγειλε αλλαγές του εκπαιδευτικού συστήματος (υποχρεωτικό στρατωνισμό των δοκίμων για να εμπεδωθεί όπως υποστήριζε η πειθαρχία στους νέους αστυφύλακες που με τη σειρά τους θα αποτελέσουν υπόδειγμα για τους νεότερους κ.λπ.), την ίδρυση του Αρχηγείου, την καθιέρωση ειδικού λογαριασμού αρωγής των αστυνομικών (Ίδρυμα Εξοχών) προς αποφυγή των εράνων για τους αστυνομικούς που σκοτώνονται. Ο υπουργός, σε συνεργασία με τον τότε υπουργό Εθνικής Οικονομίας εργάστηκε για τη χορήγηση του στεγαστικού επιδόματος ύψους 18.000 δραχμών και την καταβολή αναδρομικών ποσών, που αφορούσαν υπερωρίες του αστυνομικού προσωπικού.

Επί υπουργίας Νίκου Γκελεστάθη, πρέπει να προσθέσουμε, πάντως, ότι στη λίστα των διωχθέντων προστέθηκαν και δυο αστυνομικοί από το σωματείο της

Λέσβου. Ήταν ο Κυριάκος Αμπατζής, πρόεδρος της Ένωσης και ο ταμίας Ταξιάρχης Κουργιουξοζής, οι οποίοι μετατέθηκαν μια εβδομάδα μετά την έκδοση και διανομή σε όλη την Ελλάδα της εφημερίδας «Αστυνομική Ηχώ». Ο υπουργός αποχώρησε από το υπουργείο με την πτώση της κυβέρνησης Μητσοτάκη, στις 14 Σεπτεμβρίου 1993, αλλά οι στρατηγοί που άφησε πίσω του, συνέχισαν τις διώξεις, καίτοι η χώρα είχε υπηρεσιακή κυβέρνηση για τη διενέργεια πρόωγων εκλογών!

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1993, ειδικότερα, ο τότε αρχηγός Αντώνης Λαμπαδιάρης είχε καλέσει (Αρ. Πρωτ. 239341/6/1-β) τις Αστυνομικές Διευθύνσεις Δράμας και Πέλλας να πράξουν τα δέοντα αυτή τη φορά εναντίον του Δημήτρη Κυριαζίδη, του Κώστα Καλλιοντζή, γραμματέα της ΠΟΑΣΥ και του Αμανατίδη Μιχάλη, μέλους του σωματείου της Δράμας, επειδή είχαν καταγγείλει ως ανάια τη μετάθεση συναδέλφου τους από τη Δράμα στον Έβρο. Το έγκλημά τους; Είχαν ασκήσει σύμφωνα με το σχετικό έγγραφο «ανεπίτρεπτη» κριτική στις ενέργειες της προϊσταμένης υπηρεσίας «με εκφράσεις που αποδεικνύουν έλλειψη σεβασμού, πράξεις που μαρτυρούν έλλειψη υπηρεσιακής αγωγής και ευθύνης και αντιβαίνουν στην Αστυνομική Δεοντολογία».

Έπρεπε δε... «να κληθούν σε απολογία με ανάλογο και πλήρες αιτιολογικό για παράβαση του άρθρου 3 παρ.20 και 32 του Π.Δ. 96/1986], να «ελεγχθούν αυτοί μέσα στα όρια της δικαιοδοσίας σας και να μας υποβάλετε εντός 10 ημερών από λήψης της παρούσης, την σχετική αλληλογραφία (κλήση σε απολογία, απολογία, πίνακα ποινής»...

Στην Έδεσσα

Στην Έδεσσα, στις 6 Αυγούστου 1993, ελήφθησαν σημαντικές αποφάσεις, με την επισήμανση βεβαίως ότι «στις κατ' ιδίαν συζητήσεις υπάρχει πάντα η διάθεση για συμμετοχή για δουλειά. Όμως όταν έρχεται η ώρα των πράξεων παρατηρείται άρνηση. Όλα αυτά η Ομοσπονδία είναι υποχρεωμένη να τα τονίσει για ένα και μόνο λόγο και όχι για να ψέξει οποιονδήποτε. Ξεκινήσαμε σχεδόν όλοι μαζί και όσοι ακολούθησαν, είχαν κι αυτοί τον ίδιο πόθο. Είναι, λοιπόν, κρίμα να μην έχουμε αλληλεγγύη μεταξύ μας» είπε στους συναγωνιστές του ο Δημήτρης Κυριαζίδης.

Στη σύσκεψη ετέθησαν με έμφαση τα οργανωτικά - λειτουργικά ζητήματα και ιδίως τα οικονομικά της Ομοσπονδίας. Έγινε καταγραφή της όλης κατάστασης με συγκεκριμένες αναφορές για κάθε Ένωση και τονίστηκε η ανάγκη για άμεση ενημέρωση της Ομοσπονδίας για κάθε θέμα που προκύπτει. Ειδικότερα αποφασίστηκαν τα εξής:

- Η Ομοσπονδία λειτουργεί με την οικονομική υποστήριξη μόνο πέντε σωματείων και κυρίως της Δράμας. Όσα σωματεία έχουν οφειλές δεν θα διαγραφούν, αλλά πρέπει να βρουν τρόπο να βοηθηθούν οικονομικά.

- Έπειτα από πρόταση της Μαγνησίας να αναλάβουν πρωτοβουλίες οι οργανώσεις της Λάρισας, Μαγνησίας και Πιερίας ώστε να ιδρυθούν σωματεία και στους άλλους νομούς της Θεσσαλίας.

- Με πιέσεις της Πιερίας και της Ομοσπονδίας προς το Υ.Δ.Τ. εξοφλήθηκαν τα υπομνήματα των αποσπασμένων από την Πιερία στη Ρόδο, ενώ άλλα θέματα όπως η κατάταξη στην Αστυνομία του γιου συναδέλφου, που έχασε τη ζωή του εν ώρα υπηρεσίας, αντιμετωπίζονται θετικά από το υπουργείο κατόπιν των πιέσεων της Ομοσπονδίας με παρεμβάσεις της στα πολιτικά κόμματα και τις πιέσεις των ΜΜΕ.

- Η συμμετοχή στην UISP είναι επιβεβλημένη και ως εκ τούτου η Ομοσπονδία πρέπει να είναι οικονομικά εντάξει και στις διεθνείς της σχέσεις.

- Να διατυπωθούν οι απόψεις των πρωτοβαθμίων οργανώσεων για τα ζητήματα που απασχολούν την UISP, δηλαδή για «τις παραστρατιωτικές οργανώσεις» και δεύτερον για την υιοθέτηση μιας «Πολιτικής Αστυνομίας στην Ευρώπη».

Ειρήσθω εν παρόδω, η εισροή των αναγκαίων πόρων από τις εισφορές των μελών στο ταμείο της Ομοσπονδίας (τότε δεν γινόταν όπως τώρα απ' ευθείας από το σύστημα μισθοδοσίας) ήταν πράγματι μια άλλη σημαντική παράμετρος για την οποία ελάχιστα έχουν γίνει ευρέως γνωστά έως σήμερα. Το βέβαιο είναι ότι όλοι οι πρωτεργάτες πλήρωναν από την τσέπη τους τα περισσότερα έξοδα, ενώ πολλοί εξ αυτών έχουν να διηγούνται και πολλά ευτράπελα που τους συνέβησαν μέσα στον συνδικαλιστικό ενθουσιασμό της εποχής εκείνης.

Όλοι οι ταμίες της Ομοσπονδίας, από τον Γιάννη Αγγελάκη και τον Κώστα Πολυμένη, ως τον Κώστα Αντωνίου και τον Απόστολο Ρίζου, έχουν να διηγηθούν κάποια μικρή ή μεγάλη ιστορία για τα οικονομικά της Ομοσπονδίας, ιδίως τα πρώτα χρόνια της παρανομίας, όταν ήταν αναγκασμένοι πολλές φορές και με φορτικό τρόπο να ανατρέχουν ανά την επικράτεια για να εξασφαλίσουν από τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις τις συνδρομές.

Όπως μας διηγήθηκε για παράδειγμα αρκετά χρόνια αργότερα ο Χρήστος Φωτόπουλος, «το ταμείο ήταν πάντα μείον», διότι υπήρχε περιορισμένο ενδιαφέρον για προσφορά χρημάτων από τα απλά μέλη. Θυμάται δε που κάποτε με απόφαση του δ.σ. ξεκίνησε αυτός και ο αναπληρωτής ταμίας Κώστας Πολυμένης από την Κατερίνη και ο Απόστολος Ρίζου από τις Σέρρες για να πάνε στο Ναύπλιο να παραλάβουν το ταμείο, επειδή ο ταμίας αντιμετώπιζε πρόβλημα υγείας.

Επίσης, όταν γινόταν το συνέδριο στο Χίλτον Αθηνών με τη συμμετοχή των Ευρωπαϊκών αστυνομικών, ο Κώστας Πολυμένης κινδύνευσε με προσωποκράτηση. Ο λογαριασμός ήταν υπέρογκος και ο ίδιος κινδύνευσε με προσωποκράτηση όταν πήγε να τον εξοφλήσει. «Στείλτε ό,τι έχετε και δεν έχετε γιατί δεν με αφήνουν να φύγω από δω» διαμήνυσε τηλεφωνικά στους συναδέλφους του με αποτέλεσμα να μαζευτούν τα χρήματα από τρεις τέσσερις ενώσεις. Λέγεται, δε, ότι ένας συνδικαλιστής αναγκάστηκε να πουλήσει όπως όπως και προϊόντα της γεωργικής παραγωγής του για να μην εκτεθεί η Ομοσπονδία...

Έγραψε ιστορία

Μετά την πτώση της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, λόγω διαφωνίας του υπουργού Αντώνη Σαμαρά για το «σκοπιανό» και τις πρόωρες εκλογές της 10ης Οκτωβρίου 1993 σχηματίζεται νέα κυβέρνηση από τον Ανδρέα Παπανδρέου. Νέος υπουργός στο Δημόσιας Τάξης, ο Στέλιος Παπαθεμελής, ο άνθρωπος που έμελλε τελικά να συνδέσει το όνομά του με τις δυο πιο μεγάλες ριζοσπαστικές αλλαγές που έλαβαν χώρα στα αστυνομικά μας πράγματα, μετά την ενοποίηση των δυο Σωμάτων το 1984. Ο Στέλιος Παπαθεμελής στους 16 μήνες της υπουργίας του, νιώθοντας τη διαρκή αγωνιστική διάθεση της Ομοσπονδίας, θα προωθήσει αφενός το νόμο για το συνδικαλισμό και αφετέρου το νόμο για τις προσλήψεις αστυνομικών, μέσω του συστήματος των πανελληνίων εξετάσεων του υπουργείου Παιδείας.

Η Ομοσπονδία, αμέσως μετά την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ, απευθύνεται στον Στέλιο Παπαθεμελή με την ελπίδα ότι επί των ημερών του θα ευοδωθούν τα όνειρα και οι προσδοκίες χιλιάδων καταπιεσμένων αστυνομικών.

Στο υπόμνημα με ημερομηνία 14 Οκτωβρίου 1993 περιγράφεται η σκοτεινή πλευρά της διοίκησης για να τονιστεί ότι *«ο μηχανισμός της αποκατάστασης της τάξης αναζητά τους σωτήρες της αποκατάστασης της δικής του τάξης. Οι φωτεινές εξαιρέσεις των κ.κ. Γιάννη Σκουλαρίκη και ως ενός σημείου του Θεόδωρου Αναγνωστόπουλου, δεν στάθηκαν δεόντως αρκετές και ικανές να φωτίσουν και να καταδείξουν το δρόμο των απαραίτητων για τους χώρους της ΕΛ.ΑΣ. αλλαγών. Με δεδομένες τις πολιτικές ευθύνες, με αναμφισβήτητα, επίσης, δεδομένες τις εγκληματικές ευθύνες της Διοίκησης της ΕΛ.ΑΣ., θα ήταν σίγουρα υπερβολή να παραγνωρίσουμε και τις δικές μας ευθύνες ως μελών της αστυνομικής κοινωνίας στη διαμόρφωση της σημερινής τραγικής έως απελπιστικής κατάστασης. Κυβερνήσεις και διοικήσεις δεν τόλμησαν να βάλουν βαθιά το νυστέρι. Να σπάσουν το απόστημα. Να γκρεμίσουν το κατεστημένο. Να αποκαταστήσουν μια ανεκτή μορφή σύννομης λειτουργίας. Οι προσδιορισαντες εαυτούς σαν αδιαφιλονίκητους και αναμφισβήτητους μοναδικούς εκφραστές του σωστού και του δικαίου, έφτιαξαν την ΕΛ.ΑΣ., το «σύγχρονο» τσιφλίκι τους».*

Προσλήψεις μέσω των Πανελληνίων

Εξάλλου, στο Πλαίσιο Αρχών της Ομοσπονδίας που του επιδίδεται, αναφέρονται τα ακόλουθα: *Η μέχρι τώρα πορεία εξέλιξης στην Ελληνική Αστυνομία, για τη δήθεν δημιουργία μιας Αστυνομίας Ευρωπαϊκού επιπέδου και κατεύθυνσης, απέτυχε παταγωδώς. Τα πάντα βασίστηκαν σε παλιά εξουσιαστικά μοντέλα, που έτειναν να στρατικοποιήσουν τον πιο ευαίσθητο κοινωνικό χώρο, με τις γνωστές σε όλους ιδιαιτερότητες.*

Οι επαγγελματικές δραστηριότητες της Αστυνομίας, κάτω από μια εκπαίδευση,

καθαρά καταπάτησης ανθρωπίνων αξιών, διαμορφώνουν την Αστυνομία, σε μια κοινωνική ομάδα, που τείνει να έλθει σε σύγκρουση και να απομονωθεί απ' την ευρύτερη Ελληνική κοινωνία, ενώ ταυτόχρονα επιβάλλουν αξίες, ανεξάρτητες από τις αξίες της κοινωνίας.

Το έργο των σύγχρονων Αστυνομιών, έχει απόλυτη ανάγκη ανθρώπων με υψηλά κοινωνικά προσόντα και εφόδια -με σταθερές σκέψεις- με ανθρωπιστικές αρχές, με διοικητικά προσόντα και όχι ως μέχρι σήμερα, καλή σωματική εμφάνιση και μυϊκή δύναμη, έτσι ώστε να υπάρξει στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο ο σεβασμός προς το άτομο, την ελευθερία, την κοινωνική αξιοπρέπεια.

Επί τη βάση των παραπάνω ΑΡΧΩΝ, το συνδικαλιστικό μας κίνημα προτείνει:

Να καθορισθεί σύστημα προσλήψεων, κατά τα πρότυπα των εξετάσεων στις ανώτερες και ανώτατες σχολές, συνδέοντας το με αυτό των Πανελληνίων εξετάσεων, διασφαλίζοντας έτσι το αδιάβλητο και την αξιοκρατία.

Το μέχρι σήμερα ισχύον σύστημα, το μόνο που εξυπηρετεί είναι η κάλυψη κομματικών αναγκών των εκάστοτε κρατούντων και εξαοργύρωση προσωπικών-κομματικών υποχρεώσεων έναντι τρίτων.

Να αναβαθμιστεί η λειτουργία της Αστυνομικής Ακαδημίας και να διευρυνθεί ο ρόλος της, σύμφωνα με τα Ευρωπαϊκά πρότυπα.

Να λειτουργήσει σαν Ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα με ζετή διάρκεια φοίτησης-εκπαίδευσης για τους εισερχόμενους στο Σώμα.

Όλοι οι εξερχόμενοι από την Αστυνομική Ακαδημία να λογίζονται ανακριτικοί υπάλληλοι, αναβαθμίζοντας κατά τον τρόπο αυτό το επίπεδο, αλλά και δημιουργώντας έτσι υπεύθυνους και με μεγάλο βαθμό πληρότητας Αστυνομικούς Υπαλλήλους.

Να απομακρυνθούν αμέσως από τις Αστυνομικές Σχολές οι στρατοκράτες καθηγητές και να αναλάβουν τη διδασκαλία των δοκίμων, την επιμόρφωσή τους και την εκπαίδευσή τους καταξιωμένοι ακαδημαϊκοί και ειδικοί δάσκαλοι.

Να αντικατασταθεί η στρατιωτική-ανταρχική-αυθαίρετη εκπαίδευση των Αστυνομικών στις Σχολές, με μια σύγχρονη-δημοκρατική εκπαίδευση, κατά τα πρότυπα των χωρών της Ε.Ο.Κ., πάνω στις ΑΡΧΕΣ του δικαίου, της ισονομίας, της ισοπολιτείας, της αξιοκρατίας και όλων εκείνων των Αρχών, που θα μπορέσουν να δημιουργήσουν Αστυνομικούς Υπαλλήλους, θωρακισμένους, με ηθικές αρχές-υγιείς προσωπικότητες, ικανές να αμυνθούν στην πρόκληση του παράνομου χρήματος.

Να καθιερωθεί διδασκαλία και εκπαίδευση για τη χρήση του όπλου, αλλά και τις αρχές που διέπουν τη νόμιμη και συνετή χρήση, με παράλληλη και βασικότερη διδασκαλία, πάνω στην πρακτική αντιμετώπισης καταστάσεων καταστολής αλλά και επέμβασης, ούτως ώστε να διαμορφωθεί η κατάλληλη ψυχολογική προετοιμασία στον Αστυνομικό και να καταστεί σαφές ότι η χρήση του όπλου είναι το έσχατο μέσο άμυνας.

Να καθιερωθούν σοβαρά σεμινάρια ειδικής επαγγελματικής κατάρτισης και επιμόρφωσης για εξειδικευμένα αντικείμενα εργασίας των Αστυνομικών. Πάνω απ' όλα

όμως θα πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη για προέλεγχο των εισερχομένων στο Σώμα. με κριτήρια επιλογής τέτοια που να παρεμποδίζουν την ένταξη στο Σώμα, ατόμων με ελαστική συνείδηση-με εγκληματική προδιάθεση-με κακή ψυχολογία και χωρίς εκείνα τα στοιχεία που συνθέτουν μια υγιή κοινωνική προσωπικότητα.

Τα συμπτώματα σήψης και διαφθοράς, που εμφανίστηκαν τελευταία στο Σώμα πρέπει να μας προβληματίσουν και να μας συνειδητοποιήσουν.

Η επιλογή-επιμόρφωση και η σωστή εκπαίδευση θα δώσουν στην Αστυνομία το φερέγγυο πρόσωπο, που τόσο ανάγκη έχει ο χώρος μας.

Πρόταση του συνδικαλιστικού μας κινήματος σχετικά με τη λειτουργία της Αστυνομικής Ακαδημίας είναι η εξής: Διάρκεια φοίτησης 3ετής. Οι εξερχόμενοι της Σχολής λογίζονται ανακριτικοί Υπάλληλοι και φέρουν το βαθμό του μόνιμου Αστυφύλακα. Προκειμένου να υπάρξει στη συνέχεια η βαθμολογική εξέλιξη προτείνεται αντί της σημερινής λειτουργίας Σχολής Αρχιφυλάκων-Σχολής Μετεκπαίδευσης Ανθ/μων και Σχολής Αξιοματικών, η λειτουργία ειδικών επιμορφωτικών σεμιναρίου διάρκειας όχι μεγαλύτερης από έξι μηνών στις Σχολές αυτές τις ειδικής επιμόρφωσης επιλέγονται να φοιτήσουν όσοι από το αστυνομικό προσωπικό, κρίθηκαν ως συγκεκριμένοι τους όρους και τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο κανονισμός προαγωγών που προτείνεται από την ΠΟΑΣΥ».

Άλλες σημαντικές προτάσεις που κατατέθηκαν στον Στέλιο Παπαθεμελή, ήταν αυτές για τα «Μέτρα που πρέπει να ληφθούν στις αθλητικές οργανώσεις», για το «Χαρακτήρα της Ελληνικής Αστυνομίας», για «Μια πολιτική αστυνομία στην Ευρώπη», για τη «Χρήση των όπλων», για τις «προσλήψεις-μεταθέσεις του αστυνομικού προσωπικού», για τα ναρκωτικά, για τους λαθρομετανάστες και για τα μέτρα ασφαλείας των τραπεζών. Το μακροσκελές υπόμνημα, στο σύνολό του, άλλωστε, εξέφραζε την αγωνία της Εκτελεστικής Γραμματείας που είναι πλέον πεπεισμένη ότι αν δεν υπάρξει αποτέλεσμα ούτε και σε αυτήν την φάση, τότε η Ομοσπονδία πρέπει να ακολουθήσει άλλη, πιο σκληρή πολιτική. Αυτές οι σκέψεις δεν αποτυπώνονται στην συγκεκριμένη επιστολή, βασανίζουν ωστόσο ολοένα και περισσότερο στελέχη, δεδομένου ότι έχει ήδη συμπληρωθεί μια πενταετία συνδικαλιστικής δράσης με 22 πρωτοβάθμιες ενώσεις ανά την Ελλάδα. Το μόνο που περιμένουν από τον Στέλιο Παπαθεμελή είναι να τους δεχτεί στο γραφείο του. Αν γίνει αυτό, πιστεύουν ότι θα δρομολογηθούν θετικές εξελίξεις.

Στις αντιπολιτευόμενες εφημερίδες δεν αργούν να εμφανιστούν, όμως, τα πρώτα ρεπορτάζ για μεταθέσεις αστυνομικών με κομματικά κριτήρια, ενώ χαρακτηριστική είναι και η ανακοίνωση της Συνδικαλιστικής Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Έβρου (Οκτώβριος 1993), που έκανε λόγο για θόρυβο που έχει προκληθεί έντεχνα. «Δεν θέλουμε να παρέμβουμε στο έργο της κυβέρνησεως, αλλά επιτέλους πρέπει να τεθεί τέλος στις πολιτικές διώξεις των αστυνομικών, διότι πιστεύουμε ότι η μετάθεση είναι το πιο εξοντω-

τικό μέσο για οποιονδήποτε δημόσιο υπάλληλο. Αν τυχόν προκύψουν πολιτικές μεταθέσεις θα μας βρείτε αντίθετους» επεσήμανε το σωματείο (εφημερίδα «Ελεύθερος»).

Στην πρώτη του συνέντευξη προς τους αστυνομικούς συντάκτες στις 19 Οκτωβρίου 1993, ο υπουργός δηλώνει ότι ο συνδικαλισμός δεν είναι στις προτεραιότητες του υπουργείου, αλλά θα συναντηθεί με εκπροσώπους του προσωπικού.

Στις 3 Νοεμβρίου 1993 αποχωρεί από την αρχηγία ο Αντώνης Λαμπαδιάρης και τον διαδέχεται ο Μανώλης Χουρδάκης. Η Ομοσπονδία στέλνει επιστολή και στον νέο αρχηγό με την ευχή ότι θα τολμήσει την πραγματοποίηση των βαθιών τομών που έχει ανάγκη ολόκληρο το αστυνομικό σώμα. Το κατεστημένο, όμως, δεν παραδίδεται εύκολα... Απόδειξη, η απόφαση του αστυνομικού διευθυντή Λάρισας να ενεργήσει ΕΔΕ εις βάρος των αστυνομικών του τοπικού σωματείου επειδή τόλμησαν (!) να βραβεύσουν δυο ανήλικα παιδιά, τη Σταυρούλα Μαχούχα και τον αδελφό της Αχιλλέα, τα οποία βρήκαν έναν χαρτοφύλακα με σημαντικό χρηματικό ποσό και τον παρέδωσαν.

Η πολλά υποσχόμενη συνάντηση της Ομοσπονδίας με τον Στέλιο Παπαθεμελή πραγματοποιείται στις 19 Νοεμβρίου 1993 παρουσία και του προέδρου της UISP Χέρμαν Λουτς.

Ο υπουργός δέχεται στο γραφείο του πολυπληθή αντιπροσωπεία και παραλαμβάνει ένα πλούσιο φάκελο εκκρεμών ζητημάτων και το Πλαίσιο Αρχών της Ομοσπονδίας.

Η συζήτηση δεν διαρκεί αρκετά, ο υπουργός δείχνει να είναι ενήμερος, τάσσεται υπέρ του κοινωνικού διαλόγου για την επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων και ο Δημήτρης Κυριαζίδης δεν έχει καμία αντίρρηση. Πιστεύει ακράδαντα, ο ίδιος και οι συνεργάτες του, ότι εάν επιτευχθεί αυτό, εάν δηλαδή ξεκινήσει πραγματικά ένας ουσιαστικός διάλογος με την ηγεσία, ταυτόχρονα δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση της χρόνιας κρίσης που μαστίζει την ΕΛ.ΑΣ, αλλά και οι προοπτικές για την προώθηση και επίλυση χρόνιων αιτημάτων.

Στον υπουργό υποβάλλουν εκτενές υπόμνημα, στο οποίο κωδικοποιούνται οι προτάσεις της Ομοσπονδίας: *Να καθιερωθούν μηνιαίες τακτικές συναντήσεις με την ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, να συνεχίσει το έργο της η διακομματική επιτροπή και να συσταθεί άμεσα υπηρεσιακή επιτροπή με τη συμμετοχή εκπροσώπου της Ομοσπονδίας για την προώθηση των αιτημάτων που περιλαμβάνονται, ως βασικές προτεραιότητες στο κατατεθέν υπόμνημα.*

Οι συνδικαλιστές, αναχωρούν για το επόμενο τους ραντεβού, στο υπουργείο Εσωτερικών, προκειμένου να συναντήσουν τον Άκη Τσοχατζόπουλο, ο οποίος διατηρεί και την ιδιότητα του γραμματέα του ΠΑΣΟΚ και καταθέτουν και σε αυτόν το ίδιο υπόμνημα.

Με τον ερχομό του καινούργιου χρόνου, ένα περιστατικό στη Λάρισα έρχεται να μας υπενθυμίσει ότι το κλίμα στις υπηρεσίες δεν έχει ακόμα αλλάξει. Στις 18 Ιανουαρίου

1994 το ΚΚΕ καταθέτει ερώτηση στη Βουλή και διαμαρτύρεται επειδή η Αστυνομική Διεύθυνση Λάρισας ζήτησε να γίνει ΕΔΕ εις βάρος του προέδρου Σωτήρη Μουτζούρη –μετέπειτα αντιπροέδρου της Ομοσπονδίας- και του γραμματέα της τοπικής Ένωσης Κώστα Αντωνίου, η οποία, όπως προαναφέραμε, είχε βραβεύσει τους δυο μαθητές του γυμνασίου για την αξιέπαινη πράξη τους. Το γεγονός προκάλεσε σάλο στην τοπική κοινωνία για την ανάρμοστη αυτή ενέργεια του Αστυνομικού Διευθυντή Λάρισας.

Το ΚΚΕ, πάντως και μετά από αυτό το συμβάν, στις 20 Ιανουαρίου 1994 καταθέτει εκ νέου στη Βουλή τη γνωστή από παλιά, πρόταση νόμου για τη λειτουργία των ενώσεων.

Η UISP ενημερώνεται και πάλι για τις τελευταίες εξελίξεις από τον ίδιο τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας. Η Ομοσπονδία αρχές Μαρτίου 1994, έδωσε μια ακόμα μάχη σε ευρωπαϊκό επίπεδο, συμμετέχοντας στην πρώτη ετήσια σύνοδο της Εκτελεστικής Επιτροπής της UISP, στη Σλοβακία, τη χώρα δηλαδή που 12 χρόνια αργότερα, το 2006, θα επισκεφθεί το προεδρείο της Ομοσπονδίας μαζί με δεκάδες άλλους αστυνομικούς σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις πειθαρχικές διώξεις που είχε ασκήσει η σλοβακική κυβέρνηση εναντίον των Σλοβάκων συνδικαλιστών αυτή τη φορά....

Το 1994, λοιπόν, πέρα των θεμάτων που συζητήθηκαν (ένταξη νέων χωρών, λαθρομετανάστες, εγκληματικότητα και άλλα) ήταν και η επιλογή της Ομοσπονδίας - χώρας που θα αναλάμβανε τη διοργάνωση του επόμενου παγκόσμιου συνεδρίου των αστυνομικών. Παρά τις δυσκολίες που συνάντησε η ελληνική αντιπροσωπεία, λόγω της ισχυρής υποψηφιότητας της Γαλλίας, οι ευρωπαίοι αστυνομικοί συμφώνησαν τελικά να ανατεθεί στην Αθήνα η διοργάνωση του σημαντικού αυτού συνεδρίου το Σεπτέμβριο της επόμενης χρονιάς (1995).

Η Ομοσπονδία, ως είχε υποχρέωση, ενημέρωσε αμέσως τον υπουργό Δημόσιας Τάξης σε μια προσπάθεια πίεσης δεδομένου ότι θα ήταν αδιανόητο για τις αντιπροσωπείες των αστυνομικών από όλο τον κόσμο να έρχονται σε μια χώρα που κρατά πεισματικά στην «παρανομία» το συνδικαλιστικό κίνημα των Ελλήνων Αστυνομικών. Από την πλευρά του ο Στέλιος Παπαθεμελής διαβεβαίωσε τους συνδικαλιστές ότι το θέμα θα προχωρήσει. Μετά από μερικές ημέρες διακινήθηκαν κάποια σενάρια επανεμφάνισης του παλιού νομοθετικού εκτρούματος, προκαλώντας και πάλι τα νεύρα των πρωτοπόρων συνδικαλιστών της Ομοσπονδίας.

Τελικά, ο υπουργός έδωσε το πράσινο φως για τη συγκρότηση μιας νομοπαρασκευαστικής επιτροπής με αντικείμενο το «συνδικαλιστικό ζήτημα», η οποία συνεδρίασε για πρώτη φορά στις 11 Απριλίου 1994 στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Συμμετείχαν σ' αυτήν ο καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Παναγιώτης Κορνηλάκης, ο συνδικαλιστής της ΕΛΜΕ Μ. Δούναβης, ο Α' υπαρχηγός Αθανάσιος Βασιλόπουλος και υπηρεσιακοί παράγοντες, ενώ εκ μέρους της Ομοσπονδίας είχε αναπτύξει τις θέσεις του πέραν του προέδρου και ο καθηγητής Εργατικού Δικαίου Αλέξης Μητρόπουλος.

Με το βλέμμα στραμμένο στην Ευρώπη και στη μεγάλη υποχρέωση που έχει αναλάβει, η Ομοσπονδία συγκαλεί στις 11-13 Απριλίου 1994 στην Αθήνα, «τριήμερη προσυνεδριακή συνάντηση» εκπροσώπων σωματείων της από 25 νομούς της χώρας και μετά το τέλος των εργασιών ανακοινώνει ότι το παγκόσμιο συνέδριο των αστυνομικών θα γίνει το Σεπτέμβριο του 1995 στην Πάτρα, ενώ τον προσεχή Μάιο θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα το ετήσιο τακτικό της συνέδριο, που είναι και εκλογοαπολογιστικό. Και για τα δυο γεγονότα ορίστηκαν επιτροπές, οι οποίες σε συνεργασία με τις τοπικές ενώσεις αναλάμβαναν την οργάνωσή τους.

Κατά το χρόνο των εργασιών αναπτύχθηκαν κρίσεις και απόψεις για τις τρέχουσες εξελίξεις και με τη σύμφωνη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου, όπως αναφέρεται στη σχετική ανακοίνωση της 13^{ης} Απριλίου 1994, κατέληξαν στα εξής συμπεράσματα:

Α) Η σημερινή πολιτική και αστυνομική ηγεσία (σε πρώτο βαθμό) έφερε μια νέα νοοτροπία και συμπεριφορά προς τους αστυνομικούς, και κατ'εξοχήν ανθρώπινη. Το πρόβλημα όμως εμφανίζεται έντονα και υπάρχει και δεν έχει υιοθετηθεί η παραπάνω στάση και η θέση στο δεύτερο βαθμό της διοίκησης, όπου ακολουθείται ακόμα η παλαιότερη πρακτική και τακτική.

Β) Ανακοινώθηκαν από πλευράς του Υ.Δ.Τ. (υιοθετώντας θέσεις της ΠΟΑΣΥ) σημαντικά μέτρα για το προσωπικό (ρύθμιση νομοθετικού κενού, όσον αφορά το συνδικαλισμό, αντικειμενικό σύστημα προσλήψεων και σύγχρονης εκπαίδευσης, μοριοποίηση μεταθέσεων, ίδρυση πολυδύναμων αστυνομικών τμημάτων). Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι υπάρχει καθυστέρηση στη θεσμοθέτηση όλων αυτών, γεγονός που έχει ως συνέπεια τη δημιουργία παρενεργειών και παρερμηνειών, αλλά και την παγίωση καταστάσεων του παρελθόντος, που ταλαιπώρησαν και εξέθεσαν ποικιλότητα και πολλαπλά τον οργανισμό.

Γ) Η ρύθμιση που ζήτησε η Ομοσπονδία για την αποκατάσταση των διωχθέντων (διαγραφή ποινών που επιβλήθηκαν βάσει χουντικών διατάξεων, κ.λπ.) δεν υπήρξε, με αποτέλεσμα συνάδελφοι να παραμένουν εκτός υπηρεσίας, αλλά ακόμη και σήμερα να παρατηρούνται περιπτώσεις στέρησης βαθμολογικών και μισθολογικών εξελίξεων, καθόσον τα εισηγητικά σημειώματα συντάσσονται από τα πρόσωπα εκείνα που τα προηγούμενα χρόνια εισηγούνταν την «κεφαλή επί πίνακι» των συνδικαλιστών αστυνομικών⁴⁶.

Δ) Οι μετακινήσεις του αστυνομικού προσωπικού για την αντιμετώπιση οποιωνδήποτε καταστάσεων (γήπεδα, συγκεντρώσεις κλπ.) συνεχίζουν να γίνονται ανεξέλεγκτα και κατά το δοκούν, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο μέρος της δύναμης να εξαντλείται χωρίς λόγο.

Ε) Τα οικονομικά, ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά αιτήματά μας παραμένουν ανεπίλυτα και οι προτάσεις μας παραμένουν να βρουν ανταπόκριση από το Υ.Δ.Τ.

46. Ένα μήνα πριν, είχε ψηφιστεί ειδικός νόμος (2190/94 από 3/3/1994) που αφορούσε την αποκατάσταση δημοσίων υπαλλήλων που είχαν μετατεθεί την περίοδο 1/1/1990 έως 31/10/1993 και ενώ το Πυροσβεστικό Σώμα εξέδωσε ειδική εγκύκλιο για την ικανοποίηση των αιτημάτων των πυροσβεστών που θεωρούσαν ότι είχαν μετατεθεί αδικώς, το Αρχηγείο της Αστυνομίας δεν εξέδωσε καμία παρόμοια εγκύκλιο. Αντ' αυτού και μη ενστερνιζόμενη η διοίκηση το πνεύμα της νέας πολιτικής ηγεσίας, εξαπέλυσε κύμα μεταθέσεων.

Στο Δημήτρη Κυριαζίδη δόθηκε, επίσης, η ευκαιρία να αναπτύξει τη φιλοσοφία του για τη νέα Αστυνομία, όντας προσκεκλημένος (12 Απριλίου 1994) στη σημαντική ημερίδα με θέμα «*Ευρωπαϊκή Ένωση και Σώματα Ασφαλείας*». Τη διοργάνωσε το ΚΚΕ και το ενδιαφέρον είναι ότι στην πρόσκληση ανταποκρίθηκε και ο ίδιος ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Στέλιος Παπαθεμελής, εν αντιθέσει με τους προκατόχους του.

Ο Στέλιος Παπαθεμελής επανέλαβε βέβαια με το μιλίγιο ύφος που τον διακρίνει τις γνωστές εξαγγελίες για τον εκσυγχρονισμό της Αστυνομίας, αλλά ο Δημήτρης Κυριαζίδης, που μίλησε στη συνέχεια, έβαλε το δάκτυλο επί των τύπων των ήλων. Αφού παρατήρησε ότι για πρώτη φορά στην ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος παρείχεται η δυνατότητα σε συνδικαλιστές αστυνομικούς να δουν, να ακούσουν και να συζητήσουν με υπουργό Δημόσιας Τάξης για τα προβλήματά τους δημόσια, ανέπτυξε τις θέσεις του:

«Αποτελεί βασική προϋπόθεση για την Ομοσπονδία ο εκδημοκρατισμός των Σωμάτων Ασφαλείας. Δυστυχώς όμως το δημοκρατικό έλλειμμα στο χώρο όχι μόνο της Αστυνομίας, αλλά και των άλλων Σωμάτων Ασφαλείας, διαρκώς αυξάνεται. Το βλέπουμε καθημερινά, το ζούμε όλοι ως εργαζόμενοι σ' αυτό το χώρο», τονίζει ο ίδιος για να πει στη συνέχεια ότι «για το κτίσιμο της προσωπικότητας του αστυνομικού, χρειάζονται και θεσμοί. Και δυστυχώς θεσμοί στην ελληνική κοινωνία πολύ καλά το γνωρίζουμε δεν υπάρχουν και δεν λειτουργούν. Επομένως πώς να κτιστεί αυτή η προσωπικότητα. Είναι αδύνατον. Αναφέρθηκαν θεσμοί που πρέπει να υπάρξουν, θεσμοί για τις προσλήψεις, την εκπαίδευση, τις κρίσεις, τις προαγωγές. Θεσμοί που έχουν να κάνουν με τη μετάθεση, αυτή τη δαμόκλειο σπάθα που κρέμεται καθημερινά πάνω από το κεφάλι μας», αλλά στην πράξη δεν έχει γίνει τίποτε».

Ταραχή στη διοίκηση

Για του λόγου το αληθές, παραθέτουμε τον τρόπο που αντέδρασε η «κατεστημένη τάξη» της ΕΛ.ΑΣ. στην επαναστατική πρωτοβουλία της Ένωσης Αστυνομικών Νομού Πιερίας, μόλις λίγες ημέρες, μετά τις πρώτες διαβεβαιώσεις του Στέλιου Παπαθεμελή για αλλαγή πλεύσης. Ο πρόεδρος του σωματίου Χρήστος Φωτόπουλος και ο γραμματέας Κώστας Ντεκουμές, στις 18 Απριλίου 1994, απευθύνθηκαν εγγράφως στους διοικητές των αστυνομικών υπηρεσιών του νομού και αφού περιέγραψαν πιστά τα προβλήματα, που προκαλούν οι αποσπάσεις των αστυνομικών τους κάλεσαν να αναλάβουν πρωτοβουλίες!

Ο κόμπος είχε φθάσει στο χτένι, κάποιιο από τη διοίκηση, έπρεπε να δράσουν, να δείξουν τον επαγγελματισμό τους...

«Είναι πλέον καιρός να μερμηνήσετε μέσα στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων και δυνατοτήτων σας για τη ριζική αλλαγή – τροποποίηση του συστήματος αποσπάσεων. Κάνετε επιτέλους έγγραφες εμπειριστατωμένες και αιτιολογημένες εισηγήσεις -προτά-

σεις, μιας και το αντικείμενο αυτό σας έχει απασχολήσει κατ' επανάληψη και είσθε γνώστες αυτού. Ίσως έτσι έχει κανείς τουλάχιστον ήσυχη τη συνείδησή του», τους πρό-έτρεπε το σωματείο, αλλά η πρωτοβουλία αυτή θεωρήθηκε ιδιαίτερα προκλητική. Διοικητές υπηρεσιών, ανάμεσά τους και ο επί σειρά ετών συνδικαλιστής της Ομοσπονδίας των Αξιωματικών και μετέπειτα διευθυντής Επιτελείου Ευστράτιος Κυριακάκης, με εμπιστευτική – προσωπική αναφορά, ζητούσαν από την ιεραρχία τις δικές της περαιτέρω ενέργειες, δεδομένου ότι «ο υπογράφων πιστεύει ότι το περιεχόμενο του ανωτέρω εγγράφου συνιστά ευθέως παράβαση του άρθρου 3 παρ. 20 του Π.Δ. 96/1986 προς δε, αντιβαίνει προς τις ισχύουσες διατάξεις περί ιεραρχίας και τους θεσμοθετημένους κανόνες πειθαρχίας», ανέφερε το σκανδαλώδες έγγραφο που είχε σταλεί στο Αρχηγείο...

Όλα αυτά τα ζητήματα τέθηκαν, βεβαίως, επί τάπητος και στη συνάντηση της Εκτελεστικής Γραμματείας της Ομοσπονδίας με τον Στέλιο Παπαθεμελή, στις 21 Απριλίου 1994. Η συζήτηση επεκτάθηκε στη μη αποδοτικότητα των υπηρεσιών και τον εντοπισμό των αιτίων που την προκαλούν, αλλά και στην αναζήτηση λύσεων. Οι συνδικαλιστές υποστήριξαν με πάθος τις απόψεις του και κυρίως ότι καμιά κυβέρνηση και καμιά ηγεσία δεν τόλμησε να βάλει βαθιά το νυστέρι, να σπάσει το απόστημα, να γκρεμίσει το κατεστημένο και να αποκαταστήσει μια μορφή σύννομης λειτουργίας.

«Η εκάστοτε διοίκηση της ΕΛ.ΑΣ. προσδιόρισε εαυτήν ως αδιαφιλονίκητη και αναμφισβήτητη μοναδική έκφραση του σωστού και του δικαίου, φτιάχνοντας την ΕΛ.ΑΣ. το «σύγχρονο» τοιφλίκι της. Όντας κοντά στην εξουσία, απέκτησε δύναμη και εξουσία σε εκείνο το βαθμό που είναι πλέον αδύνατο να ελεγχθεί ακόμη και από την πολιτική εξουσία. Η διοίκηση της ΕΛ.ΑΣ. έστησε τους δικούς της μηχανισμούς εξουσίας για να διαμορφώνει ή να υπαγορεύει τις όποιες στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ., αλλά και της κοινωνίας μας εξελίξεις», αναφερόταν στην ανακοίνωση για τη συνάντηση, η οποία κατέληγε με το αίτημα «να υπάρξουν επιτέλους θεσμοί που θα τείνουν στην ανεξαρτησία της Αστυνομίας, μακριά από κάθε κομματικό εναγκαλισμό, μέσα σε πλούσια διαφάνεια και ανεξαρτησία, που αποτελούν τη μόνη διέξοδο για την ΕΛ.ΑΣ.».

Το σχέδιο νόμου του Υ.Δ.Τ.

Στις 24 Απριλίου 1994 η «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», αποκαλύπτει μια φαινομενικά ευχάριστη για τους αστυνομικούς εξέλιξη: «Το ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ θα δοθεί στη δημοσιότητα μετά το Πάσχα», γράφει η εφημερίδα στο ρεπορτάζ της για τον συνδικαλισμό στην Αστυνομία. Η εφημερίδα σημειώνει ότι βρίσκεται στο τελικό στάδιο της επεξεργασίας του και ότι με βάση τις υπάρχουσες πληροφορίες «το κνοφορούμενο σχέδιο νόμου θα είναι το πλέον φιλελεύθερο και προωθημένο που έχει παρουσιασθεί έως τώρα».

Οι βασικές κατευθύνσεις του νομοσχεδίου, σύμφωνα με την εφημερίδα, θα είναι οι ακόλουθες:

- Ξεχωριστή συνδικαλιστική οργάνωση για αξιωματικούς (από το βαθμό του υπαστυνόμου και πάνω), οι οποίοι θα διαχωριστούν από τους κατώτερους (αρχιφυλάκες έως ανθυπαστυνόμους). Προβλέπεται πρωτοβάθμια συνδικαλιστική έκφραση, σε επίπεδο νομού (για Αττική, Θεσσαλονίκη και ίσως Αχαΐα) και σε επίπεδο διοικητικής περιφέρειας που είναι σύνολο νομών (αστυνομικές επιθεωρήσεις). Η δευτεροβάθμια συνδικαλιστική έκφραση θα είναι οι χωριστές Ομοσπονδίες αξιωματικών και κατωτέρων. Και η τριτοβάθμια έκφραση θα είναι η Συνομοσπονδία, στην οποία θα στεγάζονται οι Ομοσπονδίες των αξιωματικών και των απλών αστυνομικών.

- Δεν θα επιτρέπεται η απεργία. Περιορισμοί θα υπάρξουν και στις συνδικαλιστικές άδειες, τις οποίες θα δικαιούνται μόνο τα μέλη των διοικητικών συμβουλίων των δυο Ομοσπονδιών και της Συνομοσπονδίας. Για τους ίδιους θα ισχύει και το αμετάθετο.

- Δικαίωμα δηλώσεων και ανακοινώσεων και διατύπωσης αιτημάτων θα έχουν τα διοικητικά συμβούλια των Ομοσπονδιών.

- Ο αριθμός των μελών των δ.σ. σε όλες τις βαθμίδες της συνδικαλιστικής οργάνωσης, θα προβλέπεται από το νόμο. Τα ψηφοδέλτια για την εκλογή θα είναι ενιαία με στόχο την αντιμετώπιση της παραταξιακής – κοιμματικής καθόδου στις εκλογές. Ο αριθμός των σταυρών στα ψηφοδέλτια θα εξαρτάται από τον προβλεπόμενο αριθμό των εκλεγμένων.

Η διαρροή προκαλεί έντονη ανησυχία στα κορυφαία στελέχη της Ομοσπονδίας, τα όποια έχουν ήδη πληροφορηθεί το περιεχόμενο του νομοσχεδίου. Με διαδοχικά έγγραφα, λοιπόν, προς τον Στέλιο Παπαθεμελή, η Ομοσπονδία επισημαίνει τις ανησυχίες της σε όλα τα σημεία, του σ.ν., ένα προς ένα, και τον καλεί να λάβει σοβαρά υπόψη του τη συνδικαλιστική πραγματικότητα. Θέτει δε αμείλικτα ερωτήματα, όπως:

Πώς μπορεί να καταργηθεί μια Ομοσπονδία που την απαρτίζουν 26 σήμερα πρωτοβάθμιες οργανώσεις;

Πώς μπορεί να αγνοηθεί η διεθνής πραγματικότητα εφόσον με την υφιστάμενη δομή εντάχθηκε στη διεθνή οικογένεια αστυνομικών, η σημερινή Ομοσπονδία;

Πώς μπορεί να αγνοηθεί το γεγονός ότι η χώρα μας ανέλαβε δια της Ομοσπονδίας το επόμενο παγκόσμιο συνέδριο αστυνομικών;

Αναφορικά δε με το διαχωρισμό του προσωπικού, παρουσιάζει εμπεριστατωμένη ανάλυση της πρότασής της για μια ενιαία συνδικαλιστική εκπροσώπηση. Ας τη δούμε:

Πρέπει τόσο οι πρωτοβάθμιες οργανώσεις, όσο και η δευτεροβάθμια να είναι ανοικτές στο σύνολο του αστυνομικού προσωπικού. Άλλωστε αυτό προβλέπεται και στο καταστατικό της UIISP για να γίνει κάποιος μέλος της.

Υπάρχουν όμως και ουσιαστικότεροι λόγοι, υπαγορεύοντες ανοικτή συμμετοχή.

Η επιτυχία του έργου μιας Αστυνομίας δεν μπορεί να στηρίζεται στη βάση της προσωπικής επιτυχίας ή αποτυχίας κάποιου μέλους της, αλλά να είναι αποτέλεσμα

συλλογικής ενέργειας και προϊόν αγαστής συνεργασίας όλων των μελών της. Η ποθούμενη συνεργασία πρέπει να βασίζεται στη φερέγγυα σχέση και στους δεσμούς αμοιβαίου σεβασμού.

Οι κοινά αποφασισμένοι κανόνες αυτής της συνεργασίας αποτελούν από μόνοι τους τις ασφαλιστικές δικλίδες για το ενδεχόμενο τυχόν καταστρατήγησης των θεσμών της ιεραρχίας και της πειθαρχίας που επουδενί δεν πρέπει να θιγούν στα μέτρα βέβαια που αυτό κριθεί αναγκαίο.

Το ζητούμενο πνεύμα συνεργασίας θα πρέπει να εκφραστεί συγκεκριμένα και απόλυτα σε όλα τα νομοθετήματα που θα διέπουν και θα καθορίζουν τη λειτουργία της ΕΛ.ΑΣ. και βεβαίως πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη η 690/79 διακήρυξη του Συμβουλίου της Ευρώπης όπου κατοχυρώνονται τα δικαιώματα των αστυνομικών.

Αυτό που αποτελεί σήμερα αναμφισβήτητη αλήθεια είναι το γεγονός της έλλειψης πίστης ένθεν και ένθεν στους χώρους μας.

Αυτό που αποδείχθηκε στην πράξη περίτρανα είναι ότι η ασαφής διατύπωση των κανόνων και θεσμών λειτουργίας στην ΕΛ.ΑΣ., άφησε περιθώρια αυθαίρετης εφαρμογής, από στελέχη της διοίκησης, αφού ουδέποτε λειτούργησε η λογική της ανάγκης ασφαλιστικών δικλίδων.

Η από κοινού συμμετοχή αξιωματικών και χαμηλόβαθμων στις ΕΝΩΣΕΙΣ μας, αρχικά γεφυρώνει το χάσμα που σήμερα χωρίζει χαμηλόβαθμους και υψηλόβαθμους. Στη συνέχεια βοηθά στην από κοινού θέσπιση κανόνων λειτουργίας, διασφαλίζοντας παράλληλα το σεβασμό και την αποδοχή από όλους. Πρέπει να γίνει συνείδηση ότι η διοίκηση ασκείται στη βάση κανόνων και θεσμών και όχι στη λογική της προσωπικής αντίληψης. Έτσι, αυτό που στη συνέχεια θα ενδυναμώσει τους δεσμούς συνεργασίας, είναι ο προσδιορισμός του συγκεκριμένου έργου που έκαστος ημών αναλαμβάνει να επιτελέσει (σχετική πρόταση περιέχεται στο Πλαίσιο Αρχών λειτουργίας μας, όπου αναφέρεται στη σελίδα 46-47 η πρόταση για θέσπιση «Κώδικα υπηρεσιακής ευθύνης και ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ».

Έτσι, η διοίκηση θα αποτελεί τον πραγματικό μηχανισμό ελέγχου της νόμιμης εφαρμογής των υπό των νόμων διατασσομένων και υπό των κανονισμών υπαγορευόμενων και παράλληλα θα είναι ο συντονιστής – καθοδηγητής λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ.

Την ίδια στιγμή, ο μηχανισμός του συνδικαλισμού, που με τη συμμετοχή όλων ανεξαιρέτως διασφαλίζει την αντικειμενική θεώρηση της όποιας κατάστασης, θα αποτελεί το μηχανισμό αποτροπής και ελέγχου της αυθαιρεσίας. Και αν λάβουμε σοβαρά υπόψη ότι ο διοικών στο χώρο μας αποτελεί για κάποιον άλλο, τον διοικούμενο, δημιουργούμε τέτοιους μηχανισμούς αλληλοελέγχου των πράξεων όλων μας, ώστε να είναι αδύνατη η οιαδήποτε αυθαίρετη και καταχρηστική παρέμβαση.

Αφ' ης στιγμής κατορθωθεί να διασφαλιστεί η λειτουργία όλων μας, μέσα στα νόμιμα πλαίσια, παύει αντόματα και η αμφισβήτηση των αξιών.

Ο αξιωματικός θα αναγνωρισθεί σαν τον άξιο ηγέτη και ο χαμηλόβαθμος θα κρι-

θεί αποκλειστικά και μόνο στη βάση του έργου που επιτελεί και θα προσδιορισθεί έτοιμος ή ανέτοιμος να εξελιχθεί στη βάση αντικειμενικών κριτηρίων. Έτσι ο βαθμός θα αποτελεί το κίνητρο για την αύξηση παραγωγής έργου και όχι ο αυτοσκοπός. Για να καταξιωθούν κάποτε στο χώρο μας οι ικανότεροι.

Ένας άλλος βασικός λόγος που υπαγορεύει τη συμμετοχή όλων μας στις ΕΝΩΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ είναι ότι όλοι οι υπηρετούντες στην ΕΛ.ΑΣ. αποτελούμε ένα ενεργό κομμάτι του εργαζόμενου Ελληνικού λαού. Δεν είναι δυνατόν να επιζητούμε τη συμφιλίωση με τον πολίτη και οι ίδιοι να είμαστε διαχωρισμένοι. Η άποψη ότι τα συμφέροντα των χαμηλόβαθμων είναι διάφορα των υψηλόβαθμων αποτελεί λανθασμένη, συντηγιακής θα ισχυριζόμασταν αντίληψη, άποψη.

Τούτων δοθέντων, η Ομοσπονδία, στις 13 Μαΐου 1994, δημοσιοποιεί εκ νέου την πρότασή της για την αποκατάσταση των διωχθέντων, καθόσον, δεν υπάρχει ούτε επί αυτής της εκκρεμότητας πρόοδος. Η αγωνία όλων, ωστόσο εκτοξεύεται στα ύψη, όταν λίγες ημέρες μετά, στις 17 Μαΐου 1994, κυκλοφορεί η είδηση ότι η κυβέρνηση ενδέχεται να καταθέσει την επομένη κιάλας ημέρα στην Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή της Βουλής το σχέδιο νόμου, που καταρτίστηκε από τη Διεύθυνση Μελετών του υπουργείου.

Η αντίδραση της ΠΟΑΣΥ είναι άμεση. Σε μια ύστατη προσπάθεια βελτίωσης του σχεδίου νόμου, οι εκπρόσωποι της Ομοσπονδίας συναντήθηκαν την ίδια ημέρα με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Στέλιο Παπαθεμελή, στον οποίο επισήμαναν την ιστορική σημασία της προώθησης στη Βουλή ενός σχεδίου νόμου για το συνδικαλισμό, ευθυγραμμισμένου όμως με τις επιθυμίες της συντριπτικής πλειοψηφίας των αστυνομικών. Στα πλαίσια αυτά, ζήτησαν από τον υπουργό να μην υποκύψει στις πιέσεις μερίδας αξιωματικών, που θέλουν να μεταφέρουν τις αντιπαραθέσεις με την ιεραρχία, στο συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών. Η Ομοσπονδία ζητά να γίνει αποδεκτή η υπάρχουσα πραγματικότητα των ενιαίων σωματείων και να διασφαλιστεί η μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή του αστυνομικού προσωπικού στις συνελεύσεις των σωματείων.

Επιπλέον, θεωρεί επιβεβλημένη τη συμμετοχή σε εκδηλώσεις άλλων συνδικαλιστικών φορέων και την οργανωτική σύνδεση με την ΑΔΕΔΥ.

Τέλος, τέθηκε το θέμα της αποκατάστασης των διωχθέντων, για το οποίο ο υπουργός είπε ότι συγκροτείται άμεσα επιτροπή, η οποία θα εξετάσει όλες τις περιπτώσεις. Στη συνάντηση ήταν παρόντες και οι καθηγητές Παναγιώτης Κορνηλάκης και Αλέξης Μητρόπουλος.

Ο συνδικαλιστικός νόμος

Η Βουλή ψήφισε τελικά στις 3 Νοεμβρίου 1994 το νομοσχέδιο του υπουργείου Δημόσιας Τάξης (Νόμος 2265/94), ανάβοντας ουσιαστικά το «πράσινο φως» για τη μαζικοποίηση των αστυνομικών σωματείων, παρότι το γεγονός ότι ο συνδικαλισμός είχε μπει σε συγκεκριμένο πλαίσιο λειτουργίας.

Το νομοσχέδιο ψηφίστηκε κατά πλειοψηφία, αφού η κυβέρνηση δεν τόλμησε να θεσμοθετήσει τις προτάσεις που είχαν κατατεθεί από την Ομοσπονδία. Τα κόμματα της αριστεράς έκαναν λόγο για επικίνδυνες νομοθετικές ρυθμίσεις για τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και ότι η κυβέρνηση έθεσε τη λειτουργία των σωματείων σε καλούπια, με αποτέλεσμα να εκφράζονται ήδη βάσιμες υπόνοιες ότι δε θα λειτουργήσει εποικοδομητικά το σχήμα με την ερμαφρόδιτη κατάσταση, όσον αφορά τη δυνατότητα των αξιωματικών να εγγράφονται στην μια ή την άλλη ένωση κ.λπ.

Το πόσο δύσκολο δρόμο, εξάλλου, είχαν ακόμη να διανύσουν οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές, το καταδείκνυε άλλο ένα άθλιο περιστατικό.

Την ώρα που η Βουλή συζητούσε ακόμη το νομοσχέδιο για το συνδικαλισμό, ο Αστυνομικός Διευθυντής Νομού Πεερίας Γεώργιος Τσεσμετζής, όπως κατήγγειλε το σωματείο της Πεερίας, στις 16 Νοεμβρίου 1994, αποφάσιζε να μεταθέσει τον πρόεδρο του σωματείου και στέλεχος της Ομοσπονδίας Χρήστο Φωτόπουλου, το γραμματέα Κωνσταντίνο Ντεκουμέ και τον αντιπρόεδρο Χρήστο Δέλλα, αποκλειστικά για λόγους εκδίκησης, σε αντίποινα για τη συνδικαλιστική δράση και τις κινητοποιήσεις τους, τέλη Αυγούστου – αρχές Σεπτεμβρίου, όταν προσπάθησαν να ακυρώσουν δεκαπέντε μεταθέσεις που είχαν διαταχθεί εκείνη την περίοδο.

«Επισημαίνουμε ότι τέτοιες ενέργειες (μεταθέσεις – διώξεις) δεν μας πτοούν, ούτε μας εκφοβίζουν. Απεναντίας τονώνουν το ηθικό μας, καθίστανται το εναρκτήριο λάκτισμα για έπαρση της σημαίας του αγώνα, για επιπλέον σκληρούς αγώνες, για συνεχή επαγρύπνηση – εγρήγορση.

Δεν υπήρξαμε ποτέ καρεκλοκεύνταυροι, δεν υπήρξαμε φυγόπονοι, δεν υπήρξαμε ποτέ «γλείφτες», δεν δεχτήκαμε να παίξουμε «σικέ» παιχνίδια σε βάρος συναδέλφων μας, δεν δεχθήκαμε να προδώσουμε τις προσδοκίες και τις ελπίδες των συναδέλφων μας για την κατοχύρωση του συνδικαλισμού, τον εκσυγχρονισμό και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας στην Ελληνική Αστυνομία.

Είναι της μοίρας φαίνεται γραμμένο τα «ΔΕΝ» να πληρώνονται.

Γνωρίζαμε και γνωρίζουμε ότι οι αγώνες μας ήταν και θα είναι σκληροί για αρκετό ακόμη χρόνο.

Θα παλέψουμε μέχρι τέλους, μέχρι οριστικής δικαίωσης.

Είναι για μας θέμα Αρχών. Έτσι πρέπει τουλάχιστον να δίνονται οι αγώνες. Στους αγώνες για κάθε δίκαιη διεκδίκησή μας, θέλουμε τη συμπαράσταση όλων», κατέληξε η καταγγελία του σωματείου της Πεερίας

Το περίεργο είναι ότι τη στιγμή που εκδηλωνόταν και μάλιστα, εσπευσμένα - ημέρα Σάββατο- στην Περία η σχεδιασμένη αυτή ενέργεια του αστυνομικού διευθυντή, μέσα στη Βουλή ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Στέλιος Παπαθεμελής, τροποποιούσε σχετική διάταξη του νομοσχεδίου, κάνοντάς το ακόμα πιο περιοριστικό. Ο υπουργός

συγκεκριμένα ζήτησε να μην επιτρέπεται στους συνδικαλιστές να αναμειγνύονται με οποιοδήποτε τρόπο σε θέματα διοίκησης. Ο μόνος από τους παρευρισκόμενους βουλευτές που αντέδρασε, ήταν ο Στρατής Κόρακας, ο οποίος ζήτησε από τον υπουργό να αρκεστεί στους περιορισμούς που προβλέπονται από το Σύνταγμα και να αποσύρει τόσο την προσθήκη της τελευταίας στιγμής, όσο και τις υπόλοιπες απαγορεύσεις που υπήρχαν εξ αρχής στο νομοσχέδιο.

Από την πλευρά τους οι αστυνομικοί αντιμετώπισαν μάλλον με ανακούφιση την ψήφιση του νομοσχεδίου, καθώς η πολιτεία αναγνώριζε επιτέλους το αναφαίρετο συνταγματικό δικαίωμα των αστυνομικών, να συνδικαλιζούνται ελεύθερα. Σε επίπεδο ΠΟΑΣΥ, ωστόσο, ο Δημήτρης Κυριαζίδης είχε εκφράσει και πάλι τις έντονες επιφυλάξεις του, σημειώνοντας ότι *«με την ψήφιση του νομοσχεδίου έγινε «μισό βήμα».. «Ήδη υπάρχουν αντιδράσεις από αστυνομικούς, οι οποίοι ζητούν να μην αποδεχτεί η ΠΟΑΣΥ το νόμο, αφού το υπουργείο όχι μόνο δε δέχτηκε τις προτάσεις της, αλλά με αφηνδιαστικές ενέργειες τροποποίησε προς το χειρότερο το αρχικό κείμενο».*

Η Ένωση Αξιωματικών, η οποία λειτουργούσε τότε ακόμη με βάση τις διατάξεις του αστικού δικαίου, με ανακοίνωσή της, εξέφρασε πάντως την ικανοποίησή της. Όσο για την «Ένωση Κατωτέρων Αστυνομικών», η παρουσία της είχε συρρικνωθεί πολύ πριν από την ψήφιση του νόμου Παπαθεμελή. Ο Κώστας Συγγούνης, είχε παραδώσει από τις 2 Νοεμβρίου 1993 τη σκυτάλη στον Βασίλη Κιοσσέ, ο οποίος παρέμεινε στη θέση του ως το 1994, χρονιά κατά την οποία επήλθε η ληξιαρχική πράξη «θανάτου» μιας προσπάθειας καθ' όλα θεμιτής, πλην όμως ατελέσφορης. Όπως έχουμε αναφέρει και σε άλλο σημείο, οι περισσότεροι αστυνομικοί γράφτηκαν από την αρχή στα κατά νομό ιδρυθέντα σωματεία. Σ' αυτό βοήθησαν και ορισμένα στελέχη της ίδιας της ΕΚΑ, όπως ήταν για παράδειγμα ο Κώστας Αντωνίου, ο οποίος συνέβαλε στο να απορροφηθεί στο σύνολό της η ΕΚΑ, χωρίς κραδασιμούς και δυσάρεστες εξελίξεις.

Η ψήφιση του Νόμου 2265/1994, παρά τις απαγορεύσεις του δημιουργεί, σε κάθε περίπτωση, μια νέα πραγματικότητα στο χώρο των Σωμάτων Ασφαλείας. Τα αστυνομικά σωματεία και η Ομοσπονδία τους καλούνται να λειτουργήσουν πια στο πλαίσιο ενός νόμου, που δεν έχει συγκεντρώσει την καθολική αποδοχή όλων των κομμάτων της Βουλής.

Αξιοσημείωτο είναι, το γεγονός ότι ο νόμος αυτός καταψηφίστηκε από το ΚΚΕ, από το κόμμα δηλαδή που είχε συμπαρασταθεί στους συνδικαλιστές για την επίτευξη ενός ουσιαστικού συνδικαλιστικού νόμου, όσο κανένα άλλο πολιτικό κόμμα. Το καταψήφισε με το επιχείρημα ότι *«ο νόμος φαλκιδεύει τα δικαιώματα των αστυνομικών από τη μια και από την άλλη επειδή δεν ισχύει για το Λιμενικό Σώμα, ενώ το προσωπικό του δικαιούται και αυτό να συνδικαλιζείται».*

Αντιθέτως, ο νόμος απέσπασε τα εύσημα των κυβερνητικών βουλευτών του

ΠΑΣΟΚ, της Νέας Δημοκρατίας και της Πολιτικής Άνοιξης⁴⁷, εκείνων δηλαδή που μέχρι τότε δυσκολεύονταν να αποδεχθούν τη συνδικαλιστική πραγματικότητα στο χώρο των ενστόλων. Είναι απαραίτητο να το επισημαίνουμε αυτό και φυσικά να το λαμβάνει υπόψιν του το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, διότι τα πολιτικά δεδομένα μεταβάλλονται από καρού εις καρόν και το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να χαράζει τη δική του πορεία με μοναδικό γνώμονα τα συμφέροντα των μελών του.

Το νεαρό συνδικαλιστικό κίνημα στις τάξεις της Αστυνομίας, λοιπόν, αρχίζει να κολιμπά στα βαθιά νερά, χωρίς να γνωρίζει, ούτε το ίδιο αν και τότε θα καταφέρει να καταργήσει τους απαράδεκτους περιορισμούς, που επιβλήθηκαν με τον Νόμο 2265/1994. Πότε π.χ. θα απαιτήσει τη διεύρυνση των δικαιωμάτων των αστυνομικών, τότε θα καταφέρει να ξεπεράσει το δίλημμα της εγγραφής των αξιωματικών είτε στα αμυγή σωματεία των αξιωματικών, είτε σε αυτά τα ενιαία που συγκροτούν και την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, τότε θα πετύχει την αποκατάσταση των διωχθέντων, τότε θα θεσμοθετηθούν πιο δημοκρατικές διαδικασίες για την εκλογή των οργάνων του, τότε θα ενταχθεί πλήρως στην τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των δημοσίων υπαλλήλων, κ.λπ.

Μπορεί όμως να αισιοδοξεί, αν μη τι άλλο, και επειδή έχει ήδη καταγράψει τις πρώτες σημαντικές επιτυχίες του. Εκτός από την ψήφιση του Νόμου 2265/1994, η κυβέρνηση υιοθέτησε την πρότασή της για την είσοδο αστυνομικών στις Αστυνομικές Σχολές μέσω των Πανελληνίων Εξετάσεων. Ήταν μια πρόταση που είχε υποβληθεί σε όλους τους υπουργούς Δημόσιας Τάξης από το 1989 και εντεύθεν, αλλά τελικά ο Στέλιος Παπαθεμελής ήταν εκείνος που έβαλε την υπογραφή του στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο, το οποίο ψηφίστηκε στη Βουλή στις 21 Ιουλίου 1994 (Νόμος 2226/94). Είναι φανερό ότι με την καθιέρωση της εισαγωγής στις Σχολές της Ελληνικής Αστυνομίας με το σύστημα των Πανελλαδικών Εξετάσεων, δόθηκε τέλος στις κομματικές εξαρτήσεις και προσλήψεις της ΕΛ.ΑΣ., διά της πλαγίας οδού με τη χρησιμοποίηση «μέσου». Επικράτησε πλέον η αξιοκρατία, η ισονομία και η ισοπολιτεία και αυτό δεν πρέπει να το λησμονεί κανείς. Ιδίως σήμερα που γίνονται προσπάθειες υπονόμησης αυτού του θεσμού στο όνομα δήθεν της βελτίωσης της εκπαίδευσης των δοκίμων και της αποτελεσματικότητας της Ελληνικής Αστυνομίας. Δεν πρέπει επίσης να λησμονούμε ότι στη συνέχεια αναβαθμίστηκε και το εκπαιδευτικό σύστημα. Η στοιχειώδης ολιγόμηνη εκπαίδευση αναβαθμίστηκε ποιοτικά και ποσοτικά και έκτοτε υπερβαίνει τα δύομισι χρόνια, εφοδιάζοντας σε ικανοποιητικό βαθμό τους αστυνομικούς με θεωρητικές γνώσεις, παρέχοντας σε αυτούς αρτιότερη επαγγελματική κατάρτιση. Η διαρκής εκπαίδευση βεβαίως είναι το ζητούμενο, ιδίως δε όταν συνδυάζεται και με την πρακτική δοκιμασία και τις ασκήσεις όχι επί χάρτου, αλλά σε προσομοιωμένο περιβάλλον.

47. Δημιουργήθηκε το 1993 από τον βουλευτή Μεσσηνίας Αντώνη Σαμαρά μετά την αποχώρησή του από τη Νέα Δημοκρατία, επί κυβερνήσεως Κώστα Μητσοτάκη, λόγω διαφορετικών προσεγγίσεων, ως προς τον τρόπο επίλυσης του «σκοπιανού ζητήματος». Το κόμμα διαλύθηκε 11 χρόνια αργότερα και ο πρόεδρος του επανήλθε στη Νέα Δημοκρατία, συμμετέχοντας στις ευρωεκλογές του 2004, οπότε και εξελέγη ευρωβουλευτής.

Οι «παιδικές ασθένειες»...

Είναι γνωστό ότι η πολιτική εξουσία επιδιώκει πάντα να έχει τις καλύτερες δυνατές σχέσεις με τα συνδικάτα και αντιμετωπίζοντάς τις, από τη δική της σκοπιά πάντα, στοχεύει στον έλεγχο και στην κάμψη του αγωνιστικού τους φρονήματος, ώστε να εφαρμόζεται ανώδυνα και χωρίς πολιτικό κόστος η πολιτική της εκάστοτε κυβέρνησης.

Από αυτήν την «ασθένεια» ένα διάστημα κινδύνευσε να πληγεί ανεπανόρθωτα και το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών μας, και μάλιστα, πριν καν ενηλικιωθεί... Στην κορύφωση της μάχης που έδινε η ΠΟΑΣΥ για την εδραίωση του συνδικαλιστικού κινήματος, ίσως και λόγω της κόπωσης που είχε παρατηρηθεί από τις επίμονες και επίπονες προσπάθειες των προηγούμενων ετών, την περίοδο 1994-1995 εμφανίστηκαν απαράδεκτα φαινόμενα, τα οποία, ωστόσο, ξεπεράστηκαν σχεδόν αμέσως.

Τα πρώτα συμπτώματα, όπως έχουμε ήδη επισημάνει, είχαν παρατηρηθεί εξ αρχής με την προσπάθεια των κυβερνώντων να οδηγήσουν το συνδικαλισμό με διάφορους τρόπους -νομοθετικούς και πειθαρχικούς- στα δικά τους καλούπια. Όταν έβλεπαν ότι αυτό δεν είναι εφικτό, προσπαθούσαν να επιστρατεύσουν τα υπόλοιπα «όπλα» τους, τη συκοφαντία και την άλωση εκ των έσω. Δεν θα αναφερθούμε σε συγκεκριμένα πρόσωπα και καταστάσεις, αν και οι εξελίξεις ήταν κραυγαλέες.

Κατ' αρχάς στο 5^ο συνέδριο της Ομοσπονδίας (29 Ιουνίου 1994), το οποίο ήταν εκλογοαπολογιστικό και πραγματοποιήθηκε στην πιο κρίσιμη ίσως καμπή του συνδικαλιστικού κινήματος, πέντε μήνες πριν από την ψήφιση του νόμου για την θεσμοθέτηση του συνδικαλισμού -τη χρονιά, δηλαδή κατά την οποία επιβαλλόταν δια νόμου από την πολιτική - κυβερνητική εξουσία το πλαίσιο λειτουργίας του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών-, μια μερίδα συνέδρων δεν υποστήριξε την επανεκλογή, στη θέση του προέδρου της Ομοσπονδίας, του Δημήτρη Κυριαζίδη, αλλά ούτε και την πρότασή του για τον καθορισμό χρονοδιαγράμματος όσον αφορά τις επόμενες κινήσεις της ΠΟΑΣΥ με στόχο τη διεκδίκηση των αιτημάτων της.

Η κυβερνητική αλλαγή και η απογοήτευση των αστυνομικών, ειδικά όσων ασχολήθηκαν με τα συνδικαλιστικά πράγματα, -είτε ήταν ιδεολογικά ενταγμένοι στην προηγούμενη κυβέρνηση, είτε όχι- και ήταν διωκόμενοι, όλα αυτά δημιούργησαν ένα αρνητικό κλίμα και για το ενδιαφέρον και για τη συμμετοχή τους σε συνδικαλιστικούς ρόλους. Έτσι, το συνέδριο ανέδειξε νέα ηγεσία υπό τον πρόεδρο της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής Δήμο Γόγολο, ο οποίος είχε ταχθεί υπέρ της ενωτικής πορείας του συνδικαλιστικού κινήματος, όπως θα δούμε όμως στη συνέχεια, δεν μπόρεσε να ελέγξει τις εξελίξεις, χωρίς να προκληθούν ενδογενή προβλήματα.

Πριν αναφερθούμε σε αυτές, να σημειώσουμε ότι οι εκπρόσωποι των δυο μεγάλων κυβερνητικών κομμάτων, της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ, δεν ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση της Ομοσπονδίας να παραστούν στο συνέδριο, δίνοντας έτσι το δικαίωμα στον Δημήτρη Κυριαζίδη, να κάνει λόγο από το βήμα του συνεδρίου για λυπη-

ρό φαινόμενο και να επισημάνει την ανακολουθία λόγων και έργων των δύο αυτών κομμάτων, που εναλλάσσονταν, επί χρόνια, στην κυβέρνηση.

Ανοίγοντας, τις εργασίες του συνεδρίου, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, είχε αναφερθεί στην εξάχρονη πορεία της Ομοσπονδίας και τονίζοντας ότι παρά τις προσπάθειές της για το δημοκρατικό αναπροσανατολισμό των Σωμάτων Ασφαλείας με τη συνεχιζόμενη ανυπαρξία θεσμών, «διατηρούνται όλα εκείνα τα παθολογικά χαρακτηριστικά, που υπονομεύουν την ικανότητα της Αστυνομίας να ανταποκριθεί στις προσδοκίες και τις απαιτήσεις του κοινωνικού συνόλου». Γι' αυτό, πρόσθεσε, «νιώθουμε επιτακτική την ανάγκη να στραφούμε στον άνθρωπο αστυνομικό, ο οποίος δεν είναι μηχανή, όπως συνήθως ζητείται, προκειμένου να σημάνουμε για μια ακόμη φορά ότι κάτω από τις σημερινές συνθήκες δομής και λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ. αδυνατεί να λειτουργήσει, να παράγει έργο με αποτέλεσμα να φθείρεται ο ίδιος ως άνθρωπος, ως υπηρέτης του Νόμου.

Ένας λοιπόν κρατικός οργανισμός που στηρίζεται κύρια για την επιτυχία του στο ανθρώπινο δυναμικό, δεν μπορεί να παραγκωνίζει τον παράγοντα άνθρωπο. Αυτό ακριβώς συμβαίνει μέχρι σήμερα και έτσι οι οποιεσδήποτε αποσπασματικές διαρθρωτικές, υπηρεσιακές αλλαγές, είναι καταδικασμένες να αποτύχουν και επομένως η κρίση διαρκώς να αυξάνεται, με αποτέλεσμα η εγκληματικότητα, με κύρια αιχμή τα ναρκωτικά, το οργανωμένο έγκλημα και την τρομοκρατία, να απειλεί να νεκρώσει ποικίλα τον κοινωνικό ιστό».

Η εισήγηση του προέδρου επικεντρώθηκε, επίσης, στο μεγάλο βραχνά της Αστυνομίας, που ήταν ο τρόπος επιλογής του αστυνομικού προσωπικού, τα προβλήματα της εκπαίδευσης, σημειώνοντας ότι «το κυρίαρχο μέσο για να δουλέψει η αστυνομική μηχανή, αναλώθηκε σε κομματικούς σκοπούς και επιδιώξεις, παρά τις εξαγγελίες των μέχρι σήμερα κυβερνήσεων για αναβάθμιση» (καταγγέλθηκε ότι στη Σχολή Αρχιφυλάκων οι δόκιμοι, με ολοκληρωμένη προσωπικότητα αστυνομικού, με δεκαετίες στην υπηρεσία και ενώ πολλοί εξ αυτών είναι ήδη οικογενειάρχες, αναγκάζονται να πηγαίνουν τρέχοντας στις αίθουσες, στο αναψυκτήριο και αλλού). Άλλα σημεία έντονης κριτικής, ήταν οι συνθήκες διαβίωσης εκείνων που αποσπώνται στα σύνορα για τη δίωξη των λαθρομεταναστών, η ανυπαρξία ωραρίου εργασίας, τα ρεπό που δεν χορηγούνταν, το εξοντωτικό ωράριο όσων υπηρετούσαν στους αστυνομικούς σταθμούς, που ήταν συνήθως δυο τρία άτομα, και απασχολούνταν πάνω από 300 ώρες το μήνα, χωρίς οποιαδήποτε πρόσθετη αμοιβή κ.λπ..

Στο συνέδριο πήραν μέρος εβδομήντα αντιπρόσωποι, από 18 ενώσεις, εκλεγμένοι από περίπου 3.500 αστυνομικούς. Προσήλθαν, ως σύνεδροι, για πρώτη φορά σε χώρο της Αστυνομίας και συγκεκριμένα στην αίθουσα διαλέξεων της ΓΑΔΑ, στη λεωφόρο Αλεξάνδρας, όπου πραγματοποιήθηκαν οι αρχαιρεσίες για τη νέα διοίκηση της Ομοσπονδίας. Ο μικρός αριθμός των αστυνομικών που εκπροσωπούσαν, σε σχέση με την οργανική δύναμη των περίπου 35.000 αστυνομικών, έχει την εξήγησή της. Στις τάξεις της Αστυνομίας επικρατούσε ο φόβος και η επιφυλακτικότητα για τις πολιτικές

της ηγεσίας του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, διότι με την αλλαγή πολιτικού σκηηνικού (ΠΑΣΟΚ) ακολούθησε και πάλι η γνωστή ιστορία με τις μεταθέσεις των μη ημέτερων. Αυτό συνέβαλε στην δημιουργία κλίματος φόβου, που είχε την αντανάκλασή του και στις επιλογές των συνέδρων εκείνη την εποχή.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, λοιπόν, πρόεδρος της Ομοσπονδίας ανέλαβε ο Δήμος Γόγολος, ενώ αρμοδιότητες γενικού γραμματέα ανέλαβε ο Δημήτρης Κυριαζίδης. Στο διοικητικό συμβούλιο εξελέγησαν, επίσης, οι Εμμανουήλ Κοντός αντιπρόεδρος, Αθηναγόρας Παζαρόλης οργανωτικός γραμματέας, Γρηγόρης Βασιλάκος ταμίας, Αριστείδης Αντωνόπουλος γραμματέας τύπου και δημοσίων και διεθνών σχέσεων, Θανάσης Μαχαίρας ειδικός γραμματέας, οι οποίοι συγκρότησαν την Εκτελεστική Γραμματεία, ενώ ως απλά μέλη του δ.σ. εξελέγησαν οι Δήμος Παπατόλιας, Κώστας Τσιπαπακίδης, Γιώργος Κονταξής, Γιώργος Κονδύλης, Αλέκος Πανόπουλος, Νίκος Ντεϊμεντές, Αντώνης Λιακόπουλος, Επαμεινώνδας Παναγιωτούλιας, Κώστας Κουτσουράς, Κώστας Πολυμένης, Απόστολος Ρίζου, Χρήστος Μαρινίδης, Κώστας Γ. Αντωνίου, και Γιάννης Κωνσταντινίδης.

Αντιπρόσωποι στην ΑΔΕΔΥ εξελέγησαν, εξάλλου, οι Δημήτρης Ασλανίδης, Γρηγόρης Βασιλάκος, Δήμος Γόγολος, Λάμπρος Δημολιάς, Θεοτόκης Κουράτος, Δημήτρης Κυριαζίδης, Θανάσης Μαχαίρας και Χρήστος Φωτόπουλος.

Εντύπωση προκάλεσε η μη συμμετοχή στο συνέδριο του απερχόμενου γενικού γραμματέα Ανδρέα Κόγκα, ο οποίος, όπως ειπώθηκε τότε δεν έθεσε υποψηφιότητα παρά τη θέλησή του. Αρκετά χρόνια αργότερα με αφορμή τη συγγραφή αυτού του πονήματος, μου εκμυστηρεύτηκε, κάνοντας την αυτοκριτική του, ότι ήταν λάθος του που δεν στήριξε τον Δημήτρη Κυριαζίδη. *«Μετά το 1994 δεν στήριξα, ενώ έπρεπε να το κάνω, τον Δημήτρη. Ήξερα ότι χρειαζόταν τη συμπαράστασή μου και τη συμμετοχή μου στη συνέχιση του αγώνα. Δεν υπάρχει γιατί, απλά δεν το έκανα. Θέλω πάντως να ευχαριστήσω τον Δημήτρη κυρίως, αλλά και όλους τους φίλους και συναγωνιστές των δύσκολων χρόνων για τις μοναδικές στιγμές που περάσαμε».*

Επίσης, αξίζει να σημειωθεί ότι η μοναδική γυναίκα σύνεδρος, η Ευτυχία Κυριαζοπούλου, δεν εκλέχτηκε στο διοικητικό συμβούλιο της Ομοσπονδίας, παρά το γεγονός ότι η Διεθνής Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων προέτρεπε τα μέλη της να αναδείξουν και γυναίκες, ως συνδικαλιστικά στελέχη της Αστυνομίας.

Η νέα διοίκηση, έχοντας μπροστά της ολόκληρο τον όγκο δουλειάς που είχε κατατεθεί από την προηγούμενη διοίκηση, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, σε κοιμητικά, βουλευτικά, κυβερνητικά, συνδικαλιστικά, δημοσιογραφικά και άλλα γραφεία, υπέβαλε το διεκδικητικό της πλαίσιο στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης και ανέμενε την ικανοποίηση των αιτημάτων, ενώ τα προβλήματα ήταν εδώ και ζητούσαν άμεσες απαντήσεις. Η ορμή της Ομοσπονδίας περιορίστηκε σε κάποιες επιστολές προς την ηγεσία του υπουργείου, από την οποία ανέμενε την υλοποίηση των δεσμεύσεών της.

Ήταν, λέει η φάση της προσαρμογής των σωματείων και της Ομοσπονδίας στις επιταγές του νέου νόμου για το συνδικαλισμό, που δεν επέτρεπε τη λήψη άλλων πρωτοβουλιών. Για κάποιους μάλλον άλλοθι αποτελούσε αυτή η κατάσταση, διότι αν υπήρχε αγωνιστική διάθεση, η δημιουργία των νέων σωματείων ήταν πράγματι μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία για να βρεθούν κοντά στο συνάδελφο και να τον θέσουν αμέσως σε μια αγωνιστική τροχιά επί τη βάση της συσπείρωσης για τη διεκδίκηση των κοινών προβλημάτων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, εξάλλου, ήταν και η αντιμετώπιση της διοργάνωσης του παγκόσμιου συνεδρίου της UISP στη χώρα μας, που όπως προαναφέραμε, από το Μάρτιο του 1994, η ΠΟΑΣΥ είχε αναλάβει την πραγματοποίησή του στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Πάτρα, το επόμενο έτος. Όμως, έως το Μάρτιο του 1995, δεν είχε γίνει καμία ενέργεια με αποτέλεσμα να τίθεται από την UISP θέμα μη πραγματοποίησής του στην Ελλάδα. Διαβλέποντας ο Δημήτρης Κυριαζίδης, ως γραμματέας της Ομοσπονδίας τον κίνδυνο δυσφήμισης του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος ταξίδεψε στο εξωτερικό και έπεισε την Εκτελεστική Επιτροπή της UISP, ότι ήταν εφικτή η πραγματοποίηση του συνεδρίου της στην Ελλάδα, παρά τα εσωτερικά προβλήματα. Οι ξένοι συνδικαλιστές είχαν ανησυχήσει επειδή δεν είχαν επαρκή ενημέρωση για ποιό λόγο δεν θα γινόταν το παγκόσμιο συνέδριο στο Ρίο, όπως είχε αρχικά προγραμματιστεί από το ιδιωτικό πρακτορείο που είχε αναλάβει τη διοργάνωσή του. Πείσθηκαν όμως από τον Δημήτρη Κυριαζίδα, ότι μπορούσε να γίνει κανονικά στην Αρχαία Ολυμπία, όπου τελικά και έγινε το Σεπτέμβριο του 1995.

Η πρωτοβουλία αυτή του Δημήτρη Κυριαζίδα, όμως, δεν αξιολογήθηκε θετικά. Κάποια μέλη έθεσαν θέμα και τελικά η Εκτελεστική Γραμματεία σε συνεδρίασή της τον καθάιρεσε και μάλιστα εν τη απουσία του, από γενικό γραμματέα της Ομοσπονδίας, αναθέτοντας τα καθήκοντά του στον μέχρι τότε ειδικό γραμματέα Θανάση Μαχαίρα. Η απόφαση αυτή προκάλεσε τριγμούς με αποχωρήσεις στελεχών του διοικητικού συμβουλίου, αλλά και σωματείων, τα οποία ζητούσαν τη σύγκλιση έκτακτου Πανελλαδικού Συνεδρίου και για ένα ακόμα λόγο, ότι οι αντιπρόσωποι της Ομοσπονδίας στο επικείμενο συνέδριο της UISP, έπρεπε να εκλεγούν από συνέδριο.

Τα γεγονότα αυτά συμπίπτουν με μια ακόμα αλλαγή ηγεσίας στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Τα ηνία του υπουργείου και φυσικά της ίδιας της Αστυνομίας περνούν στον ισχυρό άνδρα της παπανδρεϊκής περιόδου Σήφη Βαλυράκη (4 Απριλίου 1995 έως 22 Ιανουαρίου 1996), ο οποίος κατείχε από τις 8 Ιουλίου 1994 τη θέση του υφυπουργού Δημόσιας Τάξης. Η υπουργοποίηση του Σήφη Βαλυράκη ήρθε αμέσως μετά την παραίτηση του Στέλιου Παπαθεμελή, λόγω της διαφωνίας του στο ζήτημα της επέμβασης των ΜΑΤ στις κινητοποιήσεις των αγροτών στο θεσσαλικό κάμπο.

Για την ιστορία να υπενθυμίσουμε ότι η τότε ηγεσία της Αστυνομίας, είχε οργανώσει «καταδρομική» επιχείρηση στα μπλόκα των αγροτών με στόχο το ξεφουσκωμα των ελαστικών των τρακτέρ και το σπάσιμο του ηθικού των αγροτών που συμμετείχαν μαζί-

κά και επί μακρόν στις κινητοποιήσεις κατά μήκος της εθνικής οδού. Τα ΕΚΑΜ που χρησιμοποιήθηκαν τότε, αφινδίασαν την περιφρούρηση της αγροτικής διαδήλωσης με αποτέλεσμα η τότε κυβέρνηση να καταφέρει την αναστολή των κινητοποιήσεων.

Είναι φανερό ότι η συνδικαλιστική πορεία του Δημήτρη Κυριαζίδη ενοχλούσε το σύστημα. Ο ίδιος, όμως, δεν παραιτήθηκε των προσπαθειών του. Με προσωπική του επιστολή στις 10 Απριλίου 1995, ζήτησε από τα εναπομείναντα μέλη της Εκτελεστικής Γραμματείας να συγκληθεί το συνέδριο της Ομοσπονδίας, σύμφωνα με το άρθρο 13 του καταστατικού, το οποίο πραγματοποιήθηκε τελικά στις 16 Μαΐου 1995 στη ΓΑΔΑ.

Το κλίμα στη συνεδριακή αίθουσα ήταν τεταμένο, εξαιτίας των καταγγελιών για τις δυσλειτουργίες της Ομοσπονδίας και την καθαίρεση του Δημήτρη Κυριαζίδη, ο οποίος πρότεινε να παραιτηθούν όλα τα μέλη του Δ.Σ., ώστε να οριστεί προσωρινή αντιπροσωπευτική διοίκηση, η οποία θα προχωρήσει στη διοργάνωση νέου συνεδρίου, όπως προβλέπει ο Νόμος 2265/94 περί συνδικαλισμού στην Αστυνομία. Η πρόταση δεν έγινε δεκτή, με αποτέλεσμα να ακολουθήσουν νέες παραιτήσεις μελών του Δ.Σ. και αποχωρήσεις συνέδρων. Οι εναπομείναντες σύνεδροι πρότειναν να γίνει μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας με οικονομικά αιτήματα μέσα στον Ιούνιο. Η συγκέντρωση, αν και είχε προγραμματιστεί να γίνει, αναβλήθηκε για τον Οκτώβριο, οπότε και έγινε ύστερα από πιέσεις των πρωτοβαθμίων ενώσεων στο Παναθηναϊκό Στάδιο, στην οποία συμμετείχαν εκπρόσωποι σωματείων, η Ένωση Αξιωματικών και η Πανελλήνια Ένωση Υπαλλήλων Πυροσβεστικού Σώματος.

Ένα μήνα μετά το «συνέδριο», στις 15 Ιουνίου 1995, τα εναπομείναντα μέλη του διοικητικού συμβουλίου αποφάσισαν τελικά τη διοργάνωση νέου συνεδρίου, με τη συμμετοχή και των συνέδρων που εκλέγονταν ήδη από τα νέα σωματεία τα οποία εντάσσονταν στην Ομοσπονδία.

Το 13ο συνέδριο της UISP

Οι εργασίες του 13ου συνεδρίου της UISP (12 Σεπτεμβρίου 1995) ήταν αφιερωμένες στις διώξεις που είχε υποστεί το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, εξ ου και το σύνθημα του συνεδρίου, «υψώνουμε φωνή διαμαρτυρίας και συμπάραστασης στους Έλληνες συνδικαλιστές». Στην εισήγησή του ο πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων Χέρμαν Λουτς υπογράμμισε ότι η αφιέρωση του συνεδρίου ακριβώς στην υπόθεση των διώξεων των Ελλήνων αστυνομικών, ήταν η ελάχιστη υποχρέωση της Διεθνούς απέναντι σε όλους εκείνους που αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους.

«Συνεδριάσαμε εδώ στην Ελλάδα», είπε, «στη χώρα της Δημοκρατίας, τη χώρα εκείνη που έδωσε τα φώτα της δικαιοσύνης, για να υποστηρίξουμε και να διεκδική-

σουμε τα δικαιώματά μας ως εργαζόμενοι πολίτες στον χώρο της Αστυνομίας, στα πλαίσια μιας Ε.Ε.», ενώ αναφερόμενος στο μελλοντικό έργο της Διεθνούς, είπε ότι μετά τη συζήτηση για την εσωτερική της λειτουργία προέχει πλέον η χάραξη μιας κοινής συνδικαλιστικής πορείας. «Αυτή άλλωστε είναι και η βασική αρχή ίδρυσης της UISP και ερχόμαστε επιτέλους να δώσουμε ώθηση και υλοποίηση στην βασική αυτή αρχή για την κοινή μας πορεία και τους στόχους που μας ενώνουν», πρόσθεσε.

Οι συνέδροι ενέκριναν ψηφίσματα αναφορικά με τη θέσπιση αφενός ενός κανονισμού για τις σχέσεις αστυνομίας και πολιτών και αφετέρου για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων αστυνομικών. Το συνέδριο καταδίκασε, επίσης, την πολιτική διώξεων που ακολουθούσαν ορισμένες πρώην σοσιαλιστικές χώρες (Σλοβακία, Ρουμανία) και τάχθηκε υπέρ του σαφούς διαχωρισμού του ρόλου του στρατού και της αστυνομίας. Δεν παρέλειψε επίσης να αναφερθεί στον εμφύλιο σπαραγμό στη γειτονική ενιαία ακόμα τότε, Γιουγκοσλαβία, προβάλλοντας το ρόλο της Διεθνούς, στην αντιμετώπιση των αιτίων που οδηγούν στις κοινωνικές κρίσεις και στους πολέμους.

Σημαντική πτυχή των εργασιών του συνεδρίου αποτελούσε και ο προβληματισμός για τη μελλοντική διεθνή αστυνομική συνεργασία σε σχέση με την εθνική κυριαρχία και την αναγκαιότητα λειτουργίας νέων ευρωπαϊκών αστυνομικών δομών, ένα θέμα που είχε τεθεί από παλιά και από την ελληνική Ομοσπονδία.

Ο Χέρμαν Λουτς είχε βάλει ψηλά τον πήχη των επιδιώξεων της UISP, τονίζοντας ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν κάποτε οι συνδικαλιστές ήταν οι μοναδικοί εισηγητές των προτάσεων σε τρέχοντα θέματα που απασχολούν την Αστυνομία στο Ευρωκοινοβούλιο. Έφερε δε ως παράδειγμα την επιμονή που είχαν επιδείξει το Μάιο του 1979 στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα κατά την ώρα της συνεδρίασης των ηγετών της, με αποτέλεσμα να πετύχουν την κατοχύρωση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στην ιταλική και ισπανική αστυνομία.

Άλλο θέμα που συζητήθηκε ήταν οι αμοδιότητες που αποσπούσαν από τη δημόσια αστυνομική αρχή οι Ιδιωτικές επιχειρήσεις Ασφαλείας, γεγονός που αποδόθηκε στο ότι τα οικονομικά επιτελεία των κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ε.Ε. δεν είναι διατεθειμένα να αυξήσουν σημαντικά και ικανοποιητικά τα έξοδά τους για την σωστή συγκρότηση και λειτουργία των Σωμάτων Ασφαλείας, με αποτέλεσμα να εισχωρήσουν ιδιωτικές επιχειρήσεις, προσφέροντας τεράστια ποσά για την εξασφάλιση αμοδιοτήτων που ανήκουν παραδοσιακά στην Αστυνομία.

Εσωστρέφεια

Οι μήνες που ακολουθούν χαρακτηρίζουν το συνδικαλιστικό κίνημα από εσωστρέφεια, χωρίς ιδιαίτερες παρεμβάσεις για την ικανοποίηση των αιτημάτων του κλάδου. Το ρευστό σκηνικό συντηρείται και λόγω της πολιτικής αστάθειας και των συχνών εναλλαγών στην ηγεσία του υπουργείου. Τις κυβερνήσεις του Ανδρέα Παπανδρέου

διαδέχονται οι κυβερνήσεις Κώστα Σημίτη με πρώτο υπουργό Δημόσιας Τάξης τον Κώστα Γείτονα, ο οποίος αναλαμβάνει καθήκοντα στις 22 Ιανουαρίου 1996.

Πρόκειται για ένα άλλο ιστορικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, που καλείται να ασχοληθεί με τα της Αστυνομίας στην ίδια δύσκολη χρονικά συγκυρία για το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, το οποίο οδεύει προς το επόμενο 7^ο κατά σειράν συνέδριό του. Για την ιστορία ας κρατήσουμε και το γεγονός ότι σ' αυτήν την συγκυρία, ο Κώστας Συγγούνης «ξαναχτυπά»! Εκδίδει ανακοίνωση, σύμφωνα με την οποία «μετά από μακροχρόνιους αγώνες αθωώθηκαν σε μια σειρά δικών από το εφετείο Αθηνών οι κορυφαίοι συνδικαλιστές Κώστας Συγγούνης και Γιάννης Κωτσής. Οι κατηγορίες που αντιμετώπιζαν αφορούν την εποχή των διώξεων 1988/89 (άρνηση παραλαβής φύλλου πορείας για Καρδίτσα και Γρεβενά, εξύβριση του τότε αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. Καλογερά ως ανδρείκελου...). Κατόπιν αυτού, οι κ.κ. Συγγούνης και Κωτσής δραστηριοποιούν εκ νέου την Αυτόνομη Πανελλήνια Ένωση Κατωτέρων Αστυνομικών», ανακοίνωσαν!

Η ανακοίνωση δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της Ομοσπονδίας, στην «Αστυνομική Ηχώ» (τεύχος 22, Μάρτιος 1996), με το εύλογο ερώτημα, αν υπάρχει τέτοια Ένωση και ποια είναι τα μέλη της...

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Στέλιος Παπαθεμελής δέχεται στο γραφείο του στις 19 Νοεμβρίου 1993 τον πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών Συνδικάτων ταξίαρχο Χέρμαν Λουτς, τους εκπροσώπους της ΠΟΑΣΥ Δημήτρη Κυριαζίδη, Ανδρέα Κόγκα και Δήμο Γόγολο και τον νομικό της σύμβουλο Αλέξη Μητρόπουλο

Η ΠΟΑΣΥ διαμαρτυρείται για τη βία στα γήπεδα, μέσα στο ΟΑΚΑ, τον Δεκέμβριο 1997

Στιγμιότυπο από τη συγκέντρωση των Ομοσπονδιών των αστυνομικών και των πυροσβεστών το 1995 στο Παναθηναϊκό Στάδιο

Με τον πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας Κώστα Καραμανλή και την γραμματέα του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα, αντιπροσωπείες των Ομοσπονδιών των αστυνομικών, των πυροσβεστών και των λιμενικών

Στιγμιότυπο από τις πρώτες κινητοποιήσεις των σωματείων της Θεσσαλίας

Τα προεδρεία των δύο Ομοσπονδιών των αστυνομικών με τον Μιλτιάδη Έβερτ στα γραφεία της Νέας Δημοκρατίας

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

Στο μεταίχμιο των νέων εξελίξεων

ΕΚΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Το 7ο συνέδριο

Το 7^ο συνέδριο της Ομοσπονδίας πραγματοποιείται στις 22 Απριλίου 1996 στη λεωφόρο Αλεξάνδρας στη ΓΑΔΑ.

Είναι το πρώτο ουσιαστικά συνέδριο μετά την ψήφιση του Νόμου 2265/94 που τέθηκε σε ισχύ στις 3 Νοεμβρίου 1994 και έρχεται να καταδείξει ένα σημαντικό γεγονός. Οι σύνεδροι έχουν βγάλει τα συμπεράσματά τους και στοχεύουν πλέον στην υπέρβαση των εγγενών αδυναμιών, ώστε να δημιουργηθεί ένα αρραγές μέτωπο για την επίλυση των οξυμμένων-πραγματικών προβλημάτων των συναδέλφων τους, παρακάμπτοντας νοσηρές πρακτικές που είχαν εμφανισθεί και παρέπεμπαν στη φθίνουσα πορεία άλλων συνδικαλιστικών χώρων.

Βουνό τα προβλήματα και ο χρόνος ελάχιστος για να ανταποκριθεί κανείς πλήρως σε όλα τα επίπεδα.

Οι σύνεδροι είχαν συνειδητοποιήσει ότι όποιος δεν άντεχε ή όποιος επιχειρούσε με μεσοβέζικες λύσεις να ανταποκριθεί στα συνδικαλιστικά του καθήκοντα και στις υποχρεώσεις της Ομοσπονδίας έμενε στα μισά του δρόμου. Με γνώμονα, λοιπόν, αυτήν την προοπτική είχαν αρχίσει να αντιλαμβάνονται ποια πρόσωπα ήταν σε θέση να ηγηθούν του αγώνα, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των υπολοίπων με την αναμφισβήτητη προσφορά.

Η εκλογή του νέου Διοικητικού Συμβουλίου έμελλε να σφραγίσει καταλυτικά τις συνδικαλιστικές εξελίξεις στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ. για μια ολόκληρη δεκαετία.

Στο τιμόνι της Ομοσπονδίας επανέρχεται ο Δημήτρης Κυριαζίδης.

Η νέα Εκτελεστική Γραμματεία της Ομοσπονδίας διαμορφώθηκε ως εξής: Πρόεδρος Δημήτρης Κυριαζίδης, αντιπρόεδρος και αναπληρωτής ταμίας Αθανάσιος Σπυράκος, γενικός γραμματέας Αθανάσιος Μαγουλάς, οργανωτικός γραμματέας και γραμματέας δημοσίων σχέσεων Χρήστος Φωτόπουλος, ταμίας Κώστας Αντωνίου, Δήμος Γόγολος και Γεράσιμος Μπελεβώνης.

Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου: Απόστολος Ρίζου, αντιπρόεδρος Δ.Σ. Φίλος Δημήτριος, γραμματέας Δ.Σ. Γιώργος Παπασιόμπας.

Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου: Παναγιώτης Σαπουνάκης, Ανδρέας Κόγκας, Παντελής Δημούτσης, Νίκος Μπαράς, Κώστας Σιούγκας, Δημήτρης

Σχοινιάς, Χ. Ψωμάδης, Γρηγόρης Βασιλάκος, Π. Αβράμης, Νίκος Ουρανός και Θ. Χήρας.

Παρά τις εντάσεις των πρώτων ημερών, οι 235 σύνεδροι ενέκριναν τελικά ΟΜΟΦΩΝΑ το ψήφισμα, το οποίο αντικατόπτριζε τις επιβαλλόμενες εκείνες ενέργειες (σε θεσμικό και εργασιακό επίπεδο) που έπρεπε να ενστερνιστεί η πολιτεία για την αναβάθμιση του περιθωριοποιημένου Έλληνα Αστυνομικού και του οργανισμού του.

«Έχοντας υπόψη», σημειώνεται στο ψήφισμα, «ότι ο ελληνικός λαός απαιτεί τη λειτουργία μιας σύγχρονης δημοκρατικής και αποτελεσματικής Αστυνομίας, ανθρώπινης στη λειτουργία της και στις σχέσεις της με τον πολίτη, ο αστυνομικός πρέπει να αποτελεί υπόδειγμα με την υπεύθυνη, δημοκρατική, έντιμη και ανθρωπιστική συμπεριφορά του στην υπηρεσιακή και κοινωνική του ζωή. Ο συνδικαλισμός κατοχυρώθηκε στο χώρο μας με αγώνες και θυσίες, ενώ η δηλωμένη συμπαράσταση του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας δημιουργεί νέες προϋποθέσεις και δυνατότητες για να αναδείξουμε τον κοινωνικό ρόλο της Αστυνομίας και να επιλύσουμε τα θεσμικά και οικονομικά μας προβλήματα. Επιβάλλεται να αγωνιστούμε ενωμένοι, χωρίς προκαταλήψεις και αποκλεισμούς για ένα μαζικό, διεκδικητικό, ακοιμώτιστο και ακηδεμόνευτο συνδικαλιστικό κίνημα στην Αστυνομία».

Στο διεκδικητικό πλαίσιο ξεχωρίζει ο στόχος για τον προσανατολισμό της Αστυνομίας στη δίωξη του εγκλήματος και για την προσφορά κοινωνικού έργου, η τροποποίηση του άρθρου 30 του Νόμου 1264/82 περί συνδικαλισμού των αστυνομικών, προκειμένου να διασφαλιστούν πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα, όπως είναι συνταγματικά κατοχυρωμένα και για τους άλλους δημόσιους υπαλλήλους, η κατάργηση των διατάξεων του ιδρυτικού νόμου της Αστυνομίας που αναφέρονται στο στρατιωτικό χαρακτήρα της Αστυνομίας, η διεύρυνση των αρμοδιοτήτων των νομαρχιακών αστυνομικών επιτροπών⁴⁸ με τη συμμετοχή και εκπροσώπων των πρωτοβάθμιων σωματείων και μια σειρά άλλων ζητημάτων που έχουν τεθεί και στα προηγούμενα συνέδρια, αλλά και σε όλες τις ηγεσίες του υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

Μεταξύ αυτών, για την προστασία του προσωπικού από τις αυθαιρεσίες της διοίκησης ζητούν συμμετοχή αιρετών εκπροσώπων στα συμβούλια προσλήψεων, μεταθέσεων, κρίσεων και προαγωγών, στα πειθαρχικά συμβούλια και στα ασφαλιστικά ταμεία. Επίσης ζητούν να ληφθούν πρακτικά μέτρα για την πάταξη της διαφθοράς, άμεση εκδίκαση των υποθέσεων και αποπομπή των υπαιτίων από το Σώμα.

48. Σύμφωνα με το Νόμο 1481/84 σε κάθε νομό λειτουργούσαν επιτροπές με επικεφαλής το νομάρχη, αντικείμενο των οποίων ήταν η αντιμετώπιση τοπικών προβλημάτων πάσης φύσεως. Ουδέποτε λειτούργησαν.

Στις θεσμικές αλλαγές περιλαμβάνονται η τροποποίηση του πειθαρχικού δικαίου και η συμμετοχή δικηγόρου στις πειθαρχικές δίκες, η αναθεώρηση του καθεστώτος κρίσεων και προαγωγών, η μοριοποίηση των μεταθέσεων και άλλα.

Το ψήφισμα περιλαμβάνει επίσης πακέτο προτάσεων για την οικονομική ανακούφιση του αστυνομικού προσωπικού. Οι αστυνομικοί ζητούν άμεση καταβολή των δεδουλευμένων (αποζημιώσεις για αποσπάσεις, εκτός έδρας κλπ), ενίσχυση των ασφαλιστικών ταμείων, βελτίωση του ασφαλιστικού καθεστώτος για όσους κατατάχθηκαν μετά το 1983, εφαρμογή στην πράξη του πενθήμερου, απασχόληση σε εσωτερικές υπηρεσίες, όσων έχουν υπερβεί το 45ο έτος της ηλικίας τους και το επιθυμούν κ.λπ.

Το συνέδριο αποφάσισε, τέλος, να διεκδικήσει η Ομοσπονδία την τροποποίηση του θεσμικού πλαισίου για την εισαγωγή ιδιωτών στην Αστυνομία μόνο ως αστυφυλάκων μέσω των πανελλήνιων εξετάσεων (νόμος Παπαθεμελή), ενώ για την εισαγωγή στη Σχολή Αξιωματικών θεωρούσε ότι πρέπει να γίνεται διαγωνισμός σε μαθήματα ποινικού – αστυνομικού ενδιαφέροντος, με τη συμμετοχή εκπροσώπων της ΠΟΑΣΥ.

Η Ομοσπονδία με πρόεδρο τον Δημήτρη Κυριαζίδη αναγκά τις δυνάμεις της και πιάνει αμέσως δουλειά. Κύριο μέλημά της είναι η ίδρυση σωματείων και στους 51 νομούς της χώρας, αλλά και η δικαίωση των ονείρων όλων εκείνων που επιμένουν αγωνιστικά, στηρίζοντας τη συνδικαλιστική ιδέα. Για την επίτευξη των στόχων, το προεδρείο δρομολογεί επισκέψεις στην περιφέρεια, ενώ σε κεντρικό επίπεδο στην Αθήνα, αρχίζει σειρά επαφών με κυβερνητικούς και μη αξιωματούχους.

Στο πλαίσιο αυτό, στις 14 Μαΐου 1996 το νεοεκλεγέν προεδρείο συναντάται με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Κώστα Γείτονα και του επιδίδει πλαίσιο προτάσεων *«για την επίλυση προβλημάτων που επιζητούν άμεση λύση, έτσι ώστε να αποτελέσουν εφαλτήριο στην εύρυθμη λειτουργία της ΕΛ.ΑΣ., που τόσο έχει ανάγκη η ελληνική κοινωνία»*. Σε πρώτη προτεραιότητα ετέθη η θεσμοθέτηση συστήματος μεταθέσεων (μοριοποίηση), για να τεθεί τέρμα στις πελατειακές σχέσεις και να ασχοληθεί ο αστυνομικός απερίσπαστα με το έργο του. Δεύτερη προτεραιότητα η ίση μισθολογική μεταχείριση του αστυνομικού προσωπικού στο πλαίσιο του υπό κατάρτιση ενιαίου μισθολογίου.

Εκ νέου ενημέρωση της ηγεσίας...

Τίποτε, όμως, από αυτά δεν προωθείται, δεδομένου ότι το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς προκηρύσσονται βουλευτικές εκλογές (25-9-1996).

Επανεκλέγεται ο Κώστας Σημίτης και τον υπουργό Δημόσιας Τάξης

Κώστα Γείτονα διαδέχεται ο Γιώργος Ρωμαίος έως τις 30 Οκτωβρίου 1998.

Η πρώτη συνάντηση με τον νέο υπουργό έγινε στο γραφείο του στις 7 Οκτωβρίου 1996 και όπως αναφέρει η «Αστυνομική Ηχώ» (τεύχος 29) η συζήτηση με την Εκτελεστική Γραμματεία ήταν εφ' όλης της ύλης.

«Δώστε μου λίγο χρόνο» είπε ο υπουργός, ενώ η εφημερίδα τον αποκαλούσε «καταξιωμένο από τα οικονομικά υπουργεία, Υπουργό».

Το προεδρείο της Ομοσπονδίας κατέθεσε και σ' αυτόν τα ίδια αιτήματα που είχαν υποβληθεί και στον προκάτοχό του Κώστα Γείτονα. Το σύστημα μεταθέσεων, η άρση μισθολογικών αδικιών εξακολουθούν να είναι πρώτης προτεραιότητας θέματα και μάλιστα αυξημένης έντασης καθώς ο χρόνος κυλά για να γίνει νόμος το ενιαίο μισθολόγιο.

Κατά πάγια τακτική της Ομοσπονδίας, εφόσον πήρε τη διαβεβαίωση του υπουργού ότι χρειάζεται χρόνο για τη μελέτη των αιτημάτων και τη δρομολόγηση λύσεων, είχε όλη την καλή διάθεση να συνεργαστεί με την ηγεσία. Δεν ετίθετο ζήτημα από πλευράς της Ομοσπονδίας μη παροχής της πίστωσης χρόνου που είχε ζητήσει προκειμένου να υπάρξει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, προς όφελος των συναδέλφων, αλλά και της ίδιας της Αστυνομίας.

Με προσπάθειες και διαρκείς διαβουλεύσεις και μετά από ένα αγώνα ετών, στις 23 Απριλίου 1997 θεσμοθετείται το Προεδρικό Διάταγμα 69/1997 που καθιερώνει ένα αντικειμενικό σύστημα μεταθέσεων. Ήταν ένα πρώτο θετικό βήμα, και λέμε πρώτο διότι στη συνέχεια χρειάστηκε να γίνουν αρκετές βελτιωτικές παρεμβάσεις.

Η Ομοσπονδία είχε βεβαίως εξ αρχής θέσει το θέμα της αποκατάστασης, όσων είχαν μετατεθεί άδικα τα προηγούμενα χρόνια, όμως αυτό δεν έγινε αποδεκτό από την ηγεσία.

Το 8ο συνέδριο

Το 8^ο συνέδριο παρέχει σε όλους –συνδικαλιστές και ηγεσία- τη δυνατότητα συζήτησης πρόσωπο με πρόσωπο των πεπραγμένων και να κάνει ο καθένας την αυτοκριτική του. Το 8^ο συνέδριο πραγματοποιείται στη Βουλιαγμένη (15-16 Μαΐου 1997) και είναι ιδιαίτερα παραγωγικό σε ότι αφορά στην αγωνιστική πορεία της Ομοσπονδίας.

Οι σύνεδροι για τα θεσμικά προβλήματα, ζήτησαν τη συμμετοχή εκπροσώπων των συνδικαλιστικών οργανώσεων στα υπηρεσιακά συμβούλια και στα συμβούλια των ταμείων, ξεχώρισαν ιδιαίτερα τον επαναπροσδιορισμό του έργου της Αστυνομίας, την ανάγκη σύστασης διακομματικής επιτροπής, το

διαχωρισμό της Αστυνομίας από τις Ένοπλες Δυνάμεις, την υπαγωγή τους στο Ταμείο Πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων. Επίσης, πρότειναν την ίδρυση αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. με την κατάργηση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και τη δημιουργία υπουργείου Σωμάτων Ασφαλείας, στο οποίο να υπάγεται το Λιμενικό και το Πυροσβεστικό Σώμα.

Επίσης, επαναλήφθηκαν οι θέσεις για τη χρήση των όπλων, αλλά και τη βελτίωση του κώδικα μεταθέσεων, ενώ σε ότι αφορά τα οργανωτικά και την αποτελεσματικότερη δράση, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας, επισήμανε την αναγκαιότητα κοινής συνδικαλιστικής δράσης με τους αξιωματικούς.

Κατέθεσε δε μια πρωτοποριακή πρόταση, αφιιδοιάζοντας μάλλον την Ένωση Αξιωματικών.

Πρότεινε να αναστείλουν προσωρινά τη δράση τους τόσο η ΠΟΑΣΥ, όσο και η Πανελλήνια Ένωση Αξιωματικών, ώστε να γίνουν αρχαιρεσίες για την ανάδειξη ενός ενιαίου οργάνου, για τα προβλήματα που προκαλούσε ο ίδιος ο νόμος, αλλά και για να υπάρξει κοινό πλαίσιο δράσης και να ενδυναμωθεί το κίνημα. Η πρόταση για λόγους μη οφειλόμενους στην Ομοσπονδία έπεσε στο κενό!

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Ρωμαίος, ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση της Ομοσπονδίας, συμμετείχε στην έναρξη των εργασιών του συνεδρίου, προβάλλοντας από τη δική του πλευρά το κυβερνητικό έργο του υπουργείου του, πλην όμως οι σύνεδροι δεν άκουσαν συγκεκριμένα πράγματα.

Χαιρετίζοντας τις εργασίες του συνεδρίου ο βουλευτής του ΚΚΕ Μήτσος Κωστόπουλος, επισήμανε, αναφορικά με την παρέμβαση του υπουργού ότι η πολιτεία δεν αναγνωρίζει πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα, δίνει συνεχώς υποσχέσεις για την επίλυση των καυτών προβλημάτων, ενώ για τα βασικά ζητήματα, όπως είναι ο χαρακτήρας των Σωμάτων Ασφαλείας και η εφαρμογή των διεθνών συμβάσεων εργασίας, δεν παίρνει θέση.

Από την πλευρά τους, οι εκπρόσωποι των πυροσβεστών και των λιμενικών Κώστας Καρράς και Γιώργος Παναγόπουλος τάχθηκαν υπέρ των ενωτικών αγώνων, ενώ ο εκπρόσωπος της ΑΔΕΔΥ Κώστας Παπαντωνίου, τόνισε ότι η ΠΟΑΣΥ πρέπει να επανασυνδεθεί με το υπόλοιπο δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα⁴⁹.

Το 8ο συνέδριο εξελίχθηκε, πάντως, σε ένα αξιοθαύμαστο «σεμινάριο» συνδικαλιστικής δράσης για όσους αστυνομικούς ήταν αποφασισμένοι να διεκδικήσουν πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα. Με το σύνθημα «τίποτε δεν χαρίζεται, όλα κατακτώνται», οι αστυνομικοί αποφάσισαν να θέσουν επί τάπητος το ζήτημα της αλλαγής του στρατιωτικού χαρακτήρα της υπηρεσίας

49. Η διαδικασία σύνδεσης δεν είχε ολοκληρωθεί, αν και είχε αποφασιστεί από την ίδια την ΑΔΕΔΥ, όπως έχουμε προαναφέρει, όχι βεβαίως με ευθύνη της ΠΟΑΣΥ.

τους για την πλήρη πολιτικοποίηση της Αστυνομίας, διότι αυτό επιτάσσει ο βηματισμός της κοινωνίας.

Το νομικό πλαίσιο για την επίτευξη αυτού του στόχου παρουσίασε στους συνέδρους ο καθηγητής του Εργατικού Δικαίου Αλέξης Μητρόπουλος, ο οποίος τοποθέτησε τις κινήσεις των αστυνομικών σε τρεις άξονες:

1. Διεκδίκηση της γενικευμένης εφαρμογής και για το προσωπικό των Σωμάτων Ασφαλείας των διατάξεων του Νόμου 1264/82 περί συνδικαλισμού, δεδομένου ότι ο Νόμος 2265/94, που επικύρωσε το δεδικασμένο της λειτουργίας των σωματείων, αποτέλεσε στην ουσία τροχοπέδη των όσων είχαν κατακτήσει οι αστυνομικοί. Ο κουτσοσυρμένος συνδικαλισμός του Νόμου 2265/94 σε συνδυασμό με την απροθυμία της διοίκησης της Αστυνομίας να αποδεχτεί το ρόλο των συνδικαλιστών τορπιλίζουν τη βεβαιωμένη θέληση των αστυνομικών για δυναμικότερες μορφές πάλης.

2. Συνένωση των συνδικαλιστικών οργάνων σε επίπεδο κορυφής. Ο αστυνομικός αναγκάζεται να ιδρύσει διαφορετικές πρωτοβάθμιες οργανώσεις με κριτήριο τον υπηρεσιακό του βαθμό. Μπορεί το “διαίρει και βασίλευε” να βολεύει κάποιους, οι αστυνομικοί όμως απαιτούν ενιαία συνδικαλιστική έκφραση, ανεξάρτητα από βαθμολογικές διακρίσεις και

3. Αποσύνδεση από τη λογική της στρατιωτικής υφής του σώματος της Ελληνικής Αστυνομίας. Διαχωρισμός από τις Ένοπλες Δυνάμεις σε όλο το φάσμα της λειτουργίας της Αστυνομίας, νέος ορισμός του χαρακτήρα της σε πολιτική βάση, προσέγγιση των οικονομικών διεκδικήσεων, ανεξάρτητα από τα ισχύοντα κάθε φορά για το προσωπικό των Ενόπλων Δυνάμεων.

Αίσθηση προκάλεσε και η τοποθέτηση στο συνέδριο του γενικού γραμματέα Δημόσιας Διοίκησης Ανδρέα Λοβέρδου, ο οποίος μίλησε για τις σχέσεις Αστυνομίας - πολίτη. Το πρωτόγνωρο συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, που τελούσε άλλωστε ακόμα υπό διαμόρφωση, «έχει περιθώρια ανάπτυξης σε βαθμό να αποτελέσει παράδειγμα για τους άλλους συνδικαλιστικούς χώρους που όπως είναι γνωστό υποφέρουν από τη λογική των κομματικών παρεμβάσεων και δεσμεύσεων», τόνισε. Ο Ανδρέας Λοβέρδος κάλεσε τους αστυνομικούς να αποκτήσουν αξιοπιστη φωνή, χωρίς να αντιγράψουν τις αποτυχημένες πρακτικές του υπόλοιπου συνδικαλιστικού κινήματος. «Η κοινωνία», είπε χαρακτηριστικά στους συνέδρους, «σάς έχει δώσει μια περίοδο χάριτος. Δεν σας έχει γυρίσει την πλάτη της. Μπορείτε να κερδίσετε το στοίχημα της αξιοπιστίας».

Στο ίδιο μήκος κυμάνθηκε και η παρέμβαση του υπουργού Δημόσιας

Τάξης Γιώργου Ρωμαίου, ο οποίος κάλεσε τους συνδικαλιστές σε ένα ειλικρινή διάλογο για την επίλυση των χρόνιων προβλημάτων της Αστυνομίας και του προσωπικού της.

Ο υπουργός, όπως και στην πρώτη συνάντηση της Ομοσπονδίας τον Οκτώβριο του 1996, ζήτησε για ακόμη μια φορά πίστωση χρόνου, αλλά ως τότε θα μπορούσε να περιμένει κανείς...

Κάνοντας ένα σύντομο απολογισμό των πεπραγμένων του υπουργείου, ο Γιώργος Ρωμαίος αναφέρθηκε στην κατάργηση του πελατειακού συστήματος προσλήψεως των αστυνομικών και στην προσπάθεια μοριοποίησης του συστήματος των μεταθέσεων των χαμηλόβαθμων. Δεν έγινε, ωστόσο, αναφορά στην επιβαλλόμενη βαθιά τομή στο σύστημα της αξιολόγησης των αξιωματικών και της επιλογής των ανωτάτων στελεχών της.

Ο Γιώργος Ρωμαίος είχε την ευκαιρία να καινοτομήσει, αλλά οι κατεστημένες αντιλήψεις της Κατεχάκη πέτυχαν τελικά να συνταχθεί στις αρχές του χρόνου ένα κολοβό προεδρικό διάταγμα για τις κρίσεις και προαγωγές. Ήταν η εποχή των εισαγγελικών εφόδων στο υπουργείο του με αφορμή τις καταγγελίες περί σκανδάλων διαφθοράς και τις παρενέργειες που προκαλούσαν οι λεγόμενες «λίστες της ντροπής» που χαρακτηρίζαν τους αξιωματικούς σε ημέτερους και μη, σε ανέντιμους, τίμιους, ικανούς και άλλους.

Ημέρα μνήμης

Το 8ο συνέδριο καθιέρωσε την πραγματοποίηση ετήσιου μνημόσυνου υπέρ των πεσόντων αστυνομικών κατά την εκτέλεση του καθήκοντος και ως Ημέρα Μνήμης καθορίστηκε το Α' Ψυχοσάββατο κάθε έτους (άρθρο 38 καταστατικού Ομοσπονδίας). Η Ομοσπονδία αμέσως ενημέρωσε την ηγεσία για τις αποφάσεις της, αλλά μόλις το 2001 καθορίστηκε με απόφαση, πλέον, του υπουργού Δημόσιας Τάξης (υπ' αριθμόν 9004/2/4-στο από 27-12-2001) η τέλεση μνημόσυνου την ίδια ημέρα. Και πάλι, όμως, χωρίς ιδιαίτερες αναφορές για να μην προκληθούν προβλήματα...

Όπως προκύπτει από σχετικό έγγραφο της Διεύθυνσης Δημοσίων Σχέσεων του Αρχηγείου η τότε ηγεσία δεν είδε με καλό μάτι αυτήν την πρωτοβουλία. Προβληματίστηκε μάλιστα αρκετά όταν ετέθη το ζήτημα και από την Θρησκευτική Υπηρεσία για την εκτύπωση «δίπτυχων» με τα ονοματεπώνυμα των πεσόντων, ώστε να μνημονεύονται κατά το ετήσιο μνημόσυνο.

Η εκτύπωση «δίπτυχων» θέτει το ζήτημα από ποιας χρονολογίας και εντεύθεν θα μνημονεύονται. Ως προσφορότερη χρονολογία έναρξης θεωρείται το 1985 (χρονιά που υλοποιήθηκε η ενοποίηση των δυο Σωμάτων. Πρω του έτους όμως αυτού και μέχρι το 1975 (μεταπολίτευση) υπήρξαν δέκα αστυνομικοί που

δολοφονήθηκαν κατά την εκτέλεση υπηρεσίας (Μάλλιος 15-12-76, Λαδάς 7-6-78, Αγραφάς 23-6-78, Πέτρου 17-1-80, Σταμούλης 18-1-80, Χατζηνικολόπουλος 13-2-81, Κιούσης 19-11-81, Φαλλίδας 26-11-82, Καραχάλιος 2-2-83, Σακοράφας 16-9-84), «οι συγγενείς των οποίων βρίσκονται εν ζωή και τελούν κατ' έτος οικογενειακά μνημόσυνα με αγγελτήρια δημοσιευόμενα στον Τύπο», σημειωνόταν στο σχετικό έγγραφο με την επισήμανση *«ως γνωστόν υπάρχουν και πεσόντες σε παλαιότερες περιόδους, ιδιαίτερα φορτισμένες ιστορικά»*.

Η ηγεσία, απ' ό,τι φαίνεται, φοβήθηκε ότι η τυχόν επέκταση της θέσπισης ετήσιου μνημόσυνου στην έδρα κάθε αστυνομικής διεύθυνσης της χώρας με προσκλητήριο νεκρών, θα προκαλούσε προβλήματα με την κοινωνία. *«Είναι γνωστά τα προβλήματα που δημιουργούνται κάθε χρόνο σε Αθήνα και ορισμένες επαρχιακές πόλεις με μνημόσυνα ανάλογου περιεχομένου που διοργανώνουν φορείς και ενώσεις κυρίως αποστράτων»*, αναφέρεται στο ίδιο έγγραφο και προτείνεται εν κατακλείδι *«να συνεχιστεί η τέλεση μνημόσυνου όπως έχει σήμερα μόνο στην Αθήνα»* με το πρόσχημα ότι το 90% των θυμάτων έχασαν τη ζωή τους στην πρωτεύουσα.

Μετά από αυτά αποφασίστηκε να γίνεται μια εκδήλωση μόνο στην Αθήνα και μάλιστα χωρίς προσκλητήριο νεκρών, χωρίς προσκλήσεις επίσημων και φορέων, με συμμετοχή της Πολιτικής και Φυσικής Ηγεσίας και αντιπροσωπειών του Σώματος.

Η Διεύθυνση Δημοσίων Σχέσεων είχε προτείνει, επίσης, την ανέγερση μνημείου για τους αστυνομικούς εκείνους που έχασαν τη ζωή τους κατά την εκτέλεση του καθήκοντος όχι σε πολεμικές περιόδους, αλλά εν καιρώ ειρήνης στην προσπάθειά τους να εμπεδώσουν το αίσθημα ασφάλειας των πολιτών και συγκρουόμενοι για το σκοπό αυτό με κακοποιούς του κοινού ή οργανωμένου εγκλήματος. Τούτο *«αποτελεί επιβαλλόμενο χρέος τιμής και ηθική υποχρέωση της Πολιτείας, ως ελάχιστη αναγνώριση της θυσίας τους»*, τονίζοταν στο έγγραφο, αλλά χρειάστηκε και πάλι να περάσουν πέντε ολόκληρα χρόνια για να θυμηθεί η πολιτεία την υπόσχεσή της.

Το μνημείο κατασκευάστηκε στον προαύλιο χώρο του υπουργείου Δημόσιας Τάξης το 2006 (η αρχική πρόταση ήταν να κατασκευαστεί στο χώρο της πρώην Σχολής της Χωροφυλακής) υπό την πίεση και πάλι της Ομοσπονδίας, η οποία είχε καθιερώσει εν τω μεταξύ τα ετήσια μνημόσυνα το πρώτο Ψυχосάββατο κάθε έτους.

Μετά το 8^ο συνέδριό της η Ομοσπονδία εξακολούθησε να συναντά προσκόμματα στην υλοποίηση ουσιαστικών ζητημάτων και ανέπτυξε μια σειρά δράσεων προκειμένου να τα προωθήσει, συνοπτικά παραθέτουμε:

Στις 12-6-97 μετά από σκληρό και διαρκή αγώνα από τις αρχές του χρόνου, που απέβλεπε στη βελτίωση του ενιαίου μισθολογίου, ψηφίζεται από τη Βουλή η τροπολογία που αφορά τις μισθολογικές προαγωγές και την αύξηση του επιδόματος εξομάλυνσης κατά 12.000 δραχμές για τους άγαμους, 16.000 δραχμές για τους έγγαμους και 20.000 δραχμές για τους έγγαμους με παιδιά, το οποίο λαμβάνεται υπ' όψη και στον υπολογισμό των δώρων και του επιδόματος άδειας.

Στις 24 Ιουνίου 1997 υποβάλλονται προς το Υ.Δ.Τ. προτάσεις βελτίωσης του συστήματος μεταθέσεων με στόχο την απάλειψη άδικων διατάξεων και την άρση ανισοτήτων και αδικιών που προέκυψαν κατά την εφαρμογή του.

Στις 25 Ιουνίου 1997 η Ομοσπονδία καταθέτει τις απόψεις της για το σχέδιο νόμο που αφορά τη δήλωση περιουσιακής κατάστασης των αστυνομικών και τη διενέργεια ΕΔΕ κατά αστυνομικών από εισαγγελείς, καθώς και τη συμμετοχή εκπροσώπων σε όλα τα υπηρεσιακά συμβούλια και στα Δ.Σ. των ασφαλιστικών ταμείων.

Στις 7 Ιουλίου 1997 καταγγέλλει το γεγονός ότι δεν συμπεριλήφθηκε στον προϋπολογισμό κανένα κονδύλι για τους αστυνομικούς σε ό,τι αφορά τη λήψη μέτρων τάξης, ασφάλειας και τροχαίας, για την ομαλή διεξαγωγή του 6ου Παγκοσμίου Πρωταθλήματος Στίβου, που θα διεξαχθεί στην Αθήνα από τις 1η έως τη 10η Αυγούστου 1997. Για το ίδιο θέμα ακολουθεί νέα παρέμβαση στις 17 Ιουλίου, αλλά και αυτή έπεσε στο κενό.

Στις 18 Ιουλίου 1997 πραγματοποιείται στην Καστοριά συνεδρίαση των Πρωτοβαθμίων Οργανώσεων των παραμεθορίων περιοχών και εκδίδεται ψήφισμα στο οποίο τονίζονται οι απαραίδεκτες συνθήκες εργασίας και η επικινδυνότητα της υπηρεσίας στα σύνορα.

Στις 22 Ιουλίου 1997, μετά από συνάντηση με τον Γιώργο Ρωμαιο ανακοινώνεται η αποζημίωση των αστυνομικών που θα απασχοληθούν στο παγκόσμιο πρωτάθλημα στίβου.

Στις 28 Ιουλίου 1997 με αφορμή τον τραγικό θάνατο του Γιώργου Αθανασόπουλου και το βαρύτατο τραυματισμό του Σωτηρίου Θεσσαλονικιού ύστερα από επίθεση που δέχτηκαν με χειροβομβίδα από σεσημασμένο κακοποιό καλεί την πολιτεία να αναλάβει τις ευθύνες της απέναντι στους αστυνομικούς.

Στις 7 Αυγούστου 1997 προτείνει ρύθμιση για την πλήρη εξίσωση –βαθμολογικά και μισθολογικά- με τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων.

Στις 29 Σεπτεμβρίου 1997 με αφορμή την ομαδική απόδραση από το αστυνομικό τμήμα Κολωνό η Ομοσπονδία καταγγέλλει την ακαταλληλότητα των κρατητηρίων, καθώς και το γεγονός της φύλαξης μεγάλου αριθμού κρατουμένων και για μεγάλα χρονικά διαστήματα από ένα ή δυο αστυνομικούς.

Επίσης, υπάρχει αμέτρητος αριθμός παρεμβάσεων και ενεργειών, λόγω

σωρείας προβλημάτων που αντιμετωπίζουν τα μέλη των πρωτοβαθμίων οργανώσεων, στις εργασιακές τους συνθήκες.

Τούτων δοθέντων στις 8 Οκτωβρίου 1997 πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα συνεδριάσεων του υπουργείου Δημόσιας Τάξης κοινή συνεδρίαση της Ομοσπονδίας και των Πρωτοβαθμίων Οργανώσεων της χώρας και καθορίστηκε το διεκδικητικό πλαίσιο για το 1998 και το πρόγραμμα δράσης για το εναπομείναν χρονικό διάστημα του 1997 και του επόμενου έτους.

Στη συνάντηση αυτή είχε παρευρεθεί για λίγο ο Γιώργος Ρωμαίος, στον οποίο οι εκπρόσωποι των οργανώσεων, περιέγραψαν με μελανά χρώματα τα προβλήματα και την κατάσταση που είχε να αντιμετωπίσει σε υπηρεσιακό επίπεδο, αλλά εκείνος τα θεωρούσε συνδικαλιστικές υπερβολές.

Η συντριπτική πλειοψηφία των Ενώσεων, ωστόσο, αποφάσισε δυναμικές κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα, διότι δεν πείστηκε από τις διαβεβαιώσεις που τους έδινε σχετικά με την επίλυση των προβλημάτων. Ανακοινώθηκε, λοιπόν, η πραγματοποίηση μιας σαρανταοκτάωρης σιωπηρής διαμαρτυρίας έξω από το υπουργείο Δημόσιας Τάξεως, με την ταυτόχρονη εκδήλωση ανάλογων αντιδράσεων στις έδρες όλων των νομών και πανελλαδικές συγκεντρώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Η Ομοσπονδία, εξαντλώντας κάθε περιθώριο διαλόγου, ενημέρωσε με ανοικτή επιστολή τον πρωθυπουργό για τη δυσχερή κατάσταση των αστυνομικών ως εργαζομένων και το αδιέξοδο της ΕΛ.ΑΣ., ως οργανισμού, ζητώντας την ενίσχυσή της ενόψει της διαμόρφωσης του προϋπολογισμού.

Η πρώτη ένστολη συγκέντρωση διαμαρτυρίας, είχε τον χαρακτήρα της επισήμανσης προς την κυβέρνηση, ότι δεν πάει άλλο - ήταν 24ωρη και πραγματοποιήθηκε από τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου στις 11 Νοεμβρίου 1997, έξω από τη Βουλή. Ήταν μια σιωπηλή εκδήλωση έκφρασης απόγνωσης, που ξεκίνησε το πρωί της 10^{ης} Νοεμβρίου και ολοκληρώθηκε το μεσημέρι της επομένης. «Θέλουμε, όμως μπορούμε;» έγραφε το πανό που έδινε το στίγμα των ένστολων διαδηλωτών.

Ταυτόχρονα, ανάλογες εκδηλώσεις είχαν πραγματοποιηθεί στις έδρες των Αστυνομικών Διευθύνσεων από τα προεδρεία όλων των πρωτοβαθμίων ενώσεων.

Η κινητοποίηση, όμως, που έμελλε να εκφράσει τον παλμό των αστυνομικών, αλλά και να στείλει προς πάσα κατεύθυνση το αγωνιώδες τους μήνυμα ότι η πολιτεία πρέπει επιτέλους να ασχοληθεί και με αυτούς, έγινε στις 11 Νοεμβρίου 1997 στη Θεσσαλονίκη και δεν είχε προηγούμενο.

Εφτά χιλιάδες ένστολοι από κάθε γωνιά της Ελλάδας συγκεντρώθηκαν στο Ιβανόφειο και πορεύτηκαν στη συνέχεια μέχρι το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Ήταν εκεί αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί αποφασισμένοι όλοι μαζί να διεκδικήσουν καλύτερες μέρες για τα Σώματα Ασφαλείας. Η

μαζικότητα, η δυναμική, το πάθος και ο παλμός που διέκρινε αυτή τη συγκέντρωση και την πορεία που ακολούθησε, ήταν κάτι το πρωτόγνωρο και ανεπανάληπτο. Οι συγκεντρωμένοι σε μια συμβολική κίνηση για να δείξουν σε τι ένδεια είχαν περιέλθει, σήκωσαν ψηλά τα μπατζάκια τους, προσελκύοντας τα φώτα της δημοσιότητας.

Κατά τη διάρκεια της πορείας οι πολίτες της συμπρωτεύουσας με ενθαρρυντικές κουβέντες, με χειροκροτήματα και άλλες έκδηλες ενέργειες δήλωναν τη συμπαράστασή τους. Η κινητοποίηση αυτή απέσπασε τα πλέον κολακευτικά και ευνοϊκά σχόλια της κοινής γνώμης της Θεσσαλονίκης και όλης της Ελλάδας.

Λίγες ημέρες, μετά, στις 27 Νοεμβρίου 1997, πραγματοποιείται στα Τρίκαλα ένστολη διαμαρτυρία από τις ενώσεις της Θεσσαλίας με τη συμμετοχή του προεδρείου της Ομοσπονδίας.

Με αφορμή την κάθετη έξαρση της βίας στα γήπεδα, που απασχολούσε (και απασχολεί) ολόκληρη την κοινωνία, η επόμενη στοχευμένη δράση της Ομοσπονδίας εκδηλώθηκε, στις 10 Δεκεμβρίου 1997 και ήταν εκείνη που προκάλεσε πραγματικό πανικό στην κυβέρνηση⁵⁰. Η Ομοσπονδία τόλμησε να διαμαρτυρηθεί για τη γάγγρανα της βίας στα γήπεδα μέσα στο ίδιο το Ολυμπιακό Στάδιο (ΟΑΚΑ), λίγο πριν αρχίσει ο ποδοσφαιρικός αγώνας των ομάδων Ολυμπιακού- Ρόζενμποργκ.

Η πρωτοβουλία των αστυνομικών να αναδείξουν με αυτόν τον τρόπο τη χρόνια αδιαφορία της πολιτείας στο να αντιμετωπίσει το μείζον αυτό κοινωνικό πρόβλημα και με άλλα μέτρα, πέρα από τα αστυνομικά, θορύβησε τους πάντες. Από την κυβέρνηση και την ηγεσία της Αστυνομίας, ως τους αθλητικούς παράγοντες και την Εισαγγελία, που επιχείρησαν με διάφορα μέσα να αποτρέψουν την πρωτότυπη εκδήλωση διαμαρτυρίας, με το αστείο επιχείρημα ότι κινδύνευε να δυσφημιστεί η χώρα. Δεν τολμούσαν φυσικά να πουν ότι τους ενοχλούσε ο δυναμισμός που επεδείκνυαν η Ομοσπονδία και τα πρωτοβάθμια σωματεία της.

Η ηγεσία διέταξε τη διενέργεια ΕΔΕ και την πειθαρχική δίωξη των συνδικαλιστών, χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι μια τέτοια απόφαση ήταν μπούμερανγκ για την ίδια.

Νωρίτερα, βέβαια, ο Αρχηγός της Αστυνομίας Αθανάσιος Βασιλόπουλος,

50. Σημειωτέον ότι η απόφαση ελήφθη στις 3/12/1997 σε Γενικό Συμβούλιο στην αίθουσα της Διδακκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδος και αφού έγινε η αποτίμηση της κατάστασης αποφασίστηκε εκτός από τη διαδήλωση στο ΟΑΚΑ, να γίνει άλλη μια κινητοποίηση έξω από τη Βουλή, στις 17/12/1997. Μετά το Γενικό Συμβούλιο ακολούθησε συνάντηση με το Γιώργο Ρωμαίο σε μια προσπάθεια αποφυγής των κινητοποιήσεων, αλλά ο υπουργός προσπαθεί να ρίξει στάχτη στα μάτια, ανακοινώνοντας ότι υπεγράφη η υπουργική απόφαση για την αποζημίωση όσων είχαν πάρει μέρος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα στίβου, πριν από μισό χρόνο.

είχε επιχειρήσει να ματαιώσει την διαμαρτυρία, καλώντας το προεδρείο να λάβει γνώση της απαγορευτικής του απόφασης. Το έγγραφο (6013/22/345 από 10-12-1997) κοινοποιήθηκε στον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Αθηνών Γιώργο Κολιοκώστα, στη ΓΑΔΑ, κ.λπ. Ιδού τι ανέφερε:

«Η ενέργειά σας αυτή αντιβαίνει στην παρ. 3 του άρθρου 30α του Ν. 2265/94 και αποτελεί, όπως καλά γνωρίζετε κατάχρηση του συνδικαλιστικού σας δικαιώματος και στοιχειοθετεί αδίκημα περί την υπηρεσία. Για το λόγο αυτό, λαμβάνοντας υπόψη και τις σοβαρές ανησυχίες που εκφράζονται στο ανωτέρω σχετικό (σ.σ. έγγραφο αίτημα του Ολυμπιακού Σταδίου να μη γίνει η διαμαρτυρία), σας καλώ και εντέλλομαι να ματαιώσετε την εξαγγελθείσα για σήμερα διαμαρτυρία σας εντός του χώρου του Σταδίου ΟΑΚΑ «Σπύρος Λούης» η οποία υπερβαίνει τα όρια που προσδιορίζονται από τις ιδιομορφίες, την αποστολή και τον κοινωνικό χαρακτήρα της ΕΛ.ΑΣ.. Προσέτι, η ενέργειά σας αυτή θα πλήξει στο εσωτερικό, αλλά και διεθνώς το κύρος της χώρας, αλλά και του Σώματος».

Την ίδια ημέρα η διοίκηση του ΟΑΚΑ ζήτησε τόσο από το Αρχηγείο, όσο και από την Ομοσπονδία τη ματαίωση της διαμαρτυρίας, ενώ το σχετικό της έγγραφο το κοινοποίησε στον υφυπουργό Αθλητισμού και στους προϊσταμένους της Εισαγγελίας Πρωτοδικών και Εφετών.

Στο έγγραφο του Γενικού Διευθυντή του ΟΑΚΑ αναφέρεται μεταξύ άλλων:

«Σαν αστυνομικοί γνωρίζετε καλλίτερα από τον καθένα ότι μέσα στα στάδια δεν επιτρέπονται οποιασδήποτε μορφής εκδηλώσεις και ιδιαίτερα συνδικαλιστικές, χωρίς την έγκριση ή άδεια της Διοίκησής του και του φορέα στον οποίο υπάγεται». Ο Γενικός Διευθυντής επικαλείται επίσης τα επιχειρήματα «περί διασυρμού» και προσθέτει: «Ανεξάρτητα όμως από αυτό είναι σφόδρα πιθανό να επέλθει κίνδυνος εκ των αντιδράσεων των φιλάθλων και των Ελλήνων και αλλοδαπών παραγόντων του ποδοσφαίρου και να προκληθούν επεισόδια.

Ελπίζουμε ότι εσείς, οι φύλακες της τάξης αντιλαμβάνεστε τις συνέπειες τέτοιων ενεργειών και θα προτιμώσετε το συμφέρον του ελληνικού αθλητισμού και της χώρας και θα ματαιώσετε την προγραμματισμένη συνδικαλιστική σας εκδήλωση».

Λίγο πριν από τη διαμαρτυρία, ο αρχηγός Αθανάσιος Βασιλόπουλος είχε «διατάξει» προφορικά τον Δημήτρη Κυριαζίδη να μην αποτολμήσει το «εγχείρημα»... Η ανυποχώρητη στάση των συνδικαλιστών οδήγησε τελικά στην πραγματοποίηση της διαμαρτυρίας. Παρά τα δρακόντεια αστυνομικά μέτρα που είχαν ληφθεί στο γήπεδο, οι διαμαρτυρόμενοι κατάφεραν να εισέλθουν στην περίμετρο

του αγωνιστικού χώρου και στη συνέχεια στο στίβο. Την κρίσιμη όμως στιγμή, αντί οι διαδηλωτές να προχωρήσουν σε κατά μέτωπο σύγκρουση με τις δυνάμεις που είχαν μπροστά τους, έκαναν μεταβολή και πορεύτηκαν αντίθετα μέσα στο στίβο του Ολυμπιακού Σταδίου, χωρίς να σημειωθεί κανένα απολύτως επεισόδιο. Το πανό που ξεδιπλώθηκε αστραπιαία στην «κεφαλή» της πορείας τα έλεγε όλα: «*Φίλαθλε είμαστε μαζί σου, για την προστασία όμως της ζωής σου*». Η διαμαρτυρία έγινε, το αίτημα προβλήθηκε παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης να μη δοθεί διάσταση στα βραδινά δελτία ειδήσεων.

Η μη αναμενόμενη αυτή εξέλιξη προκάλεσε την οργή της ηγεσίας η οποία δρομολόγησε τη διενέργεια ΕΔΕ και την επιβολή προστίμων ύψους 80.000 δραχμών, στον πρόεδρο Δημήτρη Κυριαζίδη και στον γενικό γραμματέα της Ομοσπονδίας Γιώργο Παπατσιμπα. Κλήσεις σε απολογία είχαν επιδοθεί σε όλα τα μέλη του προεδρείου.

Διαβάζοντας, δε τα σχετικά υπηρεσιακά σήματα που περιλαμβάνονται στην ΕΔΕ, μόνο μνήμες του παρελθόντος αναμοχλεύονταν, όπως είχε επισημάνει η Ομοσπονδία σε έγγραφο της προς τον Γιώργο Ρωμαίο, στις 15 Ιανουαρίου 1998, και με το οποίο τον καλούσε να διευκρινίσει τι σημαίνουν όλα αυτά, πέντε ολόκληρα χρόνια μετά την αρχαιοθέρηση των εκατοντάδων ΕΔΕ που είχαν γίνει τα προηγούμενα χρόνια, όταν η πολιτεία δεν αναγνώριζε το συνδικαλισμό και κνηγούσε τους πρωτεργάτες του.

Η Ομοσπονδία επισήμανε στον υπουργό, επίσης, ότι πρέπει να μη δοθεί συνέχεια στις διώξεις «*καθόσον δημιουργείται ρήγμα με δυσμενείς συνέπειες*» και διαμαρτυρήθηκε έντονα, επειδή η διοίκηση ζήτησε αναγκαστική καθημερινή παρουσία όλων των μελών του προεδρείου, ενώπιον των προϊσταμένων των υπηρεσιών τους, σύνταξη «δελτίων παρουσίας» και απομάκρυνση από την υπηρεσία μόνο με άδεια του προϊσταμένου! «*Αδυνατούμε να αντιληφθούμε όλα αυτά και αναρωτιόμαστε μήπως η Ομοσπονδία θεωρείται Υπηρεσία του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης*», διαβάζουμε επίσης στο ίδιο έγγραφο.

Νέα Πανελλαδική

Μέσα σε αυτό το τεταμένο κλίμα, στις 17 Δεκεμβρίου 1997, οι συνδικαλιστές πραγματοποιούν ακόμα μια εντυπωσιακή συγκέντρωση διαμαρτυρίας, αυτή τη φορά με αφορμή τη συζήτηση για τον προϋπολογισμό. Η εκδήλωση διοργανώνεται από κοινού με τις άλλες Ομοσπονδίες. Το αποτέλεσμα του νέου μισθολογίου που είχε ήδη ψηφιστεί από τον Ιούνιο του 1997 έκανε τους αστυνομικούς να βγαίνουν από τα ρούχα τους... 8.000 αστυνομικοί είχαν πάρει λιγότερα χρήματα με τις νέες ρυθμίσεις! 24.000 πήραν τον ίδιο μισθό, 7.000 πήραν αύξηση 1.000 έως 10.000 δραχμών και οι υπόλοιποι 3.000 αστυνομικοί που ήταν στη δύση της καριέρας

τους και υψηλόβαθμοι πήραν κλιμακωτά αυξήσεις 15.000 έως 44.000 δραχμών.

Κάτω από την πίεση, λοιπόν, της σκληρής πραγματικότητας, πάνω από 3.000 ένστολοι αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί διαδηλώνουν εκ νέου έξω από τη Βουλή, αφηφώντας το τσουχτερό κρύο. Η κυβέρνηση είχε ανακοινώσει στις Ομοσπονδίες ότι δεν πρόκειται να δοθεί δραχμή αύξηση το 1998, στους μισθούς του χαμηλόβαθμου προσωπικού, εκτός από τους 1.500 περίπου ανώτερους και ανώτατους αξιωματικούς και από τα τρία Σώματα, που θα έπαιρναν αυξήσεις από 30.000 έως 210.000 δραχμές!

Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών (ΠΟΑΣΥ) Δημήτρης Κυριαζίδης, (ΠΕΥΠΣ) Κώστας Καρράς και (ΠΕΠΑΣ) Γιώργος Παναγόπουλος, συναντήθηκαν με τον πρόεδρο της Βουλής Απόστολο Κακλαμάνη, τον αρχηγό της Νέας Δημοκρατίας Κώστα Καραμανλή, με την Γ.Γ. της Κ.Ε. του ΚΚΕ, Αλέκα Παπαρήγα, με τον πρόεδρο του Συνασπισμού Νίκο Κωνσταντόπουλο, με τον πρόεδρο του ΔΗΚΚΙ Δημήτρη Τσοβόλα, καθώς και με τον γραμματέα του υπουργικού συμβουλίου Σωκράτη Κοσμίδη και με τον υφυπουργό Οικονομικών Νίκο Χριστοδουλάκη, στους οποίους επιδόθηκε ψήφισμα με όλα τα θεσμικά, εργασιακά και οικονομικά αιτήματα.

Η συγκέντρωση διαμαρτυρίας έγινε υπό άσχημες καιρικές συνθήκες (πολλοί δεν μπόρεσαν να φτάσουν στην Αθήνα από περιοχές της βόρειας και νησιωτικής Ελλάδας), ενώ οι συνδικαλιστές κατήγγειλαν ότι από την πλευρά της διοίκησης επιχειρήθηκε να αποτραπεί η μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση. Στη Θεσσαλονίκη κλήθηκαν σε υπηρεσία αστυνομικοί που ήταν εκτός υπηρεσίας και στον Πειραιά περίπου 600 λιμενικοί τέθηκαν σε επιφυλακή, λόγω εγκαινίων ενός πλοίου ...

Αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί, κάνοντας μια ανθρώπινη αλυσίδα, έφτασαν λίγο πριν τις επτά το βράδυ έξω από την είσοδο της Βουλής στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας.

«Βγείτε να δείτε, πού μας οδηγείτε», «Δεν υποχωρούμε αν δε δικαιωθούμε», «Λαός κι Αστυνομία η δύναμη είναι μία», «Ετούτη η πορεία είναι η αρχή, έρχεται εξέγερση συνταρακτική», «Ο προϋπολογισμός είναι της κοροϊδίας, με ψύχουλα δε φτιάχνονται Σώματα Ασφαλείας», «Σας φυλάμε νύχτα, σας φυλάμε μέρα, δώστε τώρα λύση δεν πάει παραέρα», «Η υπερωρία είναι εργασία, πρέπει να πληρώνεται στα Σώματα Ασφαλείας», και πολλά άλλα συνθήματα έδιναν το στίγμα του αγωνιστικού πλαισίου των συγκεντρωμένων. Χαρακτηριστικό και το πανό από τον ακριτικό Έβρο: «Προερχόμαστε από το λαό, θέλουμε να υπηρετούμε το λαό».

Μια μέρα μετά, στις 18 Δεκεμβρίου 1997, πολλοί ένστολοι πήραν μέρος στις συγκεντρώσεις της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, που είχαν επίσης διοργανωθεί ενάντια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης.

Το φακέλωμα

Η δυναμική που είχε αναπτυχθεί από τους αστυνομικούς και το κοινό μέτωπο που δημιουργήθηκε με τους πυροσβέστες και τους λιμενικούς, ήταν πράγματι μια μη αναμενόμενη εξέλιξη των συνδικαλιστών που δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητη από το υπηρεσιακό κατεστημένο. Το γεγονός της κινητοποίησης εντός του ΟΑΚΑ σε συνδυασμό με το ότι τη νέα χρονιά που μόλις είχε ξεκινήσει, το 1998, θα γινόταν το εκλογικό συνέδριο της Ομοσπονδίας, ήταν απ' ό,τι φαίνεται μια καλή ευκαιρία για να δώσουν την δική τους «απάντηση» στους ενοχλητικούς συνδικαλιστές.

Ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, στη συνεδρίαση του Γενικού Συμβουλίου της 20ης Ιανουαρίου 1998, αποκάλυψε ότι πέρα από την ΕΔΕ για την ένστολη διαμαρτυρία στο ΟΑΚΑ, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης καταγράφει τις κινήσεις και τηρεί ανάλογο φάκελο για όλους τους συνδικαλιστές!

«Αντί να επαινέσει την πρωτοβουλία μας και να αποδεχτεί το ρόλο των σωματείων, η διοίκηση δεν ενστερνίζεται τη λειτουργία μας και προσπαθεί να υποτάξει τους συνδικαλιστές στα κελεύσματα των εκάστοτε διοικούντων. Ζητάμε να σταματήσει αμέσως το φακέλωμα, ζητάμε να αντιληφθούν ότι τα σωματεία δεν είναι υπηρεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης», τόνισε ο Δημήτρης Κυριαζίδης.

«Είμαστε υποχρεωμένοι να αντιδράσουμε», συνέχισε. «Κληθήκαμε να δίνουμε “παρών” καθημερινά και να μην αποχωρούμε από την υπηρεσία χωρίς την έγκριση του διοικητή, ενώ μέχρι σήμερα είχαμε εξασφαλίσει την έγκριση της ηγεσίας στην ενασχόλησή μας με τα συνδικαλιστικά πράγματα για το καλό της υπηρεσίας και όλου του προσωπικού. Φαίνεται όμως ότι η κυβέρνηση θορυβήθηκε από τις κινητοποιήσεις και επιχειρεί να μας καθυποτάξει».

Τις διώξεις των συνδικαλιστών καταδίκασαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης, οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών των πυροσβεστών και των λιμενικών, της ΑΔΕΔΥ και της ΓΣΕΕ.

Σε ό,τι αφορά τη διεκδίκηση των οικονομικών τους αιτημάτων, αποφασίστηκε να γίνει ανάλογη συγκέντρωση έξω από το υπουργείο Οικονομικών. Μετά την ψυχρολουσία που τους επιφύλαξε η κυβέρνηση με το λεγόμενο ενιαίο μισθολόγιο, οι αστυνομικοί παρουσιάζουν τώρα τρεις εναλλακτικές προτάσεις: Εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας και ορθολογισμό στον υπολογισμό των μισθών τους (υπερωρίες, ρεπό, νυχτερινά, κλπ.), επέκταση των μισθολογικών προαγωγών και για τους χαμηλόβαθμους ή αύξηση του βασικού μισθού του υπαστυνόμου Β' στις 190.000 δραχμές, προτάσεις, τις οποίες έχουν επεξεργαστεί τα μέλη της Γραμματείας Οικονομικών – Ασφαλιστικών Ταμείων Απόστολος Ρίζου και Κώστας Αντωνίου.

Ο Φεβρουάριος βρίσκει σύσσωμο το συνδικαλιστικό κίνημα σε αναβρασμό. Στην Κοζάνη πραγματοποιείται ένστολη διαμαρτυρία για τα τοπικά προβλήματα, το ίδιο στην Καστοριά και στη Λάρισα, όπου αντιπροσωπεία της Ομοσπονδίας με αφορμή τις μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις, συναντάται με τη Πανθεσσαλική Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα και τους προέδρους των σωματείων της Θεσσαλίας. Οι συνδικαλιστές εκφράζουν την αντίθεσή τους στην τακτική της κυβέρνησης να χρησιμοποιεί τους αστυνομικούς, ως δύναμη καταστολής, και τονίζουν ότι τα κοινωνικά προβλήματα και τα αιτήματα των εργαζομένων πρέπει να επιλύονται μέσω διαλόγου και όχι με βία μέσα.

Η δυναμική αυτών των αγώνων έφερε κάποια αποτελέσματα, όπως η βελτίωση του κώδικα μεταθέσεων και η έκδοση εγκυκλίου για την καθ' υπέρβαση εισαγωγή τέκνων αστυνομικών στις σχολές, με ποσοστό 12%, λόγω των πολλών βίαιων συμβάντων κατά την ώρα του καθήκοντος (η διάταξη αυτή, ωστόσο, αργότερα καταργήθηκε). Εξάλλου, το αίτημα για τη συμμετοχή συνδικαλιστών στα διοικητικά συμβούλια των ασφαλιστικών ταμείων θεσμοθετήθηκε με το Νόμο 2622/98 που τέθηκε σε ισχύ από 26 Ιουνίου 1998), κατόπιν πιέσεων της Ομοσπονδίας.

Το 9ο συνέδριο της Ομοσπονδίας πραγματοποιήθηκε στις 28-29 Απριλίου 1998 στην Λεπτοκαρυά Πιερίας και ο Δημήτρης Κυριαζίδης επανεξελέγη πρόεδρος, ενώ το νέο διοικητικό συμβούλιο διευρύνθηκε κατά έξι μέλη και ήταν πλέον 27μελές. Στην Εκτελεστική Γραμματεία ο πρόεδρος πλαισιώνεται από τους Ιωάννη Μακρή (γενικό γραμματέα), Χρήστο Φωτόπουλο (αντιπρόεδρο), Κώστα Αντωνίου (ταμία) Κώστα Βουδούρη (οργανωτικό γραμματέα) και Ανδρέα Τζουμάκα, Γεράσιμο Μπελεβώνη, Γρηγόρη Βασιλάκο, Αθανάσιο Μαγουλά, Απόστολο Ρίζου και Παναγιώτη Ζάρρη (μέλη) και όλοι δηλώνουν αποφασισμένοι να εργαστούν για την Ομοσπονδία, χωρίς εσωστρέφεια, συνεχίζοντας αταλάντευτα τον αγώνα, με γνώμονα το συμφέρον όλων των αστυνομικών υπαλλήλων.

Χαρακτηριστική εξέλιξη της περιόδου Ρωμαίου, αποτελεί πάντως η παράκαμψη των πανελλαδικών εξετάσεων με τις προσλήψεις ειδικού προσωπικού – συνοριακών φυλάκων, στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης για την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης, εφτά βέβαια χρόνια μετά τη μαζική και ανεξέλεγκτη κάθοδο αλλοδαπών στη χώρα μας. Πέραν τούτου να ληφθεί υπόψη ότι με την αποφασιστική στάση της Ομοσπονδίας ανεστάλη η απόφαση Ρωμαίου που προγραμματίζε προσλήψεις 1.300 αστυφυλάκων, εκτός πανελλήνιων εξετάσεων. Όσο για τις αυθαίρετες ενέργειες της διοίκησης, η οποία ερμήνευε κατά το δοκούν τη νομοθεσία για τον αστυνομικό συνδικαλισμό, η Ομοσπονδία του είχε στείλει ξεχωριστό έγγραφο (23/7/98), με το οποίο ζητούσε να συσταθεί ανεξάρτητη επιτροπή για την επίλυση των όποιων διαφορών.

Τα προβλήματα ήταν γνωστά, αλλά ο υπουργός περιοριζόταν σε μια επικοινωνιακού τύπου διαχείρισή τους. Δεν είναι τυχαίο ότι κατά τη διάρκεια της θητείας του ετέθη τρεις φορές θέμα παραίτησής του. Στιγματίστηκε από την υπόθεση Σορίν Ματέι⁵¹, που άφησε την αστυνομία ακέφαλη και τον ίδιο να σκέφτεται να υποβάλλει την παραίτησή του από τις Βρυξέλλες (Σεπτέμβριος 1998), όπου τότε βρισκόταν σε μια σύνοδο με τους ομολόγους του υπουργούς Εσωτερικών, αλλά και αρχές του καλοκαιριού, αφενός με την «έφοδο» στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, του εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθήνας Γιώργου Γεράκη, που ερευνούσε υποθέσεις οργανωμένου εγκλήματος και διαφθοράς και αφετέρου με την υπόθεση του φοιτητή Δημήτρη Κουσουρή που δέχτηκε δολοφονική επίθεση στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

Ο Γιώργος Ρωμαίος αποχωρεί από το υπουργείο στις 30 Οκτωβρίου 1998 χρεωμένος με την τραγωδία στην οδό Νιόβης, ενώ λίγες μόλις μέρες νωρίτερα με συνέντευξή του ομολογούσε την αποτυχία του!⁵² Είναι απαράδεκτο για τον εκάστοτε υπουργό να κάνει και τον αρχηγό, παραδέχτηκε, εξαγγέλλοντας την ίδρυση Αρχηγείου, την υπαγωγή της Αστυνομίας στο υπουργείο Εσωτερικών (!), την επιτάχυνση των αποφάσεων για την γεωγραφική επανοροθέτηση των πολυδύναμων αστυνομικών τμημάτων, την εφαρμογή αυστηρών κριτηρίων αξιολόγησης του προσωπικού, κ.λπ.

Όμως, μήπως όλα αυτά δεν αποτελούσαν πάγιες θέσεις και αιτήματα της Ομοσπονδίας από γενέσεώς της; Μήπως οι συνδικαλιστές δεν ήταν εκείνοι που πάντα πρώτοι κατέθεταν καινοτόμες προτάσεις για την ανάταση του αστυνομικού σώματος;

Στις 21 Οκτωβρίου 1998 η Ομοσπονδία είχε καταθέσει για παράδειγμα εκ νέου την πρότασή της στον Γιώργο Ρωμαίο για την κατάργηση των 768 Αστυνομικών Σταθμών που λειτουργούσαν ακόμα τότε, προσπαθώντας να τον πείσει όχι μόνο για την ορθότητα μιας τέτοιας απόφασης (εξοικονόμηση τεράστιας αστυνομικής δύναμης, αλλά και πόρων - περίπου 13 δισ. δραχμών από λειτουργικές δαπάνες και έξοδα προσωπικού), αλλά και για το «τάμινγκ» που θα μπορούσε να υλοποιηθεί η πρόταση με τις λιγότερες πιθανές αντιδράσεις των τοπικών παραγόντων.

Ο διάδοχος του Γιώργου Ρωμαίου, ο Φίλιππος Πετσάλνικος, με το που

51. Κατά τη διάρκεια απόπειρας αφοπλισμού και σύλληψης του Ρουμάνου κακοποιού σημειώθηκε σωρεία λαθών που στοίχησαν τη ζωή μιας αθώας κοπέλας - ομήρου και παραλίγο να αποδεκατίσουν την ίδια την ηγεσία του Σώματος, η οποία βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον κακοποιό. Ο τότε Αρχηγός Αθανάσιος Βασιλόπουλος, υπέβαλε την παραίτησή του, αλλά το κύρος της ΕΛ.ΑΣ. είχε πληγεί ανεπανόρθωτα.

52. «Ελευθεροτυπία», 11 Οκτωβρίου 1998.

ανέλαβε τα καθήκοντά του, προσπάθησε να βάλει τέλος στο σβήσιμο των κλήσεων για τροχαίες παραβάσεις. Πέρα από την ορθότητα της συγκεκριμένης απόφασης, επί του πρακτέου δεν επήλθε καμία ουσιαστική αλλαγή της νοοτροπίας που επικρατούσε. Έμεινε στο υπουργείο, ως τις 19 Φεβρουαρίου 1999, όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το πόστο του λόγω της γνωστής υπόθεσης Οτσαλάν.

Επί των ημερών του έγινε μια προσπάθεια αναμόρφωσης του συστήματος κρίσεων και προαγωγών, χωρίς ωστόσο ουσιαστικά αποτελέσματα. Απεναντίας, οι καταγγελίες της Ομοσπονδίας για τα κρούσματα αυταρχισμού, ευνοιοκρατίας και ετοιθελισμού (περίπτωση αστυνομικού διευθυντή Λέσβου) δεν συγκίνησαν το υπουργείο.

Λίγο μετά την αποχώρησή του από το υπουργείο, το Δ.Σ. της Ομοσπονδίας και εκπρόσωποι 47 πρωτοβαθμίων ενώσεων αναγκάστηκαν να κάνουν συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη Μυτιλήνη (24 Φεβρουαρίου 1999) και να καταγγείλουν τις πειθαρχικές διώξεις που είχαν ασκηθεί κατά των εκπροσώπων του τοπικού σωματείου, προέδρου Νίκου Νανάσου και γραμματέα Λάμπρου Θεοδωράκη, όταν εκείνοι διαμαρτυρήθηκαν για την αυταρχική-ευνοιοκρατική και ετοιθελική λειτουργία της διοίκησης, αλλά και για την καταστρατήγηση του ωραρίου κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων των ελαοπαραγωγών του νησιού.

«Το αιγαιοπελαγίτικο νησί κατακλύστηκε από εκατοντάδες αστυνομικούς, οι οποίοι διαδήλωσαν για την άδικη τιμωρία των συναδέλφων τους» έγραψε στο πρώτο τεύχος του το περιοδικό της Ομοσπονδίας η «Νέα Αστυνομία» (Απρίλιος 1999), σημειώνοντας ότι οι αστυνομικοί συγκεντρώθηκαν στο Εργατικό Κέντρο και ακολούθως πραγματοποίησαν πορεία από το λιμάνι στο κτίριο της Επιθεώρησης Αστυνομίας Βορείου Αιγαίου.

Η απόφαση για τη συγκέντρωση στη Λέσβο, είχε ληφθεί από το διοικητικό συμβούλιο της Ομοσπονδίας στη συνεδρίαση της 21ης Ιανουαρίου 1999. Στην ίδια συνεδρίαση αποφασίστηκε να σταματήσει η έκδοση της εφημερίδας «Αστυνομική Ηχώ» και να πάρει τη θέση της ένα διμηνιαίο σύγχρονο περιοδικό αντάξιο των προσδοκιών όλων των αστυνομικών. Η «Αστυνομική Ηχώ» ξεκίνησε την έκδοσή της ως έντυπο της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Λέσβου με υπεύθυνους για την έκδοση και την ύλη το Νίκο Νανάσο, το Βασίλη Τσακπίνη και τη Μαρίνα Πολλάτου. Στη συνέχεια εξελίχθηκε σε έντυπο της Ομοσπονδίας και τη συντακτική επιτροπή επάνδρωσαν οι Χρήστος Φωτόπουλος, Νίκος Νανάσος, Γιώργος Βασιλικιώτης και Κώστας Πολυμένης.

Αντιπολεμική πορεία της ΠΟΑΣΥ για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία το 1999

Στιγμιότυπα από τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας για αξιοπρεπείς μισθούς και ασφαλείς συνθήκες εργασίας, στην Αθήνα και την επαρχία το 1997

Θεσσαλονίκη, 11 Νοεμβρίου 1997. Χιλιάδες αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί από όλη την Ελλάδα, ανταποκρίνονται το κάλεσμα των Ομοσπονδιών τους και καταγγέλλουν την κυβέρνηση για εμπαιγμό. Η συγκέντρωση στο Ιβανόφειο και η πορεία που ακολούθησε προς το υπουργείο Μακεδονίας Θράκης δεν είχε προηγούμενο.

Αθήνα
12 Φεβρουαρίου
1998:
Σε αναβρασμό
ολόκληρο το
συνδικαλιστικό
κίνημα

Αθήνα, 9 Ιουλίου 1996: «Δυστυχώς επτωχέσαμε, το καταλάβατε;»
γράφει ένα πανό για να δείξει το μέγεθος του προβλήματος

Αθήνα,
12 Οκτωβρίου
1995.
Αστυνομικοί
απ' όλη
την Ελλάδα
διαδηλώνουν
για την
εισοδηματική
πολιτική
της κυβέρνησης

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο Μιχάλης Χρυσοχοΐδης

Η υπόθεση Οτσαλάν, λοιπόν, στοιχίζει τον υπουργικό θώκο στον Φίλιππο Πετσάλνικο, αλλά φέρνει (19 Φεβρουαρίου 1999) στο υπουργείο τον επόμενο υπουργό Δημόσιας Τάξης του ΠΑΣΟΚ, τον Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, έναν νεαρό υπουργό, με επιτυχημένη παρουσία, ως τότε, στο υπουργείο Εμπορίου. Η έλευσή του αναπτέρωσε και πάλι τις ελπίδες των αστυνομικών. Η υπουργία του Μιχάλη Χρυσοχοΐδη και η μακρά θητεία του στο υπουργείο, έμελλε να γράψει ιστορία, ξεπλένοντας αμαρτίες πολλών άλλων συναδέλφων του τα προηγούμενα χρόνια. Διετέλεσε υπουργός σχεδόν πέντε χρόνια, μέχρι τις 4 Ιουλίου 2003 και επί των ημερών του, δόθηκε η ευκαιρία στο ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα να δείξει απόλυτα την ωριμότητά του.

Το είχε αποδεχτεί ο ίδιος ο υπουργός, άλλωστε, διότι δεν αντιμετώπισε την ΠΟΑΣΥ ως «εχθρικό στρατόπεδο». Αναγνώρισε στην Ομοσπονδία ότι είχε κάθε δικαίωμα να θέτει αιτήματα και να διεκδικεί, ακόμα και με δυναμικό τρόπο. Να κάθεται στο τραπέζι του διαλόγου και να υποβάλλει προτάσεις. Να μελετά ο ίδιος και οι υπηρεσιακοί συνεργάτες του αυτές τις προτάσεις και να ικανοποιεί ώριμα και αυτονόητα αιτήματα.

Μέχρι τότε, οι περισσότεροι σχεδόν υπουργοί δεν κατανοούσαν ή μάλλον δεν ήθελαν να καταλάβουν ότι τακτική της Ομοσπονδίας ήταν ανέκαθεν η εξάντληση κάθε ορίου ουσιαστικού διαλόγου και επικοινωνίας με την κυβέρνηση, την ηγεσία, τα πολιτικά κόμματα. Όλα τα πολιτικά κόμματα. Και μάλιστα διαλόγου για δίκαια και ώριμα αιτήματα, που η κοινωνία ή ίδια τα αναγνώριζε, τα δικαιολογούσε και τα αποδεχόταν. Τις δράσεις της Ομοσπονδίας ποτέ δεν τις ωθούσαν στείρα κίνητρα και σκοπιμότητες. Σκοπιμότητες εξυπηρετούσαν όλοι εκείνοι που χρέωναν στους συνδικαλιστές δήθεν πολιτικά ελατήρια και δήθεν αντιπολιτευτικές διαθέσεις για να υπονομεύσουν τον ανεπανάληπτο πάθος και συμμετοχής αγώνα που έκαναν.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η Εκτελεστική Γραμματεία, όσο ο χρόνος περνούσε, ανέπτυξε σχέσεις συνεργασίας με το Μιχάλη Χρυσοχοΐδη και οδήγησε το συνδικαλιστικό κίνημα σε νέους ορίζοντες. Η περίοδος Χρυσοχοΐδη ήταν από τις πιο καλές συνδικαλιστικά για τον κλάδο, συνολικά των Σωμάτων Ασφαλείας, αλλά αυτό οι εχθροί του κινήματος δεν το συγχώρησαν ποτέ σε κανέναν τους.

Με αφορμή τα προβλήματα που ανέκυσαν το 2006⁵³ σε όλο το φάσμα των αστυνομικών υπηρεσιών, εκείνοι που επιχείρησαν να συκοφαντήσουν το συνδικαλισμό και

53. Βίαιες επιθέσεις σε υπηρεσίες, αποδράσεις κ.λπ.

να φορτώσουν στην Ομοσπονδία τις ευθύνες της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας, ανακάλυψαν ότι έφταιγε και ο Χρυσοχοϊδης λόγω της αποτελεσματικής συνεργασίας του με το συνδικαλιστικό κίνημα. Ας δούμε όμως, αναλυτικότερα, πώς εξελίχθηκαν οι ειλικρινείς σχέσεις της Ομοσπονδίας με τον τότε υπουργό.

Η «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 1ο) φιλοξενεί συνέντευξη του Μιχάλη Χρυσοχοϊδη στον διευθυντή σύνταξης του περιοδικού Σπύρο Κουντούρη, ο οποίος προλογίζοντάς την, σημειώνει ότι ο υπουργός *«έχει κληθεί να εφαρμόσει άλλη μια στρατηγική (η προηγούμενη ήταν στο υπουργείο Εμπορίου για τη μείωση του πληθωρισμού), μαζί με στρατηγούς αυτή τη φορά για την εισαγωγή της Ελληνικής Αστυνομίας στη νέα χιλιετία και την εμπέδωση του αισθήματος ασφαλείας στον ελληνικό λαό».*

Στο ερώτημα *ποια η σχέση σας με τους συνδικαλιστές, ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης δηλώνει πολύ απλά: «Τίποτα περισσότερο, αλλά και τίποτα λιγότερο από την ειλικρινή συνεργασία και τον καλόπιστο διάλογο. Η επικοινωνία μας, που ασφαλώς θα βασίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη θα είναι διαρκής».*

Η Ομοσπονδία, όμως, λόγω και των εμπειριών από το παρελθόν, δεν επαναπαύεται και επιχειρεί να θέσει σε ετοιμότητα ολόκληρο το δυναμικό της. Καταβάλει προσπάθειες για την ενεργοποίηση της Ένωσης Αττικής, σωματείο το οποίο δείχνει να κάνει την αυτοκριτική του και να αναζητά διόδους επικοινωνίας για τη συμμετοχή των χιλιάδων παροπλισμένων απλών μελών του. Ένα οξύ πρόβλημα το οποίο ποτέ δεν αντιμετωπίστηκε αποτελεσματικά. Η Γενική Συνέλευση π.χ. της 6ης Μαρτίου του 1999 στη ΓΑΔΑ ήταν απελπιστική, γεγονός που προκάλεσε αντιπαραθέσεις.

Όλα αυτά έχουν τη σημασία τους διότι συμβαίνουν ενόψει του επόμενου συνεδρίου της Ομοσπονδίας, του 10ου Συνεδρίου, το οποίο πραγματοποιείται, τον επόμενο μήνα και συγκεκριμένα στις 2-3 Απριλίου 1999, στη Βουλιαγμένη.

Το 10ο συνέδριο - Δημιουργία οράματος

Το 10ο συνέδριο της Ομοσπονδίας διεξάγεται κατά γενική ομολογία σε ενωτικό κλίμα. Οι σύνεδροι επιβεβαιώνουν την θέλησή τους να εργαστούν ενωμένοι για την ανύψωση του συνδικαλισμού και την κατάκτηση νέων ρόλων στην κοινωνία και στην Αστυνομία. Το συνέδριο βέβαια πραγματοποιείται στον απόηχο των νατοϊκών βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας⁵⁴ και επιφυλάσσει μια αλλιώτικη ατμόσφαιρα για τους ανυποψίαστους. Αστυνομικοί δεν έχει ξαναγίνει και μάλιστα παρουσία της ηγεσίας τους, να κάνουν λόγο για την υποκρισία των συμμάχων, που επί 25 χρόνια δεν έχουν δείξει την παραμικρή ευαισθησία για το “κυπριακό” ή να καταγγέλλουν τους σφοδρούς βομβαρδισμούς και την εκατόμυη θιμάτων στη γειτονική Γιουγκοσλαβία.

54. Το NATO επιτέθηκε στη Γιουγκοσλαβία, το Μάρτιο του 1999 και οι βομβαρδισμοί διήρκεσαν 99 ημέρες.

Δεν χωρά καμιά αμφιβολία, ότι όταν ο αστυνομικός συνδικαλισμός έπαιρνε τέτοιες θέσεις έδειχνε την ωριμότητά του, εξακολουθώντας να κεντρίζει το ενδιαφέρον όλων μας, εντός κι εκτός συνόρων.

Το συνέδριο, πριν ξεκινήσει τις εργασίες του, τήρησε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των θυμάτων των παράλογων βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ, ενώ ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ Δημήτρης Κυριαζίδης δεν παρέλειψε να επισημάνει στην αρχή της ομιλίας του, ότι στις ραγδαίες ανακατατάξεις που συντελούνται στον γεωγραφικό μας χώρο, ήρθε να προστεθεί και η ψυχρότητα ενός φρικιαστικού μονομερούς “ειρηνικού” πολέμου σε βάρος του γειτονικού και μοναδικού ιστορικά, φίλου και ομόθρησκου λαού.

Στην ομιλία αυτή, μιλώντας από καρδιάς, τοποθετήθηκε για όλα τα φλέγοντα θέματα: *«Έχει κλείσει ο κύκλος ζωής του οργανισμού της σημερινής ΕΛ.ΑΣ., όπως είναι δομημένος και επιβάλλεται να επαναπροσδιορισθεί και ο ρόλος και το έργο του, μέσα από υγιείς θεσμούς, έτσι ώστε να εναρμονισθεί με τα σημερινά δεδομένα που η πραγματικότητα επιβάλλει»*, τόνισε. *“Η έξοδος από την κρίση, είτε σε άλλο σημείο της ομιλίας του, προϋποθέτει την αλλαγή αντιλήψεων και νοοτροπίας, με τη δημιουργία οράματος και με την καλλιέργεια πνεύματος εμπιστοσύνης, αξιοπιστίας, αξιοπρέπειας, αξιοκρατίας, αντικειμενικότητας, σταθερότητας, αποτελεσματικότητας και δημιουργικότητας. Για να υλοποιηθούν οι στόχοι από πλευράς μας υπήρξαν ανάλογες θέσεις, έτσι ώστε να υπάρξει βελτίωση της ολικής ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών. Όλα αυτά τα επαναλαμβάνουμε χρόνια τώρα, όμως η φιλοσοφία της λειτουργίας μας παραμένει ουσιαστικά η ίδια, γεγονός που έχει εξαντλήσει κάθε απόθεμα υπομονής και αναμονής, καθόσον διαπιστώνουμε ότι η ανοχή της κοινωνίας και προς εμάς εξαντλείται, αλλά και η προσμονή των συναδέλφων κάτω από τη σημερινή κατάσταση που βρίσκονται, επιβάλλει την ανάληψη εκείνων των πρωτοβουλιών, έτσι ώστε να αρθρούμε στο ύψος των περιστάσεων όσο ακατόρθωτο κι αν είναι αυτό»*.

Ο αντιπρόεδρος της ΠΟΑΣΥ Χρήστος Φωτόπουλος, αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στην αναγκαιότητα της ενίσχυσης του υπηρεσιακού ενδιαφέροντος των αστυνομικών, με τη βοήθεια και των συνδικαλιστών. *«Η Ομοσπονδία, είπε, από σήμερα ας αρχίσει παράλληλα τον αγώνα της για τη διαμόρφωση εκείνου του κλίματος, που θα επιτρέψει οι αστυνομικοί υπάλληλοι, να είναι εντάξει στις υποχρεώσεις τους. Ξεκινάμε εμείς τα πρώτα βήματα, παρά τις ελλείψεις και τις αδυναμίες μας. Αρχίζουμε ως συνδικάτο την προσπάθεια, οι συνάδελφοι οφείλουν ν’ ακολουθήσουν»*.

Κατά τα άλλα, το συνέδριο κύλησε χωρίς ιδιαίτερες εντάσεις και αντιπαραθέσεις. Ο πρόεδρος της Αττικής και μέλος της Ε.Γ. της ΠΟΑΣΥ, Δήμος Γόγολος, ειδικότερα ανέφερε: *«Η άποψή μου είναι ότι πρέπει να υπάρξει μια νέα αρχή. Μια ενωτική πορεία μέσα από τις αντιθέσεις ή τις διαφορετικές απόψεις. Να υπάρξει μια νέα συλλογικότητα. Θα πρέπει δηλαδή οι αποφάσεις να βασανίζονται μέσα από μια συλλογική δια-*

δικασία, με τη συμβολή όλων των σωματείων, σε συνεργασία με την Ομοσπονδία. Η άποψή μου είναι ότι δεν περισσεύει κανένας. Στο συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να διώχνουμε, αλλά να προσελκύνουμε νέα μέλη. Αυτό προϋποθέτει την ύπαρξη τεκμηριωμένων απόψεων. Επιχειρήματα και θέσεις που θα δώσουν ένα αξιόπιστο πρόσωπο στα συνδικαλιστικά δρώμενα της Αστυνομίας. Να φύγουμε από την εποχή της απλής διαμαρτυρίας, που με κραυγές βγάσαμε τα προβλήματα προς τα έξω. Πρέπει να υπάρξει μια μετεξέλιξη, ένας βαθύτερος προβληματισμός. Πρέπει να προβάλλουμε θέσεις με επιχειρήματα που θα πείθουν την κοινωνία, τα κόμματα και την κυβέρνηση. Να έχουμε αξιόπιστες θέσεις. Σε περίπτωση που δεν εισακουστούμε, να κάνουμε δυνατές ρηξίς σε όλα τα επίπεδα, αλλά πάντα βέβαια μέσα από μια ενωτική πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας».

Αναφερόμενος στη συνέχεια στις αντιπαραθέσεις που σημειώθηκαν μεταξύ ορισμένων συνδικαλιστών, όσον αφορά την προσωπική τους πορεία και το ρόλο τους στο συνδικαλισμό, τόνισε: «Πρέπει να σταματήσουν αυτές οι φωνές της αντιπαραθέσης και να υπάρξει ενότητα, διότι υπάρχει μια αποστασιοποίηση των συναδέλφων που βλέπουν με όχι καλό μάτι τα σωματεία. Θα πρέπει να υπάρξει μια νέα μορφή επικοινωνίας, να διαμορφώσουμε τεκμηριωμένες θέσεις για την αντιεγκληματική πολιτική σε συνεργασία με άλλους φορείς, αφού δεν ασχολούνται με αυτά στο βαθμό που θα έπρεπε, η κυβέρνηση και τα κόμματα».

Το συνέδριο με το ομόφωνο ψήφισμά του εστίασε τους στόχους του σε δυο ζητήματα, αποφεύγοντας την επανάληψη όλων εκείνων που είχαν ήδη υποβληθεί στην ηγεσία του υπουργείου:

1. Στον επαναπροσδιορισμό του έργου της ΕΛ.ΑΣ., κάνοντας “όλο το προσωπικό, αρωγούς προς τον Έλληνα πολίτη, σε μια χρονική στιγμή εκρηκτικής ανόδου του εγκλήματος, παγκοσμιοποίησης της παρανομίας, όπου η Ελληνική Αστυνομία, απείσπαστη από εξωαστυνομικά καθήκοντα, αναβαθμισμένη ηθικά και υλικά σε έμφυχο και άφυχο δυναμικό, θα μπορέσει να επιδοθεί στην καταπολέμηση του εγκλήματος” και

2. Στην αναγκαιότητα παροχής κινήτρων στον ανθρώπινο παράγοντα, με την εξασφάλιση ανθρώπινου ωραρίου εργασίας, καταβολή δεδουλευμένων (υπερωρίες, νυχτερινά κ.λπ.), θεσμοθέτηση ενός αξιοκρατικού συστήματος κρίσεων, εκπαίδευση - εξειδίκευση σε κάθε υπηρεσιακή βαθμίδα.

Στο συνέδριο αναπτύχθηκε, επίσης, ιδιαίτερος προβληματισμός για τις προσλήψεις των συνοριακών φυλάκων από το 1988, αλλά και για τα σχέδια της κυβέρνησης να προχωρήσει στην πρόσληψη ειδικών φρουρών, με το πρόσχημα της διάθεσης αστυνομικού προσωπικού στην αστυνόμευση, παρακάμπτοντας όμως το σύστημα προσλήψεων μέσω των πανελληνίων εξετάσεων.

Αντιπολεμική διαδήλωση

Τα αισθήματα αλληλεγγύης της Ομοσπονδίας προς τον αγωνιζόμενο ελληνικό λαό που εκφράζονται κατά καιρούς με αφορμή διάφορα γεγονότα (αγροτικές κινητοποιήσεις, επέτειος Πολυτεχνείου, πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις κ.λπ.), καταγράφηκαν ιδιαίτερα έντονα στις 14 Μαΐου 1999 με την ένστολη αντιπολεμική διαδήλωση που ξεκίνησε από το κτίριο της ΓΑΔΑ στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και κατέληξε στην αμερικανική πρεσβεία στη Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας. Ήταν μια ανεπανάληπτη συγκέντρωση κατά του πολέμου και των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας, η οποία ξύπνησε συνειδήσεις και θύμισε στο λαϊκό προοδευτικό μας κίνημα τις εποχές της γερμανικής κατοχής, όταν κάποιοι άλλοι αστυνομικοί συμμετείχαν στην εθνική αντίσταση κατά του ξένου κατακτητή. «Δώστε ζωή και όχι θάνατο», «Σταματήστε τον πόλεμο», «Σταματήστε τους βομβαρδισμούς» ήταν τα ξεκάθαρα μηνύματα της Ομοσπονδίας.

Όταν έφτασαν στην πρεσβεία, συνάντησαν τον αστυνομικό φραγμό, αλλά ο επικεφαλής της δύναμης επέτρεψε στην αντιπροσωπεία των διαδηλωτών να θυροκολλήσει στα κάγκελα της εξώπορτας ένα «Δελτίο Παραβάσεων», μια καταγραφή δηλαδή των καταστατικών αρχών του ΟΗΕ και του ευρωπαϊκού δικαίου που είχαν παραβιαστεί με τις βαρβαρότητες των νατοϊκών συμμάχων στη γειτονική χώρα. «Ως αναπόσπαστο κομμάτι του ελληνικού λαού, δεν μπορούμε να μένουμε απαθείς, βλέποντας αυτά που συμβαίνουν γύρω μας», δήλωσε ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Δημήτρης Κυριαζίδης.

Η ενέργεια αυτή ήταν ασφαλώς ιδιαίτερα προωθημένη και αιφνιδιασε όχι μόνο τον ελληνικό πολιτικό κόσμο, αλλά και την ίδια την αμερικανική πρεσβεία.

Σηκώνουν το γάντι

Η Ομοσπονδία, για να επιστρέψουμε στο «εσωτερικό μέτωπο», αναμένει, πάντως, πολλά από τον νέο υπουργό, τον Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, και το κάνει σαφές τόσο μέσω των δηλώσεων του προέδρου της στη «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 1ο) όσο και με τον πλέον κατηγορηματικό και επίσημο τρόπο κατά τη διάρκεια των επίσημων συνομιλιών τους. Ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης αντιμετωπίζει τους συνδικαλιστές χωρίς ταμπό και προκαταλήψεις. Ανοίγει διάπλατα τις πόρτες του γραφείου του και ζητά από αυτούς δουλειά και πάλι δουλειά. Ζητά προτάσεις για την επίλυση των καυτών προβλημάτων της Αστυνομίας και του προσωπικού της, χωρίς να τους αντιμετωπίζει καχύποπτα. Ίσα – ίσα που τους ξεκαθαρίζει από την αρχή ότι ο ρόλος ο δικός τους είναι να καταθέτουν αιτήματα και να πιέζουν για την ικανοποίησή τους.

Οι συνδικαλιστές της Ομοσπονδίας σηκώνουν το γάντι και εκδηλώνουν και πάλι το αγωνιώδες ενδιαφέρον τους για το καλό του σώματος.

Οι πρώτοι μήνες από την ανάληψη των καθηκόντων του νέου υπουργού κυλούν

με διαβουλεύσεις και διάλογο επί συγκεκριμένων θεμάτων, ώστε να αντιληφθεί πώς έχει η κατάσταση⁵⁵.

Το ΜΤΣ

Η πρώτη ένστολη διαμαρτυρία επί υπουργίας Μιχάλη Χρυσοχοϊδη πραγματοποιήθηκε έξω από το ΜΤΣ και το ΥΕΘΑ, το Σεπτέμβριο του 1999.

Είχαν εξαντληθεί τα περιθώρια ανοχής και αντοχής των συνδικαλιστών στη χρόνια και παρατεταμένη αδιαφορία των ιθυνόντων του συγκεκριμένου ταμείου, αλλά και της ίδιας της κυβέρνησης, χθες και σήμερα. Οι συνδικαλιστές είχαν πια αγανακτήσει, επειδή η διοίκηση του ταμείου ελάμβανε αρνητικές αποφάσεις εις βάρος των μερισματούχων αστυνομικών, τη στιγμή μάλιστα που αδιαφορούσε στο αίτημά τους να εκπροσωπούνται και οι ίδιοι στο ταμείο, το οποίο σημειωτέον στη συντριπτική του πλειοψηφία έχει μερισματούχους αστυνομικούς. Απαίτησαν, λοιπόν, με όλο τους το δίκιο από τους αρμόδιους υπουργούς Εθνικής Οικονομίας, Εθνικής Αμύνης και Δημόσιας Τάξης, να εκδοθεί υπουργική απόφαση, ώστε η διοίκηση του ταμείου, αντί να απεργάζεται σχέδια διαχωρισμού της Αστυνομίας, να αποδεχθεί το ρόλο τους στο διοικητικό συμβούλιο του ταμείου. Να επιτρέψουν δηλαδή στους συνδικαλιστές να συμμετέχουν και μάλιστα με δικαίωμα λόγου και ψήφου στις συνεδριάσεις του Δ.Σ. του ταμείου.

Επισημαίνουμε, επίσης, ότι πέραν της αγωνιστικής δράσης για ειδικότερα ζητήματα του κλάδου, όπως αυτό του ΜΤΣ, η Ομοσπονδία δίνει ιδιαίτερη σημασία στις ενωτικές και από κοινού με τις άλλες Ομοσπονδίες των Σωμάτων Ασφαλείας κινήσεις, όταν και όποτε αυτό απαιτείται για την προώθηση των κοινών αιτημάτων.

Με την έννοια αυτή, ξεχωρίζουμε ως ιδιαίτερης σημασίας, τη συνάντηση των προέδρων όλων των Ομοσπονδιών των Σωμάτων Ασφαλείας, στις 6 Οκτωβρίου 1999, στην Αθήνα, κατά την οποία ανακοινώθηκε η σύσταση ενός άτυπου συντονιστικού οργάνου του κοινού αγώνα που είχε ήδη ξεκινήσει από τα προηγούμενα χρόνια. Δημήτρης Κυριαζίδης (ΠΟΑΣΥ), Αχιλλέας Τζουβάρας (ΠΟΕΥΠΣ) και Γιώργος Παναγόπουλος (ΠΕΠΑΣ) ένωσαν τις δυνάμεις τους με απώτερο στόχο την ίδρυση Συνομοσπονδίας για την ενιαία αντιμετώπιση όχι μόνο των αιτημάτων θεσμικού και οικονομικού περιεχομένου, αλλά και των κοινών ζητημάτων που άπτονται της ασφάλειας στη χώρα μας.

Η πρώτη, δε, απόφαση που ελήφθη ήταν η εξαγγελία μιας κοινής πανελλαδικής συγκέντρωσης διαμαρτυρίας αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών για τις 2 Νοεμβρίου 1999 με τα εξής κοινά αιτήματα:

55. Χαρακτηριστικό της απόστασης που χώριζε την πραγματικότητα των υπηρεσιών από την εικόνα που μετέφερε διαχρονικά η ηγεσία στον υπουργό, είναι η διαπίστωση του υπουργού μετά από παρότρυνση του Δημήτρη Κυριαζίδη, να ρωτήσει πρώτα την ηγεσία πόσες περιπολίες είναι αυτή τη στιγμή στο δρόμο και ύστερα να διαπιστώσει ο ίδιος αν είναι έτσι, τηλεφωνώντας προσωπικά ο ίδιος, σε διάφορα τμήματα. Είναι περιττό να αναφέρουμε την έκπληξη του, όταν αντελήφθη ποια ήταν η νοοτροπία της ηγεσίας.

1) *Αύξηση του βασικού μισθού του Ανθυπολοχαγού τουλάχιστον στις 230.000 δρχ. με παράλληλη αναπροσαρμογή των συντελεστών από 1-1-2000.*

2) *Σύνδεση της εργασίας με την αμοιβή και καθιέρωση αποζημίωσης για εργασία τη νύκτα, τις αργίες και τις υπερωρίες με ωρομίσθιο.*

3) *Αναγνώριση της εργασίας μας, ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής.*

4) *Προώθηση των μισθολογικών προαγωγών των Αξιωματικών – επόμενος του αποστρατευτικού βαθμός.*

5) *Προσμέτρηση της στρατιωτικής θητείας, ως πραγματικής υπηρεσίας.*

Πράγματι ήταν άλλη μια εντυπωσιακή εμφάνιση των ενστόλων στην Αθήνα. Από το πρωί της 2ας Νοεμβρίου 1999 τα μέλη των διοικητικών συμβουλίων των Ομοσπονδιών και αντιπροσωπείες όλων των πρωτοβαθμίων οργανώσεων πραγματοποίησαν 24ωρη διαμαρτυρία έξω από τη Βουλή. Με το ψήφισμα που κατατέθηκε στα πολιτικά κόμματα, καταγγέλθηκε η παραπλανητική πολιτική της κυβέρνησης όσον αφορά τις δήθεν γενναίες αυξήσεις προς τους ένστολους και τονίστηκε ότι ο αγώνας θα έχει συνέχεια.

Οι συνδικαλιστές της ΠΟΑΣΥ διένειμαν στους διερχόμενους πολίτες φυλλάδιο με τα αιτήματά τους, το οποίο απευθυνόταν στους πολίτες με το χαρακτηριστικό τίτλο «*Θέλουμε, όμως μπορούμε;*».

Έλληνα πολίτη, τονίζόταν μεταξύ άλλων:

Εμείς οι αστυνομικοί υπάλληλοι που η πολιτεία μας έχει αναθέσει να σου διαφυλάττουμε τα πολυτιμότερα αγαθά (τη ζωή και την περιουσία σου) και να παρέχουμε την τάξη και την ασφάλεια στην ελληνική κοινωνία, να είσαι βέβαιος ότι έχουμε όλη τη θέληση για να σου εξασφαλίσουμε όλα αυτά. Αρκετές φορές μάλιστα το κάνουμε και με κίνδυνο της ζωής μας. Όμως μπορούμε; Έχουμε τις δυνατότητες και τα απαραίτητα εφόδια; Μπορούμε να σου διασφαλίσουμε όλα αυτά, όταν ο χώρος μας στερείται θεσμών, όταν δεν υπάρχουν κίνητρα αποδοτικότητας, όταν η εκπαίδευση είναι ελλιπής, όταν το πειθαρχικό δίκαιο δεν παρέχει τα εχέγγρα για την πάταξη της διαφθοράς και την αποπομπή των επίορκων, όταν τα αυτοκίνητα και οι τηλεπικοινωνίες είναι παμπάλαια, όταν η δομή των υπηρεσιών και η κατανομή του προσωπικού είναι αναχρονιστική, όταν κατά τις αποσπάσεις μας δεν καλύπτονται τα έξοδα για όλες τις ημέρες, όταν εργαζόμαστε ασταμάτητα χωρίς ρεπό, όταν εργαζόμαστε νύχτα χωρίς αμοιβή, όταν, όταν, όταν...

Μετά το πέρας της 24ωρης διαμαρτυρίας, στις 3 Νοεμβρίου 1999 συνεδρίασε το Γενικό Συμβούλιο και αποφάσισε να γίνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας ανήμερα της επίσημης επίσκεψης στην Αθήνα του Αμερικανού προέδρου Μπιλ Κλίντον. Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, προσερχόμενος αργότερα στη συνεδρίαση, ανακοίνωσε την απόφα-

ση του υπουργικού συμβουλίου, που συνεδρίαζε την ίδια ημέρα, για τη βελτίωση των αποδοχών των αστυνομικών. Ειδικότερα αποφασίστηκε και ανακοινώθηκε η αναπροσαρμογή των συντελεστών του μισθολογίου, η αύξηση επιδόματος επιτελικής ευθύνης, η καθιέρωση επιδόματος διοίκησης και η καθιέρωση αποζημίωσης για τη νυχτερινή εργασία με βάση το ωρομίσθιο.

Μετά από αυτά, αποφάσισαν να μην πραγματοποιηθεί η κινητοποίηση, μέχρι την ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου, την επόμενη εβδομάδα, όπως είχε ανακοινωθεί.

Οι πρωτοβουλίες των συνδικαλιστών των Σωμάτων Ασφαλείας στόχευαν στην περαιτέρω πίεση της κατάστασης, δεδομένου ότι η χώρα είχε μπει ήδη σε προεκλογική τροχιά (βουλευτικές εκλογές, 9 Απριλίου 2000) και τα πολιτικά κόμματα πλειοδοτούσαν σε εξαγγελίες και υποσχέσεις. Από την πλευρά της η Ομοσπονδία, διεκδικούσε την αναπλήρωση της απώλειας εισοδήματος των αστυνομικών που είχαν υποστεί βλάβη της υγείας τους, εν ώρα υπηρεσίας, το ωράριο εργασίας, την απασχόληση στα γήπεδα, την αποζημίωση των αποσπάσεων (μάστιγα), την επίδοση δικογράφων και άλλα.

Τα στελέχη της ΠΟΑΣΥ δεν αλλάζουν, λοιπόν, στρατηγική πριν από τις βουλευτικές εκλογές και με παρεμβάσεις τους στις συνεδριάσεις των οργάνων προσπαθούν να κάνουν ακόμα πιο μαζικούς τους αγώνες των αστυνομικών. Οι ευνοϊκές προϋποθέσεις υπάρχουν, οι αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου και του Γενικού Συμβουλίου των πρωτοβαθμίων οργανώσεων λαμβάνονται τις περισσότερες φορές ομόφωνα.

Τόσο ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας όσο και ο αντιπρόεδρος Χρήστος Φωτόπουλος διατυπώνουν ωστόσο από μια άλλη σκοπιά τις σκέψεις τους για τα επόμενα χρόνια. *«Μετά από μια δεκαετία αγώνων για την κατοχύρωση του συνδικαλισμού και την ικανοποίηση σειράς αιτημάτων των αστυνομικών, το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να εμπλουτίσει τη δράση του»*, λένε.

Μιλώντας στη «Νέα Αστυνομία» (Μάρτιος 2000, τεύχος 5ο) ο Δημήτρης Κυριαζίδης παρουσιάζει τις μεγάλες τομές που πρέπει να γίνουν για τον εκσυγχρονισμό της Αστυνομίας και την ανακατανομή του προσωπικού, για τον επαναπροσδιορισμό του ρόλου της ΕΛ.ΑΣ., για την καθιέρωση διαφανών διαδικασιών σε όλες τις υπηρεσιακές μεταβολές, για τον εκδημοκρατισμό των κανονισμών, για την θέσπιση ωραρίου εργασίας, για το χαρακτηρισμό του επαγγέλματος ως ανθυγιεινού και επικίνδυνου, για την ίδρυση Αρχηγείου, για τη χρήση των όπλων κ.λπ.

Ο Χρήστος Φωτόπουλος από την πλευρά του συμπληρώνει ότι *«το συνδικαλιστικό κίνημα για να συνεχίσει να βαδίζει και να προχωρεί σε υγιείς βάσεις τώρα με τη συμπλήρωση δέκα χρόνων ύπαρξής του, πρέπει να ασχοληθεί και να δώσει αυτή τη χρονιά ιδιαίτερη έμφαση στις υποχρεώσεις του Έλληνα αστυνομικού προς τον πολίτη»*. Συμπληρώνει, δε, ότι τον αστυνομικό πρέπει να τον διακρίνει το δημοκρατικό ήθος, η ακεραιότητα του χαρακτήρα και ο επαγγελματισμός. *«Για την άρτια επαγγελματική*

του κατάρτιση οφείλει και έχει χρέος να βρίσκεται σε διαρκή επαγρύπνηση, εγρήγορση και αναζήτηση. Πρέπει να του γίνει βίωμα ότι είναι ταγμένος να υπηρετεί τα συμφέροντα του πολίτη και αυτό και μόνο το γεγονός να τον κρατά πάντα σε ανησυχία βελτίωσης της επαγγελματικής του παιδείας.

Γι' αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα είναι υποχρεωμένο επιτέλους να επιχειρήσει και μέσα από τα όργανά του και μέσα από διαδικασίες να εμφυσήσει στον αστυνομικό αυτό το πνεύμα και με αυτό να μπορέσει ο Έλληνας αστυνομικός να πορευθεί από τούδε και στο εξής. Με όσα ισχύουν σήμερα στον εργασιακό μας χώρο, ως οι ίδιοι κατ' επανάληψη επισημάναμε, ο Οργανισμός της Ελληνικής Αστυνομίας δεν έχει πολλά χρόνια ζωής».

Στη συνέχεια ο Χρήστος Φωτόπουλος σημειώνει ότι «μέχρις ότου πεισθεί η πολιτεία ότι πρέπει να υιοθετήσει τις προτάσεις του συνδικαλιστικού κινήματος για τον εκσυγχρονισμό της ΕΛ.ΑΣ. αυτό πρέπει να στοχεύει ταυτόχρονα στην διαμόρφωση ευνοϊκής θέσης της κοινής γνώμης και του πολίτη προς τον Έλληνα αστυνομικό. Αυτό θα γίνει μόνο εφόσον ο αστυνομικός είναι εντάξει απέναντι στον πολίτη, παρά τις υπηρεσιακές ελλείψεις και τα προβλήματα που υπάρχουν».

Αυτές οι θέσεις απασχολούν κυρίαρχα και το επόμενο, το 11ο συνέδριο της Ομοσπονδίας, το οποίο πραγματοποιείται στη Βουλιαγμένη, στις 15-17 Μαρτίου 2000, με βασικό σύνθημα «Καλύτερη αστυνόμευση, περισσότερη ασφάλεια στον πολίτη». Είναι ένα κεφάλαιο με διαχρονική αξία, δεδομένου ότι αποτελούσε ανέκαθεν και θα συνεχίσει να αποτελεί το βασικό ζητούμενο των αστυνομικών υπηρεσιών σε έναν κόσμο διαρκώς μεταβαλλόμενο υπό το βάρος των σύγχρονων απειλών και των νέων προκλήσεων της παγκοσμιοποίησης. Το συνέδριο δεν παραλείπει να καταφερθεί στο ψήφισμά του κατά των συνεχιζόμενων νατοϊκών βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας και εγκρίνει «δήλωση δημόσια των αστυνομικών ότι αρνούνται να χρησιμοποιούνται ως φρουροί ασφαλείας των νατοϊκών στρατευμάτων που αποβιβάζονται στη χώρα μας και οδηγούνται στη γειτονική Γιουγκοσλαβία, με ενδεχόμενο χρησιμοποίησής τους πάλι σε βάρος του δοκιμαζόμενου Λαού της Σερβίας».

Επίσης, οι συνέδριοι εγκρίνουν ομόφωνα τον Κώδικα Επαγγελματικής - Συνδικαλιστικής, Αστυνομικής Δεοντολογίας, τον Εσωτερικό Κανονισμό Λειτουργίας της Ομοσπονδίας και την Τακτική Δράσης και Πρακτικής Διεκδίκησης, ενώ στους συνέδρους διανέμεται εκ νέου και το Πλαίσιο Αρχών της Ομοσπονδίας το οποίο από το 1990 αποτελεί το σηματοδότη της γραμμής πλεύσης της ΠΟΑΣΥ.

Για μια νέα Αστυνομία

Η ΠΟΑΣΥ χαράζει το δρόμο για μια νέα Αστυνομία. Δεν είναι υπερβολή, αν υποστηρίξουμε ότι το 11ο Συνέδριο ήρθε να επιβεβαιώσει τη σταθερή αγωνιστική πορεία

της Ομοσπονδίας για την επίλυση των προβλημάτων του κλάδου. Δεν είναι παράλογο, να επαναλάβουμε ότι η ΠΟΑΣΥ είναι το αποκούμπι των αστυνομικών, από την οποία αναμένουν πολλά με τη δράση της αυτήν την περίοδο.

Το συνέδριο ήταν ελλογοαπολογιστικό και ο Δημήτρης Κυριαζίδης, στο χαιρετισμό του, έχοντας επίγνωση των δύσκολων καιρών που έρχονται, προειδοποίησε τους συνέδρους ότι *«οφείλουμε να αντιληφθούμε τις επερχόμενες αλλαγές που επιβάλλονται εν πολλοίς ερήμην μας, αλλά και τις αλλαγές που έρχονται και μας αναγκάζουν να εναρμονιστούμε σε ένα διαφορετικό γεωγραφικό επίπεδο δράσης και επιρροής, σε ό,τι αφορά βεβαίως την επαγγελματική μας θέση - στάση στο χώρο της Ενωμένης Ευρώπης»*.

Οι τριήμερες εργασίες του συνεδρίου ολοκληρώθηκαν με τις αρχαιρεσίες για την ανάδειξη των νέων οργάνων και των εκπροσώπων για τη Διεθνή Ένωση Αστυνομικών Συνδικάτων (UISP) και τα ασφαλιστικά ταμεία, ένα αίτημα που είχε ικανοποιηθεί από το 1998.

Στο συνέδριο μετείχαν 363 αντιπρόσωποι από 51 πρωτοβάθμιες ενώσεις και εκπροσώπησαν 36.898 μέλη (17.606 αστυφύλακες, 13.044 αρχιφύλακες, 4.797 ανθυπαστυνόμους και 1.451 αξιωματικούς).

Στο Δ.Σ. εξελέγησαν κατά σειρά σταυρών προτίμησης οι: Δημήτρης Κυριαζίδης, Απόστολος Ρίζου, Κώστας Βουδούρης, Κώστας Αντωνίου, Χρήστος Φωτόπουλος, Γιώργος Παπασιμπίας, Γιάννης Μακρής, Γιάννης Τσαβδαρτζής, Χ. Ψωμάδης, Ευάγγελος Μυλωνάς, Σ. Πλακίδας, Αθανάσιος Μαγουλάς, Παναγιώτης Σαπουνάκης, Δημήτρης Ντούμας, Κώστας Κωνσταντινόπουλος, Παναγιώτης Ζαρηής, Κώστας Ντούμας, Βασίλης Σκορδάκης, Δήμος Γόγολος, Γεράσιμος Μπελεβώνης, Γιάννης Φούρκας, Αντώνης Δαλκαφούκης, Μιχάλης Τολίκας, Γρηγόρης Βασιλάκος, Βασίλης Βόβολης, Κώστας Πολιτίδης και Σπύρος Καπάτος.

Το 27μελές νέο διοικητικό συμβούλιο εξέλεξε, ομόφωνα, το προεδρείο, πράγμα πρωτόγνωρο στα συνδικαλιστικά χρονικά της χώρας, όχι μόνο της Αστυνομίας, αλλά και του ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Το προεδρείο συγκροτήθηκε από τους Δημήτρη Κυριαζίδη (πρόεδρο), Χρήστο Φωτόπουλο και Κώστα Αντωνίου (αντιπρόεδρους), Κώστα Βουδούρη (γενικό γραμματέα), Γρηγόρη Βασιλάκο (αναπληρωτή γ.γ.), Απόστολο Ρίζου (ταμεία), Ευάγγελο Μυλωνά (οργανωτικό γραμματέα) και τον Αντώνη Δαλκαφούκη (γραμματέα δημοσίων και διεθνών σχέσεων).

Η Ομοσπονδία πορεύεται σταθερά χωρίς να της διαφεύγει το γεγονός ότι οφείλει να αφουγκράζεται τα μηνύματα των καιρών και να παρακολουθεί τις αντιδράσεις της κοινωνίας. Δεν είναι τυχαίο, ότι λίγο νωρίτερα, στις 8 Φεβρουαρίου 2000, είχε θεωρήσει σκόπιμο να εκφράσει τη συμπαράστασή της, εκδίδοντας σχετικό κείμενο προς το «Ριζοσπάστη», εναντίον του οποίου είχε στραφεί δικαστικά ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης Ευάγγελος Γιαννόπουλος με αφορμή δημοσιεύματα που αμφισβητούσαν την αντιστασιακή δράση του υπουργού.

Η Ομοσπονδία, επίσης, παρακολουθούσε με αγωνία την αναποτελεσματική αντιμετώπιση της εγκληματικότητας και προσπαθούσε να δώσει επιτυχώς και σε αυτό το κεφάλαιο το δικό της στίγμα. Ξεχωρίζουμε την 1η Συνδιάσκεψη των Ενώσεων των αστυνομικών στους νομούς Ημαθίας, Κιλκίς, Πέλλας, Πιερίας, Σερρών και Χαλκιδικής, η οποία έγινε στη Βέροια, λίγο πριν μας αποχαιρετήσει το 2000, στις 2 Δεκεμβρίου. Ο νέος αιώνας «έφερε» νέα εγκληματολογικά δεδομένα, η αντιμετώπιση των οποίων γεννούσε νέες απαιτήσεις και ενδεχομένως, νέες συνθήκες εργασίας. Πώς θα θωρακιστούμε απέναντι στο οργανωμένο έγκλημα, ήταν το κείμενο ερώτημα στο οποίο τοποθετήθηκαν όλοι οι πρόεδροι των σωματείων, ενώ ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Μιχάλης Χρυσοχοϊδης που ήταν παρών στη Συνδιάσκεψη, ζήτησε τη σταθερή συνεργασία με το συνδικαλιστικό κίνημα για την αντιμετώπιση των νέων προκλήσεων.

Νέα χρονιά

Το 2001 βρίσκει την ΠΟΑΣΥ να εντείνει τις δράσεις της. Είναι η ανασφάλεια που νιώθουν οι πολίτες από την εγκληματικότητα, είναι η ανασφάλεια που νιώθουν οι ίδιοι οι αστυνομικοί, επειδή η αστυνομική ηγεσία τους, δεν τους εμπνέει εμπιστοσύνη για την ενάσκηση των καθηκόντων τους, είναι όλα τα μικρά και μεγάλα προβλήματα που την κάνουν να μην εφησυχάζει.

Το ποτήρι της οργής ξεχειλίζει στις 16 Φεβρουαρίου 2001, όταν κατά τη διάρκεια μεταγωγής του επικίνδυνου κακοποιού Κώστα Πάσσαρη στο νοσοκομείο «Γιώργος Γεννηματάς» με τη βοήθεια δυο συνεργών του, καταφέρνει να αποδράσει εν μέσω καταιγιστικών πυρών. Οι αστυνομικοί που τον μετέφεραν, ο Αθανάσιος Δρακόπουλος, 46 ετών, και ο Διονύσιος Αλεβιζόπουλος, 48 ετών, λίγο μετά χάνουν τη μάχη που έδιναν στο χειρουργείο, βαρύτερα τραυματισμένοι από το όπλο του κακοποιού.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης εκπροσωπεί την Ομοσπονδία στην επιμνημόσυνη δέηση που εψάλη δυο ημέρες μετά για τους δύο αστυνομικούς στο Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών, στις πρώην Σχολές Αξιωματικών (λεωφόρος Μεσογείων 96), παρουσία και της αστυνομικής ηγεσίας.

Η βαρύτητα των στιγμών είναι τέτοια που ξεγυμνώνει την αναλγησία όσων προσπαθούν να κρύψουν τις ευθύνες τους πίσω από κροκοδείλια δάκρυα. Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας δηλώνει ότι παραιτείται από τη θέση του, στηλιτεύοντας με αυτόν τον τρόπο την αναισθησία της αστυνομικής ηγεσίας, που παρέμενε στις θέσεις της, θέλοντας με το παράδειγμά του να δείξει τι όφειλαν να πράξουν, (αλλά δεν έπραξαν), αναλαμβάνοντας τις ευθύνες τους.

Η Ομοσπονδία, και εξαιτίας αυτού του τραγικού συμβάντος, διαμαρτυρήθηκε για μια ακόμα φορά για τα προβλήματα των αστυνομικών υπηρεσιών και κυρίως για την ελλιπή εκπαίδευση ενώ εξέφρασε και τη βαθύτατη ανησυχία της για τον τρόπο που

πραγματοποιούνται οι κρίσεις και οι προαγωγές των αξιωματικών. Ενδεικτικό το άρθρο της «Νέας Αστυνομίας» (τεύχος 11, Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2001):

«Ελάχιστες βδομάδες απομένουν από την έναρξη των ετήσιων τακτικών κρίσεων των αξιωματικών της Ελληνικής Αστυνομίας. Αυτή η κορυφαία στιγμή για εκατοντάδες αξιωματικούς, αλλά και για το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού αφού η τύχη του εξαρτάται εν πολλοίς από τις αποφάσεις των πρώτων, δυστυχώς και φέτος δεν θα ξεφύγει από την πεπατημένη. Το θεσμικό πλαίσιο δεν απασχόλησε την πολιτική ηγεσία στο βαθμό που απαιτούν οι περιστάσεις. Παρά τη σοβαρότητα του θεσμού αυτού, οι προτάσεις της ΠΟΑΣΥ, ενώ κατατέθηκαν έγκαιρα, εξακολούθουν να αποτελούν αντικείμενο διερεύνησης.

Έτσι, η ηγεσία και οι ηγήτορες του Σώματος, θα αναδειχθούν και φέτος μέσα από τις γνωστές σε όλους μας διαδικασίες. Η μόνη διαφορά είναι ότι φέτος οι κρίσεις για πρώτη φορά θα διεξαχθούν σε συνθήκες “Αρχηγείου”⁵⁶. Ενός Αρχηγείου και πολύ περισσότερο ενός αρχηγού που δεν έδωσε την πνοή που θα επιθυμούσε το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού. Το Αρχηγείο διαφημίστηκε, ο αρχηγός όμως δεν φάνηκε, δεν ξεχώρισε ως θεσμός, αφού εξακολούθησε να κινείται στα στενά όρια των αρμοδιοτήτων του και πάντα βέβαια υπό την δαμόκλειο σπάθα της πολιτικής ηγεσίας.

Δεν αντιμετωπίζουμε μοιρολατρικά την κατάσταση. Θέλουμε να επισημάνουμε, όμως, τη σοβαρότητα του θέματος και να καλέσουμε τον υπουργό Δημόσιας Τάξης, έστω και υπό τις παρούσες περιστάσεις, να φροντίσει, ώστε να διαμορφωθεί ένα διοικητικό σχήμα, αντάξιο των προσδοκιών των χιλιάδων χαμηλόβαθμων αστυνομικών και των μεσαίων κυρίως στελεχών της Αστυνομίας. Να δώσει συγκεκριμένες κατευθύνσεις ώστε να μην επικρατήσουν λογικές δημοσίων σχέσεων ή συσχετισμών, ανάλογα με την προέλευση των αξιωματικών κλπ. Ο απλός αστυνομικός θέλει πραγματικούς αξιωματικούς και όχι ομοιώματα αξιωματικών.

Τα προβλήματα που θα κληθεί να αντιμετωπίσει η νέα ηγεσία είναι πάμπολλα. Πέρα από τα αυτονόητα που έχουν επισημανθεί πολλές φορές και αφορούν στην κύρια αποστολή της Αστυνομίας για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας, η ηγεσία πρέπει να αποφασίσει επιτέλους πώς θα αντιμετωπιστεί και το ζήτημα της διαφθοράς στον εργασιακό χώρο.

Η πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας και η επιμονή της για την δημιουργία της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων δικαιώνεται σήμερα σε αντίθεση με την αρνητική θέση ορισμένων υπηρεσιακών παραγόντων και της Πανελληνίας Ένωσης Αξιωματικών Αστυνομίας (Π.Ε.Ν.Α.Α., μετονομάστηκε σε Π.Ο.ΑΞΙ.Α.). Η Ομοσπονδία στηρίζει και ενισχύει την προσπάθεια των συναδέλφων που εργάζονται στην Υπηρεσία αυτή, αλλά και κάθε άλλη προσπάθεια και πρωτοβουλία που έχει ως στόχο την πάταξη της διαφθοράς.

56. Το Αρχηγείο ιδρύθηκε με το Νόμο 2800/2000 από 29/2/2000.

Το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι λέει ο λαός μας και εμείς πρέπει να αποδείξουμε ότι η θυμόσοφη αυτή ρήση δεν αγριίζει το Σώμα της Αστυνομίας. Το φαινόμενο της διαφθοράς, μπορεί να μην έχει την έκταση που παρουσιάζεται συνήθως από τα ΜΜΕ, όλοι όμως αντιλαμβανόμαστε πόσο επώδυνο εξακολουθεί να είναι για όλους μας αυτό το πρόβλημα. Η Ομοσπονδία γνωρίζει πολύ καλά ότι τα φαινόμενα διαφθοράς ακυρώνουν κάθε κοινή προσπάθεια για την αναβάθμιση των υπηρεσιών και για την καταξίωση των αστυνομικών.

Η διαφθορά αποτελεί τροχοπέδη στην κοινωνική αποστολή της Αστυνομίας, αλλά και το μεγάλο όνειδος καθόσον το ήμισυ των αστυνομικών θεωρεί ύποπτο διαφθοράς το υπόλοιπο ήμισυ.

Για χρόνια ολόκληρα διαπιστώνουμε ότι επικρατεί μια συνωμοσία σιωπής ή καθυστερημένη υπηρεσιακή αντίδραση που δεν επιτρέπει την τιμωρία, όταν τα γεγονότα βοούν. Αποτέλεσμα είναι η σιωπή αυτή ή η καθυστερημένη αντίδραση να εκλαμβάνεται ως ενοχή ή συνενοχή. Τούτο, βεβαίως, κύρια αφορά διαχρονικά την Διοίκηση και κατ' επέκταση την αστυνομική ηγεσία, η οποία λειτουργεί κατά το δοκούν, με αποτέλεσμα για ήσσονος πειθαρχικά ζητήματα να ευαισθητοποιείται και να θέτει σε διαθεσιμότητα ή να αποτάσσει απλούς παραβάτες του πειθαρχικού δικαίου, ενώ αντιθέτως για μείζονος σημασίας ζητήματα και ποινικώς κολάσιμα να τα αντιμετωπίζει νοχελικά, καθυστερημένα και με απλές μετακινήσεις, λες και οι μετακινήσεις δεν μετακινούν το πρόβλημα.

Είναι περιττό να επισημάνουμε, τέλος, ότι η Ομοσπονδία θα συνεχίσει να διεκδικεί τη συμμετοχή των εκπροσώπων της σε όλα τα υπηρεσιακά συμβούλια, καθότι οι αποφάσεις των μονοπρόσωπων και διορισμένων υπηρεσιακών συμβουλίων περισσότερο από ποτέ, κρίνονται αρνητικά και καχύποπτα από το σύνολο των συναδέλφων, αλλά και την κοινωνία πλέον, αφού οι όποιες αποφάσεις λαμβάνονται εν κρυπτώ και υπό αδιαφανείς διαδικασίες. Ας το γνωρίζει αυτό η όποια νέα ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ., και ας πράξει αναλόγως, αν θέλει να συμπορευτεί με το πνεύμα και τα κελεύσματα της εποχής μας».

Έχει προηγηθεί (30 Ιανουαρίου 2001) η σύγκλιση του Γενικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας με τη συμμετοχή και του υπουργού Δημόσιας Τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη. Η εκτελεστική γραμματεία της ΠΟΑΣΥ παρουσιάζοντας το διετές σχέδιο δράσης με βάση και τις αποφάσεις του Συνεδρίου, δεν άφηγε κανένα περιθώριο επανάπαυσης.

Μετά από μια εποικοδομητική συζήτηση του προεδρείου με τους εκπροσώπους των πρωτοβάθμιων ενώσεων, τέθηκαν οι άμεσοι και οι μακροπρόθεσμοι στόχοι. Συγκεκριμένα, χρόνια και ώριμα αιτήματα που ήδη έπρεπε από τον Οκτώβριο του 2000,

να έχουν επιλυθεί, σύμφωνα και με την απόφαση του υπουργικού συμβουλίου, ως επί-σης και για άλλα, όπως το ωράριο εργασίας-χορήγηση ρεπό⁵⁷, η παρουσία αστυνομικών στα γήπεδα, που θεσμοθετήθηκε πριν ένα χρόνο και δεν εφαρμόζεται από παρά-λειψη της διοίκησης σε ό,τι αφορά την αρτιότητα της σχετικής διάταξης, η αναμόρφω-ση του πειθαρχικού δικαίου⁵⁸, οι αποσπάσεις –μετακινήσεις) δεν μπορούν να ξεπερά-σουν πλέον την υλοποίησή τους, πέραν του Μαρτίου του 2001.

Όπως τονίστηκε και στην ανακοίνωση - απόφαση του γενικού και του διοικητικού συμβουλίου, «*υπάρχουν άμεσα ζητήματα που πρέπει να ρυθμισθούν και ζητήματα για τα οποία πρέπει να υπάρξει προηγούμενη διαπραγμάτευση με την Κυβέρνηση. Τα ζητήματα αυτά, με καθαρά κοινωνικό προσανατολισμό, με κύριο άξονα τον άνθρωπο αστυνομικό και με πλήρη γνώση της παραδοσιακής συνεχιζόμενης παθογένειας του διοικητικού συστήματος του Οργανισμού της ΕΛ.ΑΣ., παρέχουν τη μοναδική ευκαιρία στο συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, μέσα από μια σοβαρή και υπεύθυνη θέση, να διαμορφώσει ένα συνεκτικό πλαίσιο που αφορά πρώτα την κοινωνία και τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα, όπως η διαφθορά, τα ναρκωτικά, η μετανάστευση κ.λπ. και δεύτερο τα συμφέροντα όλων των εργαζομένων αστυνομικών.*

Το πλαίσιο των στόχων και των αιτημάτων επιτρέπει και διευκολύνει την ΠΟΑΣΥ και τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις - μέλη της να αναπτύξουν ένα ριζοσπαστικό συνδικα-λιστικό λόγο και να δημιουργήσουν τις απαραίτητες κοινωνικές συμμαχίες και συμπλεύ-σεις, ώστε το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών να μη φαντάζει είτε στενά συντε-χνιακό και απομονωμένο, είτε γραφικό και ουτοπικό. Δημιουργούμε έτσι τις προϋποθέ-σεις επιτυχίας του, ως έπραξε μέχρι σήμερα και μάλιστα σε μια δύσκολη εποχή».

Η Ομοσπονδία έθετε επίσης τα ζητήματα της εκπαίδευσης και της χρήσης των όπλων (ένα θέμα που ζητούσε να θεσμοθετηθεί εντός του πρώτου εξαμήνου του τρέ-χοντος έτους), της αναγνώρισης του επαγγέλματος ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, την αναπλήρωση απώλειας εισοδήματος, την καθιέρωση κινήτρων παραγωγικότητας, την αποζημίωση για την υπερωριακή απασχόληση κ.λπ.

Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στα προβλήματα των ασφαλιστικών ταμείων της Αστυνομίας Πόλεων (άρνηση εκτέλεσης αναλογιστικών μελετών κ.λπ.), σημειώνοντας ότι είχε συμβάλει σε μεγάλο βαθμό στην εξυγίανση των ταμείων της πρώην

57. Στην ολοκληρωμένη πρόταση της ΠΟΑΣΥ για το ωράριο εργασίας υπήρχε διάταξη που προέβλεπε: Το 1/7 του αστυνομικού προσωπικού διατίθεται υποχρεωτικά εντός της εβδομάδας σε καθημερινή βάση σε ανάπαυση. Η μη κανονική χορήγηση της ανάπαυσης συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα για τον προϊστάμενο της υπηρεσίας, που τιμωρείται με ανώτερη πειθαρχική ποινή τουλάχιστον τριών μηνών. Σε ότι αφορά το ωράριο, δύναται να κατανέμεται σε πρωινή ή απογευματινή αλλαγή (βάρδια) ή συνεχές ωράριο εναλλασσόμενων αλλαγών, μέσα στα προβλεπόμενα όρια εργασίας κάθε ημέρα. Η ανακοίνωση διάταξης υπηρεσίας για μεν τις σταθερές προς εκτέλεση υπηρεσίες ανακοινώνεται την τελευταία εργάσιμη ημέρα κάθε εβδομάδος για την προσεχή εβδομάδα για δε τις λοιπές προς εκτέλεση υπηρεσίες, υποχρεωτικά μέχρι την 13.00 ώρα της προηγούμενης ημέρας. Την ίδια δε πειθαρχική ως ανωτέρω ευθύνη φέρει ο προϊστάμενος κάθε υπηρεσίας.

58. Στην αναβλητικότητα της διοίκησης η ΠΟΑΣΥ απαντούσε επίσης, ότι δεν θα δεχτεί άλλη αποσπασματική αντιμετώπιση του προβλήματος και ότι θα προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας

Χωροφυλακής, με αποτέλεσμα να έχουν ωφεληθεί οι μέτοχοί τους (τριπλασιασμός εφάπαξ κ.λπ.). Αποφάσισε επίσης να προβεί σε κινητοποιήσεις έξω από συγκεκριμένα ταμεία, εφόσον εξακολουθούσε να συναντά απροθυμία συνεργασίας.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης επισήμανε στον υπουργό ότι πρέπει να υπάρξει εκ μέρους του «έλεγχος προς κάθε κατεύθυνση και να διασταυρώσει ο ίδιος αν υπάρχει συμμόρφωση - τήρηση των ορθών εντολών του, οι οποίες κατά κανόνα νοθεύονται και δεν εφαρμόζονται, με αποτέλεσμα να ακυρώνεται κάθε προσπάθειά του για την αλλαγή πορείας του Οργανισμού». Επισημάνθηκε, επίσης, ότι η ίδρυση Αρχηγείου δεν έχει προσφέρει τίποτε, τουναντίον επέφερε αύξηση της γραφειοκρατίας, ενώ από πλευράς ηγεσίας δεν δόθηκε η αναμενόμενη πνοή στον οργανισμό και βεβαίως το αναγκαίο όραμα για τους αστυνομικούς, έτσι ώστε να αυξηθεί το φρόνημα και να πάψει η απαξίωσή του, ενώ θα έπρεπε να είναι δακτυλοδεικτούμενοι λόγω της μεγάλης τους αποστολής.

Από πλευράς του ο υπουργός τόνισε *«την αναγκαιότητα υπέρβασης των όποιων εμποδίων με τη συμβολή όλων, ζητώντας από τους αστυνομικούς να αυξήσουν την απόδοσή τους σε ανταπόκριση των θετικών βημάτων που πράγματι έγιναν σε θεσμικό και οικονομικό επίπεδο, ανακουφίζοντας σε κάποιο βαθμό το αστυνομικό προσωπικό»*.

Ειδικότερα, απαντώντας στα ζητήματα που ετέθησαν δήλωσε ότι οι όποιες αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα, δεν επηρεάζουν το ισχύον σύστημα για το ένστολο προσωπικό. Συμφώνησε, δε, με την ύπαρξη κινήτρων για το χαμηλόβαθμο προσωπικό σε ό,τι αφορά την ανέλιξη του και ζήτησε την πρόταση της Ομοσπονδίας, ενώ παραδέχτηκε ότι είναι απαραίδεκτο το καθεστώς μετακινήσεων των αστυνομικών με δικά τους έξοδα.

Για την εκπαίδευση είπε ότι εξετάζεται η ίδρυση δυο τριών εκπαιδευτικών κέντρων σε ισάριθμες γεωγραφικές περιοχές και δεσμεύτηκε ότι ως το τέλος του έτους θα αντιμετωπιστεί οριστικά ο νόμος για τη χρήση των όπλων.

Όσον αφορά τα οικονομικά αιτήματα, είπε ότι εδόθησαν εντολές για την αποζημίωση της νυχτερινής εργασίας, ενώ για την αποζημίωση λόγω απασχόλησης στα γήπεδα προωθείται νέα συμπληρωματική ρύθμιση για την καθιέρωση ειδικού λογαριασμού. Τόνισε ότι βλέπει θετικά την θέσπιση κινήτρων αποδοτικότητας και αναγνώρισε ότι το ωράριο εξακολουθεί να ταλαιπωρεί το προσωπικό, συνδυάζοντας όμως την επίλυσή του με την απεμπλοκή από ξένα έργα και με την αναδιάρθρωση της Αστυνομίας. Υποσχέθηκε δε ότι η αναδιάρθρωση θα ξεκινήσει από κει που δεν υπάρχουν αντιδράσεις εκ μέρους των τοπικών κοινωνιών.

Τέλος παραδέχτηκε ότι είναι αναγκαία η επαναπροώθηση σχετικής διάταξης που αφορά τη μη εφαρμογή της αυτόφωρης διαδικασίας, σε περίπτωση καταγγελιών σε βάρος του αστυνομικού προσωπικού, κατά την εκτέλεση της εργασίας του.

Η ΑΔΕΔΥ

Μια σημαντική παράμετρος της στρατηγικής της Ομοσπονδίας, που συγκεντρώνει ήδη στις τάξεις της 36.898 μέλη (1.451 αξιωματικοί), όπως έχουμε επισημάνει και σε προηγούμενα κεφάλαια, συνιστά η σχέση του συνδικαλιστικού κινήματος με την ΑΔΕΔΥ. Ξεχωρίζουμε ιδιαίτερα τη συμμετοχή όλων των εκπροσώπων των Ομοσπονδιών των ενστόλων στην συνεδρίαση του Γενικού Συμβουλίου του ανώτατου συνδικαλιστικού οργάνου των δημοσίων υπαλλήλων στην Αθήνα, στις 16 Μαρτίου 2001.

Ήταν ένα ακόμα ουσιαστικό βήμα με στόχο την ένταξη της ΠΟΑΣΥ στην ΑΔΕΔΥ, το οποίο όμως εξακολουθούσε να είναι μετέωρο επειδή ήταν μέλος χωρίς δικαίωμα ψήφου. Με το σύντομο χαιρετισμό του, ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, έδωσε το αγωνιστικό στίγμα του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών, μακριά από μίξερ-ρες λογικές και ξεπερασμένους τακτικισμούς. Στη συνεδρίαση είχαν κληθεί επίσης οι πρόεδροι της Πανελλήνιας Ένωσης Προσωπικού Λιμενικού Σώματος Γιώργος Παναγόπουλος, της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Υπαλλήλων Πυροσβεστικού Σώματος Αχιλλέας Τζουβάρας και της Πανελλήνιας Ένωσης Αξιωματικών ΕΛ.ΑΣ. Μιχάλης Βετούλης.

Ο γενικός γραμματέας της ΑΔΕΔΥ Τάσος Δεληγιάννης έδωσε πρώτα το λόγο στον Δημήτρη Κυριαζίδη ο οποίος είπε: *«Περιμέναμε δέκα χρόνια αυτήν τη στιγμή. Οι προηγούμενες συναντήσεις μας είχαν γίνει τότε που ήμασταν υπό διωγμό και περνούσαμε δύσκολες μέρες επειδή ζητούσαμε να επεκταθεί το δικαίωμα του συνδικαλισμού και στα Σώματα Ασφαλείας. Ύστερα λοιπόν από δέκα χρόνια βρισκόμαστε πάλι μαζί, έχοντας διανύσει μια διαδρομή πέντε χρόνων θεσμικής λειτουργίας. Δεν έχουμε όμως ακόμα πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα.*

Η ΠΟΑΣΥ έχει 51 πρωτοβάθμιες οργανώσεις, αριθμεί 35.000 μέλη ανεξαρτήτως βαθμού και παρότι ο νόμος επιτρέπει τη λειτουργία και σε πρώτο και σε δεύτερο βαθμό στην περιφέρεια και σε πανελλαδικό επίπεδο, υπάρχει απόφαση του συνεδρίου για ένταξη μας στην ΑΔΕΔΥ. Έχουμε κατοχυρώσει τη θέληση των συναδέλφων.

Λειτουργούμε ικανοποιητικά δεδομένου ότι λειτουργούμε με μια οργάνωση σε κάθε νομό, ένα σχήμα που επιτρέπει τη λειτουργία με τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση, με μαζικότητα και ενότητα. Πράγματα απαραίτητα για ένα συνδικάτο.

Θα ήθελα να σας ενημερώσω, όμως, ότι υπάρχει και ένα άλλο συνδικαλιστικό κομμάτι, μια Ομοσπονδία (των αξιωματικών) που λειτουργεί από ένα επίπεδο και πάνω, θα λέγα ότι είναι η άλλη μορφή της διοίκησης, η άλλη πλευρά του ιδίου νομίματος. Φαίνεται όμως ότι υπάρχει μια πρόοδος, διότι υπάρχουν σήμερα εδώ συνάδελφοι που εκπροσωπούν αυτήν την Ομοσπονδία. Διότι παλαιότερα η συμμετοχή μας είχε ενοχοποιηθεί, με την έννοια ότι μας έλεγαν ότι “εμείς δεν μπορούμε να ενταχθούμε στους καραγωγείς”. Τους απαντούσαμε ότι η ΑΔΕΔΥ δεν είναι καραγωγείς, είναι

το υπόλοιπο δημόσιο κομμάτι, το μεγαλύτερο και πρέπει να ενταχθούμε κι εμείς σ' αυτό. Γι' αυτό πιστεύω ότι σήμερα πρέπει να ξεκαθαρίσουν, αν επιθυμούν πραγματικά την ένταξη στην ΑΔΕΔΥ για να μην έχουμε στο μέλλον τα ίδια προβλήματα.

Εμείς προχωράμε με την απόφαση του συνεδρίου μας και θα αγωνιστούμε για την επίτευξη των στόχων μας. Ευχαριστούμε για τη βοήθεια που πήραμε από σας τα τελευταία χρόνια και υποσχόμαστε ότι θα έχουμε μια πολύ καλή συνεργασία και στο μέλλον».

Από την πλευρά του ο πρόεδρος των Αξιωματικών, μεταξύ άλλων, είπε: «Δεν πρόκειται για ένα άλλο κομμάτι της Αστυνομίας. Η Αστυνομία είναι ένα αδιαίρετο τμήμα, εκπροσωπώ αμιγώς τους αξιωματικούς και ένα μέρος των ανθυπαστυνομών. Η σημερινή συνάντηση άργησε να έρθει κι αυτό με αποκλειστική ευθύνη δική μας. Όχι δική σας. Θεωρούμε ότι θα πρέπει να παρακολουθούμε και να μην είμαστε αποκομμένοι από το κοινωνικό γίγνεσθαι και κυρίως από το ευρύτερο δημοσιοϋπαλληλικό γίγνεσθαι, διότι θεωρούμε ότι είμαστε ένα συγγενικό κομμάτι, το πλέον συγγενικό της δημόσιας διοίκησης. Εδώ παρενθετικά να σας αναφέρω το εξής. Η Ελληνική Αστυνομία δεν είναι ούτε μια στρατιωτική υπηρεσία, ούτε μια πολιτική δημόσια υπηρεσία. Είναι μια *sui generis* κατάσταση με ό,τι αυτό συνεπάγεται, όμως προσεγγίζοντας σχεδόν απολύτως τις δημόσιες υπηρεσίες. Είμαι βέβαιος ότι η επαφή αυτή και η συνεργασία μας θα αποδώσει πάρα πολύ. Θα μπει και σε μας ένα τέρας στην όποια αποξένωση. Θέλουμε να συμμετέχουμε και θα συμμετέχουμε στα ευρύτερα συνδικαλιστικά δρώμενα.

Και επειδή σήμερα μιλάμε για δυο θέματα που είναι και επίκαιρα, το ασφαλιστικό και η δημόσια διοίκηση, το όποιο κανάλι συνεργασίας και επαφών, θα το καθορίσει η ίδια η πραγματικότητα, διότι όπως γνωρίζετε, τουλάχιστον νομικά, αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε οργανική σύνδεση. Στην πορεία, λοιπόν και προϊόντος του χρόνου θα δούμε τι γίνεται».

Από την πλευρά της ΠΟΕΥΠΣ μίλησε ο Αχιλλέας Τζουβάρας, ο οποίος διευκρίνισε ότι οι πυροσβέστες είναι μέλη της ΑΔΕΔΥ από το 1996. «Λόγω των ιδιομορφιών του χώρου μας συνεργαζόμαστε με τα Σώματα Ασφαλείας, αν και διαφωνούμε με αυτόν τον χαρακτηρισμό», πρόσθεσε. «Θα 'θελα όμως να επισημάνω το θέμα της ενότητας στους δικούς μας χώρους. Το μεγαλύτερο όπλο της εξουσίας είναι το διαίρει και βασίλευε. Αυτό έχει εισχωρήσει βαθιά πριν αναγνωριστεί ο συνδικαλισμός στα Σώματα Ασφαλείας. Στην Πυροσβεστική υπάρχει ένα σωματείο αξιωματικών που αποδυναμώνει και διασπά το συνδικαλιστικό κίνημα. Έχουν γίνει πολλές προσπάθειες από την πλευρά μας να συνεννοηθούμε επιτέλους, βλέπω ότι δεν έχουν έρθει ούτε εδώ σήμερα. Κι εγώ αξιωματικός είμαι και εκπροσωπώ μια Ομοσπονδία που εκφράζει από τον αρχηγό μέχρι τον τελευταίο πυροσβέστη. Το άλλο σωματείο δεν δέχεται "κατώτερους" βαθμοφόρους. Έχουν κληθεί, λοιπόν, από την Ομοσπονδία μας και χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να το επισημάνει και σήμερα από αυτό το βήμα».

Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας των Λιμενικών Γιώργος Παναγόπουλος χαρακτήρισε με τη σειρά του ιστορική τη στιγμή που του δόθηκε η δυνατότητα να μιλήσει στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ. «Και τούτο γιατί η ένταξή μας στην ανώτατη δημοσιοϋπαλληλική συνομοσπονδία αποτελεί την κορύφωση, όπως είπε, μιας πορείας που ξεκίνησε πριν από δέκα τρία περίπου χρόνια, όταν γεννιόταν ο λιμενικός συνδικαλισμός και η ΠΕΠΑΣ, και που διαρκεί μέχρι τις μέρες μας. Στη διάρκεια της πορείας αυτής αναπτύχθηκαν σκληροί αγώνες, πολλά μέλη μας υπέστησαν διώξεις, υπήρξαν περίοδοι προσόδου, αλλά και οπισθοδρόμησης εξαιτίας διώξεων, όμως το τελικό “ταμείο” δεν μπορεί να θεωρηθεί απλώς θετικό, αλλά χωρίς αμφιβολία χαρακτηρίζεται σαν “συνδικαλιστική άνοιξη”. Η μεγάλη πλειοψηφία των μελών του Σώματος, από τους ανώτατους αξιωματικούς μέχρι τους λιμενοφύλακες είναι μέλη μας, ακόμα μεγαλύτερο είναι το κύρος της Ομοσπονδίας μας, η οποία με αγώνες, με τις δημιουργικές της προτάσεις και τις γενικότερες παρεμβάσεις της στα δρώμενα του Λιμενικού Σώματος, αποτελεί κεντρικό σημείο αναφοράς για κάθε λιμενικό.

Πιστεύουμε, συνέχισε ο ίδιος, ότι το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα ολοκληρώνεται σήμερα με την ένταξή μας, καθώς και με την ένταξη των αστυνομικών, με τους οποίους μας συνδέουν αναπόσπαστοι δεσμοί κοινών αγώνων και κοινής συνδικαλιστικής δράσης. Αλλά και εμείς ολοκληρωνόμαστε σαν λιμενικό συνδικαλιστικό κίνημα, εντασσόμενοι στη σκέπη της ΑΔΕΔΥ και αντλούμε κύρος από το κύρος της».

Στη συνέχεια ο Γιώργος Παναγόπουλος αναφέρθηκε στα προβλήματα του Λιμενικού Σώματος το οποίο, όπως είπε, πρέπει να μετεξελιχθεί σε ένα σύγχρονο Σώμα ώστε να καλύψει τις σύγχρονες ανάγκες (αστυνόμευση θαλασσών, προστασία περιβάλλοντος, ασφάλεια ναυσιπλοΐας, δίωξη εγκλήματος κ.λπ.). Στο σημείο αυτό επισήμανε ότι η Αστυνομία και το λιμενικό είναι δυο σώματα ξεκομμένα μεταξύ τους, από οργανωτικής και επιχειρησιακής πλευράς, ενώ θα έπρεπε να συνεργάζονται σε ημερήσια βάση.

Η Λεπτοκαρυά

Η Λεπτοκαρυά Περίας «κρύβει» τη δική της συνδικαλιστική ιστορία. Είναι μια πόλη που έχει φιλοξενήσει συνέδρια σταθμούς στην ιστορία της Ομοσπονδίας. Ως τέτοιο μπορεί να χαρακτηριστεί το 12ο συνέδριο που έγινε το τριήμερο 24-26 Απριλίου του 2001 με σύνθημα «Αγώνας για αξιοκρατία, ισονομία, δικαιοσύνη». Το συνέδριο ήταν εκλογολογιστικό. Οι εργασίες του είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον από κάθε άποψη καθώς συνέπεσαν με την 24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ για το ασφαλιστικό και οι σύνεδροι είχαν κάθε λόγο να αποτυπώσουν την ανησυχία τους και για το ασφαλιστικό μέλλον των αστυνομικών.

Στο συνέδριο μετείχαν οι αντιπρόσωποι από 50 Πρωτοβάθμιες οργανώσεις της χώρας (εκπροσώπησαν περίπου 30.000 εγγεγραμμένα μέλη), ενώ δεν επετράπη η συμμετοχή των αντιπροσώπων από τη Θεσσαλονίκη, λόγω του συνεχιζόμενου προβλήματος με τη λειτουργία δυο σωματείων).

Η νέα διοίκηση της Ομοσπονδίας, ελαφρά διαφοροποιημένη από την προηγούμενη σύνθεσή της, δεσμεύτηκε να συνεχίσει την ίδια δυναμική πολιτική, λειτουργώντας με σοβαρότητα, υπευθυνότητα και κυρίως με σύμπνοια. Όλες οι αποφάσεις του Συνεδρίου κατέληξαν, ύστερα από την επιβαλλόμενη συζήτηση, να είναι ομόφωνες, όπως επίσης και το τελικό ψήφισμα.

Η Εκτελεστική Γραμματεία διαμορφώθηκε ως εξής:

Πρόεδρος Δημήτρης Κυριαζίδης, αντιπρόεδροι Χρήστος Φωτόπουλος και Κώστας Αντωνίου, γενικός γραμματέας Κώστας Βουδούρης, ταμίας Απόστολος Ρίζου, οργανωτικός γραμματέας Ευάγγελος Μυλωνάς, γραμματέας δημοσίων και διεθνών σχέσεων Αντώνης Δαλκαφούνης και μέλη Γρηγόρης Βασιλάκος, Ιωάννης Μακρής και Ιωάννης Φούρκας. Στο διοικητικό συμβούλιο επίσης συμμετέχουν οι Γεώργιος Παπασιόμπας, Ιωάννης Τσαβδαρτζής, Χαρίλαος Ψωμάδης, Στέφανος Πλακίδας, Αθανάσιος Μαγουλάς, Παναγιώτης Σαπουνάκης, Δημήτρης Ντούμας, Κώστας Κωνσταντινόπουλος, Παναγιώτης Ζαρκής, Κώστας Ντούμας, Βασίλειος Σκορδάκης, Δήμος Γόγολος, Γεράσιμος Μπελεβώνης, Μιχάλης Τολίκας, Βασίλειος Βόβολης, Κώστας Πολιτίδης και Σταύρος Καπάτος.

Εκ μέρους της ΑΔΕΔΥ, στην οποία επανεντάχθηκε ένα χρόνο πριν η ΠΟΑΣΥ, χαιρετισμό απηύθυνε το μέλος της Ε.Γ. Δημήτρης Κίτσιος, ο οποίος διαβεβαίωσε τους συνέδρους για την αμέριστη στήριξη της ανωτάτης συνδικαλιστικής ένωσης των δημοσίων υπαλλήλων στον αγώνα των αστυνομικών και αναφέρθηκε στα ανοικτά ζητήματα της κοινωνικής ασφάλισης και της μισθολογικής πολιτικής. Έκανε, δε, λόγο για “γκρίζα σημεία” στο ασφαλιστικό και συνέστησε επαγρύπνηση.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, έχοντας για άλλη μια φορά κερδίσει την εμπιστοσύνη του συνεδρίου, ανέδειξε τη στρατηγική της Ομοσπονδίας και άσκησε κριτική στη διοίκηση, η οποία εγκαλούσε τους συνδικαλιστές, ότι με τη δημοσιοποίηση των κακώς κειμένων χαλάει την έξωθεν καλή εικόνα της Αστυνομίας. «Η άποψη αυτή κατά τη γνώμη μας όχι μόνο δεν ωφέλησε, αλλά έβλαψε και συνεχίζει να βλάπτει τον αστυνομικό Οργανισμό. Η Ομοσπονδία και οι πρωτοβάθμιες οργανώσεις βγήκαν αρκετά νωρίς προς την ελληνική κοινωνία και την έκαναν κοινόν στα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Η κοινωνία αντέδρασε θετικά και αποτελεί πλέον κοινή διαπίστωση ότι δεν στρέφεται κατά των αστυνομικών, ως υπαλλήλων και εργαζομένων, αλλά στρέφεται κατά της κεντρικής εξουσίας, η οποία βεβαίως ενοχλείται από την εξέλιξη αυτή», επισήμανε.

«Η έξοδος από την κρίση που μαστίζει χρόνια τώρα την Ελληνική Αστυνομία προϋποθέτει», όπως τονίστηκε στη συνέχεια από τον ίδιο, «την αλλαγή αντιλήψεων και νοοτροπίας, με την δημιουργία οράματος και με την καλλιέργεια πνεύματος εμπιστοσύνης, αξιοπιστίας, αξιοπρέπειας, αξιοκρατίας, αντικειμενικότητας, σταθερότητας, αποτελεσματικότητας και δημιουργικότητας.

Στη συνέχεια, αφού αναφέρθηκε στις προτάσεις της Ομοσπονδίας για την έξοδο από το τέλμα, σημείωσε ότι η δυσλειτουργία των υπηρεσιών έγκειται:

Στην άγνοια ή πλημμελή εκτίμηση των τοπικών αστυνομικών προβλημάτων.

Στον ανεπαρκή αστυνομικό σχεδιασμό και συντονισμό και στην έλλειψη διορατικότητας και επαγγελματικής αντιμετώπισης των αστυνομικών ζητημάτων.

Στο υποτονικό ενδιαφέρον και υπηρεσιακό ζήλο. Στην αδιαφορία και στη μειωμένη προσπάθεια.

Στην ανεπάρκεια ως προς την δημιουργία εκείνου του κλίματος για την απύπνιση του ζήλου των αστυνομικών, στην ανάπτυξη των ικανοτήτων και στην καλλιέργεια πνεύματος συναγωνισμού για μεγαλύτερη προσφορά (ανυπαρξία κινήτρων).

Στη μη ορθολογική αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού και των ελάχιστων, έστω, διαθέσιμων μέσων, κατασπαταλώντας όχι λίγες φορές αστυνομικές δυνάμεις, χωρίς οποιοδήποτε έλεγχο. Το κακό, δε, εντείνεται με την μη ορθή ή ανύπαρκτη καθοδήγηση και εποπτεία του προσωπικού και την παραμέληση του ανθρώπινου παράγοντα.

Στο υποβαθμισμένο ηθικό και κύρος.

Στη μη καλλιέργεια ενσυνείδητης πειθαρχίας.

«Στο σημείο αυτό», συνέχισε, «είναι αναγκαίο να αναφερθεί η ανυπαρξία των πόρων εκείνων υπέρ της Αστυνομίας στο πλαίσιο της αποδοτικότητας των προσφερομένων υπηρεσιών, έτσι, ώστε να είναι σε θέση να φέρει σε πέρας το δύσκολο έργο της. Εφόσον όμως δεν εκδηλώνεται πρακτικά προσπάθεια για,

την ανύψωση του αστυνομικού φρονήματος και κύρους

την αντιμετώπιση προς κάθε κατεύθυνση των κρουσμάτων διαφθοράς

την καθιέρωση αξιοκρατίας

την αντικειμενικότητα

τη διαφάνεια και την αξιοπιστία σε όλο το φάσμα των υπηρεσιακών δραστηριοτήτων, ματαιοπονούμε σε ό,τι αφορά την αναβάθμιση της λειτουργίας μας και είναι επόμενο η κρίση στο χώρο μας να συνεχίζεται, γεγονός που πρέπει να προβληματίζει όλους εκείνους που μπορούν, αλλά δεν θέλουν να οδηγήσουν τον οργανισμό σε μία υγιή πορεία, και τούτο κατ' εξοχήν αφορά τη Διοίκηση».

Οι κατακτήσεις

Στο 12ο συνέδριο έγινε εκτενής απολογισμός του έργου της Ομοσπονδίας. Το προεδρείο είχε προβεί σε δεκάδες παρεμβάσεις και συναντήσεις με τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων της αντιπολίτευσης, είχε συμμετάσχει σε ημερίδα για τα ζητήματα των τοπικών κοινωνιών και της εγκληματικότητας, ενώ αίσθηση είχαν προκαλέσει οι ανακοινώσεις για τα θέματα της τρομοκρατίας, της λαθρομετανάστευσης κ.λπ.

Εξάλλου, κατά τη διάρκεια του 2000 είχε δημοσιοποιηθεί και η εισήγηση για την επικινδυνότητα και το ανθυγιεινό του αστυνομικού επαγγέλματος, ένα αίτημα δεσπό-

ζον τα επόμενα χρόνια. Επίσης, είχε ενημερωθεί εγγράφως ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθήνας για την κατάθεση αγωγών διεκδίκησης του οικογενειακού επιδόματος, καταγγέλθηκε η συμπεριφορά της διοίκησης σε ορισμένους νομούς, ενώ ανακοινώθηκε και η αναστολή των σχέσεων της όποιας συνεργασίας υπήρχε τότε με τον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. Ιωάννη Γεωργακόπουλο, με το επιχείρημα ότι ακολουθούσε παρελκυστική τακτική και δεν προωθούσε με την ταχύτητα που έπρεπε προς υλοποίηση συγκεκριμένες αποφάσεις της πολιτικής ηγεσίας, όπως ήταν η θεσμοθέτηση του νέου ωραρίου, τα νυχτερινά και η αποζημίωση για τις αποσπάσεις.

Από την αλληλογραφία εκείνης της περιόδου προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι από το μικροσκόπιο της Εκτελεστικής Γραμματείας περνούσαν τα πάντα, κάθε μικρό και μεγάλο πρόβλημα που απασχολούσε τον αστυνομικό σε κάθε γωνιά της Ελλάδας. Από τα νυχτερινά και τα ρεπό, τις συνθήκες κράτησης και μεταγωγής των κρατουμένων, την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών, την επιδιόρθωση των οικημάτων, μέχρι τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εκπροσώπων των αστυνομικών, την επιδότηση αγοράς κατοικίας για όσους υπηρετούν σε παραμεθόριες περιοχές, την επιμόρφωση των συνδικαλιστών, τα οξυμμένα προβλήματα ορισμένων ασφαλιστικών ταμείων, τα συνταξιοδοτικά, η δυνατότητα των παιδιών των αστυνομικών να φιλοξενοούνται και σε ιδιωτικές κατασκηνώσεις, ενώ μέχρι το 2003 το δικαίωμα αυτό περιοριζόταν στην παιδική κατασκήνωση της Αστυνομίας, στον Άγιο Ανδρέα Αττικής και για πολλά άλλα ζητήματα.

Επιστέγασμα όλων αυτών των προσπαθειών ήταν η ικανοποίηση συγκεκριμένων αιτημάτων, γεγονός που αποδεικνύει ότι όταν η πολιτική ηγεσία έχει πράγματι τη βούληση να ασχοληθεί με τα προβλήματα, αναπόφευκτα αυτό αποβαίνει προς όφελος όλων.

Ειδικότερα, τροποποιήθηκε ο Κώδικας Μεταθέσεων στα σημεία που προκαλούσε προβλήματα, αυξήθηκε ο βασικός μισθός του Υ/Β από 188.500 σε 210.000 δραχμές, θεσμοθετήθηκαν οι μισθολογικές προαγωγές για όλη την κλίμακα της ιεραρχίας, με αποτέλεσμα να ανασταλεί προγραμματισμένη κινητοποίηση μέσα στο κατακαλόκαιρο του 2000 (24 Ιουλίου), η αμοιβή της νυχτερινής εργασίας με το σύστημα του ωρομισθίου ήταν πλέον γεγονός⁵⁹, η αποζημίωση του πενθημέρου αυξήθηκε από 7.000 σε 9.000 δραχμές, το επίδομα υψηλής ευθύνης αυξήθηκε κατά 10.000 δραχμές, υπήρξε ρύθμιση για την αναδρομική καταβολή του στεγαστικού επιδόματος της περιόδου 1988 -1989, ενώ προστέθηκε και η χορήγηση εκλογικού επιδόματος ύψους 160.000 δραχμών.

Όλο αυτό το διάστημα προωθήθηκαν σημαντικά μέτρα για τους συνταξιούχους, όπως ήταν οι διατάξεις περί αναπροσαρμογών των εφάπαξ και των ποσών των μερι-

59. Ειδικά για τα νυχτερινά, η ικανοποίηση αυτού του αιτήματος έστω και κατά τον τρόπο που εφαρμόστηκε (Νόμος 2873/2000), δεν μπορεί να υποτιμηθεί, καθώς ήταν μια διεκδίκηση που οι παλαιότεροι αστυνομικοί δεν μπορούσαν και να φανταστούν ότι θα γινόταν πράξη.

σμάτων. Πρέπει να επισημανθεί ιδιαίτερα η συμβολή του ταμία της Ομοσπονδίας Κώστα Αντωνίου με την επιμέλεια του οποίου συντάχθηκε και παρουσιάστηκε στο συνέδριο της Λεπτοκαρυάς ένα ενημερωτικό έντυπο για τις ισχύουσες διατάξεις του συνταξιοδοτικού – ασφαλιστικού συστήματος των αστυνομικών, αλλά και συνολικά να εκτιμηθεί η σημαντική του συμβολή στη διαμόρφωση των θέσεων και του οικονομικού μετώπου της Ομοσπονδίας.

Αξίζει ιδιαίτερης αναφοράς και η απόφαση των συμμετεχόντων στο 12ο συνέδριο της ΠΟΑΣΥ, πέρα από τον καθορισμό του διεκδικητικού πλαισίου, να συμβάλλουν στην οικοδόμηση ενός σχολικού συγκροτήματος στην Ουγκάντα, εισφέροντας εφάπαξ το ποσό των 200 δραχμών, αλλά και η απόφαση για την ίδρυση του Ινστιτούτου Αστυνομικών Μελετών, Επιμόρφωσης και Τεκμηρίωσης (IN.A.M.E.TE.).

Το Ινστιτούτο, ήταν ιδέα του Δημήτρη Κυριαζίδη που υλοποιήθηκε τον ίδιο χρόνο στην Αθήνα. Το Ινστιτούτο λειτουργεί με τη μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας και αποτελεί τον επιστημονικό βραχίονα ερευνών και τεκμηρίωσης της Ομοσπονδίας με κύρια αποστολή του τη διεξαγωγή επιστημονικών ερευνών και μελετών και την ανάλυση των αποτελεσμάτων τους στους τομείς ενδιαφέροντος της Ομοσπονδίας.

Το Ινστιτούτο στοχεύει να επεκτείνει τις δραστηριότητες κοινωνικής συνεργασίας, καθώς και το δίκτυο των συνεργασιών του σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο, ώστε να εκπληρώσει τον απώτερο σκοπό της ίδρυσής του: να αποβεί ένα ουσιαστικό, πρακτικό και χρήσιμο εργαλείο στα χέρια όλων των μελών της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, που θα υποστηρίζει και θα υλοποιεί το δικαίωμα τους στον εκσυγχρονισμό, στην εκπαίδευση, στις καλύτερες εργασιακές συνθήκες.

Βασικός σκοπός του είναι η αναβάθμιση και ο εκσυγχρονισμός του ρόλου και της αποστολής του Οργανισμού της Ελληνικής Αστυνομίας, η ανάπτυξη του συνδικαλισμού, η ποιοτική βελτίωση των σχέσεων αστυνομικού-πολίτη και η μεταφορά στην ελληνική πραγματικότητα βέλτιστων πρακτικών και νέων οργανωτικών σχημάτων από άλλες χώρες. Παράλληλα, το IN.A.M.E.TE. επιδιώκει την οργάνωση ενός συστηματικού προγράμματος συνεχούς συνδικαλιστικής επιμόρφωσης και προσαρμογής των συνδικαλιστικών στελεχών στα δεδομένα και τις απαιτήσεις της εποχής. Βασικό στόχο αποτελεί και ο σχεδιασμός προγραμμάτων επαγγελματικής κατάρτισης και ενημέρωσης σε κλαδικό, εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο.

Οι τομείς της υγιεινής και ασφάλειας και της ισότητας στην εργασία σε επίπεδο μελέτης, έρευνας, ενημέρωσης αλλά και πρακτικής εφαρμογής μέσα από προτάσεις που αφορούν στο κανονιστικό πλαίσιο συνιστά επίσης ένα βασικό πεδίο δράσης του Ινστιτούτου.

Παράλληλα, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην ανάπτυξη ενός συνεχούς κοινωνικού διαλόγου ώστε τα παραπάνω θέματα να τίθενται σε ανοιχτή συζήτηση τόσο με το σύνολο των εργαζομένων όσο και με τους πολίτες. Για τη διεξαγωγή του διαλόγου αυτού έχει υιοθετηθεί η χρήση νέων τεχνολογιών ώστε μέσω διαδικτύου να επιτυγχάνεται η ευρύτερη δυνατή συμμετοχή του κοινού.

Τα μέσα που χρησιμοποιεί το Ινστιτούτο για την επίτευξη και υλοποίηση των στόχων του είναι κυρίως τα εξής:

- εκπόνηση εξειδικευμένων μελετών σε εθνικό και υπερεθνικό επίπεδο,
- συμμετοχή σε εθνικά και ευρωπαϊκά συγχρηματοδοτούμενα προγράμματα
- διοργάνωση ημερίδων για τη διάδοση των πορισμάτων των εργασιών του,
- συναντήσεις εργασίας με εθνικούς φορείς χάραξης πολιτικής,
- διοργάνωση εκπαιδευτικών σεμιναρίων,
- έκδοση ειδικού ενημερωτικού εντύπου.

Το Ινστιτούτο εκτός από το διοικητικό συμβούλιο απαρτίζεται και από τη Διαρκή Επιστημονική Επιτροπή, μέλη της οποίας είναι εξέχουσες προσωπικότητες του εργασιακού, οικονομικού, νομικού, ιατρικού και πανεπιστημιακού χώρου. Επιπλέον, υπάρχει συνεργασία με εξειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό προερχόμενο από την πανεπιστημιακή κοινότητα και το οποίο παρέχει υψηλού επιπέδου υπηρεσίες σε επιστημονικό αλλά και τεχνοκρατικό όταν απαιτείται, επίπεδο.

Για την υλοποίηση έργων στα πλαίσια ευρωπαϊκών και εθνικών προγραμμάτων έχει αναπτυχθεί συνεργασία με ένα δίκτυο από εθνικούς και ευρωπαϊκούς φορείς (ινστιτούτα, οργανισμούς αστυνομίας, πανεπιστήμια, κρατικούς φορείς, κλπ.) οι οποίοι δραστηριοποιούνται σε αντίστοιχους τομείς.

Σχηματικά οι τομείς δράσης του Ινστιτούτου θα μπορούσαν να συνοψισθούν ως εξής:

- Ποιότητα Υπηρεσιών προς τον Πολίτη (ικανοποίηση πολιτών, κοινωνικός διάλογος).
- Συνδικαλιστική εκπαίδευση.
- Εγκληματικότητα (αποτελεσματική αντιμετώπιση, τάσεις, διεθνείς πρακτικές).
- Υποστήριξη και προστασία θυμάτων βίας.
- Νέες τεχνολογίες για τα Σώματα Ασφαλείας (προστασία αστυνομικών).
- Υγιεινή και ασφάλεια στην εργασία (κανονιστικό πλαίσιο, σχέδια υλοποίησης βέλτιστων πρακτικών).
- Ισότητα στην εργασία (καταπολέμηση κάθε είδους διακρίσεων).

Το ασφαλιστικό

Ιδιαίτερης, επίσης, μνείας χρήζει ο τρόπος με τον οποίο χειρίστηκε η Ομοσπονδία την τακτική της τότε κυβέρνησης για την επίλυση του ασφαλιστικού, λαμβάνοντας υπόψη τις επίμονες δηλώσεις των κυβερνητικών παραγόντων ότι «το ασφαλιστικό δεν αφορά τους ένστολους». Το διοικητικό συμβούλιο και το Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας κατά τη συνεδρίαση της 9ης Μαΐου 2001, ένα μόλις μήνα μετά το συνέδριο, μετά από διεξοδική συζήτηση, τόνισαν ότι η θέση της κυβέρνησης, όπως αυτή απορρέει από επίσημο κείμενο του υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων “Ειδικότερες

Διευκρινίσεις για την πρόταση Ασφαλιστικής μεταρρύθμισης” και πιο συγκεκριμένα στο κεφάλαιο Ε’ (ποιους αφορά η πρόταση μεταρρύθμισης) δεν αφήνει περιθώρια ότι το ασφαλιστικό θίγει και τους εργαζόμενους αστυνομικούς, καθόσον καταλήγει με την φράση “Κάποιες από τις προτεινόμενες ρυθμίσεις δεν θα έχουν εφαρμογή σε ορισμένους ασφαλιστικούς οργανισμούς λόγω των ιδιοτεροτήτων τους (ΟΓΑ , Ένστολοι κ.λπ.).

Το ερώτημα επομένως που έμπαινε, ήταν ποιες είναι οι ρυθμίσεις που δεν έχουν εφαρμογή για τους αστυνομικούς; *«Ενδεχόμενα π.χ. να μην είναι τα όρια ηλικίας, αλλά να είναι ο τρόπος υπολογισμού της σύνταξης κ.ο.κ. Ως εκ τούτου οφείλουμε, με τους λοιπούς εργαζόμενους να είμαστε σε εγρήγορση, τονίζοντας με κάθε έμφαση ότι οι αστυνομικοί δεν πρόκειται να δεχθούν την αποψίλωση των ήδη αποψιλωμένων συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, δεδομένου ότι είναι υποχρεωμένοι να εφαρμόζουν ιδιαίτερο εργασιακό καθεστώς και μάλιστα κάτω από αντίξοες συνθήκες και προϋποθέσεις (ωράριο, κίνδυνος εργασίας κ.λπ.)»*, τονίζοταν σε σχετική ανακοίνωση.

Έτσι, στις 17 Μαΐου 2001, οι αντιπροσωπείες του συνδικαλιστικού κινήματος των Σωμάτων Ασφαλείας έδωσαν δυναμικό παρών στη συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στο Πεδίον του Άρεως και στην πορεία που ακολούθησε ως τη Βουλή. αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί από όλη την Ελλάδα για πρώτη φορά “χρωμάτισαν” με τις στολές τους την εκδήλωση διαμαρτυρίας που διοργανώθηκε από την ΑΔΕΔΥ και την ΓΣΕΕ. Κάτω από το κεντρικό πανό των Ομοσπονδιών “περμενουμε καλύτερα, όχι χειρότερα” οι ένστολοι συνδικαλιστές πορεύτηκαν ως τη βουλή, αποσπώντας τα χειροκροτήματα των άλλων εργαζόμενων.

Η ένστολη συμμετοχή της ΠΟΑΣΥ στη συγκέντρωση προκάλεσε τις δημόσιες ευχαριστίες των συνδικαλιστών της ΑΔΕΔΥ και της ΓΣΕΕ, ενώ στιγμιότυπα από την πορεία έκαναν το γύρο του κόσμου μέσω των ειδησεογραφικών πρακτορείων και των τηλεοπτικών δικτύων.

Μεγάλη συγκέντρωση πραγματοποιείται και στη Λαμία στις 5 Ιουλίου 2001 από τα διοικητικά συμβούλια της Βοιωτίας, Ευβοίας, Ευρυτανίας, Φθιώτιδας και Φωκίδας με βασικό σύνθημα απαλλάξτε την αστυνομία από τα πάρεργα. Οι αστυνομικοί ξεσηκώνονται ζητώντας απεμπλοκή από τη φρουρηση των φυλακών, αφού το αίτημά τους έχει υποβληθεί από παλιά, χωρίς αποτέλεσμα. Ο Νόμος 2836/2000 που προβλέπει προσλήψεις ειδικού προσωπικού για τις φυλακές παραμένει ανεκτέλεστος. Οι Ενώσεις ζητούν επίσης αναδιάρθρωση υπηρεσιών, διασφάλιση του ωραρίου, αποζημίωση και εξασφάλιση αξιοπρεπούς διαβίωσης των αποσπασμένων στη φύλαξη των φυλακών.

Το 2001 στιγματίζεται επίσης με τις εγκληματικές δραστηριότητες του δραπέτη Κώστα Πάσσαρη και την επιχειρησιακή ανεπάρκεια της Ελληνικής Αστυνομία. Το νέο φιάσκο της αποτυχημένης επιχειρήσης για τη σύλληψή του οδηγεί στην παραίτηση (2 Αυγούστου 2001) τον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. Ιωάννη Γεωργακόπουλο, με τον

οποίο η Ομοσπονδία είχε αναστείλει τη συνεργασία της, (λόγω των προσκομιμάτων που δημιουργούσε στην προώθηση ζητημάτων) και θέτει στο τραπέζι μετ' επιτάσεως το χρονίζον πρόβλημα της ανάδειξης της ηγεσίας με αδιαφανείς και μη αξιοκρατικές διαδικασίες.

Τα ηγία της ΕΛ.ΑΣ. αναλαμβάνει ο Φώτης Νασιάκος, και η ΠΟΑΣΥ σπεύδει να υπενθυμίσει στο νέο αρχηγό και στον υπουργό Δημόσιας Τάξης φυσικά, τις προτάσεις της για ένα σύγχρονο σύστημα ανάδειξης των στελεχών του Σώματος. Καταθέτει, δε, εκ νέου το διεκδικητικό της πλαίσιο. Αιτήματα που κυριαρχούν είναι η επέκταση των διατάξεων του νόμου περί τρομοκρατίας, ώστε να διασφαλίζονται και οι οικογένειες των αστυνομικών παθόντων εν ώρα υπηρεσίας, η αποδέσμευση αστυνομικών από τη φύλαξη των γηπέδων, η αναθεώρηση του πειθαρχικού δικαίου, οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας, η θεσμοθέτηση του επαγγέλματος, ως επικίνδυνου, αλλά και συγκεκριμένη πρόταση για τις μισθολογικές προαγωγές, καθώς ήδη έχει συγκροτηθεί στο Αρχηγείο μια υπηρεσιακή επιτροπή στην οποία συμμετέχει και εκπρόσωπός της. Η Ομοσπονδία στόχευε με αυτήν της την πρόταση στην άρση των αδικιών που είχαν προκληθεί από άλλη ρύθμιση, η οποία εξαιρούσε τους ανθυπαστυνόμους, και τους αξιωματικούς εκ των ΤΕΜΑ.

Επειδή ο χρόνος κυλά σε βάρος του αστυνομικού προσωπικού, η Ομοσπονδία μέσα στο καλοκαίρι (25 Σεπτεμβρίου 2001) μετά από μια μαραθώνια συνεδρίαση του Γενικού της Συμβουλίου και αφού για μια ακόμα φορά έχει συναντηθεί με τον Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, αποφασίζει να πραγματοποιήσει συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε όλη την Ελλάδα. Αρχίζοντας από την Αθήνα στις 8 Οκτωβρίου και κλείνοντας τον κύκλο των κινητοποιήσεων πάλι στην Αθήνα, συν γυναιξί και τέκνοις αυτή τη φορά, κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού στις 18 Δεκεμβρίου 2001. Οι άλλες συγκεντρώσεις που ανακοινώθηκαν ήταν για τις πόλεις Κομοτηνή, Λάρισα, Τρίπολη, Κοζάνη, Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Λαμία και Χανιά.

Η Ομοσπονδία κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης του Γενικού Συμβουλίου, επανέλαβε ότι εξάντλησε όλα τα περιθώρια του διαλόγου και τους πρώτους μήνες του έτους αρκέστηκε στην τακτική των καταγγελιών, λαμβάνοντας υπόψη της και το «εφικτά υλοποίησιμο» των αιτημάτων της, γνωρίζοντας τι συμβαίνει γύρω της, σε άλλους κλάδους εργαζομένων. Μετά από τόσους μήνες και αφού είχε αναστείλει μερικώς τις κινητοποιήσεις, λόγω συγκεκριμένων δεσμεύσεων, ήταν αναπόφευκτο να προχωρήσει στην τακτική των δυναμικών κινητοποιήσεων, με την πραγματοποίηση ένστολων συγκεντρώσεων, τόσο περιφερειακών, όσο και πανελλαδικών. Μάλιστα, με ανακοίνωσή της, στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, εξηγώντας τους λόγους (μη τήρηση των δεσμεύσεων) που την οδηγούσαν στο δρόμο των κινητοποιήσεων, ανέφερε, ότι «η Ομοσπονδία οφείλει να ζητήσει συγγνώμη για το λόγο αυτό από όλους τους αστυνομικούς της χώρας, γιατί κακά τα ψέματα, όλοι, ακόμα και οι ελάχιστοι μη ενταγμένοι στις τάξεις της, απ' αυτήν αναμένουν την όποια πρόοδο των βασικών αποδεκτών και δίκαιων κατά τα άλλα αιτημάτων»

Η τραγική ειρωνεία είναι ότι η Ομοσπονδία είχε τυπώσει ειδικά φυλλάδια για ενημέρωση των πολιτών με το χαρακτηριστικό τίτλο «Ασφαλής αστυνομικός, περισσότερο ασφαλής ο πολίτης», τα οποία αποκτούσαν μεγαλύτερη αξία, λόγω και των τραγικών γεγονότων της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, με τα πολλαπλά τρομοκρατικά χτυπήματα στις ΗΠΑ. Η «ασύμμετρη απειλή», όπως ονομάστηκε η νέα μορφή τρομοκρατικών επιθέσεων, ανέδειξε τη γύμνια των υπηρεσιών ασφαλείας διεθνώς και προκάλεσε εύλογο προβληματισμό και στο εσωτερικό της χώρας μας για την ετοιμότητα των δικών μας υπηρεσιών.

Η ετοιμότητα της ΠΟΑΣΥ ήταν πάντως δεδομένη και κατά τη συνεδρίαση του Γενικού Συμβουλίου της 25ης Σεπτεμβρίου 2001, έγινε ιδιαίτερη αναφορά στην κρισιμότητα των διεθνών περιστάσεων και υπερτονίστηκε η αδικαιολόγητη καθυστέρηση της πολιτικής ηγεσίας στην εκπλήρωση των δεσμεύσεών της.

Η πρώτη προγραμματισμένη συγκέντρωση στην Αθήνα, στις 8 Οκτωβρίου, ματαιώθηκε, λόγω των εκτάκτων μέτρων που εφαρμόστηκαν διεθνώς, μετά την έναρξη του πολέμου των ΗΠΑ κατά του Αφγανιστάν, όπου σύμφωνα με τις μυστικές αμερικανικές υπηρεσίες βρισκόταν το κρησφύγετο του Μπιν Λάντεν.

Την ίδια ημέρα, όμως, το προεδρείο της Ομοσπονδίας συναντήθηκε εκτάκτως με τον Μιχάλη Χρυσοχοϊδή και ζήτησε ενδελεχή ενημέρωση για την τύχη των αιτημάτων που είχαν συζητηθεί σε προηγούμενες συναντήσεις τους.

Το προεδρείο αποχώρησε από το υπουργείο με άδεια χέρια και η Ομοσπονδία έβαλε μπρος τις μηχανές της για την επιτυχία των αγωνιστικών της κινητοποιήσεων, αναδιαμορφώνοντας και το πρόγραμμα των κινητοποιήσεων.

Στην επαρχία οι διαδηλώσεις με τους πυροσβέστες και τους λιμενικούς είχαν τρομερή επιτυχία. Προσέθεσαν ανυπολόγιστη προστιθέμενη αξία στη δυναμική της Ομοσπονδίας και εκ του αποτελέσματος κρίνοντας, μετά βεβαιότητας μπορούμε να πούμε ότι ήταν καθοριστικές για την επίλυση συγκεκριμένων αιτημάτων.

«Δεν υποχωρούμε αν δεν δικαιωθούμε», διαδήλωναν οι ένστολοι απ' άκρου εις άκρον της Ελλάδας, έχοντας εξασφαλίσει την καθολική συμπαράσταση των πολιτών. Βεβαίως, τα στελέχη της Ομοσπονδίας δεν παραλείπουν να επισημαίνουν στις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και την προσωπική ευθύνη των αστυνομικών σε ό,τι αφορά την υπηρεσιακή τους απόδοση, αλλά και τις τεράστιες ευθύνες της διοίκησης, που εξακολουθεί περί άλλων να τυρβάζει.

Το ίδιο δυναμισμό έχει και η αναβληθείσα κινητοποίηση της Αθήνας, η οποία πραγματοποιείται στις 9 Νοεμβρίου 2001. Πρόκειται για μια ανεπανάληπτη 24ωρη παρουσία έξω από το κοινοβούλιο, όλων των Ομοσπονδιών, με κεντρικό σύνθημα «χειροπόδαρα δεμένοι στα προβλήματα, λύσεις τώρα». Χαρακτηριστικό στιγμιότυπο οι τρεις πρόεδροι, δεμένοι με τις χειροπέδες, την ώρα προσέλευσης στο Κοινοβούλιο του Πρωθυπουργού Κώστα Σημίτη.

Οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών συναντώνται την ίδια ημέρα με τον πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας και αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης Κώστα Καραμανλή, καθώς και με εκπροσώπους των άλλων κομμάτων, ενώ προαναγγέλλουν και επέκταση των κινητοποιήσεών τους εκτός Ελλάδας, στην έδρα του Ευρωκοινοβουλίου στις Βρυξέλλες.

Η τακτική των Ομοσπονδιών φέρνει σε ένα βαθμό τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Η κυβέρνηση ένωσε ζεστή την ανάσα των συνδικαλιστών και έσπευσε να καλύψει το χαμένο έδαφος, υπό την πίεση των προγραμματισμένων συναντήσεων των προέδρων των Ομοσπονδιών των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας κ.κ. Κυριαζίδη, Τζουβάρα και Παναγόπουλου με τους ευρωβουλευτές στο Βέλγιο, στις 6 Δεκεμβρίου 2001.

Πριν αναχωρήσει η αντιπροσωπεία, ενημερώνονται από τον υπουργό ότι επιτέλους έχει κλείσει το θέμα του κανονισμού για το ωράριο εργασίας των αστυνομικών (προεδρικό διάταγμα 394 της 3^{ης} Δεκεμβρίου 2001), αλλά και αυτό της άμεσης αποζημίωσης των αστυνομικών που μετακινούνται με απόσπαση.

Η προσπάθεια της ΠΟΑΣΥ για να θεσμοθετηθεί ένα ανθρώπινο ωράριο πολεμήθηκε, όσο κανένα άλλο μέτρο και πέρασε από πολλά κύματα για να γίνει σήμερα θεσμός. Από το σημαντικό αυτό νομοθέτημα, ξεχωρίζουμε τα άρθρα που αφορούν:

Α) Τη διευθέτηση των ωρών εργασίας εβδομαδιαίως κατά την εκτέλεση εξωτερικής ή εσωτερικής υπηρεσίας σε αλλαγές 24ωρης ή 16ωρης ή 12ωρης ή 8ωρης βάσης.

Β) Την αυτοδίκαιη χρήση των οφειλόμενων ημερήσιων αναπαύσεων.

Γ) Το ωράριο εργασίας στους αστυνομικούς σταθμούς (για όσους δεν είχαν καταρτηθεί ακόμα).

Δ) Την υποχρεωτική ανακοίνωση της υπηρεσίας της επομένης ημέρας μέχρι την 14.00 ώρα της προηγούμενης, χωρίς δυνατότητα μεταβολής. Ειδικά η ανακοίνωση της υπηρεσίας για τις αργίες και την επομένη εργάσιμη αυτών μέρα, γίνεται υποχρεωτικά μέχρι την 14.00 ώρα της προηγούμενης εργάσιμης ημέρας και για το Σάββατο, Κυριακή και Δευτέρα μέχρι την 14.00 της Παρασκευής. Η υπηρεσία αστυνομικών μέτρων για γνωστές συναθροίσεις και συγκεντρώσεις διατάσσεται από τις Υπηρεσίες επιπέδου Διεύθυνσης και άνω, τουλάχιστον δύο ημέρες πριν την πραγματοποίησή τους.

Ε) Την μη δυνατότητα διάθεσης σε εκτέλεση νέας υπηρεσίας τις επόμενες δεκαέξι ώρες από την λήξη της αλλαγής 8ωρης βάσης.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. αντιστράτηγος Φώτης Νασιάκος αναγκάστηκε να εκδώσει εγκύκλιο, προειδοποιώντας τους διοικούντες ότι ενόψει της εφαρμογής του νέου ωραρίου, πρέπει να δώσουν έγκαιρα τα οφειλόμενα ρεπό, διότι με την αυτεπάγγελτη λήψη αυτών, ενδεχομένως να δημιουργηθούν προβλήματα.

Η δεύτερη σημαντική κατάκτηση αφορά τα οδοιπορικά και λοιπά έξοδα και την εκπαιδευτική αποζημίωση του αστυνομικού προσωπικού (υπ' αριθμόν 8008/1/539 από

4-12-2001 Κοινή απόφαση Υπουργών Οικονομικών και Δημόσιας Τάξης). Στο εξής, θα υπάρχει αποζημίωση για κάθε ημέρα μετακίνησης, είτε αυτή είναι απόσπαση, είτε αυτή είναι εκπαίδευση. Για την αντιμετώπιση των δαπανών μετακίνησης προκαταβάλλονται ανάλογα χρηματικά ποσά, το ύψος των οποίων δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το 50% του συνολικού ποσού αποζημίωσης και ανώτερο των τριών (3) μηνιαίων μισθών για τον καθένα.

Οι κατακτήσεις αυτές έρχονται βεβαίως με μεγάλη καθυστέρηση και έτσι εξηγείται και η αταλάντευτη στάση των Ομοσπονδιών στη διεκδίκηση των υπολοίπων αιτημάτων σε συνδυασμό με αυτά που γεννά η ίδια η βασανιστική αστυνομική πραγματικότητα (θύματα καθήκοντος κ.λπ.). Έτσι, πραγματοποιείται κανονικά στις Βρυξέλλες η συνάντηση με Έλληνες και ξένους Ευρωβουλευτές από ολιγομελή αντιπροσωπεία και όχι με απεσταλμένους και των πρωτοβαθμίων οργανώσεων. Στο Ευρωκοινοβούλιο κατατέθηκε σχετική αναφορά – καταγγελία για τη μη θέσπιση διατάξεων που να διασφαλίζουν τα θύματα του καθήκοντος καθώς και για τη μη ύπαρξη κανόνων υγιεινής και ασφάλειας.

Η αναφορά πήρε σειρά να συζητηθεί το Μάρτιο του 2002, παρουσία των εκπροσώπων των Ομοσπονδιών, όπως ανέφερε ο πρόεδρος αναφορών - καταγγελιών του ευρωκοινοβουλίου Gemeli Vitaliano. Ο ίδιος, ύστερα από μια διεξοδική πολύωρη συζήτηση πείστηκε για το δίκαιο των αιτημάτων σε ότι αφορά ιδιαίτερα το επικίνδυνο και ανθυγιεινό της εργασίας, την υπερωριακή αποζημίωση, την διασφάλιση όρων υγιεινής στους χώρους εργασίας και την εκπροσώπηση στα υπηρεσιακά συμβούλια, καθ' όσον υπάρχουν αντίστοιχες κοινοτικές οδηγίες που είναι υποχρεωτικές και για τη χώρα μας.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2001, η κοινή αντιπροσωπεία πραγματοποίησε συνάντηση και με την πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Fonten Nicole, η δε πολύωρη συζήτηση με τον διευθυντή της Riccardo Ribera D' Alcala είχε ως αποτέλεσμα να κάνει και αυτός αποδεκτή κατ' αρχήν την αναφορά - καταγγελία, συμφωνώντας και ενισχύοντας την θέση του προέδρου αναφορών - καταγγελιών.

Την ίδια ημέρα η αντιπροσωπεία αφού ήρθε σε συνεννόηση με την Ελληνίδα επίτροπο Άννα Διαμαντοπούλου συναντήθηκε με τον Δ/ντή της Γεράσιμο Ζοριπά, καθόσον η ίδια βρισκόταν στην Κύπρο.

Κι ενώ οι Ομοσπονδίες ετοιμάζονται για την τελευταία κινητοποίηση της χρονιάς, όπως είχαν ανακοινώσει (18 Δεκεμβρίου 2001), το οικονομικό επιτελείο ανακοινώνει ότι αποδέχεται το αίτημα για την άρση των μισθολογικών αδικιών.

Απ' ότι φαίνεται, καθοριστική ήταν η παρέμβαση και μάλιστα μια ημέρα πριν από την προγραμματισμένη συγκέντρωση της Αθήνας, του ίδιου του γραμματέα του ΠΑΣΟΚ Κώστα Λαλιώτη, ώστε να βελτιωθούν οι μισθοί, μέσω του συστήματος των μισθολογικών διαβαθμίσεων.

Οι υπουργοί Οικονομικών και Δημόσιας Τάξης υπέγραψαν, εξάλλου, την κοινή

απόφαση για τα οδοιπορικά και για την εκπαιδευτική αποζημίωση του αστυνομικού προσωπικού.

Η προσπάθεια, επίσης, να πεισθεί η πολιτεία για την διασφάλιση των αστυνομικών και των οικογενειών τους που χάνουν την ζωή τους ή τραυματίζονται κατά την αντιμετώπιση του οργανωμένου και μη εγκλήματος, έφερε καρπούς, καθόσον η αρνητική αρχική θέση του υπουργείου Οικονομικών, μεταβλήθηκε.

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Μιχάλης Χρυσοχοϊδης με επιστολή του ενημέρωσε την Ομοσπονδία ότι μέχρι το Μάρτιο του 2002 θα έχει προωθηθεί δέσμη μέτρων, τονίζοντας ότι «οι διαστάσεις που έχει λάβει το φαινόμενο της τρομοκρατίας και το οργανωμένο έγκλημα τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, ανάγκασαν το νομοθέτη να ψηφίσει ειδικούς νόμους περί απονομής και παροχής βοήθειας σε θέματα τρομοκρατίας (Ν. 1897/1990) και προστασίας παθόντων από βίαιο συμβάν και θύματα τρομοκρατικών επιθέσεων (Ν. 1977/1991).

Έτσι συμφωνήθηκε μέχρι 31/3/2002 να θεσμοθετηθεί νομικό πλαίσιο που να εξασφαλίζει:

Α) Πλήρη σύνταξη στην οικογένεια αυτού που χάνει τη ζωή του, ανεξάρτητα από χρόνια υπηρεσίας που είχε και στον καταληκτικό βαθμό που θα έφτανε.

Β) Πλήρη κάλυψη όλων των δαπανών που απαιτούνται για την αποκατάσταση ή βελτίωση της υγείας του τραυματισθέντα, σε νοσηλευτικά ιδρύματα της χώρας ή του εξωτερικού και την αντίστοιχη χορήγηση του επιδόματος αναπηρίας, διατηρώντας τον στην ενέργεια, εφόσον του επιτρέπει η κατάσταση της υγείας του, με πλήρεις αποδοχές.

Γ) Χορήγηση των αντιστοιχών εφάπαξ που προβλέπονται από τις διατάξεις «περί τρομοκρατίας» σε περίπτωση θανάτου.

Δ) Άμεση πρόσληψη μέλους της οικογένειάς του στο πολιτικό προσωπικό του Υ.Δ.Τ., εφόσον έχει τα τυπικά προβλεπόμενα προσόντα.

Ε) Υπαγωγή στις ευεργετικές διατάξεις για την καθ' υπέρβαση εισαγωγή στις αστυνομικές σχολές τέκνων του θανόντος από βίαιο συμβάν κατά την αντιμετώπιση του οργανωμένου ή μη εγκλήματος.

Στ) Διερεύνηση και άλλων τρόπων βελτίωσης των αρνητικών για τον παθόντα αστυνομικό επιπτώσεων.

Με το νομικό αυτό πλαίσιο η κυβέρνηση έμπρακτα αποδεικνύει ότι δεν απαιτεί μόνο θυσίες από τον αστυνομικό και έκθεση της σωματικής του ακεραιότητας ή και της ζωής του σε κίνδυνο, αλλά τον καθιστά πρώτα και κύρια ασφαλή, τον απαλλάσσει από το άγχος της αβεβαιότητας της επόμενης ημέρας και τον οπλίζει με αυτοπεποίθηση και σιγουριά. Επίσης διατρανώνει με τον πλέον επίσημο τρόπο ότι στέκεται δίπλα του άμεσος αρωγός στο δύσκολο και επικίνδυνο έργο του. Προσωπικά δε, είμαι στη διάθεσή σας να συζητήσουμε όποια άλλη εποικοδομητική πρόταση προς την κατεύθυνση αυτή και να τη μεταφέρω στην κυβέρνηση για υλοποίηση».

Η Ομοσπονδία με σοβαρότητα και υπευθυνότητα, μετά από συλλογική απόφαση των οργάνων της, επισήμανε ότι θεωρούσε ικανοποιητική τη θέση του υπουργού Δημόσιας Τάξης και θα ανέμενε την υλοποίηση των δεσμεύσεών του ως τον Απρίλιο του 2002.

Η επόμενη χρονιά, το 2002, βρίσκει την Ομοσπονδία να δίνει τις πρώτες μάχες για την εφαρμογή του νέου κανονισμού εργασίας, καθώς εκ μέρους της διοίκησης δεν έγινε αποδεκτός.

Η Ομοσπονδία, επίσης, εξακολουθεί να αγωνίζεται για την υλοποίηση των δεσμεύσεων των υπουργών της κυβέρνησης:

Άρση των μισθολογικών αδικιών, αποζημίωση για την απασχόληση στα γήπεδα, αυτεπάγγελτη αποστρατεία με τη συμπλήρωση 35 ετών υπηρεσίας, αναμόρφωση πειθαρχικού δικαίου, νέο πλαίσιο χρήσης των υπηρεσιακών όπλων, επέκταση των ευρωγενικών διατάξεων που ισχύουν για τα θύματα της τρομοκρατίας και σε όσους αστυνομικούς πέφτουν θύματα εν ώρα υπηρεσίας, αποδέσμευση από τις φυλακές και άλλα.

Για το τελευταίο αίτημα, στις 22 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε κοινή συνάντηση στη Λιβαδειά όλων των προέδρων των σωματείων της Στερεάς Ελλάδας, ενώ την 1η Φεβρουαρίου το διοικητικό συμβούλιο της ΠΟΑΣΥ έκανε παράσταση διαμαρτυρίας στις Φυλακές Κορυδαλλού και στο υπουργείο Δικαιοσύνης, όπου αντιπροσωπεία με επικεφαλής τον πρόεδρο συναντήθηκε με τον γενικό γραμματέα του υπουργείου Πρ. Ασημάκη. Σημειώτεον ότι με βάση το Νόμο 2721/1999 έπρεπε να έχει αναλάβει από το 2000 τη φύλαξη όλων των σωφρονιστικών καταστημάτων Ειδική υπηρεσία φρούρησης, με τη σταδιακή αποδέσμευση των αστυνομικών, ώστε να ενισχυθεί η πραγματική αστυνόμευση και ο τομέας της ασφάλειας.

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Μιχάλης Χρυσοχοϊδης προσέρχεται στο πρώτο Γενικό Διοικητικό⁶⁰ της Ομοσπονδίας (12 Φεβρουαρίου 2002) για το νέο έτος. Με αφορμή την κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας, παρουσιάζεται, ένα συλλεκτικό ημερολόγιο με ανεπανάληπτες στιγμές του ελληνικού κινηματογράφου, όπου αξέχαστοι ηθοποιοί είχαν υποδυθεί διάφορους ρόλους αστυνομικών. Παρόντες, ο γιος του αξέχαστου ηθοποιού Λάμπρου Κωνσταντάρρα Δημήτρης, και ο Δημήτρης Μούτσιος, ως εκπρόσωπος του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Ελλήνων Ηθοποιών με την άδεια του οποίου κατέστη δυνατή η έκδοση του ημερολογίου.

Στο Γενικό Συμβούλιο, παρουσιάστηκε επίσης η πολυσέλιδη έρευνα για την αναδιάρθρωση της Αστυνομίας, η οποία είχε γίνει κατά παραγγελία της Ομοσπονδίας, από το 2001, από τον Τομέα Εγκληματολογίας του Τμήματος Κοινωνιολογίας του

60. Είναι παγιωμένη τακτική της Ομοσπονδίας, αρχές κάθε έτους να συγκαλεί σε συνεδρίαση τους εκπροσώπους όλων των πρωτοβαθμίων οργανώσεών τους, ώστε να γίνεται απολογισμός πεπραγμένων και να καθορίζεται το αγωνιστικό πλαίσιο της χρονιάς, σε συνέχεια των αποφάσεων του ετήσιου συνεδρίου της.

Παντείου Πανεπιστημίου⁶¹, ένα χρήσιμο εργαλείο το οποίο ουδόλως ελήφθη υπόψιν από τη διοίκηση της Αστυνομίας ακόμα ως και σήμερα (2008). Η ιστορία της αναδιάρθρωσης αποτελούσε δέσμευση των κυβερνήσεων τουλάχιστον μιας πενταετίας πριν, αλλά μια τέτοια απόφαση παραπέμπονταν στο μέλλον, λόγω πολιτικού κόστους και των αντιδράσεων σε τοπικό επίπεδο.

Ο υπουργός δέχτηκε ερωτήσεις για τα αιτήματα του κλάδου, έδειξε να συμμερίζεται την αγωνία που διέκρινε στα πρόσωπα των συνομιλητών του και αναφέροντας στους εκπροσώπους των πρωτοβαθμίων οργανώσεων ότι ο διάλογος και η συνεργασία με το προεδρείο της ΠΟΑΣΥ είναι εποικοδομητικός, αφού επί της διατίτας του υπάρχουν συγκεκριμένα αποτελέσματα, το ίδιο θα γίνει και ως τα τέλη Μαρτίου για ό,τι έχει δεσμευτεί.

Οι συνδικαλιστές επιδεικνύουν κατανόηση και διαβεβαιώνουν τον υπουργό ότι θα αναμένουν μέχρι το τέλος του Απριλίου, με εξαίρεση τα οικονομικά αιτήματα (όπως η βελτίωση των μισθολογικών προαγωγών), για τα οποία ο αρμόδιος υπουργός Οικονομικών, έπρεπε ήδη να έχει δώσει λύσεις.

Όμως, πέρασε ο Ιανουάριος 2002, πέρασε ο Φεβρουάριος 2002 και τίποτε δεν έγινε.

Με αιχή λοιπόν τα αιτήματα για την αναγνώριση της επικινδυνότητας της εργασίας, την επέκταση των διατάξεων περί τρομοκρατίας, την άρση των μισθολογικών αδικιών και άλλες εκκρεμότητες αποφασίζεται να γίνει νέα πανελλαδική, από κοινού με τους πυροσβέστες και τους λιμενικούς, αρχίζουν και πάλι στο σφυροκόπημα, στοχεύοντας κάθε φορά σε συγκεκριμένα αιτήματα.

Έτσι, λοιπόν στις 6 Μαρτίου 2003, συνεδριάζουν από κοινού στο «Εσπέρια» τα προεδρεία των αστυνομικών, των πυροσβεστών και των λιμενικών, ώστε να αποτιμήσουν την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί και να αποφασίσουν για τις περαιτέρω ενέργειές τους. Ήδη ωστόσο, πριν από δυο ημέρες, οι Ομοσπονδίες ενημέρωσαν με έγγραφό τους τον πρωθυπουργό ζητώντας την παρέμβασή του, για την τήρηση των συμφωνημένων με τον υπουργό Οικονομικών. Τα προεδρεία των Ομοσπονδιών, στη συνεδρίαση αυτή αποφάσιζαν την πραγματοποίηση ένστολης διαμαρτυρίας στις 12 Μαρτίου 2002, αφού πρώτα την ίδια ημέρα, συνεδριάσουν τα Γενικά τους Συμβούλια, ώστε να εκτιμηθούν ενδεχόμενες εξελίξεις.

Εξαντλώντας, επίσης κάθε περιθώριο διαβούλευσης και διαλόγου, με το πέρας της συνεδρίασης, οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών Κυριαζίδης, Τζουβάρας και Παναγόπουλος, συναντήθηκαν με τον υφυπουργό Οικονομικών Γιώργο Φλωρίδη, ο οποίος ενώ τους ανέφερε ότι το ζήτημα απασχολεί το υπουργείο Οικονομικών και θα τους απαντούσε ως τις 8 Μαρτίου 2002, παρά ταύτα δεν έδωσε καμία απάντηση.

61. Πρόκειται ουσιαστικά για την πρώτη εμπειριστατωμένη επιστημονική έρευνα για την αναδιάρθρωση της Αστυνομίας στη χώρα μας.

Κατόπιν αυτών, οι Ομοσπονδίες προχώρησαν σε εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από το Μέγαρο Μαξίμου με τη συμμετοχή των μελών των Γενικών Συμβουλίων των Ομοσπονδιών. Ένα πανό μήκους δεκαπέντε μέτρων που έγραφε «τέλος ο ευτελισμός μας», ξεδιπλώνεται στο πεζοδρόμιο απέναντι από την έδρα της κυβέρνησης

Να τι λέει το δελτίο τύπου:

«Βραδινές ώρες εχθές έληξε ή ένστολη διαμαρτυρία των εκπροσώπων δευτεροβάθμιων και πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών αστυνομικών οργανώσεων των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας (Αστυνομίας, Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος)

Η πολύωρη διαμαρτυρία (12.00 - 22:00) έξω από το ΜΕΓΑΡΟ ΜΑΞΙΜΟΥ λειτούργησε, ως μέσο πίεσης προς την Κυβέρνηση, καθόσον:

Περί ώρα 14:30 τα προεδρεία των τριών Ομοσπονδιών συναντήθηκαν στο ΜΕΓΑΡΟ ΜΑΞΙΜΟΥ με τον κ. Υπουργό Επικράτειας (παρά τω Πρωθυπουργώ) κ. ΜΑΝΙΚΑ κατ' εντολή του κ. Πρωθυπουργού της χώρας, ως ο ίδιος ανέφερε κατά τη συνάντηση.

Από πλευράς του δηλώθηκε ότι ο κ. Πρωθυπουργός έδωσε εντολή να λυθεί το όλο ζήτημα και ανέλαβε μια σειρά πρωτοβουλιών, έτσι ώστε να υπάρξει θετική κατάληξη και να ικανοποιηθεί το οικονομικό αίτημα (άρση μισθολογικών αδικιών) των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας και για το οποίο η Κυβέρνηση δημοσίως και εγγράφως δεσμεύτηκε (17-12-2001) να υλοποιήσει μέχρι τα τέλη του μήνα Ιανουαρίου 2002 και δεν έπραξε.

Για την ανεύρεση της λύσης, ορίσθηκε συνάντηση των τριών Ομοσπονδιών με τον Υφυπουργό Οικονομικών κ. ΦΛΩΡΙΔΗ ο οποίος, ως προέκυψε από τη συζήτηση, δεν ήταν σε θέση να δώσει την όποια λύση και ότι η όποια λύση, ήταν "στα χέρια" του Υπουργού Οικονομικών κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗ.

Επειδή η όποια περαιτέρω συζήτηση ήταν ανώφελη, οι τρεις Ομοσπονδίες αποχώρησαν και συναντήθηκαν εκ νέου με τον Υπουργό Επικράτειας κ. ΜΑΝΙΚΑ, ο οποίος κατέβαλε εκ νέου προσπάθειες, έτσι ώστε να υλοποιηθεί η εντολή του κ. Πρωθυπουργού, χωρίς τελικά να καρποφορήσουν.

Το ερώτημα που γεννάται είναι αυτονόητο και δυστυχώς δεν μπορεί να απαντηθεί από τις τρεις Ομοσπονδίες, οι οποίες προ αυτού του αδιεξόδου όρισαν την πραγματοποίηση ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ένστολης διαμαρτυρίας, στην Αθήνα, στις 2 Απριλίου 2002».

Το 13ο συνέδριο

Μέσα σε αυτό το θερμό συνδικαλιστικά περιβάλλον, διεξάγεται και το 13ο συνέδριο της Ομοσπονδίας. Στις 21-23 Μαρτίου 2002 στη Λεπτοκαρυά Πιερίας, συγκεντρώνονται 387 αντιπρόσωποι από 51 πρωτοβάθμιες ενώσεις, οι οποίοι εκπροσωπούν 38.177 μέλη.

Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας με την ομιλία του έδωσε το στίγμα των επερχόμενων εξελίξεων και σηματοδότησε την προοπτική του συνδικαλιστικού κινήματος. Ας δούμε πόσο σημαντικά ήταν όσα ειπώθηκαν πριν από έξι χρόνια στη Λεπτοκαρυά και ας αναλογιστούμε τις ευθύνες των σημερινών και των αυριανών πρωταγωνιστών του κινήματος:

«1) Οι αστυνομικοί δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας με αποτέλεσμα το συνδικαλιστικό κίνημα να βαδίζει στην κόψη του ξυραφιού. Όταν οι κρατούντες δεν αντιλαμβάνονται το ρόλο των Σωματίων Ασφαλείας και αδιαφορούν για τα προβλήματα του προσωπικού, τα πράγματα οδηγούνται στα όριά τους και τότε τίθενται τα μεγάλα διλήμματα και οι συγκρούσεις μεταξύ των συμφερόντων του κοινωνικού συνόλου και της προστασίας των συνδικαλιστικών συμφερόντων του αστυνομικού προσωπικού. Τη λεπτή αυτή ισορροπία προσπαθούμε πάντα με αίσθημα ευθύνης να εξεύρουμε, ώστε και τα συνδικαλιστικά συμφέροντά μας να προωθήσουμε, αλλά και τα κοινωνικά συμφέροντα να περιφρουρήσουμε, έτσι ώστε να έχουμε συμπαραστάτη και βοηθό στην αποστολή και στα αιτήματά μας το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, χωρίς τη συμπαράσταση του οποίου τίποτε δε μπορούμε να επιτύχουμε. Ή πηγαίνουμε σε διάλογο ή σηκώνουμε μπαιράκι και λέμε ότι κάνουμε συνδικαλιστικό αγώνα. Αν επιλέξουμε τη ρότα της στείρας αντιπαράθεσης, νομίζω ότι θα βαδίσουμε την πεπατημένη. Δεν έχουμε, όμως, αδυναμία θέσεων. Έχουμε αποδείξει ότι μπορούμε να διεκδικούμε αποτελεσματικά και να πετυχαίνουμε λύσεις.

2) Το θεμέλιο του συνδικαλισμού είναι η συλλογική δράση, που εκφράζεται μέσα από τη διαλεκτική όσμωση των διαφόρων αντιλήψεων και το συγκερασμό των διαφορετικών απόψεων. Και αυτά όμως εδράζονται επί της ίδιας ψυχολογικής βάσης, της αίσθησης δηλαδή της ατομικότητάς μας, ως κοινωνικών προσώπων, ως φορέων αξιών, ιδεών, οραμάτων και ελπίδων. Οφείλω στο σημείο αυτό να τονίσω με ιδιαίτερη έμφαση το μεγάλο έλλειμμα της συλλογικής δράσης - λειτουργίας στο εσωτερικό του οργανισμού της Ελληνικής Αστυνομίας, δηλαδή στο επίπεδο της καθημερινής υπηρεσιακής δράσης, αλλά και στο επίπεδο θεσμικής παρουσίας - συμμετοχής των εκπροσώπων των εργαζομένων στην Αστυνομία σε ό,τι τους αφορούν, όπως επίσης και στο καθημερινό υπηρεσιακό γίνεσθαι. Η μύηση στη συλλογική δράση και λειτουργία πρέπει να έχει αφετηρία τα εκπαιδευτικά φντώρια, δηλαδή τις αστυνομικές σχολές, με τη θεσμοθέτηση της δημιουργίας συλλογικών οργάνων των σπουδαστών, έτσι ώστε να έχουν λόγο και θέση στην εκπαιδευτική κοινότητα για όσα τους αφορούν.

3) Συμπληρώθηκαν επτά χρόνια θεσμικής λειτουργίας του συνδικαλισμού στον οργανισμό της Ελληνικής Αστυνομίας και δυστυχώς ο θεσμός δεν έχει υιοθετηθεί από το σύνολο της Διοίκησης και όχι λίγες φορές δηλώνει δήθεν άγνοια ύπαρξης του θεσμού ή προσπαθεί να απαξιώσει ποικιλότροπα αυτόν, με αποτέλεσμα να δημιουργείται συνεχής τριβή μεταξύ συνδικάτων και διοίκησης, γεγονός που αντανακλά στην γενικότερη λειτουργία της Υπηρεσίας εκείνης που η διοίκηση “λειτουργεί” σε ατομική βάση. Δυστυχώς δεν γίνεται αντιληπτό ότι η αγαστή συνεργασία σε κάθε επίπεδο της

υπηρεσιακής δράσης βοηθά τον αυτό σκοπό, έχει τον αυτό στόχο, δηλαδή την καλύτερη και πιο εύρυθμη λειτουργία της Υπηρεσίας. Οι επτάχρονοι θεσμικές συνδικαλιστικές προσπάθειες δεν έπεισαν τις αστυνομικές ηγεσίες, να υιοθετήσουν τις προτάσεις μας σε ό,τι αφορά την αναγκαιότητα συμμετοχής μας στα υπηρεσιακά συλλογικά όργανα κάθε βαθμού, τα οποία ως διορισμένα δεν έχουν την καλή έξωθεν μαρτυρία, με αποτέλεσμα οποιαδήποτε απόφασή τους, έστω και ορθή, να αμφισβητείται. Η συμμετοχή μας σε κάθε συλλογικό όργανο ακόμη και σε αυτό π.χ που επιλέγει τον Αρχηγό της Ελληνικής Αστυνομίας, αφού βεβαίως θεσμοθετηθεί διαφορετική σύνθεση, είναι πλέον επιβεβλημένη.

4) Επιβάλλεται η ενεργοποίηση της Ελληνικής κοινωνίας, ώστε και η ίδια να αντιληφθεί ότι το θέμα της εσωτερικής ασφάλειας δεν είναι υπόθεση μόνο των εντεταλμένων για την αποστολή αυτή οργάνων της πολιτείας, αλλά και της ίδιας. Στην έρευνα που πραγματοποίησε η Ομοσπονδία σε συνεργασία με το Πάντειο Πανεπιστήμιο αναφέρεται ότι το μοντέλο της κοινοτικής αστυνόμευσης θα μπορούσε να αποτελεί πρόκληση για την Ελληνική Αστυνομία, εάν υπήρχε αναπτυγμένο «κοινοτικό πνεύμα» στην ελληνική κοινωνία. Όμως, κάτι τέτοιο δεν υπάρχει (δυστυχώς, η ελληνική κοινοτική παράδοση καταστράφηκε ήδη από τα πρώτα χρόνια σύστασης του νεοελληνικού κράτους), τουλάχιστον στη μορφή που απαιτεί η κοινοτική αστυνόμευση, όπως φαίνεται και από το μειωμένο ενδιαφέρον λειτουργίας των Συμβουλίων Πρόληψης Εγκληματικότητας (άρθρο 16, Ν. 2713/1999).

5) Ολοένα και περισσότερο διευρύνεται η αντίληψη της ατομοκεντρικής θεώρησης της ζωής με αποτέλεσμα να απομονώνονται οι θύλακες της ενεργούς συλλογικής δράσης. Οι δυνάμεις της εργασίας υποχωρούν έναντι των άλλων συντελεστών της παραγωγής, πολλοί κοινωνοί τίθενται σταδιακά εκτός παραγωγικής διαδικασίας. Το φάσμα του αποσυνδικαλισμού πλανάται πάνω στους ζωτικούς κοινωνικούς χώρους και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες αμύνονται έναντι των νέων οικονομικών θεσμών απορρύθμισης του σκληρού πυρήνα της εργασιακής σχέσης. Έναντι αυτής της μελαγχολικής πραγματικότητας, το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών υπαλλήλων, στην οργάνωση του οποίου πρωτοστατήσαμε, εμφανίζει μια θαυμαστή ανάπτυξη και ακμή.

6) Η ενθουσιώδης αποδοχή του συνδικαλισμού από τους συναδέλφους ήταν καθολική, η ενότητα των συνθηκών εργασίας σφουρηλάτησε κοινές αντιλήψεις. Η συνάντηση σε επίπεδο εκπροσώπησης των τοπικών σωματείων και της Ομοσπονδίας οδήγησε σε θεαματικά αποτελέσματα. Δε μπορούμε, βέβαια, να αποφύγουμε τις ενδογενείς των Ελλήνων συνήθειες, δηλαδή τις προσωπικές αντιπαράθεσεις και αντιδικίες που εντούτοις δεν αναιρούν την κοινή δράση και την αποτελεσματικότητά μας. Ορισμένες όμως, παιδικές αρρώστιες του, διανύοντας πλέον την περίοδο της εφηβείας του συνδικαλιστικού μας κινήματος, πρέπει να τις αποβάλλουμε για να μην διεισδύσει από την κερκόπορτα του στείρου κομματισμού π.χ. ή του ατομισμού, το φαινόμενο της συνδικαλιστικής αλλοτρίωσης που παρατηρείται στους άλλους χώρους.

Προσβλέπουμε, ως εκ τούτου στην αρραγή ενότητα όλων των συναδέλφων και τους καλούμε όλους μαζί και τον καθένα ξεχωριστά, να συνειδητοποιήσουν ότι η απόλυτη ομοιότητα των συνθηκών εργασίας μας, δεν επιτρέπει την πολυτέλεια των πολιτικών, των προσωπικών σκοπιμοτήτων, που δεν εννοεί, αλλά απεναντίας αποκλείει τις πολιτικές των ατομικών στρατηγικών και των φιλοδοξιών που δε βασίζονται σε αξιόλογες προτάσεις και τεκμηριώσεις νέων μεθόδων επίλυσης των προβλημάτων μας.

7) Όλοι μαζί με συζήτηση, διαλεκτική αντιπαράθεση, με διάθεση τελικής συμφωνίας, θα συγκροτήσουμε τη νέα ευρωπαϊκή μας στρατηγική και θα αναβιώσουμε τη μαζική μας δράση στο πεδίο του νέου ευρωπαϊκού κεκτημένου, έτσι ώστε να δικαιώσουμε όλους τους συναδέλφους και κυρίως τους πολίτες της χώρας αυτής, της ευημερίας των οποίων είμαστε οι ακοίμητοι φρουροί και εγγυητές».

Οι σύεδροι ταυτίζονται με τον προβληματισμό που μόλις είχε αναπτυχθεί από τον πρόεδρό τους, αν και το 13ο συνέδριο είχε κι αυτό τα απρόοπτά του στη συνέχεια. Λόγω των τροποποιήσεων του καταστατικού της Ομοσπονδίας (η θητεία του Δ.Σ. από διετής έγινε τριετής), το συνέδριο εξελίχθηκε σε εκλογικό. Μια μερίδα συνέδρων δυσανασχέτησε για την όλη διαδικασία, ακολούθησε όμως το πρόγραμμα κανονικά, καθόσον η απόφαση είχε ληφθεί ομοφώνως από το διοικητικό συμβούλιο.

Το νέο προεδρείο της ΠΟΑΣΥ διαμορφώθηκε ως εξής:

Πρόεδρος Δημήτρης Κυριαζίδης, γενικός γραμματέας Κώστας Βουδούρης, αναπληρωτής γενικός γραμματέας Αντώνιος Μποταΐτης, αντιπρόεδροι Κώστας Αντωνίου, Χρήστος Φωτόπουλος και Δήμος Γόγολος, ταμίας Απόστολος Ρίζου, αναπληρωτής ταμίας Ευάγγελος Μυλωνάς, ειδικός γραμματέας Γεράσιμος Μπελεβώνης, οργανωτικός γραμματέας Αντώνης Δαλκαφούκης, γραμματέας τύπου και δημοσίων σχέσεων Σπήλιος Κρικέτος και γραμματέας διεθνών σχέσεων Βασίλειος Σκορδάκης. Στο δ.σ. εξελέγησαν επίσης οι Κυριακούλης Γρηγοράκος, Χριστόδουλος Αξωνίδης, Κώστας Τεκερλέκης, Γιώργος Παπατσιμπας, Ιωάννης Μακρής, Κώστας Κωνσταντινόπουλος, Ανδρέας Ίλικος, Τολίκας Μιχάλης, Χρήστος Κουτρουμάνος, Απόστολος Οικονόμου, Ιωάννης Τσαβδαρτζής, Κώστας Χατζηαναγνώστου, Σταύρος Καπάτος, Στέργιος Μπαντόλας και Γεώργιος Καλαμάτας.

Το ψήφισμα εγκρίθηκε επίσης ομόφωνα και το νέο προεδρείο της Ομοσπονδίας είχε εξουσιοδοτηθεί για άλλη μια φορά να προχωρήσει αταλάντευτα στη δοκιμασμένη τακτική των αγωνιστικών κινητοποιήσεων.

Ασφυκτική πίεση

Στις 2 Απριλίου 2002, η Αθήνα ξαναζεί τη δυναμική προσέλευση από κάθε γωνιά της Ελλάδας, εκατοντάδων αστυνομικών, λμμενικών και πυροσβεστών, οι οποίοι «εφορμούν» από το Παναθηναϊκό στάδιο προς την πλατεία Συντάγματος.

Πέραν του αιτήματος για τις μισθολογικές αδικίες τίθεται με έμφαση το κοινό αίτημα για την αναγνώριση της εργασίας ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής και υποβάλλεται συνολικά ένα αδιαπραγμάτευτο πακέτο μέτρων για την ανακούφιση – αναβάθμιση των ενστόλων και βεβαίως για να νιώθουν ασφαλείς, εν ώρα υπηρεσίας με την επέκταση της ισχύουσας νομοθεσίας για την τρομοκρατία, για τους όρους υγιεινής και ασφάλειας, για την αναδιάρθρωση κλπ.

Η πίεση προς την κυβέρνηση καθίσταται ασφυκτική μέσω και των επαφών των συνδικαλιστών με τους οικονομικούς υπουργούς, τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων και βεβαίως με κοινές επιστολές προς τον ίδιο τον πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη.

Οι προθέσεις των διαδηλωτών δεν επιδέχονται καμία απολύτως αμφισβήτηση:

«*Αν δεν δικαιωθούμε και αύριο θα 'ρθουμε*» ακούγεται δυνατά η τβουντούκα έξω από τη Βουλή, αλλά και νωρίτερα στο Παναθηναϊκό Στάδιο, στο χώρο της προσυγκέντρωσης. «*Είπα, είπα, ξείπα, δεν υπάρχει τίποτα*» διαδηλώνει το πλήθος και κατευθύνεται προς το υπουργείο Οικονομίας, απέναντι από το Κοινοβούλιο. Ο υφυπουργός Οικονομικών Χρήστος Πάχτας καταφτάνει εν μέσω συνθημάτων, προσπαθώντας να αποφύγει τους διαδηλωτές, αλλά αυτό έχει ελάχιστη σημασία... Η αντιπροσωπεία που έχει ήδη αρχίσει τις συνομιλίες με τον υπουργό Νίκο Χριστοδουλάκη μετά από λίγο επιστρέφει με το χαμόγελο στο πρόσωπο. Η τροπολογία για τις μισθολογικές προαγωγές, είχε πια την υπογραφή των οικονομικών στελεχών της κυβέρνησης. Ήταν κι αυτή μια επιτυχία. Ο δρόμος είχε ανοίξει πλέον για νέες διεκδικήσεις! Το προεδρείο της Ομοσπονδίας παρακολούθησε από κοντά ως την τελευταία στιγμή την ψήφιση του σχετικού νόμου, παραμένοντας επί ώρες στα θεωρεία της Βουλής στις 24 Απριλίου 2002.

Ειδικό φρουροί και συνοροφύλακες

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε ότι και ένα άλλο πολύ σοβαρό θέμα απασχολεί εντόνως την Ομοσπονδία. Είναι η παράκαμψη του συστήματος εισαγωγής στην Αστυνομία μέσω των πανελλαδικών εξετάσεων, με τις προσλήψεις των συνοριακών φυλάκων (Νόμος 2622/1998) και των ειδικών φρουρών (Νόμος 2734/1999) και πολύ περισσότερο με τη σταδιακή ανάθεση σε αυτούς αμιγώς αστυνομικών καθηκόντων. Η Ομοσπονδία ανέδειξε τα προβλήματα και άρχισε να ζητά επίμονα τη διατήρηση των διακριτών ρόλων, επισημαίνοντας ότι εξ αρχής είχαν προσληφθεί, οι μεν για την αποτροπή των μεταναστευτικών πιέσεων στα σύνορα και οι δε για τη φύλαξη ευπαθών στόχων. Όπως αναγγέλθηκε, στόχος με το μέτρο αυτών των προσλήψεων, ήταν τότε ο απεγκλωβισμός αστυνομικής δύναμης και η διάθεση αυτής σε περιπολίες για την πρόληψη της εγκληματικότητας.

Το όλο ζήτημα, όμως, έτυχε ποικίλης εκμετάλλευσης, ώστε για το προσωπικό αυτό των ελαστικών προσλήψεων, της στοιχειώδους τριμήνης εκπαίδευσης (αντί αυτής των 2,5 ετών των αστυφυλάκων) και του μικρότερου κόστους λειτουργίας του, να καλλιεργηθεί

στα μάτια των Ελλήνων πολιτών σε σύντομο χρονικό διάστημα, μια πλαστή εικόνα ενός δήθεν ωραίου και αποτελεσματικού συστήματος αστυνόμευσης.

Όταν, όμως, με νέο νόμο (Νόμο 2838/2000) προσελήφθησαν άλλοι 1.300 ειδικοί φρουροί και επεκτάθηκαν τεχνηέντως οι αρμοδιότητές τους (εκτέλεση περιπολιών, στελέχωση ειδικών μονάδων και αποσπασμάτων για την αντιμετώπιση ιδιαίτερων μορφών εγκληματικότητας και αναζήτησης διωκομένων ή εξαφανισθέντων προσώπων, χωρίς τη δυνατότητα βεβαίωσης παραβάσεων), τα προβλήματα διογκώθηκαν. Επειδή ήταν επόμενο ότι θα υπάρξουν εσωτερικές τριβές, ανταπαλότητες, και ενδοϋπηρεσιακές συγκρούσεις, η Ομοσπονδία ανέδειξε το όλο ζήτημα, απαιτώντας πλέον τον διακριτό τους ρόλο, έτσι, ώστε ν' αποφευχθεί η αναταραχή και η ρήξη της ομοιογένειας εντός του οργανισμού. Πολιτική και αστυνομική ηγεσία επέμεναν, ωστόσο, ότι οι ρόλοι είναι διακριτοί, πλην, όμως όταν ελάμβαναν γνώση συγκεκριμένων καταγγελιών για την υποβάθμιση του αστυνομικού προσωπικού (σκοπός ο αστυνομικός, περιπολία εν είδει επόπτη ο ειδικός φρουρός κ.λπ.), το όλο ζήτημα το απέδιδαν σε μεμονωμένες αυθαίρετες ενέργειες της διοίκησης.

Την ίδια ώρα προωθούσαν, βεβαίως, νέες νομοθετικές ρυθμίσεις, σύμφωνα με τις οποίες άνοιγε ο δρόμος για νέες προσλήψεις και νέες αρμοδιότητες (φύλαξη και μεταγωγή κρατουμένων, τήρηση της τάξεως σε συνεδριάσεις δικαστηρίων) με την επισήμανση ότι *«κατά την άσκηση των ανατιθεμένων σε αυτούς καθηκόντων έχουν τις ίδιες εξουσίες, καθήκοντα και υποχρεώσεις με το αστυνομικό προσωπικό, πλην αυτών που αναφέρονται στην άσκηση προανακριτικών καθηκόντων»*.

Η δυνατότητα βεβαίωσης ποινικών παραβάσεων και επιβολής διοικητικών προστίμων είχε εκχωρηθεί κι αυτή στους ειδικούς φρουρούς, ενώ την ίδια ώρα τα σύνορα «μεταφέρονταν» ως το κέντρο της Αθήνας, για να δοθεί προφανώς η δυνατότητα στην τότε κυβέρνηση να προβεί σε προσλήψεις και νέων συνοριακών φυλάκων.

Στο Γενικό Συμβούλιο του Μαΐου (14-15 Μαΐου 2002), μπαίνει επιτακτικά πλέον επί τάπητος το θέμα των παρααστυνομικών, όπως τις χαρακτηρίζει η Ομοσπονδία παρουσία και του αρχηγού Φώτη Νασιάκου που παρακολουθεί τις εργασίες του Συμβουλίου. Τα πράγματα έρχονται να περιπλέξουν οι σκανδαλώδεις ρυθμίσεις, βάσει των οποίων εκχωρούνται αστυνομικές αρμοδιότητες στους ειδικούς φρουρούς και τους συνοριακούς φύλακες, γεγονός που ήδη έχει προκαλέσει αλυσιδωτές αντιδράσεις σε περιφερειακό και κεντρικό επίπεδο.

Η Ομοσπονδία καταγγέλλει δημοσίως τη νόθευση του αστυνομικού συστήματος και ζητά τη λήψη ρηξικέλευθων λύσεων, με γνώμονα το συμφέρον και την προοπτική ιδίως των νέων αστυνομικών που έχουν καταταγεί μέσω των πανελληνίων εξετάσεων και οραματίζονται μια επαγγελματική, σύγχρονη Ελληνική Αστυνομία.

Οι εκπρόσωποι των πρωτοβάθμιων σωματείων εξετάζουν, επίσης, την πορεία υλοποίησης του διεκδικητικού πλαισίου. Η επέκταση των διατάξεων του νόμου περί τρομοκρατίας για τη διασφάλιση των αστυνομικών, αγνοείται. Το π.δ. για το ωράριο δεν εφαρ-

μόζεται, ενώ την ίδια ώρα, παρακολουθούν με ανησυχία τις εξελίξεις στο ασφαλιστικό και προσπαθούν να πληροφορηθούν, αν και ποιες παγίδες κρύβει για τα Σώματα Ασφαλείας.

Επίσης, παρά τις προηγούμενες διαβεβαιώσεις του υπουργού Εργασίας (15 Μαρτίου 2002), είναι φανερό ότι η αλλαγή του τρόπου υπολογισμού της σύνταξης μετά το 2008 θα έχει αρνητικές επιπτώσεις σε κάποιες κατηγορίες ενστόλων.

Τα πράγματα προφανώς θα ήταν χειρότερα αν τότε δεν παρενέβαινε ο πρώην πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ Γιάννης Κουτσούκος κατόπιν συναντήσεώς του με τους προέδρους όλων των Ομοσπονδιών των ενστόλων. Οι συνδικαλιστές είχαν εξαγγείλει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Αθήνα (17 Ιουνίου 2002), αλλά την ανέστειλαν μετά από τις διαβεβαιώσεις του Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, του Γιώργου Φλωρίδη και του υπεύθυνου συνδικαλιστικού του ΠΑΣΟΚ Ροβέρτου Σπυρόπουλου και του Γιάννη Κουτσούκου, κατά τη διάρκεια κοινής συνάντησής τους. Η κυβέρνηση είχε δεχτεί την επαναφορά των τριακοστών πέμπτων και την προσθήκη στον ασφαλιστέο μισθό του ποσού των 176 ευρώ⁶², ώστε να αυξάνεται το ποσό της σύνταξης κατά 28,59 ευρώ κάθε έτος έως το 2007.

Να επισημάνουμε στο σημείο αυτό ότι η ΠΟΑΣΥ, κατέστρωσε πάντα το διεκδικητικό της πλαίσιο με γνώμονα και τα συμφέροντα των συνταξιούχων, οι οποίοι καρπώθηκαν το ίδιο τις επιτυχίες του πολυετούς αγώνα της.

Τούτο το καλοκαίρι, πάντως, η Ελληνική Αστυνομία είχε την τιμητική της. Η ραγδαία εξάθρωση της 17Ν, μετά την απροσδόκητη έκρηξη της βόμβας που μετέφερε στον Πειραιά (29 Ιουνίου 2002) ο Σάββας Ξηρός, έδωσε την ευκαιρία στον Αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. να απευθυνθεί δημοσίως σε όλο το αστυνομικό προσωπικό και να το ευχαριστήσει για τη συμβολή του στην αποκάλυψη μιας οργάνωσης που ταπεινώνει το ελληνικό κράτος με την εγκληματική της δράση σχεδόν επί 27 χρόνια.

Το περιοδικό της Ομοσπονδίας, η «Νέα Αστυνομία» κυκλοφόρησε το εξώφυλλό της με μια ματωμένη προκήρυξη της 17Ν, «καταπλακωμένη» από το έμβλημα της Ελληνικής Αστυνομίας με τον συνοδευτικό τίτλο «Ζήτω η ΕΛ.ΑΣ.», ενώ στο σημείωμα σύνταξης δεν παρέλειπε να τονίσει ότι *«οι αναμφισβήτητες επιτυχίες της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, της διεύθυνσης εγκληματολογικών ερευνών και των υπολοίπων υπηρεσιών των Σωμάτων Ασφαλείας που συμμετέχουν στις έρευνες, έβαλαν ψηλά τον πήχη των προσδοκιών ολόκληρης της κοινωνίας. Είτε το θέλουμε είτε δεν το θέλουμε, η κοινωνία ταυτίστηκε με την αστυνομία. Οι πολίτες στην συντριπτική τους πλειοψηφία - πέρα από τα ερωτήματα που διατυπώνονται για αυτήν καθ' αυτήν την οργάνωση «φάντασμα», χάθηκαν από το έργο των διωκτικών υπηρεσιών και έδειξαν εμπράκτως ότι θέλουν να βοηθήσουν για να τελειώνουμε με το καρκίνωμα της 17Ν. Αίφνης η*

62. Μετά τη συμφωνία για τη νομισματική ένωση των χωρών της Ευρώπης, το ευρώ μπήκε στη ζωή μας από την 1/1/2001, ενώ η δραχμή άρχισε να αποσύρεται από την 1/1/2002, οπότε και οι αποδοχές άρχισαν να καταβάλλονται σε ευρώ (με βάση την κεντρική ισοτιμία ένα ευρώ ισοδυναμούσε με 340,75 δραχ.).

Αστυνομία, αυτό το πολύπαθο Σώμα που δεχόταν συχνά πυκνά τη χλεύη και την περιφρόνηση, ένωσε τα φτερά της να απλώνονται, ένωσε λυτρωτικά, ένωσε ότι μπορεί να πετύχει πολύ περισσότερα πράγματα.

«Αυτή η Αστυνομία, είμαστε όλοι εμείς που επανδρώνουμε μάχιμες και μη υπηρεσίες, που υπηρετούμε σε αστυνομικά τμήματα και σταθμούς, σε περιπολίες και ενέδρες, σε μπλόκα και ελέγχους “ρουτίνας”. Άλλοτε πλήρως συνειδητοποιημένοι και άλλοτε όχι, άλλοτε εκπαιδευμένοι και άλλοτε μη εκπαιδευμένοι, άλλοτε με κατάλληλο και άλλοτε με μη κατάλληλο εξοπλισμό, άλλοτε με στιβαρή ηγεσία στην κορυφή της και άλλοτε, όχι. Αυτή η ίδια η Αστυνομία που τώρα κατάφερε αυτό το βαρύτατο χτύπημα στη 17N, είναι όμως δυστυχώς η ίδια που εμφανίζεται να παραπαίει στο πρώτο στραβοπάτημα κάποιου απλού υπαλλήλου της ή κάποιου βαθμοφόρου, κάποιας μεμονωμένης δύναμης ή κάποιας ειδικής υπηρεσίας. Και το ερώτημα που ανακύπτει είναι γιατί να υπάρχει αυτή η αντίφαση; Είναι επειδή δεν ενδιαφέρεται η ίδια η Υπηρεσία να προστατέψει τον εαυτό της ή είναι επειδή κάποιοι βρίσκουν ανοικτό πεδίο δράσεως και επιτίθενται επί δικαίων και αδίκων κατά πως τους συμφέρει;

Χρέος όλων μας είναι να προστατέψουμε το σπίτι μας και τούτο δεν σημαίνει ότι πρέπει να αμυνθούμε απέναντι στις όποιες επιθέσεις δέχεται ο οργανισμός μας. Σημαίνει ότι πρέπει πρωτίστως να κατακτήσουμε νέα επίπεδα συνολικής αστυνομικής δράσης. Να ανακτήσουμε το χαμένο έδαφος, περιορίζοντας τις αστοχίες και αυξάνοντας τον επαγγελματισμό μας. Από τον νεότερο ως τον παλαιότερο συνάδελφο, σε όποια θέση κι αν βρίσκεται αυτός. Στην πρώτη γραμμή πρέπει να βρεθούν καταξιωμένοι συνάδελφοι και δοκιμασμένα στελέχη. Σε διαφορετική περίπτωση, η επόμενη “στραβή” θα μας βρει απροετοίμαστους και θα αποτελέσει άλλη μια ευκαιρία για πικρόχολα σχόλια και επικρίσεις. Ας μην λησμονούμε ότι όταν βάλλεται έστω και απρόσωπα η Αστυνομία, δεν βλάπτεται μόνο ο θεσμός. Το μάραρο το πληρώνουμε όλοι, ακόμα και τα παιδιά μας, που εισπράττουν βαρέως τη ρετινιά του “μπάτσου», σχολίαζε η «Νέα Αστυνομία».

Το ίδιο καιτό καλοκαίρι, η Ομοσπονδία ανέδειξε ένα ακόμα ζήτημα. Το κεφάλαιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τις συνθήκες κράτησης των λαθρομεταναστών και ευρύτερα του ζητήματος των αστυνομικών κρατητηρίων. Με ολόημερη περιοδεία στους καταυλισμούς του Έβρου και αυτοψίες στα κέντρα προσφύγων σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας κατά τη διάρκεια του 2002. Η ΠΟΑΣΥ έθεσε ζήτημα προστασίας των συναδέλφων που εκτελούν υπηρεσία κάτω από άθλιες συνθήκες στα κέντρα προσωρινής κράτησης μεταναστών, κινδυνεύοντας από τις μολυσματικές ασθένειες, αλλά και αξιοπρέπειας για τους ίδιους τους αλλοδαπούς, που συν τοις άλλοις στερούνταν και την ελευθερία τους.

Στις 11 Ιουλίου 2002 πραγματοποιήθηκε π.χ. έκτακτη συνεδρίαση του Γενικού Συμβουλίου στην πόλη της Αλεξανδρούπολης και αποφασίστηκε να υπάρξει δυναμική

αντίδραση στις πύλες εισόδου, αν η πολιτεία δεν αντιμετώπιζε αποτελεσματικά τα προβλήματα των συναδέλφων στην ακριτική περιοχή.

Στην αρχή της συνεδρίασης ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ για να δείξει το μέγεθος του προβλήματος, σημείωσε ότι η γραπτή ομιλία που διανεμήθηκε στους συναδέλφους φέρει ημερομηνία 7/10/1996!

«Αυτό δεν οφείλεται σε λάθος. Δεν έχει αλλάξει τίποτα από τότε. Είμαστε υποχρεωμένοι να πούμε τα ίδια πράγματα», επισήμανε ο Δημήτρης Κυριαζίδης, αναφερόμενος στις συνθήκες κάτω από τις οποίες αναγκάζονταν να δουλεύουν οι συνάδελφοι στη μεθόριο.

Στο συμβούλιο πήρε μέρος και ο νομάρχης Έβρου κ. Ντόλιος, ο οποίος εκτίμησε θετικά την πρωτοβουλία της ΠΟΑΣΥ να γίνει η συνεδρίαση αυτή στον ακριτικό νομό. Αναγνώρισε ότι η αστυνομία σηκώνει ένα μεγάλο μέρος του προβλήματος χωρίς να είναι η πλέον αρμόδια υπηρεσία και αναφέρθηκε στις κυβερνητικές πρωτοβουλίες για την αυστηρότερη φύλαξη των συνόρων. Ο ίδιος αναφέρθηκε στον κορεσμό και στην αδυναμία των τοπικών κοινωνιών να δεχτούν άλλους μετανάστες και προειδοποίησε για τον κίνδυνο που ελλοχεύει, να δημιουργηθούν εντάσεις.

Συνδικαλιστές και Αυτοδιοίκηση

Μια άλλη άξια μνείας προσπάθεια της Ομοσπονδίας το 2002 αφορά τους αστυνομικούς που έθεσαν υποψηφιότητα στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, το φθινόπωρο του 2002 και οι οποίες αποτέλεσαν τη χρυσή ευκαιρία για πολλούς συνδικαλιστές να αναμετρηθούν και στο πεδίο της αυτοδιοίκησης.

Να προσφέρουν ακόμα περισσότερο στους συμπολίτες τους, να καταδείξουν τον κοινωνικό ρόλο της Ελληνικής Αστυνομίας και να τιμήσουν τη στολή και τον όρκο τους, συμμετέχοντας στα κοινά και προσπαθώντας για την επίλυση των κοινών προβλημάτων μέσα και από άλλες διαδικασίες.

Να προσφέρουν με όλες τους τις δυνάμεις στην αντιμετώπιση των κοινωνικών θεμάτων που απασχολούν τους απλούς πολίτες στις γειτονιές της πόλης, να ακούσουν τις ανησυχίες των συμπολιτών τους χωρίς προκαταλήψεις.

Το δικαίωμα του “εκλέγεσθαι” των υπηρετούντων στην ΕΛ.ΑΣ. στα όργανα της τοπικής και νομαρχιακής αυτοδιοίκησης, συνιστά μια άλλη δημοκρατική κατάκτηση, μάλλον όχι ακούγοντως προβεβλημένη από την ίδια την Ομοσπονδία, αν και τα στελέχη της Εκτελεστικής Γραμματείας της ΠΟΑΣΥ όταν απευθύνονταν σε κοινό, πάντα τόνιζαν αυτήν την κατάκτηση. Στις εκλογές του Οκτωβρίου του 2002, υπήρχαν δεκάδες υποψήφιοι, οι οποίοι είχαν τρομερή επιτυχία. Αναφερόμαστε στο κεφαλαίωδες αυτό ζήτημα, όχι μόνο διότι αργότερα, όπως θα δούμε, αμφισβητήθηκε αυτό το δικαίωμα, αλλά κυρίως επειδή πιστεύουμε στην αξία του θεσμού. Οι αρετοί αστυνομικοί, μπορούν να αποτελέσουν τον ομφάλιο λώρο για την κοινωνικοποίηση της Αστυνομίας και για την εμπέδωση άριστων σχέσεων συνεργασίας με τις τοπικές κοινωνίες.

Δεν είναι, εξάλλου, λίγα τα προβλήματα που καλείται σε τοπικό επίπεδο να αντιμετωπίσει η Ελληνική Αστυνομία. Το γνωρίζουν πολύ καλύτερα όσοι υπηρετούν στα αστυνομικά τμήματα και στα τμήματα ασφαλείας, στον τομέα της πρωτογενούς αστυνομικής δράσης, εκεί που καθημερινά ο αστυνομικός βιώνει τα κοινωνικά προβλήματα, νιώθει τον ανθρώπινο πόνο και συμπάσχει για τα προβλήματα των απλών δημοτών, των ανθρώπων του μόχθου και της βιοπάλης.

Η Ομοσπονδία, όλο αυτό το διάστημα με σταθερή της πυξίδα το διεκδικητικό πλαίσιο της χρονιάς, συμμετέχει σε συσκέψεις σε υπηρεσιακό και πολιτικό επίπεδο για μια σειρά ζητήματα, τα οποία έχουν ήδη βαλτώσει. Με τα αλληπάλληλα Γενικά Συμβούλια καταγράφονται οι διαθέσεις των αστυνομικών όλης της χώρας και μόνο ένας «τυφλός» δεν βλέπει την επερχόμενη θύελλα...

Ήδη από το Γενικό Συμβούλιο της 10ης Σεπτεμβρίου 2002 η Εκτελεστική Γραμματεία είχε ζητήσει τις απόψεις των προέδρων για τις εκκρεμότητες: Αποκατάσταση παθόντων, για τη χρήση των όπλων, για το πειθαρχικό δίκαιο, για το εκλογικό επίδομα, το ωράριο, την εισοδηματική πολιτική, το μισθολόγιο, το ασφαλιστικό κλπ.

Εισηγήσεις έγιναν από τον Δημήτρη Κυριαζίδη, τον Απόστολο Ρίζου και τον επισημονικό συνεργάτη της ΓΣΕΕ Γιώργο Ρωμανιά για το ασφαλιστικό σύστημα, καθώς και από τον νομικό σύμβουλο της Ομοσπονδίας Αλέξη Μητρόπουλο.

Των φρονίμων τα παιδιά...

Την Ομοσπονδία απασχολούσε όμως αυτήν την περίοδο και το κορυφαίο γεγονός της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας⁶³. Το ζήτημα της απασχόλησης αλλά και της διαμονής των αστυνομικών από την επαρχία, που θα απασχολούνταν στην Αθήνα και σε άλλες ολυμπιακές πόλεις είχε μπει στην ημερήσια διάταξη. Με έγγραφο της ζήτησε τις θέσεις των πρωτοβάθμιων σωματείων σχετικά με το εργασιακό καθεστώς των αστυνομικών, λαμβάνοντας υπόψη ότι απαιτείται μία αστυνομική δύναμη που αριθμητικά δεν υπάρχει, πώς είναι δυνατόν να καλυφθούν τα επί πλέον ωράρια, πώς αυτά κατά την άποψή τους μπορεί να καταναμηθούν, τι προτείνουν ως ολυμπιακό επίδομα για διεκδίκηση.

Στο πλαίσιο αυτό το προεδρείο της ΠΟΑΣΥ επισκέφθηκε πολλές φορές και την έδρα της διεύθυνσης Ασφαλείας Ολυμπιακών Αγώνων. Κατά τη διάρκεια της συνάντησης με τον προϊστάμενο της ΔΑΟΑ υποστράτηγο Βασίλειο Κωνσταντινίδη οι συνδικαλιστές ενημερώθηκαν για τις δραστηριότητες της υπηρεσίας και τον σοβαρό ρόλο που ανέλαβε να επιτελέσει, ενώ στη συνέχεια υπήρξαν συναντήσεις με την ίδια την πρόεδρο της «Αθήνας 2004» Γιάννα Αγγελουπούλου.

63. Υπήρχε ήδη μια προγενέστερη πικρή εμπειρία από τη διοργάνωση του 6ου παγκοσμίου πρωταθλήματος στίβου (1η έως 10 Αυγούστου 1997) για τον τρόπο αντιμετώπισης των εργαζομένων αστυνομικών από την υπηρεσία τους.

Η Ομοσπονδία, μετά από κάποιο διάστημα, σταθμίζοντας το βαθμό ικανοποίησης των αιτημάτων και τις απόψεις των προέδρων, οδεύει για τη διοργάνωση πανελλαδικής ένστολης διαμαρτυρίας στην Αθήνα, στις 8 Οκτωβρίου 2002. Αυτό ανακοινώθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 2002, οπότε ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, στις 2 Οκτωβρίου 2002, κάλεσε την Ομοσπονδία στο υπουργείο για να γίνει μια ανασκόπηση όλων των ζητημάτων. Πράγματι η συνάντηση ήταν εποικοδομητική και η Ομοσπονδία στη συνέχεια ενημέρωσε τα σωματεία με ανακοίνωσή της ότι:

«1. Το πολυνομοσχέδιο το οποίο περιέχει διατάξεις, ως η απασχόληση του αστυνομικού προσωπικού στις επαγγελματικές - κερδοσκοπικές ποδοσφαιρικές κλπ συναντήσεις, η αναμόρφωση του συστήματος επιβολής μισθολογικών στερήσεων και λοιπές θετικές για το αστυνομικό προσωπικό ρυθμίσεις, ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΕ αρχές της εβδομάδας στο Κοινοβούλιο, η ψήφιση του οποίου θα πραγματοποιηθεί εντός του μηνός (το σχετικό νομοσχέδιο δόθηκε στην Ομοσπονδία).

2. Το σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος που αφορά την αναμόρφωση του Κώδικα Μεταθέσεων, συμπεριλαμβάνοντας και τις προτάσεις της Ομοσπονδίας ολοκληρώθηκε και δόθηκε στην Ομοσπονδία το τελικό κείμενο.

3. Το σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος που αφορά την αναμόρφωση του Πειθαρχικού Δικαίου, το οποίο καταρτίστηκε από πλευράς του Αρχηγείου, δόθηκε στην Ομοσπονδία, έτσι, ώστε να καταθέσει τις δικές της απόψεις επ' αυτού.

4. Το Νομοσχέδιο που αφορά την αναμόρφωση του νομικού πλαισίου για την χρήση των όπλων τέθηκε υπόψη της Ομοσπονδίας, πλην, όμως δεν έλαβε την τελική του μορφή, από πηρεσιακής πλευράς, έτσι, ώστε να είναι δυνατή η κατάθεση επ' αυτού των απόψεων της.

5. Η θέσπιση των διατάξεων, έτσι, ώστε να διασφαλίζονται οι αστυνομικοί και οι οικογένειες τους που καθίστανται θύματα εγκληματικών ενεργειών, αποτελεί για την Ομοσπονδία ΚΥΡΙΑΡΧΟ ζήτημα, πλην, όμως δεν υπήρξε θετική εξέλιξη. Για τον λόγο αυτό κατά την προαναφερθείσα συζήτηση προέκυψε η ανάγκη συνάντησης της Ομοσπονδίας με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και Οικονομικών, η οποία πρέπει να πραγματοποιηθεί μέχρι αύριο (3-10-2002), έτσι, ώστε ν' αναζητηθεί λύση για το όλο ζήτημα.

Σε οποιαδήποτε αντίθετη εξέλιξη είμαστε υποχρεωμένοι εκ των πραγμάτων δεσμευμένοι με την ομόφωνη απόφαση του Διοικητικού και Γενικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας να πραγματοποιήσουμε την αναγγελθείσα ένστολη διαμαρτυρία στην Αθήνα την 8-10-2002».

Ακολούθησαν συναντήσεις απ' ευθείας με τον Νίκο Χριστοδουλάκη και η Ομοσπονδία ανέβαλε την συγκέντρωση, αναμένοντας τελικές αποφάσεις του υπουργού μετά τις βουλευτικές εκλογές (προκηρύχθηκαν πρόωρες εκλογές για τις 8 Μαρτίου 2003). Έτσι, από τη συνάντηση της 15ης Οκτωβρίου 2002, στην οποία συμμετείχε και

ο υφυπουργός Ευάγγελος Μαλέσιος με τον γενικό γραμματέα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης Δημήτρη Ευσταθιάδη, διαπιστώθηκε ότι βρίσκεται σε καλό δρόμο η ρύθμιση για την αποκατάσταση των θυμάτων. Ο υπουργός δεχόταν την πρόταση της Ομοσπονδίας και την παρέπεμπε σε συγκεκριμένη επιτροπή για τις λεπτομέρειες, ώστε ως το τέλος του χρόνου να έχει θεσμοθετηθεί.

Ως βάση συζήτησης η επιτροπή θα λάμβανε υπόψη της την από κοινού συμφωνημένη πρόταση, ήτοι:

«Οι διατάξεις του Νόμου 1897/1990 εφαρμόζονται και για τους αστυνομικούς που τραυματίζονται θανάσιμα ή καθίστανται πλήρως ανίκανοι για την άσκηση των καθηκόντων τους α) εξαιτίας της ενεργού συμμετοχής τους στην καταδίωξη ή τη σύλληψη δραστών εγκληματικής ενέργειας και συμπλοκής με συμμορίες ή ένοπλους δράστες εγκληματικών πράξεων, οι οποίοι δρουν είτε ομαδικώς είτε μεμονωμένα και β) εξαιτίας εγκληματικής πράξης σε βάρος του ιδίου ή της συζύγου του, ως απόρροια της υπηρεσιακής του δράσης και της εκτέλεσης των καθηκόντων του στη δίωξη του εγκλήματος. Αυτές ισχύουν αναδρομικά από 1/1/1974.

Οι διατάξεις του άρθρου 2 του Ν. 1977/1991 εφαρμόζονται και για τους Έλληνες πολίτες που καθίστανται πλήρως ανίκανοι για εργασία από εγκληματική πράξη που στρέφεται κατά των προσώπων και στις περιπτώσεις της προηγούμενης παραγράφου του παρόντος άρθρου».

Επ' ευκαιρία της συνάντησης, η Ομοσπονδία επανέλαβε τις θέσεις της σχετικά με τα οικονομικά προβλήματα των αστυνομικών και έδωσε ιδιαίτερη βαρύτητα στην αναγκαιότητα της ενίσχυσης των συναδέλφων με λίγα χρόνια υπηρεσίας, αλλά και στην κατάρτιση του νέου μισθολογίου.

Για το τελευταίο ο υπουργός απάντησε ότι η συζήτησή του θα αρχίσει τη προσεχή άνοιξη και η ολοκλήρωση - ψήφισή του θα πραγματοποιηθεί το φθινόπωρο του επόμενου χρόνου.

Σε ό,τι αφορά την οικονομική ενίσχυση των αστυνομικών για το έτος 2003, πέρα από την όποια εισοδηματική πολιτική, η Ομοσπονδία είχε ήδη καταρτίσει σχετικές προτάσεις για τις οποίες υπήρχε ταύτιση απόψεων και με τις άλλες δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις των Σωμάτων Ασφαλείας, έτσι, ώστε να υπάρξει μια κοινή διεκδικητική γραμμή και στο πρώτο πενήνήμερο του επόμενου μήνα να κατατεθούν επισήμως.

Η Εκτελεστική Γραμματεία εξάλλου είχε λάβει υπόψιν της και τις δηλώσεις του ίδιου του πρωθυπουργού Κώστα Σημίτη κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του, αρχές Οκτωβρίου 2002, στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, ότι προωθούνται μέτρα για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και την αποκατάσταση των αστυνομικών που υφίστανται βλάβη κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Συγκάλεσε, όμως, άλλο ένα Γενικό Συμβούλιο στην Αθήνα το διήμερο 1-2 Νοεμβρίου 2002 και ζήτησε τις θέσεις των οργανώσεών της και τις απόψεις των προεδρείων και των υπολοίπων Ομοσπονδιών.

Οι συνδικαλιστές σταθμίζουν εκ νέου τα δεδομένα, συζητούν σε βάθος τα προβλήματα και τα αιτήματά τους και ανακοινώνουν το πλαίσιο των διεκδικήσεων έτους 2003. Πρόκειται για σημαντικά αιτήματα που αγγίζουν το νέο μισθολόγιο και την αναγνώριση της επικινδυνότητας του επαγγέλματος και για τα οποία μόλις είχε αρχίσει ένας άνισος αγώνας, μια αγωνιστική πορεία στρωμένη με «αγκάθια», παρά τα φαινομενικά αισιόδοξα μηνύματα που απέρρεαν από τις επίσημες δηλώσεις των στελεχών του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησης.

Όλοι δεχόντουσαν ότι το έργο των αστυνομικών, πυροσβεστικών και λιμενικών υπαλλήλων είναι ως εκ της φύσεώς του, κατεξοχήν επικίνδυνο και περί τούτου δεν απαιτείται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία.

Επιβαλλόταν, λοιπόν, άμεσα από την Πολιτεία να αναγνωρίσει την τεράστια προσφορά τους, υιοθετώντας προτάσεις και εναλλακτικά σενάρια που ετίθεντο προς συζήτηση.

Όσο για το πακέτο των διεκδικήσεων, η ΠΟΑΣΥ επέδειξε μεγάλη αναμονή, ζητώντας, όπως και οι άλλες Ομοσπονδίες, από τον πρωθυπουργό να αποδείξει εμπράκτως το ενδιαφέρον του για το προσωπικό της Ελληνικής Αστυνομίας. Δεν μπόρεσε όμως τελικά να ανεχθεί την προκλητική στάση του υφυπουργού Οικονομικών Γιώργου Φλωρίδη, όταν εκείνος υποστήριξε, διαρκώντας του διαλόγου με τις Ομοσπονδίες, το Δεκέμβριο του 2002, ότι η κυβέρνηση δεν διαθέτει άλλα χρήματα για τους ένστολους.

Η απόλυτη άρνηση του Γιώργου Φλωρίδη συνιστούσε μια ακατανόητη «στροφή» της κυβέρνησης. Τα προεδρεία συνεδρίασαν εκτάκτως και προχώρησαν σε ολονύκτια διαμαρτυρία έξω από τη Βουλή, με κυρίαρχο αίτημα την επέκταση των διατάξεων περί τρομοκρατίας που ήδη θα έπρεπε να είχε θεσμοθετηθεί, στη διαμαρτυρία στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους στις 17 και 18 Δεκεμβρίου 2002 αντίστοιχα, και εξαγγέλθηκαν νέες κινητοποιήσεις με την αυγή του 2003, γνωρίζοντας ότι τα χρονικά περιθώρια στενεύουν επικίνδυνα εξαιτίας και των επερχόμενων Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 και των αυξημένων απαιτήσεων της Ελληνικής Αστυνομίας.

«Ο Φλωρίδης δήλωσε με πολλή σοφία, δεν υπάρχει κίνδυνος στα Σώματα Ασφαλείας», «πρέπει να θαφτούμε για να δικαιωθούμε», «βγείτε να δείτε πού μας οδηγείτε» ήταν τα συνθήματα που προστέθηκαν με τις νέες κινητοποιήσεις στον αγώνα των συνδικαλιστών, οι οποίοι ανανέωσαν το ραντεβού τους για τον Ιανουάριο του 2003.

Πριν κατεβάσουν, όμως τα πανό, τα προεδρεία συναντήθηκαν με τους προέδρους των πολιτικών κομμάτων Κώστα Καραμανλή, Αλέκα Παπαρήγα και Νίκο Κωνσταντόπουλο, οι οποίοι εξέφρασαν τη συμπαράστασή τους και κάλεσαν την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα αιτήματα που ετίθεντο. Ακολούθησε νέα συνάντηση με τον Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, ο οποίος προσπαθώντας να γεφυρώσει το ρήγμα που είχε προκληθεί με τον Γιώργο Φλωρίδη, αποδεχόταν το αίτημα για τη θεσμοθέτηση του επαγγέλματος ως επικινδύνου και ανθυγιεινού και μάλιστα εντός του πρώτου εξαμήνου

του 2003, η δε χορήγηση του σχετικού επιδόματος θα γινόταν κατόπιν συμφωνίας αμφοτέρων των πλευρών. Ο υπουργός δεσμευόταν επίσης για:

- *Αύξηση της πενθήμερης αποζημίωσης από 1-1-2003 το ύψος της οποίας θα ανακοινωθεί μέχρι 20-1-2003.*

- *Αύξηση της ωριαίας αποζημίωσης της νυχτερινής εργασίας από 625 δραχ. σε 800 δραχ.*

Υπενθυμίζουμε ότι το κοινό μέτωπο των Ομοσπονδιών των Σωματίων Ασφαλείας περιλάμβανε:

1. *Να χορηγηθεί και στα ένστολα στελέχη των Σωματίων Ασφαλείας το ίδιο σε ύψος επίδομα της Ειδικής Απασχόλησης με αυτό των Ενόπλων Δυνάμεων.*

2. *Η Ειδική αποζημίωση που χορηγείται στα ένστολα στελέχη των Σωματίων Ασφαλείας να αναπροσαρμοσθεί στα εβδομήντα (70) ευρώ για κάθε ημέρα πέραν του πενθημέρου απασχόλησης.*

3. *Να υλοποιηθεί έμπρακτα η αδιαμφισβήτητη αποδοχή απ' όλη την κοινωνία ότι το επάγγελμα των αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών είναι επικίνδυνο, με την θεσμοθέτηση του χαρακτηρισμού του ως τέτοιου και την χορήγηση αντίστοιχου επιδόματος.*

4. *Χορήγηση των ίδιων κινήτρων και στο ένστολο προσωπικό των Σωματίων Ασφαλείας που υπηρετεί σε προβληματικές και παραμεθόριες περιοχές, μ' αυτά που χορηγούνται στους λοιπούς δημοσίους υπαλλήλους της χώρας που υπηρετούν στις ίδιες περιοχές.*

Μετά από αυτήν την εξέλιξη τα προεδρεία των πέντε Ομοσπονδιών αποφάσισαν την αναστολή των κινητοποιήσεων και έδωσαν ραντεβού αρχές του νέου έτους 2003, προκειμένου να καθορίσουν την πορεία τους, ανάλογα με την υλοποίηση των κυβερνητικών δεσμεύσεων.

Τη δράση της ΠΟΑΣΥ, την είχε γνωρίσει από κοντά και ο υπασπιστής του υπουργού Δημόσιας Τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, ο Αντώνης Λαζόπουλος, λόγω των συχνών συναντήσεων του προεδρείου της Ομοσπονδίας με τον υπουργό. Θυμάται δε ότι από τις πρώτες ημέρες, το προεδρείο κατέθεσε στον υπουργό υπομνήματα με τα συσσωρευμένα αιτήματα και συγκεκριμένες προτάσεις, προσδοκώντας την επίλυσή τους. Να τι μας είπε:

«Το έτος 2000, ύστερα από μια σειρά επίμονων επισκέψεων στο γραφείο μου για την ενημέρωσή τους γύρω από την εξέλιξη των θεμάτων που τους απασχολούσαν, θυμάμαι τα λόγια του υπουργού: «Ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία ορθά θεσμοθετήθηκε. Οι συνδικαλιστές πρέπει να κάνουν τη δουλειά τους και εμείς τη δική μας. Οι πόρτες του γραφείου θα είναι πάντα ανοιχτές για τους συνδικαλιστές. Ο συνδικαλισμός είναι δράση. Ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία δεν είναι εχθρός ή αντίπαλος, είναι φορέας συνεργασίας για να επιλυθούν προβλήματα του Σώματος και του προσωπικού του», μου είχε πει ο υπουργός και είχε δίκιο.

Ο χρόνος που περνάει, δημιουργεί καινούρια δεδομένα. Εκείνο τον καιρό, η ΠΟΑΣΥ για την ανάδειξη των προβλημάτων των αστυνομικών πραγματοποιούσε συνεχείς δυναμικές κινητοποιήσεις και επίμονες συζητήσεις με την πολιτική ηγεσία. Χρόνια αιτήματα του προσωπικού ικανοποιήθηκαν και παράλληλα η Ελληνική Αστυνομία εκσυγχρονίστηκε προς όφελος του προσωπικού της και της κοινωνίας ευρύτερα.

Ήταν ένας συνεχής διάλογος, δημιουργικός και παραγωγικός της ΠΟΑΣΥ με την πολιτική ηγεσία, με προοπτικές και προσδοκίες που έφερε θετικά αποτελέσματα, τόσο στο σώμα της ελληνικής αστυνομίας, όσο και στο αστυνομικό προσωπικό. Αυτό είναι αυταπόδεικτο γεγονός και πιστεύω πως δεν χρειάζεται να αναφερθώ με λεπτομέρειες.

Δεκάδες στοχευμένες παρεμβάσεις και προτάσεις της ΠΟΑΣΥ, ύστερα από έρευνα και μελέτες της, σε συνεργασία με επιστημονικούς και άλλους αρμόδιους φορείς, για τα θέματα που αφορούν όλους τους αστυνομικούς, κατατίθενται στην πολιτική και φυσική ηγεσία, συμβάλλοντας έτσι με τρόπο αποφασιστικό στη σηματοδότηση ενός δυναμικού συστήματος αντιμετώπισης των νέων μεγάλων απαιτήσεων του καιρού μας από την Αστυνομία.

Η ΠΟΑΣΥ πιστεύω ότι λειτούργησε και λειτουργεί λυτρωτικά για το Σώμα της Ελληνικής Αστυνομίας και θα πάει μπροστά, αν διατηρήσει σταθερό βηματισμό, σαφείς, επίκαιρες και τολμηρές θέσεις και προτάσεις που να ασχολούνται με τα προβλήματα των εργαζομένων και την επίλυσή τους. Υποστηρίζει δυναμικά, με πάθος, δράση, ρεαλιστικό λόγο και αγωνιστικότητα τις ευρύτερες αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που έχει ανάγκη η σύγχρονη Αστυνομία στη χώρα μας».

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Μιχάλης Χρυσοχοϊδής με την ανάληψη των νέων του καθηκόντων ενημερώνεται για τα εκκρεμείζητήματα κατά τη διάορκεια Γενικού Συμβουλίου

Άφιξη του πρωθυπουργού Κώστα Σημίτη στο Κοινοβούλιο εν μέσω διαδηλωτών των Σωμάτων Ασφαλείας, το Δεκέμβριο του 2001. Οι συγκεντρωμένοι παρέμειναν ως αργά τη νύχτα, εκφράζοντας την αγανάκτησή τους.

Στις 12 Μαρτίου 2001, έξω από το Μέγαρο Μαξίμου, οι ένστολοι ξεδιπλώνουν πανό διαμαρτυρίας για τις ανεκπλήρωτες δεσμεύσεις των αρμοδίων υπουργών

Άλλη μια δυναμική κοινή συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το υπουργείο Οικονομίας

Οι τρεις πρόεδροι των αστυνομικών, των προοβσετών και των λιμενικών Δημήτρης Κυριαζίδης, Αχιλλέας Τζουβάρας και Γιώργος Παναγόπουλος δεμένοι με τις χειροπέδες έξω από τη Βουλή, σε ένδειξη διαμαρτυρίας

Ο Κώστας Καραμανλής με τον επικεφαλής ΟΚΕ Δημόσιας Τάξης Χρήστο Μαρχογιαννάκη, ενημερώνονται από τον πρόεδρο της ΠΟΑΣΥ Δημήτρη Κυριαζίδη και τον πρόεδρο της ΠΟΕΠΑΣ Γιώργο Παναγόπουλο

Σύσκεψη για τα δικαιώματα των γυναικών και τη σύσταση Γραμματείας Γυναικών της ΠΟΑΣΥ, στις 16 Μαΐου 2003. Χαιρετισμό απηύθυναν η Φάνη Πάλλη Πετραλιά και η Κατερίνα Παπακώστα.

Την 1η Φεβρουαρίου 2002, έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού για τη συνεχιζόμενη μη αποδέσμευση της Αστυνομίας από τη φύλαξη των σωφρονιστικών καταστημάτων

Παναθηναϊκό Στάδιο, 2 Απριλίου 2002. Δυναμική προσέλευση των ενστόλων από κάθε γωνιά της χώρας.

Ιούλιος 2002. Αντοφία στους καταναλισμούς προσφύγων και τα αστυνομικά κρατητήρια των υπηρεσιών του Έβρου, όπου δοκιμαζόταν η ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Το 2002, η ΠΟΑΣΥ συμμετέχει στα πανελλαδικά συλλαλητήρια της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ για το ασφαλιστικό

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Το Ναύπλιο

Το σύνθημα για συνέχιση του αγώνα με κυρίαρχα αιτήματα την επέκταση των διατάξεων για την τρομοκρατία και στους αστυνομικούς και την αναγνώριση της εργασίας ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής, δίνεται δίχως χρονοτριβή, αμέσως μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων και οι κινητοποιήσεις προσλαμβάνουν νέα διάσταση, καθόσον η Ελλάδα για το πρώτο εξάμηνο του 2003 είναι χώρα προεδρεύουσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι συνδικαλιστές θεώρησαν ότι ήταν απαξιωτική γι' αυτούς η αντιμετώπιση που τους επεφύλαξε η κυβέρνηση, όταν στις 22 Ιανουαρίου 2003 κατά τη διάρκεια του πρώτου για το νέο έτος Γενικού Συμβουλίου, πληροφορούνταν δια στόματος υπουργού Δημόσιας Τάξης Ευάγγελου Μαλέσιου ότι δεν υπήρχε πρόοδος επί των αιτημάτων επί των οποίων ένα μήνα πριν, υπό την πίεση της κινητοποίησης έξω από τη Βουλή και το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, είχαν αποσπάσει συγκεκριμένες κυβερνητικές δεσμεύσεις.

Η πρώτη αγωνιστική έξοδος του 2003 αρχίζει, λοιπόν, με τη δυναμική ένστολη διαδήλωση στο Ναύπλιο κατά τη διάρκεια της Συνόδου των υπουργών Εργασίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία πραγματοποιείται στις 24 Ιανουαρίου 2003, μόλις δυο ημέρες δηλαδή μετά το Γενικό Συμβούλιο. Το σύνθημα «φτάνει πια ο εμπαιγμός» διαπερνά όλη την πόλη. Οι φωνές των αστυνομικών, των πυροσβεστών και των λιμενικών φτάνουν ως την αίθουσα συνεδριάσεων των υπουργών, καθώς οι διαδηλωτές κατάφεραν να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό, αφηφώντας τις εντολές των ανωτάτων αξιωματικών και προσωπικά του Γενικού Επιθεωρητή Αστυνομίας αντιστράτηγου Χαράλαμπου Χριστοφαιδίτη, για συλλήψεις ή ακόμα και την ωμή απειλή για χρήση δακρυγόνων. Τα μηνύματά τους είναι ξεκάθαρα: «Χαίρετούμε ειρηνικά, φωνάζουμε δυνατά όλοι μαζί: φτάνει πια ο εμπαιγμός», «Αστυνομία θεματοφύλακας των θεσμών, και οι ένστολοι έχουν δικαιώματα» «Σταματήστε τον πόλεμο» και άλλα.

Το περιοδικό της ΠΟΑΣΥ, η «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 23, Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2003) με εκτενές ρεπορτάζ κάλυψε το γεγονός και φώτισε το «παρασκήνιο» των εξελίξεων. Ιδού τι έγραψε:

«Διαδήλωση αστυνομικών στο Ναύπλιο; Σαν ανέκδοτο (!) το εξέλαβαν κάποιοι υψηλά ιστάμενοι στην αρχή, όταν το άκουσαν. Δεν κατάλαβαν, όμως, καλά. Διότι, στο Ναύπλιο δεν θα πήγαιναν μόνο οι αστυνομικοί. Και πυροσβέστες και λιμενικοί θα διαδήλωναν μαζί τους. Αποφασισμένοι μάλιστα να κάνουν αισθητή την παρουσία τους σε

κάθε παρόμοια Σύνοδο υπουργών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έως ότου υπάρξει ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Το Ναύπλιο ήταν η αρχή. Η αρχή μιας πιο δυναμικής, ποιοτικά πιο δύσκολης, εκδήλωσης διαμαρτυρίας.

Η απόφαση των πέντε Ομοσπονδιών ήταν ομόφωνη. «Όλοι Ναύπλιο». Να μη λείπει κανένα μέλος διοικητικού συμβουλίου, να είναι παρόντες όλοι οι αντιπρόσωποι των σωματείων. Από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη και από τα νησιά του Αιγαίου μέχρι τα Επτάνησα. Ραντεβού το αργότερο στις 9.30 το πρωί της 24ης Ιανουαρίου στον κόμβο της Στέρνας. Κι από κει, όλοι μαζί στο Ναύπλιο, στην ιστορική πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους, στην πανέμορφη πόλη της Πελοποννήσου μας.

Τα λεωφορεία το ένα μετά το άλλο άρχισαν να καταφθάνουν στο προκαθορισμένο σημείο και οι συνάδελφοι με απερίγραπτο ενθουσιασμό ξεκινούσαν για το «σημείο μηδέν». Οι καιρικές συνθήκες, αντίξοες. Το εγχείρημα της καθόδου στο Ναύπλιο, πρωτόγνωρο. Η μέχρι τότε σιωπή της κυβέρνησης, ύποπτη. Η αγωνία για την έκβαση του αγώνα μας, έκδηλη. Μήπως όμως όλα αυτά δεν ήταν τελικά στοιχεία, που δυνάμωναν το δίκιο μας και έθεταν προ των ευθυνών τους, όλους εκείνους που είχαν συνεργήσει στον εμπαιγμό χιλιάδων οικογενειών;

Το Ναύπλιο μας υποδέχτηκε με ανοικτές τις αγκάλες, σε πείσμα όλων εκείνων που δεν ήθελαν να ακουστεί η φωνή μας εκεί. Ας το έχει βάρος η συνείδησή τους και ας μην λησμονούν ποτέ, ότι ο ένστολος συνδικαλισμός είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο πλέον. Παρά τις τρικλοποδιές και την αθέτηση συμφωνιών για το δρομολόγιο που θα ακολουθούσαμε, η συγκέντρωση έγινε. Η διαδήλωση έφτασε στον προορισμό της και η φωνή μας έφτασε μέχρι εκεί που έπρεπε να φτάσει. Όχι μόνο μέχρι τα αυτιά των ευρωπαϊών υπουργών, ή μόνο μέχρι το Μέγαρο Μαξίμου. Βγήκε από τα σύνορα, έφτασε μέχρι τη μακρινή Αυστραλία και έγινε πρώτο θέμα σε τηλεοπτικές εκπομπές και συζητήσεις.

«Βγείτε να δείτε πού μας οδηγείτε», ηχούσε βροντερά το σύνθημα των διαδηλωτών επί δύο ώρες έξω από το ξενοδοχείο που φιλοξενούσε την άτυπη Σύνοδο των υπουργών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η πανσπερμία των στολών και η αποφασιστικότητα των συναδέλφων δεν άφηνε κανένα περιθώριο εφησυχασμού» έγραψε το περιοδικό της ΠΟΑΣΥ.

Έτσι, μετά από αρκετή ώρα, ο υπουργός Εργασίας αναγκαστόταν να παραλάβει το ψήφισμα διαμαρτυρίας.

Κυρίαρχα και στην διαδήλωση του Ναυπλίου ήταν τα αιτήματα για το χαρακτηρισμό του επαγγέλματος του αστυνομικού, πυροσβέστη και λιμενικού ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, η αμοιβή για την εργασία τους τα Σάββατα, τις Κυριακές, τις αργίες και εξαιρέσιμες, καθώς η αμοιβή για τη νυχτερινή τους εργασία.

Η Ομοσπονδία θεώρησε υποχρέωσή της αμέσως μετά τη διαδήλωση να εκφράσει τις ιδιαίτερες ευχαριστίες της σε όλα τα μέλη των αντιπροσωπειών που συμμετείχαν σ' αυτή:

«Όλοι μαζί δώσαμε το στίγμα. Δηλώσαμε για μια ακόμη φορά ότι είμαστε ΕΔΩ. Είναι γεγονός ότι οι προτροπές των προεδρείων όλων των Ομοσπονδιών, αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών, και η δική σας συμβολή υπήρξαν καθοριστικοί παράγοντες, ώστε να αποφευχθούν επεισόδια και δυσάρεστες καταστάσεις, που προφανώς επιθυμούσαν και επεδίωξαν ορισμένοι υπηρεσιακοί παράγοντες με τις εντολές τους. Άλλη μια φορά δείξαμε σοβαρότητα, υπευθυνότητα και τηρήσαμε τις δεσμεύσεις και υποσχέσεις, σε αντίθεση με αυτά που πράττει η επίσημη Πολιτεία», τονιζόταν στην ανακοίνωση της ΠΟΑΣΥ, η οποία, επίσης, δεν δίστασε να προβεί και σε ανοικτή καταγγελία των αψυχολόγητων ενεργειών του επικεφαλής των αστυνομικών μέτρων στο Ναύπλιο Γενικού Επιθεωρητή Αστυνομίας αντιστρατήγου Χαράλαμπου Χριστοφαρεΐτη.

Στην αρχή της επιστολής - ανοικτής καταγγελίας, εξηγούνταν οι λόγοι για τους οποίους έγινε η κοινή διαδήλωση.

«Ενδεχομένως, η διεκδικούμενη αύξηση της αποζημίωσης για την εργασία πέραν του πενθημέρου, όπως επίσης και η αύξηση της αποζημίωσης για τη νυχτερινή εργασία, ως δεσμεύθηκε η Κυβέρνηση προς ικανοποίηση από 1 Ιανουαρίου 2003 και στη συνέχεια υπαναχώρησε, προσβάλλοντάς μας βάνανσα και απαιτώντας μάλιστα να δηλώσουμε και ικανοποιημένοι για την αύξηση της αποζημίωσης των δύο (2) ευρώ για την εργασία πέραν του πενθημέρου και για την αύξηση της αποζημίωσης του μισού (0,5) ευρώ, ουσιαστικά, για τη νυχτερινή εργασία, να μην σας αφορούν. Τούτο, όμως, δεν ισχύει για το σύνολο των συναδέλφων που πίστεψαν στην έμπρακτη αναγνώριση του έργου τους, ενισχυόμενοι οικονομικά σε κάποιο βαθμό.

Άπασες οι Ομοσπονδίες, αλλά και όλοι ανεξαρτήτως οι συνάδελφοι, εθίγησαν από την προσβλητική και απαξιωτική αντιμετώπισή τους.

Πιστεύουμε ότι και εσείς, νιώσατε το ίδιο, όταν όχι ενδεχόμενα προσωπικά, αλλά για τους χιλιάδες υφισταμένους σας, επιφυλάχθηκε η ποταπή αυτή συμπεριφορά. Το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού μπορεί να είναι φτωχό, αλλά δεν δέχεται “σφαλιάρες” αυτού του είδους και ήταν και είναι φυσικό επακόλουθο να αναζητήσει το δίκιο και την ηθική αποκατάστασή του.

Κύριε Γενικό Επιθεωρητά,

Φυσική και αναμενόμενη ήταν και είναι η αντίδραση του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας και για τον λόγο αυτό συναποφάσισαν την άμεση εκδήλωση διαμαρτυρίας, μόλις πληροφορήθηκαν (22-1-2003) τον εμπαιγμό και την προσπάθεια ευτελισμού τους».

Η Ομοσπονδία, αφού τονίζει στην ίδια ανακοίνωση, ότι είχε αναλάβει ο ίδιος προσωπικά τη γενική, “ειδική” εποπτεία και κατεύθυνση των μέτρων τάξεως, τροχιάς και ασφάλειας στο Ναύπλιο εκείνη την ημέρα, επισημαίνει:.

«Κλιμάκιο του προεδρείου της Ομοσπονδίας την προηγούμενη της διαμαρτυρίας ημέρα συναντήθηκε και συζήτησε μαζί σας για την όλη διαμαρτυρία, πιστεύοντας ότι

ομιλούμε την ίδια γλώσσα, έχουμε τις ίδιες αγωνίες για τον οργανισμό που υπηρετούμε αλλά και τις ίδιες ευαισθησίες ως εργαζόμενοι και κατ' εξοχήν ως συνάδελφοι.

Κύριε Γενικό Επιθεωρητά,

Υπήρξε συμφωνία:

Για το δρομολόγιο των λεωφορείων που θα μετέφεραν τους συναδέλφους στην πόλη του Ναυπλίου, (βεβαίως η παρουσία τους ήταν πέραν της αναμενόμενης), για το σημείο αποβίβασής τους, για το δρομολόγιο της πορείας, για το σημείο, όπου τελικά θα κατέληγε η πορεία. Πιθανά να εκλάβετε την προσπάθεια συνεργασίας μας, ως αδυναμία ή ως αφέλεια και πονηρά δρώντας την επόμενη ημέρα απαγορεύσατε την είσοδο των λεωφορείων στην πόλη, γεγονός που λειτούργησε αρνητικά στην όλη ψυχολογία των ταλαιπωρημένων προσελθόντων συναδέλφων.

Τα γεγονότα που επακολούθησαν δυστυχώς κατέδειξαν ότι δεν έπρεπε να σας εμπιστευθούμε, καθόσον όχι μόνο αποκλείσατε με συναδέλφους τον χώρο όπου θα κατέληγε η πορεία, έτσι, ώστε η διαμαρτυρία να μη γίνει αισθητή, αλλά ταυτόχρονα τοποθετήσατε και “υπηρεσιακά λεωφορεία”, ώστε ούτε καν να είναι ορατή.

Όταν μάλιστα ακούστηκε και η εντολή σας για χρήση δακρυγόνων σε περίπτωση που επιχειρούνταν η διέλευση στο τελικό σημείο διαμαρτυρίας μας, το ποτήρι ξεχείλισε.

Αποτελεί ευτύχημα, η σοβαρότητα, η υπευθυνότητα και η ψυχραιμία που επέδειξαν οι συνάδελφοι “αμφοτέρων των πλευρών” μιας και έτσι τα καταφέρατε.

Κύριε Γενικό Επιθεωρητά,

Αδυνατούμε να αντιληφθούμε τις ενέργειές σας και ποιο σκοπό είχαν. Ενδεχόμενα να επιδιώκατε τη σύγκρουση, άγνωστο για ποιο λόγο και να μην σας ενδιέφερε το αποτέλεσμα μιας τέτοιας σύγκρουσης, που ούτε θέλουμε να φαντασθούμε.

Το ότι όμως και στη συνέχεια επιμένετε να γίνει χρήση δακρυγόνων, βάζοντας σε τόση μεγάλη ψυχική δοκιμασία τους συναδέλφους των μέτρων αλλά και κατ' επέκταση τον όλο Οργανισμό, μας οδηγεί σε πονηρές σκέψεις.

Κύριε Γενικό Επιθεωρητά,

Χωρίς να αναφέρουμε λεπτομέρειες των όσων διαδραματίστηκαν, πράγματι γράψατε ΙΣΤΟΡΙΑ, ευτυχώς προσωπική, καθόσον η στιγμιαία λειτουργία σας ως Υπερυπουργού Δημόσιας Τάξης και Υπεραρχηγού της Αστυνομίας, δεν είχε συνέχεια, δυσμενή για όλους. Ευχόμαστε τούτο να μην συμβεί στις επόμενες κινητοποιήσεις μας.

“ΟΨΟΜΕΘΑ ΕΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ”, κατέληγε το καταγγελτικό αυτό κείμενο.

Εξάλλου, με κοινή τους δήλωση οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών Δημήτρης Κυριαζίδης (ΠΟΑΣΥ), Γιώργος Καμαρινόπουλος (ΠΟΑΞΙΑ), Τάσος Μαυρόπουλος (ΠΟΕΠΑΣ), Γιώργος Πήλιουρας (ΠΟΕΥΠΣ) και Νίκος Διαμαντής (ΕΑΠΣ) ανακοίνωσαν ότι το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας, ενωμένο και δυνατό όσο ποτέ άλλοτε, συνεχίζει τον αγώνα μέχρι τελικής δικαίωσης.

Οι Ομοσπονδίες ζήτησαν στη συνέχεια και την παρέμβαση του προέδρου του

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Πάτρικ Κόξ, ενώ έστειλαν σχετικές επιστολές και στην επίτροπο της Ελλάδας Άννα Διαμαντοπούλου, στους πρέσβεις των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον Πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη, στους υπουργούς Δημόσιας Τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη , Εμπορικής Ναυτιλίας Γιώργο Ανωμερίτη, Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών Νίκο Χριστοδουλάκη και στους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων, Κώστα Καραμανλή, Νίκο Κωνσταντόπουλο και την Αλέκα Παπαρήγα, διατυπώνοντας το αίτημα να στηρίξουν το δίκαιο αγώνα τους.

Στην επιστολή τους, ειδικότερα, προς τον πρόεδρο του ευρωκοινοβουλίου Πάτρικ Κοξ εξηγούσαν μεταξύ άλλων ότι «ο Έλληνας αστυνομικός, πυροσβέστης και λιμενικός, χωρίς να έχουν γι' αυτόν εφαρμογή τα αυτονόητα, προσφέρει τις υπηρεσίες του κάτω από δύσκολες και απαράδεκτες εργασιακές συνθήκες. Δεν ισχύει γι' αυτόν η πενθήμερη εργασία. Εργάζεται υποχρεωτικά έξι (6) ημέρες την εβδομάδα, Κυριακές, αργίες, Σάββατα, εξαιρέσιμες, χωρίς αμοιβή για την εργασία του αυτή. Εργάζεται τη νύχτα, χωρίς να υπάρχει γι' αυτή την εργασία του αντίστοιχη αμοιβή. Δίνει ακόμη και τη ζωή του κατά την εκτέλεση του καθήκοντος και όμως ακόμη το επάγγελμά του δεν έχει χαρακτηριστεί επικίνδυνο καιτοι είχαμε τόσα θύματα, τόσους νεκρούς και τραυματίες, αστυνομικούς, πυροσβέστες και λιμενικούς». Και παρακάτω:

«Επειδή ο στόχος και ο σκοπός μας καθώς και η ίδια η αποστολή μας δεν είναι να βρισκόμαστε στους δρόμους διαμαρτυρόμενοι, σε συνεχείς κινητοποιήσεις, αλλά στους δρόμους για την πρόληψη και την καταστολή του εγκλήματος, προασπίζοντας τα υπέρτατα αγαθά του πολίτη (ζωή, τιμή, περιουσία κ.λπ.),

- Επειδή η υπάρχουσα αναταραχή, αγανάκτηση και αναβρασμός στους κόλπους των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας ουδόλως και κανένα ωφελεί, αλλά απεναντίας μόνο αρνητικά επενεργεί,

- Επειδή τα προαναφερόμενα αιτήματα που συμπεριλαμβάνονται και στο επισυναπτόμενο ψήφισμα και δίκαια είναι, και η επίλυσή τους έχει γίνει αποδεκτή προ πολλού από όλη την ελληνική κοινωνία,

Ζητούμε την άμεση υλοποίηση των δεσμεύσεων της κυβέρνησης, με την ικανοποίηση των τιθεμένων ελαχίστων από μέρος μας αιτημάτων.

Παρακαλούμε προς αυτή την κατεύθυνση όπως έχουμε τη δική σας συμβολή και στήριξη», κατέληγε η κοινή επιστολή των πέντε προέδρων των Ομοσπονδιών των Σωμάτων Ασφαλείας.

Όπως έγραψε τότε και η «Νέα Αστυνομία», τα γεγονότα του Ναυπλίου κατά μία έννοια ήταν ιστορικά. Όχι μόνο διότι οι εικόνες με τους διαδηλωτές αστυνομικούς, λιμενικούς και πυροσβέστες έκαναν το γύρο του κόσμου. Ήταν ιστορικά και για έναν ακόμα πιο ουσιαστικό λόγο. Ήταν η πρώτη φορά στα χρονικά του συνδικαλισμού μας, που μια απερίσκεπτη εντολή, προερχόμενη μάλιστα από τη διοίκηση (;), λίγο έλειψε να εκθέσει διεθνώς όχι μόνο την Ελληνική Αστυνομία, αλλά και τη χώρα ολόκληρη.

«Είναι δυνατόν να υπάρχει αξιωματικός της Αστυνομίας που να δίνει ελαφρά τη καρδία εντολές για επίθεση με χημικά σε συναδέλφους του; Είναι δυνατόν να επιμένει σ' αυτήν την εντολή ακόμα κι όταν διαπιστώνει ότι υπάρχει πρόβλημα άμεσης εκτελέσεώς της; Είναι δυνατόν να ζητά κανείς εξηγήσεις από τον εισαγγελέα γιατί δεν έγιναν συλλήψεις συναδέλφων στο Ναύπλιο; Τελικά αναλογίζεται κανείς με τι πρόσωπο θα αντιμετώπιζε την κοινή γνώμη, ο καθ' ύλη αρμόδιος υπουργός και η φυσική μας ηγεσία, αν η ειρηνική διαδήλωσή μας στο Ναύπλιο, είχε την τιμή να «γευθεί» τα χημικά και τις φιλοφρονήσεις στο όνομα του νόμου και της τάξης, που δήθεν είχε καταλυθεί;

Μήπως έχετε λησμονήσει κύριοι ότι μια άλλη αφυχολόγητη ενέργεια - επίθεση με χημικά εναντίον των συνταξιούχων στο κέντρο της Αθήνας, πριν από αρκετά χρόνια, εξακολούθει να στιγματίζει τη δράση και το αναγκαίο έργο της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων και να χρησιμοποιείται ως παράδειγμα ακραίας καταστολής; Σε τι έχουν φταίξει όλοι εκείνοι οι συνάδελφοι, που καλούνται ογκ ολίγες φορές να εφαρμόσουν άστοχες ενέργειες και μάλιστα αξιωματικών που δίνουν εντολές δι' ασυρμάτου, χωρίς να γνωρίζουν τα πραγματικά δεδομένα και τις πραγματικές συνθήκες στο πεζοδρόμιο;

Τα ερωτήματα δεν έχουν τελειωμό. Όπως δεν θα έχει τελειωμό ο διασυρμός του Σώματος, αν οφέποτε ήθελε συμβεί και το απευχόμαστε βεβαίως, αστυνομικός να λιθοβολεί αστυνομικό. Φυσικά όταν διεκδικείς και έχεις απέναντί σου μια αδιάλλακτη κυβέρνηση, είναι επόμενο να συγκρουστείς. Και την ευθύνη τότε θα την έχει η κυβέρνηση και όχι τα εκτελεστικά της όργανα. Εκτός κι αν έχουν αλλάξει τα πράγματα και κάποιοι στρατηγοί έχουν αναλάβει άλλους ρόλους, αλλά εμείς οι «υποτελείς» τους δεν το έχουμε ακόμα αντιληφθεί», σχολίαζε τότε η «Νέα Αστυνομία», τιλοφορώντας το σχόλιο με την προφητική φράση «Συλλήψεις, συλλήψεις κυρ εισαγγελέα»... (Ρεπορτάζ από το μέλλον...). Και λέμε προφητικά, διότι τα δακρυγόνα, όντως ήρθαν αργότερα. Στην Πλατεία Συντάγματος, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Το 14ο συνέδριο

Το 14ο συνέδριο διεξάγεται στον απόηχο των γεγονότων του Ναυπλίου με κυρίαρχο σύνθημα «τη διασφάλιση και την αναβάθμιση του έργου του αστυνομικού». Το συνέδριο πραγματοποιείται στις 8, 9 και 10 Απριλίου 2003 στη Βουλιαγμένη Αττικής, όπου κυριαρχούν και πάλι τα ίδια ζητήματα. Τι πρέπει να κάνουμε για να μην μας ξεπεράσουν οι εξελίξεις; Είναι η κραυγή αγωνίας για την τύχη του αστυνομικού οργανισμού διατυπωμένη δια της ομιλίας του Δημήτρη Κυριαζίδη, ο οποίος απευθυνόμενος στους συναδέλφους του τόνισε ότι το ζητούμενο σήμερα είναι η αποτελεσματικότερη λειτουργία και ο εκσυγχρονισμός των υπηρεσιών, αλλά και η περαιτέρω ανύψωση του επαγγελματικού, ηθικού και κοινωνικού κύρους του προσωπικού, μέσα από τη βελτίωση της απόδοσής του.

Κυρίαρχα ζητήματα που έχουν τεθεί σε προηγούμενα συνέδρια επανέρχονται πιο επιτακτικά στην ημερήσια διάταξη. Ο διοικητικός απολογισμός είναι πλούσιος, αναδεικνύονται ωστόσο κεντρικά με εισήγηση του Γεράσιμου Μπελεβώνη το ζήτημα της μεταρρύθμισης της εκπαίδευσης και η εξέλιξη - ανάδειξη - επιλογή των στελεχών της Αστυνομίας. Επίσης, η κατάσταση στα ασφαλιστικά ταμεία, είναι ένα άλλο θέμα που αναλύεται από τον Κώστα Αντωνίου και για πρώτη φορά από τους συμμετέχοντες σε συνέδριο της Ομοσπονδίας, προέδρους όλων των ασφαλιστικών ταμείων.

Λευκή Σελίδα

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης κάλεσε τους συνέδρους να ανοίξουν λευκή σελίδα στο αύριο απορρίπτοντας την συμβατική φιλοσοφία. *«Να ακυρώσουμε, είπε, τις καθιερωμένες αντιλήψεις του παρελθόντος που μας έχουν καθλώσει στο τέλμα της στατικής αντίληψης, της διαπιστωτικής και διεκπεραιωτικής αντιμετώπισης των ζητημάτων αστυνόμευσης. Στο μόνο ζήτημα που μπορεί και οφείλει να ανταποκριθεί σήμερα η γραφειοκρατία της ιεραρχίας είναι η εξαφάνισή της και η περαίωση των διαδικαστικών λειτουργιών του ανασχεδιασμού και της αναδιοργάνωσης της Αστυνομίας. Αποσαφηνίζουμε ότι η απόδοση πρέπει να είναι ανάλογη της αμοιβής και η προαγωγή ανάλογη της ικανότητας, ξεκαθαρίζουμε ότι η προαγωγή δεν είναι ανταμοιβή. Ένας εξαιρετος αστυνομικός δεν σημαίνει ότι μπορεί να είναι και εξαιρετος Διευθυντής. Οι αξίες είναι ανάγκη να αλλάξουν, απαιτείται η διαμόρφωση νέων αξιών και πεποιθήσεων με την αλλαγή του ρόλου των προϊσταμένων που τους μετατρέπει από βαθμολογητές σε ηγέτες π.χ. η παρέμβαση του αστυνομικού σήμερα, δεν πρέπει να γίνεται επειδή «έτσι διατάχθηκε» αλλά γιατί «έτσι πρέπει» δηλαδή στα πλαίσια της εξουσίας του, πρέπει να του παρέχεται η δυνατότητα να αυτενεργεί. Έτσι ενεργοποιείται ο ρόλος του και αποκτά επαγγελματική συνείδηση. Οι ρόλοι των προϊσταμένων χρειάζεται να αλλάξουν από αφεντικά και επιστάτες σε ενεργοποιητές και διευκολυντές».*

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε και στις νέες Τεχνολογίες Πληροφορίας και Επικοινωνίας, οι οποίες ακόμα παραμένουν άγνωστες αν και με την χρησιμοποίησή τους αλλάζουν, όπως είπε, ραγδαία τον τρόπο εργασίας, επικοινωνίας και προσαρμόζουν τις βάσεις του υπηρεσιακού περιβάλλοντος στις απαιτήσεις της ψηφιακής εποχής. Αποτελούν εργαλείο για τον εκσυγχρονισμό της ΕΛ.ΑΣ., για μια αποτελεσματικότερη διαχείριση εξουσίας και παροχή βελτιωμένων υπηρεσιών στον πολίτη.

Μετά τα γεγονότα του Ναυπλίου, η ΠΟΑΣΥ, διαβλέποντας ότι η κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να ικανοποιήσει ώριμα αιτήματα και ιδίως την αναγνώριση του επαγγέλματος, ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού και την επέκταση των διατάξεων περί τρομοκρατίας, προχώρησε σε τρεις χαρακτηριστικές κινήσεις. Κατ' αρχάς, κάλεσε εκ νέου τους αστυνομικούς να βρίσκονται σε ετοιμότητα, επισημαίνοντας ότι *«η κινητικό-*

τητα στον εργασιακό μας χώρο, είναι αλληλένδετη με τα συνδικαλιστικά δρώμενα. Οι συνδικαλιστές δεν αγωνίζονται για «κάτι άλλο», ξένο προς την υπηρεσία. Μπορεί να έχει κανείς ενστάσεις για επί μέρους ενέργειες, δεν μπορεί όμως να αμφισβητήσει την ειλικρίνεια των αγώνων για την επίτευξη των στόχων που καθορίζονται δημοκρατικά, μέσα από ανοικτές διαδικασίες».

Με αφορμή, επίσης, την κλιμάκωση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων, η Ομοσπονδία απηύθυνε ξεχωριστό μήνυμα στους διευθυντές – προϊσταμένους των αστυνομικών υπηρεσιών: «Οφείλουμε, τονίζοταν στη σχετική ανακοίνωση», να «αποδεχθούμε και να αναγνωρίσουμε τον θεσμικό ρόλο ενός εκάστου, είτε σε υπηρεσιακό είτε σε συνδικαλιστικό επίπεδο. Πολλές φορές ο ρόλος αυτός διασταυρώνεται, καθόσον όλοι εργαζόμαστε στον αυτό οργανισμό και όλοι είμαστε υφιστάμενοι κάποιου άλλου. Ως εκ τούτου, επιβάλλεται μια αγαστή συνεργασία, ώστε να επιτυγχάνεται ο κοινός στόχος για την καλύτερη λειτουργία του οργανισμού και για το μέλλον ημών των ιδίων σε θεσμικό, εργασιακό και οικονομικό επίπεδο».

Η τρίτη και σημαντικότερη κίνηση αφορούσε την ίδρυση Συνομοσπονδίας Σωματών Ασφαλείας (ΣΥΣΣΩΜΑ) της τριτοβάθμιας οργάνωσης που θα συνένωνε τις δυνάμεις της ΠΟΑΣΥ, της ΠΟΑΞΙΑ, της ΠΟΕΠΛΣ και της ΠΟΕΥΠΣ.

Η απόφαση για τη Συνομοσπονδία ελήφθη στην 1η Περιφερειακή Συνδιάσκεψη Ομοσπονδιών Αστυνομικών - Πυροσβεστών - Λιμενικών που πραγματοποιήθηκε στη Δράμα, στις 23-24 Μαΐου 2003, με πρωτοβουλία του Δημήτρη Κυριαζίδη και με τη σύμφωνη γνώμη των προέδρων των υπολοίπων Ομοσπονδιών. Στη συνδιάσκεψη συμμετείχαν τα προεδρεία των πρωτοβάθμιων Οργανώσεων Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας - Θράκης, εκπρόσωποι πολιτικών κομμάτων, τοπικών αρχών και φορέων και φυσικά οι εκπρόσωποι των Ομοσπονδιών των πυροσβεστών και των λιμενικών.

Οι καλεσμένοι της Ομοσπονδίας προσήλθαν στη Δράμα με νωπές ακόμα τις εμπειρίες τους από την δυναμική κοινή διαδήλωση στο Ναύπλιο. Ο ένστολος συνδικαλισμός, συνεπής στο ραντεβού του με την Ιστορία, αφού έτσι το θέλησαν οι κρατούντες, κατέγραψε στο Ναύπλιο νέα ποιοτικά στοιχεία δράσης και αποτελεσματικότητας. Το «Ναύπλιο» δεν προέκυψε από το πουθενά. Ήταν καρπός των σταθερών αγώνων που έδινε η Ομοσπονδία, χωρίς φανατισμούς, προκαταλήψεις και αδικαιολόγητες εμμονές. Δεν αρκούσε, όμως, να μείνει κανείς εκεί.

Η ΠΟΑΣΥ προχώρησε στη συνδιάσκεψη για τη Συνομοσπονδία, γνωρίζοντας την κρισιμότητα της χρονικής συγκυρίας. Το αμέσως προσεχές διάστημα ανέμενε από την κυβέρνηση να απαντήσει θετικά τόσο στο θέμα του «επικίνδυνου και ανθυγιεινού», όσο και στο θέμα του μισθολογίου. Γι' αυτό ζητούσε από όλους να πορευτούν «όλοι μαζί συντεταγμένα και όχι ο καθένας το δικό του δρόμο. Επιβάλλονται τώρα, όσο ποτέ άλλοτε, η συμμετοχή, η αλληλεγγύη, η αλληλοκάλυψη, από όλους και όχι να λέμε εκεί που μας “βολεύει”, καλά ποιούν οι συνδικαλιστές μας, κι εκεί που δεν μας “βολεύει”, να ρίχνουμε το ανάθεμα, να βγάζουμε την ουρά μας απ' έξω ή να “πιέζουμε” το προσω-

πικό να γυρίσει τις πλάτες του στους συνδικαλιστές», δήλωνε ο Δημήτρης Κυριαζίδης.

Η συνδιάσκεψη στη Δράμα ήρθε να επιβεβαιώσει ένα όραμα δεκαετιών, αυτό της δημιουργίας της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης στο χώρο των Σωμάτων Ασφαλείας. Φάνηκε τότε ότι άρχισε να παίρνει το δρόμο της πραγμάτωσής του, αλλά ο δρόμος ήταν στρωμένος με «αγκάθια». Ακόμα και σήμερα, εν έτει 2008, η Συνομοσπονδία δεν έχει δημιουργηθεί.

Οι συνδικαλιστές αποφάσισαν, πάντως, η νέα συνδικαλιστική οργάνωση, η Συνομοσπονδία Σωμάτων Ασφαλείας, να έχει έδρα την Αθήνα και σκοπό την εξύψωση του ηθικού και υλικού επιπέδου των υπηρετούντων στα Σώματα Ασφαλείας της χώρας. «*Διαπιστώσαμε*», αναφέρεται στο ψήφισμα της Συνδιάσκεψης, *ότι πρέπει να στοιχίσουμε τα βήματά μας με αυτά των συναδέλφων μας των αντίστοιχων Ευρωπαϊκών συνδικάτων, ώστε να ενοποιηθεί η συνδικαλιστική μας δράση στο επίπεδο των κοινών εκπροσωπήσεων και προβλημάτων.*

Οι συνθήκες, άλλωστε, στην εποχή της ύστερης παγκοσμιοποίησης που διανύουμε, με τα κοινά προβλήματα των κοινωνιών, κυρίως των Ευρωπαϊκών (οργανωμένο έγκλημα, λαθρομετανάστευση, φυσικές και οικολογικές καταστροφές κ.λπ.), ενοποιούν το πεδίο δράσης μας και καθιστούν αναγκαίο το έννομο αγαθό της ασφάλειας που όλοι και με την ιδιότητά του ο καθένας υπηρετούμε.

Ιδιαίτερα στο γεωγραφικό χώρο της πατρίδας μας, ενόψει και των συντελούμενων γεωστρατηγικών μεταβολών και ανακατατάξεων, η καθημερινή μας παρουσία, δίδει τον τόνο ύπαρξης της οργανωμένης δημοκρατικής κοινωνίας και την απόφασή της να διαδραματίσει πρωταρχικό ρόλο στο νέο αιώνα που ήδη διανύουμε.

Η απόφασή μας αυτή συνδέεται ασφαλώς και με τη συνειδητοποίηση των θεσμικών, εργασιακών, εκπαιδευτικών, οικονομικών και οργανωτικών ελλειμμάτων, στρεβλώσεων και διαφορών μεταξύ των επιμέρους κλάδων μας και της αδήριτης ανάγκης ενιαίας αντιμετώπισης και ρύθμισης των κοινών προβλημάτων και της αναβάθμισης και εξίσωσής μας με τους άλλους κλάδους της δημόσιας διοίκησης».

Το σχέδιο καταστατικού στάλθηκε με έγγραφο των Ομοσπονδιών στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις, για περαιτέρω επεξεργασία, μελέτη, προκειμένου να κατατεθούν και οι από μέρους τους τυχόν παρατηρήσεις - βελτιώσεις.

Χωρίς να χάνουμε την αισιοδοξία μας πρέπει πάντως να επισημάνουμε ότι η Δράμα συνιστούσε μια ιστορική ευκαιρία για τους ένστολους που δεν έπρεπε να πάει χαμένη. Οι λόγοι είναι αυτονόητοι και δεν θα αναφερθούμε σε αυτούς.

Η κυβέρνηση, από την πλευρά της, για να αποφύγει την ασφυκτική πίεση των συνδικαλιστών, οι οποίοι δεν κρύβουν τις προθέσεις τους (Γενικό Συμβούλιο της 11ης Ιουνίου 2003) για νέα δυναμική κινητοποίηση, αυτή τη φορά κατά τη διάρκεια της Συνόδου Κορυφής των ευρωπαϊών ηγετών μετά από λίγες ημέρες στη Χαλκιδική, αλλά και στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης, το Σεπτέμβριο, συμφωνεί στις 17 Ιουνίου 2003,

μετά από συνάντηση του Γιώργου Φλωρίδη και του Μιχάλη Χρυσοχοΐδη με τους συνδικαλιστές των Σωμάτων Ασφαλείας να συγκροτηθεί μια κοινή επιτροπή με αντικείμενο τη σύνταξη νομοσχεδίου για τη θεσμοθέτηση της επικινδυνότητας του επαγγέλματος. Παραθέτουμε αυτούσια την ανακοίνωση και συγκρατούμε το περιεχόμενό της:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

Αθήνα, 17 Ιουνίου 2003

Η Κυβέρνηση υλοποιώντας την δέσμευση της, σε ό,τι αφορά την θεσμοθέτηση του επαγγέλματος του ένστολου προσωπικού των Σωμάτων Ασφαλείας, ως επικίνδυνου, προχωρεί στη σύνταξη σχετικού Σχεδίου Νόμου σε συνεργασία με τους εκπροσώπους του, το οποίο θα ολοκληρωθεί μέχρι τέλους του τρέχοντος μηνός, προκειμένου να κατατεθεί προς ψήφιση.

Με τη θεσμοθέτηση αυτή η Κυβέρνηση αποδεικνύει για μια ακόμη φορά έμπρακτα το ενδιαφέρον της για την επίλυση δικαίων αιτημάτων των ένστολων πολιτών, ανταποκρινόμενη ταυτόχρονα και στην απαίτηση της ελληνικής κοινωνίας για τη διασφάλιση των ανθρώπων εκείνων που καθημερινά εκτίθενται σε πολλαπλούς κινδύνους, ώστε να προστατεύονται αποτελεσματικά τα έννομα αγαθά της.

Το ότι η εξαγγελία για τη Χαλκιδική είχε βαρύνουσα σημασία, αποδεικνύεται και από την ανακοίνωση (19 Ιουνίου 2003) που είχε εκδοθεί από την ΠΟΑΣΥ η οποία καλούσε τους ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης «να στρέψουν το βλέμμα τους στα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, τα οποία δυστυχώς γνωρίζουν, αλλά αρνούνται να αποδεχτούν, ώστε να αναζητήσουν τις επιβαλλόμενες λύσεις».

«Στον απόκοσμο κόσμο της παγκοσμιοποίησης ο ρόλος του αστυνομικού λαμβάνει μια ιδιαίτερη διάσταση, καθόσον ως εργαζόμενος αντιμετωπίζει τα ίδια και πολλές φορές μεγαλύτερα προβλήματα από τους λοιπούς εργαζόμενους. Ταυτόχρονα, έχοντας την εργασιακή ιδιότητα του Αστυνομικού, καλείται να αντιμετωπίσει τις διαμαρτυρίες άλλων εργαζομένων που διεκδικούν τη διασφάλιση της εργασίας τους, καθόσον το φάσμα της ανεργίας απλώνεται απειλητικά και το όποιο μεροκάματο αποτελεί το ζητούμενο για αυτούς.

Είναι επίσης γνωστό ότι μια από τις βασικές γενεσιουργές αιτίες αύξησης της εγκληματικότητας είναι και η ανεργία. Ο αστυνομικός ως «αποδέκτης» των όποιων αρνητικών συνεπειών που απορρέουν από τις ως άνω εξελίξεις, είναι επόμενο να εντάσσει και τη δική του ΦΩΝΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ με τους λοιπούς εργαζόμενους, ζητώντας από τους μετέχοντες πολιτικούς της ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΟΡΥΦΗΣ στη Χαλκιδική, να στρέψουν το βλέμμα τους στα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι

εργαζόμενοι...», σημείωνε με νόημα η ΠΟΑΣΥ, λίγες ημέρες πριν από την άφιξη των ξένων ηγετών στη Χαλκιδική.

Η δέσμευση της κυβέρνησης για τη συγκρότηση της κοινής επιτροπής έπαυξε ωστόσο το ρόλο της, με αποτέλεσμα να ανασταλεί η πραγματοποίηση της συγκέντρωσης. Ενώ όμως η επιτροπή εργάστηκε πυρετωδώς και παρουσίασε το πόρισμά της, το οικονομικό κυρίως επιτελείο της κυβέρνησης έκανε πως δεν καταλάβαινε περί τίνος επρόκειτο. Και δημοσιοποίησε τις νέες του θέσεις με την ακόλουθη ανακοίνωση, αφού στο μεταξύ (4 Ιουλίου 2003), ο Γιώργος Φλωρίδης είχε αναβαθμιστεί από υφυπουργός Οικονομικών σε υπουργό Δημόσιας Τάξης και αρνείται να δεχτεί τους συνδικαλιστές πλέον για διάλογο επί του συγκεκριμένου θέματος.

Στις 15 Ιουλίου συγκεκριμένα, έχοντας διακόψει τις εργασίες Γενικού Συμβουλίου, οι συνδικαλιστές πήγαν στο υπουργείο, αλλά ο Γιώργος Φλωρίδης προφασίζόταν ότι δεν υπήρχε ραντεβού. Το Γενικό Συμβούλιο αποφάσισε πανελλαδική κινητοποίηση στις 24 Ιουλίου 2003, ανήμερα της εκδήλωσης στο Προεδρικό Μέγαρο για την επέτειο της αποκατάστασης της Δημοκρατίας. Η κυβέρνηση φοβερά πιεσμένη λόγω και της δημοσιότητας που είχε πάρει το όλο θέμα, δια του νέου υφυπουργού Οικονομικών Γιώργου Φαρμάκη κάλεσε για διάλογο τους συνδικαλιστές. Στην πραγματικότητα όμως απέρριψε τα αιτήματα και εξέδωσε την κάτωθι ανακοίνωση:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Αθήνα, 23 Ιουλίου 2003

Η Κυβέρνηση δεν μπορεί να κάνει δεκτό το αίτημα των Ομοσπονδιών και Ενώσεων των εργαζομένων στην Ελληνική Αστυνομία, το Πυροσβεστικό και το Λιμενικό Σώμα για χαρακτηρισμό του επαγγέλματος ως επικινδύνου, δηλαδή να προσθέσει στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα και τον χαρακτηρισμό του «επικινδύνου».

Όπως αναφέρεται στην ίδια ανακοίνωση του υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών «ο χαρακτηρισμός επαγγέλματος ως επικινδύνου είναι καινοφανής, τίθεται για πρώτη φορά στο ισχύον στη χώρα μας εργασιακό και ασφαλιστικό καθεστώς και είναι συνεπώς προφανείς οι παρενέργειες σε ενδεχόμενη υιοθέτησή του (πυροδότηση επέκτασης του χαρακτηρισμού σε πολλές κατηγορίες εργαζομένων κ.λ.π.)».

Μέσα σε αυτό το εχθρικό κλίμα επομένως, αποφασίστηκε να γίνει η νέα πανελλαδική ένστολη διαμαρτυρία στην Πλατεία Ευαγγελισμού, δίπλα από το Προεδρικό Μέγαρο, στις 24 Ιουλίου 2003 και να επιδοθεί σχετικό ψήφισμα στον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλο.

Μόλις κυκλοφόρησε η είδηση, οι «γνωστοί άγνωστοι» συκοφάντες των αγώνων των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας, άρχισαν να προβάλλουν εναγωνίως το ερώτημα «πώς τολμούν να προγραμματίζουν διαδηλώσεις ανήμερα αυτής της σημαντικής για τη Δημοκρατία μας εποτείου»... Η απάντηση, βεβαίως, ήταν ακαριαία. Με κοινή τους επιστολή οι πέντε πρόεδροι των Ομοσπονδιών ενημέρωναν τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ότι η επικείμενη συγκέντρωση διαμαρτυρίας αποτελεί γι' αυτούς το έσχατο μέσο αντίδρασης. Ιδού τα επιχειρήματά τους:

«Εξοχότατε Κύριε Πρόεδρε,

Η από 14-7-2003 Κοινή Γενική Συνέλευση των πέντε Πανελλαδικών Ομοσπονδιών της Ελληνικής Αστυνομίας, του Πυροσβεστικού Σώματος και του Λιμενικού Σώματος αποφάσισε ομόφωνα, την πραγματοποίηση ένστολης διαμαρτυρίας την 24 Ιουλίου 2003. Αντικείμενο της διαμαρτυρίας είναι αποκλειστικά η αναγνώριση από την Εκτελεστική Εξουσία της εργασίας των αστυνομικών, πυροσβεστών, λιμενικών, ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής. Η ημέρα πραγματοποίησης της ένστολης διαμαρτυρίας συμπίπτει με την γιορτή για την αποκατάσταση της Δημοκρατίας.

Εξοχότατε Κύριε Πρόεδρε,

Θέλουμε να σας διαβεβαιώσουμε, με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι η σύμπτωση της διαμαρτυρίας με την ημέρα γιορτής της Δημοκρατίας ΔΕΝ υπέχει κανένα συσχετισμό με το πρόσωπο σας. Αντίθετα τα αισθήματα σεβασμού και εμπιστοσύνης ημών προσωπικά και του συνόλου των μελών προς υμάς είναι βαθύτατα και ειλικρινή, έχουν δε εκδηλωθεί επανειλημμένως. Πλην όμως, περιέχει έντονο συμβολισμό, ως προς την αξία των αγαθών που διακυβεύονται και διεκδικούνται με την προγραμματισμένη διαμαρτυρία ως έσχατο μέσο αντίδρασης.

Συστατικό στοιχείο της Δημοκρατίας είναι ο «δήμος» και περαιτέρω η εύρυθμη συγκρότηση, λειτουργία και περιφρούρησή του, στοιχεία που αποτελούν το εργασιακό αντικείμενο του λειτουργήματός μας.

Στην περιφρούρηση αυτή των έννομων αναγκών, οι Ομοσπονδίες μας θρηγνούν κάθε χρόνο νεκρούς, ανάπηρους και τραυματισμένους συναδέλφους.

Η ειρωνεία και ο πολυετής εμπαιγμός της Εκτελεστικής Εξουσίας να μην αναγνωρίζει το λειτούργημά μας, ως επικίνδυνο και ανθυγιεινό, προσβάλλει την ζωή και την αξιοπρέπεια 70.000 συναδέλφων και στρέφεται τελικά κατά των αρχών του Πολιτεύματος που θα γιορτάσουμε πάλι την 24 Ιουλίου.

Εξοχότατε Κύριε Πρόεδρε,

Επειδή η 24η Ιουλίου είναι γιορτή όλων των Ελλήνων που ζουν σ' αυτό τον τόπο και σέβονται τις αρχές του Πολιτεύματος που αυτός γέννησε, κρίνεται, ως η καταλληλότερη ημέρα για να διεκδικήσουμε την κατοχύρωση δικαιωμάτων και αρχών, για τις οποίες θα πανηγυρίσουμε.

Εξοχότατε Κύριε Πρόεδρε,

Προσβλέπουμε με εμπιστοσύνη στην προσωπική Σας παρέμβαση προς την Κυβέρνηση, για την οριστική επίλυση τον ζητήματος της αναγνώρισης του επαγγέλματος μας ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, ώστε να αποτραπούν διαμαρτυρίες ένστολων, που τραυματίζουν την εικόνα της χώρας, είναι όμως απαραίτητες για την διεκδίκηση αυτονόητων αιτημάτων για την προστασία της ζωής, της υγείας και της αξιοπρέπειας των συναδέλφων και των οικογενειών τους.

Με τη δέουσα τιμή

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ

Η συγκέντρωση αυτή, ήταν πράγματι μια ανεπανάληπτη, υποδειγματική συγκέντρωση για τη συμπεριφορά όσων συμμετείχαν σε αυτήν, τόσο κατά τη διάρκεια της πορείας που ακολούθησε μέχρι το κτίριο του Κοινοβουλίου, αλλά και κατά τη διάρκεια της καθιστικής σιωπηλής διαμαρτυρίας όλο το βράδυ έξω από τη Βουλή, με τους χιλιάδες αστυνομικούς, λιμενικούς και πυροσβέστες να έχουν ανάψει εκατοντάδες κεριά σε ένδειξη πένθους για τους συναδέλφους τους που έπεσαν ηρωικά στο καθήκον.

«Η επιμονή μας έχει αποτελέσματα. Επιδώσαμε το ψήφισμα, θα ενημερώσουμε τις προσεχείς ημέρες και προσωπικά τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Δίνουμε ραντεβού για τη Θεσσαλονίκη. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας», ακούγεται δυνατά η φωνή του Δημήτρη Κυριαζίδη, έξω από το Ελληνικό Κοινοβούλιο. Έχουν περάσει μόλις λίγα λεπτά μετά την επιστροφή των προέδρων των πέντε Ομοσπονδιών από το Προεδρικό Μέγαρο. Οι ένστολοι διαδηλωτές, ιδιαίτερα ικανοποιημένοι από τη μαζικότητα της εκδήλωσης, ανανεώνουν τον όρκο τους για το επόμενο ραντεβού.

Η σιωπηλή διαμαρτυρία μόλις είχε περάσει στην Ιστορία. Ήταν η 29η επέτειος της αποκατάστασης της Δημοκρατίας και πολλοί πίστευαν ότι οι εργαζόμενοι στα Σώματα Ασφαλείας δεν θα «τολμούσαν» να ζητήσουν περισσότερη δημοκρατία. Οι εκατοντάδες συγκεντρωμένοι αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί, απέδειξαν ότι μπορούν να τιμούν το λειτούργημά τους και πάνω απ' όλα να σέβονται τους συναδέλφους τους που έχασαν τη ζωή τους ηρωικά στο καθήκον.

«Την ώρα που κάποιοι περίμεναν να γίνει το «λάθος» για να στραφούν εναντίον μας, ο ένστολος συνδικαλισμός διεκδίκησε πολιτισμένα το αυτονόητο. Αυτό δηλαδή που η κυβέρνηση θεωρούσε μέχρι πρότινος «λυμένο», αλλά που για το υπουργείο Οικονομικών τελικά, δεν μπορεί να λυθεί (!)», παρατήρησε εύστοχα στο χαρετισμό του ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ.

«Μας εξαπάτησαν», πρόσθεσε ο ίδιος *«και τώρα προσπαθούν να μας συκοφαντήσουν, να εξαπατήσουν την κοινή γνώμη, λέγοντας ότι επιζητούμε τη συνταξιοδότηση στην ηλικία των 35 ετών. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα από αυτό. Να είστε βέβαιοι ότι δίνουμε ένα ωραίο αγώνα που θα είναι νικηφόρος. Πρόσφατα στην Ιταλία, στην*

Γαλλία υπήρξαν αντίστοιχες συγκεντρώσεις με συγκρούσεις συναδέλφων. Ελπίζουμε να μην συμβούν αυτά και στον τόπο μας».

Εκ μέρους της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αξιωματικών (ΠΟΑΞΙΑ) ο πρόεδρος Γιώργος Καμαρινόπουλος έστειλε το δικό του μήνυμα στην κυβέρνηση: *Δεν κουραζόμαστε, είπε, όπως δεν κουραζόμαστε στη δουλειά μας. Θα αγωνιστούμε για το δίκαιο αίτημά μας. Θα είμαστε μαζί μέχρι το τέλος.* Ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενώσεων Προσωπικού Λιμενικού Σώματος (ΠΟΕΠΛΣ) Τάσος Μαυρόπουλος αναφέρθηκε στην ανακολουθία της κυβέρνησης και χαρακτήρισε *«κοροϊδία τις τελευταίες ανακοινώσεις της»*, ενώ ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενώσεων Υπαλλήλων Πυροσβεστικού Σώματος (ΠΟΕΥΠΣ) Γιώργος Πήλιουρας κατηγορήσε την κυβέρνηση ότι *«λοιδορεί τους ένστολους, αλλά αυτό δεν θα το επιτρέψουμε»*. Ο πρόεδρος της Ένωσης Αξιωματικών Πυροσβεστικού Σώματος (ΕΑΠΣ) Νίκος Διαμαντής τόνισε ότι *«τα Σώματα Ασφαλείας προστατεύουν τη συνοχή της κοινωνίας, προστατεύουν το δημοκρατικό πνεύμα, αλλά εισπράττουν λοιδορία και εμπαιγμό. Δεν είναι δυνατόν ο κ. Φαρμάκης να μην αναγνωρίζει την ανακοίνωση του κ. Χρυσοχοϊδη ή να λέει ότι και άλλοι κλάδοι έχουν νεκρούς. Εμείς μιλάμε για τους δικούς μας νεκρούς. Αγωνιζόμαστε για τους δικούς μας νεκρούς. Οφείλουμε να επιχειρηματολογούμε και όχι να κοροϊδεύουμε. Να είστε σίγουροι ότι θα το αναγνωρίσουμε το επάγγελμα και ως επικίνδυνο και ως ανθυγιεινό. Η Δημοκρατία με αγώνες διατηρήθηκε, με αγώνες θα διατηρηθεί»*.

Τη μεγαλειώδη συγκέντρωση, στην οποία πήραν μέρος εκατοντάδες συνάδελφοι από κάθε γωνιά της Ελλάδας, παρά τις «επιφυλακές», χαρέτησαν εκ μέρους του ΚΚΕ ο ευρωβουλευτής Στρατής Κόρακκας, ο γενικός γραμματέας της ΓΣΕΕ Πάννης Μανώλης, και οι βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας κ.κ. Σταύρος Δήμας και Σωτήρης Χατζηγάκης. Στο χώρο της συγκέντρωσης βρέθηκαν επίσης ο επίτιμος πρόεδρος της ΠΟΑΞΙΑ Μιχάλης Βετούλης, ο πρώην υπουργός Δημοσίας Τάξης Στέλιος Παπαθεμελής και ο βουλευτής Παναγιώτης Καμμένος.

Με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας

Οι εκπρόσωποι των συνδικαλιστικών οργανώσεων συναντήθηκαν με τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλο, στο γραφείο του, λίγες ημέρες αργότερα, την 1η Αυγούστου 2003. Ο Κωστής Στεφανόπουλος άκουσε με προσοχή τις απόψεις τους και τάχθηκε υπέρ της συνέχισης ενός δημιουργικού και ουσιαστικού διαλόγου με την κυβέρνηση, έτσι ώστε να επιλυθεί οριστικά το αίτημά τους.

Στη ΔΕΘ

Οι πέντε Ομοσπονδίες διαμήνυσαν προς την κυβέρνηση ότι κηρύττουν μορατόριουμ μέχρι τη Διεθνή Έκθεση της Θεσσαλονίκης, ευελπιστώντας ότι θα υπάρξει πρόο-

δος στη θεσμοθέτηση του επαγγέλματος ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού. Εις μάτην όμως, διότι στις 20 Αυγούστου 2003, στο Έκτακτο Γενικό Συμβούλιο διαπιστωνόταν πλήρης στασιμότητα, όχι μόνο για το «επικίνδυνο», αλλά και για την αναβάθμιση του αστυνομικού προσωπικού με την καθιέρωση ενός «βαθμολογίου», για το οποίο είχαν πραγματοποιηθεί διαβουλεύσεις με τον προηγούμενο υπουργό Δημόσιας Τάξης. Η συγκέντρωση στη ΔΕΘ ήταν πλέον μονόδρομος.

Εξάλλου, το κλίμα είχε βαρύνει κατά πολύ εξαιτίας και των νομοθετικών πρωτοβουλιών της κυβέρνησης. Η 20^η Αυγούστου του 2003 είχε χαρακτηριστεί ως αποφράδα ημέρα για την Ελληνική Αστυνομία, με αφορμή την ψήφιση του σχετικού νόμου που παραχωρούσε νέες αστυνομικές αρμοδιότητες στους ειδικούς φρουρούς και τους συνοριακούς φύλακες. Εκατοντάδες αστυνομικοί είχαν διακόψει τις άδειές τους για να πάρουν μέρος στο Γενικό Συμβούλιο και να παραστούν στη Βουλή, -πολλοί παρακολούθησαν τη συζήτηση στην Ολομέλεια από τα θεωρεία -, ενώ είχε προηγηθεί αναλυτική ενημέρωση και των πολιτικών κομμάτων για τις θέσεις της Ομοσπονδίας. Γιατί έπρεπε να παραμείνουν διακριτοί οι ρόλοι ενός εκάστου, γιατί η κυβέρνηση έπρεπε να δώσει βαρύτητα στην εξειδίκευση των ενστόλων, γιατί δεν έπρεπε να υπονομεύεται το αντικειμενικό σύστημα εισαγωγής στην ΕΛ.ΑΣ. μέσω των πανελληνίων εξετάσεων και γιατί εν τέλει δεν έπρεπε να υποσκάπτονται τα θεμέλιά της έτσι όπως οικοδομήθηκε με τον ιδρυτικό -οργανικό Νόμο 1481/1984.

Η «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 26 Ιούλιος – Αύγουστος 2003) αφιέρωσε το κύριο άρθρο της στις εξελίξεις, με βάση την ανακοίνωση της Ομοσπονδίας για το θέμα αυτό.

«Οι τελευταίες εξελίξεις οδηγούν αβίαστα στο συμπέρασμα ότι «Ελληνική Αστυνομία», όπως αυτή δημιουργήθηκε με βάση τον ιδρυτικό της Νόμο 1481/84, δεν υφίσταται. Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων τόλμησε και το διατύπωσε ευθαρσώς, παρακολουθώντας τις νομικές ακροβασίες και τις νομοθετικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης τα τελευταία χρόνια. Αποκορύφωμα η τριήμερη συζήτηση στη Βουλή του νομοσχεδίου για τους ειδικούς φρουρούς και τους συνοριακούς φύλακες. Όλες οι πτέρυγες τάχθηκαν υπέρ της μονιμοποίησής τους, αλλά από κει κι ύστερα το χάος. Κάθε πλευρά, ανάλογα με τις ιδεολογικοπολιτικές της αποχρώσεις πρότεινε και αντιπρότεινε. Και το αποτέλεσμα; Να κατηγορηθεί τελικώς η Ομοσπονδία, ότι εκβιάζει την κυβέρνηση και το κοινοβούλιο, κηρύσσοντας τον «πόλεμο» μεταξύ αστυνομικών, ειδικών φρουρών και συνοροφυλάκων.

Η αλήθεια, όμως, είναι μία. Το καθεστώς λειτουργίας της ενιαίας εθνικής Αστυνομίας έχει προ πολλού ανατραπεί, όχι φυσικά με ευθύνη των συνδικαλιστών. Τα αποσπασματικά μέτρα, οι πρόχειρες λύσεις οδήγησαν στη διάσπαση του έργου και του ρόλου των Ελλήνων αστυνομικών. Οι προσλήψεις ειδικών φρουρών και συνοροφυλάκων που μπήκαν ακόμα και για περιπολίες σε περιπολικά, έφεραν τη σύγχυση και προκάλεσαν την αναταραχή στο παραπαίον αστυνομικό σώμα. Ας μην αναζητούν επομένως κάποιοι άλλοθι, ανακαλύπτοντας «απαράδεκτες» ανακοινώσεις.

Η ΠΟΑΣΥ με αίσθημα ευθύνης συνεχίζει να αγωνίζεται για μια ενιαία εθνική Αστυνομία, η οποία ασφαλώς και θα συνεργάζεται με ομοειδείς υπηρεσίες ασφαλείας και σώματα, βάσει των κανόνων που επιβάλλει η λειτουργία τους και όχι ανάλογα με τις ανάγκες των εκάστοτε κυβερνήσεων ή των τρεχουσών πολιτικών και όχι μόνον, αναγκών. Η πρόσφατη, εξάλλου, συνάντηση των εκπροσώπων των πέντε Ομοσπονδιών των Σωματίων Ασφαλείας με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλο με αφορμή την υπαναχώρηση της κυβέρνησης στο αίτημα για το επικίνδυνο και ανθυγιεινό του επαγγέλματος, αποδεικνύει ότι τόσο η συνδικαλιστική παρουσία της ΠΟΑΣΥ, όσο και των άλλων αδελφών Ομοσπονδιών, είναι πλέον αδιαμφισβήτητη.

Η φωνή των συνδικαλιστών που κάποιοι ελαφρά τη καρδιά έσπευσαν να χλευάσουν και κάποιοι άλλοι κινδυνολογώντας επιχείρησαν να αμφισβητήσουν, ακούγεται εδώ και χρόνια με ιδιαίτερη προσοχή εντός κι εκτός Αστυνομίας. Ο λόγος τους είναι πλέον αναπόσπαστο κομμάτι του κοινωνικοπολιτικού γίγνεσθαι και όσοι ενδεχομένως ενοχλούνται από αυτόν, αντί να σκέφτονται πώς θα τον καταστείλουν, ας ξαναδιαβάσουν την ιστορία του συνδικαλιστικού μας κινήματος και ας διδαχθούν από τα λάθη εκείνων που επιχείρησαν να το βάλλουν κάποτε στο γύψο», έγραφε η «Νέα Αστυνομία».

Η ΠΟΑΣΥ είχε διανεμίσει στους βουλευτές μια επιστολή για τις πραγματικές διαστάσεις του προβλήματος (έλλειψη προσωπικού, οργάνωσης και υλικοτεχνικής υποδομής, διαλυμένα τμήματα κ.λπ.) και επισήμανε ότι η ΕΛ.ΑΣ. στάθηκε στο ύψος της παρά τα τεράστια κενά και ότι θεσμοί που «επιβλήθηκαν» ύστερα από μακροχρόνιους αγώνες και είχαν να κάνουν με τον εκδημοκρατισμό, την εκπαίδευση κ.λπ., γεφύρωσαν το χάσμα που υπήρχε μεταξύ πολιτών και αστυνομίας.

Στη συνέχεια επισημάνθηκε στους βουλευτές ότι ο Έλληνας αστυνομικός σκέφτεται, λειτουργεί και απαιτεί πλέον, γεγονός που όπως φαίνεται, «δεν βολεύει πια την σημερινή κυβέρνηση, η οποία «εφεύρε» μια νέα πατέντα έτσι ώστε να νοθευτεί η μοιρογένεια της Ελληνικής Αστυνομίας».

Η ΠΟΑΣΥ ενημέρωνε τους βουλευτές ότι πρέπει να διαφυλαχθεί το αξιοκρατικό σύστημα προσλήψεων μέσω των πανελλαδικών εξετάσεων και ότι «κάθε περαιτέρω εγχείρημα για την πρόσληψη νέων στρατονόμων θα μας βρει σφόδρα αντίθετους». Εφόσον επιχειρείται νόθευση της Ελληνικής Αστυνομίας και ισοπέδωση - υποβάθμιση του αστυνομικού προσωπικού, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι ο «πόλεμος» αστυνομικών και των δυο νεοσύστατων παρα-αστυνομιών, τώρα αρχίζει. Από πλευράς μας θα ακολουθηθεί κάθε νόμιμη οδός και θα αναζητηθεί ο τρόπος προσβολής του υπό ψήφιση νομοσχεδίου ως αντισυνταγματικού», κατέληγε η επιστολή, το περιεχόμενο της οποίας μεταφέρθηκε μέσα στην αίθουσα της Ολομέλειας από τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας Πέτρο Μαντούβαλο.

Αποτέλεσμα αυτής της πρωτοβουλίας ήταν να αντιδράσει άμεσα ο υπουργός

Δημόσιας Τάξης Γιώργος Φλωρίδης και μερίδα βουλευτών οι οποίοι κατηγόρησαν την Ομοσπονδία ότι εκβιάζει την κυβέρνηση και το κοινοβούλιο...

Τα «αντανακλαστικά» κάποιων επέβαλλαν την ενεργοποίηση και της Δικαιοσύνης με αποτέλεσμα να κληθεί από τον εισαγγελέα για κατάθεση ο Δημήτρης Κυριαζίδης, ο οποίος βέβαια εξήγησε τι ακριβώς συνέβαινε, πράγμα που αμέσως έγινε αντιληπτό.

Τις θέσεις της Ομοσπονδίας στο θέμα των ειδικών φρουρών και των συνοριακών φυλάκων είχε υποστηρίξει τότε με διάφορους τρόπους (δηλώσεις, ομιλίες, παρεμβάσεις) ο Στέλιος Παπαθεμελής. Μάλιστα, στις 20 Αυγούστου 2003, διαρκούσης της συζήτησης στην Ολομέλεια της Βουλής, λαμβάνοντας τον λόγο και απευθυνόμενος στον προεδρεύοντα αντιπρόεδρο της Βουλής Κώστα Γείτονα είχε πει: *«Εγώ πάντως, κύριε Πρόεδρε, είμαι με τους τσοπάνηδες! Εγώ είχα υποστηρίξει εξ αρχής ότι οι καταλληλότεροι και αρμοδιότεροι από πάσης απόψεως να φυλάξουν τα σύνορα είναι οι τσοπαναράιοι. Δυστυχώς δεν με άκουσαν. Αυτό είναι μια άλλη ιστορία.*

Ολόκληρη η Βουλή έχει συμφωνήσει στο βασικό θέμα, τη μονιμοποίηση των παιδιών αυτών. Επομένως παρέλκει οποιαδήποτε συζήτηση γι' αυτό. Εγώ θα επαναλάβω την έκκληση την οποία υπέβαλα και χθες προς την κυβέρνηση. Να επανεξετάσει την πορεία αυτών των θεσμών και να επαναφέρει εν τω συνόλω του το αστυνομικό σώμα στην φυσική αφετηρία, δηλαδή στις πανελλήνιες εξετάσεις. Ούτως ή άλλως για να ελέγξετε τις ειδικές ικανότητες αυτών των παιδιών τους υποβάλλετε σε ψυχοτεχνικές και υγειονομικές εξετάσεις. Αυτές πέραν της νοητικής ικανότητας η οποία αποδεικνύεται στο γραπτό των πανελληνίων εξετάσεων είναι απαραίτητες».

Πάντως, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Φλωρίδης, εισήγαγε αφηνιαστικά τροπολογία, ώστε στο εξής για τις προσλήψεις τους να μην απαιτείται η έκδοση νόμου για τις επιπλέον οργανικές θέσεις, αλλά προεδρικό διάταγμα, γεγονός που προκάλεσε τις αντιδράσεις των κομμάτων της αντιπολίτευσης, πράγμα που τον ανάγκασε να την αποσύρει.

Η κυβέρνηση, πάντως ψήφισε διάταξη, ως ανάχωμα ενόψει των επικείμενων κινητοποιήσεων στη Θεσσαλονίκη, αλλά και για τις αντιδράσεις για τους ειδικούς φρουρούς και τους συνοριακούς φύλακες. Αφορούσε τη δυνατότητα να προσλαμβάνονται στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, συγγενικά πρόσωπα των αστυνομικών – θυμάτων του καθήκοντος, χωρίς, όμως, να εφαρμόζεται πλήρως η ισχύουσα νομοθεσία για τα θύματα της τρομοκρατίας.

Στη Θεσσαλονίκη

Χιλιάδες αστυνομικοί από όλη την Ελλάδα «σφράγισαν» με την παρουσία τους τα εγκαίνια της 68ης ΔΕΘ στις 5 Σεπτεμβρίου 2003. «Μηχανεύτηκαν χίλιους τρόπους για

να αποτρέψουν αυτήν την ανεπανάληπτη, τη μεγαλειώδη συγκέντρωσή μας στο Λευκό Πύργο. Ακόμα και η κάμερα που τοποθετήθηκε για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας, είναι στραμμένη σε μας», κατήγγειλε ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, χαιρετίζοντας το ένστολο πλήθος. Και αφού αναφέρθηκε στις μεθοδεύσεις για την αποδυνάμωση της συγκέντρωσης, εξέφρασε τη συμπαράσταση των Ομοσπονδιών στους δυο αστυνομικούς σκοπούς στα δικαστήρια της Αθήνας στην Ευελπίδων, όπου λόγω βομβιστικής ενέργειας, παραλίγο να χάσουν τη ζωή τους.

«Οι κυβερνώντες κλαψουρίζουν και δέχονται ότι η εργασία μας είναι επικίνδυνη. Το θυμούνται όμως πάνω από τις ταφόπλακες, στις κηδείες και στα μνημόσυνα των χαμένων συναδέλφων μας. Προσπάθησαν να εξαγοράσουν την ψυχή μας με 60 ευρώ το μήνα⁶⁴. Προσπάθησαν να μας διαιρέσουν, θέτοντας όρια για την επέκταση της μάχιμης υπηρεσίας, το 1984, το 1992, θέτοντας διαχωρισμούς, ανάλογα με το τι τους βολεύει».

Αίσθηση προκάλεσε το γεγονός ότι δεν ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των Ομοσπονδιών και δεν έστειλαν εκπροσώπους τους στη συγκέντρωση η Νέα Δημοκρατία, αλλά ούτε και το ΠΑΣΟΚ!

«Είμαστε όλοι μαζί κοντά σας σε μια γροθιά» τόνισε ο βουλευτής του ΚΚΕ Γιώργος Χουρμουζιάδης, εκφράζοντας τα συναισθήματά του για τη δυναμική συγκέντρωση που απλωνόταν μπροστά του. *«Πιστεύουμε στο σύνθημά σας. Είμαστε όλοι λαός»,* απάντησε στη συνέχεια ακούγοντας το σύνθημα των διαδηλωτών *«είμαστε κι εμείς λαός, φτάνει πια ο εμπαιγμός».* *«Άρα δεν μπορούμε να είμαστε ξεχωριστά. Μπορεί να ήμασταν κάποτε αντιμετώπι, αλλά δεν το θέλαμε. Το ήθελαν οι πολιτικοί σχηματισμοί της εποχής εκείνης. Δεν είστε σύμβολα καταστολής. Θέλουμε να είστε τα σύμβολα της ειρήνης και της ασφάλειας για την κατοχύρωση μιας ήσυχης ζωής. Η κυβέρνηση χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τους νεκρούς, για τα θύματά σας»,* τόνισε ο ίδιος.

Εκ μέρους του Συνασπισμού χαιρέτησε η βουλευτής Ασημίνα Ξηροτύρη η οποία τάχθηκε υπέρ της αναγνώρισης του επαγγέλματος.

Χαιρετισμό απήλυσε στη συνέχεια ο νομάρχης Θεσσαλονίκης Παναγιώτης Ψωμάδης ο οποίος επισήμανε ότι ήταν παρών ως βουλευτής στους αγώνες των ενστόλων, θα είναι και τώρα ως νομάρχης, θα είναι και αύριο με την οποιαδήποτε κυβέρνηση. *«Είμαι μαζί σας γιατί πιστεύω ότι σας πνίγει το δίκιο. Αποτελεί προσβολή προς όλους τους πολίτες η μη επίλυση των μεγάλων προβλημάτων σας. Ποιός εγγυάται την ύπαρξη της κοινωνίας μας; Εσείς και μόνο εσείς»,* τόνισε.

Αμέσως μετά ο λόγος δόθηκε στον αντιδήμαρχο Θωμά Γερογιάννη, αστυνομικό εν αποστρατεία, ο οποίος προέτρεψε τους συγκεντρωμένους να συνεχίσουν να αγωνίζονται. *«Τη βροχή τη διαδέχεται ο ήλιος, τους αγώνες η νίκη»,* τόνισε στο σύντομο χαιρετισμό του.

64. Ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Φλωρίδης, παρελκυστικά λειτουργώντας, εκτιμούσε ότι η θερμοθέρση της επικινδυνότητας του επαγγέλματος ισοδυναμούσε με 60 ευρώ.

Αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί αποχώρησαν από τη συμπρωτεύουσα αποφασισμένοι και πάλι να ανανεώσουν το αγωνιστικό τους ραντεβού. Οι πρόεδροί τους είχαν επιδώσει το ψήφισμα στον εκπρόσωπο της κυβέρνησης.

Οι μέρες κυλούν, ωστόσο, χωρίς να φαίνεται φως στο βάθος του τούνελ. Έτσι, το Γενικό και Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας που πραγματοποιήθηκε στις 23 και 24 Σεπτεμβρίου 2003 στην Αθήνα, διαπίστωσε ομόφωνα ότι *«υπάρχει σημαντική καθυστέρηση στην υλοποίηση συγκεκριμένων δεσμεύσεων - υποσχέσεων της Κυβέρνησης»*, ενώ διαπιστώθηκε επίσης ότι *«υπάρχει υπαναχώρηση από ρητές εξαγγελίες που αφορούν τους αστυνομικούς»*.

Βεβαίως, η κυβέρνηση για να δικαιολογήσει την αδιάλλακτη στάση της και την αθέτηση πολλών υποσχέσεων, κατέφυγε στο άχαρο ρόλο της δυσφήμισης του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών, προβάλλοντας ψευτοδιλήμματα και ανακρίβειες, περί δήθεν κομματικοποίησης του αγώνα, περί επίλυσης των οικονομικών αιτημάτων κ.λπ.

Η ΠΟΑΣΥ, όμως, απαντά ότι όχι μόνο ο χαρακτηρισμός της εργασίας ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής βρίσκεται ακόμα σε εκκρεμότητα, αλλά και η αντιμετώπιση του αστυνομικού προσωπικού κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων δεν παραπέμπει σε σοβαρούς χειρισμούς, διότι αγνοούνται ακόμη ο χώρος ή οι χώροι διαμονής των αστυνομικών που θα μετακινηθούν από την περιφέρεια, αγνοείται το πρακτικό σχήμα της στολής που επιβάλλεται για μια τέτοια εκδήλωση, αγνοούνται η αποζημίωση και ο χρόνος εργασίας.

Άλλα θέματα που χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης κατά τους συνδικαλιστές είναι η παρουσία των αστυνομικών σε επαγγελματικές κ.λπ. αθλητικές συναντήσεις, το βαθμολόγιο για το χαμηλόβαθμο αστυνομικό προσωπικό, το Πειθαρχικό δίκαιο που είχε «κολλήσει» στο Συμβούλιο της Επικρατείας, η αναδιάρθρωση αστυνομικών υπηρεσιών – ανακατανομή αστυνομικού προσωπικού και εισόδος απαιτούμενου στις Αστυνομικές Σχολές νέου δυναμικού, με το σημερινό αδιάβλητο σύστημα των Πανελλαδικών Εξετάσεων, η προώθηση της πρότασης της Ομοσπονδίας σε ό,τι αφορά την αναγκαιότητα ουσιαστικής μεταρρύθμισης της εκπαίδευσης, συμπεριλαμβανομένου και του συστήματος κρίσεων – προαγωγών, η άμεση έκδοση των προεδρικών διαταγμάτων σε ό,τι αφορά την υγιεινή και ασφάλεια, όπως ο πρόσφατος Νόμος επιτάσσει και ουδείς ενδιαφέρεται για την κατάρτιση και την προώθησή τους και η καταβολή του επιδόματος ετοιμότητας ως αυτό επιδικάσθηκε ύστερα από σχετική προσφυγή του αστυνομικού προσωπικού.

Η νύχτα της ντροπής

Ήταν φανερό ότι όταν οι εκπρόσωποι όλων των πρωτοβαθμίων οργανώσεων αποφάσιζαν λοιπόν τη συνέχιση των κινητοποιήσεών τους, το ποτήρι είχε ξεχειλίσει... Μετά από συνεννόηση και με τους προέδρους των υπολοίπων Ομοσπονδιών, αποφα-

οίστηκαν τρίμερες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για τις 6, 7 και 8 Οκτωβρίου 2003 στην Αθήνα.

Η οργάνωση των εκδηλώσεων ήταν και πάλι άψογη. Η ανταπόκριση των ενστόλων και πάλι συγκινητική.

Πρωινές ώρες της 6ης Οκτωβρίου 2003, τίποτε ακόμα δεν πρόδιδε την επερχόμενη καταιγίδα... Οι συνδικαλιστές ξεκίνησαν τη διαμαρτυρία τους με τη διανομή εντύπων σε αλλοδαπούς, που έφταναν στη χώρα μας αεροπορικά και ακτοπλοϊκώς, αλλά και έξυπνα ραδιοφωνικά μηνύματα, τα οποία ενημέρωναν την ελληνική κοινή γνώμη για το δίκαιο αίτημά τους.

Η ένστολη συγκέντρωση διαμαρτυρίας ξεκίνησε από τα Προπύλαια με προορισμό το υπουργείο Οικονομίας το απόγευμα της 8ης Οκτωβρίου 2003, με βασικό αίτημα την ικανοποίηση του αιτήματος της θεσμοθέτησης της επικινδυνότητας του επαγγέλματος, ένα αίτημα που όπως προαναφέραμε είχε αρχίσει να διαμορφώνεται σχεδόν τρία χρόνια νωρίτερα.

Είχαν προηγηθεί οι δυναμικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στην Αθήνα, στο Ναύπλιο, στη Θεσσαλονίκη και αλλού, για να καταδειχθεί η υπαναχώρηση της κυβέρνησης, η αθέτηση των δεσμεύσεών της καθώς και η διαφορετική στάση ιδίως του νέου υπουργού Δημόσιας Τάξης Γιώργου Φλωρίδη *«που περιφρονητικά και απαξιωτικά απευθύνεται και συμπεριφέρεται στον ένστολο και στους εκπροσώπους αυτού συνδικαλιστές»*, όπως είχε ανακοινώσει τότε η Ομοσπονδία.

Η στάση αυτή επεδείκνυε αντιπάθεια προς τους αστυνομικούς που ζητούσαν επιτέλους λύσεις. Επειδή η διάρκεια της κινητοποίησης ήταν τριήμερη- συνεχόμενη και σε 24ωρη βάση- οι συμμετέχοντες είχαν εκ των προτέρων ενημερωθεί πού θα συγκεντρωθούν, κατά ημέρα και ανά γεωγραφική περιφέρεια. Άλλοι είχαν πάει στο χώρο της προσυγκέντρωσης στα Προπύλαια και άλλοι είχαν κατευθυνθεί κατευθείαν στο υπουργείο της Πλατείας Συντάγματος. Όταν δε τέλειωσαν οι χαιρετισμοί των καλεσμένων και οι ομιλίες των προέδρων όλοι μαζί πορεύτηκαν μέσω της Σταδίου και έφτασαν ειρηνικά και χωρίς να παρακωλύουν τη συγκοινωνία στο υπουργείο, παραμένοντες επί των πεζοδρομίων και εντός της στοάς του.

Ο παλμός, η δυναμική, η επιμονή και η συμμετοχή ήταν κάτι το ανεπανάληπτο. Στα πρόσωπα όλων διακρίνονταν ολοφάνερα η αποφασιστικότητά τους. Όλοι δήλωναν προς κάθε κατεύθυνση ότι δεν θα υποχωρήσουν αν δεν υπάρξει δικαίωση. Όμως, αυτή η επιμονή ενόχλησε και θορύβησε τους υπηρεσιακούς παράγοντες και την ηγεσία του Υ.Δ.Τ., οι οποίοι με την πάροδο του χρόνου άρχισαν να χάνουν την ψυχραιμία τους και να ενεργούν χωρίς ίχνος νηφαλιότητας, προβαίνοντας σε μια σειρά σπασμωδικών και αντιδημοκρατικών κινήσεων.

Ο ίδιος ο αρχηγός του Σώματος Φώτης Νασιάκος έσπευσε στο γραφείο του ατιπ-κάρχη Γιώργου Αγγελάκου και κάλεσε τον Δημήτρη Κυριαζίδη και τον πρόεδρο των

αξιωματικών Γιώργο Καμαρινόπουλο να ζητήσουν από τους υπόλοιπους συνδικαλιστές να αποχωρήσουν από τον προαύλιο χώρο του υπουργείου.

Στη συνέχεια, περί ώρα 00.05 της 9ης Οκτωβρίου 2003, εμφανίστηκε στην πλατεία Συντάγματος υψηλόβαθμος αξιωματικός, ανακοινώνοντας μια διαταγή απαγόρευσης της συγκέντρωσης, βασιζόμενη σε διάταξη της δικτατορίας (1970). Έτσι, ο επικεφαλής των μέτρων, ζητούσε την απομάκρυνση των συγκεντρωθέντων, για να μην αναγκασθεί να πράξει τούτο βιαίως.

Από πλευράς του προέδρου της ΠΟΑΣΥ, όσο και των άλλων προέδρων των Ομοσπονδιών, δίδεται η απάντηση ότι η συγκεκριμένη διαταγή - απόφαση δεν είναι σύννομη καθ' όσον οι συγκεντρωθέντες δεν παραβίαζαν κανένα νόμο. Απλά, ειρηνικά και δημοκρατικά διαδηλώνουν, χωρίς να ενοχλούν ή να παρακωλύουν κάτι, ασκώντας έτσι κατά τον πιο ήσυχο τρόπο αναφαίρετο δημοκρατικό τους δικαίωμα. Πραγματοποιούν μια ειρηνική, καθιστική διαμαρτυρία! Τούτο, δε, το δικαίωμα δεν μπορεί κανείς να τους το στερήσει.

Η ώρα κυλά και το ερώτημα περνά από στόμα σε στόμα. «Θα επέμβουν;», «Καλά, έχουν χάσει την ψυχραιμία τους;», «Είναι δυνατόν να ρίχνει η ίδια η κυβέρνηση λάδι στη φωτιά;», «Πού το πάει;»...

Δεν άργησαν να απαντηθούν αυτά τα ερωτήματα. Μετά από λίγο, μια ώρα και πέντε λεπτά πα μετά τα μεσάνυχτα, αφίχθη ακολουθούμενος από αξιωματικούς ο επικεφαλής των μέτρων. Χωρίς καμία συζήτηση και ενώ όλα κυλούσαν ομαλά, άρχισε να διαβάξει μια διαταγή, καλώντας τους συγκεντρωμένους να διαλυθούν ησυχώς (!) εντός δέκα λεπτών (!).

Το λόγο πήρε ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, ο Δημήτρης Κυριαζίδης για να προλάβει να πει ίσα ίσα δυο τρεις κουβέντες. «Δεν διαπράττουμε κανένα αδίκημα, δεν εμποδίζουμε κανέναν, θα περιμένουμε να ρθει ο εισαγγελέας να τον ενημερώσουμε»...

Αντί του εισαγγελέα, όμως, φάνηκαν οι διμοιρίες, σε θέση μάχης για να αντιμετωπίσουν όπως τις είχαν προετοιμάσει, «στασιαστές»!

ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ. Ακούγεται η φωνή του Δημήτρη Κυριαζίδη. «Συνάδελφοι, δίνουμε έναν αγώνα για όλους...» αρχίζει να μιλά με τον τηλεβόα. Πριν προλάβει, όμως, να πει οτιδήποτε άλλο, δέχεται πρώτος στο πρόσωπο τα χημικά αέρια... Οι συνάδελφοι ακίνητοι στις θέσεις τους. Οι διμοιρίες προχωρούν, οι ψεκαστίρες των χημικών συνεχίζουν να ψεκάζουν τους διαδηλωτές. Εκείνοι όμως πέρα από τη φωνή τους, την οργισμένη διαμαρτυρία τους, δεν κάνουν τίποτε άλλο. Προσπαθούσαν μόνο να προφυλαχτούν από την απρόκλητη επίθεση που δεχόντουσαν με κίνδυνο να καταλήξουν στο νοσοκομείο, καθώς συνεχιζόταν καταπρόσωπο η επίθεση με τα χημικά...

Η ωριμότητα των συνδικαλιστών ξάφνιασε τους εμπνευστές της ξεδιάντροπης αυτής επίθεσης.

«Να γίνουν συλλήψεις, συλλήψεις...», ζητούσαν κάποιοι από τον ασύρματο ... Να απομακρυνθούν με κάθε μέσο μακριά από την πλατεία Συντάγματος ήταν η εντολή που

είχε δοθεί. Αποτέλεσμα αυτής της αφυολόγητης απόφασης ήταν να συνεχιστούν οι απωθήσεις των διαδηλωτών, πάντα με χημικά, στους γύρω δρόμους, από τη Μητροπόλεως μέχρι την Ομόνοια και από την Σταδίου μέχρι την Βασιλίσσης Σοφίας.

Οι επικεφαλής δεν δίστασαν να ρίξουν χημικά ακόμα και στους βουλευτές Αντώνη Σκυλάκο (ΚΚΕ) και Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη (Νέα Δημοκρατία), που έφτασαν αργότερα σε ένδειξη συμπαράστασης και ζητούσαν να επιτραπεί η συνέχιση της ειρηνικής διαμαρτυρίας.

«Ήταν πια περίπου τέσσερις τα ξημερώματα, όταν οι δημορίες είχαν «κατατροπώσει τον εχθρό»... Αυτήν την αναφορά θα έδωσε προς την ηγεσία, προφανώς ο επικεφαλής της επίθεσης. Δεν εξηγείται αλλιώς. Πώς και την επόμενη μέρα δεν θεωρούσαν ότι ενοχλούν οι ίδιοι διαδηλωτές, αφού συνέχισαν επί ένα τριήμερο μάλιστα, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και με τα ίδια μέσα, την ίδια εκδήλωση λίγα μέτρα παραπέρα από το σημείο της επίθεσης...», σχολίαζε στο ρεπορτάζ της η «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 27, Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2003).

Εκείνη τη νύχτα, που το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών πολύ εύστοχα τη χαρακτήρισε «μαύρη νύχτα της ντροπής», καταρρακώθηκε το κύρος της ευνομούμενης πολιτείας διότι επικράτησε με δική της ευθύνη ο νόμος του «ισχυρού» δήθεν κράτους, έναντι των διαμαρτυρομένων ένστολων πολιτών.

Η φυσική ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ., εξάλλου, αποδείχθηκε κατώτερη των περιστάσεων, γιατί με την επιλογή της, προτίμησε να δείξει προς τα έξω τη δήθεν σιδερένια πυγμή της...

Όπως ήταν αναμενόμενο, η βίαιη διάλυση της ειρηνικής διαδήλωσης προκάλεσε σάλο στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης δεν δίστασε να μιλήσει «δικαιολογούμενος» στη βουλή «για στάση ενόπλων», αλλά η αλήθεια είναι ότι επρόκειτο για γκάφα ολκής, για ένα καπρίτσιο της εξουσίας.

Τις μέρες που ακολούθησαν και την ώρα μάλιστα που οι κυβερνώντες αναζητούσαν τρόπους διεξόδου από το αδιέξοδο στον οποίο είχαν οδηγηθεί, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας, συνοδευόμενος από τον Αλέξη Μητρόπουλο, τον πρόεδρο της ΑΔΕΔΥ Σπύρο Γιατρά και άλλους, επισκεπτόταν τις δημορίες των ΜΑΤ και με μια συμβολική κίνηση προσέφερε γλυνά στους συναδέλφους του. «Δεν μας χωρίζει τίποτε, δεν πρέπει να υπάρξει ρήγμα ανάμεσά μας», διαβεβαίωνε ο πρόεδρος τους νεαρούς συναδέλφους των ΜΑΤ.

Το διακύβευμα

Το ερώτημα, όμως, που δεν έχει απαντηθεί έως σήμερα είναι ποιο ήταν το πραγματικό διακύβευμα εκείνης της νύχτας.

Ήταν η παρεμπόδιση δήθεν της λειτουργίας του υπουργείου, (ώρα 12 τα μεσάνυ-

χτα), όπως υποστήριζε η ηγεσία και η κυβέρνηση ή έπρεπε να δοθεί κατά την άποψη των εμπνευστών της επίθεσης ένα γερό μάθημα στους ασυμβίβαστους αστυνομικούς και στους συναγωνιστές τους πυροσβέστες και λιμενικούς;

Μήπως η απόφαση για τη βίαιη διάλυση ξέφευγε τελικά από τα στενά όρια μιας σύγκρουσης ενός κλάδου εργαζομένων με την κυβέρνηση;

Μήπως με άλλα λόγια τα χημικά που ρίχτηκαν στους ένστολους περνούσαν μηνύματα σε όλους τους εργαζόμενους και σε κάθε Έλληνα πολίτη ξεχωριστά, ανεξάρτητα από την εργασιακή και την κοινωνική θέση του;

Ή μήπως ήταν μια αναμέτρηση ανάμεσα στην εξουσία και στο ένστολο συνδικαλισμένο δυναμικό της κοινωνίας μας που εδώ και είκοσι σχεδόν χρόνια δεν λέει να υποστείει τη σημαία του αγώνα και πεισματικά εξακολουθεί να δίνει μαθήματα συνδικαλιστικού αγώνα, ήθους και ύφους σε ολόκληρο το συνδικαλιστικό μας κίνημα;

Σε κάθε περίπτωση εκείνη τη νύχτα, τη νύχτα της ντροπής για το πολιτικό μας σύστημα, ελήφθησαν αψυχολόγητες αποφάσεις που εξυπηρετούσαν βεβαίως την τρέχουσα πολιτική της κυβέρνησης, χωρίς να υπολογίσουν επακριβώς τις επιπτώσεις των πράξεών τους. Πίστευαν ότι οι ένστολοι θα αναδιπλώνονταν και θα το έβαζαν στα πόδια και μόνο στη θέα των συναδέλφων τους με τις φυσούνες και τα καπνογόνα ανά χείρας. Πίστευαν ότι ακόμα κι αν δεν υποχωρούσαν με την πρώτη επίθεση και με τη «γεύση» των χημικών θα σκορπίζονταν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Δεν είχαν συνειδητοποιήσει ότι οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών με τους κοινούς ενωτικούς τους αγώνες τα προηγούμενα χρόνια, είχαν δημιουργήσει ένα ισχυρό διεκδικητικό μέτωπο.

Έπεσαν έξω στις εκτιμήσεις τους ακόμα και για το «μετά». Τα γεγονότα απαθανάστηκαν από τον τηλεοπτικό φακό και αναμεταδόθηκαν σε όλον τον κόσμο. Σημαντική ήταν μετά και η παρέμβαση του προέδρου της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Αστυνομικών (EuroCOP). «Οι Αστυνομικοί δεν είναι σκλάβοι της Πολιτείας που τους μαστιγώνει όταν η συμπεριφορά τους δεν είναι η επιθυμητή. Είναι πολίτες και έχουν το δικαίωμα να υπερασπίζονται τα δίκαια συμφέροντά τους» δήλωσε στην Αθήνα λίγες μέρες μετά ο Χάνς Κίφερ, προσερχόμενος στην αίθουσα Ανταποκριτών Ξένου Τύπου για τη συνέντευξη τύπου που είχε διοργανώσει η ελληνική Ομοσπονδία.

«Δεν συνιστά ανταρσία η ειρηνική διαδήλωση. Είναι η πρακτική άσκηση ενός θεμελιώδους δημοκρατικού δικαιώματος. Οι αστυνομικοί δεν είναι σκλάβοι της πολιτείας που τους μαστιγώνει όταν η συμπεριφορά τους δεν είναι η αναμενόμενη», πρόσθεσε ο Χάνς Κίφερ. Είναι πολίτες που έχουν το δικαίωμα να υπερασπίσουν δημόσια το δίκαιο συμφέρον τους», προειδοποίησε τους ιθύνοντες η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Αστυνομικών, στέλνοντας και ξεχωριστή επιστολή στον πρωθυπουργό της χώρας Κώστα Σημίτη.

Η Eurocop εξέφρασε την ανησυχία της για τη βίαιη επίθεση και τη χρήση δακρυ-

γόνων και απαιτήσε από την ελληνική κυβέρνηση αφενός να ζητήσει συγγνώμη και αφετέρου να γίνει λεπτομερής και αμερόληπτη έρευνα.

Μετά την αφυχολόγητη ενέργεια της κυβέρνησης, η αντιπολίτευση επέκρινε έντονα τους αρμόδιους υπουργούς, αλλά και τον πρωθυπουργό της χώρας για την μη ικανοποίηση των αιτημάτων των ενστόλων. Την αμέριστη συμπαράστασή τους εξέφρασαν εκατοντάδες βουλευτές, νομάρχες και δήμαρχοι, εκπρόσωποι μαζικών φορέων σε όλη τη χώρα. Τα προβλήματα με τη δημοσιότητα που είχε πάρει το θέμα αναδείχθηκαν σε όλη τους την έκταση, ενώ κοινωνικοί των εξελίξεων, τις δυο προηγούμενες ημέρες είχαν γίνει και χιλιάδες τουρίστες. Οι Ομοσπονδίες είχαν τυπώσει 10.000 φυλλάδια στην αγγλική γλώσσα και τα μοίραζαν στο χώρο αφίξεων – αναχωρήσεων στο αεροδρόμιο, πληροφορώντας σχετικά τους αλλοδαπούς επισκέπτες.

Η ημέρα εκείνη καταγράφηκε πράγματι στην ιστορία. Ανέδειξε τους πρωταγωνιστές της και πείσωσε τους συνδικαλιστές για τη συνέχιση του αγώνα τους.

Το διοικητικό συμβούλιο της ΠΟΑΣΥ, αφού άφησε να περάσει λίγος χρόνος από τα γεγονότα της «μαύρης νύχτας» της 9ης Οκτωβρίου 2003, συνεδρίασε στην Αθήνα στις 20 και 21 Οκτωβρίου 2003 και με ψυχραιμία – νηφαλιότητα συνεκτίμησε την κατάσταση που διαμορφώθηκε εντός και εκτός Αστυνομίας. Έχοντας την ΟΜΟΦΩΝΗ και αδιαίρετη στάση – θέση των 51 πρωτοβάθμιων αστυνομικών οργανώσεων της χώρας, παρά τις καταβληθείσες προσπάθειες για διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος από πλευράς της πολιτικής ηγεσίας, κατέληξε ομόφωνα και αδιαίρετα στα εξής:

1. Κύρια ευθύνη για την «καταχώρηση» αυτής της μελανής σελίδας στην ιστορία της Αστυνομίας φέρει η πολιτική ηγεσία και δευτερεύοντος η αστυνομική. Το ανελέητο «μαστίγωμα» των Αστυνομικών – Πυροσβεστών – Λιμενικών, που ειρηνικά διαδήλωναν για το δίκαιο, από αστυνομικούς, σε όλο το κέντρο της Αθήνας επί τριώρο, καταδικάστηκε από όλα τα πολιτικά κόμματα και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία, μηδέ εξαιρουμένου και του κυβερνώντος, καθόσον στις 20-10-2003 εμμέσως πλην σαφώς δηλώθηκε από τον Γραμματέα της Κ. Ε. του ΠΑΣΟΚ Μιχάλη Χρυσοχοϊδη⁶⁵ κατά τη συνάντησή του με τα Προεδρεία των Ομοσπονδιών:

1. Υπήρξε μία λάθος εκτίμηση της όλης κατάστασης κατά τον κρίσιμο χρόνο. Επιβάλλεται πλέον από κάθε πλευρά για το καλό της Αστυνομίας και της ελληνικής κοινωνίας να χαμηλώσουν οι τόνοι και να αναζητηθεί ο τρόπος εκτόνωσης της όλης κατάστασης. Πρόσθεσε δε από πλευράς του ότι θα υπάρξει παρέμβαση για το ζήτημα αυτό, όπως επίσης και για την εύρεση λύσης προς ικανοποίηση του αιτήματος για τη θεσμοθέτηση της επικινδυνότητας του αστυνομικού επαγγέλματος.

65. Χρέη γραμματέα του ΠΑΣΟΚ ασκούσε μετά την αποχώρησή του από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, το καλοκαίρι του 2003.

2. Επιβάλλεται η άμεση σύσταση διακομματικής επιτροπής για την διερεύνηση της λειτουργίας της Υποδιεύθυνσης Αποκατάστασης Τάξης.

3. Σύσσωμος ο αστυνομικός κόσμος διερωτάται ύστερα από τέσσερις περίπου μήνες παρουσίας του σημερινού υπουργού Δημόσιας Τάξης, γιατί ο πολιτικά «προστάτης του», φέρεται προς αυτόν με τόση εμπάθεια και κακεντρέχεια και κάθε λίγο και λιγάκι λαιδορεί αυτόν και προσπαθεί να τον εκθέσει, με αναφορές του τύπου, «ο αστυνομικός είναι ο καλύτερα αμειβόμενος υπάλληλος, καθόσον έχει λάβει αυξήσεις πάνω από 100%», «ζητά να χαρακτηριστεί η εργασία του ως επικίνδυνη και ανθυγιεινή για να συνταξιοδοτείται σε ηλικία 35 ετών».

4. Με την ελπίδα ότι ο υπουργός Δημόσιας Τάξης θα αντιληφθεί ότι δεν «κυβερνά» σκλάβους, αλλά κρατικούς λειτουργούς με μία ιδιαίτερη αποστολή, ANAMENOYN την από μέρους του εκείνη πράξη που επιβάλει το αξίωμά του, δηλαδή να καλέσει του εκπροσώπους των αστυνομικών και να αναγνωρίσει ότι έγινε «ΛΑΘΟΣ». Κατηγορηματικά αναφέρουμε ότι δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι. Υπάρχει η Ελληνική Αστυνομία που πληγώθηκε και οφείλουμε όλοι μαζί να γιατρέψουμε την πληγή, κι ας είμαστε ο «επίδεσμος». Αναμένουμε.

5. Την κατάθεση εγκλήσεων – αγωγών κατ' εκείνων των συγκεκριμένων «συναδέλφων» που χρησιμοποίησαν υπερβολική βία, με κίνδυνο την απώλεια ζωών ή βλάβη της υγείας, ύστερα από τη συγκέντρωση όλων εκείνων των στοιχείων και των ιατροδικαστικών εξετάσεων.

6. Την πραγματοποίηση γενικών συνελεύσεων σε κάθε νομό της χώρας, με τη συμμετοχή φορέων και της Ομοσπονδίας μέχρι την πραγματοποίηση του επόμενου γενικού συλλαλητηρίου, το πρώτο δεκαήμερο του Δεκεμβρίου με τη συμμετοχή ένστολων συναδέλφων από χώρες της Ευρώπης.

7. Την κατάθεση πρότασης στο επόμενο Πανελλαδικό Συνέδριο έτσι ώστε η 09-10-2003 να καθιερωθεί ως Ημέρα αντίστασης των Αστυνομικών.

Το διοικητικό συμβούλιο πέρα από το προαναφερθέν μεγάλο ζήτημα ασχολήθηκε διεξοδικά και με τα τρέχοντα και εκκρεμή ζητήματα που ταλανίζουν το αστυνομικό προσωπικό, καθόσον ο χρόνος κυλάει αμείλικτα, χωρίς να υπάρχει πρόοδος.

Με τον κίνδυνο μια παραγωγική περίοδος να καταλήξει τελικά «νεκρή», επισημάνθηκαν τα ακόλουθα:

α) Οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι κοντά, πλην όμως απάντηση για το χώρο παραμονής, τον χρόνο εργασίας - αποζημίωσης και τη στολή του αστυνομικού προσωπικού δεν έχουμε λάβει, μολοντί για μια φορά ακόμη εξαντλείται η προσπάθειά μας για διάλογο χωρίς αντίκρισμα.

β) Το βαθμολόγιο για το χαμηλόβαθμο αστυνομικό προσωπικό αγνοείται, όταν μάλιστα δυσμενέστερες ρυθμίσεις τροχοπέδησαν - ακύρωσαν ελπίδες ανθυπαστυνόμων (κατάργηση εισόδου ΤΕΜΑ λόγω αρχαιότητας), μείωση αριθμού εισαχθέντων στη Σχολή Υπαστυνόμων προερχομένων εκ του χαμηλόβαθμου αστυνομικού προσωπι-

κού, απαξίωση των αστυφυλάκων προερχόμενων από Πανελλαδικές Εξετάσεις κ.λπ.

γ) Η παρουσία - αποξήμωση αστυνομικών κατά την πραγματοποίηση επαγγελματικών ποδοσφαιρικών κ.λπ. εκδηλώσεων. Διερχόμαστε την τρίτη αγωνιστική περίοδο και αναμένουμε την σχετική απόφαση.

δ) Το πειθαρχικό δίκαιο «κόλλησε» στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ενώ άλλα Π.Δ. με «ιδιαιτέρο» ενδιαφέρον «διεκπεραιώθηκαν» μέσα σε μια εβδομάδα.

ε) Τέλος, το διαμορφούμενο μισθολογικά νέο καθεστώς των αστυνομικών αγνοείται, καθόσον ο υπουργός Οικονομικών αρνήθηκε και αρνείται το διάλογο, ο δε υπουργός Δημόσιας Τάξης για τα οικονομικά θέματα (μιας και επέδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τα υπόλοιπα), μας παραπέμπει στο υπουργείο Οικονομικών. Η ουσία όμως είναι ότι για μια ακόμη φορά οι αστυνομικοί αντιμετωπίζονται, ως εργαζόμενοι προτελευταίας κατηγορίας.

Να σημειώσουμε ότι η 20η Οκτωβρίου, ημέρα που τιμάτε η μνήμη του προστάτη της Ελληνικής Αστυνομίας, Αγίου Αρτεμίου και έχει καθιερωθεί (2002), ως Ημέρα της Ελληνικής Αστυνομίας και εορτάζεται με ιδιαίτερες εκδηλώσεις, με τη συμμετοχή και του Προέδρου της Δημοκρατίας. Στις 20 Οκτωβρίου 2003, λοιπόν, τα προεδρεία των Ομοσπονδιών αποφάσισαν να μην παραστούν στην εκδήλωση, αλλά να εκφράσουν την έντονη διαμαρτυρία τους για τα γεγονότα της 8ης Οκτωβρίου. Μετά τη συνεδρίαση του Γενικού Συμβουλίου στο ξενοδοχείο «Εσπέρια», επιβιβάστηκαν όλοι οι συνδικαλιστές σε δυο λεωφορεία και αφού επισκέφθηκαν τα γραφεία όλων των πολιτικών κομμάτων, κατέληξαν στο ξενοδοχείο «Χίλτον», λίγο πριν αρχίσει η πανηγυρική εκδήλωση. Αφού ξεπεράστηκαν οι πρώτες σκισμαχίες με τον επικεφαλής των μέτρων τάξης, οι συνδικαλιστές δεν παρεμποδίστηκαν αυτή τη φορά και σταματήσουν ακριβώς μπροστά στην κεντρική είσοδο, ξεδιπλώνοντας ένα μαύρο πανό με μια άκρως παραστατική απεικόνιση.

Το πανό καλύφθηκε μόνο τη στιγμή της προσέλευσης του Προέδρου της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλου. Σίγουρα κανέναν επίσημο προσκεκλημένο δεν άφηνε αδιάφορο αυτή η πρωτοβουλία σε μια τόσο σημαντική ημέρα. Σημασία έχει ότι από την κυβερνητική παράταξη μόνο ο υφυπουργός Ανάπτυξης Κίμων Κουλούρης είχε το θάρρος να χειραψιάς τους συνδικαλιστές, χαρακτηρίζοντας ατυχή στιγμή που αμαύρωσε την εικόνα της χώρας τα όσα είχαν συμβεί στην Πλατεία Συντάγματος.

Τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν και τη σύγκλιση της Εκτελεστικής Επιτροπής της Eurocop εκτάκτως στο Λουξεμβούργο, στις 6 Νοεμβρίου 2003. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης παρουσίασε ένα βίντεο που καταδείκνυε τη σφοδρότητα της επίθεσης, αλλά και το γεγονός ότι οι διαδηλωτές είχαν δεχτεί απρόκλητη επίθεση. Η Εκτελεστική Επιτροπή επανέλαβε ότι ζητά από την ελληνική κυβέρνηση να δηλώσει δημόσια συγνώ-

μη, διότι σε διαφορετική περίπτωση θα αναγκαστεί να στείλει αντιπροσωπεία στην Αθήνα σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας των Ελλήνων αστυνομικών. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο εκπρόσωπος της Συνομοσπονδίας Γιαν Σόνγκερεν, μιλώντας στην εκπομπή «Έσο έτοιμος» στον «Πλάνετ 99,5» για τα γεγονότα, τα χαρακτήρισε πρωτοφανή. Είπε ότι πρώτη φορά είδε επί ευρωπαϊκού εδάφους να συμβαίνουν τέτοιες αγριότητες εις βάρος αστυνομικών από αστυνομικούς και ότι στη χώρα του δεν υπήρχε περίπτωση η κυβέρνησή τους να αντιμετωπίζε έτσι τους διαδηλωτές, αλλά ούτε και οι αξιωματικοί θα δέχονταν τέτοιες εντολές από κάποια πολιτική αρχή για να επιτεθούν σε συναδέλφους τους.

Το γεγονός, εξάλλου, ότι η κυβέρνηση επέριπτε τις ευθύνες στους διαδηλωτές και ξεκινούσε τη διαδικασία Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης για τη λήψη πειθαρχικών μέτρων, οδήγησε την ΠΟΑΣΥ τότε στο να σκέφτεται σοβαρά την πραγματοποίηση ένστολης διαδήλωσης διαμαρτυρίας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο.

Ένα μήνα, βέβαια, μετά τα δραματικά εκείνα γεγονότα τόσο ο υπουργός, όσο και ο αρχηγός της Αστυνομίας επιχειρούσαν να ρίξουν τους τόνους με δηλώσεις τους στη «Νέα Αστυνομία». Ο μεν Γιώργος Φλωρίδης δήλωνε «*ας μην τροφοδοτήσουμε μια συζήτηση για το ποιος και γιατί δεν υπάκουσε σε εντολές της φυσικής ηγεσίας*», ο δε Φώτης Νασιάκος παραδεχόταν ότι «*επρόκειτο για μια κακή, πολύ κακή παρένθεση*» και ότι δεν έχουν διαταραχθεί οι σχέσεις του με τους συνδικαλιστές.

Η ΕΔΕ, πάντως, που είχε ανατεθεί σε ανώτερο αξιωματικό του Πυροσβεστικού Σώματος, όσον αφορά τους πυροσβέστες, ήταν καταπέλτης για τους τότε κρατούντες. Ο Ανδριανός Γκορμπάτσης, ο οποίος διερεύνησε εξονυχιστικά την υπόθεση, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν προέκυπταν ευθύνες στην πλευρά των ενστόλων συναδέλφων του, αλλά στην πλευρά της διοίκησης, η οποία δεν είχε εξαντλήσει όλα τα περιθώρια του διαλόγου και εσπευσμένα και αναπιολόγητα, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα της 9ης Οκτωβρίου 2003 αποφάσιζε με τελεσιγραφικού τύπου διαταγές να διώξει τους διαδηλωτές από το χώρο της νόμιμης συγκέντρωσης διαμαρτυρίας τους.

Η ΕΔΕ τέθηκε στο αρχείο, ενώ τέσσερα χρόνια αργότερα, με αφορμή την 4η επέτειο των γεγονότων, στην καθιερωμένη Ημέρα κατά της κρατικής αυθαιρεσίας. Η ΠΟΑΣΥ απένεμε τιμητική πλακέτα στον Ανδριανό Γκορμπάτση για το θάρρος που επέδειξε να πράξει ανεπηρέαστα το καθήκον του. Κάτι τέτοιο θα αναμέναμε να είχε γίνει και από την πλευρά της Ελληνικής Αστυνομίας...

Η κορυφαία μάχη για τη θεσμοθέτηση του «επικίνδυνου και ανθυμεινού» στάθηκε πάλι αφορμή για δηλητηριώδεις επιθέσεις κατά του συνδικαλιστικού κινήματος και ιδίως κατά του προέδρου των αστυνομικών Δημήτρη Κυριαζίδη, τον οποίο έσπευσαν κάποιοι να κατηγορήσουν ότι «*προκαλεί συγκρούσεις με την κυβέρνηση επειδή θέλει να γίνει βουλευτής*»...

Ήταν μια αήθης επίθεση, η οποία εμφανιζόταν στον Τύπο κατά καιρούς, κάθε

φορά που η Ομοσπονδία έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο και παρουσίαζε την πραγματική, προβληματική εικόνα της Ελληνικής Αστυνομίας. Οι άσπονδοι φίλοι της, αντί να αναπτύξουν επί της ουσίας τον προβληματισμό τους, να ασκήσουν δηλαδή καλόπιστη κριτική και να πουν την άποψή τους για αυτά που προτείνει η Ομοσπονδία, έπαιζαν το παιγνίδι της εκάστοτε εξουσίας, διαδίδοντας ψευδείς ειδήσεις και κακεντρεχή σχόλια εις βάρος του προέδρου της.

«Θα μείνω κοντά σας με το κεφάλι ψηλά!» απαντά, ωστόσο, ο ίδιος από τη «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 27ο, Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2003). Παραθέτουμε ολόκληρο το κείμενο της ανοικτής επιστολής προς τους συναδέλφους του:

«Απευθύνομαι προσωπικά σε όλους εσάς, στα απλά μέλη της Ομοσπονδίας μας, σε μια δύσκολη στιγμή του συνδικαλιστικού μας αγώνα. Όχι επειδή θεωρώ ότι δεν γνωρίζετε τι συμβαίνει γύρω μας, ή επειδή έχει χαθεί η επικοινωνία μαζί σας, όπως μερικοί όψιμοι υποστηρικτές του συνδικαλισμού στα Σώματα Ασφαλείας, επιχειρούν να σας πουν. Το συνδικαλιστικό μας κίνημα έχει στέρεες βάσεις. Είστε όλοι εσείς που εναποθέτετε τις ελπίδες σας στην δραστηριότητα των πρωτοβάθμιων ενώσεων της Ομοσπονδίας μας. Είστε όλοι εσείς που αγωνίζεστε και που γεύεστε τους καρπούς του ευ αγωνίζεσθαι.

Τα τελευταία χρόνια πετύχαμε πάρα πολλά. Φτάσαμε σε ένα σημείο και να διεκδικούμε πολύ περισσότερα και να ανοίγουμε νέους ορίζοντες. Να βάζουμε ψηλά τον πήχη και να μας λένε «είστε τρελοί». Πάντα, όμως, τα καταφέραμε. Αυτό κάναμε και με τον χαρακτηρισμό της εργασίας μας ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής. Κάποιοι μας είπαν στην αρχή «αποκλείεται», εμείς καταφέραμε όμως και μάλιστα μαζί με νηρεσιακούς παράγοντες να καταθέσουμε στο τραπέζι του διαλόγου συγκεκριμένη πρόταση. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε δια του υπουργού Δημόσιας Τάξης (Χρυσοχοϊδης) ότι το αίτημα γίνεται αποδεκτό. Γι' αυτό δεν πήγαμε στη Χαλκιδική.

Ξαφνικά όμως άλλαξε ο Μανωλιός κι έβαλε τα ρούχα αλλιώς. Γιατί; Τι συνέβη; Ήταν οικονομικό το θέμα; Τι παίζεται πίσω από τις πλάτες μας; Με τις συκοφαντίες και τα ψέματα νομίζουν ότι θα κάμψουν την αγωνιστική μας πορεία;

Η θέση μας είναι ξεκάθαρη. Το επάγγελμά μας είναι επικίνδυνο και ανθυγιεινό και ως τέτοιο η πολιτεία οφείλει να το αντιμετωπίσει, εφαρμόζοντας κοινοτικές οδηγίες και διεθνή πρότυπα. Δεν είναι απλώς οικονομικό το αίτημά μας. Δεν είναι η όποια αύξηση του βασικού μισθού ή τα όποια συνταξιοδοτικά «ευεργετήματα». Είναι όλο το πλέγμα εργασίας, από τον ανθυγιεινό περιβάλλον των άρρωστων κτιρίων και των απάνθρωπων κρατητηρίων, των άγνωστων και απρόβλεπτων συνθηκών υπηρεσίας έξω στο δρόμο - στο πεδίο της δράσεως, μέχρι το στρες και τις επαγγελματικές ασθένειες από τις οποίες πάσχουν, άραγε πόσοι συνάδελφοι, χωρίς να το γνωρίζουν... Είναι η ποιό-

τητα ζωής ημών και των οικογενειών μας, η οποία ουδόλως απασχόλησε τους κυβερνώντες και δει τους καλούς μας υπηρεσιακούς, οι οποίοι πρώτοι θα έπρεπε να νοιάζονται για το καλό των υφισταμένων τους...

Με την βίαιη καταστολή της ειρηνικής μας εκδήλωσης, μιας εκδήλωσης που ήταν η συνέχεια των πολύμηνων εκδηλώσεων για το ίδιο θέμα, τι αποδεικνύεται τελικά; Ότι η πολιτική και φυσική μας ηγεσία δεν στάθηκε στο ύψος της. Σε αντίθεση από όσα λέγονται, εμείς δείξαμε την ωριμότητά μας. Δεν κάναμε πίσω. Ανδρώθηκε ο συνδικαλισμός μας κι αυτό πρέπει να το καταλάβουν κυρίως εκείνοι που παριστάνουν τους προοδευτικούς, ενώ με την στάση τους αποπνέουν μουχλιασμένη συντήρηση και οπισθοδρόμηση. Δεν εξαφανιστήκαμε «στο πρώτο φύσημα του ανέμου», ούτε απαντήσαμε με βία στη βία. Άλλωστε και στον περίγυρό μας, άλλοι συνάδελφοι «φιλοδοωρήθηκαν» με το ίδιο νόμισμα, πολύ πριν από μας. Κάτι ξέρει και η Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Αστυνομιών όταν καλεί την κυβέρνησή μας, να ζητήσει δημόσια συγγνώμη.

Στην δεκαπεντάχρονη πορεία μου παρέμεινα σταθερά στις επάλξεις, πέρα από βολέματα και προσωπικές φιλοδοξίες. Δεν μου αρμύζει να περιαντολογώ, ωστόσο επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω και πάλι: Θα μείνω κοντά σας, με το κεφάλι ψηλά. Μην ακούτε τις σειρήνες. Ο Κυριαζίδης δεν θα είναι υποψήφιος βουλευτής. Όχι ότι δεν έχουν γίνει προτάσεις και μάλιστα απ' όλα τα κόμματα κατά καιρούς. Δημοκρατικό κεκτημένο είναι άλλωστε. Οφείλω, όμως, να τιμήσω την εμπιστοσύνη που επιδεικνύετε απερίφραστα προς το πρόσωπό μου. Έχει μεγάλη αξία για μένα προσωπικά και πολύ περισσότερο για τον κοινό μας αγώνα. Μου δίνετε θάρρος και δύναμη για να προχωρήσουμε ακόμα πιο δυνατά, ακόμα πιο μαζικά.

Σας ευχαριστώ όλους».

Νέος έτος

Εκτός από τους κορυφαίους αγώνες που περιγράψαμε, το 2003 η ΠΟΑΣΥ αντιμετώπιζε ακόμη με ιδιαίτερη επιμονή και τα θέματα της Ολυμπιακής προετοιμασίας, όπως έχουμε ήδη αναφέρει. Γι' αυτό ζήτησε να έχει διαρκή συνεργασία με την Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων και την πρόεδρο του οργανισμού «Αθήνα 2004» Γιάννα Αγγελοπούλου. Σε μια από τις συναντήσεις (18 Νοεμβρίου 2003) με την ίδια τη Γιάννα Αγγελοπούλου, ετέθη ο προβληματισμός των συνδικαλιστών για τη μονομερή ρύθμιση εκ μέρους της κυβέρνησης των εργασιακών θεμάτων του αστυνομικού προσωπικού και ζητήθηκε να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στο ζήτημα της διαμονής, της σίτισης και της περίθαλψης των αστυνομικών που θα αναγκαστούν να αλλάξουν τόπο υπηρεσίας. Επίσης συζητήθηκε ο τρόπος αποζημίωσης, η περικοπή των αδειών κ.λπ.

Εξάλλου, τέλη της ίδιας χρονιάς (9 Δεκεμβρίου 2003) η Ομοσπονδία είχε καταγράψει μια ακόμα συγκέντρωση διαμαρτυρίας, αυτή τη φορά στην Πλατεία Ομονοίας, μαζί με τις άλλες Ομοσπονδίες. Λίγες ημέρες πριν, ένας ακόμα αστυνομικός, ο Παναγιώτης Δήμου είχε βρει τραγικό θάνατο κατά τη διάρκεια καταδίωξης. Τραγικά επίκαιρο το αίτημα για την αναγνώριση της επικινδυνότητας του επαγγέλματος, αλλά και πάλι δεν έφτασε στ' αφτιά των αρμοδίων. «Στους Ολυμπιακούς, στον εθνικό καημό, θα πάρετε μετάλλιο στον ανταρτισμό», βροντοφώναξαν περισσότεροι από 4.000 αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί από κάθε γωνιά της Ελλάδας και με νωπές ακόμα τις μνήμες από τα χημικά του «Οκτώβρη» συμπλήρωναν: «Χημικά και δακρυγόνα, δυναμώνουν τον αγώνα», «Η βία κατά των αστυνομικών στρέφεται κατά της κοινωνίας», «Ασφαλής αστυνομικός, περισσότερο ασφαλής ο πολίτης»...

Η Ομοσπονδία, εξάλλου, πριν «αποχαιρετήσει» το 2003, είχε αρχίσει να αλληλογραφεί και με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, για την εφαρμογή των όρων υγιεινής και ασφάλειας, αναδεικνύοντας το πρόβλημα σε ευρωπαϊκό επίπεδο και ασκώντας πίεση στα αρμόδια ελληνικά υπουργεία για την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας (Νόμος 3144/03), με τη θέσπιση των προβλεπόμενων προεδρικών διαταγμάτων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα καλωσόρισε το 2004 με νέες δυναμικές κινητοποιήσεις. Η πρώτη πραγματοποιήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2004, στο Κιλκίς, στην έδρα του Γιώργου Φλωρίδη, υπουργού Δημόσιας Τάξης και η άλλη στα Χανιά, στις 17 Φεβρουαρίου 2004, στην έδρα του Νίκου Χριστοδουλάκη, υπουργού Εθνικής Οικονομίας, ως υπευθύνων για τη μη προώθηση του βασικού αιτήματος για την αναγνώριση του επαγγέλματος ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, αλλά και της αντιμετώπισης που έτυχαν οι ένστολοι στο σύνολό τους.

Επίσης, ας μην λησμονούμε ότι σε ό,τι αφορά την αποζημίωση των αστυνομικών που θα εργάζονταν για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, με υπουργική απόφαση της 12ας Δεκεμβρίου 2003 (υπ' αριθμόν 2/45861/0022, ΦΕΚ 1908, 22/12/2003), οριζόταν το εξευτελιστικό ποσό των 375 ευρώ στον αστυφύλακα, ενώ με τους αγώνες που ακολούθησαν τελικά το ποσό έφτασε μέχρι και τα 2.500 ευρώ, όπως θα δούμε παρακάτω.

Οι ένστολοι, πριν ταξιδέψουν για τα Χανιά, κάνουν μια ακόμα «στάση» στην Αθήνα, στις 27 Ιανουαρίου 2004, διαμαρτυρόμενοι για την εμμονή της κυβέρνησης να περάσει διάταξη για την... περιοπή των συντάξεων! Πέρα από τα επίσημα έγγραφα διαμαρτυρίας τόσο ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, όσο και οι άλλοι πρόεδροι είχαν εξηγήσει στον υφυπουργό Οικονομικών Νίκο Φαρμάκη κατά τη διάρκεια ακρόασης στην αρμόδια διαρκή επιτροπή της Βουλής, που συζητούσε τη σχετική τροπολογία, ότι ήταν πρόκληση για τους ένστολους αυτή η ρύθμιση. Για ποιό λόγο;

Με προηγούμενο νόμο είχε θεσμοθετηθεί ο υπολογισμός του ποσού των 176 ευρώ

ως συντάξιμοι για τους βαθμούς μέχρι και του αστυνομικού διευθυντού, καθώς και του επιδόματος υψηλής θέσης ευθύνης για τους βαθμούς από ταξίαρχο και άνω. Με τον τρόπο αυτό βελτιώθηκαν σημαντικά οι συντάξιμες αποδοχές και ικανοποιήθηκε ένα από τα σημαντικότερα αιτήματά τους. Από την 1η Ιανουαρίου 2003, οι σχετικές κρατήσεις στα παραπάνω ποσά γίνονται κανονικά, αλλά αν περνούσε το νομοσχέδιο η προαναφερθείσα ευνοϊκή ρύθμιση θα καταργούνταν με αποτέλεσμα να περικόπτεται από τους μελλοντικούς συνταξιούχους η σύνταξη μέχρι τον βαθμό του αστυνομικού διευθυντή κατά 140 ευρώ που ουσιαστικά αποτελεί το 1/6 των συντάξιμων αποδοχών και από 164 ευρώ μέχρι και 704 ευρώ για τους αξιωματικούς από το βαθμό του ταξίαρχου και άνω.

«Η Ομοσπονδία με μία μοναδική, ομόφωνη και συμπαγή τακτική και με την βοήθεια των λοιπών Ομοσπονδιών των Σωμάτων Ασφαλείας (Πυροσβεστών και Λιμενικών) έδωσε ένα πολυμέτωπο δίκαιο και έντιμο αγώνα (παραστάσεις – ένστολες διαμαρτυρίες κ.λπ.) προς κάθε κατεύθυνση, με αποτέλεσμα η Κυβέρνηση σήμερα (4-2-2004) κατά την συζήτηση του αναφερομένου νομοσχεδίου στην ολομέλεια του Κοινοβουλίου ν' αναγκασθεί ν' αποσύρει την επαίσχυντη αυτή διάταξη.

Ο ενωμένος αγώνας των αστυνομικών δεν πήγε χαμένος και αυτό αποτελεί το πιο σημαντικό μήνυμα προς όλους και ιδιαίτερα προς τους κυβερνώντες, αλλά και την ανώτατη βαθμίδα Διοίκησης του Σώματος, η οποία ωφελήθηκε περισσότερο από τον αγώνα του απλού αστυνομικού, γεγονός που συνέβη αρκετές φορές τα τελευταία χρόνια. Το δυστύχημα όμως είναι ότι πολλοί των συναδέλφων αυτού του βαθμολογικού επιπέδου λησμόνησαν και λησμονούν αυτό και όχι λίγες φορές, αντί να βοηθήσουν την κοινή προσπάθεια, στην πρώτη δύσκολη στιγμή μερικοί βγάζουν «μαχαίρια» και άλλοι τριβουν αντιστικά τα χέρια τους. ΩΙΜΕ!», σχολίαζε η Ομοσπονδία μετά τη δικαίωσή της.

Το πρώτο Γενικό Συμβούλιο έτους 2004, έγινε στις 2 Φεβρουαρίου στην Αθήνα και ο Δημήτρης Κυριαζίδης κάλεσε τα σωματεία να επιδείξουν την ίδια δυναμική και τη νέα χρονιά, με στόχο την προώθηση των συμφερόντων των αστυνομικών, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της εκλογικής αναμέτρησης, καθόσον η χώρα οδεύει προς τις βουλευτικές εκλογές της 7^{ης} Μαρτίου 2004 για την ανάδειξη νέας κυβέρνησης.

Στη συνέχεια ζήτησε από τους εκπροσώπους των ενώσεων να μην επαναπαύονται, αλλά να ασχολούνται διαρκώς με την ενημέρωση των μελών τους, κάνοντας περιοδείες στις υπηρεσίες. *«Να μην καταλήξουμε παρακοιμώμενοι της διοίκησης, γιατί το χάσαμε το παιχνίδι. Να καταλάβει η διοίκηση ότι δεν είμαστε αυτονήτοι και δεδομένοι»,* είπε χαρακτηριστικά.

Αναφερόμενος τέλος στο διεκδικητικό πλαίσιο, αναφέρθηκε στο επικίνδυνο και ανθυγιεινό, στο θέμα του νέου μισθολογίου, στην αποζημίωση για τα γήπεδα, που δεν εισπράττεται ακόμα, στο βαθμολόγιο, κ.λπ.

Η ΠΟΑΣΥ στο ίδιο Γενικό Συμβούλιο, εξαγγέλλει άνοιγμα στην κοινωνία, αλλά

και συνειδητή επιλογή παροχής βοήθειας για την αντιμετώπιση κοινωνικών προβλημάτων. Για να γίνει αντιληπτός ο στόχος, έχει αφιερώσει το ημερολόγιο του 2004 στις καθιερωμένες από τον ΟΗΕ παγκόσμιες ημέρες για μια σειρά κοινωνικών, εθνικών και διεθνών θεμάτων (δικαιώματα του ανθρώπου, σύγχρονο δουλεμπόριο, φυλετικές διακρίσεις και ρατσισμός, υγεία, ο θεσμός της οικογένειας, τα ναρκωτικά, η φτώχεια, η νέα γενιά, η ειρήνη, η διαφθορά, η εκπαίδευση κ.λπ.). Η Ομοσπονδία τάσσεται υπέρ της διοργάνωσης σειράς ημερίδων στην Αθήνα και στην επαρχία προκειμένου να αναδειχθεί η συμβολή των αστυνομικών στην επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων.

Το ημερολόγιο παρουσιάστηκε παρουσία εκπροσώπου του ΟΗΕ, της φυσικής ηγεσίας, εκπροσώπων των πολιτικών κομμάτων, του προέδρου της ΑΔΕΔΥ και των προέδρων των Ομοσπονδιών των Σωματίων Ασφαλείας. Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας καυτηρίασε την απουσία της πολιτικής ηγεσίας και προανήγγειλε την διοργάνωση μιας σειράς εκδηλώσεων με στόχο την παρέμβαση της Ομοσπονδίας σε καυτά κοινωνικά ζητήματα, με γνώμονα το σεβασμό στον άνθρωπο και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ανέφερε δε ενδεικτικά την συμβολή της Ομοσπονδίας στην ίδρυση και λειτουργία σχολικού συγκροτήματος και ορφανοτροφείου στην Ουγκάντα, το οποίο φιλοξενεί πάνω από 700 παιδιά και μετατρέπεται πλέον σε κομόπολη, καθώς γύρω από αυτό ξεφυτρώνουν πολλές καλύβες.

Κάνοντας ένα σύντομο απολογισμό της συνδικαλιστικής δράσης το 2003, χαρακτήρισε πολύ δύσκολο κυρίως το β' εξάμηνο με αποκορύφωμα τα λυπηρά γεγονότα της 9ης Οκτωβρίου και τόνισε ότι παρά τις προσπάθειες διάσπασης των συνδικαλιστών, το κίνημα λειτούργησε ενωτικά και κατάφερε να διασφαλίσει το ελάχιστο. Παρατήρησε δε ότι θέματα όπως η εκπαίδευση, η διασφάλιση των νέων συναδέλφων και η διατήρηση των οραμάτων τους, η αναδιάρθρωση των υπηρεσιών, η απεμπλοκή από ξένα έργα, η κατοχύρωση όρων υγιεινής και ασφάλειας, το νέο μισθολόγιο και μια σειρά άλλα ζητήματα παραμένουν ανοικτά και θα αποτελέσουν το νέο διεκδικητικό μας πλαίσιο.

Χαιρετίζοντας την πρωτοβουλία της ΠΟΑΣΥ η εκπρόσωπος της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες κ. Σταυροπούλου αναφέρθηκε στη διαδικασία χορήγησης ασύλου και ζήτησε από την πολιτεία να εξοπλίσει τους αστυνομικούς με τα απαραίτητα εχέγγυα ώστε να είναι σε θέση να εξετάζουν τις υποθέσεις με τη δέουσα προσοχή διότι για τους πρόσφυγες πολλές φορές η απόφαση που λαμβάνεται είναι υπόθεση ζωής ή θανάτου. Ζήτησε επίσης να βελτιωθούν οι συνθήκες κράτησης και προσωρινής διαμονής των αλλοδαπών τόσο για το συμφέρον των αλλοδαπών, όσο και των αστυνομικών που αναγκάζονται να κάνουν υπηρεσία πολλές φορές σε άθλιες συνθήκες. Ευχήθηκε, τέλος, στο όνομα της ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων να μην καταληφθεί η κοινωνία από τρομοφοβία ώστε να καταπατηθούν τα δικαιώματα των αλλοδαπών.

Αίσθηση προκάλεσε την ίδια περίοδο επίσης, η αντίδραση της ΠΟΑΣΥ στη συνεχιζόμενη χρησιμοποίηση των αστυνομικών δυνάμεων για την επίλυση κοινωνικών προ-

βλημάτων. Η Ομοσπονδία επισήμανε με ανακοίνωσή της που βρήκε πλατιά δημοσιότητα στα ΜΜΕ, ότι η χρησιμοποίηση προσλαμβάνει επικίνδυνες διαστάσεις. Το ακραίο μέτρο της διάλυσης μιας συγκέντρωσης με τη χρήση χημικών τείνει να εξελιχθεί σε συνήθης πρακτική και τα χημικά αέρια τείνουν να εξελιχθούν σε καθημερινό όπλο της αστυνομίας, ανέφερε ειδικότερα η Ομοσπονδία. Με την ίδια ανακοίνωση η ΠΟΑΣΥ:

1) Καταγγέλλει στον ελληνικό λαό τις πρακτικές που θέτουν σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή των συμμετεχόντων στις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και των ίδιων των συναδέλφων.

2) Καλεί την κυβέρνηση να επανεξετάσει τη στάση της, όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των αστυνομικών δυνάμεων για την αντιμετώπιση των όποιων προβλημάτων. Η αστυνομία δεν είναι για την καταστολή των φιλειρηνικών διαδηλώσεων, αλλά για τη διασφάλιση και του ιερού δικαιώματος των Ελλήνων πολιτών να συναθροίζονται και να διαδηλώνουν ειρηνικά τα δίκαια αιτήματά τους.

3) Καλεί τους συναδέλφους να σταθμίζουν κάθε φορά τα δεδομένα, λαμβάνοντας υπόψη τους, ότι ιερότερο όλων είναι το υπέρτατο αγαθό της ζωής του ανθρώπου και η σωματική ακεραιότητα των ιδίων. Αυτονόητο ότι δύνανται να αρνούνται την εκτέλεση παράνομων και αντικοινωνικών εντολών, όπως προκύπτει από το ελληνικό Σύνταγμα και τους καταστατικούς χάρτες που διέπουν τη χρήση των όπλων.

4) Προειδοποιεί την κυβέρνηση ότι με την αλόγιστη χρήση των αστυνομικών δυνάμεων ρίχνει η ίδια λάδι στη φωτιά, οξύνοντας τις κοινωνικές αντιθέσεις και διευρύνοντας το χάσμα κοινωνίας και αστυνομίας. Οι αστυνομικοί δεν είναι διατεθειμένοι να εισπράξουν τις ανομίες κανενός. Αρκετά «προπατορικά αμαρτήματα» πληρώνουν.

Δεν μπορεί η Κυβέρνηση να χρησιμοποιεί την Αστυνομία για να εξαναγκάσει την εφαρμογή αντιλαϊκών μέτρων εναντίον των οποίων εγείρονται ολόκληρα τμήματα της Κοινωνίας.

Δημοκρατία δεν σημαίνει μόνο ότι η πλειοψηφία αποφασίζει. Σημαίνει ότι τα αιτήματα της μειοψηφίας, τα οποία αύριο μπορεί να γίνουν πλειοψηφίες, πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη. Σημαίνει, ακόμη, ότι πρέπει να ακούεται από όργανα και φορείς η γνώμη της κοινωνίας πολύ περισσότερο όταν οι αποφάσεις που λαμβάνονται αφορούν σε φυσικούς παράγοντες (π.χ. καταστροφή περιβάλλοντος κλπ.), δύσκολα αποκαταστάσιμους.

Οφείλουμε να επισημάνουμε ότι κυρίως επί υπουργίας Μιχάλη Χρυσοχοϊδη το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, είχε τεράστιες επιτυχίες.

Συνοψίζοντας αυτήν την περίοδο, αναφέρουμε ενδεικτικά το Π.Δ. 394/2001 για το χρόνο εργασίας του αστυνομικού προσωπικού, την καθιέρωση του Κώδικα Μεταθέσεων, τη βελτίωση του Νόμου 3016/2002 για τις μισθολογικές διαβαθμίσεις –προαγωγές, την αναγνώριση της στρατιωτικής θητείας σε ανθυπαστυνόμους - αξιωματικούς (Νόμος 3016/02), την αποζημίωση - αμοιβή όλων των ημερών εκτός έδρας κατά τις αποσπάσεις και κάθε είδους μετακινήσεις, τη χορήγηση εκλογικού επιδόματος

ύψους 587 ευρώ που άνοιξε το δρόμο για τη διεκδίκηση μεγαλύτερων ποσών, την αύξηση του βασικού μισθού του υπαστυνόμου Β' από 210.900 δραχμές σε 221.300 δραχμές, την αύξηση της αποζημίωσης για την πέραν του πενθημέρου εργασία από 9.000 σε 14.000 δραχμές (ποσοστό 60%), την αύξηση της ωριαίας αποζημίωσης για τη νυχτερινή εργασία από 620 σε 1.000 δραχμές (ποσοστό 60%), το συνυπολογισμό στη σύνταξη του ποσού των 176 ευρώ, τη θεσμοθέτηση της αποζημίωσης των αστυνομικών για τη λήψη μέτρων σε επαγγελματικές αθλητικές συναντήσεις, η καθιέρωση ημέρας αργίας για το προσωπικό της ΕΛ.ΑΣ, η καταβολή επιδόματος ύψους 150 ευρώ μηνιαίως στους υπηρετούντες στα αστυνομικά τμήματα Κρυσταλλοπηγής και Κακαβιάς, η αύξηση του επιδόματος για τους αστυνομικούς των ΕΚΑΜ – ΜΑΤ, η επαναφορά του συστήματος υπολογισμού σύνταξης με 35/35α, η συμμετοχή των συνδικαλιστών στα Υπηρεσιακά Πειθαρχικά Συμβούλια και στα Συμβούλια μεταθέσεων, η ενοποίηση των ταμείων ΤΑΑΧ – ΤΑΟΧ, η ίδρυση και λειτουργία Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων, η ένταξη όλων των αστυνομικών που κατατάχθηκαν στην ΕΛ.ΑΣ. μετά την 1-1-1983 στο Ταμείο Πρόνοιας Δημοσίων Υπαλλήλων (Τ.Π.Δ.Υ.), η ψήφιση νέου νόμου (3169/2003) «περί οπλοφορίας και χρήσης όπλων των αστυνομικών», η λειτουργία του Ιδρύματος Εξοχές ΕΛ.ΑΣ., με συμμετοχή εκπροσώπων των αστυνομικών στο Δ.Σ. του Ιδρύματος και πολλά άλλα.

Όλα αυτά προφανώς δεν κατακτήθηκαν με απλές επισκέψεις στα υπουργικά γραφεία, ούτε δια της ηγεσίας, όπως φαντάζονταν να κάνουν κάποιοι αστυνομικοί στο ξεκίνημα της συνδικαλιστικής τους δράσης. Υπήρξε συγκεκριμένη στρατηγική, τακτικοί ελιγμοί, σχέδια επί σχεδίων, υπολογισμοί και ρίσκα, σκληρές διαπραγματεύσεις και γιατί όχι και συμβιβασμοί κάποιες φορές, που δεν οδηγούσαν ασφαλώς στο ξεπούλημα του αγώνα.

Λόγω περιορισμένου χώρου, είναι φυσικό να μην αναφερόμαστε διεξοδικά σε όλες τις συγκεντρώσεις, στις παραστάσεις διαμαρτυρίας και στις εποικοδομητικές συναντήσεις με τα πολιτικά κόμματα, τους κοινωνικούς φορείς, τους παράγοντες της δημόσιας ζωής τόσο στην Αθήνα όσο και στην επαρχία, σε κάθε γωνιά της Ελλάδας όπου χτυπούσε και εξακολουθεί να χτυπά δυνατά η καρδιά της Ομοσπονδίας των αστυνομικών μας.

Ναύπλιο, 24 Ιανουαρίου 2003. Η Ομοσπονδία δίνει δυναμικό παρόν στη Σύνοδος υπουργών Εργασίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μη θεσμοθέτηση της επικινδυνότητας της εργασίας.

Άλλη μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη συμπρωτεύουσα, στις 5 Σεπτεμβρίου 2003, κοινή με τις Ομοσπονδίες των πρorosβεστών και των λιμενικών, για τα κοινά προβλήματα. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Τηλέμαχος Χυτήρης παραλαμβάνει το ψήφισμα διαμαρτυρίας.

24 Ιουλίου 2003, ανήμερα της επετείου για την αποκατάσταση της Δημοκρατίας, εκατοντάδες ένστολοι διαδηλώνουν έξω από το Κοινοβούλιο και ανάβουν κεριά στη μνήμη των νεκρών συναδέλφων τους

Η συμβολική απάντηση των προεδρείων των ενστόλων για τα δακρυγόνα της 8ης Οκτωβρίου στο Σύνταγμα, έξω από το Χίλτον, κατά τη διάρκεια της επίσημης εκδήλωσης για την Ημέρα της Ελληνικής Αστυνομίας (20 Οκτωβρίου), από την οποία απείχαν σε ένδειξη διαμαρτυρίας

Παράσταση διαμαρτυρίας στο Ευρωκοινοβούλιο για τη μη τήρηση των κανόνων υγιεινής και ασφάλειας

Με τον πρόεδρο της Βουλής Απόστολο Κακλαμάνη στο πλαίσιο κινητοποίησης, στις 9 Δεκεμβρίου 2003

Η στιγμή της επίθεσης με χημικά, έξω από το υπουργείο Οικονομίας, λίγο μετά τα μεσάνυχτα της 8ης προς 9 Οκτωβρίου 2003. Λίγο νωρίτερα ο επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης καλούσε τους «στασιαστές» να αποχωρήσουν εντός δέκα λεπτών... Οι βουλευτές Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης (Ν.Δ.) και Αντώνης Σκυλάκος (ΚΚΕ) ζήτησαν να πληροφορηθούν γιατί έπρεπε να απομακρυνθούν από το υπουργείο οι διαδηλωτές, αλλά σοβαρή απάντηση δεν πήραν.

Ο Δημήτρης Κνοιαζίδης προσφέρει γλυκά στους συναδέλφους του, των ΜΑΤ, σε μια συμβολική κίνηση, μετά τα χημικά που είχαν χρησιμοποιηθεί εναντίον των διαδηλωτών στις 8-9 Οκτωβρίου 2003. Πίσω, οι νομικοί σύμβουλοι της Ομοσπονδίας Αλέξης Μητρόπουλος και Χάρης Μπουκουβάλας

Στιγμιότυπο από τη συνέντευξη τύπου των εκπροσώπων των Ομοσπονδιών των Σομάτων Ασφαλείας στη Θεσσαλονίκη, το Σεπτέμβριο του 2005

Από τη συνάντηση με τον πρόεδρο του Συνασπισμού της Αριστεράς Αλέκο Αλαβάνο, το Μάρτιο του 2007

Οι αστυνομικοί διαδηλώνουν, διεκδικώντας από την πολιτεία τη θεσμοθέτηση του επαγγέλματός τους ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού

ΠΕΜΠΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο αγώνας συνεχίζεται

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Αλλαγή πολιτικού σκηنيού

Οι κάλπες της 7ης Μαρτίου 2004 αναδεικνύουν νικήτη των εκλογών τη Νέα Δημοκρατία. Νέος πρωθυπουργός ο Κώστας Καραμανλής. Πολλές οι προσδοκίες, διότι κατά τη διάρκεια συνδιάσκεψης στελεχών του κόμματός του στη Θεσσαλονίκη, στις 14 Φεβρουαρίου 2004, είχε ανακοινώσει:

Το νέο μισθολόγιο θα γίνει σύντομα πράξη. Ο βασικός μισθός του Υπαστυνόμου Β' αυξάνεται στα 860 ευρώ.

- Επέκταση των διατάξεων του Νόμου 2838/2000 σε όλους τους συνταξιούχους των Σωματίων Ασφαλείας.

- Χορήγηση (με αποσύνδεση από χρονικούς περιορισμούς του πραγματικού χρόνου υπηρεσίας καθώς και από λοιπές ασφαλιστικές συνέπειες), στο προσωπικό της ΕΛ.ΑΣ., του Πυροσβεστικού και του Λιμενικού Σώματος - όσο βρίσκονται στην υπηρεσία τους - του ειδικού επιδόματος, για τους ιδιαίτερους κινδύνους που αντιμετωπίζουν κατά την επιχειρησιακή δραστηριότητά τους.

- Διόρθωση της αδικίας του Νόμου 3169/2003 που στερεί το επίδομα ειδικής απασχόλησης από όσους έπαθαν ασκώντας τα καθήκοντά τους σε υπηρεσία γραφείων.

Οι εξαγγελίες προκαλούν αίσθηση και ιδίως η αναφορά στην αύξηση του βασικού μισθού κατά 140 ευρώ, μια υπόθεση που θα προκαλέσει πολλές τριβές και αντιπαράθεσεις τα επόμενα χρόνια.

Τον Γιώργο Φλωρίδη διαδέχεται στο υπουργείο ο Γιώργος Βουλγαράκης (10 Μαρτίου 2004 έως 15 Φεβρουαρίου 2006). Υφυπουργός τοποθετείται ο Χρήστος Μακρογιαννάκης. Είναι μόλις πέντε μήνες πριν την Ολυμπιάδα. Προβάλλει επιτακτικά πλέον η ανάγκη της συναισθησης της μεγάλης ευθύνης για τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας. Στον τομέα της ασφάλειας, όπως και σε άλλους τομείς, όπως η διοικητική μέριμνα για το προσωπικό, είχε παρατηρηθεί τρομερή καθυστέρηση. Ενθυμούμαστε ότι η Ομοσπονδία, σε ό,τι την αφορούσε, είχε εγκαίρως προειδοποιήσει...

Το Διοικητικό και το Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας που πραγματοποιήθηκε στις 31 Μαρτίου 2004, κατέγραψε λεπτομερώς τα βασικά υπηρεσιακά προβλήματα που απασχολούσαν τον Οργανισμό και το αστυνομικό προσωπικό σε κάθε νομό της χώρας και ενημέρωσε από την πλευρά του τη νέα πολιτική ηγεσία. Η Ομοσπονδία έθετε τα εξής ζητήματα:

α) Η μη ανάθεση των, κατά το νόμο, προβλεπομένων καθηκόντων σε Ειδικούς Φρουρούς και Συνοριοφύλακες (φρούρηση κρατητηρίων – μεταγωγές κρατουμένων), αναγκάζει το αστυνομικό προσωπικό να απασχολείται και με τα καθήκοντα αυτά σε βάρος της εν γένει αποτελεσματικής λειτουργίας των Υπηρεσιών.

β) Επανεξέταση σε πραγματική βάση των πεζών περιπολιών σύμφωνα με τα εγκληματολογικά, χωροταξικά και πληθυσμιακά δεδομένα κάθε περιοχής, καθόσον με ψευδή στοιχεία και μέσα εφαρμόζεται ο σημαντικός αυτός θεσμός.

γ) Ενημέρωση του αστυνομικού προσωπικού σε ό,τι αφορά το νέο νομοθετικό πλαίσιο για την χρήση των όπλων, δεδομένου ότι μέχρι σήμερα μολονότι παρήλθε μεγάλο χρονικό διάστημα από την ψήφισή του, ουδείς ενδιαφέρθηκε γι' αυτό, όπως επίσης ουδεμία πρόταση υπήρξε για την δημιουργία των σκοπευτηρίων ανά νομό, όπως ο νόμος ορίζει, αλλά και για την επαρκή εκπαίδευση του προσωπικού.

δ) Η απεμπλοκή από τα ξένα έργα αποτελεί ουτοπία, καθόσον νέα ξένα έργα προστέθηκαν (π.χ. μέτρηση ηχορύπανσης, έκδοση διαβατηρίων, έλεγχος ηλεκτρονικών παιγνίων κ.λπ.).

ε) Ελλιπές ενδιαφέρον για την αντιμετώπιση της μάστιγας των ναρκωτικών.

στ) Εμφάνιση πλασματικών στοιχείων σε ό,τι αφορά την εγκληματικότητα με την μη ή διπλή καταγραφή των επιβαλλομένων στοιχείων.

ζ) Αδιαφορία επιβολής μιας ενιαίας πρακτικής αστυνομικής στολής για να υποβοηθείται το έργο του αστυνομικού.

η) Πραγματική αμοιβή για την νυχτερινή εργασία.

θ) Επέκταση του επιδόματος που χορηγείται στις ειδικές μονάδες (YAT-YMET) και στις αντίστοιχες της περιφέρειας, έστω και στο ήμισυ.

Η Ομοσπονδία δέχτηκε ότι για την ικανοποίηση όλων αυτών των αιτημάτων φυσικά και απαιτείται εύλογος χρόνος, πλην όμως έθεσε χρονικό περιθώριο (14 Μαΐου 2004) για την αμοιβή των αστυνομικών κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων, την απασχόληση των αστυνομικών στα γήπεδα και τη σύσταση επιτροπής για το βαθμολόγιο.

Η Ομοσπονδία συνεχίζει τον αγώνα με την ίδια ζέση και πάθος. Εκπρόσωποί της επισκέπτονται με τον υφυπουργό Χρήστο Μαρκογιαννάκη τις εγκαταστάσεις στην Αμυγδαλέζα όπου σχεδιάζοταν η φιλοξενία 2.500 αστυνομικών από την επαρχία, ανοίγουν το ζήτημα της γραφειοκρατίας, προαναγγέλλοντας μεγάλη έρευνα στο εσωτερικό της Ελληνικής Αστυνομίας, διοργανώνουν στη Λάρισα ημερίδα με θέμα την καταπολέμηση της ξενοφοβίας, συμμετέχουν σε συζητήσεις της Eurocop για τη βία στα γήπεδα και πετυχαίνουν τη συγκρότηση τριών υπηρεσιακών επιτροπών για την υποβολή πορισμάτων - προτάσεων για το βαθμολόγιο, για τις προαγωγές και για την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών.

Στις επιτροπές συμμετέχουν συνδικαλιστές και η εντολή του νέου αρχηγού Γιώργου Αγγελάκου, είναι η υποβολή των πορισμάτων τους να γίνει μέχρι τον Ιούλιο του 2004. Άλλωστε, τα θέματα είναι γνωστά στους υπηρεσιακούς παράγοντες...

Με αυτό το βαρύ πρόγραμμα πραγματοποιείται επιπλέον και το 15ο συνέδριο της Ομοσπονδίας (Βουλαγμένη, 3 έως 5 Μαΐου 2004). «Είμαστε πανέτοιμοι για κάθε είδους αγώνες» προειδοποιεί ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ από το βήμα του συνεδρίου την κυβέρνηση, την οποία εκπροσωπεί ο υφυπουργός Χρήστος Μαρογοιαννάκης. Και εξηγεί το γιατί:

«Το 15ο ετήσιο τακτικό συνέδριό μας συμπίπτει χρονικά μεταξύ δύο ιδιαίτερης αξίας ιστορικά για τον τόπο γεγονότων: αφενός μεν αυτού των Εθνικών εκλογών της 7ης Μαρτίου 2004 και αφετέρου του Αυγούστου 2004, οπότε και θα διεξαχθούν στη χώρα μας οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Η σημασία και σημειολογία των γεγονότων αυτών δίδει στο Συνέδριό μας, που προβλέπεται ήρεμο, παραγωγικό, απαλλαγμένο από τεχνητές εντάσεις και εσωστρεφείς ψευδοαντιδικίες, ιδιαίτερο βάρος.

Αυτό, διότι η κυβερνητική αλλαγή αποκατέστησε την άμεση επικοινωνία και το διάλογο με την πολιτική ηγεσία όχι σε επίπεδο θεσμών, αλλά σε επίπεδο προσώπων, τουλάχιστον κατ' αρχήν. Επιπλέον σε επίπεδο θεματολογίας και θέσεων, η νέα πολιτική ηγεσία φαίνεται να αφουγκράζεται πιο ευνοϊκά τα προβλήματα των αστυνομικών που τον τελευταίο καιρό έτυχαν ψυχρής, αν όχι εχθρικής αντιμετώπισης, με αποκορύφωμα τη νύχτα της 8/9-10-2003, τη «νύχτα της ντροπής» όπως καθιερώθηκε να λέγεται στη γλώσσα της μεγάλης οικογένειας των Σωμάτων Ασφαλείας (αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών).

Πλην όμως, παρά τα ανωτέρω θετικά προμηνύματα, αλλά και παρά την ανοχή που φυσιολογικά δικαιούται κάθε νέα Κυβέρνηση μερικές μόλις εβδομάδες μετά την ανάληψη της εξουσίας, το δεύτερο από τα γεγονότα που σας προμνημόνευσα, δηλαδή η διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων τον προσεχή Αύγουστο, αναγκάζει την Ομοσπονδία να μην εφησυχάσει, να μη χαριστεί, ούτε για μια μέρα, την υποχρεώνει να πιέσει, γιατί πιέζεται από τα προβλήματα.

Πολλά από τα προβλήματά μας είναι άμεσα και απαιτούν άμεσες λύσεις, καθώς σχετίζονται εξάλλου και με την ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων και την εικόνα της χώρας μας στα μάτια όλου του κόσμου, που φυσιολογικά θα είναι στραμμένα επάνω μας για αρκετό χρονικό διάστημα».

Ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ απαριθμεί τα κυρίαρχα αιτήματα του κλάδου (θεσμοθέτηση επικινδυνότητας, βαθμολόγιο, απασχόληση στα γήπεδα, ολυμπιακό επίδομα, νέο μισθολόγιο, μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, αναδιάρθρωση, εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, κ.λπ.), και τονίζει: «Πρέπει να νιώσεις ασφαλής για να προσφέρεις ασφάλεια, πρέπει να μπορείς να υπερασπίσεις τον εαυτό σου για να μπορείς να υπερασπίσεις τον πολίτη, πρέπει να έχεις χαμόγελο για να δώσεις χαμόγελο».

Και απευθυνόμενος στον Χρήστο Μαρογοιαννάκη επισημαίνει, κλείνοντας την ομιλία του: «Ελπίζουμε η πολιτεία να κατανοεί ότι δεν θα ικανοποιήσει ποτέ τους αστυνομικούς, αν υποκριτικά ελεημονήσει με κάποια επιδόματα. Πρέπει να τους αναγνωρίσει αυτό που πραγματικά αξίζουν: περηφάνια για το ρόλο και το έργο τους,

θεσμική κατοχύρωση με ολοκληρωμένο νομοθετικό πλαίσιο, οικονομική άνεση, ανθρώπινους όρους και συνθήκες εργασίας, και κυρίως ασφάλεια και σεβασμό.

Το πρόσφατο παρελθόν μάς κάνει ιδιαίτερα επιφυλακτικούς και δύσπιστους. Όπως είναι γνωστό έγιναν κάποια θετικά βήματα που οφείλονται στην παρουσία κάποιων προσώπων. Η παρουσία όμως του κ. Φλωρίδη μας πήγε δυο χρόνια πίσω. Η ΠΟΑΣΥ έχει ένα διεκδικητικό πλαίσιο το οποίο θα τηρηθεί στο ακέραιο για να μη χαθεί άλλος χρόνος. Τα γεγονότα της 8ης Οκτωβρίου 2003 που κυριολεκτικά «σόκαραν» τους Ευρωπαίους συναδέλφους μας και το σύνολο της κοινωνίας, έδωσαν και μια άλλη διάταση στη συνδικαλιστική μας διεκδίκηση. Σας διαβεβαιώνουμε ότι είμαστε έτοιμοι για κάθε είδους αγώνα και δράση γιατί προερχόμαστε από περιόδους δύσκολους και η ιστορική μας διαδρομή δεν μας επιτρέπει να τις λησμονήσουμε.

Στο σημείο αυτό διέκοψε την ομιλία του για να προβληθεί ειδικό ντοκιμαντέρ με αντικείμενο τη βία κατά των αστυνομικών στην Ευρώπη και τα θλιβερά γεγονότα στην πλατεία Συντάγματος τον Οκτώβριο του 2003. Αμέσως μετά τόνισε:

«Είμαι βέβαιος κύριε υφυπουργέ, ότι η βαθιά γνώση των θεμάτων, ύστερα από προηγούμενη ενημέρωσή σας που σεις θελήσατε και εμείς επιδιώξαμε και η οξυδερκεία σας, ταυτόχρονα με τη φρεσκάδα της κυβέρνησης που εκπροσωπείτε, η διάθεση για δουλειά και για πολιτική αλλαγή που προεκλογικά ευαγγελιζόσασταν, έχουν τοποθετήσει τον πήχυ των δικών σας ικανοτήτων και των δικών μας προσδοκιών πολύ υψηλά.

Σας ευχόμαστε με κάθε ειλικρίνεια και σεβασμό να ανταποκριθείτε και να αντέξετε. Θεωρείστε την Ομοσπονδία φίλο και αρωγό, αλλά και ακάματο παρατηρητή. Μοναδικός μας γνώμονας και μοναδικός σας στόχος, ας είναι το συμφέρον της κοινωνίας, της Ελληνικής Αστυνομίας και των συναδέλφων μας.

Τα 39.000 και πλέον μέλη της Ομοσπονδίας ανεξαρτήτως βαθμού θα χειροκροτήσουν ό,τι το θετικό και θα αντιδράσουν για ό,τι είναι αρνητικό.

Μάθαμε ν' αγωνιζόμαστε για το δίκαιο και εφικτό».

«Διδάσκετε συνδικαλισμό»

Χαιρετίζοντας τους συνέδρους αμέσως μετά., ο Χρήστος Μαρκογιαννάκης είπε ότι δεν νοιώθει καμία αμηχανία ή τρακ διότι τους θεωρεί συνεργάτες του. «Ως υπεύθυνος του Τομέα Δημόσιας Τάξης της Νέας Δημοκρατίας είχα την ευκαιρία τα προηγούμενα χρόνια να συζητήσω πολλές φορές τα προβλήματά σας», είπε για να συμπληρώσει μετά ότι και ο ίδιος δεν έχει ζητήσει περίοδο χάριτος. «Η τοποθέτησή μου δεν στοχεύει στη ωραιοποίηση της κατάστασης, εμείς ό,τι πούμε θα γίνει πράξη.

Δεν θα ζήσουμε αυτά τα θλιβερά συμβάντα που συνέβησαν έξω από το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας», είπε με νόημα στην αρχή της ομιλίας του και έπλεξε το εγκώμιο των συνδικαλιστών, αναφέροντας ότι οι συνδικαλιστές είναι μαχητικοί, σοβα-

ροί και ότι τηρούν το μέτρο. «Δεν έχετε πολυετή εμπειρία, αλλά διδάσκετε συνδικαλισμό. Σέβεστε τους θεσμούς και τους ανωτέρους σας», πρόσθεσε.

Όσο για τα αιτήματα, και ειδικότερα για το «επικίνδυνο και ανθυγιεινό» ο υφυπουργός είπε ότι «έχει δρομολογηθεί λύση χωρίς να έχουμε συνταξιούχους στα 35 χρόνια» και ότι αναμένουμε την απάντηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου. «Έχουμε», είπε ο ίδιος, «συμφωνήσει τι θα συνεπάγεται η αναγνώριση. Πενταετία για όλους και κάποια πρόσθετη αμοιβή για την επικινδυνότητα, η οποία θα μπει και στο βασικό μισθό». Ο ίδιος δεσμεύτηκε επίσης ότι θα καταβληθεί κανονικά το εκλογικό επίδομα, ότι θα υπάρξει διάλογος για τα καθήκοντα των ειδικών φρουρών και των συνοριακών φυλάκων, ότι θα ιδρυθεί νέα υπηρεσία αγροτικής ασφάλειας και περιβάλλοντος και ότι θα συσταθεί νέα επιτροπή για το «βαθμολόγιο».

Στο συνέδριο, ο αντιπρόεδρος της Ομοσπονδίας Σωτήριος Μουντζούρης ανέπτυξε τα χαρακτηριστικά της γραφειοκρατίας στις αστυνομικές υπηρεσίες, τονίζοντας ότι «στο χώρο μας συμβαίνει αυτό, που απλά όλοι μας αναγνωρίζουμε: «Όλοι για όλα»! Δεν υπάρχει εξειδίκευση προσωπικού. Σήμερα ένας αστυνομικός μπορεί να εκτελεί υπηρεσία πεζής ή εποχούμενης περιπολίας, δηλαδή να είναι μάχιμος αστυνομικός και αύριο να είναι διαχειριστής χρηματικού, ασχολούμενος με οικονομικά θέματα, ή με αντικείμενο που χρήζει ειδική εκπαίδευση ή εξειδίκευση, η δε επιλογή του να έχει γίνει με αδιαφανή κριτήρια και όχι με αντικειμενικά που αναφέρονται στη γνώση του αντικείμενου που κλήθηκε να ασχοληθεί.

Για κατανόηση του θέματος μπορώ να αναφερθώ στην έλλειψη οικονομικών αξιωματικών, οι οποίοι έχουν γνώση οικονομικών θεμάτων και σπούδασαν οικονομικά, για να ασχολούνται με ανάλογα καθήκοντα (διαχείριση χρηματικού – υλικού, Δ/ση Οικονομικών, Ασφαλιστικά Ταμεία κ.λπ.).

Επίσης, βοηθητικό, νοσηλευτικό προσωπικό εξειδικευμένο για τα Πολυ-ιατρεία και τις Υγειονομικές Υπηρεσίες του Σώματος. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα έληξε η προθεσμία υποβολής δικαιολογητικών για πρόσληψη αποφοίτων Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΤΕΙ) νοσηλευτικής στην Ελληνική Αστυνομία.

Μέχρι σήμερα μπορούσε ο οποιοσδήποτε να είναι νοσοκόμος και να υπηρετεί στα Πολυ-ιατρεία ή στις Σχολές που υπάρχει Υγειονομικός Αξιωματικός – Γιατρός.

Σε υπηρεσίες που το αντικείμενό τους είναι καθαρά νομικής φύσης δεν υπηρετούν αξιωματικοί ή χαμηλόβαθμοι με ειδικές γνώσεις, αν και υπάρχουν αστυνομικοί πτυχιούχοι της Νομικής Επιστήμης και αγνοούνται παντελώς από την Υπηρεσία, άρα ΔΕΝ αξιοποιούνται.

Επομένως, κύριο χαρακτηριστικό της γραφειοκρατίας με την έννοια του συνόλου των τύπων και των διαδικασιών που δυσχεραίνουν τη διεκπεραίωση των υποθέσεων των υπηρεσιών και των ιδιωτών, αλλά και του ίδιου του προσωπικού, είναι η έλλειψη οργάνωσης, διοικητικού προγραμματισμού και στόχων, εκπαίδευσης και εξειδίκευσης. Σε ένα χώρο που θα έπρεπε να χαρακτηρίζεται από επαγγελματισμό και ανώτε-

ρη επιστημονική γνώση, παρατηρείται ερασιτεχνισμός, στέρηση μεθόδων, ανάλυσης και προγραμματισμένων στόχων».

Από το 15ο συνέδριο ξεχωρίζουμε επίσης, τον Κανονισμό της Γραμματείας Γυναικών, τον οποίο ενέκριναν ομόφωνα οι σύνεδροι. Η Ομοσπονδία από το 2002 με τη συνδιάσκεψη της Αθήνας (21-11-2002), προσπάθησε να ενεργοποιήσει το γυναικείο αστυνομικό προσωπικό (περίπου 8.500 γυναίκες σήμερα).

Παρ' όλω που τα μηνύματα ήταν ενθαρρυντικά, το ενδιαφέρον των γυναικών δεν συμβάδιζε με τις απαιτήσεις μιας πιο οργανωμένης παρουσίας. Έτσι, οι πρώτες συνελεύσεις για τη σύσταση Επιτροπών γυναικών στα πρωτοβάθμια σωματεία, έγιναν πριν από το συνέδριο.

Είναι αλήθεια ότι η Ομοσπονδία αντιμετώπιζε με ιδιαίτερη προσοχή τα ζητήματα του γυναικείου πληθυσμού της ΕΛ.ΑΣ., κατανοώντας πόσο πιο δύσκολο είναι για τις γυναίκες να ενταχθούν στην οργανωμένη συνδικαλιστική ζωή. Αν υπάρχει ένας άλφα βαθμός δυσκολίας για έναν νεαρό αστυνομικό να δραστηριοποιηθεί στο σωματείο του, ο βαθμός δυσκολίας διπλασιάζεται όταν πρόκειται για τις γυναίκες. Αυτό ισχύει σε όλους τους συνδικαλιστικούς χώρους, καθώς η υπόθεση της κοινωνικοποίησης των νέων ανθρώπων δεν είναι μια εύκολη διαδικασία σήμερα. Η Ελληνίδα αστυνομικός δέχεται σήμερα όλες τις επιδράσεις του κοινωνικού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζει και εργάζεται. Το ότι δεν αναγκάζεται πλέον να παντρευτεί απ' τα 20 ή τα 25 της για να «φύγει απ' το σπίτι» και «να γίνει ανεξάρτητη», δε σημαίνει ότι τα προβλήματά της έχουν λυθεί ή ότι απολαμβάνει στην πράξη τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις. Οι διακρίσεις που μπορεί να συναντά στον υπηρεσιακό της βίο και η ανισότητα που εισπράττει στην καθημερινότητα της βιοπάλης, δεν μετατρέπονται αυτομάτως σε αγωνιστική διάθεση, ούτε ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες του σωματείου για τη γυναίκα αστυνομικό.

Στο χώρο της Ελληνικής Αστυνομίας οι γυναίκες δεν αντιμετωπίζουν τουλάχιστον την εργοδοτική τρομοκρατία του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας, που όπως είναι γνωστό πάει «χέρι χέρι» με μια καλοστημένη διαδικασία αλλοτρίωσης του γυναικείου φύλου. Η γυναικεία χειραφέτηση δεν συγκρούεται με τις ανάγκες της επιχείρησης και η ικανότητα της συναδέλφου, δεν κρίνεται με το μείκ απ και την εξωτερική της εμφάνιση, ούτε από το αν αντιμετωπίζει κάποιες επιπλοκές την περίοδο της εγκυμοσύνης της, αν έχει άγχος, φλεβίτιδα, μυοσκελετικές παθήσεις, κ.λπ., κατά τη διάρκεια της υπηρεσιακής της καριέρας. Δεν κινδυνεύει με άλλα λόγια να βρεθεί στο δρόμο μόνο και μόνο επειδή είναι γυναίκα...

Ωστόσο, ο δρόμος προς το σωματείο δεν είναι εύκολος, αφού η συνδικαλιστική συμμετοχή της γυναίκας εκ των πραγμάτων είναι δύσκολη με τα πρόσθετα βάρη, αυτά της ενασχόλησής της με το νοικοκυριό, της ανατροφής των παιδιών και πολλών άλλων υποχρεώσεών της έξω από το σπίτι.

Ο ελεύθερος χρόνος για τη νέα μητέρα μοιάζει τελικά είδος πολυτελείας και με

τόσα πρόσθετα καθήκοντα δεν είναι δύσκολο να «αδρανοποιηθεί» και να απομονωθεί από κάθε κοινωνική, πολιτική και συνδικαλιστική, τελικά, ζώη.

Ολυμπιακή ετοιμότητα

Λίγες ημέρες μετά το συνέδριο, στις 18 Μαΐου 2004 η ΠΟΑΣΥ μεταφέρει στον υπουργό Δημόσιας Τάξης Γιώργο Βουλγαράκη την ανησυχία των αστυνομικών για τη μη ικανοποιητική πορεία της επίλυσης των προβλημάτων και των αιτημάτων τους. Γι' αυτό το λόγο το συνέδριο έχει ορίσει τη 10^η Ιουνίου 2004 ως ημέρα κινητοποιήσεων. Στο πλαίσιο αυτό, επισκέφθηκαν τον υπουργό Εθνικής Οικονομίας Γιώργο Αλογοσκούφη στις 2 Ιουνίου 2004 ο Δημήτρης Κυριαζίδης με τον πρόεδρο των Αξιωματικών Γιώργο Καμαρινόπουλο. Ο υπουργός ανακοίνωσε ότι την επόμενη εβδομάδα θα καταβληθεί τελικά το εκλογικό επίδομα (750 ευρώ), -δηλαδή τρεις μήνες μετά τις εκλογές, το ζήτημα ακόμα δεν είχε διευθετηθεί- ενώ για το ολυμπιακό επίδομα (2.300 έως 2.500 ευρώ) δεσμεύτηκε ότι δεν θα υπάρξει επίσης πρόβλημα.

Κατά τη διάρκεια του Γενικού Συμβουλίου που ακολούθησε ανήμερα της προγραμματισμένης κινητοποίησης, εκτιμήθηκε ότι αυτή έπρεπε να πραγματοποιηθεί στις 20 Ιουνίου 2004. Όταν πλησίασε η ημέρα της κινητοποίησης ο υφυπουργός Πέτρος Δούκας ζήτησε να συναντηθεί με τους συνδικαλιστές και όρισε ως ημερομηνία συνάντησης την 22^α Ιουνίου. Οι συνδικαλιστές προσήλθαν στο ραντεβού και ο υφυπουργός τους διαβεβαίωσε ότι το ολυμπιακό επίδομα θα καταβληθεί άπαξ, είτε σε δυο δόσεις, μολονότι δεν υπήρχε καμία πρόβλεψη από την προηγούμενη κυβέρνηση ως προς την εξοικονόμηση αυτών των κονδυλίων. Ο Πέτρος Δούκας υπέγραψε τελικά τη σχετική απόφαση στις 23 Ιουλίου και το ποσό ορίστηκε στα 2.300 ευρώ, για όλους, χωρίς διακρίσεις βαθμών.

Να σημειώσουμε ότι η διεκδίκηση του ολυμπιακού επιδόματος «ταλαιπώρησε» την Ομοσπονδία επειδή κάποιοι καλοθελητές βρέθηκαν να κάνουν «αντιπολίτευση» στον πρόεδρό της λησμονώντας ότι από το 2003 υπήρχαν κάποιοι υπηρεσιακοί παράγοντες που σχεδίαζαν να δοθούν πολύ μικρότερα ποσά (από 375 ευρώ για τον αστυφύλακα έως 1055 ευρώ για τον αρχηγό). Η Ομοσπονδία αναγκάστηκε να απαντήσει στους αγνώμονες προσθέτοντας επίσης ότι μέχρι πρότινος για τα εκτός έδρας πληρώνονταν μόνο τέσσερις ημέρες και μάλιστα μετά από δυο χρόνια, ενώ με τις προσπάθειες της Ομοσπονδίας τα εκτός έδρας κατά μεγάλο βαθμό προκαταβάλλονται και πληρώνονται στο σύνολό τους.

Εξάλλου, επειδή δεν υπήρχε μέριμνα, οι αστυνομικοί της επαρχίας που είχαν μετακινηθεί προς την Αθήνα, θα είχαν φιλοξενηθεί εντός στρατοπέδου στο... Μενίδι, αν δεν παρενέβαινε εγκαίρως η Ομοσπονδία. Άλλωστε το διαρκές ενδιαφέρον και η αγωνία για τα μέλη της, διαφαίνεται και από το γεγονός ότι μέλη του προεδρείου πραγματοποίησαν επισκέψεις το μήνα Ιούλιο στις πρωτεύουσες που πραγματοποιήθηκαν ολυμπιακά αγωνίσματα.

Μεταολυμπιακή Αστυνομία

Η μεταολυμπιακή εποχή βρίσκει και πάλι το συνδικαλιστικό κίνημα στις επάλξεις του αγώνα. Η Ολυμπιάδα είχε «σημαδέψει» και τη δική του πορεία. Στους συνδικαλιστές είχε δοθεί η δυνατότητα να δώσουν εξετάσεις. Είχαν έγκαιρα επισημάνει τα λάθη και τις παραλείψεις στο τομέα της διοικητικής μέριμνας, ενώ είχαν διεκδικήσει και πετύχει σεβαστά οικονομικά ποσά για την υπερεργασία των συναδέλφων τους. Στη μεταολυμπιακή εποχή, άρχιζαν, όμως, πάλι τα δύσκολα για όλους.

Η Ελληνική Αστυνομία όφειλε να αξιοποιήσει το ολυμπιακό κεκτημένο και να μην το σπαταλήσει με αψυχολόγητες κινήσεις και αποφάσεις. Όφειλε να μελετήσει όλες τις παραμέτρους της ολυμπιακής διοργάνωσης και να μην εξαντλήσει το απολογιστικό της έργο με μια απλή παράθεση στατιστικών στοιχείων ή με την αυτονόητη διαπίστωση ότι «η κοινωνία μάς εμπιστεύεται». Έπρεπε να εξαχθούν συμπεράσματα σοβαρά, να «βασανίσει» η ηγεσία το θέμα και να χαράξει μια νέα πορεία, ως αστυνομική υπηρεσία, αξιοποιώντας όλα τα στελέχη της.

Για όλα τα σοβαρά εκκρεμή θέματα, η Ομοσπονδία ενημέρωνε την πολιτική και φυσική ηγεσία της Ελληνικής Αστυνομίας για την ανάγκη να συσταθεί αμέσως μια μικτή επιτροπή με αντικείμενο την εκπόνηση νέου μισθολογίου, ώστε να υπάρξει έτοιμη πρόταση δεδομένου ότι η κυβέρνηση δήλωνε ότι είναι διατεθειμένη να ανοίξει το θέμα μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Υπενθύμιζε δε ότι και το 2003 είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, χωρίς ωστόσο να έχει εισακουσθεί, ενώ για τον κατεπείγοντα χαρακτήρα της πρότασής της, παρέθετε τις εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης για το νέο μισθολόγιο και την αύξηση του βασικού μισθού του υπαστυνόμου Β' από 720 ευρώ σε 860 ευρώ.

Την ίδια ώρα η Ομοσπονδία επικέντρωνε την προσοχή της στο θέμα του βαθμολογίου, επισημαίνοντας ότι δεν θα δεχτεί *«προειλημμένες αποφάσεις που αποσκοπούν στην τακτοποίηση και μάλιστα με πρόχειρο τρόπο προβλημάτων που δημιουργήθηκαν στο παρελθόν με υπαιτιότητα της τότε πολιτικής και φυσικής ηγεσίας και αφορούσαν τους ειδικούς φρουρούς και τους συνοριακούς φύλακες. Η επιτροπή που είχε συγκροτηθεί στο Αρχηγείο «έκλεισε», όπως όπως το θέμα, χωρίς να μπει στη διαδικασία του προβληματισμού και της σύγκλισης των απόψεων, γεγονός που καταγγέλθηκε από τον εκπρόσωπο της Ομοσπονδίας στην επιτροπή, αντιπρόεδρο Χρήστο Φωτόπουλο.*

Όλα αυτά τέθηκαν στο πρώτο Γενικό Συμβούλιο μετά τους Ο.Α., το διήμερο 16 και 17 Σεπτεμβρίου 2004, το οποίο αφού συζήτησε και το διεκδικητικό πλαίσιο για τους επόμενους μήνες, για να ασκήσει πίεση, προχώρησε στην εξαγγελία προειδοποιητικής ένστολης διαμαρτυρία με αφορμή και τα γεγονότα της 8ης Οκτωβρίου 2003 και την ειλημμένη απόφαση του προηγούμενου συνεδρίου, να μην περνά πλέον απαρατήρητη αυτή η ημέρα, αλλά να διοργανώνονται εκδηλώσεις μνήμης.

Αλλαγή ηγεσίας

Ο αρχηγός Φώτης Νασιάκος παρέδωσε τη σκυτάλη στον επόμενο αρχηγό, τον Γιώργο Αγγελάκο, μέσα σε πανηγυρικό κλίμα και άκρατο ενθουσιασμό στις 6 Οκτωβρίου 2004. Η νέα ηγεσία εκμεταλλευόμενη το γεγονός ότι δεν σημειώθηκε τρομοκρατική ενέργεια την περίοδο των αγώνων, ενεφάνισε την Ελληνική Αστυνομία περίπου ως την καλύτερη αστυνομία της υφηλίου που ήταν μάλιστα σε θέση να εξαγάγει επί χρήμασι ολυμπιακή τεχνογνωσία....

Θεωρώ ότι η στρατηγική που ακολουθήθηκε δεν ήταν απλώς ένα μεγάλο λάθος, ήταν ένα εγκληματικό λάθος, που πληρώθηκε και με αίμα αθών ανθρώπων, κυρίως αστυνομικών που έχασαν τη ζωή τους εν ώρα υπηρεσίας, για πολλούς και διάφορους λόγους.

Αντί η νέα ηγεσία να λάβει υπόψιν της το μέγεθος των προβλημάτων που σίγουρα γνώριζε ότι υπήρχαν κουκουλωμένα κάτω από το χαλί, περιορίστηκε στη διαχείρισή τους και μάλιστα με αδέξιο τρόπο.

«Όταν ο λαός σε εμπιστεύεται, πρέπει να τον κοιτάς κατάματα και να μην προσπαθείς να κρύβεσαι στο καβούκι σου. Αυτές είναι λογικές μιας άλλης εποχής που δεν έχουν καμία σχέση με το σήμερα. Ελπίζουμε η νέα ηγεσία να μην εγκλωβιστεί στη διαχείριση της τρέχουσας επικαιρότητας (αυτή πρέπει να είναι άλλωστε η καθημερινή ενασχόληση όλης της διοίκησης), αλλά να χαράξει μια στρατηγική με όραμα για το αύριο. Για την Αστυνομία της επόμενης γενιάς των στρατηγών και των αστυνόμων... Οφείλει να το πράξει απέναντι στην ιστορία της, απέναντι στις σημερινές και τις επόμενες γενιές των συναδέλφων. Η νέα ηγεσία οφείλει να ενεργοποιήσει το σύνολο των αστυνομικών στην κοινή προσπάθεια για μια καλύτερη Αστυνομία. Έχει την υποστήριξη και του συνδικαλιστικού κινήματος σ' αυτό το δύσκολο έργο. Ας τραβήξει, λοιπόν, μπροστά με καινοτόμες ιδέες και προγράμματα. Όσο πιο γρήγορα, τόσο πιο καλά για όλους μας», σχολίαζε η «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 30, Σεπτέμβριος –Οκτώβριος 2004), με αφορμή την αλλαγή σκυτάλης πριν από τέσσερα χρόνια. Σήμερα, κάνοντας μια αναδρομή στο παρελθόν, αντιλαμβανόμαστε πόσο δίκιο είχε.

Η Ομοσπονδία, καθώς αγωνιζόταν σταθερά για τη δημιουργία της Αστυνομίας της επόμενης γενιάς, εξακολουθούσε, λοιπόν, να υποβάλλει προτάσεις προς αυτήν την κατεύθυνση, καλώντας την ηγεσία να μην αφήσει να πάει χαμένο το ολυμπιακό αστυνομικό μετάλλιο, να επιταχύνει την αναδιάρθρωση, να προχωρήσει τουλάχιστον στην πρόσληψη 3.000 αστυνομικών για να καλυφθούν οι κενές οργανικές θέσεις, να απεμπλακούν οι αστυνομικοί από ξένα έργα και τόσα άλλα, γνωστά από παλιά, αιτήματα. Αλλά το πιο συγκλονιστικό απ' όλα, ήταν το αίτημα που συμπυκνωνόταν στη φράση: Πάρτε μέτρα για την ενεργοποίηση του αστυνομικού προσωπικού. *«Είναι ανάγκη να*

τονιστεί η επιτακτική υποχρέωση της νέας πολιτικής και αστυνομικής ηγεσίας να λάβει υγιή μέτρα σε ό,τι αφορά την ενεργοποίηση του αστυνομικού προσωπικού για την προσφορά έργου, το οποίο να μην καταλήγει στο ανέλεγκτο εισπρακτικό κνηνητό των πολιτών.

Οι διοικούντες οφείλουν ν' αντιληφθούν ότι πρέπει επιτέλους να εργασθούν στο σύνολό τους, συντρέχοντας και επιδεικνύοντας πραγματικό ενδιαφέρον για το υφιστάμενο προσωπικό σε 24ωρη βάση, ώστε να υπάρξει μια συλλογική προσπάθεια επ' ωφελεία των συμπολιτών μας» σημείωνε η Ομοσπονδία με ανακοίνωσή της το Σεπτέμβριο του 2004!.

Δημοψήφισμα

Ένα χρόνο μετά την διάλυση της κοινής συγκέντρωσης των εργαζομένων των Σωματίων Ασφαλείας οι συνδικαλιστές επέστρεψαν στο «σημείο μηδέν» για να υπενθυμίσουν σε όλους ότι η σημαία του αγώνα δεν υποστέλλεται. Διεκδικώντας παγκόσμια πρωτοτυπία οι πέντε Ομοσπονδίες με μια πρωτότυπη συγκέντρωση διαμαρτυρίας, υπενθύμισαν στην ελληνική πολιτεία και στην ελληνική κοινωνία τη «νύχτα της ντροπής» (8η προς 9 Οκτωβρίου 2003), προβάλλοντας ένα εκτενές βίντεο για την πρωφανή επίθεση που είχαν δεχτεί από τις ειδικές δυνάμεις, αλλά και στήνοντας κάλπες έξω από το υπουργείο Οικονομίας, καλώντας τους πολίτες να ψηφίσουν «ΝΑΙ» ή «ΟΧΙ», αν είναι το επάγγελμά τους επικίνδυνο. Χιλιάδες Αθηναίοι πήραν μέρος στο «δημοψήφισμα» και αποφάνθηκαν κατά 96,83% ότι πρέπει να θεσμοθετηθεί το επάγγελμα ως επικίνδυνο και ανθυγιεινό. Νωρίτερα είχε αναπτυχθεί άλλη δράση με στόχο τη συλλογή υπογραφών και την έκφραση αλληλεγγύης από μαζικούς φορείς, δημάρχους, νομάρχες, ανθρώπους των γραμμάτων και άλλους.

Οι συνδικαλιστές είχαν εξάλλου στείλει επιστολή στον πρωθυπουργό Κώστα Καραμανλή, με την οποία του υπενθύμιζαν τις προεκλογικές δεσμεύσεις του κόμματός του και έκαναν ιδιαίτερη αναφορά στην εξαγγελία του -ένα χρόνο πριν από τη Θεσσαλονίκη-, για την αναπροσαρμογή του βασικού μισθού από τα 720 στα 860 ευρώ. Το διεκδικητικό πλαίσιο είχε υποβληθεί σε όλα τα συναρμόδια υπουργεία και ο χρόνος κυλούσε χωρίς απτά αποτελέσματα. Οι συνδικαλιστές προειδοποιούσαν με κάθε ευκαιρία την κυβέρνηση ότι επωμίζεται τεράστιες ευθύνες αν διαψευστούν οι ελπίδες των αστυνομικών.

Μια μικρή αχτίδα φωτός φάνηκε στη συνάντηση που είχαν οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών με τον Γιώργο Αλογοσκούφη στις 9 Οκτωβρίου, στο πλαίσιο της εκδήλωσης που προαναφέραμε, όσον αφορά την αναπροσαρμογή του βασικού μισθού και το χαρακτηρισμό του επαγγέλματος ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, αλλά και πάλι οι συνδικαλιστές διατύπωσαν τις επιφυλάξεις τους και ζήτησαν από τους χιλιάδες συναδέλφους τους να βρίσκονται σε αγωνιστική ετοιμότητα. Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι

συνδικαλιστές παρακολούθησαν και την ομιλία του πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή ανήμερα της 20ης Οκτωβρίου, (Ημέρα της Ελληνικής Αστυνομίας), όταν με τον πλέον επίσημο τρόπο επανέλαβε ότι θα τηρηθούν στο ακέραιο οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης. Ο ίδιος εξήγγειλε, επίσης, ότι ο χώρος της Σχολής Αξιωματικών στη λεωφόρο Μεσογείων, θα στεγάσει το Μουσείο και τη βιβλιοθήκη της Ελληνικής Αστυνομίας.

Με αυτά τα δεδομένα το Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας, συγκαλείται στις 4 Νοεμβρίου 2004. Ο απολογισμός είναι αρνητικός και η Εκτελεστική Γραμματεία καλεί τους εκπροσώπους των πρωτοβαθμίων ενώσεων να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να δραστηριοποιήσουν τα μέλη τους, καθώς η συμμετοχή στην εκδήλωση διαμαρτυρίας της 8ης Οκτωβρίου δεν ήταν ικανοποιητική.

«Η ορμή και η δυναμική των σωματείων, που έχουμε όλοι ζήσει τα τελευταία χρόνια, κινδυνεύουν να χαθούν καθώς παρατηρείται μια κόπωση της «παλιάς φρουράς». Οι νέοι συνάδελφοι, όπως τονίστηκε χαρακτηριστικά, επειδή βρήκαν στρωμένο το δρόμο του συνδικαλισμού, δεν συμμετέχουν στα κοινά με το ζήλο και τη θέρμη των παλαιότερων. Πολλά μέλη καταλαμβάνονται να αγνοούν στοιχειώδη πράγματα και σημαντικές κατακτήσεις μας, ενώ την ίδια ώρα έχουν παράλογες απαιτήσεις, είτε επιτίθενται κατά των συνδικαλιστών, κατηγορώντας τους ότι δεν προωθούν τα συμφέροντά τους», σημείωναν οι συνδικαλιστές της ΠΟΑΣΥ, καλώντας όλους να συναισθανθούν το βάρος της αποστολής τους, να ξεκινήσουν ένα αγώνα για την επανασυσπείρωση των αστυνομικών και για την ενίσχυση του θεσμού του αστυνομικού συνδικαλισμού. *«Πρέπει να παταχθούν»,* έλεγαν, *«τα φαινόμενα εσωστρέφειας και να γίνει ένα πλατύ άνοιγμα στις τοπικές κοινωνίες μέσα από συνεργασίες και σταθερές σχέσεις με εκπροσώπους άλλων κοινωνικών φορέων και σωματείων. Να δημιουργηθούν νέα συνδικαλιστικά κύτταρα και να αναδειχθούν νέα συνδικαλιστικά στελέχη για την ανάδειξη της επόμενης γενιάς των συνδικαλιστών της ΠΟΑΣΥ».*

Ο χρόνος πιέζει ασφυκτικά, διότι από το προσχέδιο του προϋπολογισμού έτους 2005, οι συνδικαλιστές πληροφορούνται ότι δεν προβλέπονται πρόσθετες δαπάνες για την κάλυψη των πάγιων οικονομικών αιτημάτων. Έτσι, με έκτακτη συνέντευξη τύπου στις 12 Νοεμβρίου 2004, στα γραφεία της ΠΟΑΣΥ, οι πέντε πρόεδροι των Ομοσπονδιών ανακοινώνουν την πρόθεσή τους να διοργανώσουν συγκέντρωση διαμαρτυρίας ανήμερα της επετείου του Πολυτεχνείου, μια ημέρα υψηλού κινδύνου για όλο το προσωπικό των Σωμάτων Ασφαλείας. Την ύστατη στιγμή, η κυβέρνηση αντιλαμβανόμενη την αποφασιστικότητά τους, ζήτησε πίστωση χρόνου μερικών ημερών.

Τελικά, με μια σύντομη, πλην όμως καθοριστική ανακοίνωση, τα υπουργεία Δημόσιας Τάξης και Εθνικής Οικονομίας, στις 18 Νοεμβρίου 2004, ανακοίνωναν εγγράφως ότι η κυβέρνηση *«υλοποιεί την εξαγγελία της και αναγνωρίζει την επικίνδυνη φύση του επαγγέλματος του ένστολου προσωπικού των Σωμάτων Ασφαλείας, ικα-*

νοποιώντας πάγιο αίτημά του. Χορηγεί δε από 1-9-2005 και για 4 έτη 2% κατά έτος στο βασικό μισθό του ανθυπολοχαγού πλέον της εισοδηματικής πολιτικής. Πέραν αυτού επεκτείνει την υφιστάμενη συντάξιμη 5ετία σε όλο το προσωπικό, ανεξαρτήτως του χρόνου κατάταξής του».

Λίγο αργότερα, στις 24 Νοεμβρίου δια του υφυπουργού Δημόσιας Τάξης Χρήστου Μαρκογιαννάκη κατά τη διάρκεια του Γενικού Συμβουλίου της ΠΟΑΣΥ δίνονταν οι εξής διευκρινίσεις:

«Η κυβέρνηση στο πρώτο συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο εισάγει διάταξη με την οποία επεκτείνει την υφιστάμενη συντάξιμη πενταετία σ' όλο το ένστολο προσωπικό των Σωμάτων Ασφαλείας ανεξάρτητα από τον χρόνο κατάταξής τους, ως και στους εφεξής κατατασσόμενους. Παράλληλα με το ίδιο νομοσχέδιο προχωρεί στην αποκατάστασή των διωχθέντων για συνδικαλιστικούς λόγους αστυνομικούς.

Επίσης, στο νομοσχέδιο που θα αφορά την εισοδηματική πολιτικής του 2005, εισάγει διάταξη και αναγνωρίζει την επικίνδυνη φύση του επαγγέλματος και χορηγεί από 1-9-2005 για τέσσερα έτη 2% κατ' έτος στο σημερινό βασικό μισθό του ανθυπολοχαγού (720 ευρώ) και τούτο πέραν της όποιας εισοδηματικής πολιτικής και της προεκλογικής εξαγγελίας της κυβέρνησης για αύξηση του βασικού μισθού του ανθυπολοχαγού από 720 ευρώ στα 860 ευρώ».

Η καχυποψία, όμως, και πάλι ήταν δεδομένη. Θα είναι τεράστια η ευθύνη της κυβέρνησης αν εμπαιξει τους αστυνομικούς, δήλωναν οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών, χωρίς να καθησυχάζουν τους συναδέλφους τους. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι κανόνισαν να συναντηθούν με τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ Γιώργο Παπανδρέου στα γραφεία του κόμματός του. Κατά την διάρκεια της συνάντησης, η οποία έγινε σε καλό κλίμα, υπήρξε μια πρώτη καταγραφή των θέσεων του προέδρου του ΠΑΣΟΚ, βάσει της ενημέρωσης που προηγήθηκε από τους εκπροσώπους των Ομοσπονδιών.

Ο Γιώργος Παπανδρέου άκουσε με προσοχή τα αιτήματα του συνδικαλιστικού κινήματος των Σωμάτων Ασφαλείας και δεσμεύθηκε ότι ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης θα σταθεί αρωγός σε κάθε προσπάθεια που οδηγεί στη βελτίωση των συνθηκών εργασίας του προσωπικού και στην προσφορά καλύτερων υπηρεσιών προς τον πολίτη.

Για το επίμαχο θέμα της θεσμοθέτησης του χαρακτήρα του επαγγέλματος ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, αναγνώρισε το δίκαιο του αιτήματος και δήλωσε ότι εντός της ίδιας ημέρας θα ζητήσει από την κυβέρνηση να βελτιώσει το χρονικό πλαίσιο για την υλοποίηση της πρότασης που επεξεργάστηκαν από κοινού με τις Ομοσπονδίες των εργαζομένων τα οικονομικά επιτελεία της κυβέρνησης.

Σε ό,τι αφορά τα υπόλοιπα θέματα ο Γιώργος Παπανδρέου ζήτησε διαρκή ενημέρωση με στόχο την αναβάθμιση της ποιότητας των αστυνομικών υπηρεσιών και του

επαγγελματισμού των αστυνομικών, των πυροσβεστών και των λιμενικών, τόνισε δε ότι πρέπει να διασφαλισθούν οι μεγάλες κατακτήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος (κανονισμός μεταθέσεων, συμμετοχή στα υπηρεσιακά συμβούλια κ.λπ.)

Τέλος, συμφώνησε με το διεκδικητικό πλαίσιο των Ομοσπονδιών για την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών και την ανακατανομή του προσωπικού επί ορθολογικής βάσης, για την απαλλαγή από τα ξένα έργα και για την εκπαίδευση-μετεκπαίδευση του προσωπικού στα σύγχρονα μέσα αστυνόμευσης.

Εξάλλου, η ΠΟΑΣΥ ξανάστειλε νέο έγγραφο στον νέο αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. και ζητούσε να συσταθεί η κοινή επιτροπή για τη μελέτη του νέου μισθολογίου, αποφασισμένη να ζητήσει πλέον από την κυβέρνηση να ξεκινήσει ο διάλογος για το μισθολόγιο εντός του Ιανουαρίου του 2005, μιας χρονιάς που πριν ακόμα την υποδεχτούμε φαινόταν ιδιαίτερα δύσκολη και απαιτητική. Γι' αυτό στη συνάντηση της Ομοσπονδίας με την ηγεσία στο Αρχηγείο (8 Δεκεμβρίου 2004) κατά την οποία έγινε αναλυτική συζήτηση για 21 συγκεκριμένα μεγάλα εκκρεμή θέματα (αναδιάρθρωση, μισθολόγιο, βαθμολόγιο, κώδικας μεταθέσεων, συμμετοχή στο Δ.Σ. του ΜΤΣ., αποκατάσταση διωχθέντων για συνδικαλιστικούς λόγους, χαρακτηρισμός των σχολών ως παραγωγικών, υγιεινή και ασφάλεια κ.λπ.), η Ομοσπονδία κάλεσε τους στρατηγούς να σταθούν αρωγοί στις προσπάθειές της για μια πιο αξιόπιστη Αστυνομία. Διαβεβαίωσε δε την ηγεσία ότι οι συνδικαλιστές προσπαθούν να ενεργοποιήσουν το αστυνομικό προσωπικό με στόχο την υλοποίηση και των αποφάσεων της πολιτικής ηγεσίας, διότι, αποτελεί για όλους ύψιστη προτεραιότητα η βελτίωση του επαγγελματισμού των στελεχών και των απλών μελών του αστυνομικού Οργανισμού.

Το Δ.Σ. της Ομοσπονδίας, πάντως, είχε φροντίσει να διακωμωδήσει την οικτρή πραγματικότητα, αναθέτοντας σε δώδεκα επώνυμους σκιτσογράφους, να δώσουν τις δικές τους «ροπαλιές» στο αστυνομικό σώμα, φιλοτεχνώντας ειδικά για την ανάγκες έκδοσης του ημερολογίου της νέας χρονιάς, 12 ξεχωριστά σκίτσα, ένα για κάθε μήνα. Αν και δεν υπήρχε προσεννόηση, οι σκιτσογράφοι απεικόνισαν την πραγματικότητα της Αστυνομίας με διαδοχικά στιγμιότυπα τα οποία έδεναν μεταξύ τους με τη φράση: *Ορκιστήκαμε να υπηρετούμε τον πολίτη... καλά αμειβόμενοι, ως εργαζόμενοι, χωρίς το άγχος για τον επιούσιο... θεσμικά διασφαλισμένοι από κάθε κίνδυνο... Άλλοτε τα καταφέρνουμε και προκαλούμε το θαυμασμό των πάντων... άλλοτε πάμε από γκάφα σε... γκάφα. Άλλοτε πάλι έχουμε, τι έχουμε (;) ... Έχουμε οργανικές διαταραχές (!) ...πολλές οργανικές διαταραχές... Η ζωή, φυσικά, συνεχίζεται με την ΕΛ.ΑΣ. να εκσυγχρονίζεται, αλλά... με τους αστυνομικούς να ψάχνουν κατεύθυνση, ... με τους αστυνομικούς να κινητοποιούνται συχνά πυκνά ασκόπως ή ... ακόμα και να αυτογελοιοποιούνται! ΕΛ.ΑΣ. το μεγαλείο σου!*

Τα σκίτσα ήταν των γελοιογράφων Ορνεράκη, Βασίλη Χριστοδούλου, Πάνου Μαραγκού, Τάσου Αναστασίου, Στάθη, Ηλία Μακρή, Ανδρέα Πετρουλάκη, Μιχάλη Κουντούρη, Βασίλη Παπαγεωργίου, Σάκη Κουτσαντά, Γιάννη Δερετζόγλου και Ζήση Παπαγεωργίου, τους οποίους ευχαρίστησε το Δ.Σ. για την ευγενική τους προσφορά.

Το 2005

Το επόμενο κρίσιμο Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας συνεδρίασε στις 27 Ιανουαρίου 2005 στην Αθήνα και ως κυρίαρχο στόχο είχε τον καθορισμό συγκεκριμένης γραμμής πλεύσης με στόχο τη διεκδίκηση συγκεκριμένων αιτημάτων από τη νέα κυβέρνηση. Την κυβέρνηση εκπροσώπησε ο υφυπουργός Χρήστος Μαργκογιαννάκης ο οποίος άκουσε τον πρόεδρο της ΠΟΑΣΥ να τον προκαλεί ευθέως, λέγοντάς του ότι συμπληρώνεται ένας χρόνος νέας διακυβέρνησης, χωρίς νομοθετικό έργο. *«Ενδεχομένως»,* είπε, ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ *«το μεγάλο γεγονός των Ολυμπιακών Αγώνων, καθώς επίσης και το γεγονός ότι η αστυνομική ηγεσία επελέγη μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες⁶⁶, να αποτελέσει την τροχοπέδη της προώθησης θεσμικών, οικονομικών και εργασιακών ωρίμων αιτημάτων, δεν υπήρξε δηλαδή νομοθετικό έργο για ζητήματα αυτού του είδους. Τούτο είχε ως αποτέλεσμα ώριμα αιτήματα να καταλήξουν να απαιτούν λύση το 2005 και να βαρύνουν ήδη την αρνητική ούτως ή άλλως θέση του αστυνομικού σε οικονομικό ιδιαίτερα επίπεδο, καθ' όσον η προηγούμενη κυβέρνηση, ενώ προέβη στην βελτίωση του μισθολογίου των λοιπών δημοσίων υπαλλήλων, αρνήθηκε να πράξει το ίδιο για τους αστυνομικούς, μολοντί είχε δεσμευτεί και γι' αυτό».*

Ο υφυπουργός, αναγνώρισε από την πλευρά του την καθοριστική συμβολή των αστυνομικών στην τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων και ανέφερε ότι η κυβέρνηση θα τηρήσει τις δεσμεύσεις της σε ό,τι έχει υποσχεθεί για τους αστυνομικούς. Εμφανίστηκε αισιόδοξος, λέγοντας ότι η σχετική νομοθετική ρύθμιση αναφορικά με την αναγνώριση της εργασίας του αστυνομικού, ως επικίνδυνης κ.λπ., εμπεριέχεται στο νομοσχέδιο που αφορά την εισοδηματική πολιτική, επίσης για το θέμα του νέου βαθμολογίου, της παρουσίας των αστυνομικών στα γήπεδα, της έκδοσης των Π.Δ. για την εφαρμογή των ισχυόντων όρων υγιεινής και ασφάλειας, της αναδιοργάνωσης των αστυνομικών υπηρεσιών κ.α., είπε ότι οι απαιτούμενες διαδικασίες έχουν ήδη δρομολογηθεί, καθώς ορισμένες που αφορούν την υλοποίηση των σχετικών εκκρεμοτήτων ήδη προχωρούν, ενώ άλλες προετοιμάζονται, ώστε μέσα από κοινή συνεργασία να υπάρξουν λύσεις.

Ο υπαρχηγός του Σώματος αντιστράτηγος Γιώργος Κανέλλος διαβεβαίωνε ότι δε θα υπάρξει μονομερής ρύθμιση, εάν δεν συμφωνεί η ΠΟΑΣΥ, σε ό,τι αφορά την ένταξη στο αστυνομικό προσωπικό των ειδικών φρουρών και των συνοριακών φυλάκων,

66. Λόγω των Ολυμπιακών Αγώνων, οι ετήσιες κρίσεις του Μαρτίου δεν έγιναν.

όπως και για την περικοπή αποζημιώσεων για την πέραν του πενήτημερου εργασία. Τέλος, διαβεβαίωσε ότι θα συγκληθεί η αιτηθείσα από πλευράς της ΠΟΑΣΥ επιτροπή για το νέο μισθολόγιο.

Το Διοικητικό Συμβούλιο εξουσιοδότησε την Εκτελεστική Γραμματεία «για τις πρωτοβουλίες αγωνιστικού χαρακτήρα και την αναμόρφωση του πλαισίου, όταν και όποτε ήθελε απαιτηθεί, ως και για τις απαιτούμενες ενέργειες για την επίλυση των αιτημάτων» με το βλέμμα στραμμένο στο επικείμενο εκλογοαπολογιστικό, 16ο συνέδριο, το οποίο προσδιορίστηκε για τις 22 έως 24 Φεβρουαρίου 2005 στη Λεπτοκαρυά, με κεντρικό σύνθημα «Άλμα στο μέλλον ή οπισθοδρόμηση».

Το 16ο συνέδριο

Ήταν ένα σαφέστατο ερώτημα με πολλούς αποδέκτες κυρίως εντός της Ελληνικής Αστυνομίας. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης είχε ο ίδιος προϊδεάσει τους συναδέλφους του, μιλώντας στο τελευταίο Γενικό Συμβούλιο, ότι έπρεπε να δραστηριοποιηθούν ακόμα περισσότερο οι νέες γενιές των αστυνομικών και να διασφαλιστεί η ενωτική τους αγωνιστική πορεία. Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι από το προηγούμενο συνέδριο, το 15ο, είχε αποφασιστεί να γίνονται τα συνέδρια το τελευταίο τρίμηνο εκάστου έτους, έτσι ώστε οι όποιες αποφάσεις και το διεκδικητικό πλαίσιο να προέρχονται από μια συλλογική κατάληξη στο τέλος του χρόνου, όταν ακόμα είναι υπό διαμόρφωση η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης και δρομολογούνται οι όποιες θεσμικές, εργασιακές, και οικονομικές εξελίξεις.

Με ομόφωνη όμως απόφαση του Δ.Σ. αποφασίστηκε να γίνει το Φεβρουάριο, επειδή πολλά εκκρεμή και σοβαρά ζητήματα ήταν ανοικτά και έχορξαν άμεσης αντιμετώπισης από την νέα διοίκηση της Ομοσπονδίας, η οποία θα ήταν απαλλαγμένη από οποιαδήποτε άλλη σκέψη.

Σε ό,τι αφορά αυτήν καθ' αυτήν την πορεία της Ομοσπονδίας, ο Δημήτρης Κυριαζίδης, λίγο πριν το συνέδριο, απαντώντας σε ερώτηση της «Νέας Αστυνομίας», (τεύχος 35, Ιανουάριος-Φεβρουάριος) εξέφρασε τις ανησυχίες του αναφέροντας ότι τα αρνητικά συμπτώματα που παρατηρούνται στη χώρα μας και οι εικαζόμενες αρνητικές εξελίξεις (περιορισμένο ενδιαφέρον, μη συμμετοχή στα κοινά κ.λπ.) «οι συνάδελφοί μας στην Ευρώπη, έχοντας συνδικαλισμό έναν αιώνα τώρα, τις έχουν γευθεί αρνητικά. Για τον λόγο αυτό η Ομοσπονδία έγκαιρα προσπαθεί να προλάβει αρνητικές εξελίξεις και επαναλαμβάνει διαρκώς προς τα σωματεία της την ανάγκη για συμμετοχή στα δρώμενα σε κάθε νομό, έτσι ώστε να δίδεται το στίγμα, να υπάρξει η παρέμβαση, η φωνή του σωματείου. Η διαχειριστική και απαθής λειτουργία καταλήγει σε βάρος όλων.

Είναι ανάγκη λοιπόν για:

μια πιο επαγγελματική παρουσία με μια ιδιαίτερη παιδείυση συνδικαλιστικών στελεχών και ενημέρωση των μελών μια ανάπτυξη και συμμετοχή σε κοινοτικά προ-

γράμματα ευρύτερου ενδιαφέροντος μια τριτοβάθμια έκφραση, έτσι ώστε, ο αστυνομικός, ο πυροσβέστης και ο λιμενικός να έχουν παρουσία και φωνή και στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, όπου σήμερα δρομολογούνται και εντέλλονται στη συνέχεια εξελίξεις ερήμην τους μια πιο σθεναρή και πιο προωθημένη συνδικαλιστική πολιτική από αυτή που επικρατεί και διαιωνίζει τα κακώς κείμενα.

Ενδεχόμενα, ορισμένα από αυτά να έχουν κόστος ή και να «πονέσουν», όμως, είναι επιβεβλημένα για ένα ζωντανό οργανισμό με κοινωνική αποστολή. Αλλιώς θα οδηγηθούμε στο συνηθισμένο μαρασμό, που έχουν περιέλθει τόσα κινήματα. Από εμάς εξαρτάται. Σε ό,τι με αφορά, θα «ρισκάρω» όλα αυτά».

Στο 16ο συνέδριο συμμετείχαν 470 αντιπρόσωποι από 51 πρωτοβάθμιες Οργανώσεις, εκπροσωπώντας 39.925 μέλη ανεξαρτήτως βαθμού. Το τίμησε με την παρουσία του ο ίδιος ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Βουλγαράκης, ενώ χαιρετιστήριο μήνυμα απέστειλε ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Γιώργος Παπανδρέου. «Θέλουμε να πιστεύουμε ότι η κυβέρνηση θα εκπληρώσει τις προεκλογικές της υποσχέσεις σε ό,τι αφορά τα θεσμικά και οικονομικά θέματα της Αστυνομίας», σημείωνε μεταξύ άλλων.

Η παρέμβαση του προέδρου της ΠΟΑΣΥ στο 16ο συνέδριο ήταν μια κατάθεση ψυχής ενός ανθρώπου που είχε αφιερώσει τη ζωή του στην υπόθεση του συνδικαλισμού της Αστυνομίας. Συνδυάστηκε με την κυκλοφορία μιας ειδικής έκδοσης για τους μεγάλους σταθμούς του συνδικαλισμού, για τις μεγάλες κατακτήσεις της Ομοσπονδίας από το 1988 ως το 2005.

Απευθυνόμενος στους συνέδρους, παλιούς και νέους συναδέλφους του, δεν περιορίστηκε σε μια πεζή ομιλία. Προχώρησε σε μια σύντομη μεν, περιεκτική ωστόσο, ανάλυση της διαδρομής του συνδικαλιστικού κινήματος και έδωσε το στίγμα της Ομοσπονδίας διαχρονικά. Πολύ περισσότερο όμως φώτισε το αύριο. Ήταν ένα μανιφέστο για την προοπτική της Ομοσπονδίας τα επόμενα κρίσιμα χρόνια..

Ας δούμε, λοιπόν, τα κυριότερα σημεία της παρέμβασής του:

«Από το βήμα του συνεδρίου μας, σας απευθύνω θερμό συναδελφικό και αγωνιστικό χαιρετισμό. Εκφέροντας τον αριθμό 16 των συνεδρίων μας, διαπορώ και εγώ που συμμετείχα σε όλα, ως οιονεί πρωταγωνιστής ή εν πάσει περιπτώσει ως σύνεδρος πρώτης γραμμής, πώς συμπληρώθηκε επιτυχώς αυτός ο αριθμός. Γιατί, αν λάβουμε υπόψη, αφενός μεν τη συνήθη περιοδικότητα των συνεδρίων διαφόρων θεσμικών, πολιτικών, συνδικαλιστικών οργανώσεων της πατρίδας μας, αφετέρου δε τον σχετικά βραχύ βίο του αστυνομικού συνδικαλισμού, τα 16 συνέδρια στα 17 χρόνια λειτουργίας του, αν μη τι άλλο, δείχνουν την επιμονή μας να αναβαπτίζομαστε στη λαϊκή βάση, στον απλό αστυνομικό, τον οποίο καλούμε να εκφράσει από τις τάξεις των Γ.Σ. των πρωτοβάθμιων σωματείων του, τη γνώμη του πάνω στα προβλήματά μας, αλλά και στα πρόσωπα που τον εκπροσωπούν.

Αν μάλιστα λάβει κανείς υπόψη ότι τα πρώτα 5 συνέδρια έγιναν υπό καθεστώς αμφισβήτησης της νομιμότητάς μας από την πολιτεία, και για να μιλάμε πιο ειλικρινά, υπό καθεστώς παρανομίας, όπου, πλην των άλλων, οι διώξεις των ενεργών συνδικαλιστών συναδέλφων και εμού προσωπικώς, ήταν στην ημερησία διάταξη, τότε είναι πράγματι αξιοσημείωτο ότι δεν υποστείλαμε και κατά τις χαλεπές εκείνες ημέρες τη σημαία των δημοκρατικών διαδικασιών.

Είμαι περήφανος γι' αυτές και για εσάς που τις ενσαρκώνετε.

Αντικρίζοντας μεταξύ σας αυτούς τους συναδέλφους με τους οποίους ξεκινήσαμε μαζί το δύσκολο, αλλά ωραίο αγώνα, αναρωτιέμαι πώς θα ήσαν τα πράγματα στην Αστυνομία, στην Υπηρεσία και την Κοινωνία και ασφαλώς στις οικογένειές μας, αν υποτασσόμασταν σε προσωπικές και υπηρεσιακές σκοπιμότητες και δε βγαίναμε με τη δύναμη της πίστης μας, από το ασφυκτικό θεσμικό κέλυφος, στο οποίο η πολιτεία, ανεξαρτήτως πολιτικού φορέα, μας είχε περικυκλώσει.

Αν μας ρωτούσατε, κυρίως οι νεότεροι, «θα ξαναρχίζατε τον αγώνα αναγνώρισης του συνδικαλισμού στην Αστυνομία;», θα απαντούσαμε αβίαστα «ΝΑΙ».

Μπορεί να στερηθήκαμε, με τις αλλεπάλληλες διώξεις και αποτάξεις μια σίγουρη και λαμπρή υπηρεσιακή ανέλιξη, αλλά στο σύντομο πέρασμα της πολύ ενδιαφέρουσας επίγειας ζωής μας, επιτύχαμε κάτι που θεωρούμε ως το μεγαλύτερο διακύβευμα του βίου: να είμαστε χρήσιμοι στους συνανθρώπους μας, στους συναδέλφους μας και στην κοινωνία. Κι αυτό μπορεί να αποστερεί από τον καθένα μας ένα ποσοστό οικογενειακής ευτυχίας, αφού πλην των δυσκολιών και των αλλαγών στην υπηρεσία μας, σηκώνουμε και τα βάρη της συνδικαλιστικής υπερκινητικότητας, μας χαρίζει όμως μια βαθιά ηθική, προσωπική και συλλογική ικανοποίηση, ότι βιώνουμε μια υπέροχη αίσθηση των πραγμάτων, μια πλήρωση συνείδησης, που προχωρεί σε αταλάντευτους δρόμους.

Κι αυτή η ικανοποίηση είναι το μεγαλύτερο ελιξίριο ζωής και συνδικαλιστικής δράσης. Αν μάλιστα συνοδεύεται και από την αναγνώριση των συναδέλφων, τότε μετατρέπεται από ατομικό σε συλλογικό βίωμα, αφού το πρόσωπο κοινωνικοποιείται, δηλαδή υπάρχει εν κοινωνία, μέσω της αναγνώρισης του ΑΛΛΟΥ.

Σας ευχαριστώ για την αίσθηση αυτή που μου χαρίσατε διαχρονικά.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Ευρισκόμενος στην ωριμότητα του συνδικαλιστικού μου βίου, όπως άλλωστε και οι περισσότεροι συνάδελφοι της ηγεσίας της Ομοσπονδίας μας, δε σας κρύβω ότι διακατέχομαι από μια ανησυχία για το μέλλον μας. Αυτή η ανησυχία δεν προέρχεται από υπερτίμηση των δικών μας ικανοτήτων και επιτευγμάτων. Ούτε από τις δυσκολίες πλεύσης στο μέλλον του αστυνομικού συνδικαλισμού και γενικότερα των Σωμάτων Ασφαλείας σ' ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο, όπου η σκοπιμότητα και η αποτελεσματικότητα των μέσων και μεθόδων καταστολής δεν φαίνεται πολλές φορές να αναβαθμίζουν την ανθρώπινη παρουσία.

Η ανησυχία μου αυτή προέρχεται από την εκτίμηση, που κάνω το παν να διαφρευσθεί, ότι στις νεότερες γενιές των συναδέλφων μας δε διαφαίνεται η προθυμία που θα ανέμενα για ενεργότερη συνδικαλιστική ανάμειξη. Αυτό το σύμπτωμα, βέβαια, οφείλεται πρωτίστως σε μια γενικότερη και παγκοσμίως επικρατούσα συνειδησιακή κατάσταση.

Ο πολίτης τείνει να γίνει άτομο, καταναλωτής προϊόντων και υπηρεσιών, σε μια αλλοτριωμένη και ατομοκεντρική κοινωνία, μακριά από μεγάλα οράματα, κοινωνικές συναινέσεις και ιδεολογικές αφηγήσεις. Και το πνεύμα αυτό των καιρών έχει, όπως είναι φυσικό, εμποτίσει και τη δική μας ανοιχτή και δημοκρατική κοινωνία.

Στο χώρο μας όμως, δηλαδή στο πεδίο των Σωμάτων Ασφαλείας, αυτό οφείλεται και στο ίδιο «το πνεύμα – νοοτροπία του Σώματος» δηλαδή, στις επικρατούσες στη φυσική και πολιτική ηγεσία αντιλήψεις. Και η μεν πολιτική ηγεσία, που έρχεται και παρέχεται είναι νοητό να επιθυμεί έναν προληπτικό και κατασταλτικό μηχανισμό, χαλύβδινο και αποτελεσματικό, θέτοντας σε δεύτερη μοίρα την ανθρώπινη υπόστασή του και θεωρώντας ότι πολλά από τα ισχύοντα - αυτονοήτως στους άλλους κοινωνικούς και επαγγελματικούς χώρους- κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα δεν είναι αμέσως πραγματοποιήσιμα στο χώρο της Αστυνομίας. Κι αυτή την αντίληψη την πολεμήσαμε και την κάμψαμε σε ορισμένα τουλάχιστον σημεία, όπως γνωρίζετε από τους πολλούς απολογισμούς της μέχρι σήμερα δράση μας.

Αυτό όμως, που είναι «ακατανόητο», που δεν μπόρεσα ποτέ να αποδεχθώ, αν και με τα ανθρώπινα μέτρα και τις αδυναμίες μας το εξηγώ, είναι το ότι στο πνεύμα αυτό του Σώματος που διακρίνεται για την αυταρχικότητα και τη σκοπιμότητά του, σε αντίθεση με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ανήκουμε, πρωταγωνιστεί η δική μας ιεραρχική δομή, οι άνθρωποι δηλαδή, που ανελίσσονται αρχικά, σπυδαίνουν και εξοπλίζονται με τις θεαματικές κατακτήσεις που εμείς επιτύχαμε, αυτοί που είναι σπλάχνα από τα σπλάχνα μας, αλλά λόγοι και σκοπιμότητες πέραν της συλλογικής δράσης τους, αναγκάζουν από άλλες υπεύθυνες θέσεις της ιεραρχίας να τις αντιμάχονται.

Αυτό για μένα είναι το σπουδαιότερο μειονέκτημα και εμπόδιο στην εκπλήρωση του σχεδίου των ολοκληρωμένων θεσμικών παρεμβάσεων που προτείνουμε, του εξευρωπαϊσμού της υπηρεσιακής μας νομιμότητας και της αποτελεσματικής μας δράσης.

Αυτό το πνεύμα δεν πρέπει να αποθαρρύνει τους νέους συναδέλφους στη συνδικαλιστική τους δραστηριότητα. Τίποτε άλλωστε στη ζωή δεν επιτυγχάνεται χωρίς τίμημα.

Έχουν να διακινδυνεύσουν πολύ λιγότερα από εμάς και τους παλαιότερους συναδέλφους μας.

Και εμείς, με την εμπειρία της δράσης και των χρόνων μας, θα είμαστε δίπλα τους. Γιατί τα συμφέροντα όλων είναι κοινά. Και η ενότητα η πρώτη προϋπόθεση κάθε νικηφόρου αγώνα. Ως εκ τούτου, είμαι υποχρεωμένος από το βήμα αυτού του συνε-

δρίου να απευθύνω δυναμική, προσωπική στον καθένα και ανοιχτή προς όλους τους συναδέλφους, πρόσκληση συμμετοχής στη συνδικαλιστική μας ζωή.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Το Δ.Σ. της Ομοσπονδίας εκτίμησε ότι αυτή η στιγμή είναι η κατάλληλη για την διενέργεια του Ιβου συνεδρίου, έχοντας υπόψη τη διαχρονική πορεία του συνδικαλιστικού μας κινήματος. Έχουμε την αίσθηση ότι η περίοδος αυτή είναι ένας τετραμηνιαίος σταθμός μιας μακράς και επίπονης αγωνιστικής πορείας, που έδωσε συγκεκριμένα και απτά αποτελέσματα. Και επομένως, απαιτείται ένας συνολικός απολογισμός του έργου μας. Ταυτόχρονα όμως, είναι και μια καινούρια αφετηρία νέων αγώνων, νέων προσεγγίσεων, νέων στόχων. Κι αυτό, όχι γιατί είχαμε μεταβολή στο φορέα άσκησης εξουσίας, αφού όλοι πια γνωρίζουμε ότι τα έργα των κυβερνήσεων, ανεξαρτήτως φορέα, πολύ απέχουν των προεκλογικών τους διακηρύξεων, αλλά διότι απαιτείται η χάραξη μιας νέας στρατηγικής.

Έχουμε να αντιμετωπίσουμε το νέο ενισχυμένο ρόλο που η διεθνής τάξη πραγμάτων αναθέτει στους κατασταλακτικούς μηχανισμούς των κατ' ιδίων εθνικών κρατών, αλλά και των διαφόρων περιφερειακών ολοκληρώσεων. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε το μείζον ζήτημα και για τη πατρίδα μας της νόμιμης ένταξης της πληθώρας των μεταναστών, που συρρέουν απ' όλα τα μέρη του φτωχού κόσμου. Έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε τις νέες μορφές οργανωμένου εγκλήματος και δη του ηλεκτρονικού, που ολοένα και περισσότερο εξαπλώνεται με τη χρήση της νέας τεχνολογίας. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις νέες και πολύπλοκες συμφωνίες, δεσμεύσεις και υποχρεώσεις της χώρας στον τομέα της ασφάλειας, που προκύπτουν από τη νέα υπό επικύρωση συνταγματική Συνθήκη και τα παραρτήματα αυτής που μας αφορούν. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις δικές μας μειονεξίες και αδυναμίες, εντός ενός άλλου πολιτικού περιβάλλοντος, διότι ακόμη και η αλλαγή των προσώπων και νοσοτροπιών είναι σπουδαίο στοιχείο, που το ενεργήγορο συνδικαλιστικό πνεύμα πρέπει να λαμβάνει υπόψη.

Μη λησμονούμε και τις αυξημένες πλέον υποχρεώσεις μας στο εξωτερικό. Ήδη μετά τη Γερμανία, Αγγλία και Ισπανία, αποτελούμε την 4η κατά σειρά δυναμικότητας συνδικαλιστική δύναμη μεταξύ των 25 χωρών της Ε.Ε. και αρκετοί εκπρόσωποί μας πρέπει να προετοιμάζονται για την τακτική, και προϊόντος χρόνου, μόνιμη εκπροσώπησή μας στην Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Αστυνομικών, την Eurocop. Γιατί αυτή πλέον η τακτική συνεργασία δημιουργεί νέα δεδομένα και δυνατότητες για τους αστυνομικούς, ως δημόσιους λειτουργούς και πολίτες».

Και αφού αναφέρθηκε στις μεγάλες κατακτήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος, τόνισε:

«Πολλά έχουμε ακόμη να απαιτήσουμε και να κατακτήσουμε. Αυτό, όμως, που είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα, η πεμπτοσμία θα έλεγα της συνδικαλιστικής μας δράσης είναι αφενός μεν η καθομολογούμενη και στις μετρήσεις της κοινής γνώμης εκτίμηση και αναγνώριση από το λαό της μεγάλης χρησιμότητάς μας για την ασφάλειά του

και την διεξαγωγή των ειρηνικών του έργων, αφετέρου η καταξίωσή μας στη συνείδηση της κοινωνίας ως ενεργών και ισότιμων πολιτών.

Όταν ξεκινούσα τη σταδιοδρομία μου στην Αστυνομία, αλλά και όταν άρχιζα τη συνδικαλιστική μου δράση είχα την αίσθηση ενός καταπιεσμένου πολίτη, που μετείχα επαγγελματικά σε έναν κατασταλτικό μηχανισμό, άθλημα και υποχείριο κάθε νόμιμης ή παράνομης πολιτικής ή ιεραρχικής εντολής, μάλλον αντιπαθής στην κοινωνία και με ολίγη δόση αυτοσεβασμού.

Τώρα, ευτύχησα να θεωρούμαι ισότιμος των άλλων επαγγελματιών και δημοσίων λειτουργών, να αισθάνομαι εργασιακή βεβαιότητα, να λειτουργώ εντός μίας ολοένα και αυξανόμενης θεσμικής νομιμότητας, να έχω λόγο εγώ και οι νόμιμοι εκλεγμένοι συνάδελφοί μου στις εξελίξεις του υπηρεσιακού μέλλοντος όλων μας.

Από αυτή την αναμφισβήτητη διαπίστωση προκύπτει και η σπουδαιότητα αυτού του συνεδρίου. Το συνδικαλιστικό μας κίνημα πρέπει να κάνει ένα ανώτερο ποιοτικό άλμα, μια νέα σύνθεση συνδικαλιστικών εκπροσώπων και διεκδικητικού πλαισίου της νέας εποχής. Και αυτό το διεκδικητικό πλαίσιο πρέπει να κινηθεί στους παρακάτω άξονες:

Α) Ο παράγοντας Ασφάλεια τίθεται ως προτεραιότητα των κοινωνιών στην διανοιγόμενη περίοδο. Στον τομέα αυτό όλα τα κράτη και οι περιφερειακές ολοκληρώσεις και ασφαλώς η Ε.Ε. θα επενδύσει μεγάλους οικονομικούς πόρους, εξειδικευμένη τεχνολογία, υψηλού επιπέδου αστυνομικό προσωπικό. Εμείς δηλαδή, φύσει και θέσει γινόμαστε το επίκεντρο όλων των κοινωνικών δραστηριοτήτων. Για να διασφαλίσουμε και να ενισχύσουμε περαιτέρω τη θέση μας, και δι' αυτής την κοινωνική, οικονομική και λειτουργική ανέλιξή μας, ακόμη δε και να διασφαλίσουμε την εκπλήρωση του αγαθού της ασφάλειας εντός του δημόσιου τομέα, ώστε να μην ανοίξει «η όρεξη» σε ορισμένους να αναθέσουν αστυνομικά καθήκοντα σε ιδιωτικούς κερδοσκοπικούς φορείς, πρέπει να αρθρούμε στο ύψος των περιστάσεων. Να επιδιώξουμε τη διαρκή εκπαίδευσή μας. Να ενισχύσουμε τους δεσμούς μας με τις τοπικές κοινωνίες και να δώσουμε προτεραιότητα στο προληπτικό φυλακτικό έργο.

Να είμαστε πρόθυμοι και αλληλέγγυοι προς τους συναδέλφους στην εκτέλεση επιχειρήσεων και αποστολών που ενέχουν κινδύνους, να αναλαμβάνουμε πρωτοβουλίες εκεί όπου οι περιστάσεις απαιτούν την ειρηνοποίησή μας παρέμβαση. Και κυρίως να μην εφησυχάζουμε στη ραστώνη της δημοσιοϋπαλληλίας, περιμένοντας με ανυπομονησία την ημέρα της συνταξιοδότησής μας και ασχολούμενοι, μερικές φορές, με πάρεργα που δεν αρμόζουν σε αστυνομικούς.

Ως εκ τούτου, είμαστε υποχρεωμένοι να αξιώσουμε τη θεσμοθέτηση κινήτρων εξειδικευμένης και επαρκούς απόδοσης για τους ευσυνείδητους και εργατικούς αστυνομικούς, όπως επίσης και την αναμόρφωση προς αυτήν την κατεύθυνση των κανόνων κρίσεως, αξιολόγησης και προαγωγών, έτσι ώστε ο διακρινόμενος λειτουργός να μην είναι υπόδουλος της γραφειοκρατικής ιεραρχίας της αρχαιότητας.

Β) Η γραφειοκρατία είναι παντελώς ασύμβατη με το αστυνομικό έργο. Από την έρευνα που παρουσιάζεται στο συνέδριό μας προκύπτει ότι ένα τεράστιο ποσοστό του 30% του αστυνομικού προσωπικού ασχολείται με γραφειοκρατικές διαδικασίες, που από την μια μεριά απασχολούν και αδρανοποιούν μάχιμο αστυνομικό προσωπικό και από την άλλη θέτουν εμπόδια και στην ταχύτητα παροχής αστυνομικής προστασίας.

Προέχουσα θέση για την απεμπλοκή μας από τη γραφειοκρατία έχει η απαλλαγή μας από τα ξένα προς την αποστολή μας καθήκοντα, η οποία πολλές φορές εξαγγέλθηκε, αλλά δεν πραγματοποιήθηκε. Εάν τούτο δεν υλοποιηθεί στο άμεσο μέλλον αντιλαμβάνεστε ότι δεν έχουμε άλλη οδό από την οργανωμένη μαζική άρνηση παρόμοιων καθηκόντων.

Γ) Μείζον πρόβλημα για την Αστυνομία στους νέους απαιτητικούς καιρούς είναι η ορθολογική κατανομή του προσωπικού, η κατάργηση παρωχημένων και αδρανών υπηρεσιών, η πλήρης διαφάνεια στη διάθεση εκάστου στις συγκεκριμένες και στη συγκεκριμένη αποστολή, ανάλογα με τις ανάγκες κάθε υπηρεσίας ή λειτουργίας και με την κινητικότητα και την ποσοτική και ποιοτική ένταση των προβλημάτων.

Με άλλα λόγια, η εναρμόνιση των καθηκόντων ή λειτουργιών με τα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα και πάντα με γνώμονα την αναντίρροπη διαπίστωση ότι η ζωή δεν περιμένει την αστυνομία, αλλά η Αστυνομία τη ζωή, προβλέποντας τις συναρτήσεις του μέλλοντος. Είναι γνωστό ότι τουλάχιστον θεωρητικά, σε σχετικό πόρισμά της η αρμόδια επιτροπή υιοθέτησε την παραπάνω διαπίστωσή μας, ως επείγουσα και αναγκαία. Προβλήθηκε όμως, η αδυναμία υλοποίησης αυτού του δομικού και μεγάλου σχεδίου, λόγω ελλείψεως πόρων.

Αν όμως υπολογίσει κανείς σε χρηματικές μονάδες το κόστος της δυσμορφίας της διάρθρωσης της Αστυνομίας, της αντιπαραγωγικότητάς της, της μη αξιοποίησης σε παραγωγικά έργα τα συγκριτικά με άλλες χώρες μεγάλου αριθμού του αστυνομικού προσωπικού, τότε θα διαπιστώσει ο οιοσδήποτε καλόπιστος κριτής, ότι τα διαφεύγοντα κοινωνικά και κρατικά κέρδη είναι πολλαπλάσια των όσων πρέπει να διατεθούν για την υλοποίηση του σχεδίου.

Το προέχον, ως εκ τούτου, είναι η πολιτική βούληση υλοποίησης του άκρως παραγωγικού και εκσυγχρονιστικού αυτού πλαισίου.

Δ) Για την εξύψωση του αστυνομικού και κυρίως του χαμηλόβαθμου απαιτείται ένα νέο βαθμολόγιο, που θα συνδεθεί με το μισθολόγιο και θα δώσει τη δυνατότητα στους νέους πτυχιούχους συναδέλφους του πεζοδρομίου και των αστυνομικών επιχειρήσεων να ανεληχθούν στην ιεραρχία.

Όσοι ζουν από κοντά τους αστυνομικούς, αλλά και όλα τα ιεραρχικώς δομημένα Σώματα, γνωρίζουν καλά τη σημασία των ηθικών αμοιβών και της βαθμολογικής καταξίωσης. Η αναγνώριση της διάκρισης είναι το βασικό χαρακτηριστικό του ελεύθερου πνεύματος και της ευγενούς άμιλλας. Από ένα βαθμολόγιο δομημένο σ' αυτές τις αρχές, κερδισμένη πρωτίστως είναι η κοινωνία και ύστερα ο αστυνομικός υπάλληλος.

Ε) Αμεσης προτεραιότητας είναι η υλοποίηση ενός εξορθολογισμένου μισθολογίου με την κατοχύρωση μιας βάσης εκκίνησης για τον χαμηλόβαθμο αστυνομικό (εισαγωγικό βαθμό), που θα γεφυρώσει τις υπάρχουσες μεγάλες διαφορές, από τον μισθολογικό βαθμό του Υπαστυνόμου Β' μέχρι του Αστυνομικού Υποδιευθυντή.

Δεν μπορεί οι χαμηλόβαθμοι αστυνομικοί να πληρώνονται ξεκομμένα από τους άλλους ανώτερους συναδέλφους τους, ωσάν να υπηρετούν σε άλλη Υπηρεσία. Η ιεραρχική δομή και το ενιαίο του αστυνομικού έργου απαιτεί ενότητα βάσης εκκίνησης και το ενιαίο των κινήτρων των μισθολογικών προαγωγών.

Εξάλλου, δεν μπορούν να συντηρούνται οι σοβαρές ελλείψεις, όπως η πληρωμή της νυχτερινής εργασίας στους συναδέλφους αξιωματικούς, εφόσον πραγματικά εργάζονται κατά τη νύχτα. Αυτός ο εξορθολογισμός απαιτείται πολύ περισσότερο που διάφορες μορφές αμειβόμενης εργασίας, όπως υπερωρίες, υπερεργασία, πρόσθετα καθήκοντα και κινήτρων τόπου υπηρεσίας, όπως οι παραμεθόριες περιοχές, δεν αμείβονται στην Αστυνομία. Εξάλλου, το πνεύμα ενότητας και εμπιστοσύνης απαιτεί διαφάνεια σε όλα τα κοινά και διανομή αυτών σε ολόκληρο το αστυνομικό προσωπικό».

Και έκλεισε την ομιλία – παρέμβασή του απευθυνόμενος στους συνέδρους, άνδρες και γυναίκες:

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Εύχομαι στο επόμενο συνέδριό μας να δω περισσότερες συναδέλφισσες ως συνέδρους, αλλά και εκλεγμένες στη Διοίκηση της Ομοσπονδίας μας, έτσι που εμείς χωρίς νομικούς καταναγκασμούς και ποσοτώσεις να δώσουμε το παράδειγμα του αδρανούς εν πολλοίς γυναικείου αστυνομικού πληθυσμού στη συνδικαλιστική μας ζωή. Αυτό για μένα θα αποτελέσει πρώτιστο συνδικαλιστικό στόχο αυτή τη θητεία.

Όσο οι γυναίκες αυξάνουν την ποσόστωσή τους στελεχώνοντας την Αστυνομία, άλλο τόσο πρέπει να αυξάνεται η συνδικαλιστική τους παρουσία, έτσι που να μην μειώνεται η συνδικαλιστική μας πυκνότητα.

Αυτό όμως, που άφησα τελευταίο και δεν αποτελεί απλώς απολογιστική ή προγραμματική πρόταση, μια πλεύση γραμμής μιας ολόκληρης ζωής, είναι ότι η αγωνιστική μας επινοητικότητα, το ελεύθερο και απροκατάληπτο φρόνημά μας και τα συνδικαλιστικά μας διαβήματα δεν επηρεάζονται ούτε μπορούν να επηρεαστούν από την περιστασιακή ή μονιμότερη πολιτική μας προτίμηση.

Το συνδικαλιστικό συμφέρον των συναδέλφων, η ενότητα του χώρου, το αλληλέγγυο πνεύμα, η αποτελεσματικότητα των αγώνων μας απαιτούν υπέρβαση των διαχωριστικών γραμμών, που εγώ τουλάχιστον δεν τις έθεσα ποτέ ως εμπόδιο στη δράση και τις συνεργασίες μου.

Η μακρόχρονη, άλλωστε, αγωνιστική μας πορεία, μέσα από πολλές δύσβατες και επικίνδυνες ατραπούς με ένωσε με όλους σας και συναισθηματικά, έτσι που η συνδικαλιστική φιλία και η παράδοση της κοινής δράσης να προσέχει έναντι όλων των άλλων κριτηρίων.

Μπορεί στη νέα περίοδο να απαιτηθεί να είμαστε περισσότερο αγωνιστικοί, γιατί ήδη στον ορίζοντα και όχι μόνο στην Ελλάδα, διαφαίνεται το μαύρο σύννεφο της αφαίρεσης κεκτημένων, θεσμικών, αλλά κυρίως οικονομικών και εργασιακών δικαιωμάτων.

Στην κρίσιμη αυτή καμπή της συνδικαλιστικής μας ιστορίας εγώ, οι παλαιοί συναγωνιστές, τα νέα στελέχη, όλοι σας θα σφυρηλατήσουμε την ενότητά μας για να διατηρήσουμε τα κεκτημένα, να υλοποιηθούν τα υποσχόμενα και να δρομολογήσουμε τα προγραμματικά.

Πιστεύω στην ενεργοποίηση όλων σας και μέσω υμών όλων των συναδέλφων, της συνδικαλιστικής μας βάσης. Αυτοί είναι η βάση της επιτυχίας των επιδιώξεων ενός συμπαγούς και συνειδητοποιημένου Σώματος 40.000 αστυνομικών μελών.

Ευχαριστώ για την ανοχή σας».

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Βουλγαράκης, απευθύνοντας σύντομο χαιρετισμό στους συνέδρους, αναφέρθηκε στις σχέσεις της πολιτικής εξουσίας με το συνδικαλιστικό κίνημα, τονίζοντας ότι μέσα από τις όποιες συγκρούσεις πρέπει να υπάρχει σύνθεση απόψεων και μια ισορροπία για να έχουμε μια θετική εξελικτική πορεία.

Για τις προεκλογικές δεσμεύσεις του κόμματός του, όσο και για τις δεσμεύσεις του ίδιου ως αρμόδιου υπουργού, επανέλαβε ότι «υπάρχει η πολιτική βούληση να προχωρήσουμε προς την υλοποίηση όλων των δεσμεύσεων», με «ιεράρχηση προτεραιοτήτων, για να έχουμε», όπως είπε, «χειροπιαστά αποτελέσματα». Αναφερόμενος δε στην εμπειρία του από τον ένα περίπου χρόνο που έχει την πολιτική ευθύνη της Αστυνομίας, είπε ότι η ΕΛ.ΑΣ. έχει κάνει μεγάλα βήματα, αλλάζοντας τις παραστάσεις που είχε κάποτε και ο ίδιος ως πολίτης για την Αστυνομία. «Ωστόσο, το ζητούμενο εξακολουθεί να είναι η παροχή του αγαθού της ασφάλειας με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα. Τα περιστατικά που αμαυρώνουν αυτόν τον στόχο μειώνονται και αυτό είναι παρήγορο». Όσο για τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, είπε ότι «η εικόνα που δείξαμε ως χώρα προσδιορίζει και την εικόνα που μπορούμε να κατακτήσουμε στο μέλλον».

Για το διοικητικό συμβούλιο εκλέχθηκαν ως τακτικά μέλη οι: Δημήτρης Κυριαζίδης, Κώστας Βουδούρης, Απόστολος Ρίζου, Γιάννης Μακρής, Κώστας Τεκερλέκης, Αντώνης Μποταΐτης, Χρήστος Φωτόπουλος, Παναγιώτης Λάζος, Σωτήριος Μουντζούρης, Ευάγγελος Μυλωνάς, Θεόδωρος Πελέκης, Χρήστος Μαυραγάνης, Παναγιώτης Σαπουνάκης, Ιάκωβος Τσαγκαλίδης, Γεώργιος Παπασιμπας, Κυριακούλης Γρηγοράκος, Ιωάννης Τσαβδαρτζής, Κώστας Κωνσταντινόπουλος, Δήμος Γόγολος, Σπήλιος Κρικέτος, Νικόλαος Καπνόπουλος, Γεράσιμος Μπελεβώνης, Πέτρος Αποστόλου, Σταύρος Καπάτος, Μιχαήλ Τολίκας, Αντώνιος Λιακόπουλος και Γεώργιος Χατζηγιάννου.

Αναπληρωματικά μέλη εκλέχτηκαν οι Αντώνιος Ζαχαριουδάκης, Νικόλαος

Παναγόπουλος, Θωμάς Ασαρβέλης, Αντώνιος Δαλκαφούκης, Βασίλειος Σκορδάκης, Θεόδωρος Ραχιώτης και Δημήτριος Θαρωνιάτης.

Όμως και στο εξωτερικό η Ομοσπονδία, επιβεβαιώνει τον πρωταγωνιστικό της ρόλο, που είναι, άλλωστε, σε θέση να παίξει εδώ και αρκετό καιρό. Μετά την ιστορική απόφαση για την πλήρη ένταξη της ΠΟΑΣΥ στην Ευrocor, οι εκπρόσωποί της θα συμμετέχουν στα όργανα λήψης των αποφάσεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο και θα μπορούν να προωθούν απ' ευθείας στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα δίκαια αιτήματα των Ελλήνων Αστυνομικών.

Η κατάκτηση αυτή του συνδικαλιστικού κινήματος επετεύχθη μετά από πολύχρονες προσπάθειες στην εαρινή Γενική Συνδιάσκεψη της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Αστυνομικών (Eurocor), η οποία έλαβε χώρα στο Λουξεμβούργο, στις 17 και 18 Μαρτίου 2005. Την ΠΟΑΣΥ εκπροσώπησε ο αντιπρόεδρος της Χρήστος Φωτόπουλος.

Οι δεσμεύσεις...

Στο Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας, στις 24 Μαρτίου 2005, όταν κλήθηκε ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης και υφυπουργός Δημόσιας Τάξης Χρήστος Μαρκογιαννάκης να αιτιολογήσει για ποιο λόγο αδυνατεί η κυβέρνηση να ικανοποιήσει άμεσα τα αιτήματα, για τα οποία άλλωστε έχει δεσμευτεί, επικαλέστηκε την «πολύ κακή οικονομική κατάσταση της χώρας». Σε ό,τι αφορά τη θεσμοθέτηση του επικινδύνου της εργασίας, είπε ότι η συμφωνία με τους συνδικαλιστές «αποτελεί δέσμευση με κεφαλαία γράμματα» και ότι αν δεν τηρηθεί, ο ίδιος θα είναι έκθετος και θα βρεθεί στο πλευρό των συνδικαλιστών σε κάθε τους ενέργεια. Για την «πενταετία» επανέλαβε ότι δεν έχει επείγοντα χαρακτηριστικά και γι' αυτό θα ψηφιστεί όταν συζητηθεί στη βουλή κάποιο συνταξιοδοτικό χαρακτηριστικό νομοσχέδιο, ενώ σε ότι αφορά την προεκλογική εξαγγελία του τότε αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης και νυν πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή για αύξηση του βασικού μισθού από τα 720 στα 860 ευρώ, ο Χρήστος Μαρκογιαννάκης δήλωσε ότι κανείς δεν είπε ότι αυτό θα γινόταν αμέσως. Μάλιστα, κατηγορήσε την προηγούμενη κυβέρνηση ότι κορόιδευε τους υπαλλήλους των Σωμάτων Ασφαλείας και ολόκληρο τον ελληνικό λαό, κρύβοντας τα ελλείμματα και κάνοντας παροχές με δανεικά χρήματα.

Αναφερόμενος στα άλλα εκκρεμή ζητήματα (βαθμολόγιο, γήπεδα κ.λπ.) παραδέχτηκε ότι υπάρχει πράγματι καθυστέρηση, ζήτησε όμως να γίνει ιεράρχηση των αιτημάτων προκειμένου με καλή διάθεση να αντιμετωπιστούν σε εύλογο χρονικό διάστημα.

Η Εκτελεστική Γραμματεία, είχε συναντηθεί νωρίτερα (22 Μαρτίου 2005) και με την ηγεσία της Ελληνικής Αστυνομίας, αλλά και με τον υπουργό Γιώργο Βουλγαράκη στις 5 Απριλίου 2005, χωρίς να προκύψει κανένα θετικό νέο. Οι κινητοποιήσεις ήταν πλέον μονόδρομος. Για όλους τους ένστολους.

«Τα ίδια Παντελάκη μου τα ίδια Παντελή μου, μας ξέχασες Κωστάκη μου, μας ξέχασες Γιωργή μου», «Είχαμε ελπίδα, έσβησε κι αυτή, ξέχασαν τι είπαν και φτου κι από την αρχή», Λόγια λογια ήταν κι αυτά, τα πήρε ο αέρας και μείναν τα χαρτιά», «Ήρθε η απάντηση, άδεια τα ταμεία, μας κόβουν το μισθό να φτιάξει η οικονομία», «Νέο μισθολόγιο και πραγματικό. Όχι σ' επιδόματα και άνισο μισθό» φωνάζουν επί ώρες από το απόγευμα της 14ης Απριλίου 2005 έξω από τη Βουλή ως την άλλη μέρα το πρωί έξω από το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας εκατοντάδες αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί.

Πριν ολοκληρωθεί η εκδήλωση διαμαρτυρίας, οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών συναντήθηκαν στο Μέγαρο Μαξίμου με τον διευθυντή του πολιτικού γραφείου του Πρωθυπουργού Γιάννη Αγγέλλου, ο οποίος παρέλαβε το ψήφισμά τους. Τους διαβεβαίωσε, όμως ρητά και κατηγορηματικά ότι οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης θα υλοποιηθούν ως εξής:

α) Η Κυβέρνηση θα αναγνωρίσει την επικίνδυνη φύση της εργασίας και θα χορηγήσει ταυτόχρονα από 1/9/2005 και για τέσσερα (4) έτη προσαύξηση στο βασικό μισθό 2% του υπαστυνόμου Β' κατ' έτος. Πέραν αυτού θα επεκτείνει την υφιστάμενη συντάξιμη πενταετία σε όλο το προσωπικό, ανεξαρτήτως του χρόνου κατάταξης του.

Η σχετική νομοθετική ρύθμιση που θα επεξεργαστεί από το Υπουργείο Οικονομικών θα γνωστοποιηθεί το αμέσως προσεχές διάστημα.

β) Θα ενεργοποιηθεί το σχετικό νομοθέτημα που προβλέπει την αποζημίωση του αστυνομικού προσωπικού που λαμβάνει μέτρα κατά την εκδήλωση αθλητικών επαγγελματικών συναντήσεων με την άμεση έκδοση της προβλεπόμενης κοινής Υπουργικής απόφασης.

γ) Το βαθμολόγιο για τον χαμηλόβαθμο αστυνομικό προσωπικό, θα δοθεί ως συμφωνήθηκε την προσεχή εβδομάδα προς συζήτηση στους εκπροσώπους των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

δ) Το νέο μισθολόγιο θα συζητηθεί παράλληλα με το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων.

Μετά από αυτές τις δεσμεύσεις της κυβέρνησης το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών ανακοίνωσε ότι εξακολουθεί να βρίσκεται σε επαγρύπνηση.

Ενώ πλησιάζει το καλοκαίρι και θα ήταν φυσικό να υπάρξει κάποια χαλάρωση, ιδίως μετά την ολοκλήρωση του 16ου συνεδρίου και των διαδικασιών για την εκλογή νέου διοικητικού συμβουλίου, η Εκτελεστική Γραμματεία της Ομοσπονδίας συνεχίζει να δουλεύει με φουλ τις μηχανές. Μια δυνατή ομάδα παλαιών συνδικαλιστών προσπαθεί να συγχρονιστεί και να συνεργαστεί, με τον καλύτερο τρόπο, με τους νεοκλεγμένους συναδέλφους τους. Προχωρά μπροστά και δυνατά, ελπίζοντας ότι η σύζευξη του νέου με το παλιό θα πετύχει, ότι ο αγώνας θα είναι πιο αποτελεσματικός αυτή τη φορά.

«Η επιτυχία τους θα κριθεί φυσικά από τις δικές τους προσπάθειες, αλλά και από τις προσπάθειες όλων ημών των υπολοίπων» παρατηρεί η «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 38, Ιούλιος – Αύγουστος 2005). «Πρέπει να καταλάβουμε όλοι ότι και η δική μας συμμετοχή στον κοινό αγώνα, το δικό μας ενδιαφέρον, η καταγραφή της δικής μας ανησυχίας, η δημοσιοποίηση του δικού μας προβληματισμού για ό,τι μας συμβαίνει, έχουν μεγάλη σημασία. Μερικοί συνάδελφοι, και είναι δυστυχώς πολλοί, τα περιμένουν όλα από τους άλλους. Πρέπει όμως να συνειδητοποιήσουν ότι δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Ο συνδικαλισμός που πέτυχε πολλά σε θεσμικό και οικονομικό επίπεδο, σε προσωπικό και υπηρεσιακό επίπεδο, μπορεί εύκολα όλα να τα χάσει. Η αδιαφορία, η φυσική κόπωση, η «αδράνεια» του συστήματος (αυτή η κατάρα όλων των συστημάτων – υλιστικών και θεωρητικών), πρέπει να αντιμετωπιστούν από μας τους ίδιους. Ας μην περιμένουμε, λοιπόν, από τους άλλους να διορθώσουν τα κακώς κείμενα, να βάλλουν οι άλλοι πλάτη για να γίνει η ζωή μας καλύτερη. Όσοι μπορούν, ας βοηθήσουν. Όσοι δεν μπορούν για τον άλφα ή βήτα λόγο, ας δώσουν έστω το στίγμα τους, ότι είναι παρόντες, ότι αγωνιούν για την κοινή μας υπόθεση.

Γιατί το λέμε αυτό; Διότι με τη στάση τους, μπορεί άθελά τους να βοηθήσουν εκείνους τους λίγους που αντιμετωπίζουν την Ομοσπονδία καιροσκοπικά, επιθυμώντας το θάνατό της για να παίξουν το παιγνίδι τους εν ου παικτοίς. Θα το επιτρέψουμε;, έθετε επιτακτικά το ερώτημα αυτό το περιοδικό της Ομοσπονδίας.

Το διοικητικό συμβούλιο, λοιπόν, συνεχίζει ακάθεκτα το έργο του, δίνοντας το στίγμα του αυτή τη φορά από την Κατερίνη. Στις 25 Μαΐου 2005, εκμεταλλευόμενο και τη δυνατότητα που είχε το τοπικό σωματείο της Πιερίας, από το οποίο προέρχεται ο αντιπρόεδρος της Ομοσπονδίας Χρήστος Φωτόπουλος, να οργανώσει παρουσία δυο μητροπολιτών ένα μνημόσυνο για τους αστυνομικούς που έπεσαν στο καθήκον, συγκάλεσε έκτακτη συνεδρίαση στην Κατερίνη.

Το μνημόσυνο τελέστηκε ανήμερα της Μεσοπεντηκοστής από τους σεβασμιώτατους μητροπολίτες Κίτρους και Κατερίνης Αγαθόνικο και Μπουκόμπα Τανζανίας Ιερώνυμο, παρουσία εκπροσώπων των τοπικών αρχών, των μελών του διοικητικού συμβουλίου της Ομοσπονδίας, εκπροσώπων πρωτοβάθμιων ενώσεων και πολλών συναδέλφων.

Τόσο η τοπική κοινωνία όσο και ευρύτερα η κοινή γνώμη, πληροφορήθηκαν με την ευκαιρία αυτή τη φιλανθρωπική διάσταση της πρωτοβουλίας της Ομοσπονδίας για την ανέγερση εκπαιδευτικών κέντρων στην Ουγκάντα και στην Τανζανία. «Δίνουμε το παρών μας σε μακρινές χώρες της Αφρικής, εκεί όπου εκατομμύρια παιδιά ζουν σε άθλιες συνθήκες, εκεί που δεν γνωρίζουν τι σημαίνει πολιτισμός και μόρφωση. Στην Ουγκάντα με τη συμβολή του μητροπολίτη Ιωνά, ήδη 700 παιδιά πάνε σε γυμνάσιο και οικοτροφείο, εκεί δημιουργήθηκε ένα πνευματικό κέντρο, το ίδιο θα γίνει και στην Τανζανία», δήλωσε ο Χρήστος Φωτόπουλος.

Το διοικητικό συμβούλιο έλαβε στην Κατερίνη σημαντικές αποφάσεις. Ορίστηκε

πενταμελής επιτροπή για τη διαμόρφωση της πρότασης για το βαθμολόγιο, διότι το σχέδιο πρότασης που είχε καταρτισθεί από την υπηρεσιακή επιτροπή δεν προσέγγιζε ούτε στο ελάχιστο τις θέσεις της Ομοσπονδίας, αποφασίστηκε η διεκδίκηση αύξησης 2,5% επί του βασικού μισθού για την αναπλήρωση της απώλειας εισοδήματος (επειδή δεν ενσωματώθηκαν στο βασικό μισθό τα επιδόματα που παίρνουν οι αστυνομικοί εν αντιθέσει με ό, τι έγινε το 2003 για τους δημοσίους υπαλλήλους με αποτέλεσμα η συνήθης αύξηση που δίδεται με την εισοδηματική πολιτική να είναι κατά πολύ μικρότερη), καταγράφηκε η αντίθεση στην πιθανή ενοποίηση των ταμείων ΕΤΕΧ και ΤΑΥΑΠ και τέλος αποφασίστηκε να υπάρξει δυναμική αντίδραση την ημέρα των εγκαινίων της ΔΕΘ ή και σε προγενέστερο χρόνο, αν χρειαστεί, εφόσον κριθεί ότι η κυβέρνηση δεν τηρεί τις υποσχέσεις της.

Η Ομοσπονδία ανακοινώνει, επίσης, ότι μετά από τρία χρόνια αγώνων, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, επιτέλους οι Έλληνες αστυνομικοί μπορούν να διεκδικήσουν την εφαρμογή των όρων υγιεινής και ασφάλειας. Υπενθυμίζουμε ότι μετά από παρέμβαση στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, επεκτάθηκε η εφαρμογή του Νόμου 1568/1985 και στο ένστολο προσωπικό, αλλά από πλευράς υπηρεσίας δεν ελάμβαναν καμία πρωτοβουλία για τη λήψη μέτρων. Η Ομοσπονδία ζήτησε από τα σωματεία να υποβάλλουν προτάσεις, ώστε να ζητηθεί η έκδοση σχετικού προεδρικού διατάγματος.

Κυβερνητική απραξία

Στο επόμενο διοικητικό συμβούλιο, που έγινε στις 15 Ιουνίου 2005, επειδή διαπιστώθηκε πλήρης κυβερνητική απραξία –είχαν ήδη περάσει δεκαπέντε μήνες από τις βουλευτικές εκλογές της 7ης Μαρτίου 2004- αποφασίστηκε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και για ένα πρόσθετο λόγο. Η κυβέρνηση μη λαμβάνοντας υπ' όψιν της τις θέσεις των συνδικαλιστών για την υπηρεσιακή κατάσταση των ειδικών φρουρών και των συνοριακών φυλάκων, προχωρούσε στην έκδοση προεδρικού διατάγματος, που δημιουργούσε νέα δεδομένα στο κεφάλαιο των μεταθέσεων και έπληττε το αστυνομικό προσωπικό. Γι' αυτό αποφασίστηκε να γίνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τη ΓΑΔΑ στους Αμπελόκηπους και πορεία προς το υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Η διαμαρτυρία εκδηλώθηκε στις 23 Ιουνίου 2005.

Το μήνυμα από τη ΓΑΔΑ ήταν ασφαλώς ηχηρό. Όμως τα προβλήματα δεν επιλύονταν. Έτσι φτάσαμε στον Ιούλιο και στην εκδήλωση διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκε ανήμερα της 31ης επετείου της Αποκατάστασης της Δημοκρατίας, στις 24 Ιουλίου 2005 το απόγευμα, πάλι κοντά στο Προεδρικό Μέγαρο. Δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι χιλιάδες αστυνομικοί, λιμενικοί και πυροσβέστες διαδήλωναν ξανά και μάλιστα την ώρα της δεξίωσης στο Προεδρικό Μέγαρο, με οικοδεσπότη αυτή τη φορά το νέο Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κάρλο Παπούλια. Ήταν και η πρωτοβουλία τους να απλωθούν κατά

μήκος της Βασιλόσης Σοφίας, παραμένοντες εκεί καθ' όλη τη διάρκεια της δεξίωσης στο Προεδρικό Μέγαρο και κρατώντας αναμμένα κεριά για να τιμήσουν τους συναδέλφους τους που είχαν χάσει τη ζωή τους στο βωμό του καθήκοντος.

Ήταν, επίσης, η στιγμή κατά την οποία ο Δημήτρης Κυριαζίδης, συνοδευόμενος από τον πρόεδρο των πυροσβεστών Γιώργο Πήλιουρα και τον πρόεδρο των λιμενικών Τάσο Μαυροπούλο με πρωτοβουλία του πρώτου προχώρησαν σε μια συμβολική - ιστορική κίνηση:

Απότισαν φόρο τιμής, καταθέτοντας λίγα λουλούδια στην προτομή του φοιτητή Σωτήρη Πέτρουλα που είχε πέσει νεκρός πριν από 40 χρόνια, στα «Ιουλιανά», κατά τη διάρκεια επεισοδίων μεταξύ φοιτητών και Αστυνομίας, στη συμβολή των οδών Σταδίου και Εδουάρδου Λω, στην Αθήνα. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης ζήτησε δημοσίως συγνώμη για την απώλεια της ζωής του νεαρού φοιτητή, αναγνωρίζοντας, όπως δήλωσε, «ως εκπρόσωπος των εργαζομένων σε μια δημόσια αστυνομία, τους αγώνες όλων εκείνων που θυσίασαν τη ζωή τους για να ζούμε σήμερα εμείς ελεύθερα».

Αυτά ήταν πράγματι σημαντικά μηνύματα, από πλευράς των συνδικαλιστών. Ο αγώνας της Ομοσπονδίας ήταν φυσικό να ενοχλεί. Γι' αυτό και άρχισαν να διαδίδονται φήμες που προφανώς σκοπό είχαν να πλήξουν αυτόν τον αγώνα, ότι για την αναποτελεσματικότητα της Αστυνομίας, φταίει ο Κώδικας Μεταθέσεων. Η αντίδραση της Ομοσπονδίας ήταν άμεση. Με πλήρες αιτιολογημένο κείμενο απάντησε στους συκοφάντες, τονίζοντας ότι η μεγάλη κατάκτηση των αστυνομικών, ο αντικειμενικός Κανονισμός Μεταθέσεων συνιστά ένα σοβαρό πλαίσιο εργασίας με στόχο την επαγγελματική καταξίωση του αστυνομικού. Όταν η Υπηρεσία γνωρίζει ποιος, πού και γιατί υπηρετεί στη συγκεκριμένη θέση εργασίας, μόνο τότε μπορεί να γνωρίζει και τι ακριβώς περιμένει από αυτόν.

Οι διάφοροι καλοθελητές άρχισαν να παπαγαλίζουν επιχειρήματα της δεκαετίας του 50 και του 60, ότι δήθεν η άσκηση υπηρεσίας στον τόπο συμφερόντων κάποιου δημόσιου λειτουργού, δημιουργεί εξαρτήσεις και δεσμεύσεις που τον εμποδίζουν να ασκήσει αμερόληπτα και ανεπηρέαστα τα καθήκοντά του...

Την άποψη αυτή την έχουν καλλιεργήσει και σε ορισμένους δημοσιογράφους κάποιοι «στρατηγικοί» με φανερούς και μη, στόχους.

Κατ' αρχήν είναι η παλιά νοοτροπία τους, που τους εμποδίζει να αντιληφθούν ότι δεν μπορεί να εφαρμοστεί σήμερα σε όλη της την έκταση η δυνατότητα της διοίκησης για μεταθέσεις των υπαλλήλων ανά πάσα ώρα και στιγμή και χωρίς να λογοδοτεί σε κανέναν. Αυτό ήταν ένα μέτρο ενταγμένο στην άσκηση διοίκησης και λειτουργούσε κάποτε εκφοβιστικά κυρίως προς τους χαμηλόβαθμους. Γίνονταν δε μεταθέσεις χωρίς να διασφαλίζεται η βελτίωση της όποιας υπηρεσιακής απόδοσης του μετατιθέμενου. Απλώς διασφαλιζόταν το κακώς εννοούμενο υπηρεσιακό συμφέρον ή το όποιο γόητρο του προϊσταμένου αξιωματικού.

Το παραπάνω «επιχείρημα» για τη δήθεν ευεργετική λειτουργία της μετάθεσης ως μέτρου σωφρονισμού, δεν ευσταθεί και για το λόγο ότι έχουν αλλάξει τα εγκληματολογικά δεδομένα σε ολόκληρη τη χώρα, έχουν αλλάξει τα ίδια τα κοινωνιολογικά στοιχεία που επηρεάζουν και κατευθύνουν τη δράση της ίδιας της αστυνομίας.

Εξάλλου, η κατοχύρωση του αμετάθετου και το καθεστώς των μοριών με βάση τα οποία γίνονται σήμερα οι υπηρεσιακές μεταβολές, όπως έχει επισημάνει η Ομοσπονδία, έχει δημιουργήσει ισχυρά τετελεσμένα σε υπηρεσιακό, ατομικό-οικογενειακό και κοινωνικό επίπεδο:

Α) Η Υπηρεσία έχει καταφέρει σε ένα βαθμό κάποιο ορθολογισμό στη διαχείριση του προσωπικού της.

Β) Ο αστυνομικός έχει απαλλαγεί από το άγχος της μετάθεσης και των όποιων συμπεριφορών του προϊσταμένου του.

Γ) Η κοινωνία γνωρίζει ότι ο αστυνομικός έχει πετύχει ένα άλφα επίπεδο λειτουργίας μέσα σε μια συγκροτημένη υπηρεσία, η οποία τον προστάζει να εκπληρώσει συγκεκριμένο έργο σε καθημερινό πλαίσιο. Αυτή η σχέση έχει κατακτηθεί σταδιακά τα τελευταία χρόνια, αλλά δεν έχει αξιοποιηθεί προς όφελος της Υπηρεσίας με ευθύνη κυρίως της διοίκησης. Το αν είναι σεβαστός και σε ποιο βαθμό ο αστυνομικός σε μια κοινωνία, πρέπει να απασχολήσει την Υπηρεσία και όλους μας.

Αντί λοιπόν κάποιοι στρατηγοί να υποσκάπτουν τη λειτουργία της Αστυνομίας και την προοπτική των ίδιων των αστυνομικών, καλό θα ήταν να δρομολογήσουν μια νέα πολιτική όσον αφορά τη διαχείριση του προσωπικού και την αποτελεσματικότητα των υπηρεσιών, σημειώνω από το 2005 η Ομοσπονδία, προτείνοντας και τα ακόλουθα:

1) Η αρμόδια διεύθυνση οφείλει να καταγράψει τις πραγματικές θέσεις εργασίας όλων των αστυνομικών με στόχο να επανέλθει η υπηρεσιακή τάξη. Να καταργηθούν αποσπάσεις, έκτακτες μετακινήσεις που έχουν μόνιμη βάση κ.λπ. Σε όποιες υπηρεσίες έχουν δημιουργηθεί στρεβλώσεις (υπεράριθμοι ή το αντίθετο) η υπηρεσία οφείλει να τις αντιμετωπίσει σε συνεργασία με τα τοπικά σωματεία με γνώμονα το συμφέρον της υπηρεσίας και χωρίς να δημιουργούνται προβλήματα σε ατομικό ή οικογενειακό επίπεδο.

2) Να καταγραφούν όλα τα αιτήματα των συναδέλφων για μετάθεση λόγω προσωπικών και άλλων λόγων και να εξεταστεί ποια από αυτά είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν είτε άμεσα είτε σε βάθος χρόνου.

3) Να καταγραφούν τα καθήκοντα και οι υποχρεώσεις ενός εκάστου αστυνομικού και να του γνωστοποιηθούν με την επισήμανση ότι αυτά ελέγχονται σε ημερήσια βάση.

4) Η απόδοση του προσωπικού και κάθε υπηρεσίας ξεχωριστά πρέπει να αξιολογείται και να παρουσιάζεται δημόσια. Κατ' αρχήν σε υπηρεσιακές συσκέψεις και στη συνέχεια παρουσία των ΜΜΕ και παραγόντων κάθε νομού. Μόνο όταν η τοπική κοινωνία γνωρίζει τα προβλήματα και την προσφορά των υπηρεσιών, μπορεί να

κατανοήσει τυχόν αδυναμίες και να βοηθήσει στην επίλυσή τους. Η ίδια η κοινωνία θα ήθελε να γνωρίζει τις δυνατότητες των αστυνομικών, τι προβλήματα έχουν και πώς μπορεί να αντιμετωπιστούν αυτά. Οι θεωρίες ότι η αστυνομία λειτουργεί μόνο στο παρασκήνιο και στο σκοτάδι, δεν έχουν εφαρμογή σε ανοικτές και πολυπολιτισμικές κοινωνίες. Άλλο πράγμα οι υπηρεσίες ασφαλείας που λειτουργούν με μυστικούς, και άλλο η κοινοτική αστυνόμευση, η οποία και πάλι μπορεί να υπηρετήσει τις ανάγκες των υπηρεσιών ασφαλείας πολύ πιο εύκολα, όταν είναι γνωστό σε τι επίπεδα κινείται η αστυνομία.

5) Η διοίκηση όταν ελέγχει σε ημερήσια βάση την απόδοση των υφισταμένων της, γνωρίζει ποιος δεν πλησιάζει τους στόχους, γνωρίζει ποιος έχει πρόβλημα και προσπαθεί να το θεραπεύσει. Έχει τα μέσα να το πράξει και είναι αστείο να επικαλείται τον μπαμπούλα της μετάθεσης. Διότι όποιος δεν δουλεύει για τον άλφα ή βήτα λόγο σε μια υπηρεσία, είναι βέβαιο ότι δεν θα δουλέψει και στην επόμενη υπηρεσία που θα τον στείλουν.

6) Η ανανέωση της σύνθεσης μιας υπηρεσίας και της αστυνομίας συνολικά είναι άλλο κεφάλαιο και δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί κοντόφθαλμα μέσα από πρόσκαιρες μεταθέσεις.

7) Επειδή έχουν εμφανιστεί φαινόμενα πελατειακών σχέσεων και καλλιιεργείται ένα νέο πεδίο άσκησης ρουσφετιών οφείλουμε να τα καταδικάσουμε και να προστατέψουμε τη μεγάλη κατάκτησή μας ως συνδικαλιστικό κίνημα. Ο κανονισμός μεταθέσεων πρέπει να αποτελέσει το «ευαγγέλιο» για την ορθολογική κατανομή του αστυνομικού προσωπικού και το «πλαίσιο εργασίας» για την επαγγελματική καταξίωση των αστυνομικών. Όταν γνωρίζουμε ποιος και γιατί υπηρετεί στη συγκεκριμένη θέση εργασίας, μόνο τότε μπορούμε να γνωρίζουμε τι ακριβώς περιμένουμε από αυτόν. Αν δεν γνωρίζουμε τι μπορεί να πετύχει σε υπηρεσιακό επίπεδο, τότε γενικώς δεν κάνουμε τίποτε. Έχουμε αποτύχει ως διοίκηση και ως Υπηρεσία.

Απάντηση δεν δόθηκε από κανέναν. Άφησαν το «δηλητήριο» τους να βλάπτει ακόμα και σήμερα, τρία χρόνια μετά την Ελληνική Αστυνομία, καθώς κατά καιρούς επαναλαμβάνονται οι σωτήριες δήθεν σκέψεις και ιδέες της ηγεσίας για την δραστηριοποίηση των «τεμπέληδων» αστυνομικών.

Ας επιστρέψουμε όμως στο καυτό καλοκαίρι του 2005. Το Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας συνεδριάζει στις 2 Σεπτεμβρίου, διαπιστώνει μη προώθηση αιτημάτων. Ενώ ήταν σαφές ότι η όποια αύξηση για την επικινδυνότητα του επαγγέλματος θα ενσωματωνόταν στο βασικό μισθό, τώρα η κυβέρνηση έλεγε ότι θα είναι κάποιο επίδομα και μάλιστα χωρίς να γίνεται αναφορά στην επικινδυνότητα ή να αιτιολογείται για ποιο λόγο χορηγείται η αύξηση! Όμως ούτε για την προεκλογική αύξηση του βασικού μισθού του υπαστυνόμου Β' κατά 140 ευρώ υπήρχε σαφής απάντηση.

Το Συμβούλιο διέκοψε τις εργασίες του και όλοι οι συνδικαλιστές επισκέφθηκαν εκτάκτως τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Γιώργο Βουλγαράκη, ο οποίος τους αποκάλυψε την προτεινόμενη κυβερνητική ρύθμιση. Καταβολή επιδόματος ειδικών συνθηκών ύψους 58 ευρώ σε τέσσερις δόσεις από 1/9/2005 και ολοκλήρωση την 1/9/2008. Ακολούθησε επίσκεψη στο υπουργείο Οικονομίας, όπου μετά από διαβουλεύσεις ο Γιώργος Αλογοσκούφης απέδωσε σε λάθος τη διατύπωση της ρύθμισης και δεσμεύτηκε ότι θα υπάρξει αναδιατύπωσή της ρύθμισης, όπως προβλέπει η σχετική συμφωνία και ότι θα δοθεί στην Ομοσπονδία το αργότερο σε μια εβδομάδα, μέχρι την 7η Σεπτεμβρίου 2005. Όσο για τη μάχημ πενταετία, ο υπουργός άφησε να εννοηθεί ότι δέχεται να επεκταθεί και για όσους προσελήφθησαν μετά το 1992, αλλά εφόσον καταβάλλουν ασφαλιστικές εισφορές.

Στα εγκαίνια της ΔΕΘ

Όμως τίποτε δεν δόθηκε. Ο κύβος είχε ριφθεί για τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη Θεσσαλονίκη, στις 9 Σεπτεμβρίου 2005, στα εγκαίνια της Διεθνούς Έκθεσης. Οι συνδικαλιστές απέδειξαν και πάλι ότι παρά το μικρό χρονικό διάστημα που είχαν για να προετοιμαστούν, κατάφεραν να συγκεντρώσουν εκατοντάδες αστυνομικούς, πυροσβέστες και λιμενικούς από όλους τους νομούς της χώρας.

Τελικώς, η κυβέρνηση υπό την πίεση της κινητοποίησης την ίδια ημέρα σε νόμο που αφορούσε το Κέντρο Μελετών Ασφαλείας (ΚΕΜΕΑ) συμπεριέλαβε τροπολογία για προαγωγή στον επόμενο βαθμό εκτός οργανικών θέσεων των θανόντων αστυφυλάκων, αρχιφυλάκων και ανθυπαστυνόμων και πρόσληψη συζύγου ή ενός τέκνου του αστυνομικού που καθίσταται ανάπηρος άνω του 67% κατά την εκτέλεση του καθήκοντος και ένεκα αυτού στο Αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ. (το ίδιο δικαίωμα ανήκει και στον αδελφό ή τον πατέρα του τραυματισμένου εφόσον δεν έχει σύζυγο ή τέκνα).

Εξάλλου, το οικονομικό επιτελείο προώθησε στη Διαρκή Επιτροπή Οικονομικών της Βουλής την προτεινόμενη από αυτό ρύθμιση για την επικινδυνότητα και επέμενε στις θέσεις του, παρά τις αιτιολογημένες απαντήσεις που έδιναν οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών, στη αρμόδια Διαρκή επιτροπή της Βουλής, στο πλαίσιο της ακρόασης των εκπροσώπων των εργαζομένων και απέρριπταν αυτή τη ρύθμιση.

Η κυβέρνηση δεν άλλαξε θέσεις ούτε και στην Ολομέλεια της Βουλής, λίγο μετά, στις 6-11 Οκτωβρίου 2005. Ψήφισε την ρύθμιση για το «ειδικών συνθηκών», ενώ για την επέκταση της μάχημ πενταετίας (προσομέτρηση στο διπλάσιο του χρόνου υπηρεσίας), ώστε να περιλαμβάνονται και όσοι είχαν προσληφθεί μετά το 1992, ο Γιώργος Αλογοσκούφης διάβασε απλώς το κείμενο και το παρέπεμψε στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ώστε να ψηφιστεί, όπως είπε, με το αμέσως επόμενο νομοσχέδιο για να μην είναι άκυρη.

Όσο για το επίδομα ειδικών συνθηκών, η Ομοσπονδία είχε τονίσει στους βουλευ-

τές ότι οι αστυνομικοί δεν ζητιανεύουν. Η σχετική διάταξη δεν ανταποκρίνεται στο αίτημά μας. Μιλάμε για ένα επίδομα το οποίο θα δοθεί σε τέσσερα έτη. Δεν έχει σχέση με τις προεκλογικές δεσμεύσεις της κυβέρνησης και του κ. Πρωθυπουργού στη Θεσσαλονίκη, ούτε με τις συζητήσεις που έγιναν και τη συμφωνία στην οποία είχαμε καταλήξει με το υπουργείο Οικονομικών.

Με ιδιαίτερα σκληρή κοινή ανακοίνωσή τους (13 Οκτωβρίου 2005), εξάλλου, και οι πέντε Ομοσπονδίες των Σωματών Ασφαλείας ασκούσαν δριμεία κριτική στην κυβέρνηση, κατηγορώντας της ότι συμπεριφέρεται επικίνδυνα και ανθυγιεινά, επιχειρώντας πλύση εγκεφάλου για να γίνει αποδεκτή η διάταξη που χορηγούσε ένα «φιλοδώρημα» της τάξεως των 10 ευρώ, ως δήθεν αναγνώριση της επικινδυνότητας και ανθυγιεινής εργασίας των ενστόλων.

Η επόμενη κίνηση της Ομοσπονδίας ήρθε τον επόμενο κιάλας μήνα, καθώς η κυβέρνηση, όπως αποδείχθηκε, είχε άλλες προτεραιότητες. Το Γενικό Συμβούλιο της 19ης Οκτωβρίου αποφάσισε α) να μην παραστεί η Ομοσπονδία στις εορταστικές εκδηλώσεις για την Ημέρα της Αστυνομίας, πλην της πρωινής συμμετοχής της στο μνημόσυνο που έχει καθιερωθεί να γίνεται στο ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών με πρωτοβουλία της, β) να πραγματοποιηθεί νέα πανελλαδική συγκέντρωση μετά των οικογενειών όταν θα κατατεθεί ο προϋπολογισμός, γ) να αναρτηθούν μαύρα πανό στις αστυνομικές υπηρεσίες, δ) να εκδηλωθεί διαμαρτυρία στη σύνοδο κορυφής των ευρωπαϊών ηγετών στις Βρυξέλλες και ε) να υπάρξει συνάντηση με τον ίδιο τον πρωθυπουργό της χώρας, διότι οι υπουργοί που ασχολήθηκαν με τα προβλήματά τους, διακρίθηκαν για την αφερεγγυότητά τους, προσβάλλοντας βάνουσα την αξιοπρέπεια και το φιλότιμο 70.000 αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών, όπως και των οικογενειών τους.

Χιλιάδες ένστολοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των Ομοσπονδιών τους και έδωσαν δυναμικό παρών στο Παναθηναϊκό Στάδιο της Αθήνας, στις 13 Δεκεμβρίου 2005. «Ο προϋπολογισμός είναι μια κοροϊδία, με ψίχουλα δεν φτιάχνεται το αίσθημα ασφαλείας, φτιάξτε μισθολόγιο χωρίς περικοπές, δώστε μια ελπίδα καλύτερα από χθες» φώναζαν ρυθμικά οι διαδηλωτές. Η διαδήλωση κατέληξε στο Κοινοβούλιο.

Στη εκδήλωση διαμαρτυρίας συμμετείχε και ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας Αστυνομικών Ιταλίας Αλεσάντρο Πισανιέλο, ο οποίος τόνισε *«ότι δεν μπορούμε να προσπεράσουμε την αμφισβήτηση της αξιοπρέπειας των αστυνομικών. Οι αστυνομικοί είναι πρώτα πολίτες και μετά «αριθμοί». Οι κυβερνώντες οφείλουν να τους θωρακίσουν, οφείλουν να τους κάνουν αναγνωρίσιμους από τους πολίτες, να εξασφαλίσουν την άριστη εκπαίδευση και τον επαγγελματισμό τους. Κατανοούμε ότι υπάρχει οικονομική κρίση, δεν δεχόμαστε όμως ότι μπορεί να γίνουν περικοπές δαπανών στον τομέα της ασφάλειας»*.

Στο Μέγαρο Μαξίμου

Τα προεδρεία των Ομοσπονδιών, ενώ οι ένστολοι παρέμειναν έξω από τη Βουλή, κατευθύνθηκαν στο Μέγαρο Μαξίμου και παρέμειναν έξω από αυτό, ως αργά τα μεσάνυχτα ζητώντας την προσωπική παρέμβαση του πρωθυπουργού. Μετά από κάποια ώρα επιτεύχθηκε συνάντηση με τον διευθυντή του Γραφείου Τύπου του πρωθυπουργού Γιάννη Ανδριανό. Από τη συζήτηση που διεξήχθη προέκυψε το συμπέρασμα ότι κι εκείνος είχε μείνει με την εντύπωση ότι το αίτημα για την αναγνώριση της επικινδυνότητας της εργασίας είχε ικανοποιηθεί. Ο Γιάννης Ανδριανός δεσμεύτηκε ότι θα ενημερώσει τον πρωθυπουργό ώστε να υπάρξει πρόοδος.

«Αλλοδαποί» στον τόπο μας

Μια άλλη εξίσου σημαντική πρωτοβουλία σε θεσμικό επίπεδο, ήταν η συνδιάσκεψη συνδικαλιστικών στελεχών που πραγματοποιήθηκε στη Βουλαγαμένη στις 30 Νοεμβρίου 2005. Η Ομοσπονδία πρωτοτυπεί για ακόμα μια φορά, διοργανώνοντας ημερίδα με πλούσιο πρόγραμμα υπό τον χαρακτηριστικό τίτλο «Αλλοδαποί» στον τόπο μας. Δεν ήταν μόνο τα ζητήματα των αλλοδαπών στα οποία παρέπεμπε ο τίτλος αυτός, ήταν και τα άλυτα προβλήματα τα οποία έμπαιναν επιτακτικά στην ημερήσια διάταξη και έκαναν τους αστυνομικούς να αισθάνονται ξένοι στον τόπο τους, λόγω της οικονομικής δυσπραγίας και των ολοένα και περισσότερο αυξανόμενων αναγκών της ζωής.

Ο άξονας επομένως της κεντρικής ομιλίας του προέδρου της Ομοσπονδίας ήταν διτός. Από τη μια μίλησε για τους μετανάστες και από την άλλη για τον λησμονημένο Έλληνα αστυνομικό. Η δε πρότασή του για προσλήψεις αλλοδαπών στο αστυνομικό σώμα έκανε ιδιαίτερη αίσθηση, προβλήθηκε από τα ΜΜΕ, αλλά χωρίς και πάλι να βρει ευήκοα ώτα. Ήταν ένα σημείο από τα προτεινόμενα μέτρα που περιλαμβάνονταν στον λεγόμενο «αντιρατσιστικό δεκάλογο των αστυνομικών», με στόχο την πρόληψη ρατσιστικών και ξενοφοβικών συμπεριφορών, αλλά και για την αντιμετώπιση πρακτικών θεμάτων, όπως πρότεινε στη σημερινή ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. (Μάιος 2008), ο αρχηγός της Σκότλαντ Γιαρντ Ιαν Μπλερ κατά την επίσκεψή του στη χώρα μας.

Στη συνδιάσκεψη έγινε εκτενής παρουσίαση των προτάσεων της Ομοσπονδίας για το βαθμολόγιο και το μισθολόγιο με τα εναλλακτικά σενάρια που είχαν επεξεργαστεί οι καθηγητές του Οικονομικού Πανεπιστημίου Χαλκίδας και Νίκο Φράγγος.

Κι ενώ η Ομοσπονδία συνεχίζει το παραγωγικό της έργο, επιζητώντας τη συνεργασία με την πολιτεία για την αντιμετώπιση των χρονιζόντων θεσμικών, οικονομικών και εργασιακών αιτημάτων, ένα ακόμα τραγικό συμβάν ήρθε να επιβεβαιώσει την αλήθεια του συνδικαλιστικού λόγου αφενός και αφετέρου να καταδείξει πόσο τραγική είναι η κατάσταση που βιώνουν καθημερινά σε όλες σχεδόν τις μάχιμες υπηρεσίες οι αστυνομικοί μας.

Στις 30 Δεκεμβρίου 2005, λίγο πριν έρθει ο καινούργιος χρόνος, στο Μαλακάσι Τρικάλων σημειώθηκε ένα διπλό στυγερό έγκλημα με θύματα τους αστυνομικούς Δημήτρη Κωστή και Κώστα Βλαχοπάνο. Κατά τη διάρκεια μεταγωγής από το Τμήμα Μεταγωγών δικαστηρίων Ιωαννίνων, ενός Ρώσου άκρως επικίνδυνου κρατουμένου, εκείνος εκμεταλλεύτηκε το διάτρητο σύστημα μεταγωγών για να αποδράσει... Μαζί με άλλο κακοποιό κατάφερε να τους αποπλίσσει και να σπείρει το θάνατο.

Η ΠΟΑΣΥ εξέφρασε τη βαθύτατη θλίψη της για τον απροσδόκητο χαμό των δυο αστυνομικών, που υπηρετούσαν στην Αστυνομική Διεύθυνση Ιωαννίνων και έπεσαν στο βωμό του καθήκοντος, αφήνοντας πίσω τους τέσσερα ορφανά παιδιά και πολλές χαροκαμένες οικογένειες.

Με μια ιδιαίτερα σκληρή ανακοίνωσή της που είχε τίτλο τη σοκαριστική διαπίστωση «Κύριοι τελειώσατε!», περιέγραφε την ουσία του προβλήματος, θέτοντας για άλλη μια φορά το δάκτυλο επί των τύπων των ήλων.

«Η αιματηρή απόδραση με την διπλή αυτή τραγωδία στο Μαλακάσι, αποτελεί συνέχεια μιας σειράς σοβαρότατων περιστατικών της Ελληνικής Αστυνομίας, με ανάλογη κατάληξη μόνο τα τελευταία δυο χρόνια, που στοίχησαν την απώλεια τουλάχιστον επτά ανθρώπινων ζώων και τον τραυματισμό δεκάδων άλλων.

Καλούμε την πολιτική και φυσική ηγεσία να αφήσουν τα κροκοδείλια δάκρυα και πολύ περισσότερο να αναλάβουν τις προσωπικές ευθύνες τους, ως έχοντες την κύρια ευθύνη για τα σοβαρότατα προβλήματα των αστυνομικών υπηρεσιών και του αστυνομικού προσωπικού. Να μην επιχειρήσουν, κατά την προσφιλή τους μέθοδο να επιρρίψουν τις ευθύνες στους νεκρούς συναδέλφους μας, όπως συνέβη μόλις προ μερικών εβδομάδων με την τηλεφωνήτρια της Άμεσης Δράσης μετά το προειδοποιητικό τηλεφώνημα για τη βόμβα στην Πλατεία Συντάγματος και να μιλήσουν, κάνοντας την αυτοκριτική τους, για τα πραγματικά αίτια της σημερινής τραγωδίας.

Η Ομοσπονδία μας, αρχές του μήνα, με αφορμή άλλο αιματηρό επεισόδιο κατά τη διάρκεια μεταγωγής κρατουμένου στην εθνική οδό Αθηνών -Λαμίας, είχε επισημάνει τα νομοθετικά κενά όσον αφορά τη χρήση των υπηρεσιακών όπλων, ενώ σε ανύποπτο χρόνο είχε ζητήσει επιτακτικά να ληφθούν σοβαρά μέτρα στον τομέα της κράτησης -μεταγωγής αλλοδαπών, λαθρομεταναστών και επικίνδυνων κρατουμένων.

Η αδυναμία που επιδεικνύει η Ηγεσία όσον αφορά ακόμα και αυτή την πιστή εφαρμογή των νόμων και κανονισμών είτε αφορά την εσωτερική λειτουργία των υπηρεσιών και του προσωπικού τους, είτε πρόκειται για θέματα αστυνομικών επιχειρήσεων και καθημερινής δράσης (περιπολικό να περιπολεί μόνο με τον οδηγό του, αστυνομικά τμήματα με ωράριο λειτουργίας καταστημάτων, ελλείψεις σε κρίσιμους τομείς κ.λπ.), οδηγεί σε ένα συμπέρασμα: *Κύριοι τελειώσατε!*

Όσο για την αναποτελεσματικότητα των υπηρεσιών, η ΠΟΑΣΥ, σημείωνε: *«Για την εξόφθαλμη χαλάρωση που παρατηρείται σε βασικούς κρίκους της υπηρεσιακής*

ζωής, δεν ευθύνεται ο απλός αστυνομικός, αλλά εσείς που κρατάτε τις τύχες του στα χέρια σας και που δυστυχώς, τίποτε δεν κάνετε για να τον προστατέψετε από τους κινδύνους που τον απειλούν σε 24ωρη βάση.

Η Ομοσπονδία, θέλοντας να απαλύνει τον πόνο των οικογενειών των δυο αδικοχαμένων συναδέλφων μας, εκφράζοντας τις ειλικρινείς διαθέσεις όλων των αστυνομικών συμπαρίσταται στο δράμα τους και δηλώνει ότι θα τύχουν της δέουσας υποστήριξης, όπως το πράττει, δυστυχώς συχνά -πυκνά, το τελευταίο διάστημα σε ανάλογες περιπτώσεις».

Και η μεν Ομοσπονδία αποφάσισε για άλλη μια φορά να κάνει έρανο ζητώντας δυο ευρώ από το μισθό όλων των αστυνομικών για τα ορφανά παιδιά των συναδέλφων τους, οι τότε κρατούντες δεν μπορούσαν να κρατήσουν το θυμό τους, διότι οι συνδικαλιστές είχαν τολμήσει να πουν αλήθειες.

Αλήθειες που τις είχε διατυπώσει ένα χρόνο πριν το τραγικό συμβάν το ίδιο το τοπικό σωματείο των Ιωαννίνων.

Η Ήπειρος βαδίζει στο 2005 με οργανόγραμμα του '50, έλεγαν οι συνδικαλιστές και έθεταν το ερώτημα πώς είναι δυνατόν οι αστυνομικές υπηρεσίες της Ηπείρου να αντιμετωπίσουν τη σύγχρονη και ογκούμενη εγκληματικότητα με απαρχαιωμένο οργανόγραμμα. Η Οργανική Δύναμη της Α.Δ. Ιωαννίνων, η οποία μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '90 ανήρχετο περί τους 800, είχε μειωθεί στους 640 αστυνομικούς όλων των βαθμών. Και βέβαια, με αυτή τη διαρκώς μειούμενη δύναμη, έπρεπε να επανδρωθεί μια πλειάδα από νεοσυσταθείσες υπηρεσίες (Α/Τ Μέρτζιανης, ΟΠΚΕ, Ομάδα Ζ, έξι Τμήματα Συνοριακών Φυλάκων κ.λπ.).

Ο Βύρων Πολύδωρας

Οι εξελίξεις, μετά την απώλεια των δυο αστυνομικών, ήταν ραγδαίες. Από τις 15 Φεβρουαρίου 2006, τα ηνία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης ανέλαβε ο Βύρων Πολύδωρας, ένας πολλά υποσχόμενος πολιτικός σε ένα νευραλγικό υπουργείο, ο οποίος όμως ανέλαβε όλη του τη δυναμική σε ρητορικές ακροβασίες, διχάζοντας πολλές φορές την ελληνική κοινωνία. Είναι δε βέβαιο ότι αν είχε εφαρμόσει πιστά, όσα ο ίδιος έλεγε για την Ελληνική Αστυνομία (21.1.2004), πολύ πριν γίνει δηλαδή υπουργός, ίσως και ο ίδιος να είχε αποφύγει πολλές κακοτοπιές.⁶⁷

Ο Βύρων Πολύδωρας ανέλαβε το υπουργείο με βαριά τη σκιά του θανάτου των

67. Το «δόγμα Πολύδωρα», π.χ. όταν ακόμα τα έβλεπε απ' έξω τα πράγματα, έλεγε: «δεν νοείται στις σύγχρονες διοικητικές οργανώσεις να είναι χωριστά το Υπουργείο Εσωτερικών από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξεως. Στο κεφάλαιο της αρτιότερης διάταξης των δυνάμεων και του συντονισμού των μεθόδων δράσεως υπάγονται τα ζητήματα της οργάνωσης του Αστυνομικού Τμήματος ανά πόλη, του Τμήματος Ασφαλείας, των εποχούμενων περιπολιών, των πεζών περιπολιών, των φυλακίων θέσεως, της Τροχαίας κίνησης και φύλαξης, της εναέριας κατόπτευσης και καταδίωξης, των ειδικών μονάδων αμέσου επεμβάσεως και ούτω καθεξής. Τεχνογνωσία, μεθοδικότητα, εξοπλισμός, εκπαίδευση (διαρκής), ιδού το τετράπτυχο της σύγχρονης αστυνομίας».

δυο αστυνομικών, ενώ κατά τις ετήσιες κρίσεις του Μαρτίου, τη σκυτάλη του αρχηγού παρέδωσε ο αντιστράτηγος Γιώργος Αγγελάκος στον έως τότε διευθυντή Επιτελείου Αναστάσιο Δημοσχάκη.

Δεν χωρά, βέβαια, αμφιβολία ότι οι ελπίδες των αστυνομικών αναπτερώθηκαν με την άφιξη στο υπουργείο, του Βύρωνα Πολύδωρα. Ο ίδιος από την πρώτη στιγμή είχε δει με καλό μάτι το συνδικαλισμό και προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι μετά την αποχώρησή του από το υπουργείο έστρεψε κι εκείνος τα πυρά του κατά της ΠΟΑΣΥ και του συνδικαλισμού γενικότερα.

Η πρώτη δημόσια αναγνώριση από τον υπουργό του ρόλου και της συμβολής της ΠΟΑΣΥ έγινε λίγες μόλις ημέρες μετά την ανάληψη των καθηκόντων του, στις 25 Φεβρουαρίου 2006, όταν συμμετέχοντας στην επιμνημόσυνη δέηση και στα αποκαλυπτήρια του Μνημείου των Πεσόντων Αστυνομικών, στην είσοδο του υπουργείου, συνεχάρη «τον Πρόεδρο της Ομοσπονδίας για την πρωτοβουλία του, το Ψυχосάββατο να έχουμε την τιμή προς τους νεκρούς μας και να συγκροτείται έτσι μια ενότητα λόγου και πίστωσης».

Ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, φυσικά, δεν περιορίστηκε στο τυπικό της τελετουργίας. Άδραξε για άλλη μια φορά την ευκαιρία, τονίζοντας ενώπιον της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας του Σώματος:

«Ο Έλληνας αστυνομικός γνωρίζει ότι ακροβατεί καθημερινά σε τεντωμένο σχοινί μέσα στο θέατρο της παράλογης εγκληματικότητας. Σε ένα τεντωμένο σχοινί, χωρίς όμως να έχει την πολυτέλεια του ακροατηρίου που τον χειροκροτεί και τη βεβαιότητα ότι μετά το τέλος της παράστασης θα επιστρέψει απόλυτα ικανοποιημένος στους δικούς του. Μια πράξη που δεν γίνεται για να κερδίσει τα χειροκροτήματα, αλλά που είναι μια ενσυνείδητη πράξη προσφοράς σε ολόκληρη την κοινωνία.

Επειδή, όμως, οφείλουμε σεβασμό στους ζωντανούς, στους νεκρούς μας οφείλουμε μόνο την αλήθεια.

Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση για μας τους αστυνομικούς είναι και πικρή, και ενοχλητική.

Δυστυχώς τις περισσότερες φορές μένει στο βυθό. Γιατί κάποιοι εκεί τη θέλουν... Έτσι, όλα συνεχίζουν να κινούνται στον ίδιο ρυθμό, χωρίς να αλλάζει τίποτε. Οι νότες παραμένουν αμετακίνητες, βαρεμένες, με κουρασμένους χορευτές, αναγκασμένους και εμπνευσμένους από το όπως μου παίζουν χορεύω με έναν μαέστρο αρνούμενο να προσαρμόσει και να συντονίσει την ορχήστρα του, όχι μόνο στις απαιτήσεις της μεγάλης κοινωνικής αυλαίας, αλλά στη δεξιοτεχνία και τις ικανότητες των χορευτών του.

Πιστεύουμε, πράγματι, ότι είναι πολλοί εκείνοι που βλέπουν ακόμα και σήμερα, έτσι τα πράγματα. Όμως δεν είναι έτσι. Ο αστυνομικός ποτέ δεν χορεύει σε όμορφες αίθουσες, πολεμάει, μάχεται κάτω από δύσκολες και επικίνδυνες συνθήκες, ενσυνείδητα, γιατί έχει βαθιά ριζωμένο μέσα του το συναίσθημα του καθήκοντος.

Αν κάνουμε μια σύντομη αναδρομή σε όλα τα τραγικά γεγονότα που βύθισαν στο πένθος τις οικογένειες των συναδέλφων μας θα θυμηθούμε τα κροκοδείλια δάκρυα των υπευθύνων και τις βαρύγδουπες δηλώσεις τους πάνω από τα φέρετρα των νεκρών μας. Νεκρών συναδέλφων, που αποχαιρετούσαμε πάντα με την ευχή να είναι οι τελευταίοι στο βωμό του καθήκοντος.

Διαπιστώνουμε, δυστυχώς, όμως, ότι η λίστα του θανάτου δεν έχει τελειωμό. Νέα θύματα προστίθενται, συχνά πυκνά το τελευταίο διάστημα, σε βαθμό ανησυχητικό θα έλεγα, δεδομένου ότι δεν έχουν ανατραπεί τα εγκληματολογικά δεδομένα και οι απώλειες των συναδέλφων μας συνήθως δεν εντάσσονται σε μια αιφνδιαστική αναμέτρηση με κάποιους αδιάστακτους κακοποιούς, αλλά αποτελούν επαναλαμβανόμενες τραγικές αδυναμίες ενός συστήματος που δεν δείχνει να προβληματίζεται και να εξάγει τα σωστά συμπεράσματα για την αποτροπή νέων απωλειών στο μέλλον.

Η πολιτεία, οφείλουμε, να το επισημάνουμε αυτό, μετά από έντονες και διαρκείς πιέσεις του συνδικαλιστικού μας κινήματος θεσμοθέτησε κάποια μέτρα για να απαλύνει τον πόνο των χαροκαμένων οικογενειών των συναδέλφων μας. Ήταν άλλωστε η ελάχιστη υποχρέωσή της να καλύψει κάπως την απέραντη μοναξιά και να συμπαρασταθεί στα μέλη των οικογενειών τους. Ασφαλώς, δεν αρκούν όλα αυτά. Δεν σταματά εδώ ο ρόλος της πολιτείας. Το υπέρτατο αγαθό της ζωής που βάζουμε καθημερινά σε κίνδυνο, ως εκ της φύσης του λειτουργήματός μας, ζητήσαμε να αναγνωρισθεί θεσμικά και από την πολιτεία. Τούτο δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν έγινε. Το ζητούμενο είναι να ελαχιστοποιηθούν οι κίνδυνοι στην Υπηρεσία, και με τη δική μας υπεύθυνη στάση να αποφύγουμε άλλες τραγωδίες στο μέλλον. Θέλουμε και επιζητούμε την συνδρομή όλης της ιεραρχίας, από τον απλό αστυφύλακα έως και τον Αρχηγό του Σώματος γιατί οι μάχες που καθημερινά δίνουμε, απαιτούν τη συστράτευση όλων μας. Απαιτούν σχεδιασμό, απαιτούν συντονισμό, απαιτούν πρόβλεψη και καταγραφή των κινδύνων, απαιτούν ορθολογική διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού, απαιτούν συμμάχους. Και σε κάθε περίπτωση απαιτούν ηγέτες. Μικρούς και μεγάλους, που μπορούν να αντιληφθούν και να μεταδώσουν το ύψιστο της αποστολής μας. Να υψώσουν το φρόνημα του Έλληνα αστυνομικού και να τον εντάξουν οργανωμένα και συντεταγμένα στην εκπλήρωση της αποστολής μας, με μοναδικό στόχο την προστασία των δημοκρατικών θεσμών, την εφαρμογή των νόμων και τη εδραίωση της ασφάλειας των πολιτών στην πατρίδα μας».

Ο Βύρων Πολύδωρας, όχι απλώς είχε αναγνωρίσει τη συμβολή του συνδικαλισμού, αλλά είχε χαρακτηρίσει και ασεβείς προς την αρετή του Σώματος, όσους δεν αντιλαμβάνονται το ρόλο του..

Καλωσορίζοντας τους συνδικαλιστές στο υπουργείο, ο Βύρων Πολύδωρας, συνάντησε ολόκληρο το διοικητικό συμβούλιο της Ομοσπονδίας. Στη συνάντηση -με πρωτοβουλία της ΠΟΑΣΥ- ήταν παρόντες οι αποταχθέντες συνδικαλιστές της ΕΚΑ

Κώστας Συγγούνης και Γιάννης Κωτσής, ενώ για λόγους προσωπικούς δεν συμμετείχε ο Ανέστης Κελεσιδής, ένας από τους πρώτους γενικούς γραμματείς της Ομοσπονδίας, που είχε αδικώς αποταχθεί για τη συνδικαλιστική του δράση.

Ο Βύρων Πολύδωρας παρότρυνε τον Αρχηγό αντιστράτηγο Αναστάσιο Δημοσχάκη να προωθήσει άμεσα την απαιτούμενη νομοθετική ρύθμιση για την αποκατάστασή τους, θεωρώντας ως δεδομένη τη δική του υπογραφή. Δεν έκρυψε δε τη συγκίνηση του, ενθουσιούμενος ότι τα δύσκολα εκείνα χρόνια της γένεσης του συνδικαλισμού ήταν απ' έξω από το υπουργείο διαμαρτυρούμενοι. Έστειλε, δε ένα σαφές μήνυμα σε όλους εκείνους τους μικρόψυχους και τους παλαιομοδίτες, όπως είπε, οι οποίοι δεν θέλουν το συνδικαλισμό στα Σώματα Ασφαλείας. «Έχω να τους πω την εξής κριτική παρατήρηση: Είναι ασεβείς προς την ίδια την αρετή του Σώματος. Τι είναι η αρετή του Σώματος; Μια οικογένεια, μια ομάδα, ένα πνεύμα ενότητας. Να το διασφαλίσουμε ως κόρη οφθαλμού. Εκείνοι που δεν θέλουν το συνδικαλισμό είναι σαν να έχουν τα παιδιά τους και να μην ξέρουν τι γίνεται σε μια μικρή ομάδα παιδιών, ή να μην ξέρουν τι γίνεται σε ένα δωμάτιο του σπιτικού τους. Μα είναι άκριτο.

Μεγάλη αρετή έχει ο συνδικαλισμός και γίνεται πιο μεγάλη η αρετή του όταν τηρούνται τα όρια ανάμεσα στην ευγένεια, στη διεκδίκηση και στη συνεργασία.

Ο συνδικαλισμός σήμερα, πρέπει να λύσει ζητήματα σαν τα σημερινά σταυρόλεξα. Πρέπει να κινηθεί ανάμεσα στην ευελξία και στην σταθερότητα για να κρατηθεί το Σώμα, ώστε να μη γίνει ρήγμα. Είναι δικό σου το σπίτι και ταυτόχρονα οι ενοικούντες εν αυτό πρέπει να είναι ευτυχημένοι».

Αναφερόμενος στη συνέχεια στη σύγχρονη αποστολή του σώματος, σημείωσε ότι *«η μέγιστη αντενέργεια παράγεται όταν αγαπήσεις την αποστολή, αλλιώς, μικραίνεις. Παίρνοντας αποστάσεις από την αποστολή αυτή, γίνεσαι ένας μισθοσυντήρητος της κακιάς ώρας. Αν πεις ότι είσαι όρθιος στο κάστρο της ενομίας, είσαι κάτι άλλο, εσύ και τα παιδιά σου και το Σώμα μας».*

Δεν πάει άλλο

Αν τα παραθέτουμε όλα αυτά, δεν το κάνουμε από διάθεση εγκωμιασμού του υπουργού είτε της Ομοσπονδίας στο σύνολό της. Με κίνδυνο να κατηγορηθούμε για μεροληπτική αντιμετώπιση των πραγμάτων, υποχρεούμαστε να καταγράψουμε τις παρεμβάσεις αυτές, διότι συνοδεύουν σημαντικά γεγονότα – δράσεις της Ομοσπονδίας και φυσικά της ηγεσίας –φυσικής και πολιτικής- της Ελληνικής Αστυνομίας. Ο αναγνώστης οφείλει να γνωρίζει πώς σκέπτονται οι πολιτικοί μας ταγοί και πόσο πλούσιο λόγο διαθέτουν. Όμως, ο πολιτικός ηγέτης δεν πρέπει να αισθάνεται περήφανος για τα λόγια του, αλλά για τα έργα του (Πυθαγόρας).

Τίποτε, βεβαίως, εκείνη τη στιγμή, δεν προόριζε την επερχόμενη καταγίδα, αν και η ΠΟΑΣΥ επέμενε ότι *«δεν πάει άλλο»*, ζητώντας μάλιστα, επιτακτικά από το νέο υποουρ-

γό, να επιταχύνει το ρυθμό παραγωγής έργου, ώστε να καλυφθεί ο χαμένος χρόνος όσον αφορά αφενός μεν την προώθηση των μεγάλων τομών που κι εκείνος είχε αναφερθεί σε ανύποπτο χρόνο, αφετέρου δε, την ευθυγράμμιση της κυβέρνησης με τις δεσμεύσεις της, αναφορικά με τη θεσμοθέτηση της επικινδυνότητας του επαγγέλματος, τα 140 ευρώ, το νέο μισθολόγιο, το βαθμολόγιο και το προεδρικό διάταγμα για την υγιεινή και ασφάλεια.

Σημαντικής σημασίας από κάθε άποψη, θεωρείται ωστόσο το πλαίσιο εργασίας ή η συμφωνία καλύτερα, που επετεύχθη με τον Βύρωνα Πολύδωρα και τους προέδρους της ΠΟΑΣΥ Δημήτρη Κυριαζίδη και της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αξιωματικών Αστυνομίας (ΠΟΑΞΙΑ) Γιώργου Καμαρινόπουλου, στις 5 Απριλίου 2006.

Μετά από πρόσκληση του ίδιου του υπουργού, έγινε εποικοδομητική συζήτηση στην οποία συμμετείχαν επίσης ο αρχηγός Αναστάσιος Δημοσχάκης και ο προϊστάμενος Επιτελείου του Αρχηγείου. Η συνάντηση αυτή κατά μια έννοια είχε προκαθορισθεί από το Μάρτιο, όταν οι συνδικαλιστές ζητούσαν επιτακτικά να λάβουν από τη νέα ηγεσία συγκεκριμένες απαντήσεις και χρονοδιάγραμμα υλοποίησής τους. Από πλευράς υπουργού Δημόσιας Τάξης ανακοινώθηκαν, λοιπόν, τα εξής:

1. Στο επικείμενο προς έγκριση νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομικών συνταξιοδοτικού περιεχομένου, θα συμπεριληφθούν και δύο ρυθμίσεις που θα αφορούν α) την αποκατάσταση των διωχθέντων για συνδικαλιστικούς λόγους αστυνομικών και β) την αναγνώριση της μάχιμης πενταετίας για το αστυνομικό προσωπικό που εντάχθηκε και εντάσσεται στην ΕΛ.ΑΣ. από το 1993 και εντεύθεν.

2. Προώθηση νομοθετικής ρύθμισης μέχρι τέλους του τρέχοντος έτους και εφαρμογή από το Α' εξάμηνο 2007 για το βαθμολόγιο όλων των αστυνομικών.

3. Προώθηση νομοθετικής ρύθμισης για την αναπλήρωση απώλειας του εισοδήματος κατά 20% περίπου επί του Β.Μ. για τους αστυνομικούς που τραυματίστηκαν κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας και ένεκα αυτής και ετέθησαν σε υπηρεσία γραφείου. Για δε τους λοιπούς ευρισκομένους σε υπηρεσία γραφείου θα δοθεί η δυνατότητα επανεξέτασης και εργασίας πέραν του πενθημέρου, καταθέτοντας αίτηση θεραπείας προκειμένου εξεταστούν από την Α.Υ.Ε. του Σώματος.

4. Προώθηση Κ.Υ.Α. υπουργείου Δημόσιας Τάξης και υπουργείου Εθνικής Οικονομίας-Οικονομικών με την οποία καταργείται ο περιορισμός αποζημίωσης για τη νυχτερινή εργασία, έτσι, ώστε όσες πραγματικές ώρες πραγματοποιεί έκαστος να τυγχάνουν της ανάλογης αποζημίωσης. Προς δε, για την αποφυγή αυθαιρεσιών και τυχόν πλασματικών ωρών, στο επικείμενο προς νομοθετική ρύθμιση Πειθαρχικό Δίκαιο, τίθεται διάταξη βάσει της οποίας στους παραβάτες αυτής θα προβλέπεται η επιβολή ανώτερης πειθαρχικής ποινής.

5. Προώθηση νομοθετικής ρύθμισης σε ό, τι αφορά την χορήγηση των προβλεπόμενων κινήτρων για τους δημόσιους υπαλλήλους που υπηρετούν στις παραμεθόριες

περιοχές, έτσι ώστε να ισχύσουν και για τους αστυνομικούς τα σχετικά με την επιδό-
τηση απόκτησης πρώτης κατοικίας.

6. Συγκρότηση νομοτεχνικών επιτροπών, οι οποίες οφείλουν να περαιώσουν τις
εργασίες τους σε τακτό χρονικό διάστημα (όχι πέραν του τριμήνου) σε ό, τι αφορά την
αναμόρφωση του Πειθαρχικού Δικαίου, την βελτίωση του Κώδικα Μεταθέσεων
(κατάργηση της εντοπιότητας-συγκρότηση κατά νομό συμβουλίων αποδοτικότητας με
συμμετοχή μας, μοριοδότηση των υπηρετούντων στην Αττική), και την εφαρμογή του
Νόμου 3144/2003 περί «υγιεινής και ασφάλειας» και για τους αστυνομικούς.

7. Προώθηση νομοθετικής ρύθμισης εντός του έτους που θα προβλέπει την ανα-
μόρφωση του συστήματος κρίσεων-αξιολόγησης όλων των βαθμών.

8. Επέκταση των ευεργετικών διατάξεων του Νόμου 3234/2004 σε κάθε περι-
πτωση κατά την οποία ο αστυνομικός χάνει την ζωή του κατά την εκτέλεση του
καθήκοντος.

9. Το χρονοδιάγραμμα υλοποίησης των δεσμεύσεων της κυβέρνησης σε ό,τι
αφορά την επικινδυνότητα της εργασίας και την αύξηση του Β.Μ., θα γνωστοποιηθεί
τον προσεχή μήνα.

Το σημείο «9» του συγκεκριμένου και μη επιδεχομένου καμία αμφισβήτηση πλαι-
σίου εργασίας, ωθούσε τις Ομοσπονδίες των αστυνομικών, στη στενή συνεργασία
ασφαλώς και με τις Ομοσπονδίες των πυροσβεστών και των λιμενικών, ώστε να απαι-
τήσουν και να δωθούν και σ' αυτό ξεκάθαρες απαντήσεις. Γι' αυτό μετά από κοινές
συνεδριάσεις κατέστησαν σαφές κυρίως προς την πλευρά του οικονομικού επιτελείου
της κυβέρνησης, ότι τα όρια υπομονής των ενστόλων έχουν εξαντληθεί προ πολλού. Η
κοινή ανακοίνωση των Ομοσπονδιών των Σωμάτων Ασφαλείας είχε ως εξής:

Πραγματοποιήθηκε σήμερα (6-4-2006 και ώρα 12:00) στα γραφεία της ΠΟΑΣΥ η
προγραμματισμένη κοινή συνεδρίαση των Προεδρείων των Ομοσπονδιών, τα οποία
εξέτασαν την πορεία των κοινών εκκρεμών αιτημάτων-προβλημάτων που απασχολούν
τους εργασιακούς χώρους.

Κοινά διαπιστώθηκε ότι υπάρχει μια κινητικότητα από πλευράς της κυβέρνησης
για την ικανοποίηση συγκεκριμένων εκκρεμών αιτημάτων, όπως επίσης και για την
υλοποίηση των προεκλογικών εξαγγελιών.

Επειδή όμως μέχρι σήμερα ουδέν συγκεκριμένο κοινό αίτημα ικανοποιήθηκε,
αποφασίστηκαν τα εξής:

α. Πραγματοποίηση κοινού Έκτακτου Γενικού Συμβουλίου των Ομοσπονδιών
την 4 Μαΐου 2006 στην Αθήνα και εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο
Εθνικής Οικονομίας σε περίπτωση μη επίλυσης συγκεκριμένων αιτημάτων και

β. Εφαρμογή προηγούμενης κοινής απόφασης για την πραγματοποίηση περιφε-
ρειακών κινητοποιήσεων-διαμαρτυριών, αρχής γενομένης από την 19 Μαΐου 2006 από
το Ηράκλειο Κρήτης. Ο Αγώνας συνεχίζεται!

Η επιμονή της Ομοσπονδίας στα αιτήματα απορρέει και από το γεγονός ότι εκείνη την περίοδο υπήρχε έξαρση των βίαιων επιθέσεων κατά των αστυνομικών δυνάμεων, αλλά και επαναλαμβανόμενα επεισόδια μεταξύ διαφόρων κλάδων εργαζομένων και της Αστυνομίας. Η ΠΟΑΣΥ δεν δίστασε να πάρει θέση και να επισημάνει ότι «πάγια θέση της ήταν και είναι η διαφύλαξη του δικαιώματος των εργαζομένων να διαδηλώνουν ειρηνικά για την επίλυση των δίκαιων αιτημάτων τους.

Η Ελληνική Αστυνομία δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως κατασταλτικός μηχανισμός για την «αντιμετώπιση» των φλειορηνικών διαδηλώσεων. Η Αστυνομία είναι υποχρεωμένη να διασφαλίζει το ιερό δικαίωμα των Ελλήνων πολιτών να συναθροίζονται και να διαδηλώνουν ειρηνικά για τα δίκαια αιτήματά τους. Τούτο, όμως, δεν σημαίνει ότι οι συνάδελφοι και δη των ειδικών δυνάμεων, δεν πρέπει να αμύνονται, όταν δέχονται επιθέσεις».

Η Ομοσπονδία κάλεσε *«τη διοίκηση και τους συναδέλφους να σταθμίζουν κάθε φορά τα δεδομένα, λαμβάνοντας υπόψη τους, ότι ιερότερο όλων είναι το υπέρτατο αγαθό της ζωής του ανθρώπου και η σωματική ακεραιότητα των ιδίων. Εξυπακούεται, δε, ότι η ενεργοποίηση των ειδικών δυνάμεων και η επέμβασή τους κατά τη διάρκεια απεργιακών εκδηλώσεων και πορειών, υπόκεινται σε συγκεκριμένους νόμους και κανονισμούς που πρέπει να τηρούνται απαρέγκλιτα από όλους».*

Με αφορμή δε και την έκθεση του Συνηγόρου του Πολίτη για την επικινδυνότητα των χημικών ουσιών που χρησιμοποιούνται ως μέσο αντιμετώπισης των διαδηλωτών η ΠΟΑΣΥ παρατηρούσε ότι *«η χρήση των χημικών, τείνει να εξελιχθεί σε συνήθη πρακτική και τα χημικά αέρια τείνουν να εξελιχθούν σε καθημερινό όπλο της αστυνομίας! Η πρακτική αυτή θέτει σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή των συμμετεχόντων στις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, αλλά και των ιδίων των συναδέλφων, οι οποίοι σύμφωνα με τη τελευταία αναφορά του Συνηγόρου του Πολίτη προς την Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής, πρέπει εκ των προτέρων να ενημερώνονται για την επικινδυνότητα των ουσιών που χρησιμοποιούν σε τέτοιες περιπτώσεις.*

Οι εργαζόμενοι διαδηλωτές και οι εκπρόσωποί τους οφείλουν να γνωρίζουν ότι οι άνδρες και οι γυναίκες των Σωμάτων Ασφαλείας όταν καλούνται να επέμβουν σε εκδηλώσεις που επικρατεί ιδιαίτερη ένταση δεν ενεργούν αυτοβούλως, ούτε μεμονωμένα _ εκτελούν εντολές και ελέγχονται για τις αποφάσεις και τις ενέργειές τους. Σε κάθε δε περίπτωση είναι κι εκείνοι εργαζόμενοι και μάλιστα τις περισσότερες φορές κάτω από αντίξοες και επικίνδυνες συνθήκες.

Καλούμε, τέλος, την κυβέρνηση να δώσει λύσεις στα προβλήματα των εργαζομένων, εξαντλώντας όλα τα περιθώρια του διαλόγου, αποφεύγοντας συγκρουσιακές καταστάσεις, που τροφοδοτούν τις κοινωνικές εντάσεις και φέρουν αντιμέτωπους τους αστυνομικούς με τους πολίτες».

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι η Ομοσπονδία με ανακοίνωσή της χαιρέτισε τις ειρη-

νικές εκδηλώσεις προβληματισμού, αντίστασης και διαλόγου του 4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα (4-7 Μαΐου 2006), καταδεικνύοντας σε όλους ότι χωρίς «ταμπού» παρακολουθεί το κοινωνικό γίγνεσθαι.

«Οι Έλληνες αστυνομικοί είναι κι αυτοί εργαζόμενοι σε ένα ιδιαίτερα δύσκολο εργασιακό περιβάλλον, το οποίο πολλές φορές έρχεται αντιμέτωπο με τους κοινωνικούς αγώνες των λοιπών εργαζομένων. Ως ένστολοι πολίτες, ωστόσο, διεκδικούμε τα δικαιώματά μας και αγωνιζόμαστε κι εμείς:

Αγωνιζόμαστε για μια Αστυνομία στην υπηρεσία των πολιτών και όχι για ένα σώμα πραιτωριανών και πειθήνιων οργάνων της πολιτείας.

Αγωνιζόμαστε για καλύτερες συνθήκες εργασίας και ασφαλές εργασιακό περιβάλλον, προκειμένου να είμαστε σε θέση να εξασφαλίσουμε το αγαθό της ασφάλειας και της ειρηνικής διαβίωσης των συμπολιτών μας.

Αγωνιζόμαστε και ενώνουμε τη φωνή μας με κάθε δημοκράτη πολίτη, που σέβεται τις πανανθρώπινες αξίες και παλεύει για την εδραίωσή τους σε κάθε γωνιά του πλανήτη μας, χωρίς ρατσιστικές, φυλετικές, θρησκευτικές και άλλες διακρίσεις.

Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία των πολιτών με δικαιώματα και υποχρεώσεις, ικανή να αντικρούσει την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την υποβάθμιση της ζωής του ανθρώπου, σε μια περίοδο, που οι ισχυροί της Γης αποδεικνύουν καθημερινά, πόσο μακριά βρίσκονται από τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων και τις καθημερινές τους ανάγκες.

Αγωνιζόμαστε , τέλος, για μια ειρηνική ζωή, χωρίς τον κίνδυνο του πυρηνικού ολοκαυτώματος με όλες τις φιλειρηνικές δυνάμεις ενωμένες και αποφασισμένες να αντιμετωπίσουν άμεσα τα «γεράκια» του πολέμου.

Με αυτές τις σκέψεις, δεχτείτε το μήνυμα συμπαράστασης και τις ευχές μας για καλή επιτυχία της διοργάνωσης του 4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ».

Βέβαια, οι λεγόμενοι γνωστοί άγνωστοι κατάφεραν και πάλι να σπιγματίσουν τις εκδηλώσεις, προκαλώντας επεισόδια και εκφράζοντας το μίσος τους προς τις αστυνομικές δυνάμεις. Στο υπουργείο Οικονομίας, στο πλαίσιο συνεδρίασης του Γενικού της Συμβουλίου και των αντιπροσωπειών των άλλων Ομοσπονδιών, στις 4 Μαΐου 2006. Οι συνδικαλιστές προτίμησαν να επιδώσουν το κοινό ψήφισμα στον υπουργό Γιώργο Αλογοσκούφη, το οποίο παρελήφθη τελικά από τον διευθυντή του γραφείου του, επιδιώκοντας τις επόμενες ημέρες να γίνει η καθοριστική συνάντηση για το ξεκαθάρισμα του τοπίου και των προθέσεων του οικονομικού επιτελείου.

Μέχρι να γίνει αυτό, όμως, η ΠΟΑΣΥ δεν κάθισε με σταυρωμένα χέρια. Αποφάσισε να τιμήσει με ειδική εκδήλωση σε ξενοδοχείο της Αθήνας όλους τους πολιτικούς που οι γονείς τους ήταν αστυνομικοί. Η τιμητική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε προς τιμήν δεκαεφτά υπουργών, είτε βουλευτών, στις 14 Ιουνίου 2006, ήταν μια

ξεχωριστή εκδήλωση με ιδιαίτερο συμβολισμό και ουσιαστικό περιεχόμενο. Για πρώτη φορά στα συνδικαλιστικά και αστυνομικά χρονικά, πολιτικοί – παιδιά αστυνομικών θα κάθονταν όλοι μαζί γύρω από το ίδιο τραπέζι. Για να θυμηθούν τις ρίζες τους, για να μοιραστούν με τα στελέχη της Ομοσπονδίας και κατ' επέκταση με όλους εμάς, έστω για λίγο, κάποιες σημαντικές στιγμές από τα παιδικά τους χρόνια, κάποιες σημαντικές στιγμές από τη ζωή τους.

Καλωσορίζοντας τα τιμώμενα πρόσωπα, ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, τόνισε ότι «η ξεχωριστή αυτή εκδήλωση συμπίπτει χρονικά με την Ημέρα του Πατέρα που εορτάζεται στις 18 Ιουνίου, έγινε, όμως, για να τιμήσουμε τον πατέρα αστυνομικό, τις μητέρες, την αστυνομική οικογένεια στο σύνολό της, και τούτο, στο πρόσωπο των εκλεκτών προσκεκλημένων μας πολιτικών, των πολιτικών ανδρών και γυναικών, που είναι μέλη της αστυνομικής οικογένειας».

Στα τιμώμενα πρόσωπα επιδόθηκαν ονομαστικές τιμητικές πλακέτες και εκ μέρους όλων των παρισταμένων εκφράστηκε με ιδιαίτερη συγκίνηση η ικανοποίηση για την πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας να διοργανώσει μια τόσο εξαιρετική εκδήλωση, την οποία τίμησαν με την παρουσία τους ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Βύρων Πολύδωρας, ο αρχηγός της Αστυνομίας Αναστάσιος Δημοσχάκης, εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ ο βουλευτής Τάκης Αντωνικόπουλος, δημοσιογράφοι και η αντιπροσωπεία των ευρωπαϊών αστυνομικών που συμμετείχε εκείνες τις ημέρες στις εργασίες του Ινστιτούτου Αστυνομικών Μελετών της Ομοσπονδίας με αντικείμενο την αστυνόμευση στο αστικό περιβάλλον.

Τιμητικές πλακέτες επιδόθηκαν, λοιπόν, στον αντιπρόεδρο της Βουλής Ιωάννη Τραγάκη, στον επίτιμο πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας Μιλτιάδη Έβερτ, στον υπουργό Μακεδονίας - Θράκης Γεώργιο Καλαντζή, στον υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης Δημήτρη Αβραμόπουλο, στον πρώην υπουργό Εθνικής Οικονομίας Νίκο Χριστοδουλάκη, στον πρώην υπουργό Δημήτρη Ρέππα, στους υπουργούς Εθνικής Αμύνης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης κυρίου Βασίλειο Μιχαλολιάκο και Γεώργιο Κωνσταντόπουλο, στον πρώην υφυπουργό Εργασίας Νίκο Αγγελόπουλο, στις κυρίες βουλευτές Μαρία Κόλλια Τσαρούχα, Κατερίνα Παπακώστα, Έλενα Κουντουρά, και Μαρία Δαμανάκη, στους βουλευτές Σταύρο Κελέτση, Ηλία Καλιώρα και Μάξιμο Χαρακόπουλο και στον γραμματέα της κοινοβουλευτικής ομάδας της Νέας Δημοκρατίας βουλευτή Λευτέρη Ζαγορίτη.

Το καμίνι της καθημερινότητας, ωστόσο εξακολουθεί να «τσουρουφλίζει» και κάνει την Ομοσπονδία για μια ακόμα φορά, με αφορμή τις φοιτητικές διαδηλώσεις στην Αθήνα να υπερτονίσει ότι τα κοινωνικά προβλήματα δεν λύνονται με κατασταλτικά μέτρα.

Χαρακτηριστικό επίσης εκείνης της περιόδου, πέραν αυτών που συμβαίνουν στην Αθήνα, είναι και τα ανησυχητικά κρούσματα βίας και οι επιθέσεις εναντίον αστυνομι-

κών στην Κρήτη, που αναγκάζουν το σωματείο του Ρεθύμνου να κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου:

«Μήπως θα πρέπει να κατεβάσουμε «τιμημένο νεκρό» συνάδελφό μας, από τα Ζωνιανά, για να πάψει επιτέλους ο στρουθοκαμηλισμός, η υποκρισία και η αδιαφορία που διακατέχει σήμερα τους αρμόδιους για να δώσουν μόνιμες, οριστικές και ασφαλείς λύσεις;» διερωτάται η Ένωση και θέτει σειρά ερωτημάτων όπως:

Μέχρι τότε η συντεταγμένη πολιτεία θα επιτρέψει σε «γνωστούς αγνώστους» ένοπλους κουνουλοφόρους χασισοκαλλιεργητές και χασισέμπορους να καταλύουν το κράτος, να πυροβολούν με καλάσνικοφ εναντίον αστυνομικών και να παραμένουν ατιμώρητοι;

Μέχρι τότε η συντεταγμένη πολιτεία θα αρνείται να εφαρμόσει στην παραπάνω περιοχή του νόμους που διέπουν την υπόλοιπη ελληνική επικράτεια;

Πώς πρέπει να εκλάβουμε την σιωπή της τοπικής κοινωνίας, των αρμοδίων αρχών και φορέων πλην ελαχίστων εξαιρέσεων στα φαινόμενα αυτά; Ως αδιαφορία, ως συγκάλυψη ή ως συννενοχή;»

Η Ένωση τονίζει επίσης ότι «το πρόβλημα είναι πρωτίστως πολιτικοκοινωνικό και η επίλυσή του απαιτεί πολιτική βούληση. Καλεί, δε, την πολιτική και φυσική ηγεσία να πάρουν τα αναγκαία μέτρα πριν να είναι πολύ αργά, ενώ επαινεί δημόσια τους συναδέλφους που πήραν μέρος στην επιχείρηση σύλληψης των υπόπτων, ενεργώντας με επαγγελματισμό, θάρρος, ψυχραιμία και αποφασιστικότητα και δεν παρασύρθηκαν από τις προκλήσεις».

Παραστάσεις διαμαρτυρίας

Η Ομοσπονδία σε συνεργασία και από κοινού με τις άλλες Ομοσπονδίες των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας, προκειμένου να ασκηθεί πίεση στα συναρμόδια υπουργεία για την επίλυση των εκκρεμών ζητημάτων, πραγματοποίησε στις 28 και 29 Ιουνίου 2006 ένστολες παραστάσεις διαμαρτυρίας στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, στο Εμπορικής Ναυτιλίας και στο υπουργείο Οικονομίας. Στις διαμαρτυρίες συμμετείχαν τα προεδρεία των έξι Ομοσπονδιών⁶⁸ και τα προεδρεία των πρωτοβαθμίων οργανώσεων της χώρας. Αφετηρία των κινητοποιήσεων ήταν τα γραφεία της Ομοσπονδίας στη Λεωφόρο Μεσογείων 96.

Ο Βύρων Πολύδωρας, αφού μίλησε εγκωμαστικά προς τους ένστολους, παρέλαβε το ψήφισμα διαμαρτυρίας και δήλωσε ότι για το σύνολο των αιτημάτων, τελεί υπό διαπραγμάτευση με τον υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών Πέτρο Δούκα, εκφράζοντας μάλιστα την αισιοδοξία του για το αποτέλεσμα των ειλικρινών προσπαθειών του. Η ΠΟΑΣΥ επισήμανε, ωστόσο, στον υπουργό ότι το υπουργείο έχει επα-

68. Η έκτη Ομοσπονδία που προστέθηκε στο κοινό μέτωπο είναι τον Αξιωματικών του Λιμενικού Σώματος.

veilημμένα ενημερωθεί για τα ανοικτά ζητήματα και το σύνολο των ενστόλων αναμένει ουσιαστικές απαντήσεις.

Στη συνέχεια όλοι οι συγκεντρωθέντες μετέβησαν μεσημβρινές ώρες στο υπουργείο Οικονομίας όπου και παρέμειναν επί αρκετή ώρα, μέχρις ότου έγινε συνάντηση των προέδρων των Ομοσπονδιών με τον υπουργό Γιώργο Αλογοσκούφη, αναλύοντας για άλλη μια φορά τα επιχειρήματά τους με εμπειριστωμένη ανάπτυξη. Ο υπουργός Οικονομίας δέχτηκε να μιλήσει με τους συνδικαλιστές υπό την πίεση της διαδήλωσης έξω από το υπουργείο του, όμως από τη συνάντηση δεν προέκυψε τίποτα.

Μετά από αυτές τις μη αναμενόμενες εξελίξεις, οι Ομοσπονδίες κάλεσαν όλους τους ενστόλους να ενημερωθούν υπεύθυνα από τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις τους για όλα όσα εξυφαίνονται πίσω από τις πλάτες τους, για όλα τα σημαντικά ζητήματα που προδιαγράφουν το μέλλον τους σε ατομικό και υπηρεσιακό επίπεδο, ώστε να ανταποκριθούν άμεσα στις δυναμικές κινητοποιήσεις που έρχονται.

Τα προεδρεία των Ομοσπονδιών ξεκίνησαν λοιπόν μια εκστρατεία ενημέρωσης με προσωπικές επισκέψεις στις περιφέρειες όλης της χώρας, χωρίς να χάνουν την αυτοπεποίθηση και βέβαια το χιούμορ τους. Το «σλόγκαν» των ημερών, «αλλιώς μας τα 'λεγες παπά, πριν σε χειροτονήσουν», τα λέει όλα...

Οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών με ανοιχτή επιστολή (7 Ιουλίου 2006) ενημερώνουν τον πρωθυπουργό Κώστα Καραμανλή για τις απαντήσεις που πήραν από τον υπουργό Οικονομίας και ζητούν να τον ενημερώσουν τις προσεχείς ημέρες, σε κάθε περίπτωση, προ της 24ης Ιουλίου 2006.

Τα γεγονότα, αναπόφευκτα, αρχίζουν να εξελίσσονται πλέον με ταχείς ρυθμούς.

Περιφερειακές συγκεντρώσεις

Ήταν συγκλονιστικές οι εικόνες και οι περιγραφές που έφταναν στα γραφεία της Ομοσπονδίας των αστυνομικών, από τις ανεπανάληπτες περιφερειακές συγκεντρώσεις των ενστόλων στις 20 Ιουλίου 2006, στις έδρες των υπηρεσιών τους, σε όλους τους νομούς της χώρας. Από τα Δωδεκάνησα μέχρι τον Έβρο και από την Κρήτη μέχρι τη Φλώρινα. Η περιφέρεια μίλησε! Δεν το λέμε εμείς!

Το είπαν τα πρωτοσέλιδα δεκάδων επαρχιακών εφημερίδων, τα δελτία ειδήσεων των ραδιοφώνων και των τηλεοπτικών σταθμών, το μετέδωσαν δίκτυα πανελλαδικής εμβέλειας.

Η είδηση για τον αγώνα των Σωμάτων Ασφαλείας και τις διαμαρτυρίες των αστυνομικών, των πυροσβεστών και των λιμενικών σε τοπικό επίπεδο και μάλιστα μέσα στο κατακαλόκαιρο, έφτασε σε κάθε ελληνικό νοικοκυριό, έκανε το γύρο του κόσμου.

Ημέρα αποκατάστασης της Δημοκρατίας

Η εκδήλωση διαμαρτυρίας ανήμερα της 24ης Ιουλίου ήταν και πάλι υποδειγματική. Με το σύνθημα «Όχι επιστροφή στις μαύρες μέρες» χιλιάδες ένστολοι από κάθε γωνιά της Ελλάδας ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των Ομοσπονδιών τους και με δεδομένη τη συμπαράσταση όλων των πολιτικών κομμάτων της αντιπολίτευσης έστειλαν το δικό τους μήνυμα στην κυβέρνηση. Η αξιοπρέπεία τους δεν παζαρεύεται! Στα υπέρτατα αγαθά των πολιτών δεν χωρούν εκπτώσεις!

Μετά την επίδοση του ψηφίσματος στον διευθυντή του γραφείου του Προέδρου της Δημοκρατίας, οι διαδηλωτές αποχώρησαν, ανανεώνοντας το αγωνιστικό ραντεβού τους, στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας, τις επόμενες ημέρες απευθύνει προσωπική επιστολή σε όλους τους συναδέλφους τους, αφενός για να ευχαριστήσει όλους όσους ανταποκρίθηκαν και στήριξαν την Ομοσπονδία σε μια δύσκολη φάση της αγωνιστικής της διαδρομής, αλλά και για να τους ζητήσει να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο το αγωνιστικό τους πρόγραμμα. Για άλλη μια φορά επισημαίνει τις δυσκολίες του αγώνα, αλλά δηλώνει και πάλι αισιόδοξος: Θα διαφεύσουμε τις Κασσάνδρες!

«Σε αυτήν την δύσκολη συγκυρία», τονίζει ο ίδιος, «το συνδικαλιστικό μας κίνημα διέρχεται το δικό του Γολγοθά, όπως ολόκληρο το συνδικαλιστικό κίνημα στον τόπο μας. Και το δυστύχημα είναι ότι οι νέοι συνάδελφοι, η νέα γενιά των αστυνομικών, η ελπίδα όλων μας, παρασυρμένη από το βάρος των προβλημάτων και τον σύγχρονο τρόπο ζωής, δεν έχει συνειδητοποιήσει ακόμα το ρόλο της και αντιμετωπίζει υποτονικά, αν όχι με απάθεια τη χιονοστιβάδα που έρχεται κατά πάνω της.

Σε αυτήν την δύσκολη συγκυρία αποδειξαμε ότι είμαστε εδώ, δυνατοί όπως πάντα και προχωράμε μπροστά. Οι Κασσάνδρες θα διαφευστούν! Θα τις διαφεύσετε εσείς οι ίδιοι οικτρά με τον αγώνα σας, με την προσπάθειά μας να φέρουμε κοντά μας, το νέο συνάδελφο και τη συναδέλφισσα, όλους εκείνους που κάποιοι επιμελώς επιχειρούν χρόνια τώρα, να κρατήσουν στο περιθώριο.

Την ίδια ώρα που εσείς, όλοι εμείς, ήμασταν συγκεντρωμένοι από κάθε γωνιά της Ελλάδας κοντά στο Προεδρικό Μέγαρο για να υψώσουμε φωνή διαμαρτυρίας και να καταγγείλουμε την ανακολουθία λόγων και έργων της κυβέρνησης, ανήμερα της επετείου της αποκατάστασης της δημοκρατίας, ο ύψιστος πολιτειακός παράγων του τόπου μας, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, λες και αφονγκραζόταν και τη δική μας αγωνία, έλεγε με νόημα:

«Η δημοκρατία για να λειτουργήσει σωστά, χρειάζεται ενεργούς πολίτες, με κριτική σκέψη και ενδιαφέρον για τις συλλογικές υποθέσεις. Η αποστασιοποίηση των πολιτών από τα κοινά είναι μια από τις μεγαλύτερες απειλές για τη δημοκρατία σήμερα».

Πόσο το έχουμε συνειδητοποιήσει αυτό όλοι και όλες αγαπητοί συναδέλφοι και συναδέλφισσες; Πόσο το έχει συνειδητοποιήσει η ίδια η ηγεσία μας –πολιτική και φυσική- για να ασκήσει την δέουσα παρέμβαση στο χώρο μας, εφαρμόζοντας συγκεκριμένα μέτρα και πολιτικές υπέρ της αναβάθμισης του ρόλου και του έργου της Ελληνικής Αστυνομίας; Είπε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στο μήνυμά του για την 32η επέτειο της αποκατάστασης της Δημοκρατίας ότι «όλοι συμφωνούμε ότι θέλουμε μια παιδεία με ίσες δυνατότητες για το παιδί του εργάτη και του βιομήχανου, μια παιδεία που θα σφυρηλατεί υγιείς προσωπικότητες και πολίτες με ιδανικά και υπερατομικές επιδιώξεις, που δεν θα αναζητούν την προσωπική ολοκλήρωση στη σώρευση καταναλωτικών αγαθών και υλικής δύναμης.

Θέλουμε μία παιδεία ανθρωπιστική που θα προσφέρει στους μαθητές ουσιαστική μόρφωση, που θα τους παρέχει τα εφόδια για να συμβάλλουν στην συνολική και ατομική οικονομική ανάπτυξη αλλά και θα τους διδάσκει όχι απλώς επιμέρους γνώσεις, αλλά μία ηθική στάση ζωής».

Πώς μεταφράζονται όλα αυτά για τον Έλληνα αστυνομικό από την ηγεσία μας; Οφείλουμε δυστυχώς για άλλη μια φορά να επισημάνουμε την αδυναμία της ηγεσίας να αντιληφθεί το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στους συναδέλφους και την κοινωνία, το εύρος της συνολικής απαξίωσης των ενστόλων και των οικογενειών τους. Όσο κι αν έχουν βελτιωθεί οι σχέσεις αστυνομίας και πολιτών, πρέπει να διανύσουμε ακόμα πολύ δρόμο και η ηγεσία μας πρέπει να μας διευκολύνει σε αυτό, χαράζοντας μια πολιτική που θα διασφαλίζει αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας και αποδοχές, ώστε όλο το αστυνομικό προσωπικό να ασχολείται απερίσπαστα με το έργο του.

Βέβαια, ας μην νομίζουν μερικοί, ότι ο απλός πολίτης δεν αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει γύρω του. Βιώνοντας καθημερινά την καταπίεση και την εκμετάλλευση στον εργασιακό του χώρο και μη δυνάμενος για διάφορους λόγους να υψώσει τη δική του φωνή διαμαρτυρίας, κατά βάθος χαίρεται όταν βλέπει τον ένστολο αστυνομικό να διαμαρτύρεται. Χαίρεται και επικροτεί τον αγώνα του, σιγοφιθυρίζοντας στο διπλανό του «δίκιο έχουν». Και το λέει αυτό ενώ γνωρίζει τα προβλήματα των αστυνομικών υπηρεσιών, το έλλειμμα ανασφάλειας που τον τρομάζει και τον ταλαιπωρεί μέρα και νύχτα, στις αφύλαχτες γειτονιές των πόλεων, στα αστικά κέντρα και τα χωριά της ελληνικής υπαίθρου.

Συναδέλφοι και συναδέλφισσες

Δεν έχουμε το δικαίωμα να διαψεύσουμε κανέναν. Η Ομοσπονδία θα σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και θα συνεχίσει τον αγώνα μέχρι τελικής δικαίωσης. Σας καλώ όλους και όλες να υπερβείτε εαυτόν και να αποδείξετε για άλλη μια φορά, ότι τίποτε δεν έχει τελειώσει. Εμείς, όλοι μαζί, καθορίζουμε τις εξελίξεις, βάζουμε καθαρά και ανεξίτηλα τη σφραγίδα για το αύριο, το αύριο το δικό μας και των παιδιών μας. Και μην ξεχνάτε ότι κανένας αγώνας δεν πήγε ποτέ χαμένος», σημείωνε στο μήνυμά του.

Η ΠΟΑΣΥ ζήτησε στη συνέχεια τις θέσεις των πολιτικών κομμάτων για τον

εκσυγχρονισμό της Ελληνικής Αστυνομίας και την επίλυση των προβλημάτων του αστυνομικού προσωπικού, προκειμένου να ενημερωθούν οι αστυνομικοί μέσω της εφημερίδας της, τη «Νέα Αστυνομία», ενώ όλες μαζί οι Ομοσπονδίες, έχοντας ήδη ξεκινήσει ένα κύκλο συναντήσεων με τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων, επεδίωξαν να συναντήσουν και τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ Γιώργο Παπανδρέου⁶⁹, ανακοινώνοντας συγχρόνως ότι την 1η Σεπτεμβρίου 2006 θα συγκληθεί εκτάκτως στη Θεσσαλονίκη το Γενικό Συμβούλιο. Διότι, είχε ήδη περάσει ένας μήνας από τις προηγούμενες κινητοποιήσεις, χωρίς καμία θετική κίνηση από την άλλη πλευρά. Απεναντίας, είχε κατατεθεί στη Βουλή ένα συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο, χωρίς να περιλαμβάνει τη διάταξη για την επέκταση της μάχιμης πενταετίας σε όλο ανεξαιρέτως το αστυνομικό προσωπικό (και σε όσους δηλαδή είχαν καταταγεί μετά το 1992).

Δεν υπήρχε επίσης καμία πρόοδος ούτε στην υλοποίηση της εξαγγελίας του Πρωθυπουργού για αύξηση του Β.Μ. του ανθυπολοχαγού κατά 140 ευρώ, με σταδιακή ενσωμάτωση των υφιστάμενων επιδομάτων, δεν υπήρχε πρόοδος ούτε στο βαθμολόγιο, ούτε στην εφαρμογή των όρων υγιεινής και ασφάλειας στους εργασιακούς τους χώρους.

Στη Θεσσαλονίκη

Την 1^η Σεπτεμβρίου 2006 καταγγέλλεται και πάλι η ανακολουθία της κυβέρνησης, από τη Θεσσαλονίκη, όπου συγκαλείται αυτή τη φορά το έκτακτο Γενικό Συμβούλιο και ανακοινώνεται η προετοιμασία της πανελλαδικής συγκέντρωσης διαμαρτυρίας στην είσοδο της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, την ώρα των εγκαινίων της από τον πρωθυπουργό, στις 8 Σεπτεμβρίου 2006. Οι συνδικαλιστές επιστρέφουν στη συμπρωτεύουσα δυο ημέρες πριν από τη μεγάλη γιορτή της πόλης, που έχει ταυτιστεί τα τελευταία χρόνια με την πραγματοποίηση μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων, δίνουν συνέντευξη τύπου για τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις της κυβέρνησης και αρκετά θορυβημένοι από δημοσιεύματα που έφεραν το υπουργείο Οικονομικών να περιορίζει το εκλογικό επίδομα στα 350 ευρώ και τούτο όχι σε όλους, επιμένουν στην υλοποίηση της απόφασης για τη μεγάλη δική τους διαδήλωση. Η είδηση τυγχάνει μεγάλης προβολής και η ανησυχία στα κυβερνητικά επιτελεία είναι ευδιάκριτη.

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Βύρων Πολύδωρας, λίγες μέρες πριν την κινητοποίηση, δεσμεύεται για λογαριασμό της κυβέρνησης ότι έχουν δρομολογηθεί λύσεις για συγκεκριμένα αιτήματα. Όπως προκύπτει από την ανακοίνωση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, για πρώτη φορά είχε φανεί φως στο τούνελ. Ο Βύρων Πολύδωρας, προέβη, ειδικότερα, εγγράφως στην ακόλουθη δήλωση:

69. Ο ίδιος κατά τη διάρκεια επισκέψεών του στην περιφέρεια είχε συναντηθεί με τα τοπικά σωματεία στη Σάμιο (18/7/06) και στη Φλώρινα (26/8/06), εκφράζοντας την συμπαράστασή του.

«Τις συνδικαλιστικές οργανώσεις της Π.Ο.ΑΣ.Υ. και της Π.Ο.ΑΞΙ.Α. και του Πυροσβεστικού Σώματος και κατ' επέκταση όλου του προσωπικού του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως έχω χρέος να ενημερώσω για τα νεότερα:

1. Η εκδοχή του περιορισμού του εκλογικού επιδόματος δεν υφίσταται.
2. Υπεγράφη η διάταξη για την πενταετία και συμπεριλαμβάνεται στο συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο που κατατίθεται στη Βουλή.
3. Ως προς το «ειδικών συνθηκών» (επικινδυνότητας) καταθέσαμε στο Υπουργείο Οικονομικών συμφωνία για το 8%. Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών μας διεμήνυσε ότι δεν μπορεί να κλείσει ή να ανοίξει ένα τέτοιο θέμα με σοβαρές δημοσιονομικές επιπτώσεις μία ή δύο ημέρες προ της Εκθέσεως. Θα εξεταστεί το θέμα με θετικό πνεύμα στις αρχές Οκτωβρίου. Εύλογη κρίνεται η θέση του Υπουργού. Εργαζόμαστε όλοι προς την κατεύθυνση της ολοκλήρωσης του επιδόματος και της εκπλήρωσης των υποσχέσεων. Και αισιοδοξούμε, για να μην πω είμαστε βέβαιοι».

Την ίδια ημέρα, κατόπιν αυτών των ανακοινώσεων του Υ.Δ.Τ., η προγραμματισθείσα κινητοποίηση αναστέλλεται μετά από έκτακτη συνεδρίαση των προεδρείων των Ομοσπονδιών των Σωμάτων Ασφαλείας. Γι' αυτήν την απόφαση η Ομοσπονδία δέχτηκε αναπιλόγητη κριτική, η οποία σχολιάστηκε από τη «Νέα Αστυνομία» (τεύχος 80 - Σεπτέμβριος 2006).

«Δεν είναι η πρώτη φορά. Και στο παρελθόν έχει παρεξηγηθεί η πορεία της Ομοσπονδίας μας, αλλά δεν είναι της παρούσης να ασχοληθούμε με αυτό το θέμα. Όταν δίνεις έναν αγώνα, χαράζεις μια στρατηγική και προσπαθείς με διάφορα μέσα να έχεις αποτέλεσμα. Η Ομοσπονδία με συνέπεια έχει αποδείξει ότι δεν διοργανώνει συγκεντρώσεις και πορείες μόνο και μόνο για να πιστοποιεί την ύπαρξή της. Αν είχε ακολουθήσει μια άκρατη «αντιπολιτευτική» γραμμή, θα είχε περιχαρακωθεί στο σπίτι της και δεν θα την υπολόγιζε κανένας σήμερα. Αν μέλημά της ήταν μόνο η «ντουντούκα» και η ανέξοδη διακίνηση συνθημάτων, θα είχε πετύχει το χειρότερο, θα είχε διαλυθεί στο πρώτο φύσημα του ανέμου...

Σήμερα, όμως, τι δεδομένα έχουμε; Είμαστε ένα δυναμικό συνδικαλιστικό κίνημα; Κι αν είμαστε, (που είμαστε αναμφίβολα) αυτό πώς μετριέται; Με τις άναρθρες κραυγές, την αδιαλλαξία και τη διαρκή αντιπαράθεση ή με τον εποικοδομητικό διάλογο και τη «διπλωματία» του να συνδικαλίζεσαι και να συνδικαλίζεις χωρίς να ... σκανδαλίζεις;

Έστω ότι είχαμε επιδείξει μια ακραία συμπεριφορά, αγνοώντας τα δεδομένα που είχαν ανακύψει στη Θεσσαλονίκη και είχαμε πράγματι διοργανώσει μια ακόμα δυναμική εμφάνιση κυρίως των δυνάμεων της ΠΟΑΣΥ στη συμπρωτεύουσα. Έχει κανείς την ψευδαίσθηση ότι θα είχαμε πετύχει περισσότερα από αυτά που πετύχαμε ή μήπως μπορεί κανείς να μας υποδείξει τη χώρα εκείνη όπου οι συνδικαλιστές μετά από κάθε διαδήλωση επιδεικνύουν πάντα περιχαρείς στα μέλη τους τις υπουργικές αποφάσεις που ικανοποιούν τα αιτήματα του κλάδου τους;

Η ΠΟΑΣΥ έχει αποδείξει ότι εκφράζει ένα υγιές κίνημα, που επιζητά τις διαφορές, τις αντιθέσεις, τις διαφορετικές απόψεις των μελών του όχι φυσικά για να γίνεται βαβούρα, αλλά γιατί αυτή είναι η πεμπτουσία της δημοκρατίας και της δημοκρατικής λειτουργίας κάθε ζώτος οργανισμού. Θα ανησυχούσαμε αν δεν υπήρχαν όλα αυτά. Γι' αυτό, μη σας τρομάζουν εκείνοι που θέλουν να σπείρουν τη διχόνοια και τη γκρίνια ανάμεσά μας. Λέει πολλά από μόνο του, το γεγονός και μόνο ότι η κυβέρνηση αναγκάστηκε υπό την πίεση και μόνο της εξαγγελθείσας συγκέντρωσης να προβεί στη γνωστή ανακοίνωση για τα αιτήματά μας.

Εξάλλου, για πρώτη φορά ίσως τα τελευταία χρόνια ο κλάδος μας απασχόλησε τόσο έντονα τον ίδιο τον πρωθυπουργό και η είδηση για τα αιτήματά μας έτυχε τέτοιας προσοχής και προβολής από τον Τύπο και τα ΜΜΕ. Όλοι γνωρίζουν ότι η κίνηση καλής θέλησης που επιδείξαμε με την αναστολή της συγκέντρωσης στη Θεσσαλονίκη, είναι όπλο στα χέρια της Ομοσπονδίας μας. Δεν είναι ούτε αδυναμία, ούτε ξεπούλημα του αγώνα, όπως κάποιοι συνάδελφοι διακινούν ανερευθιάστα ανάμεσά μας. Αδυναμία θα ήταν αν δεν ανταποκρινόμασταν στα προσκλητήρια της Ομοσπονδίας μας, αν σφυρίζαμε αδιάφορα, αν περιμέναμε τους άλλους να αγωνιστούν για μας, αν, αν, αν...».

Πόσο ορθή ήταν αυτή η άποψη, θα αποδειχθεί στη συνέχεια από τα ίδια τα γεγονότα. Όχι μόνο διότι η κυβέρνηση άρχισε να βάζει νερό στο κρασί της, αλλά και διότι αυτοί που «εναντιώνονταν» στη στρατηγική της Ομοσπονδίας, κατάλαβαν το λάθος τους.

Μέσα σε αυτό το αγωνιστικό τοπίο, υπάρχει και μια άλλη ενθαρρυντική εξέλιξη. Ολοκληρώνει το έργο της επιτέλους η επιτροπή που είχε συσταθεί για τις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας και το πόρισμά της δόθηκε στις Ομοσπονδίες για μελέτη και έγκριση. Επίσης, ο υφυπουργός Οικονομικών είχε υπογράψει την κοινή υπουργική απόφαση για την ενεργοποίηση επιτέλους της διαδικασίας είσπραξης των προβλεπομένων από το νόμο αποζημιώσεων για την απασχόληση των αστυνομικών στα γήπεδα, χωρίς και πάλι τούτο να σημαίνει ότι είχε αρχίσει η εισροή χρημάτων στα ταμεία της ΕΛ.ΑΣ., λόγω της αντίδρασης που συναντούσε από την πλευρά ορισμένων επιχειρήσεων του ποδοσφαίρου.

Το φθινόπωρο του 2006 και τα γεγονότα που το σημάδεψαν, θα μπορούσαν να αποτελέσουν από μόνα τους αντικείμενο διδακτορικής διατριβής: Φοιτητικές διαδηλώσεις, συγκρούσεις με τις δυνάμεις της Αστυνομίας, επικρίσεις και κατακρίσεις κατά της Αστυνομίας με αφορμή άστοχες επιχειρησιακές ενέργειες είτε δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών, άστοχες εμφανίσεις συνδικαλιστών στα τηλεοπτικά παράθυρα, η οδυνηρή απόφαση για τη διαγραφή της Αττικής από την Ομοσπονδία, λόγω αντικαταστατικών ενεργειών κ.λπ..

Επίσης, οι εκδηλώσεις της Ομοσπονδίας την Ημέρα κατά της Κρατικής

Αυθαιρεσίας (8-9 Οκτωβρίου 2003) κατά την οποία η Εκτελεστική Γραμματεία ανέδειξε το θέμα «συνδικαλιστικό κίνημα και οι σύγχρονες μορφές αγώνα στις νέες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης, η επίσημη εκδήλωση για την Ημέρα της Ελληνικής Αστυνομίας, οι τελετές ονομασίας των νέων αστυφυλάκων, με τις παρεμβάσεις -ομιλίες των συνδικαλιστών σε αυτές, το φορτισμένο τοπίο των ημερών, όλα αυτά και πολλά άλλα, μαζί και χώρια, «έτρεχαν» στην ατζέντα της Εκτελεστικής Γραμματείας.

Οι συνδικαλιστές των Σωμάτων Ασφαλείας ήταν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους, εξαγγέλλοντας κινητοποίηση για τις 28 Νοεμβρίου 2006 στην Αθήνα. Το δήλωσαν ευθαρσώς στο Γενικό Συμβούλιο της 3ης Νοεμβρίου 2006.

Ο Βύρων Πολύδωρας σε μια άνευ προηγουμένου για εν ενεργεία υπουργό κίνηση, με μια δήλωση – βόμβα στην εφημερίδα «Έθνος» προειδοποιούσε τον πρωθυπουργό ότι θα παραιτηθεί αν δεν δοθούν χρήματα στα Σώματα Ασφαλείας. Με ευθείες βολές κατά του οικονομικού επιτελείου ο υπουργός μίλησε για έλλειψη κατανόησης, υποστηρίζοντας ότι αισθάνεται εκτεθειμένος από τη στιγμή που «ούτε οι περυσινές δεσμεύσεις έγιναν πράξη, ούτε οι υποσχέσεις του Μαΐου, ούτε οι πριν από την Έκθεση Θεσσαλονίκης».

«Αν καταργηθεί η Αστυνομία, θα κερδίσει πολλά κονδύλια το υπουργείο Οικονομίας και το Γενικό Λογιστήριο. Εκτός κι αν θέλουν να χτυπήσουν τον Πολύδωρα, οπότε μπορεί να... καταργηθεί και να είναι όλοι ικανοποιημένοι... Δεν έχω παραιτηθεί ακόμα, αλλά θα παραιτηθώ αν δεν βρω κατανόηση» προειδοποιούσε ο υπουργός, μια ημέρα μετά το Γενικό Συμβούλιο.

Η ΠΟΑΣΥ, αναγνώρισε αμέσως στον υπουργό ότι πράγματι κατέβαλε προσπάθειες για να ανευρεθούν οι απαιτούμενοι πόροι. Γι' αυτό κι όταν ο ίδιος ο υπουργός διεκδίκησε το «ρόλο συνδικαλιστή», όπως έγραψαν οι εφημερίδες του αναγνώρισε πολιτική γενναιότητα και επιχείρησε για μια ακόμα φορά να συμβάλλει στην έξοδο από την υποβόσκουσα κρίση και την ένταση που χαρακτήριζε τις σχέσεις της με την ηγεσία και την κυβέρνηση (σχετικό έγγραφο με αριθμό πρωτοκόλλου 200/4/31 της 6ης Νοεμβρίου 2006).

Τις επόμενες μέρες και συγκεκριμένα στις 10 Νοεμβρίου 2006 ακολούθησε συνάντηση των υπουργών Οικονομίας και Δημόσιας Τάξης κατά την οποία σύμφωνα με τις δηλώσεις των ιδίων, είχε επέλθει συμφωνία για τα εκκρεμή ζητήματα.

Ο Γιώργος Αλογοσκούφης, ειδικότερα δήλωσε ότι η θεσμοθέτηση του επιδόματος ειδικής απασχόλησης, έτσι όπως είχε γίνει για λόγους δημοσιονομικούς (μη ενσωμάτωση στο βασικό μισθό και τέσσερις δόσεις ως το 2008) ικανοποιούσε μερικώς τις κυβερνητικές δεσμεύσεις. Μετά την επανεξέταση όμως των δημοσιονομικών συνθηκών *«αποφασίστηκε οι επόμενες δόσεις να συνδεθούν πια με τον ισχύοντα κάθε χρόνο μισθό του Ανθυπολοχαγού, δηλαδή από το 2008 και μετά το επίδομα αυτό θα αντιστοιχεί στο 8%*

του εκάστοτε ισχύοντος μισθού του Ανθυπολοχαγού». Όσο για τα υπόλοιπα αιτήματα παραδέχτηκε ότι «υπήρχαν και υπάρχουν και μια σειρά από άλλα αιτήματα, που αφορούν γενικότερα θέματα των Σωματίων Ασφαλείας, των Στρατιωτικών και των υπολοίπων ενστόλων και τα οποία εξετάσαμε με θετικό πνεύμα. Σε κάποια θεωρούμε, με δεδομένο τις δημοσιονομικές συνθήκες, ότι μπορούμε να προχωρήσουμε στην ικανοποίησή τους και σε κάποια άλλα ευρύτεροι λόγοι επιβάλλουν το να μην γίνουν αποδεκτά». Παρέπεμψε δε στην εισοδηματική πολιτική του 2007, που ανακοινώνεται αρχές του νέου έτους.

Όλα αυτά θεωρήθηκαν μεγάλη επιτυχία και η κυβέρνηση έσπευσε να διαλαλήσει σε όλους τους τόνους ότι ικανοποιούνται τα αιτήματα των ενστόλων μετά την σημαντική συνάντηση των δύο υπουργών.

Αντίθετη άποψη ασφαλώς είχαν οι συνδικαλιστές, αλλά και μερίδα του τύπου που έκανε λόγο για επικοινωνιακά «παιχνίδια» της κυβέρνησης με στόχο την κάμψη του αγωνιστικού φρονήματος των ενστόλων. Είτε έτσι είτε αλλιώς, οι συνδικαλιστές συνέχισαν τον αγώνα τους διαμαρτυρόμενοι έξω από τη Βουλή στις 15 Νοεμβρίου 2006 με αφορμή τη συζήτηση συνταξιοδοτικού νομοσχεδίου που περιείχε διάταξη η οποία αφορά την αναγνώριση της μάχιμης πενταετίας με εισφορές πλέον, αλλά και για όλα όσα τους είχαν υποσχεθεί από το Σεπτέμβριο, όταν είχαν αναστείλει την κινητοποίησή τους στη ΔΕΘ.

Η ζοφερή ελληνική πραγματικότητα, εξάλλου συνέχισε να τροφοδοτεί την επικαιρότητα με νέα επεισόδια, εντάσεις και αντιπαραθέσεις, θέτοντας καθημερινά όλους, από τον υπουργό ως τον τελευταίο αστυφύλακα και από τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας μέχρι το πιο απλό μέλος, προ των ευθυνών τους. Αυτό φαινόταν περίτρανα από τα αλληπάλληλα φιάσκο της Αστυνομίας και τη θεώρηση των πραγμάτων, έτσι όπως αποτυπωνόταν σε ορισμένες δηλώσεις του πολιτικού της προϊστάμενου, οι οποίες κατά πολλούς ήταν ατυχείς και δεν εξυπηρετούσαν την Αστυνομία. Αποτυπωνόταν περίτρανα στις συνελεύσεις των συνδικαλιστών με αποκορύφωμα το 17ο συνέδριο της ΠΟΑΣΥ (5, 6, 7 Δεκεμβρίου 2006) στη Βουλιαγμένη, με βασικό θέμα την «επαγγελματική νοσοτροπία και αντίληψη στην Ελληνική Αστυνομία τον 21ο αιώνα», για το οποίο θα μιλήσουμε παρακάτω.

Σχεδόν ολόκληρη η πρώτη τετραετία της Νέας Δημοκρατίας και ιδίως επί Βύρωνα Πολύδωρα, δεν έφερε τα αποτελέσματα που προσδοκούσαν οι ένστολοι. Υπήρχαν οξυμμένα προβλήματα που κυριαρχούσαν «θριαμβευτικά» στην επικαιρότητα, αλλά ο Βύρων Πολύδωρας επιχειρούσε να τα λύσει με το δικό του τρόπο. Όταν δε από το βήμα της Βουλής είπε «αγαρεία κάνω, ποινήν εκτώ», ήταν πλέον αργά. Είχε χαθεί πολύτιμος χρόνος για την ανασύνταξη της Ελληνικής Αστυνομίας, όπως ζητούσε η ΠΟΑΣΥ μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες, διότι και ο ίδιος ως υπουργός Δημόσιας

Τάξης συμπεριφερόταν ωσάν να είχε εγκλωβιστεί στους πανηγυρισμούς που ακολούθησαν μετά την ολοκλήρωση των Ολυμπιακών Αγώνων, ενώ για τους παρευρισκόμενους την Ιερουσαλήμ, η Αστυνομία ήταν «κλινικά νεκρή».

Αντί, λοιπόν, να αναζητηθούν οι πραγματικές αιτίες των προβλημάτων, αναζητήθηκαν τα εξιλαστήρια θύματα. Και βρέθηκαν πολλές φορές. Σε επίπεδο επιχειρησιακών ευθυνών, πάντα κάποιος χαμηλόβαθμος έπρεπε να θυσιαστεί για να 'χουν να γράφουν και οι εφημερίδες τα γνωστά: «Θα πέσουν κεφάλια», «Οργισμένος ο υπουργός», «Ξεχείλισε το ποτήρι» και διάφορα άλλα, διανθισμένα εντέχνως αυτή τη φορά και με αρκετό αντισυνδικαλιστικό μένος. «Φταίνε οι συνδικαλιστές», «Ο συνδικαλισμός διέλυσε την Αστυνομία», «Τρώγονται για τις καρέκλες», «Εμφύλιος συνδικαλιστών» κ.λπ.

Η καλοπροαίρετη κριτική, αλλά κυρίως η κακόβουλη, δεν ήταν τυχαία. Το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, σε ένα μεγάλο βαθμό, έδωσε το ίδιο αφορμές. Και μάλιστα πολλές. Όχι φυσικά σε όλη του την έκταση. Ελάχιστες παρασπονδίες ήταν ικανές να λειτουργήσουν ως ηφαιστειοί, ικανοί να κάψει τους πάντες. Γνωστοί θαμώνες στα τηλεοπτικά παράθυρα ηθελημένα ή άθελα, μέσα στην αφέλεια ή την απειρία τους, κατάφεραν να προβοκάρουν την κοινή γνώμη. Παίρνοντας θέση με αφορμή επιχειρησιακά λάθη στο όνομα δήθεν της υπεράσπισης των συμφερόντων των συναδέλφων τους, υπέσκαπταν το ρόλο του συνδικαλισμού, παίζοντας ουσιαστικά το παιχνίδι του εντυπωσιασμού και της τηλεθέασης.

Η κατάσταση, βόλευε ασφαλώς την ηγεσία, η οποία άφηνε επιμελώς συγκεκριμένους συνδικαλιστές -θαμώνες παραθύρων- να απορροφούν τους κραδασμούς του συστήματος, για να καλύπτει τις δικές της ευθύνες. Όταν πια το κακό είχε φτάσει στο απροχώρητο και οι άναρχες τηλεοπτικές εμφανίσεις από διάφορους αυτόκλητους υπερασπιστές της Αστυνομίας και του συνδικαλιστικού κινήματος άρχισαν να λειτουργούν υπονομευτικά, η Ομοσπονδία προχώρησε στη λήψη των προβλεπόμενων από το καταστατικό μέτρων, απομονώνοντας τις παραφωνίες και θέτοντας σε λειτουργία Γραφείο Τύπου, για να υπάρχει αντικειμενική και υπεύθυνη ενημέρωση. Ένα μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης έμεινε, ωστόσο, με την απορία «αυτοί είναι συνδικαλιστές;»...

Η στρατηγική της Ομοσπονδίας την ταραγμένη αυτή περίοδο, επικυρώθηκε από το 17^ο συνέδριό της στις 5 έως 7 Δεκεμβρίου 2006, στη Βουλιαγμένη, όπου δέσποσε ο προβληματισμός για την «Επαγγελματική νοοτροπία και αντίληψη στην Ελληνική Αστυνομία τον 21^ο αιώνα». Οι συνέδριοι και για άλλους εσωτερικούς λόγους, επικύρωσαν την απόφαση του Δ.Σ. για τη διαγραφή της Ατικής από τις τάξεις της Ομοσπονδίας. Επίσης, σημαντική ήταν και η απόφαση για την τροποποίηση του συνδικαλιστικού νόμου, που αποτελούσε πάγιο αίτημα της Ομοσπονδίας.

Σε ό,τι αφορά την ενημέρωση για τα θέματα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και της Αστυνομίας, γενικά, ήταν γνωστό ότι η όλη διαδικασία έπασχε. Ο διαθέσιμος τηλε-

οπτικός χρόνος είναι ελάχιστος έως ανύπαρκτος για τις πρωτοβουλίες του συνδικαλιστικού κινήματος. Κάθε φορά οι γνωστοί «ξερόλες» μονοπωλούν την ενημέρωση με αποτέλεσμα να επαναλαμβάνονται τα γνωστά στερεότυπα. Πέρασε ένας και πλέον χρόνος για να αντιληφθούν -και πάλι μερικώς- το κεντρικό ερώτημα που ετέθη από την Ομοσπονδία την Άνοιξη του 2007 τόσο με το διάβημά της προς τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Βύρωνα Πολύδωρα όσο και με την ανοικτή πρόσκληση-πρόκληση προς τα πολιτικά κόμματα να απαντήσουν «τι Αστυνομία θέλουμε και γιατί τη θέλουμε». Άρχισαν να επαναλαμβάνουν επ' εσχάτους αυτό το ερώτημα, αλλά και πάλι αποσιωπώντας ότι αποτελεί μείζονος σημασίας ζήτημα για το οποίο αγωνίζεται εδώ και χρόνια η Ομοσπονδία των αστυνομικών.

Τις εμπειριστατωμένες θέσεις της η Ομοσπονδία τις παρουσίασε σε όλους τους αρχηγούς των κομμάτων της αντιπολίτευσης (Γιώργο Παπανδρέου, Αλέκα Παπαρήγα, Αλέκο Αλαβάνο και Γιώργο Καρατζαφέρη) από τους πρώτους κιόλας μήνες της νέας χρονιάς, ενώ το ίδιο είχε γίνει τέλος του 2006 με τον γραμματέα της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας Λευτέρη Ζαγορίτη.

Τα αντανάκλαστικά τους όμως δεν ήταν τα αναμενόμενα. Το μαρτυρούν η συνεχιζόμενη ένταση τους πρώτους μήνες του 2007 σε κοινωνικό επίπεδο (φοιτητικές διαδηλώσεις, απεργίες καθηγητών, επιθέσεις κατά αστυνομικών, εγκληματικότητα, τρομοκρατία κ.λπ.) και οι άγονες αντιπαραθέσεις με κεντρικό σημείο αναφοράς την αναποτελεσματικότητα της Αστυνομίας, γενικώς και αορίστως, χωρίς όλοι να αντιλαμβάνονται ότι ο ευαίσθητος τομέας της ασφάλειας και της τάξης μπορεί να λειτουργήσει καλύτερα με συναινετικές πολιτικές διαδικασίες και χωρίς ασφαλώς να καταργείται η αυτοτέλεια των πολιτικών κομμάτων στη διατύπωση των ξεχωριστών τους θέσεων. Αλίμονο αν ζητούσε κανείς το αντίθετο, να έχουν δηλαδή όλοι την ίδια άποψη.

Η Ομοσπονδία, πάντως, μέσα σε αυτό το κλίμα κατάφερε και πάλι να βγει μπροστά, δείχνοντας τη λύση στο αδιέξοδο των ατέρμονων αντιπαραθέσεων με τους κοινωνικούς φορείς, που πυροδοτούνταν από τις δηλώσεις Πολύδωρα στα ΜΜΕ.

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης είχε διακόψει το διάλογο ακόμα και με την Ομοσπονδία διότι θεωρούσε ανάρμοστη τη στάση της με το να συνεχίζει να διεκδικεί τα αιτήματα, που σύμφωνα με τον ίδιο, είχαν επιλυθεί.

Με δεδομένο εκείνης της περιόδου τους άστοχους χειρισμούς της διοίκησης της Αστυνομίας και πρωτίστως της πολιτικής ηγεσίας με αφορμή πολλά και διάφορα καντά αστυνομικά συμβάντα (πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια, πυροβολισμός στον αέρα από ειδικό φρουρό στο Σύνταγμα κατόπιν επίθεσης που δέχθηκε από αγνώστους, εμπρησμός φυλακίου του Μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη, εμπρησμοί περιπολικών, επιθέσεις κατά αστυνομικών τμημάτων, επιθέσεις στις εγκαταστάσεις των ΜΑΤ στο Γουδί, αποδράσεις, ληστείες κ.λπ.), προχώρησε στο διάβημα της 14ης Μαρτίου 2007, μια ημέρα πριν από προγραμματισμένο συλλαλητήριο της εκπαιδευτικής κοινότητας,

όπου ήταν τόσο φορτισμένη η κατάσταση, ώστε να διατυπώνονται δημόσια φόβοι ότι θα χυθεί ακόμα και αίμα...

Το διάβημα αποκάλυπτε το πρόβλημα σε όλη του τη διάσταση. Γι' αυτό και το παραθέτουμε αυτούσιο:

«Κύριε Υπουργέ,

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, εκφράζοντας με συνέπεια τις αγωνίες των χιλιάδων μελών της σε όλη την Ελλάδα, ανησυχεί ιδιαίτερα τις τελευταίες ημέρες εξαιτίας της κλιμάκωσης της βίας κατά τη διάρκεια των πανεκπαιδευτικών εκδηλώσεων διαμαρτυρίας και των απρόκλητων δολοφονικών επιθέσεων κατά των αστυνομικών μας δυνάμεων. Οι τραυματισμένοι συνάδελφοί μας είναι πλέον εκατοντάδες, ενώ διάχυτη είναι η εντύπωση ότι εάν συνεχιστεί η ίδια κατάσταση, χωρίς τη λήψη μέτρων από την πλευρά της πολιτείας, δεν αποκλείεται να γίνουμε μάρτυρες οδυνηρότερων καταστάσεων.

Τα ΜΜΕ αναφέρονται στον υπαρκτό κίνδυνο να υπάρξουν απώλειες ανθρώπινων ζωών και «βλέπουν» προετοιμασίες που παραπέμπουν σε πολεμικές συγκρούσεις. Μέσα σε αυτό το κλίμα, οι συνάδελφοι που υπηρετούν στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής και ιδίως όσοι στελεχώνουν τη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων, αισθάνονται ανυπεράσπιστοι, έχουν χαμηλό ηθικό διότι βάλονται πανταχόθεν και το ερώτημα είναι, αν ξαφνικά αυτή η φιλήσυχη πόλη των Αθηνών, η όαση ασφαλείας, όπως έχει χαρακτηριστεί στο πρόσφατο παρελθόν, κινδυνεύει να καταληφθεί από εχθρικές δυνάμεις.

Σεις μιλήσατε ήδη για «αντάρτικο πόλεμο» και για αστυνομικά σχέδια που εκπονούνται προς αντιμετώπισή του με αποφασιστικότητα και αποτελεσματικότητα, σειρά όμως γεγονότων και καταστάσεων των τελευταίων μηνών, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής σε επίπεδο οργάνωσης, στελέχωσης και επιχειρησιακής ετοιμότητας, νοσεί βαρύτερα. Αμφιβάλλουμε, μάλιστα, αν έχετε σαφή εικόνα του όγκου των προβλημάτων που έχουν συσσωρευτεί στους ώμους των συναδέλφων μας.

Δεν θα αναφερθούμε στους δείκτες της εγκληματικότητας, στις ελλείψεις ανθρωπίνου δυναμικού και μέσων, ούτε θα παραθέσουμε κραυγαλέα συμβάντα που έχουν μονοπωλήσει το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης τα τρία τελευταία χρόνια και σχεδόν καθημερινά από τον Οκτώβριο του 2006 έως και σήμερα. Θα συμμεριζόμασταν την δημοσίως διατυπωμένη σας άποψη ότι κάποια συμβάντα προβάλλονται υπέρ του δέοντος από τα ΜΜΕ για διάφορους λόγους, όμως, πρέπει να σας υπενθυμίσουμε ότι τα

συμβάντα αστυνομικού ενδιαφέροντος και πολύ περισσότερο εκείνα που έχουν κοινωνικοπολιτικές διαστάσεις, δεν προκαλούνται από τους δημοσιογράφους. Η δε Ελληνική Αστυνομία, εφόσον είναι της δικής της αρμοδιότητας και αποδεικνύεται κατώτερη των περιστάσεων ως προς την αντιμετώπισή τους, θα έπρεπε η ίδια πρώτη να αναφέρεται στις αποτυχίες και να διδάσκεται από τα λάθη της. Πράγμα που σπανίως γίνεται και θα λέγαμε ότι είναι και μια βασική αιτία των δυσλειτουργιών και των αδυναμιών των αστυνομικών υπηρεσιών σήμερα.

Εμείς, ως συνδικαλιστικό κίνημα είμαστε υποχρεωμένοι να αναδεικνύουμε τα προβλήματα των υπηρεσιών και των συναδέλφων μας ειδικότερα, όχι μόνο διότι έτσι συμβάλλουμε στην αποτροπή δυσάρεστων καταστάσεων, αλλά και διότι συνεισφέρουμε στην κοινή μας προσπάθεια που δεν είναι άλλη από την εκπλήρωση της αποστολής της Ελληνικής Αστυνομίας στο πλαίσιο της συνταγματικής τάξης, με σεβασμό πάντα στα ανθρώπινα δικαιώματα και στις ελευθερίες των συμπολιτών μας.

Δυστυχώς, πολλά γεγονότα συνηγορούν υπέρ της άποψης ότι η κριτική που ασκείται το τελευταίο διάστημα στην Ελληνική Αστυνομία (όχι μόνο από τα ΜΜΕ, αλλά και από πολιτικούς φορείς, κοινωνικές οργανώσεις, ανεξάρτητες αρχές κ.λπ.) για την αντιμετώπιση των δημοσίων συναθροίσεων, δεν είναι άδικη. Εμείς ως Ομοσπονδία έγκαιρα είχαμε επισημάνει ότι οποτεδήποτε η Ελληνική Αστυνομία κλήθηκε να υπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες, βρέθηκε εκτεθειμένη, πληρώθηκε ως θεσμός, το δε προσωπικό της ήταν εκείνο που πλήρωσε και πληρώνει τα επίχειρα των λανθασμένων πολιτικών επιλογών των εκάστοτε Κυβερνήσεων.

Σεις, ως πολιτικός της προϊστάμενος καθορίζετε ασφαλώς τη στρατηγική και η φυσική ηγεσία προσαρμόζει την τακτική της, προφανώς διατάσσοντας και εκπαιδεύοντας τις αστυνομικές δυνάμεις, έτσι ώστε να υπάρξει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Ποιό είναι αυτό;

Η διασφάλιση της έννομης τάξης, βεβαίως, που στον δικό μας πολιτισμό περιλαμβάνει και το αναφαίρετο δικαίωμα των πολιτών να συνέρχονται ήσυχα και χωρίς όπλα. Και όταν κάποιος (οι «γνωστοί άγνωστοι» παλιότερα, οι «κουκουλοφόροι» σήμερα) επιβουλεύονται αυτό το δικαίωμα, να είναι σε θέση η Ελληνική Αστυνομία να τους συλλάβει και να τους παραπέμψει στην Ελληνική Δικαιοσύνη.

Σεις, όμως, με την στρατηγική που χαράξατε και με τα σχέδια που εφαρμόσατε, εκ του αποτελέσματος πλέον κρίνοντας, διαπιστώνουμε ότι αντί να έχετε περιορίσει τη βία, τη διογκώσατε σε βαθμό επικίνδυνο πλέον. Οι «πραίτορες των πόλεων» και τα «ακούνητα στρατιωτάκια» κινδυνεύουν να μη γυρίσουν σπίτι τους κύριε Υπουργέ και

για μια τέτοια απευκαταία, ασύλληπτη και τραγική εξέλιξη δεν θα είστε μόνο εσείς υπόλογος. Θα είμαστε κι εμείς ως συνδικαλιστικός φορέας κύριε Υπουργέ και θα έχουν δίκιο οι συναδέλφοί μας να μας κατηγορούν ότι δεν βλέπουμε και δεν ακούμε...

Τι; Τις φωνές διαμαρτυρίας και τα παράπονά τους ειδικά εδώ στη ΓΑΔΑ, όπου επικρατούν απαράδεκτες συνθήκες εργασίας, με αστυνομικές υπηρεσίες που υπολειπόμενοι και συναδέλφους που νιώθουν άσχημα όταν απολογούνται στους πολίτες διότι αδυνατούν να ικανοποιήσουν έγκαιρα και αποτελεσματικά τα αιτήματά τους. Με Υπηρεσίες ασφαλείας που μόνο ανασφάλεια προκαλούν στους πολίτες όταν τις επισκέπτονται, αφού κι αυτές υπολειπόμενοι ενώ είναι γνωστό τοις πάσι ότι όταν δεν υπάρχει Ασφάλεια, δεν υπάρχει Αστυνομία.

Γιατί κρύβετε την αλήθεια από τον ελληνικό λαό και δεν λέτε τα πράγματα με το όνομά τους για να αποδοθούν τα του Καίσαρος τω Καίσαρι;

Μήπως θέλετε να αντιμετωπίσετε το «αντάρτικο πόλεμο» με τα «ακούνητα στρατιωτάκια» (δική σας η ορολογία) και με τις υφιστάμενες υπηρεσίες ασφαλείας, χωρίς να τηρούνται πάγιες, απόρρητες και μη, υπουργικές αποφάσεις, χωρίς να γίνεται η συστηματική εκπαίδευση των συναδέλφων και το χειρότερο χωρίς να εφαρμόζονται δοκιμασμένα επιχειρησιακά σχέδια;

Γιατί ενώ οι κανονισμοί προβλέπουν συγκεκριμένη αποστολή για την Υποδιεύθυνση Μέτρων Τάξης και άλλη για την Υποδιεύθυνση Αποκατάστασης Τάξης έχουν μπερδευτεί οι ρόλοι και σιωπηρώς δεν εφαρμόζεται πλέον η στοιχειώδης αστυνομική τακτική για την αντιμετώπιση του πλήθους που θέλει τα «ΜΑΤ» να επεμβαίνουν μόνο εφόσον διασαλεύεται η τάξη;

Γιατί δεν υπάρχει έγκαιρη ενημέρωση εκ μέρους των υπηρεσιών ασφαλείας και χάνεται πολύτιμος χρόνος την κρίσιμη ώρα όταν πρέπει να ληφθούν αποφάσεις για την χρησιμοποίηση του άλφα ή βήτα επιχειρησιακού σχεδίου;

Γιατί δεν υπάρχει στενότερη συνεργασία με τους διοργανωτές των συναθροίσεων με στόχο την καλύτερη περιφρούρηση και την απόκρουση των ανεπιθύμητων «εισβολέων» στις τάξεις τους;

Γιατί τέτοια υπερσυγκέντρωση αστυνομικών δυνάμεων (ακόμα και όταν πρόκειται για μικρές ομάδες φιλήσυχων διαδηλωτών) ενώ όταν φλέγεται ο τόπος και κινδυνεύουν να καούν ζωντανόι οι ίδιοι οι συναδέλφοί μας παρατηρείται μονίμως η αδυναμία σύλληψης των ταραχοποιών από τις εντεταλμένες προς τούτο ομάδες συλλήψεων;

Γιατί δεν γίνονται οι περίφημες αποκοπές σε επιλεγμένα σημεία, με χειρουργικές επεμβάσεις για τη σύλληψη των ταραχοποιών και με στόχο πάντα να μην διαλυθεί η ειρηνική διαδήλωση;

Γιατί ενώ προβλέπεται από υπουργική απόφαση η βιντεοσκόπηση των αστυνομικών επιχειρήσεων για εκπαιδευτικούς λόγους, αλλά και για τη χρησιμοποίηση του υλι-

κού ως αποδεικτικό στοιχείο εφόσον ήθελε ζητηθεί στο πλαίσιο της προανάκρισης ή της κύριας ανάκρισης δεν γίνεται από τις υπηρεσίες ασφαλείας;

Γιατί ενώ προβλέπεται διαρκής πρακτική και θεωρητική εκπαίδευση για το αστυνομικό προσωπικό της Διεύθυνσης Επιχειρήσεων όταν τούτο δεν επιχειρεί, απα-σχολείται αντικανονικά σε αστυνομικά καθήκοντα άλλης φύσεως;

Ο κατάλογος των «γιατί;» κύριε Υπουργέ, δεν έχει τέλος. Όταν ακούς τους γονείς των συναδέλφων σου να σου τηλεφωνούν και να αγωνιούν για τα παιδιά τους, όταν αφουγκράζεσαι την αγωνία των ίδιων των συναδέλφων σου που ζουν με τον κίνδυνο της μολότοφ, που τρέχουν σε ασφαλιστικά γραφεία για να κάνουν ένα συμβόλαιο ζωής, πληρώνοντας από το υστέρημά τους επειδή η πολιτεία τους έχει αφήσει στο έλεος του Θεού ή τους στέλνει ξεδιάντροπα στο στόμα του λύκου όπως έγινε μόλις προ μερικών ημερών έξω από βιβλιοπωλείο στόχο στα Εξάρχεια, ενώ μετά από τόσες και τόσες επιθέσεις στο συγκεκριμένο χώρο ακόμα και οι δόκιμοι αστυφύλακες γνωρίζουν ότι οι αρχές ασφαλείας είναι εκείνες που θα έπρεπε να έχουν ακολουθήσει άλλη τακτική, τότε έχεις υποχρέωση να μεταφέρεις στην ηγεσία τους τα προβλήματά τους.

Αυτό κάνουμε κύριε Υπουργέ, τούτη την κρίσιμη ώρα.

Και με όλο το σεβασμό προς το πρόσωπό σας, σας καλούμε να λάβετε σοβαρά υπόψη σας τα προαναφερόμενα, ως έχετε υποχρέωση να προστατέψετε τους συναδέλφους μας και την Ελληνική Αστυνομία στο σύνολό της, διατηρώντας την θετική της εικόνα, τις σχέσεις καλής συνεργασίας και εμπιστοσύνης με τους πολίτες.

Εμείς ως συνδικαλιστικό κίνημα δεν αγωνιστήκαμε για να έχει μόνο φωνή ο Έλληνας αστυνομικός. Αγωνιστήκαμε και για να είναι αγαπητός στους συμπολίτες μας και να μπορεί να τους κοιτάξει καθαρά στα μάτια, οποτεδήποτε ζητούν τη βοήθειά του. Αγωνιστήκαμε για να φέρουμε την Ελληνική Αστυνομία δίπλα στον πολίτη ως ένα σύνολο ένστολων πολιτών με δικαιώματα και υποχρεώσεις και όχι ως σώμα «ραβδούχων» ή «πραιτοριανών» και μάλιστα στον 21ο αιώνα.

Κύριε Υπουργέ,

Επί τη αναλήψει των καθηκόντων σας είχατε υποσχεθεί ότι θα δώσετε όραμα και θα χαρίσετε ευτυχία στον Έλληνα αστυνομικό. Σήμερα ο Οργανισμός της Ελληνικής Αστυνομίας και τα στελέχη του κινδυνεύουν να γευτούν την απαξίωση και να βρεθούν στο περιθώριο. Θα επιτρέψετε – θα επιτρέψουμε να συμβεί τούτο;

Εμείς, όχι!».

Το διάβημα προς τον Βύρωνα Πολύδωρα, προκάλεσε σεισμικές δονήσεις. Μέσα στο φορτισμένο και έντονα πολιτικοποιημένο κλίμα των τελευταίων μηνών, λόγω της παραφιλολογίας για επικείμενες βουλευτικές εκλογές, η καταλυτική παρέμβαση της Ομοσπονδίας ήταν προάγγελος σημαντικών εξελίξεων.

Κατ' αρχάς εκτονώθηκε με μιας η τεταμένη ατμόσφαιρα και εκεί που όλοι μιλού-

σαν για την πιθανότητα αιματηρών επεισοδίων, όλα κύλησαν ομαλά. Συνέβαλε σε αυτό και η πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας, να συναντηθεί με τα προεδρεία της Ομοσπονδίας των καθηγητών (ΟΛΜΕ) και των δασκάλων (ΔΟΕ), και τον πρόεδρο του Συνασπισμού Αλέκο Αλαβάνο, τον βουλευτή του ΚΚΕ Αντώνη Σκυλάκο, τον πρόεδρο του ΛΑΟΣ Γιώργο Καρατζαφέρη και τους εκπροσώπους του ΠΑΣΟΚ Αλέκο Παπαδόπουλο και Δημήτρη Καρύδη.

Η Ομοσπονδία επανέλαβε τις θέσεις της για τον υπηρεσιακό χειρισμό των διαδηλώσεων, υπενθυμίζοντας ότι τον Οκτώβριο του 2006 με αφορμή την Ημέρα κατά της Κρατικής Αυθαρεσίας είχε διοργανώσει ειδική ημερίδα (9 Οκτωβρίου) με θέμα «σύγχρονες μορφές αγώνα στην εποχή της παγκοσμιοποίησης».

Βεβαίως, το διάβημα συνάντησε και τους επικριτές του. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και οι τότε εκπρόσωποι των πρωτοβαθμίων ενώσεων της Αττικής και της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι έκριναν σκόπιμο να πολεμήσουν την Ομοσπονδία και να στηρίξουν τις επιλογές της ηγεσίας.

Προς όλους εκείνους που επιχειρήσαν να αιφισβητήσουν τις στρατηγικές και τις επιλογές, η Ομοσπονδία δεν δίστασε να απαντήσει αμέσως. Ξεκαθάρισε ότι το να ασκεί αυστηρή κριτική στην ηγεσία, δεν σημαίνει ότι αρνείται το έργο της. Η εποικοδομητική κριτική εξάλλου είναι εκείνη που διορθώνει τα κακώς κείμενα και διατηρεί τη ζωντάνια σε έναν οργανισμό που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να ταυτίζεται με τον δεσποτισμό του ενός ανδρός.

Η Ομοσπονδία, αφού τους υπενθύμισε, επίσης, ότι οι υπηρεσίες λειτουργούν και αποδίδουν χάρη στο φιλότιμο των συναδέλφων, η πολιτεία αναπληρώνει τις κενές οργανικές θέσεις των αστυφυλάκων, την πραγματική «δύναμη πυρός» της αστυνομίας, με «φαντάρους». Ας σταθούμε, όμως, σε ορισμένα ειδικότερα, πλην όμως σημαντικά, ζητήματα που δεν ελάμβαναν υπόψιν τους οι πολέμοι της Ομοσπονδίας, έτσι όπως τέθηκαν από την ίδια:

1) Οργανωτικός εκσυγχρονισμός – αναδιάρθρωση.

- Η εμπειριστατωμένη θέση της Ομοσπονδίας (Μελέτη Παντείου Πανεπιστημίου - Τμήμα Εγκληματολογίας - Κοινωνιολογίας για την αναδιάρθρωση) για ίδρυση και λειτουργία μεγάλων αστυνομικών μονάδων που θα καλύπτουν ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές παραπέμπεται στις καλένδες. Οι ψευτοενοποιήσεις τμημάτων ή η δημιουργία νέων τμημάτων των 16 και 20 ατόμων δεν συνιστούν αναδιάρθρωση, δεν εξυπηρετούν τις σύγχρονες ανάγκες αστυνόμευσης. Συντηρούν το ξεπερασμένο πλέον σχήμα μιας διάρθρωσης υπηρεσιών με κριτήρια του παρελθόντος.

- Δημιουργούνται νέες υπηρεσίες χωρίς να προσλαμβάνεται νέο προσωπικό (διεύθυνση διαβατηρίων, χειρισμός κρίσεων, τμήματα εμπορίας ανθρώπων, καταπολέμηση της βίας στα γήπεδα, ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, ανάλυση στοιχείων εγκληματικότητας, ειρηνευτικές αποστολές κ.λπ.).

2) Στέγαση υπηρεσιών.

Όπου η Υπηρεσία σημειώνει πρόοδο το αναγνωρίζουμε. Πιέζουμε όμως για την ταχύτερη εφαρμογή του κτιριολογικού προγράμματος για λόγους που άπτονται της εύρυθμης λειτουργίας των υπηρεσιών (ανθρώπινο περιβάλλον εργασίας, υγιεινή και ασφάλεια, αξιοπρεπή γραφεία υποδοχής του κοινού, χώροι κράτησης κ.λπ.).

3) Εγκληματικότητα.

- Τα στατιστικά στοιχεία του υπουργείου δείχνουν πανελλαδικά ανοδικές τάσεις της μικροεγκληματικότητας (κλοπές, διαρρήξεις, ληστείες). Το αμείλικτο ερώτημα των πολιτών «πού είναι η αστυνομία;» ποιός θα το απαντήσει; Θα κάνουμε τα στραβά μάτια; Ή μήπως πρέπει να μιλήσουμε (μαζί με τις αδυναμίες και τα προβλήματα της αστυνομίας) και για τα κοινωνικά αίτια της εγκληματικότητας, για τα εγκλήματα που συνδέονται με τη χρήση ναρκωτικών και τα οποία πολλαπλασιάζονται όταν δεν υπάρχουν υποδομές πρόληψης και κοινωνικής ένταξης;

- Δεν θα έπρεπε να υποστηριχθούν οι υπηρεσίες μας με κοινωνικούς λειτουργούς και ψυχολόγους, όπως έχει αναγνωρίσει η ίδια η ηγεσία εδώ και πολλά χρόνια, ως την πλέον ενδεδειγμένη λύση; Αντ' αυτών εξαγγέλλει νέα σχήματα και πειραματισμούς που λόγω της παντελούς έλλειψης σχεδιασμού εκθέτουν όλους μας (Κινητές αστυνομικές Μονάδες, κοινοτικός αστυνόμος, αστυνομικός της γειτονιάς, τοπικός αστυνόμος).

4) Ξένα έργα.

- Κάναμε ολόκληρο αγώνα για αποδέσμευση από ξένα έργα, αλλά αναλάβαμε πανηγυρικά τα διαβατήρια και ετοιμαζόμαστε και για τις άδειες οδήγησης και κυκλοφορίας των οχημάτων. Αν η πολιτεία θεωρεί πιο αξιόπιστη τη διαδικασία αυτή στους κόλπους της αστυνομίας γιατί δεν στελεχώνει τις υπηρεσίες με ανάλογο προσωπικό ώστε να εξοικονομήσει αστυνομική δύναμη;

- Ο χρόνος υποχρέωσης της αστυνομίας για την ενίσχυση των υπηρεσιών εξωτερικής φύλαξης των φυλακών παρατάθηκε για άλλη μια φορά μέχρι τις 12/9/2007.

- Για τα δικόγραφα συνεχίζεται η ίδια κατάσταση.

5) Θέματα προσωπικού.

- Είναι γνωστό σε όλους το επίπεδο της διοικητικής μέριμνας ή οι πενιχρές αυξήσεις που έχουν δοθεί τα τελευταία χρόνια στο αστυνομικό προσωπικό.

- Μια «αστυνομία με ανθρώπινο πρόσωπο και νόμιμη δράση», όπως την φαντάζεται (;) η Ηγεσία, δεν επιτυγχάνεται με ευχολόγια. Απαιτούνται γενναίες δαπάνες για το ανθρώπινο δυναμικό (εκπαίδευση, αξιοπρεπείς μισθοί, συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας κ.λπ.).

Για αυτή καθ' αυτή την πρωτοβουλία να γίνουν αφενός το διάβημα προς τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και αφετέρου οι ενημερωτικές συναντήσεις με τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων, η Ομοσπονδία ανακοίνωσε ότι ήταν επιβεβλημένη να υλοποιηθεί και μάλιστα τη συγκεκριμένη στιγμή, για τους εξής λόγους:

1) Ο ίδιος ο υπουργός είχε δηλώσει ότι θα επικοινωνεί με την Ομοσπονδία «δι' υπομνημάτων», ενώ ο θεσμικός του ρόλος είναι άλλος. Από την αρχή του έτους εγγράφως και προφορικά, αλλά από κοινού και με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αξιωματικών Αστυνομίας, είχαμε ζητήσει διάλογο στο πλαίσιο του προγραμματισμού δράσης των δυο Ομοσπονδιών. Ακόμα περιμένουμε.

2) Η Ομοσπονδία δεν καθορίζει τη στρατηγική της με βάση τις «ορέξεις» του εκάστοτε υπουργού Δημόσιας Τάξης, αλλά με γνώμονα τα συμφέροντα των μελών της, όταν διαπιστώνει ότι ο υπουργός λειτουργεί απαξιωτικά.

3) Το κείμενο που υποβλήθηκε στον υπουργό καταγράφει την αγωνία των ημερών εκείνων, όταν όλοι είχαμε γίνει μάρτυρες ενός ανελέητου «ψυχολογικού πολέμου» με την αστυνομία κολλημένη στον τοίχο («ανίκανη αστυνομία», «οι κουκουλοφόροι είναι αστυνομικοί», «ζητούν και πλαστικές σφαίρες», «αντάρτικο πόλεων», «κίνδυνος για νεκρούς αστυνομικούς ή διαδηλωτές» κ.λπ.).

4) Οι πρώτες δημοσκοπήσεις είχαν ήδη αρχίσει να δείχνουν μεταστροφή της κοινής γνώμης («για τα επεισόδια ευθύνονται το ίδιο η αστυνομία και οι διαδηλωτές»).

5) Με το διάβημα μεταφέραμε την αγωνία των συναδέλφων και των οικογενειών τους στον υπουργό και τον καλούσαμε να παρέμβει για την αποκλιμάκωση της έντασης, αναλαμβάνοντας ο ίδιος πρωτοβουλίες ως πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας. Αμφιβάλλει κανείς ότι με τις δηλώσεις του (σχέσεις κουκουλοφόρων με Συνασπισμό, «θα τους πλακώσω με τα ίδια μου τα χέρια», «αντάρτικο πόλης» κ.λπ.) έριχνε λάδι στη φωτιά την ώρα που οι πολίτες ζητούσαν όχι λόγια, αλλά έργα;

6) Το διάβημα αποτελεί συνέχεια μιας σειράς κινήσεων της Ομοσπονδίας με στόχο τη δημόσια παρέμβασή της στα ζητήματα των διαδηλώσεων. Δεν μπορεί όλοι και για όλα, όποτε υπάρχει πρόβλημα να κατηγορούν γενικά και αόριστα την αστυνομία. Ο ίδιος ο υπουργός είχε πάρει την πρωτοβουλία να λάβει μέτρα για τον περιορισμό των προβλημάτων από τις μικρές διαδηλώσεις. Σε θεωρητικό επίπεδο έγιναν κάποιες συσκέψεις στο υπουργείο. Στην πράξη όμως (εκπαίδευση αστυνομικών, εφοδιασμός με απαραίτητο εξοπλισμό) συνεχίστηκε η ίδια κατάσταση.

7) Η Ομοσπονδία διοργάνωσε (Οκτώβριος 2006) ημερίδα με θέμα «σύγχρονες μορφές αγώνα στις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης», που αντιμετωπίστηκε με θετικά σχόλια από το υπουργείο. Συναντήθηκε επίσης με την ΟΛΜΕ με αφορμή δηλώσεις που δίχαζαν το λαό μας και εξέδωσε σχετικές ανακοινώσεις, επισημαίνοντας ότι «τα κοινωνικά προβλήματα δεν αντιμετωπίζονται με αστυνομικά μέτρα. Όταν δε η αστυνομία κλήθηκε να υπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες, βρέθηκε εκτεθειμένη, πληγώθηκε ως θεσμός, το δε προσωπικό της ήταν εκείνο που πλήρωσε και πληρώνει τα επίχειρα των λανθασμένων πολιτικών επιλογών των εκάστοτε κυβερνήσεων».

8) Αν η Ομοσπονδία σιωπούσε εκείνη την ημέρα (μια ημέρα πριν από το συλλαλητήριο της Πέμπτης (15-3-2007) που όλοι όσοι ήταν έξω από το χορό μιλούσαν για νεκρούς) και είχαμε την επόμενη δραματικά γεγονότα, η Ομοσπονδία τι θα έκανε; Θα

την κατηγορούσαν ότι αντιδρά «κατόπιν εορτής» με μια ανακοίνωση καταγγελτικού περιεχομένου ή ότι χύνει κροκοδειλία δάκρυα.

9) Το διάβημα, όμως, δεν έγινε μόνο για τα συλλαλητήρια. Ήταν μια πράξη διαμαρτυρίας για τη σημερινή προβληματική κατάσταση της Ελληνικής Αστυνομίας και για τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις της κυβέρνησης. Πουθενά δεν αναφέρουμε ισοπεδωτικά ότι «δεν υπάρχει αστυνομία». Υπενθυμίσαμε στον Υπουργό ότι «όταν δεν υπάρχει Ασφάλεια, δεν υπάρχει Αστυνομία». Ποιός το αμφισβητεί αυτό;

10) Αν δεν είχε γίνει το διάβημα, αν σιωπούσε η Ομοσπονδία και σημειώνονταν τα έκτροπα (με θύματα όπως όλοι φοβόντουσαν), το πλήγμα στο συνδικαλιστικό μας κίνημα θα ήταν ανεπανόρθωτο και μάλιστα λίγους μήνες μετά την κρίση που είχαν προκαλέσει οι ανεύθυνες συμπεριφορές κάποιων συναδέλφων μας. Το διεκδικητικό πλαίσιο της Ομοσπονδίας (νέο μισθολόγιο, βαθμολόγιο κ.λ.π.) θα παρέμενε και πάλι στο περιθώριο. Θα αναγκαζόμασταν να αναδιπλωθούμε, ίσως και να ματαιώναμε για άλλη μια φορά τον αγώνα, τις κινητοποιήσεις που σύμφωνα με τα μηνύματα που φτάνουν στην Ομοσπονδία από όλη την Ελλάδα, πρέπει να κάνουμε άμεσα.

Στον απόηχο των αρνητικών εντυπώσεων που προκλήθηκαν ιδίως από τις δημόσιες επικρίσεις των τότε προέδρων των σωματείων της Αττικής και της Θεσσαλονίκης για το διάβημα της Ομοσπονδίας στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, συνεδρίασε στην Αθήνα στις 20 Μαρτίου 2007 το Γενικό Συμβούλιο και μετά από εισήγηση του προέδρου, ομόφωνα όλες οι πρωτοβάθμιες οργανώσεις αποφάσισαν να υλοποιηθεί προγενέστερη απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου για έναρξη σειράς κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων διαμαρτυρίας.

Το Γενικό Συμβούλιο κάλεσε τον υπουργό να δώσει συγκεκριμένες απαντήσεις με τον πλέον υπεύθυνο τρόπο και όχι να υπεκφεύγει, απευθυνόμενος με ιδιόχειρες επιστολές προς το αστυνομικό προσωπικό και τους βουλευτές, υποστηρίζοντας ότι τα προβλλόμενα από την Ομοσπονδία αιτήματα έχουν επιλυθεί.

Στη συνεδρίαση εκείνη, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας αναφέρθηκε, ιδιαίτερα συγκινημένος στα δύσκολα χρόνια της γέννησης του συνδικαλισμού στην αστυνομία και στον καινοτόμο λόγο της Ομοσπονδίας που δεν αποτέλεσε ποτέ εξάρτημα κανενός κόμματος και είχε τον δικό της ανεξάρτητο και αυτόνομο ρόλο στα συνδικαλιστικά πράγματα της χώρας μας. «Παρακαλούσα πάντα όλους τους συναδέλφους, ανεξάρτητα από τις ιδεολογικές και τις κομματικές τους πεποιθήσεις να δουλέψουν για το καλό της Ομοσπονδίας μας, για το καλό όλων των συναδέλφων. Αυτή ήταν η στάση της Ομοσπονδίας και γι' αυτό κρατήθηκε όρθια, παρά τις δοκιμασίες που την ταλαιπώρησαν στο παρελθόν», είπε ο Δημήτρης Κυριαζίδης, τονίζοντας ότι ποτέ στο παρελθόν δημόσια ένα σωματείο -ακόμα και του ευρύτερου δημόσιου τομέα- δεν καταφέρθηκε κατά της δευτεροβάθμιας οργάνωσής του. Και αφού αναφέρθηκε στις θεσμικές κατακτήσεις της Ομοσπονδίας, διαχρονικά, έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου ότι «μπορεί

να χαθούν εύκολα όσα πετύχαμε με αγώνες». «Δόθηκαν», είπε στη συνέχεια, «εντολές για «διαίρεση», αλλά έπεσαν στο κενό. Η συντριπτική πλειοψηφία των οργανώσεων δίνει τη δική της απάντηση με καταλυτικό τρόπο. Η πόρτα της Ομοσπονδίας είναι ανοιχτή. Δεν εκβιάζεται η Ομοσπονδία ούτε ο ομιλών.

Ας γνωρίζουν όποιοι, λοιπόν, ανακαλύπτουν προσωπικές πολιτικές πίσω από τις τελευταίες πρωτοβουλίες της Ομοσπονδίας μας ότι το μοναδικό προσωπικό στοίχημα του συνδικαλιστικού μας κινήματος είναι ένα. Να δώσουμε νέες συλλογικές και προσωπικές μάχες για την επίλυση των προβλημάτων των συναδέλφων μας, για να έχουμε μια καλύτερη Ελληνική Αστυνομία».

Οι απλοί αστυνομικοί μπορούσαν φυσικά να αντιληφθούν ποια ήταν η κατάσταση την οποία οι ίδιοι βίωναν και όχι ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, ενώ γνώριζαν και μάλιστα πολύ καλά ότι τα αιτήματα που διεκδικούσε η Ομοσπονδία ήταν ακόμα σε εκκρεμότητα. Δεν ήξεραν ότι οι ίδιοι δέχονταν την πίεση από τη μη οργάνωση των υπηρεσιών, αλλά και την πίεση της ίδιας της κοινωνίας που στο πρόσωπό τους επικέντρωνε τον ένοχο των άστοχων χειρισμών της πολιτικής ηγεσίας; Ότι οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας ήταν λέξεις άγνωστες; Δεν ήξεραν ως απόφοιτοι υπερδιετούς σχολής ότι γι' αυτούς δεν υπήρχε βαθμολόγιο; Δεν ήξεραν ότι υπήρχε εμπλοκή με τη μάχιμη πενταετία; Ότι μόλις 70 σεντς μεικτά είναι η ημερήσια αύξηση με την εισοδηματική πολιτική; Ότι το υπό εκκώλαψη μισθολόγιο δεν ανατρέπει τη φιλοσοφία του ισχύοντος άδικου και άναρχου μισθολογίου, αλλά ευνοεί τους ολίγους και λειτουργεί σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας των αστυνομικών; Ότι γι' αυτούς που έχουν υπηρεσία μέχρι 18 έτη η εισοδηματική πολιτική επιφυλάσσει μηδενικές αυξήσεις;

Είναι αλήθεια ότι αυτή η συνδικαλιστική δράση, που διαρκεί δυο ολόκληρες δεκαετίες, έχει συγκεντρώσει «φορτία θυμού» εναντίον των εκφραστών της. Είναι αλήθεια, ότι αρκετοί έχουν επιχειρήσει πολλές φορές στο παρελθόν να τους πλήξουν συνδικαλιστικά, νομίζοντας ότι έτσι θα ανοίξει ο δρόμος για να ξεμπερδέψουν με την Ομοσπονδία... Δεν τα κατάφεραν, όμως, γιατί στις δύσκολες στιγμές επικρατούσε πάντα η κοινή λογική και η γλώσσα της αλήθειας.

Πώς να μη δικαιώνεται διαχρονικά η συνεπής πορεία της Ομοσπονδίας, αφού δεν έκανε τα στραβά μάτια σε κανέναν και έκλεινε τα αφτιά της στις σειρήνες; Μήπως αυτό δεν έκανε κι εκείνη την κρίσιμη περίοδο για την οποία αναφερόμαστε; Ενώ «χαλούσε ο κόσμος όλος» η Ομοσπονδία συνέχιζε ανεπηρέαστα και αταλάντευτα τον αγώνα της. Διατυμπάνιζε το υπουργείο ότι ικανοποιεί αιτήματα; Δεν είναι έτσι, απαντούσε η Ομοσπονδία. Και έδινε στοιχεία για του λόγου το αληθές. Όταν το υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών ανακοίνωσε την εισοδηματική πολιτική έτους 2007 με σαφή στόχο να θολώσει τα νερά και να στριμώξει τους συνδικαλιστές;

Η Ομοσπονδία απάντησε:

1) Η «επικινδυνότητα» αλλοιώθηκε. Η «μάχημη πενταετία» μεταφέρεται στις πλάτες των συναδέλφων που θα κληθούν να πληρώσουν το τίμημα της εξαγοράς. Οι επινοήσεις ότι δήθεν «το χωρίς ασφαλιστικές εισφορές αίτημα είναι εκτός Ευρωπαϊκού και Εθνικού Νομικού Πλαισίου» εφευρέθηκαν για να αναγκάσουν τους συναδέλφους μας να πληρώσουν, εφαρμόζοντας ΜΟΝΟ για τους αστυνομικούς διατάξεις που ισχύουν για ένα μέρος του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας.

2) Η αύξηση του μηνιαίου επιδόματος Ειδικών Συνθηκών (20 ευρώ), αφορά ένα ελάχιστο αριθμό συναδέλφων και στην παρούσα φάση προσφέρεται προς εκμετάλλευση, ότι δηλαδή το δίνουν σε ειδικές μονάδες για άλλους ...λόγους.

3) Η κατασφάλιση του εισπραττόμενου υπέρ της Ελληνικής Αστυνομίας ποσού, (10%) των τηλεοπτικών δικαιωμάτων από τις αθλητικές συναντήσεις δεν αποτελεί νέα θεσμική ρύθμιση. Ο παλιός νόμος ανέφερε ότι θα αποζημιώνεται το αστυνομικό προσωπικό που απασχολείται στα γήπεδα, ενώ τώρα τα χρήματα θα πηγαίνουν στα ασφαλιστικά ταμεία.

4) Το αντιμίσθιο ύψους 100 ευρώ για όσους μετατάσσονται συνεπεία τραυματισμού εν υπηρεσία, στην κατάσταση της υπηρεσίας Γραφείου, αφορά επίσης μερικές δεκάδες συναδέλφων και όχι κάθε συνάδελφο που τραυματίζεται εν ώρα υπηρεσίας.

5) Η αποκατάσταση των τριών συνδικαλιστών, που αποτάχθηκαν για τη συνδικαλιστική τους δράση δεν έχει κανένα οικονομικό κόστος και μάλλον συγγνώμη θα έπρεπε να ζητήσει η πολιτεία για την ολιγωρία που έχει επιδείξει.

6) Η αύξηση των ωρών νυχτερινής απασχόλησης του ένστολου προσωπικού της Ελληνικής Αστυνομίας, από 9.000.000 σε 11.250.000 είναι καθαρά διαχειριστικό θέμα.

7) Αδυνατούμε να κατανοήσουμε πώς προχωρεί η λεγόμενη «ομογενοποίηση» όταν αγνοούμε το περιεχόμενό της.

8) Η άμεση πρόσληψη των 2.000 Ειδικών Φρουρών αποσκοπεί στη σταδιακή μετάλλαξη του αστυνομικού σώματος. Για φέτος ανακοινώθηκε ότι θα προσληφθούν κατά πολύ λιγότεροι από τα προηγούμενα έτη αστυνομικοί όταν γνωρίζει η Ηγεσία ότι τα επόμενα χρόνια ως το 2009 οι κενές οργανικές θέσεις θα φτάσουν τις 16.000.

9) Η αύξηση των 140 ευρώ επί του βασικού μισθού (μισθολόγιο) κατά ομολογία του ίδιου του Υπουργείου, προωθείται μέσω του υπουργείου Εθνικής Άμυνας (!). Αλήθεια, από πότε για τους 45.000 αστυνομικούς θα αποφασίζουν οι στρατιωτικοί και όχι η υπεύθυνη Ηγεσία τους; Μήπως επειδή τα 140 ευρώ τελικά δεν θα είναι 140, αλλά λιγότερα και κάποιιο επιχειρούν να το στρίψουν δια του αρραβώνος, μη αναλαμβάνοντας τις ευθύνες τους;

Όλα αυτά λοιπόν δεν ήταν λίγα. Ήταν αρκετά για να οδηγούν τους αστυνομικούς στο δρόμο του αγώνα. Αυτό έγινε και στις 28 Μαρτίου 2007 με την παράσταση διαμαρτυρίας στον υπουργό Δημόσιας Τάξης των αντιπροσωπειών των πρωτοβαθμίων

ενώσεων με επικεφαλής το διοικητικό συμβούλιο της ΠΟΑΣΥ. Ο Βύρων Πολύδωρας αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί και να δεχτεί τη συνέχιση του διαλόγου, καθώς όπως προαναφέραμε είχε διακόψει το διάλογο με την Ομοσπονδία.

Ο Βύρων Πολύδωρας δέχτηκε τελικά στο γραφείο του την Εκτελεστική Γραμματεία της Ομοσπονδίας για να εκφράσει τον αμείωτο σεβασμό του προς το ένστολο προσωπικό της Ελληνικής Αστυνομίας και να δηλώσει ικανοποιημένος αναφορικά με τα «πεπραγμένα» του, λέγοντας:

«Για τα πεπραγμένα, εγώ εξέφρασα την ικανοποίησή μου, ότι τα πετύχαμε όλα, λέω εγώ. Διαφωνεί ο κ. Κυριαζίδης. Είναι ζήτημα εκτιμήσεως, γιατί η εισοδηματική πολιτική και τα κεφάλαια των παροχών δεν είναι διμερής σχέση μεταξύ της Ομοσπονδίας και του υπουργού Δημοσίας Τάξεως. Είναι τριμερής, αλλά δεν είναι καν και από τη βούληση του υπουργού Οικονομικών. Είναι κυρίως και στηρίζεται στις γραμμές της εισοδηματικής πολιτικής, που είναι ο κορμός της πολιτικής της Εθνικής Οικονομίας.

Για τα πεπραγμένα, λοιπόν, σε κάποιο βαθμό ίσως είναι ικανοποιημένη και η Ομοσπονδία. Για μένα είχαν μια πολύ σαφή –μετ’ εμποδίων- πολύ σαφή θετική κατάληξη. Για τα επόμενα, η έμφαση και η συνεννόησή μας είναι για το βαθμολόγιο - μισθολόγιο. Τα οργανώνουμε σε συνεργασία, τα συντάσσουμε, τα εκθέτουμε στο υπουργείο Οικονομικών, τα εξετάζει η Κυβέρνηση συνολικότερα με ένα πνεύμα ευθύνης και εμπιστοσύνης που δείχνει ο πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής. Έτσι οριοθετούνται οι συνεργασίες μας και οι πολιτικές μας αυτή τη στιγμή, πριν από το Πάσχα του 2007.»

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης από την πλευρά του δήλωσε ότι η Ομοσπονδία επεδίωκε πάντα την αγαστή συνεργασία με την πολιτική και φυσική ηγεσία του Σώματος, έτσι ώστε να επιλύονται τα προβλήματα και να βελτιώνεται η ζωή, υπηρεσιακή και μη, όλων των ενστόλων. Στον υπουργό επισημάνθηκε ότι τα περισσότερα σημεία - αιτήματα της συμφωνίας που είχε επιτευχθεί με τον ίδιο τον Απρίλιο του 2006 δεν έχουν ικανοποιηθεί, με αποτέλεσμα το σύνολο των συναδέλφων να διακατέχεται από αισθήματα έντονης αγανάκτησης και απογοήτευσης.

Ο υπουργός παρέπεμψε το προεδρείο για πληρέστερη ενημέρωση στην αστυνομική ηγεσία, πλην όμως το αποτέλεσμα της συνάντησης αυτής ήταν προβλέψιμο...

- Το βαθμολόγιο σχεδιάζεται σε νέα βάση, είναι επομένως ένα θέμα ανοικτό για την Ομοσπονδία.

- Τα 140 ευρώ, ως αύξηση στο βασικό μισθό του υπαστυνόμου Β' θα υπολογισθούν στο πλαίσιο της εισοδηματικής πολιτικής, ως μέχρι σήμερα έχει διαμορφωθεί και με τελική διαμόρφωση του Β.Μ. την 1-7-2008 στα 860 ευρώ, ποσό το οποίο ούτως ή άλλως θα χορηγούνταν με τις «φυσιολογικές» ετήσιες αυξήσεις, δηλαδή μηδέν από μηδέν, μηδέν!

- Το μισθολόγιο συντάσσεται ερήμην των συνδικαλιστών στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας με τη συμμετοχή και των υπηρεσιακών παραγόντων της Ελληνικής Αστυνομίας, πλην όμως δεν πρόκειται για «νέο μισθολόγιο», αλλά για αναμόρφωση

του ισχύοντος. Όμως, το υπό εκκώλυση «νέο μισθολόγιο», δεν ανατρέπει τη φιλοσοφία του ισχύοντος άδικου και άναρχου μισθολογίου. Ευνοεί τους ολίγους και λειτουργεί σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας των αστυνομικών, κυρίως αυτών που έχουν υπηρεσία μέχρι 18 έτη και αν υιοθετηθεί ως έχει, επιφυλάσσει μηδενικές αυξήσεις, μεγενθύνοντας ακόμη περισσότερο τις αδικίες και τις ανισότητες. Ένα τέτοιο κατασκευάσμα δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό από το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού, ανακρίνωνα η Ομοσπονδία και παρουσίαζε τη δική της πρόταση για ένα μισθολόγιο με εισαγωγικό μισθό του αστυφύλακα τα 1.250 ευρώ και δικαιότερους συντελεστές.

Η δεύτερη μείζονος πολιτικής σημασίας παρέμβαση της Ομοσπονδίας αυτήν την περίοδο ήρθε -φυσιολογικά- στις 27 Απριλίου 2007, όταν απηύθυνε έκκληση στον πολιτικό κόσμο της χώρας και ζήτησε να συσταθεί άμεσα διακομματική επιτροπή για το μέλλον της Ελληνικής Αστυνομίας, με αφορμή τα τελευταία χρούσματα αποκάλυπτης βίας κατά των αστυνομικών υπηρεσιών και των αστυνομικών δυνάμεων (Αστυνομικά Τμήματα Εξαρχείων, Νέας Ιωνίας, Συκεών). Η Ομοσπονδία, επίσης, εξέφρασε την έντονη ανησυχία της για τις νέες επιθέσεις και τους κινδύνους που διέτρεξαν οι εργαζόμενοι αστυνομικοί, αλλά και ένοικοι γειτνιαζόντων κτιρίων. Ζήτησε δε από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης και την πολιτεία να λάβουν όλα εκείνα τα απαραίτητα μέτρα για την αντιμετώπιση του φαινομένου της ένοπλης βίας κατά της αστυνομίας που στρέφεται τελικά κατά της ίδιας της κοινωνίας. Στο προσκήνιο επανέρχεται δραματικά όχι μόνο το αίτημα της Ομοσπονδίας για τη λήψη μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, ένα κεφάλαιο ακόμα ημιτελές, αλλά η ολική επανεξέταση της λειτουργίας και της δομής της Ελληνικής Αστυνομίας.

Το περίγραμμα της πρότασης της Ομοσπονδίας κατατίθεται στα πολιτικά κόμματα με το αίτημα να μελετηθεί η υφιστάμενη κατάσταση και η προοπτική της Ελληνικής Αστυνομίας, με άπώτερο στόχο ένα νέο μοντέλο αστυνόμευσης, μια Νέα Αστυνομία.

Παραθέτουμε, ολόκληρη την πρόταση:

ΙΣΤΟΡΙΚΟ - ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Το οργανωτικό μοντέλο της Ελληνικής Αστυνομίας προέκυψε το 1984, με την ενοποίηση της Ελληνικής Χωροφυλακής και της Αστυνομίας Πόλεων. Σύμφωνα με τον ιδρυτικό της Νόμο έχει ως αποστολή (Ν. 1481/84 άρθρο 8):

α) την εξασφάλιση της δημόσιας ειρήνης και ενταξίας και της απρόσκοπτης κοινωνικής διαβίωσης των πολιτών, που περιλαμβάνει την άσκηση της αστυνομίας γενικής αστυνόμευσης και τροχαίας και

β) την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος και την προστασία του Κράτους και του δημοκρατικού πολιτεύματος, στα πλαίσια της συνταγματικής τάξης, που περιλαμβάνει την άσκηση της αστυνομίας δημόσιας και κρατικής ασφάλειας.

Πρόκειται για έναν ημιστρατιωτικού τύπου Οργανισμό που η δομή του έχει κύριο χαρακτηριστικό το συγκεντρωτισμό στη λήψη αποφάσεων. Τα πρώτα χρόνια της ενοποίησης έγινε μια προσπάθεια αποστρατικοποίησης με την καθιέρωση ακαδημαϊκής εκπαίδευσης στις σχολές, αλλαγές στο πειθαρχικό δίκαιο, καθιέρωση χρόνου εργασίας στο αστυνομικό προσωπικό και χορήγηση ρεπό, ίδρυση νέων υπηρεσιών κ.λπ.

Ο χαρακτήρας της αστυνομίας, ωστόσο, ποτέ δεν ήταν ξεκάθαρος .

Η Πολιτεία άλλοτε αντιμετώπιζε ως στρατιωτική και άλλοτε ως πολιτική υπηρεσία την αστυνομία με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ξεκάθαρη κατεύθυνση και να ακυρώνεται στην πράξη οποιαδήποτε σκέψη για τη δημιουργία θεσμών με στόχο τη σύγχρονη αστυνομία. Ακόμα και με την ίδρυση του Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας (Ν.2800/2000) δεν έγινε σαφής προσδιορισμός του χαρακτήρα της ΕΛ.ΑΣ. με αποτέλεσμα η σύγχυση να παρατείνεται.

Τα τέλη της δεκαετίας του 80 προκύπτει αδήριτη η ανάγκη της συνδικαλιστικής έκφρασης και δράσης και ιδρύονται οι πρωτοβάθμιες οργανώσεις των αστυνομικών υπαλλήλων. Η διοίκηση, όμως, αντιδρά με τις γνωστές υπουργικές αποφάσεις για τη δίωξη των πρωτοστατών, παρά τις αποφάσεις των πρωτοδικείων που νομιμοποιούσαν τη λειτουργία τους. Ο συνδικαλισμός έχει βαθιές ρίζες και μέσα σε λίγα χρόνια, παρά τον πόλεμο που δέχτηκε, είναι πλέον πραγματικότητα.

Το 1989 ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Ι. Κεφαλογιάννης αναστέλλει τις εγκυκλίους για τις διώξεις των συνδικαλιστών και δέχεται τους συνδικαλιστές ως ισότιμους συνομιλητές. Όμως παράλληλα ενισχύεται και αποτελεί προτεραιότητα η περαιτέρω στρατικοποίηση της αστυνομίας (εσώκλειστη εκπαίδευση, επαναφορά ξιφιδίων αντί πτυχίων στη σχολή αξιωματικών, στρατιωτικός χαιρετισμός, κ.λπ.).

Ωστόσο , μια ανάσα στο αστυνομικό σώμα καταγράφεται την περίοδο που ακολουθεί (1993) με την αλλαγή του συστήματος εισαγωγής αστυνομικών (Ν. 2226/94 πανελλήνιες εξετάσεις), την αναγνώριση του συνδικαλισμού (Ν. 2265/94), τη δημιουργία Επιστημονικού Συμβουλίου Ερευνών, Ανάλυσης και Προγραμματισμού, την προσπάθεια ενοποίησης αστυνομικών τμημάτων και τη δημιουργία πρότυπων αστυνομικών κέντρων (πολυδύναμα), την απαλλαγή από ξένα έργα, την τεχνολογική ενίσχυση υπηρεσιών, την ίδρυση της Υποδιεύθυνσης Μέτρων Τάξης, την Υπηρεσία Εσωτερικών Υποθέσεων κ.λπ.

Το σημαντικότερο βέβαια είναι ότι η διοίκηση δεν έχει ενστερνιστεί το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος στην ανάδειξη των προβλημάτων των αστυνομικών και του αγώνα για την επίλυσή τους με στόχο αφενός μεν τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και της οικονομικής θέσεως των αστυνομικών και αφετέρου για την αναβάθμιση του αστυνομικού λειτουργήματος και την αύξηση της παραγωγικότητας των υπηρεσιών προς όφελος του κοινωνικού συνόλου. Αντιθέτως με τη στάση της υπονομεύει τις συνδικαλιστικές πρωτοβουλίες και κλείνει τα μάτια της στις προτάσεις που υποβάλλονται από την Ομοσπονδία.

Τα προβλήματα της εγκληματικότητας, το φαινόμενο της τρομοκρατίας, η διαφθορά στελεχών του σώματος, η αδυναμία αντιμετώπισης των προβλημάτων της λαθρομετανάστευσης, των τροχαίων ατυχημάτων, των ναρκωτικών κ.λπ. προκαλούν ήδη τις αντοχές του συστήματος.

Υπό την πίεση των προβλημάτων και των αδιεξόδων που συναντά η διοίκηση, αναγκάζεται να συζητά με τους συνδικαλιστικούς εκπροσώπους τις προτάσεις τους, πάντα όμως κωλυσιεργώντας και παρά το γεγονός ότι οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν την ορθότητα των θέσεων της Ομοσπονδίας.

Άλλωστε, τα θέματα της αστυνόμευσης και της ποιότητας των αστυνομικών υπηρεσιών κυριαρχούν στην πολιτική ζωή. Οι πολίτες επιζητούν την παρουσία των αστυνομικών στις γειτονιές και όπως και Αστυνομικά Τμήματα στην περιοχή τους, αφού πλέον η συνδικαλιστική δράση των αστυνομικών έχει συμβάλλει και στη βελτίωση των σχέσεων της αστυνομίας με τους πολίτες.

Μια σειρά τραγικών συμβάντων με αποκορύφωμα αυτά της οδού Νιόβης και των ληστειών - αποδράσεων του Πάσσαρη (1998) προκαλούν γενικευμένη αμφισβήτηση της οργανωτικής και διοικητικής ικανότητας της αστυνομίας.

Έχουν βεβαίως προηγηθεί από το 1994 αρκετά πειράματα όσον αφορά την αντιμετώπιση των υπηρεσιακών - οργανωτικών προβλημάτων με σημαντικότερη όλων την απόφαση για τη δημιουργία των «πολυδύναμων αστυνομικών τμημάτων».

Η απόφαση για τα πολυδύναμα εξέφραζε τότε την αναγκαιότητα της λειτουργίας μεγαλύτερων και ισχυρότερων αστυνομικών μονάδων σύμφωνα με την επιστημονική επιτροπή που είχε συσταθεί για τη μελέτη των προβλημάτων και την υποβολή σχετικών προτάσεων. Το σχέδιο ωστόσο ναυάγησε για διάφορους λόγους. Αρνητική ήταν η στάση πολλών διοικητών που δεν ήθελαν να χάσουν τη θέση τους και «συμμάχησαν» με τοπικούς παράγοντες στο όνομα δήθεν της καλύτερης αστυνόμευσης, υπονομεύοντας το όλο εγχείρημα.

Δυστυχώς δεν έγινε καμία σοβαρή συζήτηση για τις αναγκαίες τομές στο αστυνομικό σύστημα, τόσο μέσα στην αστυνομία όσο κι έξω στην κοινωνία.

Δεν έγινε καμιά δημόσια συζήτηση για την αστυνομία, για το χαρακτήρα των υπηρεσιών, για την εκπαίδευση των αστυνομικών κ.λπ. Παρά το ότι υπήρξαν κατευθύνσεις για μερική αντιγραφή του μοντέλου της κοινοτικής αστυνόμευσης (δημιουργία συμβουλίων πρόληψης εγκληματικότητας), για δημιουργία νέων σωμάτων (ειδικοί φρουροί, συνοριακοί φύλακες), δεν είχε προηγηθεί καμία ουσιαστική μελέτη από την ίδια την αστυνομική διοίκηση.

Οι αποφάσεις ελαμβάνοντο υπό την πίεση της τρέχουσας πολιτικής πραγματικότητας, καθώς η ίδια η αστυνομική ηγεσία πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, δεν είχε την τόλμη να υπηρετήσει με αξιοπρέπεια το ρόλο της.

Αποτέλεσμα και πάλι η απαξίωση της αστυνομίας καθόσον στην πράξη ακυρώνονταν οι αποφάσεις της διοίκησης.

Είναι φανερό ότι στους κόλπους της ΕΛ.ΑΣ. υποβόσκει μια εσωτερική κρίση με τη μια πλευρά να προωθεί τη στρατικοποίηση και το μοντέλο της καταστολής, ως κυρίαρχο χαρακτηριστικό της και την άλλη πλευρά να ασπάζεται ένα μοντέλο μιας πιο επαγγελματικής αστυνομίας, ανοικτής στην κοινωνία, με τους πολίτες και τους κοινωνικούς φορείς να συμμετέχουν σε διαδικασίες για την εφαρμογή τρόπων αστυνόμευσης και βέβαια στην κριτική για την αποτελεσματικότητα των υπηρεσιών.

Η «μάχη» για τον προσανατολισμό των υπηρεσιών, μοιάζει να κερδίζεται από την πρώτη ομάδα, καθόσον η ίδια η κοινωνία δεν είναι πρόθυμη να αναλάβει τις δικές της ευθύνες. Θεωρεί ότι η καταπολέμηση της εγκληματικότητας είναι αποκλειστικό έργο της αστυνομίας και εξουσιοδοτεί εν λευκώ τους «στρατηγούς» να τα βγάλουν πέρα με τους «οπλίτες» τους...

Σημειώνουμε σε εισαγωγικά αυτές τις λέξεις, διότι η υιοθέτηση των βαθμών της στρατιωτικής ιεραρχίας σε όλο το Σώμα καμία αντιστοιχία δεν έχει με το αντικείμενο της αστυνόμευσης και δεν ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες μιας σύγχρονης διοίκησης και αρχίζει να συνιστά πρόβλημα πλέον, τη στιγμή μάλιστα που δεν υπάρχει, εκείνη τη περίοδο, Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας. Σε ρόλο αρχιστρατήγου - υπεραστυνόμου βρίσκεται ο εκάστοτε υπουργός Δημόσιας Τάξης, ο οποίος προσπαθεί να μεταφέρει στους στρατηγούς τις πολιτικές αποφάσεις για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια κι εκείνοι με τη σειρά τους στα υφιστάμενα κλιμάκια της ιεραρχίας. Το σχήμα αυτό είναι όμως παρωχημένο και το 2000 πλέον λαμβάνεται η απόφαση για την ίδρυση Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας (Ν. 2800/2000), ως μια προσπάθεια αφενός απεξάρτησης της αστυνομίας από τον πολιτικό-κομματικό εναγκαλισμό και αφετέρου καλύτερης διοίκησης των υπηρεσιών και του προσωπικού τους.

Με την ίδρυση όμως του Αρχηγείου, επικράτησε ένα συγκεντρωτικό -στρατιωτικό σύστημα διοίκησης, χωρίς τις αναγκαίες εκείνες θεσμικές παρεμβάσεις που θα το καταστούσαν λειτουργικό και ανεξάρτητο. Όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται από πάνω προς τα κάτω. Οι ευθύνες αν και πρέπει να αποδίδονται στα υψηλότερα κλιμάκια, τούτο δεν γίνεται. Σε κρίσιμες δε καταστάσεις όταν πρέπει να αναληφθούν και να αποδοθούν οι ευθύνες, συνήθως αναζητούνται εξιλαστήρια θύματα στα κατώτερα κλιμάκια της ιεραρχίας.

Το μοντέλο αυτό είναι αδύναμο να προκαλέσει την λήψη πρωτοβουλιών εκ μέρους των διοικουμένων. Η αυτενέργεια των υφισταμένων είναι ανύπαρκτη και όλοι περιμένουν οδηγίες από τους άλλους. Η θεσμική σύνδεση με τις τοπικές κοινωνίες είναι ανύπαρκτη, ενώ τα κοινωνικά προβλήματα πολλαπλασιάζονται και λαμβάνουν εκρηκτικές διαστάσεις. Η αστυνομία καλείται να επέμβει για την κοινωνία, ενώ είναι αποκομμένη από αυτή, χωρίς σαφή προσανατολισμό δράσης, χωρίς ουσιαστικό προγραμματισμό για συγκεκριμένες ενέργειες, με όλα γύρω της να αλλάζουν με τον τότε Υπουργό Δημόσιας Τάξης να παραδέχεται στο Ελληνικό Κοινοβούλιο ότι έχουν αναδυθεί νέα κοινωνιολογικά - εγκληματολογικά δεδομένα τα οποία πρέπει προφανώς να αντιμετωπιστούν...

«Κανείς πλέον δεν πιστεύει σοβαρά ότι η ΕΛ.ΑΣ. με τη σημερινή δομή και λειτουργία της μπορεί πραγματικά να διασφαλίσει και να διαφυλάξει στον αναμενόμενο τουλάχιστον βαθμό τα συμφέροντα της κοινωνίας μας. Σήμερα η ΕΛ.ΑΣ. αποτελεί το συμπλήρωμα και το βοηθό ολόκληρου του δημόσιου τομέα. Πολλές φορές και του ιδιωτικού. Κάτω από το βάρος της πληθώρας των εξωαστυνομικών ενασχολήσεων για το μόνο που δεν περισσεύει χρόνος είναι για τη δίωξη της εγκληματικότητας.

Έτσι είχαμε μια σταθερά φθίνουσα πορεία εξιχνίασης αδικημάτων. Τα περί πρόληψης της εγκληματικότητας αποτελούν σήμερα ευφυολογήματα φθηνής έμπνευσης. Αποτελεί πολυτέλεια για τους χώρους μας η χρησιμοποίηση προσωπικού για την πρόληψη. Πολλές φορές δεν υπάρχει προσωπικό ούτε καν για τη δίωξη και την καταστολή σοβαρών εγκληματικών πράξεων.

Με εγκλωβισμένο το προσωπικό σε παραϋπηρεσίες και με τεχνικά μέσα που ανάγονται πραγματικά στην εποχή του μεσαίωνα η Ελληνική Αστυνομία αποτελεί το φτωχό συγγενή του ελληνικού δημόσιου τομέα. Έτσι αυτό που εναπομένει είναι η εναισθησία και το φιλότιμο κάποιων αλτρονιστών, ρομαντικών αστυνομικών, που σίγουρα δίνουν πολλά, πάνω από τις ανθρώπινες δυνατότητες τους, αλλά αλίμονο αν ένα σύγχρονο αστυνομικό σώμα βασίζει τη λειτουργία του και την επιτυχία του σε μόνο αυτά τα χρήσιμα πράγματι στοιχεία» (απόσπασμα του πλαισίου αρχών της Ομοσπονδίας το 1991).

Άραγε ποιες από αυτές τις επισημάνσεις δεν ισχύουν σήμερα και πόσο είμαστε ικανοποιημένοι από την εξελικτική πορεία της Ελληνικής Αστυνομίας;

Μιας Αστυνομίας που απέσπασε τα εύσημα όλων την περίοδο των Ολυμπιακών Αγώνων, αλλά που λίγο μετά άρχισε να δείχνει προς τα έξω ότι δεν κατάφερε στο παραμικρό να

αξιοποιήσει και να προσαρμόσει την εμπειρία και τις αποκτημένες γνώσεις στις ανάγκες και απαιτήσεις της Κοινωνίας .

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ – ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

«Τι αστυνομία θέλουμε και γιατί τη θέλουμε;»

Το καίριο αυτό ερώτημα είναι παρήγορο ότι επιτέλους δεν τίθεται μόνο από την Ομοσπονδία μας. Καταγράφεται ως προβληματισμός από έγκυρους πολιτικούς αναλυτές, πνευματικούς ανθρώπους και εκπροσώπους του πολιτικού κόσμου.

Σ' αυτή τη χρονική στιγμή η Ομοσπονδία ανέλαβε την πρωτοβουλία να προτείνει τη σύσταση μιας διακομματικής επιτροπής με σκοπό να προσδιοριστεί πλήρως ποιος πρέπει να είναι ο ρόλος της Αστυνομίας μέσα στην Ελληνική Κοινωνία.

Να γίνει σαφές ότι η Αστυνομία δεν σννιστά μηχανισμό εξουσίας κανενός πολιτικού σχηματισμού και ότι είναι ένας κρατικός -κοινωνικός- ανεξάρτητος- υπερακτομα-

τικός μηχανισμός με συγκεκριμένο πλαίσιο λειτουργίας και δράσης με μοναδικό αντικείμενο την πρόληψη και την καταστολή του εγκλήματος.

Η διακομματική επιτροπή κατά την άποψη της Ομοσπονδίας, πρέπει να συμφωνήσει στη λήψη μιας σειράς αποφάσεων που θα αφορούν στην εδραίωση μιας ισχυρής κατεύθυνσης (βούλησης -πεποίθησης) για το αστυνομικό σύστημα, ώστε να διαλυθεί αφενός η σύγχυση για το χαρακτήρα και το ρόλο της Ελληνικής Αστυνομίας και αφετέρου για να προωθηθούν όλα εκείνα τα αναγκαία μέτρα που θα υπηρετούν τους στόχους της.

Η Ελληνική Αστυνομία πρέπει να μετεξελιχθεί σε ένα σύγχρονο πολιτικό, κοινωνικοποιημένο αστυνομικό σώμα.

Για να επιτευχθεί τούτο πρέπει να επανεξεταστεί η λειτουργία όλου του οικοδομήματος με βασική κατεύθυνση την ΠΛΗΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ. Ειδικότερα:

1) Να εξεταστεί το ενδεχόμενο μιας άλλης οργανωτικής δομής σε κεντρικό επίπεδο.
- Κατάργηση του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και ένταξη της Αστυνομίας στο Υπουργείο Εσωτερικών .

Για να σταματήσει η κομματική σκοπιμότητα στη λειτουργία της αστυνομίας, πρέπει να τεθεί υπό διακομματικό έλεγχο.

Η έως τώρα στρατοκρατική αντίληψη λειτουργίας, αυτό που πρώτιστα εξυπηρετεί, είναι το ότι δίνει τη δυνατότητα στους κρατούντες να προγραμματίζουν και να συντονίζουν ένα μηχανισμό καταστολής στη βάση κυβερνητικών επιλογών ώστε να μπορούν παράλληλα να αναπροσαρμόζουν ή να επαναπροσδιορίζουν αυτόν τον ρόλο κατά το δοκούν για την εξυπηρέτηση των πολιτικών - κομματικών αναγκών.

Η πολιτική καθοδήγηση της αστυνομίας από το Υπουργείο Εσωτερικών, όπως συμβαίνει σε όλες τις πολιτισμένες χώρες, μπορεί να προσφέρει τα εχέγγυα της αμεσότερης σύνδεσης της αστυνομίας με τους οργανισμούς τοπικής - νομαρχιακής αυτοδιοίκησης και με την κοινωνία γενικότερα.

- Επανεξέταση της διαδικασίας ανάδειξης της Ηγεσίας.

Το ισχύον σύστημα ανάδειξης της Ηγεσίας και των κρίσεων - προαγωγών των ανώτατων βαθμίδων της υπηρεσιακής ιεραρχίας δεν είναι αξιοκρατικό καθώς είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την υποταγή που οφείλει ο υπό κρίση αξιωματικός στον προϊστάμενό του και στους εκάστοτε κρατούντες .

Επίσης η ιεραρχική εξέλιξη του κάθε αξιωματικού , με μόνο κριτήριο τη σειρά εξόδου από τη Σχολή σίγουρα δεν διασφαλίζει την αξιοκρατική μεταχείριση των ικανών και εργατικών. Κανείς φυσικά δεν δικαιούται να αμφισβητήσει την ανάγκη της ύπαρξης επετηρίδας. Ουδέποτε όμως λήφθηκε πρόβλεψη σύνδεσης της προαγωγής του αξιωματικού με την ουσιαστική υπηρεσιακή του απόδοση και την προσφορά έργου κυρίως στην αντιμετώπιση της εγκληματικότητας.

Για το χαμηλόβαθμο δε προσωπικό ουδεμία εσωτερική ανέλιξη υπάρχει και κανένα κίνητρο παραγωγικότητας δεν έχει θεσπισθεί.

Έτσι, το ισχύον θεσμικό πλαίσιο Κρίσεων και Προαγωγών όλων των βαθμίδων ΔΕΝ εξασφαλίζει την ανάδειξη και την ανέλιξη των ικανοτέρων.

Το 14ο Πανελλαδικό Συνέδριο της Ομοσπονδίας (Απρίλιος 2003) ενέκρινε μια πρωτοποριακή πρόταση για την εξέλιξη - ανάδειξη - επιλογή στελεχών της ΕΛ.ΑΣ. σε συνδυασμό με πρόταση μεταρρύθμισης του εκπαιδευτικού συστήματος των Αστυνομικών Σπουδών, η οποία παραδόθηκε στην Πολιτική και Φυσική Ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. καθώς και σε όλα τα Πολιτικά Κόμματα, αντίτυπο της οποίας θέτουμε υπ' όψη στους συμμετέχοντες στη συζήτηση για την πρόταση μας, σύστασης διακομματικής επιτροπής.

Ειδικά για την ανάδειξη του Αρχηγού και μέχρι υπάρξει υιοθέτηση της συγκεκριμένης πρότασης μας, φρονούμε ότι είναι επιτακτική η καθιέρωση θεσμού ακρόασης και επιλογής του Αρχηγού από αρμόδια επιτροπή του Κοινοβουλίου .

- Πρέπει να υπάρξει σαφής επιχειρησιακή κατεύθυνση για τη συμπεριφορά και τη δράση της αστυνομίας .

Η βιομηχανία έκδοσης διαταγών από τα ανώτερα προς τα κατώτερα κλιμάκια, δεν εξασφαλίζει την υλοποίηση στο ακέραιο των διατασσομένων. Απεναντίας, διογκώνει τη γραφειοκρατία, επιτείνει τη σύγχυση και τις προστριβές μεταξύ των υπηρεσιών και των αστυνομικών των ίδιων. Σχετική επιστημονική μελέτη που έγινε με Πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας το έτος 2005 με αντικείμενο την καταπολέμηση της γραφειοκρατίας κατέδειξε αύξηση αυτής τα τελευταία χρόνια σε ποσοστό 30 % .

- Προτείνεται η καθιέρωση Κώδικα Υπηρεσιακής Ευθύνης και Μνημονίου Υπηρεσιακών Ενεργειών με βάση τα σημερινά δεδομένα.

Στον Κώδικα αυτό θα πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη ανά βαθμό και ιδιότητα του συγκεκριμένου τομέα έργου που αναλαμβάνει ο κάθε αστυνομικός υπάλληλος με τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματά του. Κατά τον τρόπο αυτό θα πάψει η μετατόπιση ευθύνης από τα πάνω προς τα κάτω και το αντίστροφο, αφού θα είναι προκαθορισμένα τα πλαίσια δράσης και τα όρια ευθύνης ενός εκάστου ούτως ώστε να διασφαλίζεται το ζητούμενο αποτέλεσμα. Παράλληλα θα τεθεί φραγμός στη δημιουργία αυθαιρεσιών, αλλά και θα πάψουν να επιφορτίζονται με το έργο άλλων συναδέλφων οι φιλότιμοι, όπως μέχρι σήμερα συμβαίνει.

Το Μνημόνιο Υπηρεσιακών Ενεργειών είναι επίσης απαραίτητο για να γνωρίζει εκ των προτέρων ο αστυνομικός αρχικά τις διαδικασίες που υπαγορεύει η νόμιμη και αξιοκρατική αντιμετώπιση συμβάντων - περιστατικών, αλλά και τους κινδύνους που ελλοχεύει η κάθε περίπτωση, ούτως ώστε να διαμορφώνει την ψυχολογική του προδιάθεση - να προετοιμάζει την άμυνά του και να συντονίζει τις ενέργειές του με αυτές των άλλων συναδέλφων.

Σήμερα, η αυθαιρεσία στους χώρους μας πηγάζει από την έλλειψη γνώσης των

κανόνων που διέπουν τη λειτουργία της ΕΛ.ΑΣ. χωρίς φυσικά να αποκλείεται και η ενσυνείδητη κατάχρηση, αφού δυστυχώς δεν προβλέφθηκαν ασφαλιστικές δικλίδες, αποτρεπτικές για εμφάνιση αυθαίρετων παρεμβάσεων.

Ο προτεινόμενος Κώδικας θα συμβάλει σε πολύ μεγάλο βαθμό στην εύρυθμη λειτουργία των υπηρεσιών, αλλά και παράλληλα θα ελαχιστοποιήσει την αυθαίρετη και καταχρηστική άσκηση της εξουσίας.

Πέραν όλων των άλλων όμως, δι' αυτού θα επιτυγχάνεται ο έλεγχος της υπηρεσιακής δραστηριότητας απόδοσης ενός εκάστου αστυνομικού υπαλλήλου, κάθε βαθμού της ιεραρχίας.

Ενίσχυση εσωτερικού ελέγχου.

Είναι κοινό μυστικό ότι υπάρχει αδυναμία της διοίκησης να εφαρμόσει τους κανονισμούς και να εμπνεύσει την ενσυνείδητη πειθαρχία, βαλτώνοντας στις δικές της ιδιοτέλειες και σκοπιμότητες οι οποίες ενισχύουν παρωχημένες αντιλήψεις, ότι αυτό που οδήγησε την ΕΛ.ΑΣ. στη σημερινή εικόνα διάλυσης είναι η έλλειψη σκληρών πειθαρχικών μέτρων, μη βλέποντας ηθελήμένα όμως τους βασικούς λόγους που οδήγησαν σ' αυτή τη διάλυση και την εμφανή αδράνεια, αδιαφορία και αναποτελεσματικότητα σε κρίσιμους τομείς.

Ο υποτονικός ρυθμός λειτουργίας που παρουσιάζουν οι Υπηρεσίες της ΕΛ.ΑΣ. είναι προϊόν αφενός της έλλειψης πίστης προς τη διοίκηση αλλά και μια έμμεση διαμαρτυρία γιατί δεν αναγνωρίζονται οι αξίες όπως η υπηρεσιακή απόδοση, η ενσυνείδησία, το ήθος, η εντιμότητα, αλλά όλα θυσιάζονται στη σκοπιμότητα της προσπάθειας του κάθε ανωτέρου για αναρρίχηση του σε υψηλότερα κλιμάκια και το μόνο που ενδιαφέρει σοβαρά τα μέλη της διοίκησης είναι το πώς θα χρησιμοποιήσει το αστυνομικό προσωπικό κατά τρόπο που θα τους διασφαλίσει τη σίγουρη υπηρεσιακή εξέλιξη. Έτσι, ουδέποτε ακούστηκε η φωνή της διοίκησης να απαιτεί για τον Οργανισμό. Το σύνολο σχεδόν των εσωτερικών προβλημάτων λειτουργίας των αστυνομικών υπηρεσιών πηγάζουν από την αδυναμία της διοίκησης να προγραμματίσει, να σχεδιάσει, να συντονίσει,.

Εφόσον, λοιπόν, η απόδοση έργου δεν αποτελεί κριτήριο καταξίωσης γιατί άραγε να πασχίσει;

2) Να γίνει αποτίμηση του ισχύοντος συστήματος προσλήψεων Αξιωματικών και του επιπέδου εκπαίδευσης των νέων αστυνομικών.

- Εφόσον καταγραφούν τα προβλήματα, να αποτολμηθεί η ριζική επανεξέταση του όλου συστήματος.

Έχει παρατηρηθεί το φαινόμενο νεοεξερχόμενοι αξιωματικοί να αναλαμβάνουν άμεσα τη διοίκηση υπηρεσιών χωρίς καμία αστυνομική εμπειρία. Η είσοδος εξ ιδιωτών

στη Σχολή Αξιωματικών χρήζει επανεξέτασης με στόχο την ανάδειξη αξιωματικών αποκλειστικά από το Σώμα, αλλά πάντα μέσω του θεσμού των πανελληνίων εξετάσεων.

Το σύστημα εκπαίδευσης με διάσπαρτες ακόμα τις σχολές αστυφυλάκων ανά την επικράτεια, κατά την άποψη της ΠΟΑΣΥ δεν εξυπηρετεί τις σημερινές, πολύ περισσότερο δε, τις αυριανές ανάγκες. Ο αστυνομικός πρέπει να έχει υψηλά στάνταρς αστυνομικής εκπαίδευσης και κοινωνικής μόρφωσης για να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις μιας πολυπολιτισμικής κοινωνίας. Πρέπει να είναι κοινωνικά και οικονομικά ασφαλής για να βγει στην κοινωνία, εκπροσωπώντας την υπηρεσία του.

Για το όλο ζήτημα υφίσταται ως προαναφέρθηκε ολοκληρωμένη - τεκμηριωμένη πρόταση της Ομοσπονδίας που εγκρίθηκε από το 14ο Πανελλαδικό Συνέδριο .

Τονίζουμε ότι μετά το πέρας των σπουδών , η πρακτική εκπαίδευση πρέπει να είναι διάρκειας ενός (1) ακαδημαϊκού έτους - και όχι εξαμήνου που είναι σήμερα - μόνο στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη και ΜΟΝΟ από συγκεκριμένους εκπαιδευτές, σε αντίθεση με αυτό που συμβαίνει σήμερα και οι δόκιμοι χρησιμοποιούνται για κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών, χωρίς κανένα εφόδιο, γεγονός που εκθέτει τους ίδιους αλλά και την ίδια την υπηρεσία έναντι της κοινωνίας. Επίσης, αρμόδια επιτροπή θα συντάσσει σχετική έκθεση αξιολόγησης η οποία θα λαμβάνεται υπόψη για την αποφοίτηση του δοκίμου από τη σχολή και περεταίρω αξιολόγησή του.

3) Να γίνει ριζική αναδιάρθρωση των αστυνομικών υπηρεσιών με κατάργηση Τμημάτων και δημιουργία νέων, καθώς και ανακατανομή της δύναμης του αστυνομικού προσωπικού με κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων, σύμφωνα με τις σημερινές και τις μελλοντικές ανάγκες.

Δεν είναι δυνατόν να ανακαλύπτει η ηγεσία τη βία των χούλιγκανς το 2007 και να στελεχώνει τώρα ακόμα νεοϊδρυμένες υπηρεσίες (γραφεία πληροφοριών κ.λπ.), όταν από το 2000 ακόμα υπήρχαν σχετικές οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή να αποδέχεται την όπως αποδείχθηκε δυσβάσταχτη επιφόρτιση νέων αρμοδιοτήτων (έκδοση διαβατηρίων, επικείμενη έκδοση αδειών οδήγησης κ.λπ), χωρίς κανένα σχεδιασμό, με αποτέλεσμα να αποκαλύπτεται η γύμνια και να ταλαιπωρείται αδικαιολόγητα ο πολίτης.

α) Σε ό,τι αφορά ειδικότερα τα βασικά κύτταρα της αστυνομίας, τα αστυνομικά τμήματα, αυτά πρέπει να οργανωθούν κατά την άποψη της Ομοσπονδίας σε νέες βάσεις, ως ισχυρές αστυνομικές μονάδες (τάξης, ασφάλειας, τροχαίας κ.λπ) σε ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές, μακριά από την ισχύουσα οργανωτική δομή και χωροταξική κατανομή, που αποτελεί κατάλοιπο του εμφυλίου πολέμου. Ο θεσμός των λεγόμενων πολυδύναμων τμημάτων πρέπει να εξεταστεί εκ νέου, δεδομένου ότι όταν το 1994 επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί πιλοτικά στην Αθήνα, δεν προωθήθηκε με θέρημη από την τότε αστυνομική διοίκηση για διάφορους λόγους. Δυσφημήθηκε και απαξιώθηκε από την ίδια τη διοίκηση, ενώ αν από τότε είχαν γίνει οι αναγκαίες τομές, ενδεχομένως να είχαν αποφευχθεί πολλά δεινά και ανθρώπινες τραγωδίες.

Το ζήτημα της αναδιάρθρωσης των υπηρεσιών είχε τεθεί με έμφαση από το 11ο

συνέδριο της ΠΟΑΣΥ (2000, σχετική μελέτη τμήματος Κοινωνιολογίας Παντείου για λογαριασμό της Ομοσπονδίας), ενώ από το 1998 είχε κατατεθεί και η πρόταση για την κατάργηση των αστυνομικών σταθμών, που μόνο «κακοτυχίες» προκαλούσαν στο σώμα και ήταν πασιφανής η αδυναμία παροχής οποιουδήποτε ουσιαστικού έργου. Τελικά, η κατάργησή τους άρχισε σταδιακά από το 2003...

β) Το νέο οργανόγραμμα δεν μπορεί να γίνει εμπειρικά, με βάση τις αναφορές των Αστυνομικών Διευθύνσεων, αλλά κατόπιν επιστημονικών μελετών που θα προσδιορίζουν τις υπαρκτές ανάγκες των τοπικών κοινωνιών.

γ) Η αστυνομία πρέπει να αλλάξει άρδην προσανατολισμό και να αναδιατάξει τις δυνάμεις της με βάση σχέδια προληπτικής αστυνόμευσης.

Σήμερα η αστυνομία έχει εξελιχθεί σε έναν φορέα διαχείρισης συμβάντων (μετά από κλήσεις πολιτών) και επεμβάσεων κατόπιν εορτής. Η «ορατότητα» της αστυνομίας είναι σχεδόν ανύπαρκτη, με μόνη παρουσία (κι αυτή προβληματική) αυτήν των σκοπών έξω από τα αστυνομικά καταστήματα.

δ) Ο πολυκατακερματισμός των υπηρεσιών απορροφά ένα μεγάλο αριθμό αστυνομικών για τη φρούρηση και τη λειτουργία των τμημάτων με αποτέλεσμα λόγω του περιορισμένου αριθμού αστυνομικών σε κάθε υπηρεσία, να μην περισσεύει κανένας για εξωτερική υπηρεσία (έρρευνα, περιπολίες κ.λπ.). Πρέπει επιτέλους να απαντήσουν οι ιθύνοντες στο καίριο ερώτημα τι φταίει και ενώ κάθε υπουργός με την ανάληψη των καθηκόντων του εξαγγέλλει το μέτρο των πεζών περιπολιών, τελικά δεν καταφέρει απολύτως τίποτε;

ε) Να διερευνηθεί πόσο αποτελεσματικός είναι ο σημερινός συγκεντρωτικός τρόπος λειτουργίας της Άμεσης Δράσης στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη και να εξεταστεί για ποιο λόγο εισηγήσεις ανωτέρων και ανωτάτων υπηρεσιακών παραγόντων για αναθεώρηση του ισχύοντος τρόπου λειτουργίας της, βραχυκυκλώνονται στο Αρχηγείο, ενώ τα αστυνομικά τμήματα δεν έχουν καν τη δυνατότητα εποχούμενων περιπολιών.

στ) Η ανακατανομή της δύναμης του υπάρχοντος δυναμικού και η κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων πρέπει άμεσα να πραγματοποιηθεί, αφού προηγούμενα γίνει ακριβής καταγραφή «ακτινογραφία» της υπάρχουσας δομής και της σημερινής κατανομής της δύναμης. Ποιος ακριβώς ο αριθμός των αστυνομικών και σε ποιες συγκεκριμένες υπηρεσίες υπηρετούν;

Η κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων που σήμερα σύμφωνα με τους υπηρεσιακούς παράγοντες ανέρχονται στους 6.000 αστυνομικούς κρίνεται πλέον επιβεβλημένη.

Αναμφίβολα ο αριθμός των κενών οργανικών βαίνει ολοένα αυξανόμενος και θα λάβει ανησυχητικές διαστάσεις με την αθρόα έξοδο αστυνομικών κατά το τρέχον έτος και σύμφωνα με πληροφορίες υπηρεσιακών παραγόντων το 2009 θα ξεπεράσει τους 10.000.

Η Ομοσπονδία έγκαιρα από το 2000 είχε επισημάνει το όλο ζήτημα και για την αντιμετώπισή του ζητούσε την κατ' έτος πρόσληψη τουλάχιστον 2.000 αστυνομικών με το ισχύον αξιοκρατικό σύστημα των πανελλαδικών εξετάσεων. Δυστυχώς όμως δεν εισακού-

σθηκε. Η προσφυγή στην πρόσληψη βοηθητικού προσωπικού Ε.Φ. και Σ.Φ. χωρίς καμιά απολύτως εκπαίδευση και η προσπάθεια ομογενοποίησής τους και ένταξής τους στο αστυνομικό προσωπικό μας βρίσκει παντελώς αντίθετους καθόσον οδηγούν τον οργανισμό στον αναχρονισμό και στην οπισθοδρόμηση γεγονός που θα επιδράσει ολοένα και πιο αρνητικά στην βελτίωση και αποτελεσματικότητα των αστυνομικών υπηρεσιών.

Τέτοιες τακτικές και μέθοδοι έχουν περάσει ανεπιστρεπτή και η συντεταγμένη Πολιτεία οφείλει να τις θέσει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

4) Να συνειδητοποιήσει η Πολιτεία ότι τόσο η σύγχρονη οργάνωση μιας αστυνομίας, όσο και το παρεχόμενο αστυνομικό έργο δεν μπορούν να αποτελούν προϊόντα αυτοσχεδιασμών και αποφάσεων που λαμβάνονται «στο πόδι».

α) Είναι αδιανόητο να υπάρχει συγκρουσιακή ατμόσφαιρα και αλληλοκαρφώματα μεταξύ των στελεχών.

Επιβάλλεται η θέσπιση κριτηρίων εξειδίκευσης και παραμονής στην ίδια θέση για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, ώστε να σταματήσει η αιμμοραγία του σώματος με την έξοδο των έμπειρων και ικανών στελεχών από τις υπηρεσίες πρώτης γραμμής.

Η μη εξειδίκευση του αστυνομικού σε συγκεκριμένο αντικείμενο δεν του δίνει εφόδια ικανά να ανταποκριθεί στις αυξανόμενες καθημερινά κοινωνικές ανάγκες και απαιτήσεις. Είναι γνωστό ότι το αστυνομικό προσωπικό ασχολείται με όλο το φάσμα των αντικειμένων εργασίας που απασχολούν την Ελληνική Αστυνομία. Οι ειδικότητες για το αστυνομικό προσωπικό σπάνια λειτούργησαν στη βάση της λογικής δημιουργίας αυτού του θεσμού. Με την ειδίκευση- εξειδίκευση του αστυνομικού σε ένα συγκεκριμένο τομέα έργου διασφαλίζεται η πλήρης γνώση του αντικειμένου και η ορθή και αντικειμενική αντιμετώπιση των καταστάσεων.

β) Είναι καιρός να τεθεί σε επιστημονική βάση η οργάνωση της αστυνομίας.

Πρέπει να χρηματοδοτηθούν έρευνες για την Ελληνική Αστυνομία, τόσο για τα δικά της προβλήματα, όσο και για τα κοινωνικά προβλήματα που καλείται να αντιμετωπίσει. Η επιστημονική αστυνομία δεν μπορεί πλέον να είναι ένας όρος που συνοδεύει μόνο το έργο όσων υπηρετούν στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Υπηρεσιών. Η επιστημονική κατάρτιση και ο επαγγελματισμός πρέπει να διαπερνούν το έργο όλων, από τον Αστυφύλακα ως τον Αρχηγό του Σώματος.

5) Βία - Αντιβία

Η εκδήλωση κάθε μορφής βίας, (μεμονωμένης, περιστασιακής ή με προσχεδιασμένα-οργανωτικά χαρακτηριστικά) αποτελεί συνήθως εγωκεντρική αντίληψη απονομής ή αποκατάστασης «της δικαιοσύνης».

Οι παράμετροι που λειτουργούν για την δημιουργία αυτού του φαινομένου είναι σίγουρα πολλοί και διάφοροι. Οι αιτίες γένεσης του φαινομένου είναι λίγο - πολύ γνωστές. Με αυτά που πρέπει άμεσα να ασχοληθούμε σοβαρά είναι οι αιτίες που υποβοηθούν τη διαιώνιση αυτού του φαινομένου, καθώς επίσης και το ποια συγκεκριμένα μέτρα πρέπει να ληφθούν.

Τα μέχρι σήμερα ληφθέντα μέτρα, όχι μόνο δεν βοήθησαν στον περιορισμό του φαινομένου, αλλά απεναντίας πολλές φορές η νόμιμη αντιβία, που εκφράστηκε με τη δική μας συμμετοχή σαν μηχανισμού καταστολής, είχε τα εντελώς αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα.

Τα ημίμετρα και τα ευχολόγια σίγουρα δεν έλυσαν και ούτε θα λύσουν το πρόβλημα. Αυτό που πρώτιστα επιβάλλεται να υπάρξει είναι η ειλικρινής διάθεση των πολιτικών κομμάτων της Χώρας, να αντιμετωπίσουν το σύγχρονο αυτό κοινωνικό πρόβλημα.

Λαϊκίστικες αντιλήψεις, περί συρρίκνωσης ενδεχόμενα δημοκρατικών ελευθεριών, σίγουρα δεν αποτελούν σοβαρά επιχειρήματα.

Τα σύγχρονα αυτά κοινωνικά προβλήματα του τόπου μας δεν αντέχουν πολυτέλειες πολιτικών αντιπαραθέσεων.

Πρέπει να αναγκηθούν σε θέματα ευρύτερου εθνικού ενδιαφέροντος, όπως πράγματι είναι. Διαφορετικά δεν θέλουμε να λύσουμε τα χρόνια προβλήματα.

Για να υπάρξουν όμως τα οποιαδήποτε μέτρα, θα πρέπει σαν εννοούμενη-δημοκρατική κοινωνία, να δούμε κατάματα τη σημερινή πραγματικότητα.

Εμείς από τη σκοπιά μας είμαστε έτοιμοι να παρεξομολογήσουμε τη βοήθειά μας, προς την κατεύθυνση να εξετάζονται και να επιλύονται τα προβλήματα σε τραπέζια διαπραγματεύσεων, με πνεύμα καλής θέλησης, απ' τα ενδιαφερόμενα μέρη. Φυσικά δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα αμφισβητήσουμε το ιερό δικαίωμα της δημοκρατικής-κοινωνικής διεκδίκησης της κάθε κοινωνικής ομάδας.

6) Η βία κατά των Αστυνομικών

Η βία κατά των Αστυνομικών είναι βία κατά της Κοινωνίας.

Είναι φαινόμενο συνδεδεμένο με την Κοινωνία και την Πολιτεία γενικότερα.

Δυστυχώς οι αστυνομικοί δεν υποστηρίζονται επαρκώς στη αντιμετώπιση της βίας στη δουλειά τους από την Πολιτεία.

Είναι πρώτοι στόχοι των τρομοκρατών. Εκλαμβάνονται ως υπεύθυνοι για τη δυσαρέσκεια των πολιτών έναντι των πολιτικών και δέχονται επιθέσεις στις διαδηλώσεις. Τακτικά αντιμετωπίζουν την βία ανθρώπων που θεωρούν αυτή διασκέδαση.

Οι όροι υγιεινής και ασφάλειας πρέπει να εφαρμοσθούν με ευθύνη της Πολιτείας και στο αστυνομικό προσωπικό σύμφωνα και με τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάτι τέτοιο όμως δεν συμβαίνει αφού η Πολιτεία συνεχίζει να αδιαφορεί. Οι αστυνομικοί δικαιούνται να έχουν όλα τα απαραίτητα μέσα που απαιτούνται για τις ανάγκες τους και τους εξασφαλίζουν τη μέγιστη προστασία, ειδικότερα ενάντια στις επιθέσεις.

Δυστυχώς δεν αναγνωρίζονται θεσμικά, τα ρίσκα και οι κίνδυνοι που υπάρχουν στην καθημερινή δουλειά των αστυνομικών καθώς και οι απρόβλεπτες καταστάσεις που έχουν να αντιμετωπίσουν στη δουλειά τους.

Η διασφάλιση των Αστυνομικών είναι πολύ σημαντική και πρέπει να πραγματο-

ποιηθεί όχι με προχειροδουλειές και περιστασιακές δραστηριότητες. Χρειάζεται μια κατανοητή προσέγγιση μέσα από μια ξεκάθαρη πολιτική βούληση, ώστε να προστατεύσει τους ανθρώπους που προσφέρουν ζωτική υπηρεσία σε κάθε δημοκρατική κοινωνία.

Οι επιθέσεις κατά των Αστυνομικών πρέπει να καταγράφονται και να αναλύονται επιστημονικά άσχετα από το αν έχουν αποτέλεσμα τη σωματική βλάβη ή όχι. Τα αποτελέσματα πρέπει να ενσωματώνονται στην αστυνομική εκπαίδευση. Κάθε διεθνής εμπειρία πρέπει να ενσωματώνεται σε αυτή τη διαδικασία. Ιδιαίτερη βαρύτητα πρέπει να αποδοθεί στο πόσο ρισκάρουν οι αστυνομικοί ακόμα και τη ζωή τους. Αρκετά συχνά μπερδεμένες δομές οργάνωσης, κακή επικοινωνία ανάμεσα στις υπεύθυνες υπηρεσίες, κακή προετοιμασία των επιχειρήσεων και θεσμικός ανταγωνισμός καταλήγουν στον τραυματισμό των αστυνομικών. Η Πολιτεία πρέπει να εντείνει τις προσπάθειές της ώστε να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για μια ασφαλή και ικανή διοίκηση των αστυνομικών επιχειρήσεων.

Η επίθεση κατά αστυνομικού δεν είναι ούτε λιγότερο σοβαρό αδίκημα αλλά και ούτε μια αποδεκτή πράξη πολιτικής διαμαρτυρίας σε μια δημοκρατία. Η επίθεση εναντίον αστυνομικού είναι ένα έγκλημα που αποδεικνύει την έλλειψη ευθύνης του παραβάτη για την ατομική ακεραιότητα του αστυνομικού και τη θεμελιώδη δομή της δημοκρατικής κοινωνίας.

Η προσωπική ένδειξη ότι μέσα σε κάθε αστυνομική στολή υπάρχει ένας άνθρωπος δείχνει, εκτός από περιστασιακές εξαιρέσεις, να αγνοείται συχνά, κυρίως από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Κάθε σοβαρή προσέγγιση απέναντι στη βία κατά των αστυνομικών πρέπει να λαμβάνει υπόψη της και περιπτώσεις που η βία κατευθύνεται στους συγγενείς των αστυνομικών.

Αισθήματα κοινωνικών ομάδων αποκλεισμού από τους κοινωνικούς και πολιτικούς διαλόγους γενικότερα, παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο στη δημιουργία βίας κατά των αστυνομικών οι οποίοι θεωρούνται σύμβολο του Κράτους και τούτο τα πολιτικά κόμματα οφείλουν να το αντιμετωπίσουν.

Τέλος η διακομματική επιτροπή μπορεί να φέρει για συζήτηση οποιοδήποτε άλλο θέμα κριθεί σκόπιμο από τα συμμετέχοντα μέλη.

Τα ζητήματα που σχετίζονται με το διεκδικητικό πλαίσιο της Ομοσπονδίας (μισθολόγιο, βαθμολόγιο, κρίσεις-προαγωγές, υγιεινή και ασφάλεια, θεσμοθέτηση συλλογικών διαπραγματεύσεων κ.λπ.) είναι προφανές ότι πρέπει να συζητηθούν σε συνάρτηση με τις καινοτομίες που προτείνονται.

Η αναβάθμιση του κύρους και του ρόλου της Αστυνομίας μέσα στην ελληνική κοινωνία μπορεί και πρέπει να προέλθει μόνο μέσα από το προσφερόμενο κοινωνικό της έργο και την αναγνώρισή του από τον κοινωνικό της περίγυρο.

Σ' αυτήν την προσπάθεια έχουμε να αντιπαλέψουμε την άποψη ότι ο Οργανισμός

μας αποτελεί τον μηχανισμό καταστολής στα χέρια του εκάστοτε κρατούντος. Αυτή και μόνη η συμμετοχή μας σε ένα σύστημα καταστολής, σίγουρα προδιαθέτει αρνητικά την ελληνική κοινωνία απέναντι στην αστυνομία. Και είναι βασική αλήθεια αυτή, για να δούμε μέσα απ' αυτήν, τι μπορούμε να κάνουμε σαν κοινωνία για να μεταβάλουμε αυτόν τον μηχανισμό σε ένα πραγματικό φορέα εθνικής - κοινωνικής προσφοράς. Η μετατροπή του χαρακτήρα λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ. μπορεί να προκύψει μόνο με τη θεσμοθέτηση κανόνων διαφανούς - δημοκρατικής λειτουργίας με την παράλληλη καθιέρωση πλαισίων - ορίων δράσης αυτής.

Πρέπει να κατανοήσουμε ένστολοι και μη ένστολοι πολίτες, μέλη αυτής της ίδιας κοινωνίας, ότι πέραν των απαιτήσεών μας για διεύρυνση δημοκρατικών - κοινωνικών και άλλων δικαιωμάτων μας, έχουμε και την ευθύνη και την υποχρέωση να σεβαστούμε προκαθορισμένους και προθεσπισμένους και με τη συμμετοχή όλων μας, νομικούς - θεσμικούς κανόνες κοινωνικής μας συμπεριφοράς. Διαφορετικά, ομολογούμε ότι ο άκρατος κομματισμός και η συγκυριακή ομαδοποίηση, μας εμποδίζουν να δούμε τα συμφέροντά μας σαν κοινωνία.

Εν κατακλείδι, για την υλοποίηση των προτάσεων που προαναφέρονται, πάνω από όλα απαιτείται πολιτική βούληση και πρωτίτως πολιτικό θάρρος.-

Η διακομματική συνάντηση με το προεδρείο της ΠΟΑΣΥ πραγματοποιήθηκε στις 10 Μαΐου 2007 στα γραφεία της. Παρόντες ήταν από τη Νέα Δημοκρατία ο βουλευτής και μέλος της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης Ανδρέας Λυκουρέντζος, από το ΠΑΣΟΚ το μέλος του Εθνικού Συμβουλίου και υπεύθυνος του Τομέα Δημόσιας Τάξης του ΠΑΣΟΚ, Δημήτρης Καρύδης και από το Συνασπισμό της Αριστεράς, των Κινήματων και της Οικολογίας το μέλος της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής Σωτήριος Σιώκος, ενώ το ΚΚΕ δεν συμμετείχε, αλλά κατέθεσε επιστολή με την οποία διατύπωσε την αντίρρησή του στη συγκρότηση της διακομματικής επιτροπής για λόγους αρχής.

Οι παρευρισκόμενοι χαρακτήρισαν θετική την πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας και αναγνώρισαν ότι η ενέργεια αυτή θα συμβάλλει περαιτέρω στην ανάδειξη των προβλημάτων και στην ανεύρεση λύσεων, ώστε να κατατεθούν αυτές πληρέστερα στο Ελληνικό Κοινοβούλιο.

Κατά τη συνάντηση έγινε ουσιαστικός διάλογος και αποφασίστηκε να συνεχιστούν οι συνεδριάσεις, γεγονός ωστόσο που αποδείχτηκε για διάφορους πρακτικούς και ουσιαστικούς λόγους ιδιαίτερα δύσκολο. Μετά από μια συνεδρίαση, μεσολάβησε το καυτό καλοκαίρι με την τραγωδία των δασικών πυρκαγιών, οι βουλευτικές εκλογές το Σεπτέμβριο του 2008 και μια σειρά άλλα ζητήματα, που οδηγούσαν συνεχώς στην αναβολή της σύγκλησής της. Μόλις το Μάιο του 2008 επιχειρήθηκε ξανά η αναζωπύρωση της ιδέας αυτής, αλλά και πάλι δεν φαίνεται να υπάρχει έντονο ενδιαφέρον για συναινετικές πολιτικές στο χώρο των Σωμάτων Ασφαλείας.

Η Ομοσπονδία, πάντως, εξέφρασε την αισιοδοξία της για την όποια ανταπόκριση συναντά η πρωτοβουλία της και διαβεβαίωσε τους ένστολους και μη πολίτες αυτής της χώρας, ότι καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να υπάρξει ριζική αλλαγή στα αστυνομικά πράγματα της χώρας. Πρέπει να αποφασίσουμε τώρα με τόλμη και παρηγορία τι αστυνομία θέλουμε και γιατί τη θέλουμε.

Ακολούθησαν συνεδριάσεις των οργάνων της Ομοσπονδίας και αποφασίστηκε η περαιτέρω κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Χαρακτηριστική των κινητοποιήσεων ήταν αυτή που πραγματοποιήθηκε, με αφορμή τον τελικό του Τσάμπιονς Λιγκ στο ΟΑΚΑ, στις 23 Μαΐου 2007. Ενώ όλοι ομιλούσαν για την αναγκαιότητα ριζικών αλλαγών στην Αστυνομία, ωστόσο, ουδεμία πρωτοβουλία πολιτική αναλαμβάνονταν για να γίνουν πράξη οι ριζικές αυτές αλλαγές.

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, πληροφορηθείς τις κινήσεις αποτροπής της διαμαρτυρίας από την τότε ηγεσία επικοινωνήσε αποβραδής προσωπικά με όλους τους δοκιμασμένους στους διαχρονικούς συνδικαλιστικούς αγώνες συναδέλφους του και ως τα μεσάνυχτα είχε εξασφαλίσει την παρουσία τους στην Αθήνα από κάθε γωνιά της Ελλάδας προώ –προώ της 23ης Μαΐου.

Η Ομοσπονδία καλούσε τους αστυνομικούς ν' αγωνιστούν, να υψώσουν φωνή διαμαρτυρίας γιατί είχαν γίνει ΣΤΟΧΟΣ. Στόχος δολοφονικών επιθέσεων. Στόχος ύβρεων και αποδοκιμασιών. Στόχος της ποικιλώνυμης βίας. Στόχος διαστρεβλωμένων μηνυμάτων και θέσεων της. Στόχος προπαγάνδας που τη μια μέρα τους ήθελε πεινασμένους και την άλλη χορτάτους. Στόχος όλων εκείνων που τους ήθελαν άλλοτε ράμπο κι άλλοτε «υπηρέτες», αλλά ποτέ επαγγελματία αστυνομικό με αξιοπρέπεια, που να μπορεί πραγματικά να υπηρετεί την ελληνική κοινωνία και να προσφέρει ασφάλεια στους πολίτες. Να τι λέει η ανακοίνωση της Ομοσπονδίας:

Κινδυνεύουν κατακτήσεις

« Ολοκληρώθηκαν το απόγευμα της Τρίτης 23 Μαΐου 2007 οι προγραμματισμένες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας της Ομοσπονδίας, κάτω από δύσκολες και αντίξοες συνθήκες και παρά τις πρωτοφανείς ενέργειες της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας να θέσουν υπό αμφισβήτηση τα συνδικαλιστικά μας δικαιώματα και να αποτρέψουν τις σημερινές εκδηλώσεις στο σύνολό τους. Δεν τα κατάφεραν, όμως, οι μεθοδεύσεις έπεσαν στο κενό και το μήνυμα που εξέπεμψε η Ομοσπονδία με σοβαρότητα και υπευθυνότητα «βρήκε» το στόχο του!

Τα οξυμμένα προβλήματα μας παραμένουν, ο αγώνας συνεχίζεται, η σημαία δεν υποστέλλεται μέχρι τελικής δικαίωσης.

Η Ομοσπονδία ευχαριστεί τους συναδέλφους εκείνους που κατάφεραν τελικά να φτάσουν στην Αθήνα από όλη τη χώρα, και να δώσουν με τα πανό και τη διανομή ξενόγλωσσων φυλλαδίων το δικό τους στίγμα. Συγκεντρώσεις, ειδικότερα, πραγματοποιή-

θηκαν στο Διεθνές Αεροδρόμιο της Αθήνας και στο Παναθηναϊκό στάδιο, ενώ συνάδελφοι επισκέφθηκαν τα αστυνομικά τμήματα Εξαρχείων και Νέας Ιωνίας, τα οποία πρόσφατα δέχτηκαν άνανδρες επιθέσεις και μοίρασαν φυλλάδια στους περιόικους, οι οποίοι κινδύνευσαν μαζί με τους συναδέλφους μας. Επίσης, πανό τοποθετήθηκαν από το πρωί σε πεζογέφυρες και ανισόπεδους κόμβους, φυλλάδια διανεμήθηκαν σε χιλιάδες πολίτες, οι οποίοι στο σύνολό τους δέχτηκαν με κατανόηση τη μορφή της κινητοποίησης και συμμερίστηκαν το δίκαιο του αγώνα μας.

Η Ομοσπονδία, κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου που δόθηκε εκτάκτως στα γραφεία, «ευχαρίστησε» επίσης, την πολιτική και φυσική μας ηγεσία διότι με τις αποφάσεις τους να θέσουν σε γενικευμένη επιφυλακή την Ελληνική Αστυνομία, μας υπενθύμισαν με τον καλύτερο τρόπο ότι η ηγεσία ποτέ δεν είδε με καλό μάτι τη λειτουργία του συνδικαλισμού στο χώρο μας.

Μας υπενθύμισαν επίσης και αυτό πρέπει να το βάλουν καλά στο μυαλό τους οι νέοι συνάδελφοι, ότι η δημοκρατική κατάκτησή μας, η θεσμική λειτουργία της συνδικαλιστικής εκπροσώπησης βάλλεται. Δεν έχει προηγούμενο η προληπτική ακρόαση προεδρείου Ομοσπονδίας από εισαγγελικό λειτουργό και μάλιστα κατόπιν πιέσεων της αστυνομικής εξουσίας!

Αν δεν υπερασπιστούμε σήμερα το αναφαίρετο δικαίωμά μας να συνδικαλιζόμαστε και να διεκδικούμε ελεύθερα την επίλυση των προβλημάτων μας, αύριο θα είναι αργά.

Ήδη, αμφισβητούνται κατακτήσεις, όπως το δικαίωμά μας να ασκούμε κριτική στη διοίκηση για τις αποφάσεις της (καταστρατήγηση του χρόνου εργασίας των συναδέλφων κ.λπ.).

Η προγραμματισμένη εκδήλωση διαμαρτυρίας τέθηκε υπό απαγόρευση είτε υπό την επίκληση κινδύνων, που σκόπιμα διογκώνονται και υπερ-προβάλλονται, είτε με το αστείο επιχείρημα ότι θα εκθέσουμε την εικόνα της χώρας μας στο εξωτερικό.

Ποτέ δεν είπαμε ότι θα απεργήσουμε στον τελικό.

Ποτέ δεν είπαμε ότι θα τινάξουμε τα μέτρα ασφαλείας στον αέρα.

Ανακοινώσαμε ότι αν η κυβέρνηση δεν δώσει σαφείς απαντήσεις και με χρονοδιάγραμμα επίλυσης, στα προβλήματά μας, τότε μας αναγκάζει να διαμαρτυρηθούμε δημόσια στο κορυφαίο αυτό γεγονός. Διότι η βία κατά των αστυνομικών στρέφεται κατά των πολιτών.

Δεν χρεωνόμαστε εμείς την αντιδημοκρατική εκτροπή της ηγεσίας με τις κατάπτυστες εγκυκλίους, τις μεθοδεύσεις και τις ανακλήσεις ρεπό και αδειών. Αντί να ανταποκριθούν στο διάλογο για την ικανοποίηση υπερώριμων αιτημάτων καταβλήθηκε από την άλλη πλευρά συστηματική προσπάθεια για την τρομοκράτηση των συναδέλφων με στόχο την εξουδετέρωση κάθε σκέψης για την πραγματοποίηση μιας προγραμματισμένης από καιρό ειρηνικής εκδήλωσης διαμαρτυρίας.

Είναι σαφές ότι αυτόν τον αντιδημοκρατικό κατήφορο, τον χρεώνονται προσωπικά εκείνοι που πρωταγωνίαστησαν στη λήψη των κατάπτυστων αποφάσεων.

Οι σημερινές δικαιολογίες της ηγεσίας ότι δήθεν δεν απαγορεύτηκε η διαμαρτυρία, ότι δεν υπάρχει επιστράτευση και ότι δεν υπήρξε προσπάθεια παρεμπόδισης της προσέλευσης των συναδέλφων, εκθέτουν την ίδια και είναι λυπηρό.

Έφτασαν στο σημείο να στείλουν στην έδρα της Ομοσπονδίας πρόσκληση να επισκεφθεί τον Προϊστάμενο της Εισαγγελίας Αθηνών κ. Παναγιώτη Πούλιο, χωρίς ο ίδιος όπως δηλώθηκε εκ μέρους του στον πρόεδρο Δημήτρη Κυριαζίδη, παρουσία του νομικού συμβούλου της Ομοσπονδίας κ. Χάρη Μπουκουβάλα και των εκπροσώπων της ΓΣΕΕ κ. Στάθη Ανέστη και της ΑΔΕΔΥ κ. Ηλία Δόλγυρα να το έχει επιδιώξει, καθώς θεωρεί αδιανόητη οποιαδήποτε παρέμβαση της Εισαγγελίας στις συνδικαλιστικές λειτουργίες.

Η Ομοσπονδία, τέλος, παρά τις παραφωνίες και τις προσπάθειες ορισμένων να διαστρεβλώσουν τις θέσεις της, αισθάνεται την υποχρέωση να ευχαριστήσει το σύνολο των λειτουργών του Τύπου διότι το τελευταίο διήμερο ανέδειξαν τη διαμαρτυρία μας. Μπορεί να μην έχουν γίνει σε βάθος αναλύσεις για τα αιτήματά μας, θέλουμε όμως να υπενθυμίσουμε σε όλους, ότι έχει ήδη ξεκινήσει μια άλλη σημαντική πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας, η εξέταση από τη διακομματική επιτροπή των προβλημάτων, του ρόλου και των νέων υποχρεώσεων της Ελληνικής Αστυνομίας. Θα έχουμε επομένως τη δυνατότητα να αναφερθούμε ευχερέστερα και σε αυτά τα ζητήματα».

Ήταν μια αποστομωτική απάντηση σε όσους αρνούνταν πεισματικά να καταλάβουν γιατί με τόση επιμονή μέσα στο κατακαλόκαιρο γίνονταν οι συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στη συνέχεια, στο Ηράκλειο της Κρήτης (14-6-2007), στα Γιάννενα (28-6-2007) και στη Θεσσαλονίκη αργότερα (8-9-2007) με την ιστορική απόφαση της Ομοσπονδίας να ενώσει τη φωνή της με το υπόλοιπο εργατικό και δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα της χώρας, τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ.

Ας μην λησμονούμε ότι οι κινητοποιήσεις αυτές γίνονταν μέσα στο βαρύ κλίμα που είχε προκληθεί από τις αποκαλύψεις για την εγκληματική συμπεριφορά που υπέστησαν δυο αλλοδαποί κρατούμενοι στο Αστυνομικό Τμήμα Ομοιοίας, η οποία καταγράφηκε σε σχετικό βίντεο –σοκ, που συγκλόνησε την ελληνική κοινή γνώμη και έκανε το γύρο του κόσμου, εκθέτοντας τη χώρα διεθνώς.

Η Ομοσπονδία με σκληρή ανακοίνωσή της καταδίκασε το περιστατικό και αναδείκνυε τους κύριους υπεύθυνους, αναφέροντας μεταξύ άλλων:

«Με αισθήματα οδύνης και αγανάκτησης, η Ομοσπονδία υπενθυμίζει σήμερα σε κάθε καλόπιστο κριτή της πορείας της, ότι είχε εγκαίρως επισημάνει το μέγεθος των δυσλειτουργιών και των προβλημάτων που επί χρόνια συσσωρευόνταν κάτω από το αστυνομικό χαλί του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Οι γνωστές θεωρίες για τους προαίτιους, τα ακούνητα στρατιωτάκια και τους κρίκους, τις ζαρντινιέρες και τα χρωμοσφαιρί-

δια, κάθε άλλο παρά οδήγησαν την Ελληνική Αστυνομία στην έξοδο από τη βαθιά κρίση.

Με τον πλέον επίσημο τρόπο, η Ομοσπονδία επιχείρησε να αποτυπώσει την ωμή πραγματικότητα στο διάβημα της 14ης Μαρτίου 2007 προς τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης κ. Βύρωνα Πολύδωρα, αλλά και αργότερα εξαιτίας πολλών άλλων αρνητικών συμπτωμάτων, που προκάλεσαν και την πρότασή της για τη σύσταση της διακομματικής επιτροπής, η οποία καλείται να εξετάσει και να προτείνει συνολικό πακέτο μέτρων για μια νέα Ελληνική Αστυνομία (βλέπε διάβημα προς τον κ. Υπουργό Δημόσιας Τάξης, πλαίσιο αρχών για τη σύσταση της διακομματικής επιτροπής της 10ης Μαΐου 2007, ψηφίσματα ένστολων διαμαρτυριών με τελευταίο αυτό του Ηρακλείου Κρήτης στις 14 Ιουνίου 2007, όπου κεντρικά γίνεται λόγος για επανίδρυση της ΕΛ.ΑΣ.)».

Αντί η τότε ηγεσία να βγάλει τα ορθά συμπεράσματα, διέταξε να γίνει ΕΔΕ (!) εις βάρος του προέδρου και του γραμματέα ως εκπροσώπων της Ομοσπονδίας.

Πρόωρες εκλογές

Η ΠΟΑΣΥ παρ' όλα αυτά συνεχίζει την αγωνιστική της δράση. Με ανοιχτή επιστολή (27 Ιουνίου 2007) προς τον πρωθυπουργό Κώστα Καραμανλή προτείνει τη λήψη σειράς μέτρων.

Την επόμενη ημέρα, βεβαίως, το γραφείο του πρωθυπουργού διαβίβαζε την επιστολή στον υπουργό Δημόσιας Τάξης, σημειώνοντας «*παρακαλούμε στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων σας, να εξετάσετε το θέμα στο οποίο αναφέρεται.*».

Τη αρνητική για την Αστυνομία κατάσταση ήρθε να ανακόψει η προκήρυξη πρόωρων εκλογών στις 16 Αυγούστου 2007. Η Ομοσπονδία, με γνώμονα την ευόδωση των στόχων της είχε συγκαλέσει ένα ακόμα Γενικό Συμβούλιο, τέλη Αυγούστου, στέλλοντας τις θέσεις της στα πολιτικά κόμματα, προκειμένου να τοποθετηθούν επ' αυτών. Η συνεδρίαση, όμως, αναβλήθηκε λόγω των τραγικών αποτελεσμάτων των πυρκαγιών της Πελοποννήσου και της Εύβοιας και έγινε αργότερα, ώστε να υπάρξει η δυνατότητα λήψης απόφασης για την οικονομική ενίσχυση των πληγέντων από τα ίδια τα μέλη της Ομοσπονδίας.

Μεσούσης αυτής της συνεδρίασης, η Εκτελεστική Γραμματεία παρέλαβε από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης απάντηση στην προαναφερόμενη επιστολή προς τον πρωθυπουργό, μέρος της οποίας παραθέτουμε χωρίς κανένα σχόλιο:

«Εκ μέρους του Υπουργείου Δημόσιας Τάξεως και του Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. και εις απάντησιν της προς τον Πρόεδρο της Ν.Δ. και Πρωθυπουργό επιστολής σας, θέτουμε υπ' όψιν σας τα εξής:

Είναι τουλάχιστον ασύνηθες και πάντως άκομφο, μεσούσης της προεκλογικής

περιόδου, να καλούνται τα κόμματα (εν είδει λογοδοσίας) να λάβουν θέση και να «δεσμευθούν ενώπιον» σας επί του ευρύτατου θεματολογίου που ορίζετε.

Τα κριτήρια της σύνθεσης των θεμάτων και των αιτημάτων, της συνολικής εκτίμησης των δεδομένων, καθώς και της ιεράρχησης των προτεραιοτήτων στην κατάρτιση των κυβερνητικών προγραμμάτων είναι και πρέπει να είναι τα κυρίαρχα και όχι η συνδικαλιστική ή η καθ' οιονδήποτε τρόπο διεκδικητική οπτική γωνία, όπως προδήλως διαφαίνεται στο υπόμνημα σας.

Η έκφραση γνώμης των συνδικαλιστικών οργανώσεων πρέπει να διατυπώνεται ελεύθερα και να γίνεται σεβαστή ως εισήγηση σοβαρής φερεγγυότητας, εάν δεν υπηρετεί άλλες σκοπιμότητες και αλλότρια συμφέροντα. Σε κάθε περίπτωση σε μια συντεταγμένη Πολιτεία, σε μια Κοινοβουλευτική Δημοκρατία, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν είναι ο μόνος συντελεστής στην λήψη αποφάσεων και στην χάραξη πολιτικής. Είναι ένας από τους πολλούς, όχι ο αποφασιστικότερος. Καθοριστικός παράγων πάντοτε είναι το δημόσιο συμφέρον, το κοινό καλό.

Κατόπιν των ανωτέρω απαντούμε, στο μέτρο του πολιτικώς και διοικητικώς εφικτού, αντίστοιχα σε κάθε θέμα που τίθεται στην επιστολή σας:

1. Ο ρόλος της Ελληνικής Αστυνομίας στην κοινωνία είναι σαφής και συγκεκριμένος, προκύπτει δε από όλο το φάσμα των διατάξεων που καθορίζουν το χαρακτήρα και τις αρμοδιότητες της. Πρόκειται προδήλως για Υπηρεσία παροχής κοινωνικού έργου και δεν υφίστανται ρυθμίσεις ή θεσπισμένες διαδικασίες ή ρόλοι που να συναρτώνται καθ' οιονδήποτε τρόπο με τη λειτουργία και τη δράση πολιτικών φορέων.

Η στρατιωτική δομή που διέπει ιδίως την ιεραρχική διάρθρωση των επιπέδων διοίκησης του Σώματος, αποτελεί μιαν αναγκαία για τη συνοχή, τη λειτουργία και την αποδοτικότητα του διαδικασία και δεν συνιστά σε καμία περίπτωση Στρατιωτική, υπό τη στενή έννοια του όρου, Υπηρεσία.

Η μετεξέλιξη του Σώματος και η προσαρμογή της δράσης του στην σύγχρονη αστυνομική και κοινωνική πραγματικότητα δεν εξασφαλίζεται με αμφιβόλου αποτελεσματικότητας καινοτομίες και παλινδρομήσεις, ούτε με τη συνεχή διαφοροποίηση της όχι ιδιαίτερα επιτυχημένης όπως και κατά το παρελθόν έχει διαπιστωθεί, ένταξης της στον προτεινόμενο από την Π.Ο.ΑΣ.Υ. φορέα (ένταξη Ελληνικής Αστυνομίας στο ΥΠ.ΕΣ.Δ.Δ.Α. ως γενική γραμματεία), αλλά με την κοινή προσπάθεια, τον επαγγελματισμό και την περαιτέρω δραστηριοποίηση όλων στο πλαίσιο επίτευξης της αποστολής μας που δεν είναι άλλη από την βελτίωση και διαφύλαξη συνθηκών ασφάλειας, προστασίας και εξυπηρέτησης του πολίτη».

Αξιοπερίεργο είναι επίσης το γεγονός ότι η ηγεσία του υπουργείου μετά από το τελευταίο Γενικό Συμβούλιο και ως τις εκλογές, ανακοίνωνε «πανηγυρικά» ότι ικανοποιούνταν αιτήματα που ήδη θα έπρεπε να έχουν ικανοποιηθεί, αλλά και αυτά

ήταν ελάχιστου οικονομικού κόστους, πολύ μικρότερου από τα συμφωνηθέντα (100 ευρώ «αντιμίσθιο» για τους τραυματίες εν ώρα υπηρεσίας, τη στιγμή που οι ίδιοι έχουν απώλεια εισοδήματος της τάξεως των 300 ευρώ το μήνα, αύξηση των ωρών νυχτερινής αποζημίωσης από 48 σε 64 ώρες, εργασία που αφορά μικρό αριθμό αστυνομικών).

Η Ομοσπονδία υποδέχθηκε τα «δώρα» του Βύρωνα Πολύδωρα με ανακοινώσεις υπό τους εύγλωττους τίτλους «έλεος» και «...τόρα που γυρίζει...»!

Μετά τις εκλογές της 16^{ης} Σεπτεμβρίου 2007, η ΠΟΑΣΥ εξέφρασε την ικανοποίησή της για την απόφαση του πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή να ενσωματώσει στο υπουργείο Εσωτερικών την πολιτική για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια και επεδίωξε από την πρώτη στιγμή να ξεκινήσει μια γόνιμη συνεργασία με τη νέα ηγεσία του.

Από τις πρώτες κιόλας συναντήσεις με τον υπουργό Εσωτερικών Προκόπη Παυλόπουλο (21-9-2007) και τον υφυπουργό Παναγιώτη Χηνοφώτη (27-9-2007), οι οποίες έγιναν σε καλό κλίμα, ετέθη η αναγκαιότητα να υπάρξουν βαθιές τομές με στόχο την κατοχύρωση πραγματικών συνθηκών ασφαλείας στη χώρα μας.

Εκ μέρους των συνδικαλιστών, η ενοποίηση των δυο υπουργείων χαρακτηρίστηκε ως ένα σημαντικό -θετικό βήμα που πρέπει να αποτελέσει την απαρχή σειράς πολλών άλλων καινοτομιών, για τις οποίες είχε ήδη ξεκινήσει διάλογος με τα πολιτικά κόμματα.

Το πλαίσιο των προγραμματικών δηλώσεων της νέας κυβέρνησης για το αστυνομικό προσωπικό και την ΕΛ.ΑΣ., παρουσιάστηκε στο κοινοβούλιο από τον Προκόπη Παυλόπουλο, ο οποίος, έδωσε το στίγμα της πολιτικής του, λέγοντας:

«Α. Προχωρούμε σταδιακά στην επίλυση των προβλημάτων του προσωπικού των ανωτέρω Σωμάτων, τόσο σε θεσμικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο, ενισχύοντας την σχέση εμπιστοσύνης ανάμεσα σ' αυτά και το κοινωνικό σύνολο.

Β. Μελετάται η ίδρυση επιτελικού οργάνου, συντονιστικού της δράσης της Ελληνικής Αστυνομίας, της Πυροσβεστικής και της προσφάτως ιδρυθείσας Ελληνικής Αγροφυλακής.

Γ. Θωρακίζουμε πλήρως τα δικαιώματα των πολιτών, λαμβάνοντας παράλληλα, ειδική μέριμνα για τη προστασία ειδικών ομάδων του πληθυσμού, όπως είναι οι ανήλικοι, οι υπερέηλικες, οι επαγγελματίες, οι μειονότητες και οι οικονομικοί μετανάστες.

Δ. Συνεχίζουμε την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών και καλύπτουμε σταδιακά τις κενές οργανικές θέσεις στα Σώματα Ασφαλείας (Αστυνομία- Πυροσβεστική-Αγροφυλακή) στο πλαίσιο των δημοσιονομικών δυνατοτήτων μας.

Προωθούμε συστηματικά την απαλλαγή των Σωμάτων Ασφαλείας από καθήκοντα που είναι ξένα προς την αποστολή τους και τα αποσπούν από το πρώτιστο μέλημά τους που είναι η θωράκιση της ασφάλειας των πολιτών. Θέλουμε τον

Αστυνομικό, τον Ειδικό Φρουρό, τον Πυροσβέστη, τον Συνοριοφύλακα και τον Αγροφύλακα στο δρόμο, στη γειτονιά, στους αγρούς, κοντά στον πολίτη, αρωγό και συμπαραστάτη του. Γι' αυτό και αυξάνουμε τις περιπολίες, στοχοποιούμε την εγκληματικότητα και προσανατολίζουμε τα Σώματα Ασφαλείας σταθερά προς τη κατεύθυνση αυτή.

Ε. Προτεραιότητά μας αποτελεί η δια βίου εκπαίδευση των υπηρετούντων στα Σώματα ασφαλείας. Προς τη κατεύθυνση αυτή βελτιώνουμε τη σχετική υλικοτεχνική υποδομή, αξιοποιούμε τις εφαρμογές των μέσων πληροφορικής και επικοινωνιών και αυξάνουμε τους πόρους, με γνώμονα τη διαμόρφωση σύγχρονου και ορθολογικού εκπαιδευτικού συστήματος, προσαρμοσμένου στις απαιτήσεις της νέας εποχής.

ΣΤ. Αναμορφώνουμε το Πειθαρχικό Δίκαιο των ένοπλων, σε πλήρη συμμόρφωση προς τις επιταγές του ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Ζ. Προχωρούμε με γοργούς ρυθμούς στην έκδοση των προβλεπόμενων από τον Ν. 3144/2003 Προεδρικών Διαταγμάτων σχετικά με τους όρους και τις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας των υπηρετούντων στα Σώματα Ασφαλείας.

Η. Συνεργαζόμαστε με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας, οικοδομώντας σχέσεις εμπιστοσύνης με το προσωπικό, με γνώμονα τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των υπηρεσιών. Πιστεύουμε στη δημοκρατική και με εναισθησία λειτουργία των Σωμάτων Ασφαλείας, τόσο στο εσωτερικό τους όσο και προς την κοινωνία και δεσμευόμαστε ότι θα εντείνουμε τις προσπάθειες μας προς την κατεύθυνση της εξάλειψης των ακραίων συμπεριφορών και των κάθε είδους αντιπαλοτήτων και τη διαμόρφωση αγαστής συνεργασίας τους προς την κοινωνία.

Θ. Συγκροτείται Επιτροπή με έργο τον επανακαθορισμό των στόχων (φρούρηση-επιτήρηση- διάθεση μέσων), ώστε να εξοικονομηθούν και να απελευθερωθούν αστυνομικές δυνάμεις και μέσα χάριν της προστασίας των πολιτών».

Το πρώτο μετεκλογικό Γενικό Συμβούλιο, στις 9 Οκτωβρίου 2007, συμπίπτει και με την Ημέρα κατά της Κρατικής Αυθαιρεσίας και την ημερίδα της Ομοσπονδίας με θέμα την «κρατική αυθαιρεσία και τα ατομικά δικαιώματα».

Η νέα ηγεσία του υπουργείου συμμετέχει και στα δύο, παρουσιάζει τις θέσεις της, αναπτρώνει τις ελπίδες των συνδικαλιστών για μια νέα πορεία και αποφασίζει να διατηρήσει, όμως, αναμμένες τις μηχανές.

Το ενδιαφέρον είχε πια μετατοπιστεί στην άλλη πλευρά. Στο πώς θα διαχειριστεί την κρίση που μαστίζει την Ελληνική Αστυνομία η νέα ηγεσία του ενοποιημένου πλέον υπουργείου Εσωτερικών και αν θα χάσει την ιστορική ευκαιρία που έχει μπροστά της, να ανατρέψει κατεστημένες αντιλήψεις και νοοτροπίες.

Το 18ο συνέδριο

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, έδειξε καθαρά το στίγμα της και επ' αυτού, ανανεώνοντας και το διεκδικητικό της πλαίσιο στο 18ο Συνέδριό της, στις 10,11 και 12 Δεκεμβρίου 2007, στη Βουλιαγμένη. Παρουσία σύσσωμης της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας ετέθη με έμφαση η αδήριτη ανάγκη της επανίδρυσης της Ελληνικής Αστυνομίας.

Τραγικά γεγονότα που έλαβαν χώρα στην Κρήτη (Ζωνιανά, κ.λπ.), δολοφονία αστυνομικού, που για τα προς το ζην απασχολούνταν ως ιδιωτικός φύλακας σε μια τράπεζα στο Χολαργό, όντας εκτός υπηρεσίας, τα παιδαριώδη λάθη κατά τη διάρκεια συνήθων αστυνομικών ελέγχων και επιχειρήσεων ρουτίνας, και τόσα άλλα γεγονότα επιβάλλουν όσο ποτέ άλλοτε την εμπέδωση κριτηρίων υψηλού επαγγελματισμού και αξιόπιστων λειτουργιών σε όλα τα επίπεδα και σε όλα τα στάδια της καθημερινής αστυνομικής δράσης. Η ΠΟΑΣΥ το διακήρυττε πάντοτε. Και το απαιτούσε με κάθε πρόσφορο μέσο. Αν είχε εισακουσθεί, πολλά δεινά θα είχαν αποφευχθεί.

Η νέα ηγεσία του υπουργείου, χωρίς χρονοτριβή, συνέλαβε τη σημασία των προτάσεων της Ομοσπονδίας για τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, όσο και το βαθμολόγιο. Μετά τις μακροχρόνιες και επίμονες προσπάθειες των συνδικαλιστών, όπως αναφέρεται και στην ανακοίνωσή τους, «ένα πάγιο αίτημά μας για την εφαρμογή των όρων υγιεινής και ασφάλειας και στο αστυνομικό προσωπικό θεσμοθετείται πλέον με την ισχύ του Π.Δ. 45/2008, ΦΕΚ- Α'- 73/ 30- 4- 2008».

Το π.δ. διαβιάστηκε στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις, προς ενημέρωση όλων των μελών τους, με την επισήμανση ότι «η εφαρμογή των όρων του», πρέπει να παρακολουθείται ανελλιπώς από πλευράς τους «για την προάσπισή τους από τυχόν εκδήλωση, για τις σημαντικές για το αστυνομικό προσωπικό διατάξεις του, φαινομένων αδράνειας, αδιαφορίας ή απροθυμίας της γνώριμης απάθειας του υπηρεσιακού συντηρητισμού».

Το δεύτερο σημαντικό νομοθέτημα εγκρίθηκε στις 15 Απριλίου 2008 από την Κυβερνητική Επιτροπή και αφορά το βαθμολόγιο του αστυνομικού προσωπικού. Όπως ανακοίνωσε η Ομοσπονδία, έγινε μία αρχή και ένα βήμα εμπρός, προς την κατεύθυνση της επίλυσης χρόνιων αιτημάτων των αστυνομικών, επισημαίνοντας ότι «από συστάσεως της ΕΛ.ΑΣ. ουδέποτε θεσπίστηκε κάποιο κίνητρο που να δίνει όραμα στο χαμηλόβαθμο προσωπικό, το οποίο βίωνε την απαξίωση και το μαρασμό».

Η Ομοσπονδία τόνισε, επίσης, ότι: *Μετά από επίπονο και σκληρό αγώνα και μέσα από γόνιμο διάλογο υπήρξαν σημαντικές βελτιώσεις του αρχικού κειμένου του σχεδίου νόμου προς όφελος των συναδέλφων, ενώ με σχετικές τροποποιήσεις*

του κώδικα μεταθέσεων διασφαλίζεται η ομαλή ροή - μετάθεση των αστυνομικών στον τόπο συμφερόντων τους».

Να σημειώσουμε επίσης ότι αυτήν την περίοδο δόθηκε λύση και σε μια άλλη εκκρεμότητα. Καίτοι με το Νόμο 3554/2007 της 12^{ης} Απριλίου 2007 προβλεπόταν η αποκατάσταση των αποταχθέντων για συνδικαλιστικούς λόγους αστυνομικών (Συγγούνης, Κωτσής, Κελεσίδης), η αποκατάσταση του πρώτου γενικού γραμματέα της Ομοσπονδίας Ανέστη Κελεσίδα, έγινε ένα χρόνο αργότερα. Δυστυχώς και εδώ διέπρεψε η γραφειοκρατία και η αρτηριοσκλήρωση των μανδαρίνων του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας.

Η νέα ηγεσία της Αστυνομίας (2004) ενημερώνεται από την Εκτελεστική Γραμματεία για τα αιτήματα της Ομοσπονδίας

Αντιπροσωπεία της ΠΟΑΣΥ στις εγκαταστάσεις της Αμυγδαλέζας, σε μια προσπάθεια άσκησης πίεσης για την επίσηυση των εργασιών προετοιμασίας των χώρων που θα φιλοξενούσαν 2.500 αστυνομικούς από την επαρχία για τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004

Την πρώτη επέτειο της «νύχτας της τροπής», όπως καθιερώθηκε να χαρακτηρίζεται η νύχτα της επίθεσης με χημικά κατά των ενστόλων που διαδήλωναν ειρηνικά στο υπουργείο Οικονομίας, πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Συντάγματος από τις Ομοσπονδίες, δημοψήφισμα για την επικινδυνότητα του επαγγέλματός τους

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γιώργος Βουλγαράκης στο βήμα του 16ου πανελλαδικού συνεδρίου της ΠΟΑΣΥ το 2005

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, εκπροσωπώντας την Ομοσπονδία, προσκεκλημένος του Προέδρου της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλου, κατά τη διάρκεια δεξίωσης στο Προεδρικό Μέγαρο

Ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος είχε σταθεί πολλές φορές στο πλευρό των αστυνομικών μας. Στιγμιότυπο, από την επίσκεψή του στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης το 2006, με αφορμή το ετήσιο μνημόσυνο για τους πεσόντες αστυνομικούς εν ώρα υπηρεσίας, όπου η Ομοσπονδία του επέδωσε τιμητική πλακέτα.

Κατερίνη 25 Μαΐου 2005. Αρχιερατική λειτουργία και επιμνημόσυνη δέηση, με τη συμμετοχή του μητροπολίτη Τανζανίας Ιερώνυμου, στην περιοχή του οποίου οικοδομήθηκε με δαπάνες της Ομοσπονδίας, ένα αξιόλογο σχολικό συγκρότημα.

Αστυνομικοί παρακολουθούν από τα θεωρεία τη συζήτηση στην Ολομέλεια για τα εργασιακά τους θέματα. Ο Δημήτρης Κυριαζίδης στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής ομιλεί στους βουλευτές για τα αιτήματα της Ομοσπονδίας

Το σχολικό συγκρότημα που οικοδομήθηκε στη Τανζανία με εισφορές των αστυνομικών μελών της ΠΟΑΣΥ

24 Ιουλίου 2005. Λίγα λουλούδια, στο πλαίσιο της κοινής εκδήλωσης διαμαρτυρίας των αστυνομικών, των λιμενικών και των πυροσβεστών, από τον Δημήτρη Κυριαζίδη, στο σημείο που έχασε τη ζωή του ο φοιτητής Σωτήρης Πέτρονλας - σύμβολο των δημοκρατικών αγώνων του λαού μας- την ανώμαλη πολιτική περίοδο της δεκαετίας του 60

Στιγμιότυπο από την εκδήλωση της ΠΟΑΣΥ προς τιμήν των πολιτικών που κατάγονται από αστυνομικές οικογένειες, στις 15 Ιουνίου 2006

Στιγμιότυπο από τη δυναμική κινητοποίηση με αφορμή τον τελικό αγώνα ποδοσφαίρου του Champions League, το Μάιο του 2007 στην Αθήνα

*Ο υπουργός
Εσωτερικών
Προκόπης
Παυλόπουλος
απευθύνει
χαιρετισμό στο 18ο
συνέδριο της
ΠΟΑΣΥ, το
Δεκέμβριο του 2007*

*Κατάθεση στεφάνου στο Μνημείο
Πεσόντων στο καθήκον Αστυνομικών,
από τον πρόεδρο της ΠΟΑΣΥ Δημήτρη
Κυριαζίδη, στις 25 Φεβρουαρίου 2006,
με αφορμή το ετήσιο μνημόσυνο και την
εκδήλωση μνήμης που καθιερώθηκε
από την Ομοσπονδία προς τιμήν των
αστυνομικών που έχασαν τη ζωή τους
εν ώρα υπηρεσίας*

*Ο επιστημονικός συνεργάτης του ΙΝΑΜΕΤΕ
Αντώνης Γιαπιτζόγλου ομιλεί για την
αναγκαιότητα επιστημονικής υποστήριξης
του έργου των αστυνομικών, στο πλαίσιο του
17ου συνεδρίου της ΠΟΑΣΥ με θέμα
«επαγγελματική νοσοτροπία και αντίληψη
στην Ελληνική Αστυνομία τον 21ο αιώνα»*

*Στιγμιότυπο από την περιφερειακή συγκέντρωση διαμαρτυρίας
στο Ηράκλειο Κρήτης, στις 14 Ιουνίου 2007*

ΕΚΤΟ ΜΕΡΟΣ

**Η προοπτική
της Ομοσπονδίας**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Συνδικαλιστική συνείδηση

Μετά από είκοσι ολόκληρα χρόνια συνδικαλιστικής δράσης των αστυνομικών στην Ελλάδα, τίθεται το ερώτημα, αν και κατά πόσο έχει μπολιαστεί η μεγάλη πλειοψηφία των αστυνομικών μας με τα ιδανικά της συνδικαλιστικής ιδέας, αν με άλλα λόγια η εγγραφή των αστυνομικών στα τοπικά σωματεία γίνεται συνειδητά, επειδή κάποιος επιδιώκει τη βελτίωση της προσωπικής και υπηρεσιακής του αναβάθμισης με τη βοήθεια του σωματείου ή γίνεται ενστικτωδώς ή ακόμα και αυθόρμητα, χωρίς ιδιαίτερο προβληματισμό, μόνο και μόνο επειδή «και οι άλλοι συνάδελφοι είναι μέλη του σωματείου».

Αν είναι συνειδητή η επιλογή της εγγραφής σε ένα αστυνομικό σωματείο και πολύ περισσότερο, στη συνέχεια, η δραστηριοποίησή του σ' αυτό, τότε θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι η Ομοσπονδία έχει κερδίσει το στοίχημα. Είναι όμως, έτσι; Η αλήθεια είναι ότι η όξυνση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει ένας αστυνομικός ή μια αστυνομική ομάδα, δεν οδηγεί υποχρεωτικά στην αφύπνιση συνειδήσεων ούτε οδηγεί τους ενδιαφερόμενους στη συλλογική δράση. Όσο κι αν οι θεωρητικοί του μαρξισμού υποστηρίζουν ότι η όξυνση των ταξικών αντιθέσεων οδηγεί συνήθως στην όξυνση της ταξικής πάλης, η σημερινή πραγματικότητα τους διαψεύδει και δεν αναφερόμαστε στα όσα συμβαίνουν μόνο στο χώρο της Αστυνομίας.

Μπορεί οι πολιτικές που δεν λαμβάνουν τοις μετρητοίς τις ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων να γεννούν γκρίνια ή ακόμα και αυθόρμητες αντιδράσεις, αυτά όμως απέχουν παρασάγγες από την συνειδητή θέση και την οργανωμένη πάλη, διότι οι «πάσχοντες» δεν ερμηνεύουν το ίδιο την καταπίεση και την αδικία που υφίστανται. Οι πράξεις τους είναι τις περισσότερες φορές αποτέλεσμα μιας ενστικτώδους αντίδρασης, παρά μιας ολοκληρωμένης συνειδητής σκέψης. Εκείνο όμως που έχει μεγάλη σημασία για κάθε συνδικάτο, είναι αν η όποια αντίδραση διοχετεύεται μέσα σε ένα πλαίσιο δράσης, ώστε να ενώνεται με άλλες ενσυνείδητες πράξεις για να υπάρξει εν τέλει και κάποιο χειροπιαστό αποτέλεσμα. Η ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος μάς διδάσκει ότι η αυθόρμητη αντίδραση ενός εργαζομένου και η διαμαρτυρία του για το όποιο πρόβλημά του, μπορεί να μετατρέπεται σε συνειδητή πράξη, ανεξάρτητα από τα πολιτικά του φρονήματα, μόνο εφόσον συναντηθεί με τις οργανωμένες δυνάμεις του σωματείου του.

Αν λάβει κανείς υπόψη του το γεγονός ότι η συμμετοχή των αστυνομικών στις ανοικτές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας δεν έχει αντιστοιχία σε σχέση με τον αρκετά μεγάλο αριθμό των οργανωμένων μελών, αβίαστα μπορεί να υποστηρίξει ότι εμπεδωμένη συνδικαλιστική συνείδηση έχουν κυρίως οι αστυνομικοί που ακολουθούν και υποστηρίζουν πιστά τα σωματεία τους. Είναι ασφαλώς αυθαίρετο να εμμένει κανείς σε

αυτήν την άποψη διότι η «μέτρηση» της συνδικαλιστικής συνείδησης δεν μπορεί να γίνει με μόνο κριτήριο τη συμμετοχή ή όχι κάποιου σε μια συγκέντρωση. Το αναφέρουμε, ωστόσο, ως προβληματισμό για διερεύνηση από την Ομοσπονδία, εφόσον κριθεί σκόπιμο από την πλευρά της. Ήδη, το 2006, στο 17ο συνέδριο παρουσιάστηκε η έρευνα του INAMETE αναφορικά με το βαθμό ικανοποίησης των αστυνομικών και ορισμένα στοιχεία παρουσιάζουν ενδιαφέρον για περαιτέρω επεξεργασία.

Σύμφωνα με την έρευνα αυτή (ειδική έκδοση INAMETE σελίδες 30 και 44) τα έτη που εργάζεται ένας αστυνομικός στην Ελληνική Αστυνομία φαίνεται ότι επηρεάζουν το βαθμό ικανοποίησής του, αναφορικά με το περιεχόμενο και την εικόνα-φήμη της Ελληνικής Αστυνομίας. Πιο συγκεκριμένα, από την έρευνα προέκυψε ότι οι αστυνομικοί που εργάζονται για περισσότερα από 21 χρόνια στο Σώμα, είναι λιγότερο δυσαρεστημένοι από το αντικείμενο της δουλειάς τους και την εικόνα που παρουσιάζει η ΕΛ.ΑΣ., από αυτούς που υπηρετούν λιγότερα χρόνια.

«Το αποτέλεσμα αυτό», όπως σχολιάζουν οι ερευνητές, «ίσως οφείλεται στο γεγονός ότι οι νέοι αστυνομικοί μπαίνουν με φιλοδοξίες για αλλαγές και καινοτομίες στην ΕΛ.ΑΣ., με την πάροδο όμως του χρόνου συμβιβάζονται και καταλήγουν να αισθάνονται ικανοποιημένοι από την εργασία τους».

Σημαντική διαφορά καταγράφεται και μεταξύ των τριών ηλικιακών ομάδων και της ικανοποίησης που αυτές αισθάνονται από την δραστηριότητα της τοπικής συνδικαλιστικής τους ένωσης. Οι αστυνομικοί με περισσότερα από 10 χρόνια προϋπηρεσίας εμφανίζονται σαφώς περισσότερο ικανοποιημένοι από τις τοπικές συνδικαλιστικές ενώσεις. Πάντως, το 64,22% των ερωτηθέντων παρουσιάζεται ικανοποιημένο, ενώ μικρό είναι το ποσοστό όσων δηλώνουν δυσαρεστημένοι (15,5%) από τον τρόπο εκπροσώπησής τους από την τοπική συνδικαλιστική ένωση. Το 5% δηλώνει «διαφωνώ απόλυτα», το 10,5% δηλώνει «διαφωνώ», το 20,2% «ούτε συμφωνώ, ούτε διαφωνώ», το 41,2% «συμφωνώ» και το 23,1% «συμφωνώ απόλυτα».

Το συνειδητό και το αυθόρμητο

Δεν πρέπει να λησμονούμε, πάντως, ότι το «συνειδητό» και το «αυθόρμητο» εκφράζουν πάντα τις αντιθέσεις των καταστάσεων που επικρατούν στην κοινωνία και φυσικά στα υποσύνολά της που περιλαμβάνουν και τους αστυνομικούς και την ευρύτερη αστυνομική οικογένεια (σύζυγοι, παιδιά, γονείς). Στο υποσύνολο αυτό υπάρχουν άνθρωποι προικισμένοι με συνείδηση και βούληση, αστυνομικοί που επιδιώκουν συγκεκριμένους σκοπούς στο πλαίσιο πάντα των κανονισμών του Σώματος και των νόμων της πολιτείας.

Στην ελεύθερη κοινωνία κάθε άνθρωπος οφείλει να δρα συνειδητά, το ίδιο ασφαλώς πρέπει να ισχύει και για το αστυνομικό σώμα, αν και τα πράγματα δεν είναι πάντα έτσι. Όπως στην ευρύτερη κοινωνία η κοινωνική ζωή στο σύνολό της δεν αποτελεί εξ

αρχής μια συνειδητή διαδικασία, το ίδιο και στην αστυνομική καθημερινότητα είτε αυτή λέγεται υπηρεσιακή, είτε συνδικαλιστική, η συνειδητή λειτουργία και συμμετοχή υπόκεινται σε ορισμένα προαπαιτούμενα. Η συνειδητή δράση επιδιώκει ορισμένους κοινωνικούς σκοπούς και επομένως προϋποθέτει τη συνειδητοποίηση των γενικών συμφερόντων των μελών της δοσμένης τάξης, ομάδας ή κοινωνίας (στην προκειμένη περίπτωση των αστυνομικών μας), τούτο ή τον άλλο βαθμό οργάνωσής τους, καθώς επίσης και ορισμένο βαθμό πρόβλεψης των αποτελεσμάτων της.

Με τη δημοκρατική λειτουργία των πρωτοβάθμιων ενώσεων της Ομοσπονδίας, πέρα από το ενδιαφέρον για την υπηρεσιακή απόδοση των αστυνομικών, επιδιώκεται η μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή τους στα κοινά, βάσει των καταστατικών τους αρχών, οι οποίες ασφαλώς και προϋποθέτουν για την ευδοκίμησή τους, υψηλού επιπέδου συνδικαλιστική συμμετοχή και εκπροσώπηση. Όταν οι άνθρωποι δρουν μόνο για το προσωπικό τους συμφέρον, συνήθως οδηγούνται σε ασυμφωνίες με τους άλλους, είτε αποπαριδεύονται στο προσωπικό τους ζήτημα και δεν μπορούν να ικανοποιήσουν, τελικώς, ούτε μακροπρόθεσμα τα σχέδιά τους.

Με αυτή την οπτική γωνία το δικαίωμα του “εκλέγεσθαι” των υπηρετούντων στην ΕΛ.ΑΣ. και στα όργανα της τοπικής και νομαρχιακής αυτοδιοίκησης, συνιστά ένα ακόμα μέτρο για την κοινωνικοποίηση των αστυνομικών, που δεν πρέπει να αφηθεί στην τύχη του. Η αναφορά μας σε αυτό το κεφαλαίωδες ζήτημα υπαγορεύεται όμως και από έναν ακόμα λόγο. Ενώ είναι οφθαλμοφανής η προστιθέμενη αξία της εμπλοκής των αστυνομικών με τα κοινά, σε κάποια φάση της εφαρμογής του θεσμού αυτού, αμφισβητήθηκε το δικαίωμα συμμετοχής των ενστόλων στις τοπικές εκλογές, και τούτο όταν ήταν γνωστό τοις πάσι ότι σχεδόν παντού όπου συμμετείχαν αστυνομικοί, έβγαιναν πρώτοι και με διαφορά από τους άλλους υποψήφιους.

Αποψη μας, είναι ότι οι αιρετοί αστυνομικοί, μπορούν να αποτελέσουν τον ομφάλιο λώρο για την κοινωνικοποίηση της Αστυνομίας και για την εμπέδωση άριστων σχέσεων συνεργασίας με τις τοπικές κοινωνίες. Γι’ αυτό μας προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι επί υπουργού Εσωτερικών Βάσως Παπανδρέου, στο συνέδριο της ΚΕΚΔΕ (Λευκάδα, 2003) είχε τεθεί ως πρόταση η καθιέρωση ασυμβίβαστου για τους δεκάδες αστυνομικούς που είχαν ήδη εκλεγεί στα δημοτικά και νομαρχιακά συμβούλια το 2002. Οι αστυνομικοί που συμμετείχαν σ’ αυτό παρακολούθησαν κατάπληκτοι τα διαδραματιζόμενα στο συνέδριο. Η πρόταση συνάντησε ποικίλες αντιδράσεις, ενώ όταν το ίδιο θέμα ξανατέθηκε αργότερα, ο νέο υπουργός Εσωτερικών Προκόπης Παυλόπουλος πήρε σαφή θέση υπέρ του θεσμού. Στον νέο κώδικα δήμων και κοινοτήτων που ψηφίστηκε τελικά το 2007, δεν πέρασε καμία τροποποίηση.

Η αλήθεια είναι ότι ούτε και η αστυνομική διοίκηση είδε με καλό μάτι τη συμμετοχή αστυνομικών σε αυτοδιοικητικά όργανα. Ορισμένοι διοικούντες την ΕΛ.ΑΣ. δεν έχουν απ’ ότι φαίνεται αντιληφθεί ότι έχουν αλλάξει οι καιροί, με αποτέλεσμα να δημι-

ουργούν εμπόδια σε εκλεγμένους αστυνομικούς, παρά τις περί του αντιθέτου διαταγές. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός ότι τόσα χρόνια γίνονται πειράματα με την πρόωθηση του θεσμού των κοινοτικών συμβουλίων πρόληψης της εγκληματικότητας, με το θεσμό του αστυνομικού της γειτονιάς κ.λπ., τα οποία παραμένουν στο επίπεδο της επικοινωνιακής εξαγγελίας και μόνο, άνευ ουσιαστικής πρακτικής εφαρμογής.

Τα δικαιώματα των αστυνομικών που εκλέγονται στις νομαρχιακές και τις δημοτικές εκλογές έχουν καθοριστεί, πάντως, από το ίδιο το Αρχηγείο, από το 1999, όταν οι νομικές υπηρεσίες δέχτηκαν βροχή ερωτημάτων από τις υφιστάμενες υπηρεσίες. Τα δικαιώματα κατονομάζονται σε μακροσκελή κατάλογο, ωστόσο κάποιιοι διοικητές, φαίνεται ότι τα ερμηνεύουν κατά το δοκούν.

Το ευτύχημα στην περίπτωση του αστυνομικού συνδικαλισμού είναι ότι από τα πρώτα κιάλας βήματά του, λειτούργησε οργανωμένα με ελάχιστους αυθορμητισμούς. Το «αυθόρμητο» δεν οδήγησε το κίνημα (πλην ελαχίστων και μεμονωμένων περιπτώσεων) στην πραγματοποίηση άναρχων πράξεων και εκδηλώσεων. Ο δικαιολογημένος αστυνομικός ενθουσιασμός των πρώτων χρόνων δεν καταστράφηκε με αυθορμητισμούς, αλλά διοχετεύθηκε συντεταγμένα και οργανωμένα σε επίπεδο μορφών πάλης, πρωτοβουλιών και ενεργειών που εξυπηρετούσαν τον κεντρικό στόχο και προσμετρούνταν, ως προστιθέμενη αξία στο τελικό αποτέλεσμα.

Η δυναμική που αποκτούσε η οργανωτική υπόσταση της νεοϊδρυμένης Ομοσπονδίας από τα πρώτα κιάλας χρόνια του συνδικαλισμού, δεν απέτρεψε την εμφάνιση επικίνδυνων ακροτήτων και αυθορμητισμών, πλην ελαχίστων «διαπτόντων αστέρων», που κάηκαν όμως αμέσως, αφήνοντας πίσω τους ως είθισται, τον πρόσκαιρο θαυμασμό όσων τους είχαν παρακολουθήσει.

Η Ομοσπονδία από τα πρώτα της βήματα επεδίωξε την αυστηρή τήρηση των καταστατικών της αρχών σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο και σήμερα, κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, ουδείς αμφισβητεί την στρατηγική που είχε ακολουθήσει. Η προσπάθειά της να μετατρέψει την ανοργάνωτη μάζα των αστυνομικών σε μια συνειδητή συνδικαλιστική δύναμη για την αλλαγή του στάτους κβο και την αμφισβήτηση του αστυνομικού κατεστημένου εκείνης της εποχής, δεν ήταν ασφαλώς εύκολη υπόθεση. Το εγχείρημα ήταν πρωτόγνωρο, οι συνθήκες ευνοϊκές μεν, το περιβάλλον, ωστόσο, άκρως εχθρικό. Παρ' όλα αυτά, από τα πρώτα χρόνια της ύπαρξής της, η Ομοσπονδία αποτέλεσε τον αδιαμφισβήτητο εκφραστή της αγωνίας και των οραμάτων των μελών της. Μπορούμε δε να πούμε σήμερα ότι παρά τα όποια προβλήματα, η Ομοσπονδία θα συνεχίσει να εκφράζει τον ιστορικό της ρόλο στα ελληνικά αστυνομικά μας πράγματα, όσο κι αν μερικές φορές υπό την πίεση κάποιων αρνητικών καταστάσεων, δημιουργείται η αίσθηση του τέλους...

Όχι γιατί η Ομοσπονδία αποφάσισε να αλλάξει στρατηγική, ούτε διότι επήλθε το πλήρωμα του χρόνου, έχοντας εκπληρώσει την αποστολή της. Μετά από τόσα χρόνια

γόνιμης και παραγωγικής διαδικασίας το συνδικάτο δεν απειλείται από εξωγενείς παράγοντες. Κινδυνεύει από τα εσωτερικά προβλήματα και τις παιδικές ασθένειες που εμφανίστηκαν με οξύτητα τα τελευταία χρόνια και επισημάνθηκαν ευστόχως και από τον γενικό γραμματέα της Ομοσπονδίας Αντώνη Μποταϊτή κατά την ανάγνωση του διοικητικού απολογισμού του Διοικητικού Συμβουλίου στο 17ο συνέδριο (Βουλαγμένη, 2006).

«Ο κίνδυνος δεν προέρχεται από εξωτερικές αιτίες», τόνισε ο Αντώνης Μποταϊτής. *«Προέρχεται, είτε, από τη χαλάρωση της αγωνιστικής συνείδησης του κάθε συναδέλφου ξεχωριστά: από τον εφησυχασμό, την διολίσθηση στο φνυγόμαχο και φνυγόπονο πνεύμα της εποχής που διαβρώνει την κοινωνική συνοχή και οδηγεί στον εγωκεντρισμό, στην απάθεια και στην απομόνωση. Οδηγεί στην παραίτηση από κάθε προσπάθεια βελτίωσης εσωτερικής, επαγγελματικής, κοινωνικής, αυταρεσκόμενο στην εξ αποστάσεως κριτική των πραγμάτων από το καφενείο και τον καναπέ...».*

Με αυτές τις επισημάνσεις ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας, κάλεσε τους αστυνομικούς να αναλογιστούν και τις δικές τους ευθύνες και να αγωνιστούν μέσα από τις τάξεις των πρωτοβαθμίων οργανώσεων για να γίνουν πράξη τα οράματά τους.

Αναφερόμενος στις ευθύνες της πολιτείας και των διοικούντων την Ελληνική Αστυνομία τα τελευταία χρόνια, τόνισε επίσης, ότι *«δεν πρέπει να λησμονούμε ότι τίποτε δεν μας χαρίστηκε, αλλά όλα κατακτήθηκαν με σκληρούς αγώνες. Οι σημερινοί, δύσκολοι καιροί, τόνισε, απαιτούν πνεύμα θυσίας, ανόρθωσης αναστήματος και αγωνιστική διάθεση. Μακριά από μεμψιμοιρίες, σκοπιμότητες και εγωκεντρισμούς. Μακριά πρωτίστως από ακραίες συμπεριφορές που κινούνται έξω από συνδικαλιστικές αρχές και προσβάλλουν το αστυνομικό μας λειτούργημα».*

Είναι γνωστό ότι ορισμένες ακραίες συμπεριφορές που εκδηλώθηκαν τον Οκτώβριο του 2006 με αφορμή τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη (ξυλοδαρμός φοιτητή, τηλεοπτικές εμφανίσεις συνδικαλιστών αστυνομικών), αλλά και κάποιες αντικαταστατικές ενέργειες της ΕΑΥΝ Αττικής, που οδήγησαν στη λήψη μέτρων εκ μέρους της Ομοσπονδίας, αξιοποιήθηκαν από πολιτικούς και δημοσιογράφους για να στριμώξουν την Ομοσπονδία, εξυπηρετώντας σαφείς πολιτικές σκοπιμότητες.

Το ίδιο «θέατρο» το είχαμε ξαναδεί, βέβαια παλιότερα με την ένστολη διαμαρτυρία στο ΟΑΚΑ (1997), αλλά και πρόσφατα, το Μάιο του 2007, όταν η Ομοσπονδία είχε καταστήσει σαφές προς την κυβέρνηση ότι η μη επίλυση των προβλημάτων των αστυνομικών τους οδηγεί σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ακόμα και ανήμερα της διοργάνωσης του τελικού αγώνα ποδοσφαίρου του Champions League στην Αθήνα.

Την άποψη ότι για όλα τα κακώς κείμενα φταίει δήθεν ο συνδικαλισμός, την ενισχύουν, όποτε τους συμφέρει, αρκετοί υπηρεσιακοί παράγοντες, από το παρασκήνιο πάντα δρώντας, αλλά επηρεάζοντας, κατά κάποιο τρόπο, ακόμα και πολιτικούς ή ορι-

σμένους διαμορφωτές της κοινής γνώμης, οι οποίοι με την παραμικρή αφορμή δεν διστάζουν να επιτίθενται στους συνδικαλιστές και στο συνδικαλισμό γενικότερα, αμφισβητώντας το συνταγματικά κατοχυρωμένο αυτό δικαίωμα. Θέτουν μάλιστα μετ' επιτάσεως το δίλημμα τι θα συνέβαινε αν υπήρχε συνδικαλισμός και στο στράτευμα... Σκοπίμως όμως συγχέουν τα πράγματα, χωρίς να κάνουν διάκριση στο συνδικαλισμό που ασκεί η ΠΟΑΣΥ και στο «συνδικαλισμό» που εκφράζουν κατά καιρούς –από γενεσέως του- διάφοροι τυγχάρπαστοι, οι οποίοι κανείς δεν αποκλείει να είναι βάλτοί ακόμα και από τη διοίκηση...

Ας δούμε, όμως, και μια άλλη διάσταση αναφορικά με τη συνειδητοποίηση των αστυνομικών και τη συμμετοχή τους στα κοινά. Μπορούμε, ελαφρά τη καρδιά, να ζητάμε ευθύνες από τους Έλληνες αστυνομικούς, για τον μικρό ή το μεγάλο βαθμό συσπείρωσης που παρουσιάζουν στη συνδικαλιστική τους δράση, παραβλέποντας το γεγονός ότι στοιχεία και συμπεριφορές όπως ο ωχαδερφισμός, η αδιαφορία και ενίοτε ο κινισμός, απαντώνται και αλλού με αποτέλεσμα να αποτελούν τροχοπέδη στην πορεία συνολικά της ελληνικής κοινωνίας;

Φυσικά και όχι. Θα λέγαμε δε ότι με τόσο πολύ κακοφορμισμένο στην ελληνική κοινωνία το ιερό δικαίωμα του συνδικαλισμού, αποτελεί μεγάλη κατάκτηση για τους Έλληνες αστυνομικούς, στο σύνολό τους η διαχρονική αντοχή της ΠΟΑΣΥ, στις πιέσεις που δέχεται κατά καιρούς και με διάφορες αιτίες.

Βλέποντας την εξέλιξη των πραγμάτων με τους κανόνες της διαλεκτικής της ζωής, πρέπει να παραδεχτούμε, πάντως, ότι οι διαδικασίες που έφεραν τις μικρές και μεγάλες κατακτήσεις σε συνδικαλιστικό και υπηρεσιακό επίπεδο τα τελευταία χρόνια, προφανώς και δεν αποτελούν τη μοναδική συνταγή – όσο δοκιμασμένη κι αν είναι αυτή, για την χάραξη της μελλοντικής πορείας και των επόμενων συνδικαλιστικών στόχων.

Δεν το υποστηρίζουμε αυτό εξαιτίας και μόνο του γεγονότος ότι κάποτε επέρχεται η ολοκλήρωση ή ακόμα και η κόπωση. Το σημειώνουμε διότι κάθε ζωντανός οργανισμός οφείλει να ανανεώνεται και να παρακολουθεί τις εξελίξεις, επιστρατεύοντας τα σύγχρονα μέσα που ούτως ή άλλως η ίδια η ζωή προσφέρει για την ανανέωσή του, όσο και για την αποτελεσματικότερη λειτουργία του. Στα είκοσι χρόνια λειτουργίας του συνδικαλιστικού κινήματος, είναι εύλογο να έχουν επέλθει όχι μόνο αλλαγές προσώπων σε επίπεδο κεντρικής και περιφερειακής εκπροσώπησης, αλλά και σημαντικές αλλαγές στην ίδια τη βάση.

Περίπου είκοσι χιλιάδες νέοι αστυνομικοί υπηρετούν σήμερα στο Σώμα, έχοντας βιώσει τη διαδικασία των πανελληνίων εξετάσεων και όχι τις παλιές πελατειακές σχέσεις του «μπάρμπα στην Κορώνη».

Αν αυτό προσμετράται στα συν της κοινωνικής συνείδησης και όχι στα αρνητικά του προσωπικού βολέματος, τότε ασφαλώς το νέο αίμα της Αστυνομίας, οι αστυφύλα-

κες και οι αξιωματικοί που μπήκαν με το σπαθί τους στην Αστυνομία πρέπει και μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στο σήμερα και το αύριο του ένστολου αστυνομικού συνδικαλισμού. Με δεδομένο ότι ο τρόπος προσλήψεων μέσω των πανελλαδικών εξετάσεων, είναι μια μεγάλη συνδικαλιστική κατάκτηση και την υπηρεσιακή τους οντότητα ως αστυνομικών, την οφείλουν σε αυτήν. Είναι αυτό όμως εφικτό ή θα ζήσουν την οπισθοδρόμηση; Θα συνεχίσει το συνδικαλιστικό κίνημα να αρθρώνει ένα λόγο σφριγηλό και αγωνιστικό ή θα περιορίσει τη δυναμική του σε ένα λόγο υπηρεσιακώς αποδεκτό και μη παρεξηγήσιμο; Θα έχουμε έναν δυναμικό αγωνιστικό συνδικαλιστικό φορέα ή μια συνδικαλιστική εκπροσώπηση που θα περιορίζεται σε διεκδικήσεις «δια της ηγεσίας» και όχι μέσω των αγωνιστικών κινητοποιήσεων, της μαζικής συμμετοχής των χιλιάδων απλών μελών του και ό,τι άλλου πρόσφορου μέσου μπορεί να εφεύρει στο μέλλον για την ευδοκίμηση των στόχων του;

Το ζητούμενο σήμερα είναι πώς οι κατακτήσεις του παρελθόντος και η διαθέσιμη σοφία με παγιωμένη τη συνδικαλιστική συνείδηση των παλαιών στελεχών και του συνόλου των αστυνομικών που συμμετέχει ενεργά στα σωματεία σήμερα, θα αποτελέσουν τον τροφοδότη μηχανισμό της επόμενης γενιάς των εκπροσώπων των αστυνομικών μας. Η Ομοσπονδία οφείλει να αντιμετωπίσει το μέλλον όχι τόσο με το άγχος της αναζήτησης νέων προσώπων, αλλά διαδηλώνοντας τη σταθερή της προσήλωση στα συνδικαλιστικά ιδεώδη και στις δοκιμασμένες μεθόδους που ακολούθησε μέχρι σήμερα και φυσικά, χαράσσοντας τους στόχους της σε επίπεδο θεσμικών και οικονομικών διεκδικήσεων, έτσι ώστε μέσα από το μαγκανοπήγαδο της ζωής να αναδειχθούν οι συνδικαλιστές του αύριο. Να αναδειχθούν δηλαδή αυτοί που μπορούν να συνεχίσουν επάξια το συνδικαλιστικό αγώνα γιατί το αξίζουν, γιατί έχουν δώσει τα διαπιστευτήριά τους σε αυτούς που τους ψήφισαν και τους εμπιστεύτηκαν τις τύχες του συνδικαλισμού και φυσικά γιατί οι ίδιοι έδωσαν λόγο ότι δεν θα ξεπουλήσουν ποτέ τον αγώνα τους.

Βέβαια, μέσα σε αυτή τη διαδικασία η σύγκρουση του «συνειδητού» με το «αυθόρμητο», είναι δεδομένο ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί. Είναι η διαλεκτική της ζωής που λέγαμε νωρίτερα. Ας μην παραξενευόμαστε, επομένως, αν υπάρχουν αυθόρμητα φαινόμενα και αυθόρμητως εκφρασθέντες αστυνομικοί από καιρού εις καιρόν, αποκαλύπτοντας τις αδυναμίες και τα ελαττώματά τους. Μέσα και από αυτές τις αντιθέσεις, όσο οδυνηρές κι αν είναι αυτές, αργά ή γρήγορα γεννιέται το καινούργιο. Όταν η συνειδητή δράση του συνδικαλιστικού κινήματος γίνεται με όρους δημοκρατίας και σεβασμού του ρόλου και των απόψεων των άλλων, δεν πρέπει να αισθάνεται κανείς άσχημα. Μπορεί να ανησυχεί και να λυπάται ενδεχομένως, δεν πρέπει σε καμία περίπτωση, όμως, να φοβάται ή να είναι απαισιόδοξος για το αύριο. Η ίδια η ζωή έρχεται να ισορροπήσει τα πράγματα, να διορθώσει αταξίες, να ανοίξει ένα νέο κύκλο, όπου και όταν ο παλιός έχει κλείσει.

Οι νέοι αστυνομικοί

Οι νέοι αστυνομικοί δεν πρέπει να έχουν καμία αμφιβολία σήμερα ότι το προκλήτήριο της Ομοσπονδίας για νέους αγώνες δεν έχει ρητορικό χαρακτήρα. Το κάλεσμα και η συμμετοχή στους αγώνες είναι το μόνο δοκιμασμένο «όπλο» για να διασφαλίξει τη διαρκή ύπαρξή του το συνδικαλιστικό κίνημα, εφόσον δεχτούμε ότι σήμερα βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Ποτέ δεν πρέπει να περάσει από το μυαλό των νέων συναδέλφων ότι μπορεί να επιστρατεύσουν κάποτε «μισθοφόρους διαδηλωτές» για να ασκήσουν πίεση στην όποια κυβέρνηση. Οι «μισθοφόροι διαδηλωτές» είναι επινόηση βέβαια των ιδιωτικών εταιρειών ευρέσεως εργασίας που γνωρίζουν ότι γίνεται όλο και πιο δύσκολο για τα συνδικάτα να κινητοποιήσουν τα μέλη τους. Στη Γερμανία π.χ. υπάρχει ήδη μια επιχείρηση, η οποία υποστηρίζει ότι «δεν υπάρχει κανένας τρόπος να ξεχωρίσεις τους δικούς μας διαδηλωτές από τους πραγματικούς. Για 100 με 145 ευρώ την ημέρα ένας «στρατός» 280 μέχρι στιγμής μισθοφόρων διαδηλωτών είναι έτοιμος να τεθεί στην υπηρεσία του πελάτη κρατώντας πανό και φωνάζοντας συνθήματα δυνατά και με ενθουσιασμό, ενώ η εταιρεία παίρνει μόνο ένα ποσοστό 5% για τη μεσιτεία»⁷⁰. Βλέπουμε πόσο χαμηλά μπορεί να ξεπέσει ένα συνδικάτο, όταν δεν έχει την υποστήριξη των απλών μελών του και οι όποιοι ηγέτες του, αντί να υποβάλλουν ταπεινά την παραίτησή τους και να δηλώσουν την αποτυχία τους, καταφεύγουν σε τέτοια αντεργατικά τερτίπια για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους...

Το ενδιαφέρον της Ομοσπονδίας για τη διαπαιδαγώγηση των δοκίμων αστυφυλάκων και αξιωματικών πρέπει να συνεχιστεί αμείωτα, όχι μόνο ως προς το εφαρμοζόμενο ωρολόγιο πρόγραμμα και το περιεχόμενο της πρακτικής και θεωρητικής εκπαίδευσης, αλλά και ως προς το συνδικαλιστικό τους μέλλον. Οι επισκέψεις και οι ομιλίες των συνδικαλιστών κατά τη διάρκεια του εκπαιδευτικού έτους στις Σχολές πρέπει να πυκνώσουν⁷¹, αν θέλουμε να ξεφύγουμε από τη στρατοκρατική αντίληψη και νοοτροπία. Οι δόκιμοι είναι γνωστό ότι διακατέχονται από ενθουσιασμό, αλλά το εκπαιδευτικό σύστημα κινείται εναντίον τους. Η ίδια η διοίκηση της Αστυνομίας είναι γνωστό ότι δεν αποδέχτηκε ποτέ το θεσμό των πανελληνίων εξετάσεων, ασχέτως από τις δημόσιες τοποθετήσεις της. Δεν είναι τυχαίο ότι φέτος επανήλθαν τα σενάρια για κατάργησή τους ή για σύντμηση του χρόνου εκπαίδευσης. Αντί να αναζητούν προγράμματα μακράς πνοής για εξειδίκευση των αστυφυλάκων από το ξεκίνημά τους μέσα στις Αστυνομικές Σχολές, βγάζουν όλο τους το δηλητήριο για ό,τι πιο σύγχρονο είχε να επιδείξει πριν μερικά χρόνια η ΕΛ.ΑΣ. και κατηγορούν τους σημερινούς νέους αστυνομικούς ότι είναι ούτε λίγο ούτε πολύ, άχρηστοι! Το πρόβλημά της, ότι δεν

70. «Ελευθεροτυπία», Αθήνα, 19 Ιανουαρίου 2007.

71. Μόλις τα τελευταία χρόνια η διοίκηση αποδέχτηκε το ρόλο της Ομοσπονδίας και εκπρόσωποί της κατά την διάρκεια των τελετών ορκωμοσίας απευθύνονται με ομιλίες στους δόκιμους.

μπόρεσε η διοίκηση της Αστυνομίας να διαμορφώσει ένα οργανωμένο αστυνομικό σύστημα, το φορτώνει σε ποιούς άλλους, στους δόκιμους. Πάλι καλά, δηλαδή, που δεν έχει κατηγορήσει και τις οικογένειές τους...

Οι σπουδαστές, κατά τη διάρκεια της υπερδιετούς φοίτησής τους στις Αστυνομικές Σχολές είναι απαραίτητο να γνωρίζουν ότι κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής τους σταδιοδρομίας θα έχουν σταθερά δίπλα τους ως συμπαραστάτη και βοηθό τον συνδικαλιστή εκπρόσωπό τους, τόσο σε υπηρεσιακό επίπεδο με την συμμετοχή στα υπηρεσιακά συμβούλια, όσο και γενικότερα σε κοινωνικό επίπεδο με τη δημόσια παρουσία και το δημόσιο λόγο του εκπροσώπου συνδικαλιστή, οσάκις αυτός καλείται να πάρει θέση για τα κοινωνικά προβλήματα και τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα που αντιμετωπίζει η Ελληνική Αστυνομία.

Είναι θετικό και αξιοζήλευτο το γεγονός ότι η Ομοσπονδία έχει δρομολογήσει επιμορφωτικά προγράμματα συνδικαλιστικών στελεχών, με το Ινστιτούτο της, το ΙΝΑΜΕΤΕ. Η διαμόρφωση της κοινωνικής συνείδησης της νέας γενιάς των αστυνομικών μας, στις δύσκολες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης, της πολυπολιτισμικής ελληνικής κοινωνίας και της Ευρώπης των ανοικτών συνόρων, δεν μπορεί να αποτελεί ταμπου ή απαγορευμένο καρπό για ένα σύγχρονο αστυνομικό συνδικάτο.

Η αστυνομική συνείδηση, έτσι όπως αυτή διαμορφώνεται, στο βαθμό που διαμορφώνεται μέσα στις αστυνομικές σχολές, δεν μπορεί να λειτουργεί απαγορευτικά για τη διαμόρφωση αστυνομικών που ενδιαφέρονται πραγματικά για την επαγγελματική τους χρησιμότητα και για την κοινωνική τους καταξίωση. Η αστυνομική συνείδηση με άλλα λόγια δεν επιτρέπεται να λειτουργεί σε αντιδιαστολή με την συνδικαλιστική συνείδηση των αστυνομικών μας, όπως επιχειρήθηκε να καλλιεργηθεί πάλι δια της πλαγίας οδού από τη διοίκηση της Αστυνομίας με αφορμή τη σκληρή σύγκρουση το Μάιο του 2007, γύρω από την εκδήλωση διαμαρτυρίας στην Αθήνα, ανήμερα του τελικού της Μίλαν με τη Λίβερπουλ στο ΟΑΚΑ. Η διοίκηση, όπως καταγγέλλθηκε αμέσως από την Ομοσπονδία, προχώρησε στην ανιστόρητη απόφασή της να επιστρατεύσει αφηνιδίως και αναπιολόγητα το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού της Ελληνικής Αστυνομίας, με στόχο, όχι αυτή καθ' αυτή την εφαρμογή του σχεδίου ασφαλείας για το Champions League, όπως έλεγαν, αλλά την κατασυκοφάντηση και την υπονόμευση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων του Έλληνα Αστυνομικού, εισάγοντας την καινοφανή αντίληψη ότι οι «υπηρεσιακοί αστυνομικοί» υπερασπίζονται την τιμή της Ελλάδας, σε αντίθεση με τους «συνδικαλιστές αστυνομικούς» που δήθεν την υπονομεύουν!

Η πολιτεία, αντί να λάβει όλα εκείνα τα απαραίτητα μέτρα για τη διασφάλιση του αναφαίρετου δικαιώματος των αστυνομικών να πραγματοποιήσουν την προγραμματισμένη και γνωστοποιημένη σε εκείνη από καιρό, ένστολη συγκέντρωση διαμαρτυρίας

στην Αθήνα, έσπευσε να εκδώσει υπηρεσιακές εγκυκλίους, αναγκάζοντας τη διοίκηση να ενημερώσει ενυπογράφως το αστυνομικό προσωπικό, ότι δεν θα επιτραπεί σε κανέναν «μη έχοντα εργασίαν» να πλησιάσει στο ΟΑΚΑ».

Αν η «τάξη» των αστυνομικών δεν εκληφθεί, λοιπόν, ως μια κλειστή «κοινωνική» ομάδα πειθήνιων οργάνων της πολιτείας, αλλά ως μια «κοινωνική» ομάδα ευσυνειδητών ενστόλων πολιτών ταγμένων να υπηρετούν το κοινωνικό σύνολο, τότε γιατί να μην επιδιώκουμε αυτή η «τάξη» να έχει και τη δική της «ταξική» συνείδηση;

Γιατί να μην επιδιώξει η Ομοσπονδία με ακόμη μεγαλύτερη ζέση τη συνδικαλιστική μόρφωση των μελλοντικών μελών της, απαιτώντας από το εκπαιδευτικό σύστημα να αφιερώνει χρόνο για συνδικαλιστικά σεμινάρια στις σχολές από προβεβλημένα στελέχη του αστυνομικού συνδικαλισμού είτε του ευρύτερου συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα και το εξωτερικό; Θα ήταν κακό οι νέοι αστυνομικοί να μαθαίνουν πώς γεννήθηκε ο συνδικαλισμός στην Αστυνομία και όχι μόνο, ποια είναι τα δικαιώματά τους, πώς πρέπει να τα διεκδικούν και πώς να τα υπερασπίζονται;

Εξάλλου, η Ομοσπονδία ποτέ δεν δέχτηκε, ως τετελεσμένα γεγονότα, τις νομοθετικές ρυθμίσεις του 1994 με τις οποίες εκ των υστέρων νομιμοποιήθηκε η «παράνομη» δράση της Ομοσπονδίας και των ενώσεών της. Από το 18ο συνέδριο, άλλωστε, έχει επαναφέρει στο προσκήνιο τις θέσεις της για πλήρη συνδικαλιστική δράση, ενημερώνοντας τα πολιτικά κόμματα για τις νομοθετικές ελευθερίες που πρέπει να αναληφθούν προς αυτήν την κατεύθυνση.

Η πολιτική

Ένα άλλο ζήτημα που πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, είναι η σχέση του συνδικαλισμού με την πολιτική, ειδικά στο χώρο της Αστυνομίας, όπου έχει επικρατήσει η άποψη ότι πρόκειται για δυο ανεξάρτητες έννοιες, για δυο διαφορετικά φαινόμενα. Τούτο βεβαίως εξυπηρετεί εκείνους που θέλουν έναν άχρωμο και άοσμο συνδικαλισμό, ώστε να μη συνειδητοποιείται από κανέναν ότι ο συνδικαλιστικός αγώνας έχει σχέση με την πολιτική και μάλιστα πολύπλευρα. Αν με την πολιτική επιτυγχάνεται η διαχείριση των υποθέσεων της κοινωνίας, με τον συνδικαλισμό θα λέγαμε ότι γίνεται πιο καθαρή η πολιτική διάκριση και η διαφορετικότητα των θέσεων των πολιτικών κομμάτων πάνω στα προβλήματα που θέτουν οι συνδικαλιστές προς επίλυση. Με άλλα λόγια, ο συνδικαλισμός συμβάλλει στο να αντιληφθούν οι αστυνομικοί τις ταξικές διαφορές και τις πραγματικές διαχωριστικές πολιτικές γραμμές στην ελληνική κοινωνία τουλάχιστον.

Οι παλιοί

Οι παλιοί συνδικαλιστές, όταν εκφράζουν το παράπονό τους για το περιορισμένο ενδιαφέρον των νέων, δεν πρέπει να λησμονούν ότι έχουν ένα ιστορικό ρόλο, ένα χρέος

απέναντι στο σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Να μην επιτρέψουν κανένα πωσγύρισμα. Ως γνήσιοι εκφραστές των ιστορικών αγώνων της Ομοσπονδίας πρέπει να απαντήσουν συνειδητά και ξεκάθαρα στις προκλήσεις και να απομονώσουν όλους εκείνους τους αυτόκλητους σωτήρες της Ελληνικής Αστυνομίας, που εκφράζουν ξανά τις αμφιβολίες τους και αναρωτιούνται μήπως η κοινωνικοποίηση ή ακόμα και η πολιτικοποίηση των αστυνομικών θα κάνει ζημιά στον αστυνομικό μας Οργανισμό. Να απομονώσουν όλους εκείνους που φλερτάρουν με τη δύναμη και το κύρος των συνδικάτων και επιδιώκουν την υποταγή τους σε εξωθεσμικά κέντρα με στόχο την εξυπηρέτηση άνομων συμφερόντων. Να διασφαλίσουν ότι δεν θα προκείψει κανένα πεδίο «χρησιμοποίησης» των προεδρείων με στόχο τον έλεγχο και την ποδηγέτηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Μπορεί να μην πέτυχε η Ομοσπονδία τη μέγιστη δυνατή συνδικαλιστική συνειδητοποίηση των αστυνομικών μέχρι σήμερα, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα μπορούσε ποτέ να αδιαφορήσει μπροστά στον παρατηρούμενο γενικότερο κίνδυνο διολίσθησης του ευρύτερου συνδικαλιστικού κινήματος, σε καταστάσεις συμβιβασμού. Στόχος διαρκής είναι η διαφύλαξη της Ομοσπονδίας και η αποτροπή του πλήγματος που υπέστησαν άλλοι φορείς εργαζομένων και οι οποίοι καταδικάστηκαν στη συνείδηση των μελών τους ως «συμβιβασμένα συνδικάτα», που ενώ βρίσκονται στο επίκεντρο της πολιτικής ζωής και συνδιαλέγονται με τις εκάστοτε κυβερνήσεις, δεν έχουν τη νομιμοποίηση των μελών τους, πόσο μάλλον των πλατιών λαϊκών μαζών, χωρίς την υποστήριξη των οποίων, κανένας συνδικαλιστικός αγώνας δεν μπορεί να στεφθεί με απόλυτη επιτυχία.

Σοφών ανδρών λόγος

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας μιλώντας στο 33ο συνέδριο της ΓΣΕΕ (15 Μαρτίου 2007, συμπωματικά την ημέρα που κάποιοι «συνδικαλιστές» της Αττικής και της Θεσσαλονίκης είχαν στραφεί κατά της Ομοσπονδίας, «χειροκροτώντας» τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Βύρωνα Πολύδωρα για την τακτική που ακολουθούσε και τους χειρισμούς που έστρεψαν την κοινωνία ενάντια στην Αστυνομία, και την οποία τακτική η ΠΟΑΣΥ είχε εντόνως κατακρίνει με διάβημά της λίγες ημέρες πριν), δεν είναι τυχαίο ότι ευχήθηκε «να πραγματοποιηθεί εδώ ένας γόνιμος και δημιουργικός διάλογος. Ένας διάλογος που θα απαντά στα επιτακτικά ερωτήματα της ελληνικής κοινωνίας, τόσο για το μέλλον της εργασίας όσο και για το μέλλον του συνδικαλισμού».

«Πιστεύω ότι βασικός προσανατολισμός για την ΓΣΕΕ σήμερα είναι η ενίσχυση της αντιπροσωπευτικότητάς της. Υπάρχουν εργαζόμενοι, οι οποίοι δεν καλύπτονται από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας και αντιμετωπίζουν σκληρές συνθήκες εργασιακών σχέσεων. Για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων έχουν δοθεί δύσκολες μάχες. Οι μάχες αυτές πρέπει να είναι διαρκείς, καθώς δημιουργούνται νέα δεδομένα και νέες προκλήσεις για το συνδικαλιστικό κίνημα. Είμαι, επίσης, βέβαιος ότι έχετε τη

βούληση να ενισχύσετε το κύρος του θεσμού της ΓΣΕΕ, που τραυματίζεται συχνά από τον εναγκαλισμό του συνδικαλισμού με τα κόμματα και από προσωπικές στρατηγικές που απωθούν την πλειοψηφία των εργαζομένων», τόνισε ο Κάρολος Παπούλιας.

Διαφωνεί κανείς με αυτές τις σημαντικές επισημάνσεις του Προέδρου της Δημοκρατίας; Σκοπός του ευρύτερου συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορεί να είναι η συνέχιση της σημερινής κατάστασης, αλλά η ριζική της ανατροπή με ενωτικούς δυναμικούς αγώνες. Στη χώρα μας, όλοι γνωρίζουμε ποια είναι η πραγματική κατάσταση και πώς μπορεί να ξεπεραστεί η κρίση που το χαρακτηρίζει.

Υπήρξαν βεβαίως και ιστορικά, στιγμές, στιγματισμού της αξιοπιστίας του συνδικαλιστικού κινήματος, αυτό ωστόσο δεν μπορεί να αξιοποιηθεί ως επιχείρημα για να δικαιολογηθεί η συνεχιζόμενη επανάπαυση. Κανείς δεν ισχυρίζεται ότι τα συνδικάτα πρέπει να διαλυθούν και να επανασυσταθούν. Ως ζωογόνα και λυτρωτική δύναμη προβάλλει η συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων στα κοινά, οι οποίοι με αναπτρεωμένο ηθικό και καθαρή συνδικαλιστική συνείδηση θα επιδιώξουν κάποτε να βάλουν κάθε κατεργάρη στον πάγκο του...

Αποσυνδικαλισμός

Στο μέλλον του συνδικαλιστικού Κινήματος εξάλλου έχουν αναφερθεί κατά καιρούς εξαιρέτοι εργατολόγοι και το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα έχει πάρει τις αποφάσεις του. Ο Αλέξης Μητρόπουλος αναπτύσσοντας το κεφαλαίωδες ζήτημα «Οι νέες τεχνολογίες και το Εργατικό Κίνημα» έχει σημειώσει μεταξύ άλλων:

«Το εργατικό κίνημα σήμερα βρίσκεται σε άμυνα. Μια άμυνα που δεν εμπεριέχει την τακτική της ανασύνταξης των δυνάμεων, της εκπόνησης της νέας επιθετικής τακτικής, της εμμονής στον ίδιο στρατηγικό στόχο. Περιέχει πολύ περισσότερα στοιχεία παθητικότητας, άμβλυνσης του ταξικού κριτηρίου, αποδοχής των τετελεσμένων παρά υπέρβασης της συγκυρίας, αισιοδοξίας, οργανωτικής συσπείρωσης. Ένα βαρύ πέπλο «αποσυνδικαλισμού» απλώνεται, αργά μα σταθερά, κύρια στη Δυτική Ευρώπη. Και οι κυριότερες συνδικαλιστικές και πολιτικές του οργανώσεις ευρίσκονται σε διαρκή αδυναμία εκπόνησης εναλλακτικής λύσης».

(...). «Από την ικανότητα και τη φαντασία του συνδικαλιστικού κινήματος στην Ευρώπη και τη δυνατότητά του ν' αντιμετωπίσει τις ολομέτωπες αντεργατικές επιθέσεις του κεφαλαίου θα εξαρτηθεί αν αυτό μπορεί σε κάποιο βαθμό ν' ανταποκριθεί στις ανάγκες των καιρών ή θα συνεχίσει «να αργοπεθαίνει», υπολειτουργώντας, σαν ένας ανίσχυρος γραφειοκρατικός μηχανισμός, ιδιωτική υπόθεση ορισμένων επαγγελματιών συνδικαλιστών, ξεκομμένων από το κίνημα, τις πλατιές μάζες των εργαζομένων. Αν μπορεί ν' αποκτήσει παρουσία και λόγο ή θα συνεχίσει να αναμένει μοιρολατρικά την ολοκληρωτική υποταγή του κινήματος στον εθνικό και παγκόσμιο καπιτα-

λισμό, υπογράφοντας την πράξη υποταγής (θανάτου του). Αν θα προτιμήσει την αυτοδιάλυση του (ήδη πολλοί τελευταία μιλούν στην Ευρώπη για την περίοδο του «αποσυνδικαλισμού», για την έναρξη δηλαδή μιας περιόδου «χωρίς τα συνδικάτα») ή θα δώσει τη θέση του στο Νέο Συνδικαλιστικό Κίνημα, κίνημα μαζικό, ταξικό, επαναστατικό, διεθνιστικό, για να υπερασπισθεί τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων σήμερα που τόσο σοβαρά κινδυνεύουν. Το νέο αυτό συνδικαλιστικό κίνημα προϋποθέτει, πρώτα και κύρια, σαφή γνώση της ταξικής φύσης και του ρόλου της σημερινής τεχνολογίας»⁷².

Μια άλλη διάσταση

Μια άλλη διάσταση στο ίδιο θέμα, δίνει ο καθηγητής Γιάννης Μεταξάς, περιγράφοντας⁷³ τα προβλήματα του συνδικαλιστικού κινήματος: «Δύο είναι -κατά τη γνώμη μου- οι γάγγραινες του ελληνικού συνδικαλισμού: αφενός η ενδογενής σύνδεσή του με τα πολιτικά κόμματα -και κυρίως με τα κόμματα εξουσίας- και αφετέρου ο οικονομικός εκμαυλισμός του από την κρατική εξουσία μέσω της παχυλής χρηματοδότησης των συνδικάτων και ακόμη και της σύνταξης των εκπροσώπων τους από δημόσιους οργανισμούς.

Ως προς την πρώτη παθογένεια, το ετερόφωτο των συνδικαλιστικών οργανώσεων, σε σχέση με τα κόμματα, πρέπει να τονισθεί ότι δεν έχει σχέση με τη φυσιολογική ιδεολογική συγγένεια μεταξύ κομμάτων και συνδικάτων που υπάρχει παντού. Η ελληνική ιδιαιτερότητα έγκειται στην οργανική «υπαρξιακή» εξάρτηση των συνδικαλιστικών παρατάξεων από τα επιμέρους κόμματα, πράγμα που τους αφαιρεί κάθε συνδικαλιστική αυθυπαρξία. Οι ίδιοι οι συνδικαλιστές είναι σχεδόν πάντα εκπρόσωποι του κομματικού μηχανισμού (του συνδικαλιστικού τμήματος του κάθε κόμματος) στις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Το φαινόμενο αυτό, που αποτελεί διεθνή πρωτοτυπία της Ελλάδος, συνδέεται με τη γενικότερη παθολογική υπερτροφία των κομμάτων στην ελληνική κοινωνική ζωή. Είναι χαρακτηριστικό ότι από τις αρχές του 20ού αιώνα, και μάλιστα κατά τη δημιουργία της ΓΣΕΕ το 1918, όταν ο συνδικαλισμός άρχισε να γίνεται υπολογίσιμη δύναμη, κυβερνήσεις και κόμματα κατάφεραν να τον διαβρώσουν, να προσεταιρισθούν παρατάξεις και τελικά να τον κατευθύνουν.

Αυτό έχει έκτοτε εμπεδωθεί ως φαινόμενο με ό,τι αυτό συνεπάγεται ως διαστρόφη της συνδικαλιστικής αντίληψης και δράσης. Αντί θεωρητικών αναλύσεων, ένα συγκεκριμένο παράδειγμα θα δείξει καλύτερα την απεμπόληση των συμφερόντων των εργαζομένων. Μετά τους σεισμούς του 1999, όταν έχασαν τη ζωή τους εργαζόμενοι

72. Αλέξης Μητρόπουλος, «Συνδικάτα κι Εξουσία στη Δυτική Ευρώπη», εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή, 1985.

73. «Ο Κόσμος του Επενδυτή», Αθήνα, 23 Μαρτίου 2007.

από την κατάρρευση εργοστασίων, υπέδειξα σε παρακαθήμενο συνταξιδιώτη μου -ο οποίος, όπως αποκαλύφθηκε, ήταν συνδικαλιστικό στέλεχος- να λάβει την πρωτοβουλία ώστε να γίνει συλλογική καταγγελία στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Κοινωνικών Δικαιωμάτων κατά του ελληνικού κράτους, που δεν ελέγχει την εφαρμογή των προδιαγραφών ασφαλείας των εργοστασίων. Η απάντηση ήταν καταλυτική: «Όχι τώρα, δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό, εδώ και δύο χρόνια έχουμε κάνει με την κυβέρνηση σύμφωνο κοινωνικού διαλόγου».

Η δεύτερη γάγγραινα του ελληνικού συνδικαλισμού, η ιλιγγιώδης χρηματοδότησή του από δημόσιους οργανισμούς, είναι πρωτοφανής για δημοκρατικό καθεστώς. Είναι -δυστυχώς- εφεύρημα της φιλελεύθερης κυβέρνησης του Βενιζέλου το 1931, η οποία συνειδητοποίησε ότι ο συνδικαλισμός δεν τιθασεύεται με τον «πέλεκυ» και με αστυνομικά μέτρα, και επέλεξε το μέσον του «καρότου»: ίδρυσε την Εργατική Εστία, η οποία ανέλαβε να στεγάσει και να ενισχύσει οικονομικά τα συνδικάτα για να επιτελέσουν δήθεν καλύτερα τον σκοπό τους, αλλά κατ' ουσίαν για να τους αφαιρέσει τη δύναμη κρούσης.

Δικτατορίες και ανώμαλες πολιτικές περιόδους, εκτός από τη χρήση του «πέλεκυ», εμπλούτισαν και αύξησαν το «καρότο». Έτσι, η δικτατορία του Μεταξά, στο πλαίσιο του ενοποιημένου, δηλαδή φασιστοειδούς τύπου συνδικαλισμού που εγκατέστησε, αφενός επέβαλε την αναγκαστική εισφορά όλων των μισθωτών της χώρας υπέρ της ΓΣΕΕ (το περιβόητο τριδραχμίο) και αφετέρου ίδρυσε ειδικό ταμείο, καθαρά φασιστικής έμπνευσης, για τη συνταξιοδότηση των συνδικαλιστών, σαν να ήταν δημόσιοι υπάλληλοι (κι αν δεν ήταν τυπικά, απέκτησαν έκτοτε μοιραία δημοσιοϋπαλληλική συνείδηση!).

Το 1953, στη μετεμφυλιακή περίοδο, προστέθηκε και τρίτη δυνατότητα σύνταξης γι' αυτούς που θα πρόσφεραν «διακεκομμένες εθνικές υπηρεσίες» (το σχετικό Ν.Δ. 2698/1953, άρθρο 51, ισχύει ακόμη).

Με μικρές παραλλαγές η κατά καιρούς δόλια κρατική εξουσία διατήρησε το καθεστώς αυτό που εξέθρεψε άθλια συνδικαλιστικά ήθη στη χώρα μας, άγνωστα στα δημοκρατικά κράτη. Η Εργατική Εστία τροφοδοτεί και σήμερα τις συνδικαλιστικές οργανώσεις με ιλιγγιώδη ποσά που αφαιρούνται από τους μισθούς όλων των εργαζομένων και από τους εργοδότες (η σύμπραξη των τάξεων στην Ελλάδα είναι πραγματικότητα!). Όσο για τις «συνδικαλιστικές» συντάξεις, αυτές διατηρήθηκαν εν έτει 1999 (Ν. 2676), τουλάχιστον για τη σημερινή γενιά των συνδικαλιστών (γιατί βέβαια αυτό το μοναδικό ελληνικό «φρούτο» είναι αδύνατον να επιβιώσει μέσα στην Ε.Ε.!).

Πότε όμως θα ελευθερωθεί ο ελληνικός συνδικαλισμός από τον φοβερό κομματικό και κρατικό εναγκαλισμό που τον έχει καταστήσει χλωμό ομοίωμα ή μάλλον πλαστογράφημα του εαυτού του; Πότε θα στρέξουν κόμματα και πολιτική εξουσία να αφήσουν τον συνδικαλισμό να επιτελέσει ταπεινά, με τόλμη και γνησιότητα, χωρίς σκοπιμότητες και μεγαλοστομίες, την αποστολή του, ιδίως στη σημερινή πονηρή εποχή;» διερωτάται ο Γιάννης Μεταξάς.

Εφεδρείες

Γι' αυτό επιμένουμε ότι το συνειδητοποιημένο συνδικαλιστικό κίνημα στο χώρο της ΕΛ.ΑΣ. είναι η μοναδική ελπίδα για το αύριο. Όποτε το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών στέκεται στο ύψος του, τότε και μόνο τότε, παρεμβαίνει καταλυτικά στις εξελίξεις. Όταν οι πρωτοπόροι αστυνομικοί συνδικαλιστές σηκώνουν τη σημαία του αγώνα και της κάθαρσης, είναι βέβαιο ότι ταράζουν τα λιμνάζοντα ύδατα, προβληματίζουν με το λόγο τους, ξυπνούν εν υπνώσει συνειδήσεις, προκαλούν ταραχή στο κατεστημένο, γίνονται επικίνδυνοι για το σύστημα και ωθούν τις εξελίξεις.

Οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές της Ελληνικής Αστυνομίας, όπως αβίαστα προκύπτει από την εξιστόρηση της 20ετούς δράσης τους δεν υπήρξαν ποτέ μέχρι σήμερα γραφειοκράτες, ούτε σκέφθηκαν ποτέ να υπηρετήσουν σωματεία «σφραγίδες». Οι ευτελείς αξίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και της σαπίλας που αυτή μπορεί να επιφέρει στο κίνημα, δεν τους χαρακτήρισαν ούτε μια στιγμή στη ζωή τους. Μακριά από αυτούς σκέψεις και τακτικές του είδους, «εμείς κάνουμε ό,τι μπορούμε», «οι αστυνομικοί αδιαφορούν, εμείς δεν φταίμε σε τίποτε», «αυτό το συνδικαλισμό θέλουν οι συνάδελφοι» και διάφορα άλλα ανάξια χαρακτηρισμού επιχειρήματα, που ακούγονται συχνά μόνο από τα στόματα των βολεμένων εργατοπατέρων, εφόσον έχουν ταχθεί να υπηρετήσουν το δόγμα «ανεργός ψευτοσυνδικαλιστής, ίσον ανεργός αστυνομικός».

Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, δεν παραλείπει ούτε μια στιγμή να υπενθυμίζει στους αστυνομικούς ότι *«το κίνημά μας έχει επιτύχει πολλές κατακτήσεις σε θεσμικό, υπηρεσιακό, κοινωνικό και ατομικό επίπεδο. Αυτό επιτεύχθηκε γιατί προτάξαμε σε κάθε έκφανση της συλλογικής μας δραστηριότητας, το γενικό έναντι του ατομικού, την ανεξαρτησία δράσης έναντι της υποταγής στις πολιτικές σκοπιμότητες, την ενότητα και τον συντονισμό της έκφρασής μας και της επικοινωνίας μας με τους εξουσιαστικούς φορείς, την κοινή γνώμη έναντι της ατομικής προβολής και καταξίωσης.*

Έτσι, με αυτές τις αρετές αντιμετωπίσαμε όλα τα εμπόδια που τοποθετήθηκαν στο δρόμο μας και όλες τις κρατικές αγκυλώσεις, προκαταλήψεις και σκοπιμότητες, ανεξαρτήτως φορέως κυβερνητικής Εξουσίας. Προ πάντων τοποθετήσαμε τον ένστολο συνάδελφο, ως πολίτη πλήρους λειτουργίας, δηλαδή με τα ίδια πολιτικά, ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα με όλους τους άλλους πολίτες, χωρίς να υποβαθμίσουμε τις ανάγκες της σύγχρονης κοινωνίας για την διαφύλαξη της κοινωνικής ειρήνης και την αντιμετώπιση των νέων και πολύπλοκων πλευρών της παρανομίας που η τροπή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης συνεπιφέρει. Ανορθώσαμε την εικόνα του Έλληνα αστυνομικού στα μάτια της δημοκρατικής κοινωνίας και αποκαταστήσαμε τον ρόλο του, ως προασπιστή, πρωτίστως των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των πολιτών και της δημοκρατικής έννομης τάξης πραγμάτων.

Αυτή, πέραν των άλλων εις χρήμα και ποιότητα ζωής σημαντικών κατακτήσεων, είναι και η μεγαλύτερη κατάκτηση του συνδικαλιστικού κινήματος που είναι αξεδιά-

λυτα συνδεδεμένη και με την ποιότητα των θεσμών του δημοκρατικού μας πολιτεύματος. Ήδη, η έμπρακτη απόδειξη αυτής της κατάκτησης αποδεικνύεται και από την εκλογή πολλών συναδέλφων διαφόρων βαθμίδων σε θέση ευθύνης στις τοπικές αυτοδιοικήσεις πολλών περιοχών της χώρας μας»⁷⁴.

Ο υγιής αστυνομικός συνδικαλισμός πορεύεται, λοιπόν, προς το μέλλον φυλλάτοντας ως κόρην οφθαλμού την ανεξαρτησία του, μακριά από το σαράκι της «γραφειοκρατίας» για να μη μετατραπεί σε φάντασμα που θα απειλεί μονίμως όχι μόνο την οργανωτική υπόσταση της Ομοσπονδίας, καλλιεργώντας διαλυτικές τάσεις και αυτονομήσεις σωματείων, αλλά και που θα υπονομεύει και θα αναιρεί τις κατακτήσεις και το ίδιο το παραδοσιακά ασυμβίβαστο και ακομμάτιστο συνδικαλιστικό αστυνομικό μας κίνημα. Οι συνδικαλιστές με τη συνδικαλιστική συνείδηση που προαναφέραμε δεν πρέπει ούτε λεπτό να λησμονούν ότι οποιαδήποτε παρέκκλιση από τις αρχές λειτουργίας της Ομοσπονδίας θα υπονομεύει την εύρυθμη λειτουργία της ίδιας της Ελληνικής Αστυνομίας, καθώς θα αμφισβητείται ο ρόλος της και η ίδια θα χάσει τα «όπλα» εκείνα με τα οποία παρήγαγε ιδέες, προτάσεις, λύσεις.

Σχέσεις μίσους και πάθους

Κάνοντας μια αναπόληση στα πέτρινα χρόνια του αστυνομικού λειτουργήματος, είναι χρήσιμο να θυμηθούμε ποιές ήταν οι σχέσεις Αστυνομίας και πολιτών το 1987, όταν δηλαδή έπεσαν οι βάσεις, για να μη λησμονούμε από πού ξεκίνησαν κάποτε οι πρωτεργάτες συνδικαλιστές, αλλά και για να συνειδητοποιήσουμε πόσο δίκαιο είχαν, όταν αποφάσιζαν να αγωνιστούν για την κοινωνική καταξίωση της Ελληνικής Αστυνομίας.

Η εφημερίδα «Καθημερινή», στις 23 Αυγούστου 1987, είχε δημοσιεύσει τρεις ενδιαφέρουσες συνεντεύξεις του δημοσιογράφου Α. Γ. Βούρβουλη με τρεις προσωπικότητες που γνώριζαν πολύ καλά τι συνέβαινε στο χώρο της Αστυνομίας.

Ο δημοσιογράφος, συνομιλώντας με τον αείμνηστο αντιπρόεδρο, τότε, του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών Τάκη Παππά, ο οποίος είχε διατελέσει και καθηγητής στη Σχολή Υπαστυνόμων και Αρχιφυλάκων την περίοδο 1982 - 1985, προσπάθησε να καταγράψει πώς διαμορφώνεται η πολιτική και κοινωνική συνείδηση των αστυνομικών μας. «Έχω τη γνώμη», έλεγε ο Τάκης Παππάς, «ότι η συμπεριφορά των αστυνομικών προς τους πολίτες είναι αντανάκλαση των πολιτισμικών σχέσεων της χώρας. Όταν λέω πολιτισμικές σχέσεις εννοώ τη διαμόρφωση της κοινωνικής και πολιτικής συνειδήσεως τόσο των πολιτών όσο και των αστυνομικών οργάνων.

Είναι αλήθεια ότι η χώρα μας έχει χαμηλό δείκτη κοινωνικής συνειδήσεως κι

74. «Νέα Αστυνομία», τεύχος 14 (Μάιος 2007).

αυτό συμπεραίνεται από την έκταση των παραοικονομικών λειτουργιών και των πολιτικών ηθών, όσον αφορά τους πολίτες. Όσον αφορά την Αστυνομία, υπάρχουν ανάλογες αντιστοιχίες και μια ιδιαίτερη ιστορική επιβάρυνση των Σωμάτων Ασφαλείας και γενικά των οργάνων της τάξης. Για να εξηγήσω τη σκέψη αυτή, έχω να πω ότι το αστυνομικό κράτος, ως το 1974, ανέπτυξε μίαν αυθαίρετη συνείδηση στα αστυνομικά όργανα η οποία επιβιώνει ακόμη σε ένα μέρος της κορυφής της υπηρεσιακής πυραμίδας της Αστυνομίας, επειδή αυτή ανατράφηκε με τέτοιες θεωρητικές απόψεις και βίωσε έτσι την αντίληψη για την αστυνομική εξουσία. Αυτή η αναστροφή επηρεάζει και σήμερα, εννών από το 1974 και μετά, τη συμπεριφορά της Αστυνομίας στις γενικές της κατευθύνσεις.

Ταυτόχρονα, η στεγανοποίηση των αστυνομικών αρχών και η απουσία κοινωνικού και δημοκρατικού ελέγχου διευκολύνει την αυθαίρετη συνείδηση σε ένα σημαντικό μέρος των αστυνομικών οργάνων. Έτσι, έχουμε συμπτώματα άσκησης βίας, αυθαιρεσιών και συμπεριφοράς που συντηρεί τη δυσπιστία του πολίτη προς την Αστυνομία κι αυτό γενικότερα, μπορούμε να πούμε ότι υπονομεύει και τη διαμόρφωση υπεύθυνης δημοκρατικής συνείδησης στα αστυνομικά όργανα, αλλά και αυτόν τον ίδιο τον αστυνομικό έλεγχο, όπου καλώς ή κακώς ο νόμος τον νοεί.

Βέβαια παρατηρώ από την προσωπική μου εμπειρία ότι υπήρχαν ψήγματα δημοκρατικής και μορφωτικής ανάπτυξης σε νεότερες κυρίως ηλικίας αστυνομικά όργανα. Όμως, επειδή οι περιπτώσεις αυτές (αναφέρομαι στις σχολές) είναι προσωπικές και περιορισμένες, δεν είναι δυνατόν να χαρακτηρίσουν συνολικά την πολιτική της Αστυνομίας, η οποία βασικά καθορίζεται από ηγετικά στελέχη τα οποία έχουν θητεία πάνω από 25 χρόνια και τα οποία γαλουχήθηκαν από μια νοοτροπία άλλων πολιτικών σχέσεων στον τόπο μας. Τα παραδείγματα βίας στα στάδια της προανάκρισης και οι θάνατοι πολιτών αποτελούν συμπτώματα και όχι συμπτώσεις.

Από τη στιγμή κατά την οποία δεν συνεκπαιδεύονται οι αστυνομικοί με τους φοιτητές, δεν ελέγχονται οι καθηγητές των αστυνομικών σχολών στη διδασκαλία τους, κυρίως οι αστυνομικοί, δεν υπάρχουν μαθήματα ανάπτυξης του δημοκρατικού φρονήματος των αστυνομικών κυρίως δεν ασκείται κοινωνικός και πολιτικός έλεγχος στις αστυνομικές υπηρεσίες, τα φαινόμενα αυτά θα συντηρούνται, η αστυνομική επιτήρηση θα είναι χαμηλής στάθμης και η νομιμότητα θα ναρκοθετείται καλώς ή κακώς από τους πολίτες.

Το τελευταίο περιστατικό (σ.σ. εννοεί ένα κρούσμα βίαιης συμπεριφοράς σε πολίτη) επαναφέρει τα αιτήματα για αποστεγανοποίηση της Αστυνομίας, χάραξη συνολικής πολιτικής για την αστυνόμευση και τις σχέσεις με τον πολίτη και οδηγεί ακόμη και τους πιο αισιόδοξους πολίτες σε μελαγχολικές σκέψεις για την αναβίωση κρουσμάτων τα οποία η ιστορική εμπειρία μας, ως λαού, θα έπρεπε να μην μπορούσε να φαντασθεί ποτέ. Όμως, το φαινόμενο του «αυτοκράτορα αστυφύλακα» έλαμψε και παρά τις υπουργικές αποφάσεις δεν πεισθήκαμε ότι η γενεσιουργός αιτία της παραγωγής τέτοιων φαινομένων έχει εκλείψει.

Δημοκρατικός αστυφύλακας που σέβεται τον πολίτη, δημιουργείται σε μια δημοκρατική Αστυνομία. Όσο κι αν τα πολιτικά μας ήθη και το επίπεδο της δημόσιας κριτικής είναι χαμηλό και παλαιοκομματικό, δεν παύει ποτέ το αίτημα για μια δημοκρατική πολιτική στην Αστυνομία να παραμένει επίκαιρο και απαραίτητο για να οδηγηθούμε σε μια κοινωνία δημοκρατικά εξελιγμένη».

Τα πέντε σημεία

Από την πλευρά του ο Ιωσήφ Παράσχος, δικηγόρος, ειδικευμένος στην ποινική κοινωνιολογία εντοπίζει τις αιτίες της κακής συμπεριφοράς προς τους πολίτες σε πέντε σημεία:

«Το πρώτο είναι η νοστοροπία και την αποδίδει στο γεγονός ότι η Ελλάδα έχει να ζήσει – με εξαίρεση την εποχή της μεταπολίτευσης- πραγματική δημοκρατία πάρα πολλά χρόνια. Στην εξουσία βρέθηκαν καθεστώτα που ευνοούσαν την αυθαιρεσία και ενίσχυναν αυτόν τον ρόλο στο αστυνομικό Σώμα. Μετά τη μεταπολίτευση τα αστυνομικά όργανα εθισμένα από την αυθαιρεσία των παλαιότερων χρόνων, αδυνατούσαν να προσαρμοσθούν στις σύγχρονες αντιλήψεις.

Δεύτερο ζήτημα είναι η έλλειψη κριτηρίων επιλογής για την ένταξη των ενδιαφερομένων στο αστυνομικό σώμα. Η απουσία τέτοιων κριτηρίων που θα έπρεπε να αφορούν το ήθος, την κοινωνική εμπειρία, τη μόρφωση, το ζήλο κ.λπ. είχε μετατρέψει την Αστυνομία σε καταφύγιο των ανθρώπων που δεν είχαν εύκολο επαγγελματισμό προσαρμοσμένο. Η έλλειψη αυτών των κριτηρίων συμπληρώνεται από μια ελλιπή και ακατάλληλη εκπαίδευση στις σχολές. Έτσι δεν διαμορφώνουμε αστυφύλακες με προσωπικότητα αλλά ένστολους φύλακες οι οποίοι δεν έχουν κατανοήσει ουσιαστικά τα καθήκοντά τους και έχουν παπαγαλίσει τις υποχρεώσεις που έχουν απέναντι στους πολίτες.

Το τρίτο σημείο είναι ότι οι αστυνομικοί δεν πρόκειται να αισθανθούν ποτέ ότι ασκούν λειτουργήματα τη στιγμή που δεν αμείβονται σαν να ασκούσαν λειτουργήματα. Πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι εργάζονται πολλές και δύσκολες ώρες, δεν παίρνουν υπερωρίες, οι αμοιβές τους είναι ιδιαίτερα χαμηλές, δεν μπορούν να συνδικαλισθούν, θεσμικά είναι πλήρως εξαρτημένοι από τον εκάστοτε προϊστάμενο, ο οποίος ανεξέλεγκτα τους προάγει, τους μεταθέτει, τους ασκεί πειθαρχικές διώξεις. Αν δεν ρυθμιστούν όλα αυτά, οι αστυνομικοί θα εκτελούν την υπηρεσία τους σαν αγγαρεία με τις γνωστές επιπτώσεις.

Ένα τέταρτο θέμα είναι το πνεύμα της εξουσίας στην Ελλάδα. Δυστυχώς τα κρούσματα αυθαιρεσίας είναι περισσότερα στην Αστυνομία κι όχι σε άλλους φορείς εξουσίας. Θεωρητικά ο δικαστής έχει μεγαλύτερο εύρος αυθαιρεσίας κι αυτό επειδή κρίνει βάσει των νόμων, αλλά τους ερμηνεύει κατά την κρίση του. Αντίθετα ο αστυνομικός δεν έχει δικαίωμα ερμηνείας των νόμων, αλλά εφαρμογής τους.

Το τελευταίο πρόβλημα είναι η έλλειψη ειδικευσης στην Αστυνομία. Δεν μπορείς να αντιμετωπίζεις με τον ίδιο τρόπο κλέφτες, απεργούς, αναρχικούς και παραβάτες του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Πρόκειται για τελείως διαφορετικές ομάδες «εγκλη-

ματιών» που χρειάζονται ειδικό τρόπο αστυνόμευσης. Εμείς, για όλους αυτούς δημιουργήσαμε τα ΜΑΤ. Απαιτείται μια ομάδα αστυνομικών κοινωνικά ευέλικτη η οποία θα έχει δυνατότητα να κατανοεί τα προβλήματα που έχει απέναντί της και να διακρίνει τον ενδεικνύμενο τρόπο αστυνόμευσης».

Η αγωγή

Ο καθηγητής Ψυχιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών Μιχαήλ Στοιγγάρης υποστήριξε τέλος, μιλώντας με τον Α.Γ. Βούρβουλη, ότι ποτέ δεν ήταν ομοιόμορφη η συμπεριφορά των αστυνομικών προς τους πολίτες. Διαφορετικά θα φερόι το αστυνομικό όργανο στο μικροπωλητή και διαφορετικά στον καλοντυμένο κύριο που κατέχει μια άλλη θέση στην κοινωνία, βέβαια όλα εξαρτώνται από τη δεδομένη συγκυρία μεταξύ πολίτη και αστυνομικού.

Σημαντικό ρόλο για τη διαμόρφωση των σχέσεων παίζει η αγωγή των αστυνομικών και οι κατευθύνσεις που έχουν, δηλαδή το πνεύμα της εξουσίας. Και το υποστηρίζω αυτό γιατί κατά τη γνώμη μου στο επίπεδο των σχέσεων με τους πολίτες η Αστυνομία μένει πάντα η ίδια. Όταν αλλάζει η πολιτική κατάσταση δεν απολύονται όλοι οι αστυνομικοί και αμέσως προσλαμβάνονται νέοι. Οι αλλαγές γίνονται στο επίπεδο της ηγεσίας, οι αστυνομικοί παραμένουν οι ίδιοι και προσπαθούν να επιβάλλουν τους νόμους της εκάστοτε κυβέρνησης.

Οι παρατηρήσεις αυτές προσλαμβάνουν στις μέρες μας ιδιαίτερη βαρύτητα, δεδομένου ότι η συμπεριφορά των αστυνομικών επηρεάζεται και από τις εντολές που δίνει η ίδια η ηγεσία. Με νωπές δε τις μνήμες από τις προσπάθειες του υπουργού Δημόσιας Τάξης Βύρωνα Πολύδωρα να τονώσει το ηθικό των αστυνομικών με τη ρητορική του για «τους πραιτωρες της πόλεως» συνειδητοποιεί κανείς πόσο δύσκολη είναι η ανεύρεση της χρυσής τομής, για να μην αμφισβητείται η δημοκρατική νομιμότητα, για να μην παραβιάζονται τα δικαιώματα των πολιτών και για να μην υπάρχουν κρούσματα αστυνομικής αυθαιρεσίας, που υπονομεύουν ανεπανόρθωτα τις σχέσεις της Αστυνομίας με τους πολίτες.

Θεσμική λειτουργία

Η Ελληνική Αστυνομία, αλλά και κάθε Αστυνομία οφείλει να επιδεικνύει ενδιαφέρον και να παρακολουθεί στενά τις κοινωνικές τάσεις που διαμορφώνονται γύρω της. Αν δεν το κάνει αυτό, δεν είναι δυνατόν να καταστρώνει σωστές πολιτικές πρόληψης και καταστολής. Δεν είναι δυνατόν να διαχειρίζεται αποτελεσματικά ούτε την απλή αστυνομική καθημερινότητα, με αποτέλεσμα να είναι διαρκώς εκτεθειμένη στην αμφισβήτηση και την ισοπεδωτική κριτική, ιδίως όλων εκείνων που με την πρώτη ευκαιρία βάλλουν γενικώς και αορίστως κατά της Αστυνομίας.

Από τη σκοπιά της Ομοσπονδίας βλέποντας τα πράγματα, αλλά και ως πολίτης, δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι αυτόκλητοι τιμητές, χωρίς να εξετάζουν σε βάθος τις αιτίες των προβλημάτων και φυσικά τους λόγους για τους οποίους δεν δρομολογούνται συγκεκριμένες πολιτικές για την επίλυσή τους, αυτοί οι ίδιοι δήθεν αυτόκλητοι υπερασπιστές της Αστυνομίας, στρέφονται και κατά του συνδικαλιστικού κινήματος, επιχειρώντας να χρεώσουν σε αυτό τις αμαρτίες άλλων.

Και το ερώτημα που γεννάται στο σημείο αυτό είναι αν το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών πρέπει να μένει απαθές σε αυτές τις επιθέσεις ή αν αντιθέτως πρέπει να ενισχύσει ακόμα περισσότερο τον παρεμβατικό του ρόλο; Αν πρέπει γενικώς να επισημαίνει και να αναδεικνύει τα κακώς κείμενα και να κρούει τον κώδωνα του κινδύνου, όποτε χρειάζεται ή αν πρέπει να αναβαθμίσει τις δραστηριότητές του, με στοχευμένες δράσεις για την απόκρουση των όποιων συκοφαντών του.

Γνωρίζοντας «εκ των έσω» πόσο σημαντική ήταν η συμβολή του συνδικαλιστικού κινήματος στην αναγέννηση του αστυνομικού θεσμού στη χώρα μας μετά το 1987, έχω την εδραία πεποίθηση πλέον ότι αν δεν θέλουμε να δούμε την Ελληνική Αστυνομία να οδηγηθεί οριστικά στο «θάνατο», πρέπει να ενισχύσουμε το συνδικαλισμό των αστυνομικών, ως σημαντική θεσμική λειτουργία της ίδιας της Αστυνομίας. Αντί να ακολουθήσουμε τις συμβουλές εκείνων που επιδιώκουν την περιστολή των δημοκρατικών ελευθεριών τους και την ελεγχόμενη δημόσια έκφρασή τους, να ενισχύσουμε τον εσωτερικό διάλογο και να αναπτύξουμε τον προβληματισμό κατ' αρχήν μέσα στην ίδια την Αστυνομία και ύστερα έξω στην κοινωνία. Οι αστυνομικοί είναι φορείς εξουσίας, εξουσιοδοτημένοι να προστατέψουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των πολιτών. Πώς θα το κάνουν, όμως, αυτό όταν η συνδικαλιστική τους εκπροσώπηση, οι αιρετοί εκπρόσωποί τους τελούν υπό περιορισμό; Δεν είναι κατανοητό ότι οι αστυνομικοί δύσκολα αντιλαμβάνονται το ρόλο τους και βεβαίως τι συμβαίνει γύρω τους, όταν οι ίδιοι στερούνται τα δικαιώματα που έχουν οι συμπολίτες τους;

Όταν δεχόμαστε ότι η Αστυνομία δεν μπορεί να λειτουργεί ξεκομμένα από το κοινωνικό γίγνεσθαι, είναι φαρισαϊσμός να προσπαθούν να μας πείσουν κάποιοι ότι οι εκπρόσωποι των αστυνομικών πρέπει πρωτίστως να λειτουργούν μέσα σε όρια προκαθορισμένα από τη διοίκηση ή το πλέον ακραίο, να λένε «αφήστε στη διοίκηση ή στους πολιτικούς να ασχοληθούν εκείνοι με τα προβλήματά σας, για σας, χωρίς εσάς».

Τέτοια επιχειρήματα φέρουν στη σκέψις μας τους κομματάρχες της παλιάς κοπής, που περιφέρονταν στην ελληνική ύπαιθρο και ζητούσαν την ψήφο του αγρότη για λογαριασμό των διάφορων «μαυρογυαλούρων», έχοντας ως μέλημά τους μόνο την ψήφο του αγρότη και όχι την ενεργό συμμετοχή σε όσα αφορούσαν αυτόν και την κοινωνία ολόκληρη.

Τα όρια

Μέχρι πού μπορούν να φτάσουν οι συνδικαλιστικές αρμοδιότητες σήμερα; Εξαρτάται από την ωριμότητα του ίδιου του συνδικαλιστικού κινήματος. Ο δημόσιος λόγος των συνδικαλιστών, οι προτάσεις που παρουσιάζουν, οι πρωτοβουλίες που αναπτύσσουν για εσωτερικής – υπηρεσιακής και μη φύσεως ζητήματα, οι σχέσεις με την πολιτική και φυσική ηγεσία της Αστυνομίας, οι σχέσεις με τα πολιτικά κόμματα και τους κοινωνικούς φορείς, η εικόνα συνολικά που εκπέμπουν προς την κοινωνία και οι σχέσεις τους με τους πολίτες, όλα αυτά και πολλά άλλα, αποτελούν το σταθερό υπόβαθρο και δημιουργούν το κίνητρο για να ισχυριστεί κανείς ότι η Ομοσπονδία μπορεί να διεκδικήσει τη διεύθυνση των συνδικαλιστικών της αρμοδιοτήτων με την οργάνωση τομέων δράσεως ανάλογων με αυτών που καθορίζονται κεντρικά από την πολιτική-αστυνομική διοίκηση του σώματος, με τη διευρυμένη εκπροσώπησή της - συμμετοχή στα υπηρεσιακά συμβούλια, κάτι που επιτάσσουν οι αρχές της δημοκρατίας, με την καταλυτική της συμμετοχή στα συμβούλια ανάδειξης της ιεραρχίας, με τη συμμετοχή των εκπροσώπων της σε περιφερειακά υπηρεσιακά και μη όργανα και βέβαια με την αξιοποίηση των εκλεγμένων αστυνομικών στα όργανα της νομαρχιακής και τοπικής αυτοδιοίκησης, διοργανώνοντας θεματικές συνδιασκέψεις κατά τακτά διαστήματα.

Η προπαγάνδα που αναπτύχθηκε από συγκεκριμένους κύκλους το 2006 και εντεύθεν ως αναμιασμένη τροφή παλιότερων «εκδόσεων» περί συνδιοίκησης Ομοσπονδίας και Αρχηγείου, καταδεικνύει το μέγεθος της πρόκλησης. Βρήκε βεβαίως αυτή η «θεωρία» πρόσφορο έδαφος για να αναπαραχθεί από μεμονωμένες φωνές στην κοινωνία ή ακόμα κι εντός του ίδιου του αστυνομικού σώματος, όμως σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να «τρομάξει» και πολύ περισσότερο να αποπροσανατολίσει το συνδικαλιστικό κίνημα από το δρόμο του. Συνδικαλισμός ίσον δημοκρατία και δημοκρατία ίσον εκπροσώπηση. Χωρίς εκπροσώπηση δεν υπάρχει δημοκρατία, αλλά επίφαση δημοκρατίας και όταν αναφερόμαστε σε ένα κατ' εξοχήν κλειστό Σώμα – φορέα αστυνομικής εξουσίας για να μην το κατηγορούμε για αυταρχισμό και αντιδημοκρατικές νοοτροπίες, πρέπει προφανώς να διασφαλίζουμε και μάλιστα στο μέγιστο βαθμό στο ίδιο το προσωπικό του, τα αγαθά της δημοκρατίας. Χωρίς εκπαιώσεις και προαπαιτούμενα...

Διότι με μαθηματική ακρίβεια μπορούμε να προβλέψουμε ότι θα έρθουν τα χειρότερα, αν δεν αναληφθούν πρωτοβουλίες για την ανάδειξη όλων των σύγχρονων προβλημάτων που γνωρίζουν οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ και αντιλαμβάνονται όλο και περισσότερο οι πολίτες. Δεν θα είναι σε θέση η Ελληνική Αστυνομία να αντιμετωπίσει τις νέες προκλήσεις που γεννά η εποχή της παγκοσμιοποίησης. Αν το αμέσως προσεχές διάστημα δεν προωθηθούν ριζικές αλλαγές σε οργανωτικό επίπεδο και αν δεν ληφθούν σοβαρές αποφάσεις για την αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού της, η Ελληνική Αστυνομία θα μαραζώσει και θα αντικατασταθεί από άλλα διάδοχα σχήματα. Αν με άλλα λόγια δεν αντιληφθούν όσοι εμποδίζουν την πρόοδο, ότι στην εποχή

της λειτουργίας των ανεξάρτητων αρχών ελέγχου και της δημοκρατικής νομιμότητας, έτσι όπως καθορίζεται σε ευρωπαϊκό πλέον επίπεδο, δεν μπορεί να υπάρξει Ελληνική Αστυνομία με το βλέμμα στραμμένο στο παρελθόν.

Επαγγελματική νοοτροπία

Η Ομοσπονδία στο 17ο συνέδριό της, το Δεκέμβριο του 2006, είχε αναδείξει από τότε σε κεντρικό ζήτημα την «επαγγελματική νοοτροπία και αντίληψη στην Ελληνική Αστυνομία τον 21ο αιώνα». Ο Δημήτρης Κυριαζίδης, δεν δίστασε ενώπιον των επισήμων προσκεκλημένων της Ομοσπονδίας να ξαναθέσει το ερώτημα «πού πάμε;» είκοσι και πλέον χρόνια μετά την ενοποίηση της Αστυνομίας Πόλεων και της Ελληνικής Χωροφυλακής και να ζητήσει «να δούμε ποια είναι η προοπτική της Ελληνικής Αστυνομίας. Του Οργανισμού που μπορεί να διοργάνωσε με επιτυχία τους Ολυμπιακούς Αγώνες σε ένα ιδιαίτερα δύσκολο περιβάλλον πριν από τέσσερα μόλις χρόνια, του Οργανισμού, όμως, που δεν μπόρεσε και δεν μπορεί ακόμα να αποτρέψει δυσάρεστα και πολλές φορές βλακώδη συμβάντα, με αποτέλεσμα να βρίσκεται συχνά πυκνά στο στόχαστρο της κριτικής εχθρών και φίλων».

Ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας, αντιλαμβανόμενος τους κινδύνους που συνεπάγεται για την Ελληνική Αστυνομία το καθεστώς των ειδικών φρουρών, των συνοριακών φυλάκων, της εκχώρησης αρμοδιοτήτων στη Δημοτική Αστυνομία, η πιθανή δημιουργία άλλων νέων αστυνομικών «σωμάτων», δεν παρέλειψε να υπενθυμίσει στους συνέδρους ότι η ενοποιημένη από το 1984 Ελληνική Αστυνομία αποτελεί σήμερα τον μοναδικό εκφραστή της μας και αδιαίρετης δημόσιας αστυνομικής αρχής, με σταθερές αξίες, προσηλωμένες στις δημοκρατικές αρχές λειτουργίας του πολιτεύματος. Κατηγόρησε, όμως, τους ηγήτορες της τα προηγούμενα χρόνια, γιατί, όπως είπε, «διακρίθηκαν ιδιαίτερα για την έλλειψη οράματος, για την έλλειψη έγκαιρου και πρωτοποριακού σχεδιασμού. Οι ενέργειές τους διακρίνονταν από προχειρότητα με αποτέλεσμα να έχει χαθεί πολύτιμος χρόνος και ακόμα χειρότερο, να έχουν χαθεί πολύτιμες δυνάμεις.

Χωρίς καμία διάθεση ισοπέδωσης του παρελθόντος, διδασκόμενοι από τα λάθη μας, οφείλουμε σήμερα να εκφράσουμε την αγωνία μας για το αύριο. Τι είναι εκείνο που λείπει σήμερα από τον Οργανισμό μας; Είναι ο επαγγελματισμός των απλών αστυνομικών; Είναι ο επαγγελματισμός της ηγεσίας και της διοίκησης συνολικά; Είναι η ασάφεια στόχων και πολιτικών; Είναι η έλλειψη ενός σύγχρονου μάνατζερ;

Σίγουρα το χρυσό κλειδί ακούει στη λέξη επαγγελματισμός. Και πρέπει να παραδεχθούμε, ότι ενώ αυτή η μαγική λέξη είναι εκ των ων ούκ άνευ για την βιώσιμη ανάπτυξη κάθε υγιούς Οργανισμού, στο χώρο μας όχι μόνο δεν έχει γίνει ακόμη κοινή συνείδηση, αλλά θα έλεγα δεν συζητείται καν στην έκταση και με την έμφαση που θα έπρεπε να συζητείται.

Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες και τις επισημάνσεις που έχουν γίνει κατά και-

ρους, είναι ακόμα ζητούμενο. Το κυρίαρχο και θεμελιώδες αυτό χαρακτηριστικό της νέας Αστυνομίας στον 21ο αιώνα, πρέπει να διαπεράσει τον αστυνομικό Οργανισμό σε όλα τα επίπεδά του. Με τον όρο «επαγγελματίας στην Αστυνομία» εννοούμε τον επαγγελματία εκείνο που να μην είναι φορέας εξουσίας, διέπεται όμως από μια αυτοτελή θεωρία, τυγχάνει μιας κοινωνικής αποδοχής, έχει έναν κώδικα ηθικών αξιών και βεβαίως επιζητεί διαρκώς την επαγγελματική επιμόρφωση για να ανταποκρίνεται στα καθήκοντά του με βάση την εξέλιξη της γνώσης, έτσι ώστε να περιορίζει διαρκώς τα σφάλματά του.

Το οικοδόμημα του επαγγελματισμού στηρίζεται και πρέπει να στηρίζεται όπως πολύ καλά έχουν αναλύσει οι επαΐοντες, σε τρεις θεμελιώδεις ιδιότητες οι οποίες είναι:

Η ακεραιότητα του χαρακτήρα και η συναίσθηση ευθύνης.

Η γνώση και η ικανότητα και τρίτον, η εκπαίδευση.

Πόσο όμως έχουν εμπεδωθεί από όλους αυτά τα στοιχεία; Οι απαιτήσεις του λειτουργήματος που ασκεί σήμερα ο αστυνομικός ενώ έχουν τραγικά αυξηθεί, διαπιστώνουμε ότι δεν συνοδεύονται από αποφάσεις για την κάλυψη των ελλειμμάτων σε όλους τους τομείς που προαναφέραμε.

Τι παρατηρούμε λοιπόν;

Απουσία προδιαγραφών στη μεταχείριση του αστυνομικού προσωπικού, υποτίμηση του κώδικα δεοντολογίας, προβληματική διοίκηση, απουσία ελέγχου των υφισταμένων σε υγιή βάση, βραδείς ρυθμούς στην ανανέωση της εκπαίδευσης και της προσαρμογής των σχολών στις σύγχρονες ανάγκες, τρομερή καθυστέρηση στην αφομοίωση των σύγχρονων τεχνολογιών από το σύνολο του ανθρώπινου δυναμικού.

Η επαγγελματική επάρκεια και η υπηρεσιακή απόδοση του αστυνομικού συνιστούν δυο στοιχεία από τα πιο ουσιώδη, που σηματοδοτούν από την άποψη της δημιουργίας, όλη σχεδόν τη ζωή του. Παρ' όλα αυτά, το εκπαιδευτικό μας σύστημα, η διοίκηση, δεν έχουν καταφέρει να μπολιάσουν τον νέο συνάδελφο με αυτά τα στοιχεία ώστε και ο ίδιος να αισθάνεται επαγγελματική επάρκεια, να επιζητεί τη δική του υπηρεσιακή και προσωπική ανέλιξη για να νιώθει διαρκώς χρήσιμο άτομο, τόσο στην υπηρεσία του όσο στην κοινωνία στην οποία ανήκει. Δεν είναι πολυτέλεια λοιπόν, αν ζητήσουμε σήμερα την καθιέρωση κάποιων ειδικότερων οδηγιών ανέλιξης και προόδου του αστυνομικού προσωπικού, κάποιων κανόνων που μπορεί να αξιοποιηθούν περισσότερο ως «τροφή» στην ανάγκη της ηθικής, της επαγγελματικής και κοινωνικής διαπαιδαγώγησης μάλλον, παρά ως μια μαγική συνταγή που θα οδηγήσει αυτόματα στην ανέλιξη, στην επιτυχία και στην πρόοδο των αστυνομικών μας.

Βεβαίως, οι ευθύνες των ιεραρχικά προϊσταμένων είναι τεράστιες. Πέρα από τις προσωπικές ευθύνες των υφισταμένων, οφείλουν οι ίδιοι να αποτελούν πρότυπα, να δίνουν κίνητρα και να δείχνουν μια νέα προοπτική στα πλαίσια των αστυνομικών τους δραστηριοτήτων. Είναι θέμα επαγγελματικής και κοινωνικής αγωγής για τον κάθε προϊστάμενο να μπορεί να βιώνει την αρχή κατά την οποία η μεγαλύτερη προσφορά

προς τους υπ' αυτόν υπαλλήλους, είναι να μπορεί να προσφέρεται ως υπόδειγμα συμπεριφοράς και να διδάσκει με τον τρόπο που ενεργεί σαν επαγγελματίας αστυνομικός, αλλά και σαν πνευματικά καλλιεργημένος και άξιος άνθρωπος.

Εφόσον υπάρχει έλλειμμα σε αυτόν τον τομέα, δεν πρέπει λοιπόν να απορούμε σήμερα γιατί υπάρχουν φαινόμενα κακής δημοσιοϋπαλληλικής νοστοροπίας, ελάσσονος προσπαθείας. Δεν είναι να απορεί κανείς γιατί οι όποιες πολιτικές πρόληψης περιορίζονται στις «συλλήψεις στο σωρό», σε προσαγωγές με βάση την εμφάνιση και μόνο του υπόπτου, στη διαπίστωση παραβάσεων και στην επιβολή προστίμων μόνο και μόνο για να πιάσουμε τη «νόρμα», με ό,τι αρνητικό συνεπάγονται όλα αυτά για τη λειτουργία των αστυνομικών υπηρεσιών, όσο και για την ίδια την κοινωνία, η οποία δυσανασχετεί, κατακρίνοντας την προχειρότητα και την έλλειψη επαγγελματισμού».

Η Ομοσπονδία έθεσε το δικό της προβληματισμό στους εκπροσώπους της πολιτείας και τους κάλεσε να τοποθετηθούν στο κρίσιμο ζήτημα που μας απασχολεί σήμερα. «Η Ελληνική Αστυνομία», τόνισε, «βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή της πορείας της. Υπάρχουν πάρα πολλά προβλήματα, μικρά και μεγάλα, τα οποία αν δεν ιεραρχηθούν και αν δεν αντιμετωπιστούν άμεσα, θα οδηγήσουν με βεβαιότητα τον αστυνομικό οργανισμό στο μαρασμό και στην αντικατάστασή του από άλλα σχήματα. Ήδη, με την εξάπλωση των ιδιωτικών εταιρειών ασφαλείας, με τις προσλήψεις ειδικών φρουρών και συνοριακών φυλάκων και με τη λειτουργία των δημοτικών αστυνομιών σε όλους τους δήμους, δημιουργούνται νέα δεδομένα, τα οποία πρέπει να μας προβληματίσουν όλους».

Τα μελλοντικά σχέδια

Είκοσι και πλέον χρόνια μετά την ψήφιση του Νόμου 1481/84 για την ίδρυση της Ελληνικής Αστυνομίας και την ενοποίηση Αστυνομίας Πόλεων - Ελληνικής Χωροφυλακής, το αστυνομικό τοπίο στην Ελλάδα έχει αλλάξει ριζικά. Σήμερα, διάφορες δημοτικές αστυνομίες, ιδιωτικές εταιρείες ασφαλείας, ιδιωτικά γραφεία ερευνών, τοπικά συμβούλια πρόληψης της εγκληματικότητας, ενιαίος φορέας τροφίμων (πρώην αγορανομία), εθνικό συμβούλιο καταπολέμησης του ντόπινγκ, ειδικοί φρουροί, συνοριακοί φυλάκες, αγροφύλακες, ομοσπονδιακοί θηροφύλακες, λιμενικοί, πυροσβέστες και υπάλληλοι του ΣΔΟΕ είναι ενταγμένοι σε ένα πολύ-διασπασμένο σύστημα εσωτερικής ασφάλειας.

Είναι φανερό, ότι το σημερινό αστυνομικό κατασκευάσμα θυμίζει περισσότερο πύργο της Βαβέλ, παρά ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό σύστημα κατοχύρωσης του πολύτιμου αγαθού της ασφάλειας των Ελλήνων πολιτών σε ένα διεθνοποιημένο - πολύπλοκο και δυσανάγνωστο πλέον περιβάλλον.

Με ευθύνη των κυβερνώντων, τα τελευταία είκοσι χρόνια προέκυψαν στρεβλώσεις στο αρχικό οικοδόμημα, οι οποίες χρόνο με το χρόνο αντί να θεραπεύονται, οξύνονται και το απειλούν με ολοκληρωτική κατάρρευση. Οι αστυνομικοί οφείλουν να

διαφυλάξουν τις κατακτήσεις του αστυνομικού συνδικαλιστικού κινήματος, κατακτήσεις, άλλωστε, που δεν είναι παρά κατακτήσεις της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας. Κατακτήσεις που υπονομεύθηκαν τα τελευταία χρόνια υπό την επίκληση διαφόρων αναγκών, και εξαιτίας λανθασμένων επιλογών της πολιτικής εξουσίας. Οι αστυνομικοί δεν μπορεί να μένουν αδιάφοροι στην υπονόμευση της αξιοπρέπειάς τους και στην έμμεση κατάργηση του ρόλου τους επ' ωφελεία των ποικιλώνυμων συμφερόντων που υποστηρίζουν αυτές τις πολιτικές (βλέπε ιδιωτικές σεκιούριτι, πρόσκαιρα σχήματα «αστυνόμευσης», ειδικοί φρουροί, δικαστική αστυνομία, αγροφυλακή, πιθανή αναβίωση της αγορονομίας κ.λπ.).

Ο Ελληνικός Λαός έχει πληρώσει ακριβά την πολυδιάσπαση των αστυνομικών του υπηρεσιών και πριν από 25 χρόνια, όταν εφαρμόστηκε σε ολόκληρη την επικράτεια το ενιαίο δόγμα ασφαλείας από μια και μοναδική κρατική αστυνομική οντότητα, χαρέτση και αγκάλιασε αυτό το εγχείρημα. Το 2007 και πριν από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου, η Ελληνική Αστυνομία εισέπραξε ισχυρές δόσεις απαξίωσης και η Ομοσπονδία αναπόφευκτα έθεσε ξεκάθαρα το ερώτημα: Τι Αστυνομία έχουμε, τι Αστυνομία θέλουμε και γιατί τη θέλουμε; Με την πρότασή της για τη σύσταση της διακομματικής επιτροπής πρότεινε ουσιαστικά να ανοίξει ένας δημόσιος διάλογος για την Αστυνομία, για το σύνολο των ένστολων και μη δυνάμεων στη χώρα μας. Ας προβληματιστούμε ως κοινωνία και ως Έλληνες Αστυνομικοί, γιατί η Ελληνική Αστυνομία αντιμετωπίζει τα μύρια όσα προβλήματα σήμερα και ας αποφασίσουμε μέσα από ένα σοβαρό διάλογο με ποιες πολιτικές θα εδραιωθεί περαιτέρω το ισχύον ενιαίο αστυνομικό σύστημα στη χώρα μας, όταν μάλιστα ο φορολογούμενος πολίτης συντηρεί από το υστέρημά του τη λειτουργία τόσων ετερόκλητων υπηρεσιών και σωμάτων. Ας γίνει μια συζήτηση για τα νέα μοντέλα αστυνόμευσης και για την κοινωνικοποίηση επιτέλους της Αστυνομίας, αντί να φλερτάρουμε με αδόκιμα σχήματα που έλκουν την καταγωγή τους από τις στρατιωτικές υπηρεσίες. Ας συζητήσουμε σοβαρά για τον ενιαίο πολιτικό φορέα, το υπουργείο Εσωτερικών, που πρέπει να αναλάβει ντε φάκτο και δραστικά το συντονισμό των ομοειδών Σωμάτων, αντί να παραβλέπουμε το γεγονός ότι ακόμα και σήμερα σε μια χώρα με χιλιάδες νησιά και ατέλειωτα χιλιόμετρα παραθαλάσσιων εκτάσεων δεν έχει εμπεδωθεί το ενιαίο δόγμα ασφαλείας σε ξηρά και θάλασσα.

Ο αστυνομικός στον 21ο αιώνα

Ο αστυνομικός στον 21ο αιώνα δεν έχει καμία σχέση με τον αστυφύλακα της Αστυνομίας Πόλεων, ούτε προφανώς με το χωροφύλακα της Ελληνικής Χωροφυλακής. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η ιστορική εξέλιξη του αστυνομικού θεσμού στη χώρα μας δεν μπορεί να σταματήσει στο 1984. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, επιβάλλεται η εκ βάθρων αναδιοργάνωση του συστήματος, ο νέος καταμερισμός αρμοδιοτήτων και ο εξοπλισμός των υπηρεσιών με τα σύγχρονα μέσα που

ανταποκρίνονται στις ανάγκες του αιώνα της πληροφορικής και της παγκοσμιοποίησης.

Ένα νέο περιβάλλον έχει διαμορφωθεί σήμερα και ο σύγχρονος αστυνομικός πρέπει να το γνωρίζει αυτό. Πρέπει να γνωρίζει πώς διαμορφώνονται οι τάσεις στην ελληνική κοινωνία και ποιες είναι οι προοπτικές της Αστυνομίας τις επόμενες δεκαετίες. Τι σημαίνει η ενσωμάτωση των εκατομμυρίων αλλοδαπών στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην Ελλάδα ειδικότερα. Τι σημαίνει οικονομική εξαθλίωση των πληθυσμών και τι «γενιά των 700 ευρώ», όπως πολλοί έγκριτοι αναλυτές εκφράζουν ήδη την απαισιοδοξία τους για τα προβλήματα που θα συναντήσουν τα παιδιά που μεγαλώνουμε σήμερα.

Ο αστυνομικός του μέλλοντος μπορεί να «ανακαλυφθεί» από σήμερα, αν γίνει σοβαρή μελέτη για το όλο ζήτημα. Με ειδικότερες αναφορές σε προηγμένα συστήματα εκπαίδευσης άλλων χωρών, στη νέα τεχνολογία επ' ωφελεία των αστυνομικών, αλλά και στους κινδύνους που ενδεχομένως να επιφυλάσσει το εργασιακό τους περιβάλλον. Πώς θα διαμορφωθεί αύριο - μεθαύριο η σύνθεση της υπηρεσίας, η υπηρεσιακή – εργασιακή ζωή συνολικά, αν λάβουμε υπόψη μας και την ανησυχία που προκαλεί το ασφαλιστικό.

Οι προτάσεις

Η Ομοσπονδία πάντα είχε προτάσεις. Πάντα πρωτοπορούσε, σε βαθμό μάλιστα να δείχνει εκείνη το δρόμο -πρώτη πολλές φορές- και στη διοίκηση, για τη λήψη καινοτόμων αποφάσεων. Μια από αυτές τις προτάσεις είχε μάλιστα κατατεθεί από το 2001 και αφορούσε την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών της Ελληνικής Αστυνομίας, μια κείμενης σημασίας υπόθεση που παραμένει ακόμα ανοικτή, αφού οι ηγεσίες δεν κατάφεραν να συλλάβουν το μήνυμα των καιρών και έχασαν πολύτιμο χρόνο, προωθώντας εμβαλωματικές λύσεις και αποσπασματικά μέτρα.

Η έρευνα πραγματοποιήθηκε από το Ελληνικό Κέντρο Εγκληματολογίας (Τμήμα Κοινωνιολογίας) του Παντείου Πανεπιστημίου κατά παραγγελία της Ομοσπονδίας με στόχο να προτείνει, αφενός, συγκεκριμένες αλλαγές στην κατανομή των υπηρεσιών της Ελληνικής Αστυνομίας, μετά από τη μελέτη της υφιστάμενης κατάστασης και, αφετέρου, να επιστήσει την προσοχή σε ορισμένα ζητήματα λειτουργίας της.

Η επικεφαλής της ερευνητικής ομάδας καθηγήτρια του Παντείου Έφη Λαμπροπούλου επισήμανε ότι *«από την έρευνα αυτή διαπιστώθηκε πράγματι μια διασπορά δυνάμεων και ανορθολογική κατανομή τους, παρατηρήθηκε δηλαδή συγκεντρωση αστυνομικού προσωπικού σε ορισμένες περιοχές και απουσία σε άλλες. Σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις αυτό ήταν ακραίο χωρίς να δικαιολογείται από την πληθυσμιακή πυκνότητα, τουλάχιστον την επίσημα καταγεγραμμένη, την έκταση της περιοχής κ.λπ.*

Επίσης, από τις αναφορές των συνδικαλιστικών Ενώσεων, πρωτίστως, αλλά και από τη μελέτη του περιεχομένου των ερωτηματολογίων δευτερευόντως, καταγράφη-

καν σοβαρές ελλείψεις υλικοτεχνικής υποδομής και εξοπλισμού του Σώματος, ελλείψεις κτιριακές και μηχανοργάνωσης. Επίσης μη ορθολογική κατανομή του χρόνου των αστυνομικών (π.χ. υπεραπασχόληση σε μέτρα τάξης), κακή χρήση ή/και απώλεια δυνάμεων είτε με έργα “ξένα” με την αποστολή τους, είτε με το “υπέρογκο”, κατά τη γνώμη τους, γραφειοκρατικό έργο που εκτελούν.

Με βάση τα πορίσματα, προκύπτει ως αμέσως αναγκαία η προώθηση αλλαγών, οι οποίες θα είναι ρεαλιστικές, θα υλοποιηθούν σταδιακά και δεν θα αποτελούν μίμηση και μάλιστα κακή μίμηση ξένων προτύπων. Ο τρόπος και τα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν πρέπει να στηρίζονται στις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες και να έχουν προοπτική.

Η αναδιάρθρωση των υπηρεσιών της Ελληνικής Αστυνομίας πρέπει να έχει ως άξονες: τον σεβασμό των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων όσων εμπλέκονται σ’ ένα εγκληματικό γεγονός και την εφαρμογή αντεγκληματικής πολιτικής, η οποία να καθοδηγείται από τα πορίσματα των εγκληματολογικών ερευνών και τις αρχές του ανθρωπισμού και της εξυπηρέτησης όλων των πολιτών και να συνάδει με τις εξελίξεις των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών της χώρας.

Ειδικότερα, όσον αφορά την οργάνωση, οι μεταρρυθμιστικές προσπάθειες της Ελληνικής Αστυνομίας πρέπει να δώσουν έμφαση:

1. Στον εκδημοκρατισμό των λειτουργιών της.
2. Στον έλεγχο και την καταπολέμηση της διαφθοράς.

Όσον αφορά το προσωπικό:

3. Στην ορθολογική κατανομή του χρόνου των αστυνομικών.
4. Στη βελτίωση των συνθηκών και οργάνωσης εργασίας τους.
5. Στον επαναπροσδιορισμό του έργου των αστυνομικών και την απεμπλοκή τους από παροχή υπηρεσιών παράπλευρων με την αποστολή τους.
6. Στη συνεχή επιστημονική και επαγγελματική εκπαίδευση των αστυνομικών.
7. Στην αντικειμενική διαδικασία αξιολόγησης του προσωπικού, καθώς και τον αξιοκρατικό προβιβασμό του.

Όσον αφορά στην κοινωνία:

1. Στην ορθολογική κατανομή των αστυνομικών δυνάμεων με βάση συγκεκριμένα κριτήρια και στελέχωση υπηρεσιών και μονάδων όπου υπάρχει ανάγκη.
2. Στη μηχανοργάνωση της Αστυνομίας και στη σύνδεσή τις με άλλες συνεργαζόμενες αρχές και υπηρεσίες, Υπουργείο Δικαιοσύνης, Εξωτερικών, Νομαρχίες κ.λπ.
3. Στην κάλυψη ανά προτεραιότητα και σε φάσεις των ελλείψεων εξοπλισμού του Σώματος, όπως επίσης κτιριακής και υλικοτεχνικής υποδομής.
4. Στην πρόληψη και όχι μόνο στην καταστολή του εγκλήματος.
5. Στην ανάπτυξη δεσμών με την τοπική κοινωνία (τακτικές περιπολίες, ενημέρωση κ.λπ.).
6. Στη δημιουργία ζωνών αστυνόμευσης με βάση συγκεκριμένα κριτήρια (π.χ. εγκληματικότητα, ανεργία, πληθυσμιακή πυκνότητα κ.λπ.).

7. Στον καθορισμό ποσοστού που θα υπηρετούν σε υπουργεία, δημόσιες υπηρεσίες, στην προστασία πολιτικών προσώπων κ.λπ.

8. Στη δημιουργία κριτηρίων αποδοτικότητας και στον διαρκή έλεγχο των αστυνομικών.

9. Στην ευαισθητοποίηση των αστυνομικών σε θέματα κοινωνικά αποκλεισμένων ομάδων.

10. Στην ενίσχυση της διεθνούς συνεργασίας για την ανταλλαγή εμπειριών, απόκτηση γνώσεων και την αποτελεσματικότερη παροχή υπηρεσιών στον πολίτη.

Η κατανομή

Με βάση τη μελέτη της κατανομής των υπηρεσιών στη χώρα, την κατάσταση όπως εκτίθεται από τις αναφορές των πρωτοβαθμίων ενώσεων, τις προτάσεις τους και τις ανάγκες που εξέφρασαν οι ερωτηθέντες αστυνομικοί και τη μελέτη της βιβλιογραφίας, στο πλαίσιο των ελάχιστων μέσων που είχε στη διάθεσή της η ομάδα εργασίας, θεωρεί αναγκαία την ανακατανομή των δυνάμεων της Αστυνομίας και τη λήψη των μέτρων που αναφέρθηκαν, διότι ανταποκρίνονται άμεσα στις ανάγκες του Σώματος και της ελληνικής κοινωνίας. Για την εφαρμογή τους πρέπει να τεθούν φάσεις στις οποίες θα γίνεται αξιολόγηση και θα επιχειρούνται βελτιώσεις. Παράλληλα, είναι απολύτως απαραίτητες έρευνες αποτελεσματικότητας για τις επιχειρούμενες αλλαγές και τα ληφθέντα μέτρα και έρευνες στάσεων της κοινής γνώμης για τη διατύπωση συγκροτημένων προτάσεων, υλοποιήσιμων και αποδεκτών από την Ελληνική Αστυνομία προς όφελος της ελληνικής κοινωνίας.

Η βελτίωση του τεχνικού εξοπλισμού και η αύξηση του προσωπικού δεν είναι εκείνοι οι παράγοντες που αρκούν για την επιτυχία των αλλαγών, παρόλο που τις διευκολύνουν. Η εκπαίδευση, η κατάρτιση, η διαφάνεια λειτουργίας και δράσης των μελών της οργάνωσης, η αντικειμενική αξιολόγηση και η επικοινωνία όλων των επιπέδων ιεραρχίας είναι συστατικά στοιχεία επιτυχίας, ενώ για να επιτύχουν οι αλλαγές χρειάζονται υποστηρικτές σε όλα τα επίπεδα οργάνωσης και λειτουργίας του θεσμού», ανέφερε μεταξύ άλλων η Έφη Λαμπροπούλου.

Η εξέλιξη των στελεχών

Από το 1991, όπως αυτό παρουσιάστηκε και το 2003 ειδικότερα, η Ομοσπονδία διεκδικεί αστυνομική εκπαίδευση μέσα στις πανεπιστημιακές σχολές μαζί με τους υπόλοιπους φοιτητές. Η πρόταση αναπτύχθηκε στο 14ο συνέδριο της Ομοσπονδίας από τον ειδικό γραμματέα της Γεράσιμο Μπελεβώνη, αλλά δεν έτυχε ιδιαίτερης αξιολόγησης εκ μέρους των υπηρεσιακών παραγόντων.

Η Ομοσπονδία προχώρησε σε αυτήν την ριζοσπαστική πρόταση, απορρίπτοντας στην ουσία το σ.ν. που επρόκειτο να κατατεθεί τότε στη βουλή με στόχο τη βελτίωση του εκπαιδευτικού συστήματος της Αστυνομίας. Σχολιάζοντας τις διατάξεις του σ.ν. οι συνδικαλιστές είπαν ότι βελτιώνουν εν μέρει το υπάρχον καθεστώς, χωρίς ωστόσο να προωθούν το ζητούμενο, που είναι η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Οι συνδικαλιστές υποστήριξαν, επίσης, ότι με το σ.ν. διακωλύεται η στρατοκρατική αντίληψη στις αστυνομικές σχολές.

Σύμφωνα με την πρόταση της ΠΟΑΣΥ, οι αστυνομικοί πρέπει να εκπαιδεύονται μέσα στην κοινωνία και στους εκπαιδευτικούς της θεσμούς. Η συνέχιση της λειτουργίας μιας ξεχωριστής Αστυνομικής Ακαδημίας απορρίπτεται από τους συνδικαλιστές επειδή όπως υποστηρίζουν το υπάρχον σύστημα έχει οδηγήσει σε φαινόμενα αστυνομοκεντρικής αντίληψης και απομονωτισμού, που δεν δημιουργούν την απαραίτητη κοινωνική βάση και υποδομή για την απόκτηση γνώσεων σε καθαρά επιστημονικό επίπεδο. Είναι ανάγκη, τονίζεται η παροχή γνώσεων στους αστυνομικούς να μην αποχωρισθεί κατά τα βασικά της τουλάχιστον χαρακτηριστικά από το περιεχόμενο των γνώσεων των αντίστοιχων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων.

Η Ομοσπονδία επεσήμανε, ωστόσο, ότι εάν υιοθετηθεί η πρότασή της για τη μεταρρύθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος, ώστε να προκύπτουν τέσσερα επίπεδα –βαθμίδες ιεραρχίας, το γεγονός θα δράσει καταλυτικά προς όφελος της αστυνόμευσης διότι θα ανατραπούν κατεστημένες αντιλήψεις και παγιωμένες θεωρίες. Οι σπουδές θα αποκτήσουν ουσιαστικό περιεχόμενο και τα στελέχη της Αστυνομίας θα επιδεικνύουν πραγματικές περγαμηνές.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η αναλυτική παράθεση των ιστορικών πρωτοβουλιών των πρωτεργατών του συνδικαλιστικού κινήματος της Ελληνικής Αστυνομίας -από τη γέννησή του το 1988 ως την ψήφιση του συνδικαλιστικού Νόμου 2265/1994- και από τότε μέχρι σήμερα, αποκαλύπτει περίτρανα την κατάθεση ψυχής όλων εκείνων των επώνυμων και μη στελεχών της Ελληνικής Αστυνομίας, που αφιέρωσαν τη ζωή τους στην υπόθεση του ένστολου συνδικαλισμού. Αν δεν είχαν αφυπνισθεί και προτάξει εκείνοι πρώτοι τα στήθη τους, στη δοσμένη ιστορική περίοδο, είναι βέβαιο ότι μερικές ακόμα γενιές αστυνομικών θα είχαν υποστεί την καταπίεση, τον εξευτελισμό και την απανθρωπιά ενός άδικου και παρωχημένου, τόσο για τους ίδιους όσο και για την ελληνική κοινωνία αστυνομικού συστήματος.

Χρειάστηκαν, ωστόσο, έξι ολόκληρα χρόνια για να πετύχουν την ψήφιση του νομοσχεδίου που κατοχύρωνε στοιχειωδώς τη λειτουργία των σωματείων και της ίδιας της Ομοσπονδίας. Χρειάστηκαν μερικά ακόμα χρόνια για να σταθεί γερά στα πόδια του ο συνδικαλισμός και να αρχίσει να καταγράφει τις πρώτες σημαντικές επιτυχίες που έδιναν πνοή σ' αυτό καθαυτό το επάγγελμα του αστυνομικού στη χώρα μας:

Αποδοχή του συνδικαλιστικού κινήματος και των εκπροσώπων του, ως αδιαμφισβήτητων θεσμικών παραγόντων πλέον, θεσμοθέτηση ωραρίου εργασίας για μια σταθερή εργασιακή σχέση χωρίς την αβεβαιότητα του παρελθόντος, αντικειμενικό σύστημα μεταθέσεων για να μην είναι ο αστυνομικός έρμαιο της διοίκησης, δικαίωμα λόγου και έκφρασης για να μην αποφασίζουν άλλοι γι' αυτόν χωρίς αυτόν, συμμετοχή συνδικαλιστών στα υπηρεσιακά συμβούλια μεταθέσεων για να περιοριστούν τα στεγανά και να υπάρχει διαφάνεια, δικαίωμα παράστασης συνηγόρου στα πειθαρχικά συμβούλια για να μην παραβιάζονται τα ατομικά δικαιώματα των ενστόλων, βελτίωση των οικονομικών απολαβών και διασφάλιση των συνταξιοδοτικών - ασφαλιστικών κεκτημένων για να σταματήσει η ετεροαπασχόληση και να είναι σε θέση ο αστυνομικός, αφενός να αφιερώνεται απερίσπαστος στα καθήκοντά του και αφετέρου να είναι σε θέση να χαιρέταται αξιοπρεπώς τη ζωή του, και τόσα πολλά άλλα, που είναι αδύνατον να παρατεθούν στο πλαίσιο αυτής της έκδοσης.

Το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, έχοντας συμπληρώσει δυο ολόκληρες δεκαετίες σκληρών διεκδικητικών αγώνων και διδασκόμενο τόσο από τα δικά του λάθη, όσο και από τα λάθη των άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων, μπορεί να αισιοδοξεί για το αύριο. Τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα, όσο επιχειρούν να τα εμφανίσουν οι άσπονδοι φίλοι του. Εξάλλου, μέσα από τα προβλήματα, μέσα από τις διαφωνίες και τις αντιπαραθέσεις προκύπτει το ζητούμενο. Αρκεί βεβαίως να γνωρίζουμε τι θέλουμε και πού πάμε.

Η ΠΟΑΣΥ έχει αποδείξει ότι βαδίζει σταθερά στο δρόμο του αγώνα με στόχο την υπεράσπιση των εργασιακών συμφερόντων των μελών της, έχοντας ως σύμμαχο την ίδια την ελληνική κοινωνία, την οποία εξάλλου η Ελληνική Αστυνομία οφείλει να υπηρετεί και όχι να καταδυναστεύει. Όποιος ξεστρατίζει από αυτήν την πορεία, αργά ή γρήγορα, νιώθει τη μοναξιά της εγκατάλειψης, αλλά και τον οίκτο των υπολοίπων.

Η ΠΟΑΣΥ, πιστή στις καταστατικές της αρχές, είναι «καταδικασμένη» να συνεχίσει τον ωραίο αγώνα που ξεκίνησαν πριν από είκοσι χρόνια -όλοι μαζί και ο καθένας ξεχωριστά- από διαφορετικές αφετηρίες οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές της Ελληνικής Αστυνομίας. Οποιαδήποτε παρασπονδία είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, παρά τα πρόσκαιρα «οφέλη» που ενδεχομένως να φέρνει σ' αυτούς που τη διαπράττουν είτε σε αυτούς που τους ακολουθούν. Η δύναμη της αρραγούς ενότητας των ηγετικών στελεχών της Ομοσπονδίας, η αφοσίωσή τους στην κοινή, υπερακομματική προσπάθεια για την υπεράσπιση των συμφερόντων των αστυνομικών και η προσήλωσή τους και μόνο στο συνδικαλιστικό αγώνα, ως ιδέα, αποτελούν την καλύτερη εγγύηση για την επιτυχία των μελλοντικών στόχων του συνδικαλιστικού κινήματος της Ελληνικής Αστυνομίας.

Η Ομοσπονδία ως συνδικαλιστικός φορέας εκφράζει τις προσδοκίες και τους πόθους του ανθρώπινου δυναμικού της Ελληνικής Αστυνομίας, το οποίο, ωστόσο, διαγενομένου του χρόνου, υπόκειται κι αυτό στις αναπόφευκτες, φυσιολογικές επιδράσεις και μεταβολές της ίδιας της ζωής. Άλλη ήταν η «βάση» της Ελληνικής Αστυνομίας το 1984, άλλη είναι σήμερα και άλλη θα είναι ασφαλώς τα επόμενα χρόνια. Η φυσιολογική αυτή εξέλιξη, που έχει τους δικούς της ρυθμούς και κανόνες, εκ των πραγμάτων επηρεάζει τα δεδομένα και επιβάλλει τους δικούς της νόμους σε όλα ανεξαιρέτως τα κοινωνικά σύνολα και τις οργανωμένες λειτουργίες τους. Αυτή η φυσική εξέλιξη θα επηρεάσει προφανώς και το περιβάλλον λειτουργίας της Ομοσπονδίας, το ερώτημα ωστόσο είναι προς ποια κατεύθυνση;

Μπορεί να επηρεάσει τον τρόπο λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργάνων των αστυνομικών, εις βάρος του μέλλοντός τους; Ή μήπως οι μελλοντικές εξελίξεις και οι δυσοίονες –κοινωνικές κυρίως- προβλέψεις για το μέλλον, θα αποτελέσουν τις αναγκαίες εκείνες συνθήκες, που θα οδηγήσουν την Ομοσπονδία σε ακόμα πιο ποιοτικούς αγώνες και ακόμα πιο ποιοτικά αποτελέσματα;

Η ίδια η ελληνική κοινωνία και οι φορείς που την εκφράζουν, πρέπει να απαιτήσουν τον εκσυγχρονισμό των αστυνομικών υπηρεσιών και τη μετεξέλιξη της σημερινής Ελληνικής Αστυνομίας σε μια Νέα Αστυνομία με υψηλά στάνταρ επαγγελματισμού και εμπειρομένη αστυνομική συνείδηση, χρέος του υπουργείου Εσωτερικών, με τη νέα

πραγματικότητα που διαμόρφωσε η υπαγωγή της Ελληνικής Αστυνομίας σε αυτό.

Εν κατακλείδι, η διατήρηση αναμμένης της φλόγας του συνδικαλισμού στην Ελληνική Αστυνομία, αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση όχι μόνο για την αντιμετώπιση των στενών εργασιακών αιτημάτων του αστυνομικού προσωπικού, αλλά και για τη διαχείριση των ευμετάβλητων σχέσεων τόσο στους κόλπους της Ελληνικής Αστυνομίας, όσο και εντός της ελληνικής κοινωνίας. Σε συνθήκες δημοκρατίας καμία διοίκηση δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να αντιμετωπίζει τους «διοικούμενους» από θέσεις εξουσιαστή, και να αποτρέπει την ενεργό συμμετοχή των εκπροσώπων τους και φυσικά καμία πολιτική εξουσία δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να μη βλέπει το θετικό ρόλο του συνδικαλισμού σε όλες τις εκφάνσεις της δημόσιας λειτουργίας της χώρας.

Με όλα όσα έχουμε προαναφέρει στο πλαίσιο αυτού του βιβλίου που επιχείρησε -αν το πέτυχε θα το κρίνουν οι αναγνώστες του- να αναδείξει τη δικαίωση του αγώνα των πρωτεργατών του συνδικαλιστικού κινήματος, κάθε καλοπροαίρετος άνθρωπος δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει ότι οι αστυνομικοί που ταυτίστηκαν με την ΠΟΑΣΥ, κατά την 20χρονη πορεία της, έμειναν προσηλωμένοι στις αρχές τους, γι' αυτό και ξεπέρασαν εμπόδια ανυπέροβλητα, έχοντας στο πλευρό τους τη στήριξη της ελληνικής κοινωνίας. Αυτή τη στήριξη χρειάζονται και σήμερα για να συνεχίσουν τον αγώνα τους, απενίζοντας το μέλλον με αισιοδοξία κι εμείς δεν έχουμε παρά να τους την προσφέρουμε.

ΙΟΥΝΙΟΣ 2008